

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE VEINBOUND TRILOGY

1

A crow is shown in profile, flying from left to right. Its wings are spread wide, and its tail feathers are visible. The background is a dark, textured sky with white lightning bolts. The title 'SHADOW VEIN' is written in a large, black, serif font across the middle of the image. A small red cherry blossom is placed on the left side of the word 'SHADOW'.

SHADOW VEIN

L. ANN

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://ranney.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gölge Damar
VEINBOUND ÜÇLEMESİ
BİRİNCİ KİTAP

L. ANN

Shadowvein

Telif hakkı © 2025 L. Ann Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araç bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu eserin yazılmasında yapay zeka (AI) kullanılmamıştır. Yazarın ve yayıncının telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının jeneratif yapay zeka (AI) teknolojilerini metin üretmek için "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin jeneratif AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanım lisansına ilişkin tüm haklarını saklı tutar.

Makine öğrenimi dil modellerinin

geliştirilmesi için bu eserin kullanımına

ilişkin tüm hakları saklıdır. Düzenleme:

Teresa Smith

İç formatlama: Crow Fiction Designs

Tanıtım yazısı: Crow Fiction Designs

Kapak Tasarımı: Honey + Sin Designs

Adanmışlık

*Shannon'a — Yıllardır, ikimiz de yazdığım müstehcen sahneleri okumanı istemediğimiz için, tamamen geçerli bir nedenden ötürü kitaplarımı okumak yasaklandı. Bu kitap **çoğunlukla** güvenli... sayılır.*

Yine de gözlerini kapatarak okumak isteyebileceğin bir sahne var.

*Tee'ye—Her versiyonu düzenledin, sana attığım her karışıklığı takip ettin ve **yine de***

bunu iyi bir fikir olarak nitelendirdin. Bunun adanmışlık mı yoksa delilik mi olduğunu bilmiyorum.

İçindekiler

Sevgili Okuyucu

Meridian Dil Kılavuzu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Yazar Notu](#)

Sevgili Okuyucu

Fantastik benim ilk aşkımdı. Çağdaş edebiyattan çok önce, romantizmden çok önce, on iki yaşındaydım ve kötü spiral defterlerde garip dünyalar yaratıyordum. Bu dünya aklımda kaldı. Hiçbir zaman kaybolmadı ve mucizevi bir şekilde, hiçbir zaman onun izini kaybetmedim.

Konu kaldı. Karakterler kaldı. Büyü daha az saçma hale geldi. Nasıl biteceğini biliyordum. Sadece oraya ulaşmak için beceriye (ve cesarete) ihtiyacım vardı.

Şimdi buradayız. Ve siz bunu elinizde tutuyorsunuz.

Bu, ikimizin de bazı seçimler yaptığı anlamına geliyor. İyi şanslar.

Meridian Dil Rehberi

ÇEVİRİ VE TELAFUZ

Meridian dili (resmi yazılı formunda Yüksek Meridian olarak anılır), belirgin ünsüzler ve açık ünlülerle akıcı, melodik bir yapıya sahiptir.

Ünlüler

- **a** - "father" (ah) kelimesindeki gibi
- **e** - "let" (eh) kelimesindeki gibi
- **i** - "machine" (ee) kelimesindeki gibi
- **o** - "note" (oh) kelimesindeki gibi
- **u** - "rude" (kaba) kelimesindeki gibi (oo)

Ünsüzler

Çoğu ünsüzler telaffuz edilir aynı olarak İngilizce İngilizce'deki ile bu önemli istisnalar:

- **r** - özellikle kelimelerin sonunda hafifçe yuvarlanan/trilli
- **sh** - "shadow" kelimesindeki gibi, ancak biraz daha yumuşak
- **kh** - İskoç "loch" kelimesindeki gibi gırtlaksı ses

Vurgu

Genellikle üç heceli kelimelerde ikinci hecede, iki heceli kelimelerde ise ilk hecede bulunur.

YAYGIN İFADELER VE TERİMLER

Vashna tem — VASH-na tem — "İyi günler/selamlar" (resmi)

Vashira — va-SHEE-ra — "Hoş geldiniz"

Tek *duralin* — tek du-RAH-lin — "Adım/Benim adım"

Mavrin — MAV-rin — "Evet/Olumlu"

Navin — NAH-vin — "Hayır/Olumsuz"

Tashak et mirash — ta-SHAK et mi-RASH — "Buraya gel" (emir)

Narishal verdath — na-RI-shal VER-dath — "Olamaz" (şüphe ifadesi)

Marishak lorath — ma-RI-shak LOR-ath — "İmkansız olay" (mucize/imkansız olay)

Narem — NAH-rem — Teşekkür ederim

Meshavan — me-SHA-van — "Efendi/Usta" (büyük saygı ifadesi)

Varamek nul'tor — va-RA-mek nul-TOR — "Sadakatle bekledik" *Shaverik*

— sha-VER-ik — "Çöl canavarı" (kum gezginlerini ifade eder) *Nul'ma* —

nul-MA — "Bakım/ahır" (hayvanlar için)

Vashna et kevir — VASH-na et KEH-vir — Bakın, geliyor.

Mavrin et kavir solavin? — MAV-rin et KAH-vir sol-AH-vin — "Size katılabilir miyim?" (resmi istek)

Narash selurin — NAH-res sel-UR-in — "Karanlıktan korkuyor musun?" (şifreli sadakat testi)

Navirak et selurin kavir neresh — na-VIR-ak et sel-UR-in KAH-vir NE-res — "Neden geldin?" (korunan bir alanda meydan okuma)

Tekavin merest — te-KAH-vin MEH-res — "Bu taraftan ilerleyin."

Meresh kavir solavin — MEH-res KAH-vir sol-AH-vin — "Yol açık."

Temresh — TEM-res — Şifreli güvenli ev terimi

Birinci Bölüm

ELLIE

*"Tüm kapılar dışa doğru açılmaz."
Stonehaven'ın en eski odasında bulunan yazıt*

SU birikintisi görüldüğünden daha derin. Buz gibi su botlarıma doluyor, tek bir adımda çoraplarımı sıırıslıkla ediyor. Küfürler mırıldanarak daha hızlı yürüyorum, ışık değışmeden önce geçmeye çalışıyorum.

Noel'e iki gün kaldı ve Chicago şehir merkezi yanıp sönen ışıklar ve kısa sinirlerle dolu. Son dakika alışverişimi yeni bitirdim ve kaldırımların nasıl çalıştığını unutan kalabalığın arasından zorla geçtim. Şehir tam bir bayram havasında: parıldayan vitrinler, mağazaların önünde şarkı söyleyenler ve her şeyin altında ince bir kaos tabakası.

Genelde tatil sezonuyla ilgili her şeyi severim. Işıklar, gürültü, Noel'in büyüü, ama bu yıl hiçbir işe yaramıyor. Her şey zorlama gibi geliyor, sanki herkes çok fazla gülümsüyor ve sinirlenmemeye çalışıyor gibi.

Sadece eve gitmek istiyorum.

Daireme dönmek, bu ıslak giysileri çıkarmak, pijamalarımı giymek ve Yeni Yıla kadar orada kalmak istiyorum. Kahvem, bekleyen bir yığın kitabım ve bir haftalık iznim var.

Artık kalabalık yok. Artık ıslak çoraplar yok. Artık "Mutlu Noeller" diye bağırmanın temel görgü kurallarının yerine geçebileceğini düşünen insanların sahte neşesi yok.

Hava soğuk. Hava ıslak. Ve insanlardan bıktım *artık*.

Eşleşen hediye çantaları olan bir çifti yanından geçip, alışverişlerimin ağırlığını bir elime aktararak şemsiyemi ayarlarım. Bir omuz benim omzuma çarpar, beni yana doğru savuracak kadar sert bir şekilde.

"Aptal." Düşmeden önce kendimi toparlayarak, içimden mırıldanıyorum. Adam durmuyor ya da arkasına bakmıyor, sadece ilerlemeye devam ediyor.

Yağmur her saniye daha da şiddetleniyor, buz gibi taneler haline dönüşerek paltomu ve saçlarımı ıslatıyor. Parmaklarım ve burnum uyuşuyor. Eve gidince ne yapacağımı düşünerek bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Isıyı yükseltmek, çok şekerli sıcak bir şeyler yapmak ve dört kez okuduğum bir kitabı alıp kanepede kıvrılmak.

Işıklar tekrar değişiyor ve insan akını beni de beraberinde geçide sürüklüyor.

İleri adım atıyorum...

...ve dünya paramparça oluyor.

Bir nefes ile bir sonraki nefes arasında, ciğerlerimdeki soğuk hava kavurucu bir sıcaklığa dönüşüyor. Nefes alıyorum ve yanıyor.

Işık gözlerimi kör eder, beyaz sıcak ve yanlıştır. Şehrin sesleri kaybolur ve ayağım kaldırımdan *başka* bir şeye basar...

...ve dünya altımda çöküyor.

Ani bir çöküşle dengem öne doğru kayar. Artık beton değil, gevşek bir şey. Kararsız. Neredeyse *canlı*.

Dizlerim önde, sıcak ve hareketli bir şeyin üzerine sertçe düşüyorum.

Görüşümün netleşmesi bir saniye sürüyor. Gözlerimin önünden geçen siyah noktaların arasından mavi gökyüzü sızıyor. Chicago'nun çelik grisi kış gökyüzü değil bu. Bu çok parlak, çok net. Bulutsuz, sisiz, binasız renkli bir kubbe.

Mağaza vitrinleri yok olmuş. Kum tepeleri dalgalar gibi her yöne doğru yükselip alçalıyor.

Kum mu?

Avuç içlerime ve kot pantolonuma yapışıyor, cildime sıcak geliyor ve ben ona bakıyorum.

Kum.

"Ne oluyor?" Sesim ince, tiz çıkıyor, etrafımdaki boşluk için çok küçük.

Ayağa kalkıp etrafımda bir tur atıyorum. Bir kez. Sonra tekrar, tanıdık bir şey arıyorum.

Durduğum sokak nerede? Yağmur nerede?

Chicago kışı nerede?

Sadece kum var. Chicago şehir merkezinde olmaması gereken türden bir kum.

"Merhaba?" Sesim sessizliğe karışıyor. Yankı yok. Cevap yok. "Burada kimse var mı?"

Bu bir hata olmalı. Bir şaka. Ya da bir araba çarptı. Belki komadayım. Yalnız olmam mümkün değil. Çölde. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamadan.

Sadece bir saniye önce, yağmur yağarken, elimde alışveriş poşetleriyle caddeyi geçiyordum.

Alışverişlerim *nerede*? Yok olmuşlar. Şemsiyem de öyle.

Hafif histerik bir kahkaha patlar. Var *olmaması gereken* bir çölün ortasında neden alışverişlerimi merak ediyorum ki?

Kalbim çılgınca ve deli gibi atıyor. Kafamdaki karışıklık hızla korkuya dönüşüyor. Bu durumun gerçek olabileceğini fısıldayan türden bir korku. Uyanıp da bunların hepsinin bir rüya olduğunu fark etmeyeceğim. Ya da kafamı vurup kaldırımda yatıyor olacağım.

"Bu doğru değil." Tekrar söylüyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Bu doğru *değil!*"

Sıcaklık boğucu. Omurgamda, koltuk altlarımda, uyluklarımda arasında ter damlaları oluşuyor. Giydiğim katmanlar — kışlık botlar, kot pantolon ve yün astarlı palto — çok sıkı bir yalıtım gibi ısıyı hapsediyor ve giysilerimi bir fırına dönüştürüyor.

Titrek parmaklarımla paltoyu çıkarıp yere atıyorum. Kumun üzerine yumuşak bir sesle düşüyor ve sanki çöl onu sahiplenmeye çalışıyormuş gibi anında tozla kaplanıyor.

Öne eğilip ellerimi dizlerime dayadım ve nefes aldım. Panik yapmamalıydım. Sakin kalmalıydım.

Düşün

meliyi

m.

Düşün

.

Sen iyisin. Bu gerçek değil.

Ama sıcaklık gerçek.

Dudaklarımda tuzun acısı gerçek.

Rüzgârın kum tepelerinden geçen sesi de gerçek.

"Aman Tanrım." Bu sözler dudaklarımdan dehşet dolu bir fısıltıyla dökülüyor. "Bana ne oluyor böyle?"

Elimi göğsüme, kalbimin üzerine bastırıyorum. Çılgınca atan kalp atışlarım beni sakinleştiremiyor.

İyi değilim. Hiç de iyi değilim.

Durduramadan bir hıçkırık kaçıyor ve ağzımı elimle kapatıp gözyaşları arasında gözlerimi kırıştırıyorum. Panik nefes almamı zorlaştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Dur.

Telefonum.

Ceketime uzanıyorum, ters çevirip ceplerini karıştırıyorum. Parmaklarım sanki bir can simidiymiş gibi telefonumu kavırıyor. Titreyen parmağımla ekrana dokunuyorum.

Hiçbir şey
olmuyor. "Hayır.

Hayır, hayır,
hayır."

Güç düğmesini basılı tutuyorum. Hala hiçbir
şey olmuyor. Tekrar basıyorum. *Daha sert.*
Ekran siyah kalırken, metal avucumda ısınır. "Lütfen.
Çalışın."

Ama çalışmıyor. Elinden kumlara düşürüyorum.

Titriyorum. Giysilerim çoktan terden sıırıslıklam olmuş. Midem bulanıyor,
mide bulantısı yükseliyor, panik ciğerlerimi sıkıştırıyor.

"Kendine gel!" diye bağıyorum. "Burada ölmeyeceğim."

Ayağa kalkarken, bacaklarım titriyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Dudaklarım
sıcaktan çatlamış durumda ve yaladığımda kan tadı alıyorum.

Ne yapmalıyım?

Buraya nasıl geldiğimi anlamıyorum ama hareket etmem gerekiyor.
Sakinleşmem gerekiyor. Gölge bulmam gerekiyor. Su. Yardım.

Ama hangi yöne gideyim?

Bir elimi gözlerimi kapatarak yavaşça daireler çizerek etrafa bakınıyorum.
Her yön aynı görünüyor. Yol yok, hareket yok. Sadece göz alabildiğince uzanan
altın sarısı kum var.

Önemli değil. Hareket etmelisin. Burada kalamazsın.

Güneşin arkamda olduğu yönü seçiyorum. Doğu, belki. Ya da batı. Bu yerin
Dünya ile aynı kurallara uyup uymadığını kim bilir. Tek bildiğim, burada
kalamayacağım. Kalırsam, burada öleceğim.

Her adımda ayaklarım kumlara batıyor, ilerlemek olması gerekenden daha
zor hale geliyor. Kum tepeleri uzaktan yumuşak tepeler gibi kolay görünüyor,
ama yaklaştığımda çok daha dik olduklarını ve melasla yapılmış bir dağa
tırmanmak gibi olduğunu anlıyorum. Botlarım kumla dolmuş, her adımımı ağır
ve hantal hale getiriyor.

Yürüdükçe güneş yükseliyor. Ter sırtımdan, göğüslerimin arasından,
şakaklarımdan aşağı akıyor. Oluştığı kadar hızlı yok oluyor, sanki çöl onu
içiyormuş gibi sıcaklık tarafından emiliyor. Kazakım ıslak, sonra kuru, sonra
tekrar ıslak oluyor.

Çıkarmak istiyorum, ama çıkarırsam yanacağım. Örtülü kalmak
daha iyi. Her şey sürtünüyor. Her şey acıtıyor.

"İmdat!" Birkaç adımda bir bağıyorum, umarım dışarıda biri vardır.
"Kimse yok mu? Lütfen..."

Ama sözlerim kum tepelerine karışıyor, çölün uçsuz bucaksız boşluğu tarafından yutuluyor. Hiç kuş görmüyorum. Vızıldayan böcek yok. Esinti bile yok. Sadece sessizlik var. Ama yürümeye devam ediyorum.

Sol ayak. Sağ ayak. Tekrar.

Ta ki düşüncelerim sadece şuna kadar daralana kadar: adım, kum, yanık, nefes.

Zaman akıp gidiyor. Geriye sadece susuzluk ve yorgunluk kaldı. Dudaklarımı ıslatmaya çalıştığımda çatlıyorlar. Kanın tadı metalik, neredeyse ekşi. İçimde kalan tek nem bu.

Kendimi rüya gördüğümü veya halüsinasyon gördüğümü ikna etmeye çalışıyorum. Ya da belki de sinir krizi geçiriyorum. Ama bunların hiçbirisi bu kadar acı içermez.

Ya da bu kadar sessizliği.

Ya da cildimin yüzümden soyuluyormuş gibi hissettirdiği gibi. Bu gerçekliğe aykırı. Böyle bir şey olamaz.

Kafamdaki zonklama, yüzümdeki yanma hissi ve botlarımın içindeki kumun gıcırdaması bana aksini söylüyor. Hepsisi inkar edilemeyecek kadar gerçek.

Neredeyse hiç tepki vermeyen bacaklarımla vücudumu yokuş yukarı sürükleyerek başka bir kum tepesinin zirvesine ulaşıyorum. Son hamlede uyluklarım kaskatı kesiliyor ve zirvede dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kalıyorum.

Botlarımı çıkarıp atmak istiyorum. Kum her boşluğa girmiş: topuk, ayak tabanı, ayak parmaklarımla *arası*... Her adımda zımpara kağıdı üzerinde yürüyor gibi hissediyorum. Ama botlarımı çıkarıp bırakırsam yanarım. Çorapların içinden bile bu sıcaklık cildimde kabarcıklar oluşturabilir.

Bunun yerine, terden sıırılsıklam olan çorapları çıkarmak ve küçük kum yığınlarını silkelemek için yeterince uzun süre çıkarırım. Çorapları tekrar giyip giymemeyi kendimle tartışırım, ama giymeye karar veririm. Ayaklarımla kum ve deriye sürtünerek zarar görmesine gerek yok.

Kendimi tekrar ayağa kaldırırken onu görüyorum... Ufukta bir parıltı.

Donup kalıyorum. Nabzım hızlanıyor. Bir an için bunun bir serap olduğunu düşünüyorum — ısı ve boşluktan yansıyan ışık. Ama kaybolmuyor.

Her ne ise, çok yüksek. Çölden yükselen, iğne gibi düz.

Gözlerimi kısarak, parlamaya karşı elimi kaldırıyorum. Yapı parıldıyor, metal ya da cam ışığı yansıtıyor.

Kumulun tepesine ulaştığımda onu gördüğümü hatırlamıyorum, ama yine de orada duruyor. Boş bir çölün ortasında duran bir kule. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Lütfen. Gerçek olsun."

İlk başta sürünerek ilerliyorum, sonra koşmaya başlıyorum, yokuş aşağı hızla kayıyorum, ta ki dengemi kaybedene kadar. Yere çarparak kumuldan aşağı yuvarlanıyorum, zıplıyor ve yuvarlanıyorum, kum her açıkta kalan santimetrekaresi çiziyor. Sonunda durduğumda, nefes nefese yatıyorum.

Sonra kalkarım ve ışığın parıltısının düzgün, yuvarlak bir şekle dönüştüğünü görebilecek kadar yaklaşıp kadar tökezleyerek ilerlerim.

Kule çok büyük, uzaktan düşündüğümde çok daha yüksek. Yüzeyi fırçalanmış gümüş parlaklığıyla ışıltıyor, ama hiçbir ek yeri veya birleşme yeri yok. Hiç pencere veya kapı göremiyorum. Eski veya hava koşullarından yıpranmış görünmüyor. Ya da yeni. Sadece... öyle.

Yabancı

1.

Mükem

mel.

Güneşin yakıcı sıcaklığı altında bile, omurgamdan bir ürperti geçiyor. Hiçbir şey böyle görünmemeli.

Bu kadar mükemmel. Bu kadar garip. Bu kadar *yanlış*.

Yine de, içeri girebilirim, etrafımda barınak olasılığı sunan tek şey bu.

Kulenin tabanına ulaşmadan son gücüm de tükeniyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve son bir hamle ile kendimi sürükleyerek, titrek bacaklarımla ileri doğru emekliyorum. Kulenin gölgesi yere düşüyor ve ben onun içine çöküyorum.

Barınak bulduğum için mi, yoksa pes ettiğim için mi hareket etmeyi bıraktığımı bilmiyorum. Ve bu noktada, umurumda da değil. Bir elimle uzanıyorum. Eğer bu bir serapsa, parmaklarım içinden geçecek. Kalbim göğsümde çarpıyor, hayal kırıklığını bekliyor.

Avuç içim kuleye dokunuyor ve kule kaybolmuyor.

Dokunulduğunda soğuk. *Gerçekten* soğuk, sanki buzdolabından yeni çıkarılmış gibi. Sıcaklık farkı, aşırı ısınmış cildime bir şok etkisi yaratıyor ve nefesimi kesiyor.

Yanağımı yüzeye bastırarak ona yaslanıyorum ve güneş yanığının acısını dindirmesine izin veriyorum. Soğukluk yüzümden, boynumdan, omuzlarımdan ve kollarımdan aşağıya doğru yayılıyor. Bu, amansız sıcaktan sonra gelen bir rahatlama şoku.

Bu gerçek.

Geriye yaslandığımda, yansımam yüzeyde dalgalanıyor, bozuk ve kirli. Gözlerim çok geniş. Saçlarım kafa derime yapışmış, ter ve kumla karışmış.

İyi değilsin.

Bu düşünce kafamda yankılanıyor, ama çökmeye gücüm yetmez. Henüz değil.

Titriyorum. Yorgunum. Susadım. *Korkuyorum*. Ve beni güneşten koruyabilecek tek şey kapalı. Ama bir şekilde içeri girmem lazım. Gölgeye ihtiyacım var. Suya. Yardıma ihtiyacım var.

İçeri girmenin bir yolu olmalı. Orada insanlar olmalı. İnsanlar sıcaktan kaçmak için değilse, çölün ortasında neden bir kule olsun ki?

Boğazıma kuru bir hıçkırık takılır. Burada öleceğim — *burası* her neyse —bu imkansız yerde, kapıyı bulamazsam, yalnız başıma öleceğim.

Kaslarım titreyerek kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum. Kulenin gölgesi beni uzun süre kurtaramaz. Güneş hareket edecek. Sıcaklık artmaya devam edecek. Ve bundan kurtulsam bile, gece geliyor. Çöllerin karanlık çöktükten sonra nasıl olduğunu duydum. Soğuk, güneş kadar kolayca öldürebilir.

Hayatta kalma şansı varsa, o da orada.

Kulenin kenarında, bir elim yüzeye dokunarak yavaşça ilerliyorum. Bir noktaya gelene kadar yüzey doğal olmayan bir şekilde pürüzsüz. Dokuda küçük bir değişiklik var. Hayal etmediğimden emin olmak için tekrar dokunuyorum.

Hayal etmiyorum. Dikiş gibi sık bir oluk var.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kime söylediğimi bile bilmeden. Sesim kulağıma yanlış geliyor. "Lütfen beni içeri al."

Avuç içimi düz bir şekilde üzerine koyuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Ne beklediğimi bilmiyorum. Bir kapının açılmasını mı? Birinin beni karşılamasını mı? Alnımı üzerine koyuyorum, gözlerim yenilginin acısıyla yanıyor. Ağlayamıyorum bile. Artık gözyaşım kalmadı.

Burada öleceğim.

Titreyerek nefes veriyorum ve sonra...

Buz kolumdan geçiyor. Nefesim kesiliyor, sesim çığlık atmaya yarıyor. Tam olarak acı değil, ama o kadar yoğun bir his ki, tüm vücudum tepki olarak kaskatı kesiliyor.

Elimin altında soluk mavi, yüzeyin hemen altında vızıldayan zayıf bir ışık çizgisi belirir. Az önce çizdiğim şekli takip eder. Bir ana hat belirginleşir, bir kapı, daha parlak bir şekilde ışıldar ve yüzey parlamaya başlar.

Işık kuma dökülür. Kapı açılmaz. *Kaybolur*. Bir an önce sağlamdı. Bir sonraki an, sadece karanlık vardır. Ve ben öne doğru düşerim, avucumun altındaki duvar artık ağırlığımı desteklemiyor.

Soğuk hava dışarıya akar, kuru ve bayat. Taş, metal ve başka bir şey kokuyor. Eski kağıt, toz veya unutulmuş zaman.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Ensemdeki tüylerim diken diken oluyor. Dizlerimin üzerinde tereddüt ediyorum.

Eşik. İçimdeki her şey ilerlemem için çılgılık atıyor. Ama arkamda sadece çöl ve ölüm bekliyor.

Burada kalamam.

"Bunu sen istedin," diye fısıldıyorum ve sürünerek ilerliyorum.

İçeri girdiğim anda, dünya yine değişiyor. Basınç düşüyor, sanki asansör çok hızlı hareket ediyormuş gibi. Midem bulanıyor ve arkamdaki açıklık yok oluyor. Sadece kapanmıyor. Tamamen *yok oluyor*.

Dönüp bakıyorum. Duvar yine düzgün. Hiçbir iz, hiçbir tutamak, orada olduğu kanıtı yok. Panik boğazıma kadar yükseliyor.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz." Ayağa fırlarım ve iki elimi duvara vururum. "Çıkarın beni! Lütfen, çıkarın beni."

Sesim kısılana kadar bağıyorum. Ellerim ağrıyana kadar duvara vuruyorum. Ama duvar pes etmiyor. Sesim karanlıkta, göremediğim duvarlardan yankılanıyor, bana ait olmayan bir yankıya dönüşüyor.

Kapana kısılmıştım.

Karanlık, yoğun ve ağır bir şekilde üzerime baskı yapıyor. Cildimi sarıyor, gözlerimi kapatıyor. Nefesim hızlı ve sığlaşıyor. Kalbim göğsümden kaçmaya çalışır gibi çarpıyor.

Sonra her yer aydınlanır...

Mavi, soğuk, duvarlardan sızan. Camdaki buz gibi yüzeye yayılır, ince, kırılğan çizgiler halinde dışa doğru sürünür. Bulunduğum oda kendini gösterir. Pencere ve mobilyalar yoktur. Sadece beni saran sonsuz bir duvar, belki yirmi metre çapında bir oda oluşturur.

Ortada, taştan yapılmış bir sütunun etrafında, karanlığa doğru yukarı doğru kıvrılan bir spiral merdiven yükseliyor. Korkuluk yok ve merdivenin nereye çıktığı belli değil.

Ona bakıyorum, başka bir şeyin ortaya çıkmasını diliyorum. Bir pencere. Bir kapak.

Herhangi bir şey.

"Merhaba?"

Kimse cevap vermiyor. Kule, ışıktan gelen garip bir uğultu dışında, hareketsiz ve sessiz kalıyor.

Bu normal değil. Olamaz. Kimse bir caddede yürürken çölde, sonra da bir kulede bulamaz kendini.

Belki de gerçekten ölmüşümdür. Burası öbür dünya olabilir mi? Ama eğer öldüysem, neden her şey bu kadar acıtıyor?

Bakışlarım merdivene geri dönüyor. İki seçeneğim var. Burada kalmak ya da yukarı çıkıp nereye çıktığını görmek.

Mavi ışık yavaşça yanıp sönüyor ve sıcaklık aniden düşüyor. Soğuk hava enseme okşuyor.

Titriyorum.

Bir şey beni izliyor. Ayaklarımın altındaki zemini hissettiğim kadar net hissedebiliyorum. Burada yalnız değilim ve o benim yukarı çıkmamı istiyor.

Parmaklarım yumruk haline geliyor. O merdivenleri çıkmak istemiyorum. Ama hiçbir şey yapmamak da bir seçenek değil. Hareketsiz durmak beni güneşin yapacağı gibi öldürecek.

Yukarı çıkmak tek seçenek. Ve böylece... tırmanıyorum.

Her adım teslimiyet gibi geliyor. Botlarımın altındaki taş zamanla pürüzsüzleşmiş, bir zamanlar burada insanların yaşadığının kanıtı. Bacaklarım ağrıyorken ve kaslarım yorgunluktan kramp girerken beni ilerlemeye devam ettiren tek şey bu düşünce. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kenardan düşeceğimden korkuyorum. Bir elimi orta sütuna sıkıca dayayıp yavaşça ilerliyorum, gölgeye, soğuğa ve sessizliğe doğru yükseliyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki?

Sarmal daha da daralıyor, basamaklar daha da daralıyor. Işık maviden mora dönüşüyor ve kavisli duvarlara, neredeyse insanlara benzeyen, bana uzanan eller gibi garip şekiller yansıtıyor.

Merdivenlerin sayısını kaybediyorum. Yüzlerce mi? *Binlerce* mi? Hiç bitmeyecek mi diye merak etmeye başlıyorum... ve aniden, bitiyorlar. Küçük bir sahanlığa tökezleyerek ilerliyorum ve duruyorum.

Önümde, kenarları narin desenlerle oyulmuş kemerli bir açıklık açılıyor. Aşağıdan gelen mor ışık eşikte birikiyor ve orada duruyor. Ötesinde bir oda var.

Fikrimi değiştirmeden önce içeri giriyorum.

Hava değişir, daha serin hale gelir. Eski kağıt, baharat ve altında daha keskin bir koku ile doludur. Bana yıldırım fırtınasından sonra ozon kokusunu hatırlatır.

Oda, aşağıdaki oda gibi dairesel. Ama bu oda yaşanmış gibi görünüyor. Duvarlara raflar yapılmış, yüzeyler kumaşlarla kaplanmış, büyük ahşap masanın üzerinde yemek yemeden bırakılmış bir tabak var.

Her şey, tavana yakın bir yerde süzülen, süzülen bir kristal parçanın altında hafif mor bir ışık yayıyor.

Yavaşça, adım adım ilerliyorum, gözlerim raftaki kitaplarda. Parmaklarım bir kitabın sırtına dokunuyor, bunun gerçek olduğuna kendimi ikna ediyorum.

Ve sonra arkamda hava değişiyor. Hiç ses yok, ama artık yalnız olmadığımın ani, boğucu bir kesinliği var.

Kalbim güm güm atarken arkamı dönüyorum. Odanın uzak köşesinde bir adam duruyor. Uzun boylu. Hareketsiz. Baştan aşağı siyah giyinmiş.

Onu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Belki bir saniye önce orada değildi. Belki gölgeler onu tamamen yutmuştu. Belki odanın havası zaten tuhaf olduğu için yanından geçip fark etmedim.

Ama o orada ve bana bakıyor. Başka birini gördüğüm için duyduğum rahatlama, gözlerine baktığımda paniğe dönüşüyor. Gözleri siyah. Koyu kahverengi ya da gri değil, *siyah*. Ve benimkilerle buluştuklarında, ışığı hiç yansıtmıyorlar. Onu yutuyorlar.

Tüm içgüdülerim onun tehlikeli olduğunu haykırıyor. Elinde silah yok ve duruşunda herhangi bir tehdit yok. Ama ondan dalgalar halinde tehlike yayılıyor.

Aramızdaki havada bir şey parıldıyor, sıcaklığın yarattığı bir dalgalanma ya da uzayda yayılan bir basınç gibi, ve o hareket ediyor, bana doğru bir adım atıyor. Sonra duruyor. *Aniden*. Omuzları geriliyor ve çenesi sıkılıyor.

"Peki." Sesi derin ve sessiz. Kelime yavaşça dökülüyor. Acele etmeden. "Bu beklenmedik bir durum."

Ağzımı açarım, ama konuşmadan, odadaki ışık tekrar titrer, kararır ve sıcaklık daha da düşer.

Başını hafifçe eğdi. "Kule kapısını açmayı başardın."

İkinci Bölüm

SACHA

*“Tekrarlamada bir haysiyet vardır. Ruhun yok olmasını engeller.” Esaret
Üzerine Düşünceler — Sacha Torran’ın Günlükleri*

TOPUKTAN PARMAĞA. Ayak tabanının ön kısmı üzerinden dön.

Ağırlık duruşumda temiz bir şekilde aktarılır. Dizler hizalanır. Karın kasları gerilir. Koruma merkez hattında tutulur. Dirsekler içe doğru çekilir. Omuzlar sabit kalır.

Kılıç gerçek değil, ama vücudum onun şeklini onurlandırıyor. Her hareket, yirmi yedi yıldır değişmemiş havayı kesiyor. Kaslarım, zihnimin kaybettiği şeyleri hatırlıyor — kılıcın ağırlığını, denge noktasını, mükemmel yay çizgisini.

Bu egzersizi dört bin sekiz yüz on iki kez tekrarladım.

Bu rutin, akıl sağlığımın geri kalanını koruyor. Hiçbir şeyin değişmediği bir yerde, disiplin icat haline gelir. Ayaklarımın altındaki taş işçiliğini, raflardaki her kitabın yerini, bana izin verdikleri solmuş duvar halılarındaki her yıpranmış ipliği ezberledim.

Sekizinci form tam bir uzanma gerektirir. Belden bir bükülme ve ters bir tutuş. Parmak eklemlerim boşluğa doğru beyazlaşır. Nefesim sabit kalır. Kalçalar sabitlenir. Omuzlarım aşağı doğru bir vuruşun sahte ivmesiyle döner. Form hareketsizlikle sona erer, ancak bu hak edilmelidir.

Sessizce sayarım, hareketlerimin ritmini kafamda defalarca tekrarladığım ve artık tüm anlamını yitirmiş kelimelerle ölçerim. Boğazım yıllardır ses çıkarmadı. Bir anlamı yok. Kule cevap vermez, duvarlar umursamaz.

Yine de, bunu tamamlarım. Durursam, önemli bir şey kırılır. Onaramayacağım bir şey.

Bittiğinde, elim düşer. Odanın ortasında hareketsiz durur ve nefes alırım.

Nefes al. Tut.

Nefes ver.

Nefes al. Tut.

Nefes ver.

Kalp atışlarım düzelince masama geçip kalemi alıyorum. Bu da sürdürdüğüm bir başka ritüel. Savaş formları kadar önemli bir ritüel. Kalemi mürekkebe batırıp boş sayfaya sürüyorum. Hareket otomatik. Kelimelerin önemi yok. Yine de onları kaydediyorum.

9.855. gün. Sınır korunuyor. Kule değişmiyor. Bu duvarların ötesinde hala kimse var mı?

Anlamsız kayıt tutma. Anlamsız direniş. Ama yapıyorum. Her gün. Alternatif teslim olmak. O zaman burada geçirdiğim zaman sadece görünmez sınırın daralmasıyla ölçülür. Saat saat. Gece gece.

Kule ihtiyacım olan her şeyi sağlıyor. Yiyecek, su, kitaplar, mobilya, mürekkep ve parşömen, ama asla özgürlük.

Yazma elimimin yanında açık bir kitap duruyor. Her kelimeyi, her cümleyi, sayfanın her kıvrımını ezberledim. Sessizlik çok fazla olursa, onu tersten ezberden okuyabilirim.

Eskiden öyle yapardım. Ama kendi sesimin sesi başka bir yalnızlık biçimi haline geldiğinde bunu bıraktım.

Yazdığım kelimelere bakıyorum, sanki hala önemliymiş gibi davranıyorum. Ama bu sadece saatleri işaretlemek için başka bir ritüel. Tıpkı alacakaranlık yaklaşırken havadaki değişimi izlediğim gibi. Ya da görünmez sınırın duvarlardan içe doğru çekildiği gibi.

Beni ilk kez bu odaya kapattıklarında, neden beni öldürmediklerini merak etmiştim.

Şimdi anlıyorum.

Ölmemi istemiyorlardı. Beni silmek istiyorlardı.

Unutulmamı. Sessizlik ve tozun altında gömülmemi, hatta adımın bile hafızalardan silinmesini.

O sessizlikte o kadar uzun süre yaşadım ki, artık benim bir parçam oldu. Şeklini, ağırlığını biliyorum.

Bu yüzden bir şey değiştiğinde, hava on yıllardır hiç olmadığı şekilde hareket ettiğinde, bunu fark ediyorum.

İlk başta, bunu hafızamın bir oyunu olarak görmezden geliyorum. Yıllarca yalnız kalmanın bir sonucu olarak ortaya çıkan bir halüsinasyon daha. Ama sonra duyuyorum.

Ayak sesleri.

Nefes almayı kesiyorum. Vücudum donuyor.

Bir siluet kemerden geçer, hayal ya da anı değil, gerçektir. Sanki bir anlığına dışarı çıkmış gibi odama girer.

Kıpırdamıyorum. Gözlerimi bile kırpmıyorum. Zihnim duruyor, gördüklerimi anlamaya çalışıyor.

Nasıl? Neden? Kim?

Ama tek yapabildiğim bakmak.

Başları dönüyor, bakışları odanın içinde dolaşüyor, bana hiç durmadan bakıyorlar. Hareketlerinde karışıklık var, yavaş ve kararsızlar. Giysileri vücutlarına garip bir şekilde sarkıyor, ağır ve çöle uygun değil. Kum kumaşlara yapışmış. Ter lekeleri kumaşta düzensiz koyu lekeler oluşturmuş. Ellerini raflara uzattıklarında titriyorlar ve kitaplarımdan birinin sırtına dokunuyorlar.

Geride bıraktıkları kum izlerine bakıyorum. Bu kadın on yıllardır gördüğü ilk bozulma. Ve bu, beni yerinde tutan felci kırıyor. Masadan geri çekilip ayağa kalkıyorum, tam da figür dönüyor.

Işık yüzüne vurur. Kadın. Genç. Belki de ben hapsedildiğim zamankinden birkaç yaş daha genç. Adımını yarıda kesip bana bakar.

Gözlerinin benimkilerle buluşmasının etkisi kafa karıştırıcı. Nabzım kulaklarımda atıyor. Parmaklarım yanlarımda seğiriyor. Bacaklarım yere çakılı kalıyor.

Yirmi yedi yıldır başka birine bakmamıştım... ve şimdi biri burada durmuş, bana bakıyor. Görülmenin, başka birinin bakışlarında var olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Bir şey yapmalıyım. Ama ne?

Konuşmalıyım... Konuşmalıyım.

Ama yıllardır konuşmadım. En son ne zaman denediğimi bile hatırlamıyorum. Dudaklarım açılıyor ama hiçbir ses çıkmıyor. Boğazım bu çabayla geriliyor, sanki ses çıkarmayı, dili gerçek hale getirmeyi unutmuş gibi.

Tekrar deniyorum. Nefesim kesiliyor, sonra duyularım canlanıyor.

"Şey." Dilim kelimenin üzerinde takılıyor. Devam ediyorum. "Bu beklenmedik bir şey."

Ağzı açılır, sonra tekrar kapanır. Gözleri benimkilere kilitli kalır.

Sesim aramızdaki boşluğu doldurur — alçak, kullanılmamış, nefes, hareket ve sessizlik üzerine kurulu bir odada çok yüksek. Bir düşünce değil, bir ses.

Söylenir. Şekillenir. Serbest bırakılır.

En son ne zaman duyduğumu hatırlayamıyorum. Kulağıma yanlış geliyor. Ama o benim sesimdi ve şimdi havada, geri çağırılmayacak kadar uzak.

Bu ses, sessizliğin ne kadar mutlak hale geldiğini fark etmemi sağlıyor.

Cevap vermiyor. Hareket bile etmiyor. Ve onun gerçek olup olmadığını, yoksa sonunda deliliğe mi sürüklendiğimi merak etmeye başlıyorum. Kendimi tekrar konuşmaya zorluyorum.

"Kule kapısını açmayı başardın."

O ortadan kaybolmuyor. Bu da onun bir halüsinasyon olmadığı anlamına geliyor. Ama

gerçekse, sessizlik bozulduysa, bu kapının açıldığı anlamına gelir.

Bu imkansız olmalı. Kule mühürlendiğinde, kimse giremezdi.

Ben buradayken hiç kimse giremedi. Başka bir açıklaması olmalı.

Ama buradaki büyü değişmez. Hiç değişmedi.

O burada olmamalı. Karşımda durmamalı. Yere gölgesini düşürmemeli.

Güneşten kavrulmuş, dudakları çatlamış, kumla kaplı giysileri olan sersemlemiş bir yaratık. Sanki benim ortadan kaybolmamı beklermişçesine bana bakan biri, oysa benim tek yapabildiğim ona bakmak ve nefes almayı hatırlamaya çalışmak.

Sonra hatırlıyorum.

Bir büyü.

Tek bir büyü. Sadece bir tane. Kule etrafımı sararak büyümü mühürlemeden önce yapabildiğim son şey. Karanlıkta, kalan gücümle onu şekillendirdim. Onu dünyanın çatlaklarına döktüm ve boşluğa gönderdim.

Bir çağırma.

Yıllardır bunu düşünmeme izin vermedim. Unuttuğu m için değil, başarısız olduğuna inanmak daha kolay olduğu için. Her şey gibi yutulup yok edildiğine inanmak daha kolaydı.

Ama şimdi... o burada. Kimsenin durmaması gereken yerde duruyor. Yarım ömür boyunca paylaşılmamış havayı soluyor.

Ve kule *onu içeri aldı*.

Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Hala bir tesadüf olabilir. Kaderin acımasız bir şakası. Tarih bana umuda güvenmemem gerektiğini öğretiyor.

Ama ben büyü'nün şeklini hatırlıyorum. Ellerimden nasıl çıktığını hatırlıyorum. Benden geriye kalanları nasıl yaktığını hatırlıyorum. Ne istediğimi hatırlıyorum.

Özgürlük.

Sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi başını eğiyor ve bakışları benden masaya kayıyor. Gözleri sürahiye sabitleniyor ve ifadesindeki tüm ihtiyat kayboluyor, yerine ihtiyaç geliyor.

Sağduyuyu gölgede bırakan türden bir ihtiyaç.

Hafifçe sendeleyerek hareket ediyor. Ne yapacağını merak ettiğim için onu durdurumuyorum. İstesem de durduramam zaten. Bağlar beni engelliyor, odanın yarısı zaten benden kopmuş durumda. Bu yüzden olduğum yerde kalıp, sabaha kadar ulaşamayacağım alana geçmesini izliyorum.

Masaya ulaşır ve iki eliyle masanın kenarına tutunur. Bir an için, sanki dik durmak onu yıkacakmış gibi sallanır. Sonra sürahiyi kapar. Yanındaki bardağı görmezden gelir, sanki içmeden dünya sona erecekmiş gibi sürahiyi dudaklarına götürür.

Su çenesinden aşağı akıyor, zaten terden sıılsıklam olan giysilerinin kumaşına emiliyor. Durmadan, nefes almadan, benim hareket edip etmediğime bakmadan bile, suyu yudumluyor. Yutkunmalar arasında çıkardığı sesler — alçak, boğuk nefesler — akli başında birine ait değil. Ölümün eşğine gelmiş birine ait.

Hayatım buna bağıymış gibi onu izliyorum.

Bundan sonra ne yapacağından korktuğum için değil. Bu konuda endişem yok. Ama onun hayatta kalmasına ihtiyacım var. Çünkü kule onu içeri aldıysa, eğer haklıysam ve onu buraya gerçekten ben çağırdıysam, o zaman onun burada olması bir tesadüf değildir.

Ve o, buradan çıkmamın yolu olabilir.

O yavaşlamaya başladığında sürahi yarı boşalmıştır. Elleri hâlâ titriyor. Ağzını açıyor, sanki bir yudum daha alacakmış gibi, ama almıyor. Sürahiyi beceriksizce indiriyor, eli titriyor. Sürahiyi masaya koyarken tabanı masaya düzensiz bir şekilde çarpıyor.

Sonra bana doğru döner. Önce bakışları yükselir, kararsız ve arayış içinde. Vücudunun onu takip etmesi daha uzun sürer. Her hareketi ona bir bedel ödettiyormuş gibi yavaşça doğrulur ve gözleri tekrar benimkilerle buluşur.

Gözlerinde artık netlik var. Sıcaklık ve susuzluğun yarattığı sis tamamen kaybolmamış, ama incelmış. Panik hissini ortaya çıkmaya başlaması için yeterli kadar.

Dudakları
açılır. "Ne..."

Tek bir kelime, etrafımdaki havayı değiştirir. Hareket etmem, ama sesle birlikte her şey daralır. Sesin tınısı, dokusu. Odanın sessizliğine yaptığı etki.

O kadar uzun zamandır başka bir ses duymadım ki, vücudum ne yapacağını bilemiyor. Basit bir gerçeğin, yani başka birinin benim yanımda konuştuğunun farkına varmanın etkisiyle, tüm duyularım keskinleşiyor: işitme, görme, dokunma, nefes alma.

Kadın tekrar konuşuyor. Sözlerini duyuyorum, ama onları sesinden ayırmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

"Burası neresi? Sen kimsin?"

Sorular. Bana sorular soruyor. Ama cevap vermiyorum. Hâlâ onu izliyorum. Hâlâ sesleri işliyorum. Hâlâ buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyorum.

"Neden bana bakıyorsun?"

Bu talep dikkatimi tekrar ona çeviriyor. Bir cevap bekliyor.

"Adım... Sacha." Bu ses ağzımda garip bir şekilde yankılanıyor.

Hatırladığımdan daha ağır.

Adım dudaklarımdan çıkarken onu yakından izliyorum, tanıma belirtisi arıyorum. Hiçbir şey yok. Hiçbir tepki yok, hiçbir korku yok. Ya adım ona hiçbir şey ifade etmiyor ya da bunu iyi saklıyor.

Bir anlamı olmalı. Bir zamanlar çok önemliydi. Bir zamanlar korkulan bir isimdi.

Ona doğru bir adım atıyorum ve bağlayıcı güç beni geri itiyor — yavaş, görünmez, mutlak. Duruyorum. Onun burada görünmesi dikkatimi dağıttı. Odanın diğer ucundaki sınırın hareketini takip etmeyi bıraktım.

O farkında değil gibi görünüyor. Dikkatini çok fazla yere dağıtır, aynı anda çok fazla yöne çekilir.

"Burada güvendesin." Sözler artık daha kolay çıkıyor. Ama bu en iyi ihtimalle yarı doğru. "Çöl bu duvarların içine ulaşamaz." Ancak bu kesinlikle doğru.

Gözleri yine kayıyor, odayı yavaşça tarıyor. Rafları, masadaki yiyecekleri, aynanın parlaklığını azaltmak için duvarlara asılan duvar halılarını inceliyor. Her ayrıntı, yüzüne yeni bir kafa karışıklığı ekliyor.

Bunların hiçbiri ona mantıklı gelmiyor ve bu belli oluyor. Bu odanın ne olduğunu, benim kim olduğumu, ne olduğumu ya da bunların ne anlama geldiğini bilmiyor. Ama anlamaya çalışıyor. Olayları bir araya getirmeye çalışırken ne kadar çaba sarf ettiğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Nasıl oldu da... Ben Chicago'daydım..."

Chicago.

Bu isim bana bir şey ifade etmiyor, ama onun ifadesinden anladığım kadarıyla bir yer. Meridian'da bu isimde bir şehir bilmiyorum. Eğer şimdi varsa, en son özgür olduğumda yoktu.

"Dinlenmek istersen." Kelimeler yavaşça çıkıyor. Her birini hatırladıkça duraksıyorum. "Orada battaniyeler var." Duvara yaslanmış tahta sandığı işaret ediyorum.

O bakmıyor. Bunun yerine, arkasındaki duvara çarpana kadar geri çekiliyor, gözleri yine odanın içinde dolaşıyor.

"Hayır." Kafasını sallar. "Dinlenemem. Buradan çıkmam lazım. Eve gitmem lazım. Noel yaklaşıyor."

Tanımadığım başka bir kelime. Bildiğim hiçbir yerel lehçeye ya da tanıdığım hiçbir geleneğe ait değil. Gündönümü değil, isim günü değil, Meridian'ın kutladığı hiçbir şey değil.

Yeni bir olasılık oluşmaya başlar.

"Kapıyı bulmam lazım."

Çıkış yolu yok. O bunu henüz kabul etmemiş.

"Yok." Bir anlık sessizliğin ardından zorla sözleri ağzımdan çıkardım. "Ne demek *yok*?" Gözleri büyüdü, panik

"Bir kapı, bir pencere...

bir şey olmalı!"

"Gece oldu." Bir süre durdum. Uzun zaman önce sessizliğe alışmışım. Tekrar konuşmaya adapte olabileceğimden emin değildim. "Hava çok soğuk. Dışarıda öleceksin."

Ellerini duvara dayadı, başını salladı. "Bu olamaz."

Tartışmıyorum. Zaten beni dinlemeyecek. Zaten içine kapanmış durumda. Panikleyecek başka bir yer kalmadı. Bırakın kırılsın. Bırakın dikkatini tüketsin. O bunu yaparken, ben de bundan sonra ne yapacağımı düşünebilirim.

Duvara yaslanarak oturur, dizlerini göğsüne çeker. "Bu delilik," diye fısıldar, daha çok kendine değil bana. "Bu olamaz."

Masama geri dönüyorum ve onu sessizce çözülmeye bırakıyorum. Ona alan tanıdığımı düşünürse, hareketlerimin sınırlarını sorgulamayacaktır. Bu tür bir yanıltma kolayca sürdürülebilir ve bana zaman kazandırır.

Dışarıda gece derinleştikçe kulenin mavi ışığı sönmeye başlar, mavi-mor parıltı giderek yumuşar. O bu değişikliği fark eder. Gözlerinin yukarı doğru, geniş ve odaklanmamış bir şekilde, onun anlayabildiği hiçbir şekilde davranmayan bir odada yönlerini bulmaya çalışırkenki halinden bunu görebiliyorum.

"Şimdi ne oluyor?" "Gece çöküyor."

Bana göz kırpmıyor. Onu görmezden gelip, açık kitabı kendime doğru çekiyorum.

Gözlerimi sayfadan ayırmıyorum, ama onu hala görüş alanımın kenarında görebiliyorum — başı eğik, omuzları sarkmaya başlamış. Öne doğru eğiliyor, sonra birden dikleşiyor, açıkça çevresine *ya da* bana güvenmiyor. Ama her yeniden başlama daha uzun sürüyor. Vücudu kapanıyor, istese de istemese de dinlenmeye ihtiyacı var.

Uyku onu ele geçirene kadar bekledim, sonra kalktım ve bağlanma beni durdurmadan önce gidebildiğim kadar uzağa yürüdüm. Hâlâ duvara yaslanmış, kendi üzerine katlanmış, kolları

bacaklarını sıkıca kucaklamış, çenesi dizlerine dayanmış. Nefesi derinleşmiş, yavaşlamış.

Benim çağrımı duymuş olmalı. Büyüyü boşluğa attıktan yıllar sonra, tek başına bu kuleye yolunu buldu.

Kalbim bir kez atıyor. Bu tepkiyi bastırıyorum.

Beklediğim gibi sonuçlanmadı. Bana sadık birini çekmedi. Ama belki de böylesi daha iyidir. O benim kim olduğumu bilmiyor. Ne olduğumu bilmiyor. Ve *bu*, benim düşünmediğim yeni olasılıklar yaratıyor.

Zaferin coşkusu zar zor bastırabiliyorum. Son büyümü çağırmaya harcayıp, başarısız olduğunu kabul ettikten yıllar sonra, biri buldu.

Ve şimdi odanın karşısında uyuyor.

Gerçek. Somut. Potansiyel kurtuluşum.

Loş ışıktaki onun özelliklerini inceliyorum. Bu dünyanın standartlarına göre sıradan. Güneş yanığı cildi, yanaklarında ve burnunda kabarcıklar oluşturmuş. Dudakları çatlamış. Benimkinden farklı bir dünyayı anlatan garip kıyafetler.

Gözlerim yüzünü, saçlarını, ellerini takip ediyor, parmaklarında duruyor. Tırnakları boyanmış. Bacaklarını kaplayan koyu mavi kumaşın üzerinde kırmızı bir leke.

Bu yaratığın *hiçbir* özelliği güç, amaç veya kaderini düşündürmüyor.

Peki, hangi sırları taşıyor? İçinde hangi keşfedilmemiş potansiyel uyku halinde? Bilmem gerek. Onu farklı kılan şeyi anlamam gerek. Diğerleri benim çağrımı duymazdan gelirken, onun neden cevap verdiğini anlamam gerek.

Ama nedeni ne olursa olsun, o şimdi burada. Beklenmedik anahtarım.

Bağımın kenarında volta atıyorum, yıllardır ilk kez içimi heyecan kaplıyor. Aklım planlarla ve uzun zamandır ilk kez tattığım özgürlük sarhoşluğuyla dolup taşıyor.

Bu kadın gerçekten zincirlerimi kıracak kişi olabilir mi? Fazla umutlanmaya cesaret edemiyorum. Yine de... umut inatçı bir şeydir. Yıllarca ezildikten sonra bile, en karanlık yerlerde büyür.

Beni esir alanlar işlerinde acımasızca verimliydiler. Bu hapishaneyi tek bir amaçla tasarladılar. Bir daha asla özgürce yürüyemeyeceğimi garanti altına almak için. Buradaki tüm zamanım boyunca, tek bir boşluk ya da zayıflık bile bulamadım. Sonsuz bir izolasyon dışında hiçbir şey yoktu.

Yine de, onlar bile bunu tahmin edemedi.

Her şeyi planladılar, ama onu planlamadılar.

Yürümekten vazgeçip, uyuyan haline odaklanmak için döndüm.

Kim bu? Chicago'dan gelen bu yabancı? Benim çağrımı almadan önce nasıl bir hayat sürüyordu?

Meridian hakkında ne biliyor? Hiçbir şey biliyor mu?

Onun bilgisizliği yararlı olabilir. Bu alem, bu alemde dolaşan güçler ve benim hakkımda ne kadar az şey bilirse, onu yönlendirmek o kadar kolay olur. Dürüst görünmek için yeterli gerçeği, değerli görünmek için yeterli yardımı ve onu seçtiğim yolda ilerlemesini sağlamak için yeterli yönlendirmeyi sunmam yeterli.

Dikkatli davranmam gerekecek. Onun güvenini kazanmalı ve bana yardım etmenin kendisine yardım etmenin tek yolu olduğuna onu ikna etmeliyim. Eve dönme konusundaki çaresizliğini ve bu yabancı yerde yaşadığı kafa karışıklığını kullanabilirim.

O eve gitmek istiyor. Ben özgür olmak istiyorum. Bu hedeflerin birbiriyle mükemmel bir şekilde uyumlu olduğuna onu inandıracağım.

Benim hapishanemin gerçekliğini ya da en tehlikeli olduğum anları bilmesine gerek yok. Benimle güvende olduğunu ve ona yardım etmek istediğimi düşünmesi daha iyi.

Beni serbest bırakmanın bedelinin ne olabileceğini anladığında, fikrini değiştirmek için çok geç olacak.

Uykusunda kıpırdanıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Yüzü, kabus görmüş gibi kısa bir süre çarpılıyor. Bugün yaşadıklarını düşünürsek, buna şaşırmadım. Çöle atılmak, sıcağın ve susuzluktan neredeyse ölmek, sonra kendini bir yabancıyla birlikte bir kulede mahsur kalmak... Bunun birçok insanın aklını kaçıracığından şüphem yok.

Ama onun zihni çökmedi. Korku ve kafa karışıklığının altında bir direnç var. Yorgunluğuna rağmen uyanık kalmak için nasıl mücadele ettiğini gördüm. Bu güç umut verici. Hayatta kalma iradesi ve kararlılığı olan birine ihtiyacım var.

Gece derinleştikçe bağlar sıkılaşıyor, görünmez bir güç her yönden üzerime baskı uyguluyor ve beni yatağıma zorluyor. Yıllar içinde bu düzene alıştım, ayakta durmak bile zorlaşana kadar alanın daralmasına. Beni bu hapishaneye kapatanlar, ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Gücümün en güçlü olduğu anda onu nasıl sınırlayacaklarını çok iyi anlamışlardı.

Gece bana ait olmalıydı. Ama bunun yerine beni gömüyor.

Ona tekrar bakıyorum. Hâlâ duvara kıvrılmış, derin uykuda. Sabah ışığında beni nasıl göreceğim merak ediyorum. Kısa sohbetimizi hatırlayacak mı, yoksa yorgunluğundan zihni bunu engelleyecek mi?

Uykusunda titriyor, dizlerini göğsüne daha sıkı çekiyor. Konuşabilir, onu uyandırabilir, battaniyeye yönlendirebilirim. Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, yatağa uzanıyorum, ellerimi başımın altına koyuyorum ve bekliyorum. Gece yarısı yaklaşırken, bağın cildime yakın olduğunu hissedebiliyorum. Uyumayacağım, artık nadiren uyuyorum, ama burada uzanıp plan yapacağım.

Yarın ona yemek ve sıcaklık sunacağım. Değişen gerçekliğinde sağlam bir zemin olacağım. Güneş tekrar batana kadar, bana güvenmek için ilk küçük adımlarını atmış olacak.

Ve bir kez verilen güven, *her* kapıyı açan anahtardır.

Üçüncü Bölüm

ELLIE

"Tanıdık olmanın kesinliğinden daha az acı veren şey, tanıdık olmamanın acısıdır." Gezgin Bilgelerin Bilgeliği

SOĞUK KEMİKLERİME İŞLİYOR ve beni bilinçsizlikten geri çekiyor. Gözlerim, kavisli duvarlarda titreyen mor-mavi ışığa doğru açılıyor. Bir an için nerede olduğumu hatırlayamıyorum. Her yerim ağrıyor. Başım ağrıyor. Sonra hafızam yerine oturuyor.

Çöl. Kule. Adam.

Düşüncemi tamamlamadan önce irkildim. Boğazım sıkıştı.

Hâlâ buradayım. Rüya değildi.

Yumuşak bir ses dikkatimi çeker. *Sacha adlı* adam, odanın karşısındaki masada oturmuş, bir kitabın sayfalarını çeviriyor. Beni fark etmiyor, ama nedense uyanık olduğumu bildiğinden eminim.

Bakışlarım onun profiline kilitleniyor, bir şey bekliyorum — ifadesinde bir değişiklik, duruşunda bir değişiklik, *herhangi bir şey*. Ama bana bakmıyor. Konuşmuyor. Ve sessizlik durumu daha da kötüleştiriyor.

Yerden kalkarken, her kasım ağrarak tepki veriyor. Boğazım yanıyor ve başım zonkluyor, ama rahatsızlığım sadece acıdan ibaret değil. Her şey çok yavaş, güvenilmez geliyor, sanki vücudum devam etmek isteyip istemediğine karar verememiş gibi. Buna rağmen ayağa kalkıyorum, ama duvardan uzaklaşmıyorum. Orası daha güvenli. Ya da en azından kontrol edebileceğim bir sınır gibi geliyor. Omurgam duvara yaslanmış. Sağlam. Diğer her şeyin yaptığı gibi altımda eğilmiyor.

Masada, başka bir sayfayı çeviriyor, parmağıyla kağıdın köşesini takip ediyor.

"Masada su var."

Başını kaldırmıyor. Sadece soluma doğru işaret ediyor. Kafam otomatik olarak su sürahisinin bulunduğu masaya dönüyor.

"İçmelisin."

Su sözü, hala kurumuş boğazımın daha da rahatlamasını istiyor, ama hareket etmek aptalca bir fikir gibi geliyor. Dünün çoğu, karışık anıların bulanık bir karmaşası — sıcaklık, korku ve kafa karışıklığı o kadar yoğun ki, birini diğerinden ayırt edemiyorum. Ama bir anı diğerlerinden sıyrılıyor.

Dün, boğuluyormuşum gibi içtim. Bardak bile kullanmadım. Sürahinin ağırlığını hatırlıyorum. Ellerimde titrediğini hatırlıyorum. Düşünmedim bile. Sadece içtim. Davranışımın utanmam gerekirdi. Ama tek düşünebildiğim, bunu tekrar yapmak istediğim.

Susuzluk korkuyu yeniyor ve duvardan uzaklaşıyorum. Sürahi hatırladığımdan daha ağır ve bardağa su dökerken parmaklarımdan su sızıyor — çok hızlı, çok fazla. Ellerim hala ağırlığı tutacak kadar sabit değil.

Kupa dolduğunda, şu anda güvenilebileceğim tek sağlam şey olan duvara geri çekilirim ve kendimi bir yudum almaya zorlarım. Boğazımdaki yanmayı soğutmaya yetecek kadar.

"Gitmem gerek." Dikkatimi bardağa veriyorum ve ona bakmıyorum. "Eve gitmem gerek."

"Korkarım bugün bu mümkün olmayacak."

"Ne demek mümkün değil?" Panik, durduramadan yine içimi kaplar. Göğsüm sıkışır, nefes almam zorlaşır. "Bir çıkış yolu olmalı. Kapı... kapı orada olacak. Onu gördüm."

Bir sayfa daha çevirdiğini duyuyorum. "Seni buraya getiren kapı yok artık. Bir süre geri gelmeyecek."

"Ne kadar süre?" Sesimi sabit tutmaya çalışırken parmaklarım fincanı sıkıca kavrar. "Ne zaman geri gelecek?"

"Bunu tahmin etmek zor."

"Bu yeterli değil! Burada kalamam." Bardak parmaklarımdan kayıyor, düşmesini engellemek için sıkıca tutmaya çalışırken su yere sızıyor.

Bu sonunda onun dikkatini çeker. Başını kaldırır ve bakışları bana takılır. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutarım. "Yine de, buradasın."

Buna cevap veremem. Ne kadar tartışmak istesem de, o haklı. Kapana kısılmış durumdayım.

Ama gerçekten öyle mi? Bu düşünce, engelleyemeden zihnime gelir. Kapı, içinden geçtikten sonra kayboldu, ama ya bir şeyi gözden kaçırdıysam? Yorgundum, ayakta zor duruyordum. Etrafıma bakmak için fazla zaman harcamadım.

"Hayır, buna inanmıyorum. Başka bir çıkış yolu olmalı."

Onun yanıtını beklemeden, kemere doğru dönüyorum. Bulunduğum yerden merdivenin üst kısmı görünüyor. Eğer ben...

O yoldan geldim, geri dönebilirim. Orada bir şey olabilir. Dün sisin içinde gözümünden kaçan bir şey.

Basamaklar hatırladığımdan daha dar. Hızlıca ilerliyorum, bir elim dengemi sağlamak için orta sütunu tutarken, spiral merdiven önümdeki her şeyi gizliyor, ta ki zemini görene kadar.

Oda, hatırladığım gibi görünüyor. Düz duvarlar. Kapı yok. Pencereler yok. Beni içeri alabilecek hiçbir şey yok.

"Bu mantıklı değil."

Şimdi kenarları daha yavaş dolaşıyorum. Duvarlardan aynı mavi ışık yayılıyor. En son buraya geldiğimde, hava o kadar hızlı düşmüştü ki, kısa bir süreliğine canlıymış gibi hissettim, nefes gibi tenime değiyordu. Şimdi bunu hissetmiyorum, ama yine de omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum, elimle duvarlara baskı uygularken, bölüm bölüm, bir şey arıyorum — bir çatlak, bir dikiş, gizli bir mekanizma. Gözümünden kaçan bir şey olmalı.

Ama duvarlar parmaklarımın altında inatla sağlam ve kırılmamış kalıyor. Ne kadar bastırırsam bastırayım, ne kadar vurursam vursam, ne kadar yüzeyi yoklarsam yoklayayım, hiçbir zayıflık ortaya çıkmıyor.

"Hadi," diye fısıldıyorum, her saniye daha da çaresizleşerek. "Bir şey olmalı." Ama sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, parmaklarım yüzeyi sürtmekten yıpranmış halde, yenilgiyi kabul etmek zorunda kalıyorum. Gizli bir çıkış yok. Gizli geçitler yok. Sadece inatçı bir duvar var.

Yavaşça doğrulup merdivenlere doğru yürüyorum. Üst kata vardığımda, bacaklarım yorgunluktan titriyor, ciğerlerim sıkışmış ve başım dönüyor.

Sacha hala masada oturmuş, tam bıraktığım yerde kitap okuyor. "Çıkış yok." Sesim kısılıyor.

O başını kaldırıp, hafifçe kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Dediğim gibi."

Bacaklarım artık beni tutamıyor ve yere çöküyorum. "Bu imkansız. Burada mahsur kalmış *olamam*."

O iç geçirir, kitabını kapatır ve koltuğunu bana dönerek oturur. "Bir kapı bulamadın. Dışarı çıkamazsın. Tanım gereği, kapana kısıldın."

"Buraya nasıl geldim ki?" Bu soruyu ondan çok kendime soruyorum.

"Chicago'daydım. Yağmur yağıyordu. Ve sonra..."

"Chicago. Dün o yerden bahsetmiştin. Orası senin evin mi?"

"Evet. Chicago, Illinois." Birkaç saat önce bir anlam ifade eden isimler artık gerçeklikten kopmuş gibi geliyor. "Amerika Birleşik Devletleri."

"Bu yerleri bilmiyorum."

"Bu mümkün değil. Chicago büyük bir şehir."

"Bu alemde değil."

Bu ifade aramızda asılı kalıyor. *Bu alem*. Sanki başka alemler de varmış gibi. Sanki dünyalar arasındaki bir sınırı geçmişim gibi. Bu doğru olamaz. Olmamalı. Ama...

"O zaman ben neredeyim?" Cevabın ne olabileceğine dair korku sesimi titretir.

"Bu alem Meridian olarak adlandırılır."

Hiç duymadığım bir isim. Bir masal kitabına aitmiş gibi gelen bir yer. Bir masaldaki kötü adam gibi görünen bir adam.

Başım ağrıyor.

"Eve gitmem gerek." Sözler boş boş çıkıyor ağzımdan. "Belki de gidersin. Zamanı gelince."

"*Belki* istemiyorum. *Zamanla* istemiyorum! *Şimdi* gitmek istiyorum." Öfke korkumu yakıp kül ediyor. "Bir şey biliyorsun. Buraya nasıl geldiğimi biliyorsun."

Yüzündeki ifade değişmiyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çok sakınsin. Evinde bir yabancıyı bulmak... kapısı olmadığını ısrarla söylediğin bir yerde... seni şaşırtmalıydı, ama sanki beni *bekliyormuşsun* gibi davranıyorsun." Tekrar ayağa kalkıyorum. "Buraya nasıl geldiğimi söyle."

"Sence nasıl oldu?" Koyu renkli kaşlarından biri kalkıyor.

"Bunu bilseydim, sormazdım, değil mi?" Hayal kırıklığı içimi kemiriyor, midemi bulandırıyor, içtiğim suyu kusmak üzereyim. "İnsanlar şehir sokaklarından öylece kaybolup çöllerde ortaya çıkmazlar. Bu mümkün değil."

"Yine olanların imkansız olduğunu söylüyorsun." "Çünkü benim dünyamda böyle şeyler olmaz."

"Öyle mi?" Sandalyesinden akıcı bir zarafetle kalkar. "Garip olaylar. Açıklanamayan olaylar. Mantıklı bir açıklamaya meydan okuyan şeyler. Senin dünyanda tüm gizemler gerçekten ortadan kaldırılmış mı?"

"Bu bir gizem değil. Bu..." Gerisi gelmiyor. Söyleyecek söz bulamıyorum.

Kitaplığa doğru yürüdü ve yeni bir kitap seçti. "İmkansızla karşı karşıya kaldığında, insan mümkün olanı yeniden düşünmelidir."

"Gizemli davranmayı bırak. Bana neler olduğunu anlat."

Bana dönerek, "Söylersem bana inanır mısın?" dedi.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. *İnanır mıydım?* Bu durum için *herhangi bir* açıklama mantıklı olabilir miydi?

"Deneyin."

"Peki." Kitabı yerine koyup masasına geri döner. "Kapılar hakkında ne biliyorsun?"

"Ne?" Bu soru beni şaşırttı. Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum.

"Kapılar. Amaçları. İşlevleri."

"İnsanların bir yerlere girip çıkmasını sağlarlar. Bu ne biçim bir soru

"

"Temel bir soru." Oturur. "Kapılar mekanları birbirine bağlar. Ayrı alanlar arasında geçişe izin verirler."

"Kapıların ne işe yaradığını biliyorum."

"Öyle mi? Ya sana bazı kapıların odaları veya binaları birbirine bağladığını söylersem? Ya bazıları tamamen farklı dünyaları birbirine bağlıyorsa?"

"Bu..." İmkansız demek üzereydim, ama yüzündeki ifade beni durdurdu. durdurdu.

"İmkansız mı? Bu senin en sevdiğin kelime olduğunu düşünmeye başlıyorum." Gözlerinin siyahlığı hafifçe değişiyor, açılıyor, parlıyor. Bana *gülüyor* mu? "Yine de burada duruyorsun, var olmaması gereken bir kapıdan girdiğin bir kulede, hiç duymadığın bir ülkede."

Böyle söylediğinde...

"Demek istediğin..." Düşüncemi ifade etmekte zorlanıyorum. "Bir şekilde... başka *bir dünyaya* geçtim mi?"

"Senin durumuna en uygun tek açıklamanın bu olduğunu söylüyorum. Chicago adında bir yerdeydin. Şimdi buradasın. Bildiğin coğrafya bu alemde yok. En basit sonuç, dünyalar arasında geçiş yaptığın."

Bu sözler delice gelmeli. Bir delinin saçmalıkları gibi olmalı. Ama içimdeki bir şey bunların doğru olduğunu biliyor. Açıklanamayanı açıklıyor: Yağmurlu Chicago sokaklarından bir anda çöle nasıl geçebildiğimi.

"Nasıl?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bu nasıl olabilir?"

"Bu çok daha ilginç bir soru." Masasındaki kitabı açıyor. "Ve henüz cevabını bilmediğim bir soru."

Ona inanmıyorum. "Bir şeyleri saklıyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Belki. Ama daha fazla açıklama durumuna yardımcı olur mu?"

"Evet!" Ona doğru bir adım attım. "Buraya nasıl geldiğimi bilseydim, belki geri dönmenin yolunu da bulabilirdim."

"Ya da kullanamayacağın bilgilerle yük altında kalırsın. Şu an için, durumunu sorgulamaktansa kabul etmek daha verimli olabilir."

"Başka bir dünyada mahsur kaldığımı mı kabul edeyim? Evimi bir daha asla göremeyebileceğimi mi?" Sesim yükselir. "Bunun neresi verimli?"

"Değiştirilemeyenlere değil, değiştirilebilecek şeylere odaklanmanı sağlar."

"Peki tam olarak ne değiştirilebilir?" Dişlerimi sıkarak sözleri sarf ettim.

Beni uzun bir süre inceler. "Bu zamanla belli olacak."

Artık onun ifadesiz yüzüne bakamayarak başımı çeviriyorum. Verdiği tepkilerle sanki taştan oyulmuş gibi. Benim paniğim karşısında sergilediği sakinliği çıldırtıcı. Bir şey *bildiğinden* eminim, ama bunu paylaşmaya niyeti olmadığı da açık.

Odayı dolaşarak düşünmeye çalışıyorum. Eğer gerçekten dünyalar arasında seyahat ettiysem, bu yolculuğu tersine çevirmenin bir yolu olmalı. Kapı bir kez ortaya çıktı. Tekrar ortaya çıkabilir. Ama ne zaman? Ve nasıl?

"Kapı." Ona dönüyorum. "Geldiğim kapı. Bir süre geri gelmeyeceğini söyledin. Ne kadar süre?"

"Bunu tahmin etmek zor."

"*Deneyin.*"

Bana bir an baktı. "Günler, belki haftalar. Çok fazla faktöre bağlı."

"*Ne gibi* faktörler?"

"Bu cevaplama zor bir soru."

"Zamanım var." Sesim acıdır. "*Görünüşe göre* çok zamanım var." "Gerçekten de var."

Ayağa kalkar ve birkaç adım yürür, masasının kenarında durup bana doğru döner.

"Bu kule benzersiz bir konumda bulunuyor." Sesi öğretici bir tona bürünüyor. "Kapı, çoğu kişinin algılayamadığı kalıplara göre ortaya çıkıyor ve kayboluyor."

"Ama *neden*? Bir kapı neden ortaya çıkıp kaybolsun ki?"

"Bazı sınırlar kalıcı olmak için var değildir." "Ama biz onun içindeyiz. Eğer kaybolursa, biz de..."

"Onunla birlikte yok olmaz mıyız?" Başını sallar. "Hayır. Kule varlığını sürdürür. Sadece... ulaşılamaz bir yere taşınır."

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor, ama yaşadıklarımı açıklayacak başka bir alternatifim yok.

"Ve sen burada mı yaşıyorsun? Durumlar arasında değişen bu kulede mi?" "Evet, burada kalıyorum."

Onun sözlerinde bir şey dikkatimi çekiyor. "*Burada yaşıyorum*" değil, "*burada kalıyorum*". Sanki kalmak tamamen kendi tercihi değilmiş gibi.

"Gidebilir misin? Kapı görüldüğünde?"

Yüzündeki ifade değişmiyor, ama omuzlarında gerginlik belirliyor. "Benim durumum seninkinden daha karmaşık."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Senin sadece kapının tekrar görünmesini beklemen gerekirken, benim durumumun değişmesi için daha özel koşullar gerekiyor demek."

"Burada mahsur kaldın."

Onaylamıyor ya da reddetmiyor, ama sessizliği yeterli bir cevap.

"Neden?"

"Bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye." Arkasını döner. "Şimdilik dinlenmelisin. Yemek yemelisin. Gücünü toplamalısın."

"Söylediklerine neden güvenmeliyim?" Bu soru, ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi. "Bildiğim kadarıyla, burada sıkışıp kalmamın sebebi sensin."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar. Sadece birazcık. "İlginç bir teori."

"Doğru mu?"

"Öyle olsa ne fark ederdi ki?" Sesi tamamen düzgündü. "Seni buraya kim ya da ne getirdiğine bakılmaksızın, durumun aynı kalır."

Haklı. Ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Bilmek bir işe yaramaz. Hiçbir şeyi değiştirmez.

Yorgunluk dalga dalga üzerime çöküyor. "Ne yapmam gerekiyor? Burada oturup beklemem mi?"

"Şimdilik, evet." Masasına geri dönüyor, bana sırtını dönüyor, konuşmamızı açıkça bitirmiş.

Odaya bakınıyorum, önceki paniğimden dolayı yapamadığım kadar dikkatli bir şekilde çevremdeki eşyaları inceliyorum. Masası ve sandalyesi, başka bir sandalyenin bulunduğu küçük bir masa, kitaplarla dolu raflar ve uzak köşede yer alan, düzgünce yapılmış alçak bir yatak var. Masaya yakın, ondan olabildiğince uzak bir sandalyeye gidip oturuyorum.

Dün geceki yemeğin yerine taze ekmek ve meyve tabağına dizilmiş. Onu hazırlarken ya da getirirken görmedim. Kapı yoksa, bunları nereden getiriyor?

Bu imkansızlıklar kulesinde cevaplanmamış bir başka soru daha.

Bir dilim ekmek alıp ısıyorum. Yoğun, hafif tatlı — garip ama lezzetli. Meyve daha da garip, eti sert ve dilimi karıncalandıran baharatlı bir tadı var.

Yerken onu izliyorum. Sanki ben burada yokmuşum gibi okuyor, sayfaları çeviriyor ve ara sıra ayrı bir deftere notlar alıyor. Hareketleri yumuşak, kontrollü. Tüy kalemi tutuşu bile bilinçli görünüyor.

Ben oturduğumdan beri başını kaldırmadı. Bu açıdan, yüzünün yan tarafını görebiliyorum — başı hafifçe aşağı eğik, gözleri önündeki kitaba bakıyor. Kirpikleri uzun, tenine göre doğal olmayan bir şekilde koyu. Saçları kahverengisiyah değil, daha çok kuzgun kanadı gibi siyah. Mavi-siyah, ya da belki de üzerine vuran garip bir ışık yüzündendir. Saçları düz, görebildiğim tarafta bir kulağının arkasına sıkıştırılmış ve gevşek bir şekilde boynunun dibine kadar uzanıyor. Saçına dokunmuş küçük siyah boncuklarla süslenmiş tek bir ince örgü sarkıyor, uçları köprücük kemiğine değiyor.

Profili keskin açılar ve temiz çizgilerden oluşuyor. Yüksek elmacık kemikleri ve camı kesebilecek gibi görünen bir çene hattı var. Ağzı, düz ve belirgin bir burun altında sert bir çizgi oluşturuyor. Yüz hatlarında yumuşak hiçbir şey yok. Dikkat çekmekten çok, dikkatleri üzerine çeken türden bir yüz.

Kostüm dramaları veya fantastik filmleri saymazsak, giysileri daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Dizlerine kadar uzanan uzun bir ceket giyiyor, neredeyse özel dikilmiş bir Viktorya dönemi ceket gibi, ama kesimi farklı. Bu ışıktaki koyu, siyah veya muhtemelen koyu mavi renkte, manşetlerinde ince bir dikiş çizgisi var, koyu üzerine koyu, bakmazsanız kolayca gözden kaçabilir.

Sayfayı çeviriyor ve bu ses beni incelememden koparıyor.

"Ne zamandır buradasın?" Artık sessiz kalamıyorum. Bu beni delirtiyor.

Başını kaldırıyor. "Uzun

zamandır." "Bu bir cevap değil."

"Önemli olan tek cevap bu." Gözlerini tekrar indirir.

Sessizce yemeğimi bitiriyorum, onun yaptığı her hareketi ve yapmadığı her hareketi farkındayım. Sessizlik yanlış geliyor. Sadece sesin olmaması değil, *hayatın* olmaması. Trafığın uğultusu yok. Duvardan sızan sesler yok. Uzun süre açık bırakılmış ekranın titremesi yok. Sadece sayfaların çevrilmesi ve kaleminin çizik sesi var.

Tavana bakıyorum. Duvarlar gibi aynı sabit ışıkla parlıyor.

Sorular zihnimde birikiyor, düşünmemeye çalıştıkça daha da yüksek sesle yankılanıyor.

Buraya nasıl geldim? Neden bu kule? Kapı nereye gitti? Ve en önemlisi, eve nasıl döneceğim?

Ama en rahatsız edici şey, odanın diğer tarafındaki adam.

Sacha.

Benden ne sakladığını bilmiyorum, ama bana her şeyi anlatmıyor. Bundan eminim. Dikkatli cevapları ve gizemli ifadeleri, daha derin bir bilgiye sahip olduğunu ima ediyor ve şu anda bu bilginin bana yardımcı olup olmayacağını veya beni burada tutacak mı bilmiyorum.

Parmaklarım sandalyenin tabanına kıvrılıyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. Belki de bu korkudur. Belki de buraya, bu yere, eve dönüş yolu olmayan bir yere gerçekten hapsedildiğimin giderek artan farkındalığıdır.

Şimdilik beklemekten başka seçeneğim yok. Bu yerin kurallarını ve burada yaşayan adamı anlamaya çalışırken izlemek ve dinlemek. Ve kapı nihayet yeniden ortaya çıktığında, oradan geçip bildiğim dünyaya geri dönebileceğimi ummak.

Dördüncü Bölüm

SACHA

"Güç genellikle bir cevap olarak değil, bir soru olarak gelir." Damar Kanının Doğası Yeniden Doğuş

Oda'nın diğer ucundan beni inceliyor, vücudunun her bir çizgisinde gerginlik görülüyor. Gözlerindeki ihtiyat hem eğlenceli hem de kullanışlı. Korku, insanları öngörülebilir ve manipüle edilmesi kolay hale getirir. Odaklarını daraltır ve düşüncelerini sınırlar, ta ki en acil tehdidi görebilecek hale gelene kadar. Ve şu anda, korkusu dikkatini tam da istediğim yere yönlendiriyor. Kaçmaya ve kim olduğumu ya da neden burada olduğumu sorgulamamaya.

Kitabımın sayfasını çevirip, onu gözlemlerken okurmuş gibi yapıyorum. Çöldeki çileli günlerinin ardından biraz toparlanmış. Su ve yemek, yanaklarına yeniden renk getirmiş, ancak güneş yanığı hala cildinde kızıl lekeler bırakmış. Hareketleri artık daha az sarsıntılı ve daha kontrollü, artık o kadar çaresiz değil. Artık sadece tepki vermek yerine düşünüyor.

Bu iyi. Aklının çalışmasına ihtiyacım var, ama çok derinlemesine sorgulamasına değil.

"Bana adını hiç söylemedin." Kitabımdan başımı kaldırmıyorum.

Cevap vermeden önce kısa bir duraklama oluyor. "Ellie. Ellie Bennett." *Ellie Bennett*.

Adını hafızama kazıyorum, zihnimde bir madeni para gibi çevirip duruyorum. Yabancı bir dünyadan gelen basit bir isim. Sahibi gibi sıradan. Yine de, başka hiç kimse yokken benim çağırma büyümden etkilendi. Elbette benim istediğim şekilde değil. Başka bir dünyadan birini çekmeyi hiç beklemiyordum. Ama gerçek şu ki, o yanıt verdi.

"Peki sen nerelisin, *Ellie Bennett*?" Kitabımı kapatıp bir kenara koyarak tüm dikkatimi ona veriyorum. "Bana bu... *Chicago*'yu anlat." Bu kelime dilimde rahatsız edici bir şekilde duruyor.

"Neden önemsiyorsun?" Onun şüpheciliği aramızda somut bir şey.

Ona, cevabını sabırsızlıkla beklemediğimi ima edecek kadar açık bir tavırla, hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sadece meraktan. Uzun zamandır kimseyle konuşmadım." Yirmi yedi yıllık sessizlik, en sıradan sohbetleri bile değerli kılıyor, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmem.

Beni inceliyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Ben ifademi nötr tutuyorum.

"Chicago bir şehir," diyor sonunda. "Büyük bir şehir. Sanırım orada birkaç milyon insan yaşıyor."

Sanırım hiç bu kadar insanın bir arada olduğu bir yerde bulunmadım. Hayal etmek neredeyse imkansız.

"Michigan Gölü'nün kıyısında." Durur, başını eğerek benim tepkimi bekler. Tepki vermem. "Orada kış. Aralık ayı." Sesi hüzünlüleşir. "Bugün Noel Arifesi."

Bu kelimelerin hiçbirisi benim için bir anlam ifade etmiyor. Onun dünyası ile benim dünyamın coğrafyaları, takvimleri ve gelenekleri çok farklı olmalı. İlginç, ama sonuçta kullanamayacağım, işe yaramaz bilgiler.

"Buraya gelmeden önce ne yapıyordun?"

"Alışverişi." Acı bir kahkaha atıyor. "Noel alışverişi. Yağmurda caddeyi geçiyordum. Eve gidip ısınmayı düşünüyordum. Sonra aniden... ısı. Işık. Kum." Başını sallıyor. "Bir saniye önce oradaydım, bir saniye sonra buradaydım. Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir açıklama yoktu."

"Büyüleyici." Ve gerçekten de öyle. Bildiğim kadarıyla, büyü bu şekilde işe yaramamalıydı. Gizli sihirli yetenekleri olan birini çağırmak için tasarlanmıştı. Kuleye hapsedilme durumumu sona erdirebilecek birini. Tamamen başka bir dünyadan gelen birini değil.

Ayağa kalkıp odada dolaşıyorum, ne kadar hareket etsem de bir türlü gevşemiyor gibi görünen bacaklarımı esnetiyorum. Bağlantı bunu garanti ediyor, durumumu sürekli hatırlatıyor.

O, avını takip eden bir avcının ihtiyatıyla hareketlerimi izliyor, yanından geçerken sandalyeye yapışıyor. İhtiyatı anlaşılabilir. Garip bir yerde, daha da garip biriyle mahsur kalmış. Esaretine rağmen, hala emir verme yetkisini elinde tutan biri. On yıllarca süren izolasyonun silemediği eski alışkanlıklar.

"Çöldeydin..." Odayı dolaşmayı bitirip masamın yanında durdum, parmaklarım yıpranmış ahşabı okşadı. "Seni kuleye doğru yürümeye iten neydi?" Soru sıradan görünüyordu, ama cevabı aradığım cevapları verebilirdi.

"Uzakta parlayan bir şey gördüm. Susuzluktan ölmek üzereyken, sığınak veya su anlamına gelebilecek her şeye doğru gidersin."

Başımı sallıyorum. Basit bir hayatta kalma içgüdü, muhtemelen büyümün büyüme çabasıyla birleşmiş. Tabii ona ikincisini söylemeyeceğim.

Ayağa kalkar. "Bak, bunların hiçbirisi önemli değil. Buradan çıkıp eve gitmenin bir yolunu bulmam lazım."

"Bu konuda hemfikiriz. Ancak yöntem, senin düşündüğünden daha karmaşık olabilir."

Kemerli geçide doğru yürüdü, döndü ve diğer yöne doğru yürümeye başladı, huzursuz bir enerji yayıyordu. "Kapının eninde sonunda tekrar görüneceğini söyledin. Ne zaman? Ne kadar beklemem gerekiyor?"

Ne kadarını açıklayacağımı düşünüyorum. Fazla açıklama tehlikeli olur, az açıklama ise onun güvensizliğini artırır. "Burası kendi kurallarına göre işliyor. Kapının ne zaman tekrar görüneceğini tahmin edemem."

"Bu yardımcı olmuyor." Aniden durup bana bakıyor.

"Ama yine de gerçek bu."

Yürümeye devam ettiğinde hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. Yine kemere ulaşıyor ve duruyor, yüzünde bir anlık rahatsızlık belirliyor.

"Bu yerde tuvalet falan var mı?" Yanakları kızarır. "Tuvalet mi?"

"Bilirsin... yıkanabileceğim ve... diğer işleri yapabileceğim bir yer."

"Ah, tuvalet." Odanın uzak köşesindeki gölgeli bir oyuğu işaret ettim. "Oradan geç."

O oraya doğru yürür ve içinde kaybolur. O meşgulken, ben de onun yokluğunu düşünmek için kullanırım. Büyüm onu buraya çekti, bu çok açık, ama hala *neden* bu kadar uzağa ulaştığını ya da neden onun tepki verdiğini anlamıyorum. Onun hangi özelliği, büyümün onu dünyalar arasındaki boşlukta bulmasını sağladı?

Cevap ne olursa olsun, onu bulmam gerekiyor. Eğer benim büyümü yanıtlatabiliyorsa, belki başka konularda da yardımcı olabilir. Özellikle, beni burada tutan bağın neyin zayıflatabileceğini anlamak konusunda.

Alkoveden daha rahat görünüyor, ama yine de temkinli.

"Bu dünyada, sizin dünyanızdakinden farklı işleyen güçler var." Sözlerimi dikkatlice seçerek, tepkisini ölçüyorum. "Sizin sihir dediğiniz şey, ama bu terim onların gerçek doğasını tam olarak yansıtmıyor."

İfadesi inanmazlığa dönüşür, sözlerimi sindirirken çenesi gerilir. "*Büyü mü?*" Bu kelime, sanki yabancı bir kavrammış gibi dudaklarından dökülür.

"Kaba bir tahmin." Elimi küçümseyerek sallıyorum. "Senin dünya bu tür güçleri unutmuş olabilir, ya da belki de orada hiç var olmamışlardır. Burada

onlar var... *vardı*," diye düzeltiyorum. "Bir zamanlar hava kadar doğaldılar."

"Ve bana bu kulenin..." Kendi kalp atışlarıyla atıyor gibi görünen kavisli kendi kalp atışlarıyla nabız gibi atıyor gibi görünen kavisli duvarlara bakıyor "... sihirli mi?"

"Bir bakıma öyle." Hafifçe öne eğilip, göz bebeklerinin nasıl genişlediğini, nefesinin nasıl hızlandığını izliyorum. Her tepki bana onun hakkında bir şeyler anlatıyor. "Bu kule, ne tamamen bu dünyada ne de tamamen dışında, iki dünya arasında var. İsterseniz, gerçeklikler arasındaki bir eşik."

Kafasını sallar, parmaklarını şakaklarına bastırır. "Bu hiç mantıklı değil."

"Yine de burada duruyorsun, aradaki mesafeyi geçmeden senin dünyandan benim dünyama taşınmışsın." Ellerimi açtım. "Bu, senin dünyanın kurallarına göre mantıklı mı?"

Buna bir cevabı yok, ifadesi yavaşça inanmazlıktan ilk kabul belirtilerine doğru değişiyor.

Güzel.

Burada gerçekliğin nasıl işlediğine dair anlayışını ne kadar sarsarsam, açıklamalarımı, rehberliğimi o kadar kabul etmek zorunda kalacak. Temeli yık, sonra kendi tasarımına göre yeniden inşa et. Bu, hapsedilmeden çok önce ustalaştığım kontrolün ilk ilkelerinden biridir.

"Daha önce hiç olağandışı bir şey yaşadın mı?" Ses tonumu rahat tutuyorum. "Gerçek gibi hissettiğin rüyalar? Bilmen gerekmeyen şeyleri bildiğin anlar?"

"Hayır." Cevabı çok hızlı geliyor, bakışları benimkinden kaçıyor. Bir yalan, ya da en azından tam olarak doğru değil.

"Emin misin?" Nazikçe ısrar ediyorum. "Garip tesadüfler olmadı mı? Açıklanamayan hisler? Açıklanamayan hiçbir şey olmadı mı?"

Tereddüt ediyor, parmaklarını kucağında oynatıyor. Gölgelerdeki bir avcı gibi sabırla bekliyorum. Ve işte, duruşunda hafif bir değişiklik oluyor ve bu da bir şey bulduğumu gösteriyor.

"Ben... bazen rüyalar görürüm. Canlı rüyalar." Yutkunur, itiraf etmekten açıkça rahatsızdır. "Ama *herkes* görür. Bu olağandışı bir şey değil."

Haksız değil. Herkes rüya görür. Ama herkes uyanınca hiç öğrenmediği isimleri hatırlamaz ya da hiç öğretilmediği dilleri duymaz. Herkes ulaşılabilir olması gereken bir kuleye varmaz.

"Ne tür rüyalar?" Soru masumane geliyor, ama kalbim hızla atmaya başlıyor. Bu tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Omuzlarını silkiyor, kayıtsız görünmeye çalışıyor, ama aslında dik oturuyor. "Sadece rüyalar. Genellikle hiç tanımadığım insanlar hakkında. Yüzleri

çok net, ama onları tanımıyorum." Sesi alçalır. "Benimle konuşuyorlar. Ağlayan bir kadın var, ama ne dediğini anlamıyorum. Dil... daha önce hiç duymadığım bir dil."

Bu hemen ilgimi çekti. Yabancıların rüyaları, hiç görmediği yüzler, ama hatırlayacak kadar gerçekçi. Dil, belki de Yüksek Meridyen olabilir. Büyüm bir süre ona ulaşmaya çalıştıktan sonra sonunda onu buraya mı çekti? Ona bu dünyayı ve içindeki insanları mı gösteriyordu?

"Bu rüyaları ne zamandır görüyorsun?" Ses tonumun sabit ve rahat kalmasını sağlıyorum.

"Bilmiyorum. Yıllardır mıdır?" Kaşlarını çatıyor, şüphe geri dönüyor. "Neden önemli ki?"

"Önemli olduğunu söylemedim." Heyecanla dolmuş olmama rağmen, rahat bir kayıtsızlık takınıp tekrar oturdum. Rüyalar önemli. Onun büyümü neden karşıladığını, neden sadece onun dünyalar arasında çekildiğini anlamanın anahtarı olabilirler. Ama bunu çok agresif bir şekilde takip etmek onu savunmaya geçirecektir. Hapsedilmek bana sabrın değerini, ne zaman baskı yapıp ne zaman geri çekileceğimi bilmenin değerini öğretti.

Odanın ışığı hafifçe değişir, mor renk koyu maviye dönüşür, sonra tekrar parlaklaşır. Masada, onun önceki yemeğinin kalıntıları sabah sisi gibi yok olur, yerine hiçbir şeyden ortaya çıkan taze yiyecekler gelir. Fırından yeni çıkmış gibi hala buhar çıkan çıtır çıtır ekmek, spiral şeklinde dizilmiş kurutulmuş et ve oyulmuş tahta bir kasede, eminim ki kalın bir güveç olacaktır. Yeniden doldurulmuş su sürahisinin yanında bir şişe şarap belirir.

Kadın geriye atlar ve boğazından boğuk bir ses çıkar. Sırtı duvara çarpar ve sönük bir ses çıkar.

"Ne... bu nasıl oldu? O yemekler birdenbire... ortaya mı çıktı?"

Bu ilk kez olduğunda ben de baktım, ama aynı nedenden dolayı değil. Bu olayı anlamaya çalışarak günlerimi boşa harcadım; neyin tetiklediğini, hangi mantığa uyduğunu bilmek istedim. Artık uğraşmıyorum.

Kule verir. Kule esirger. Cevap vermez.

"Kule ihtiyacım olan her şeyi sağlıyor." Ses tonumu doğal tutuyorum, ama onun tepkisini zevkle izliyorum. Onun inanmazlığı, bu yerin ona ne kadar olağanüstü görüldüğünü hatırlatıyor bana, oysa benim için bu, uzun zamandır alıştığım bir şey.

Bakışları masa ile benim aramda gidip geliyor, güneş yanığı altında yüzü solgunlaşıyor. "Bu mümkün değil."

"Ama sen bunun olduğunu gördün." Masayı işaret ediyorum, onun sıkıntısı karşısında hafif bir gülümsemeyi bastıramıyorum. Gördüğü her imkansızlık, onun dünyasının mantığıyla olan bağını biraz daha zayıflatıyor. "Yemelisin, gücünü toplamalısın. Yemekler gayet gerçek, seni temin ederim."

Yemek yok olacakmış ya da saldıracakmış gibi dikkatlice yaklaşıyor. "Peki ya sen?" Benimle yemek arasında bakışlarını gezdiriyor, gergin omuzlarında hala belirgin bir ihtiyat var.

"Ben senin kadar sık yemek yemem." Bundan başka bir açıklama yapmıyorum, hafifçe başka yöne dönüyorum. Benim hakkımda başka neler farklı olabileceğini merak etsin. Benim durumumu, bağın yıllar boyunca bana yaptıklarını ne kadar az anlarsa o kadar iyi. Bazı zayıflıklar, özgürlüğümün anahtarı olabilecek birine bile açığa çıkarmak için çok tehlikelidir.

Yemeği her açıdan inceledikten sonra nihayet oturur. Açlığı sonunda şüphelerini yenilgiye uğratar, ama yavaşça yer, her lokmadan sonra bana bakarak.

"Buranın adı Meridian mı demiştin?"

"Krallığın adı, evet. Bulunduğumuz çölün adı ise Sunfire Dunes."

"Çok orijinal," diye mırıldanıyor, kaşığıyla bir kaşık dolusu güveç yiyerek.

Onun alaycı tavrına küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Koşullarına rağmen ruhu hala sağlam. Doğru yönlendirilirse faydalı olabilecek bir özellik.

"Çölün ötesinde başka bir şey var mı?"

"Kuzeyde Obsidian Peaks var, yılın büyük bir bölümünde geçilmez, geçilebilirse tabii. Thornevale Ridge doğuda. Batıda ise Moonlit Basın var. Tuz fırtınalarından kaçınabilerseniz çok güzeldir."

Bu bilgileri özümser ve sanki bu yerlerden herhangi biri ona bir kaçış yolu sunabilirmiş gibi aklına kaydeder.

Ama sunmayacaklar.

"Peki burada yaşayan insanlar? Onlar nasıllar?"

Bu daha karmaşık bir soru ve dikkatli olmam gerekiyor. "Çoğu açıdan sizin dünyanızdaki insanlara benzediklerini tahmin ediyorum.

Ancak bahsettiğim güçlerle ilişkileri... farklı."

"Nasıl farklı?"

"Bazıları bu güçlerden korkuyor. Bazıları ise onları kucaklıyor." Açıklamayı kasıtlı olarak belirsiz tutuyorum. Tasfiyeler,

kan bağı, sihirli yeteneklere sahip olan herkesin sistematik olarak yok edilmesi. Meridian'ı bu kadar derinlemesine anlamasına gerek kalmayacağına göre.

Kaçtığımı hissetmiş gibi görünüyor, ama ısrar etmiyor. Bunun yerine, bana bakıyor

ban

a "Peki *sen* tüm bunların içinde nerede yer
bak alıyorsun?" "Bu soruyu cevaplamak kolay
ıyor değil."

. "Vaktim var." Sesi kuru.

Dudaklarım seğiriyor. "Elbette."

Gün sona ererken ışıklar sönmeye başlar, odayı aydınlatan mavi-mor parıltı Odayı aydınlatan mavi-mor parıltı daha koyu bir tona dönüşüyor. Ayağa kalkıp uyku alanıma doğru yürüyorum, bağların canlandığını hissediyorum — sürekli uğultuda hafif bir değişiklik, havadaki titreşimlerde bir fark. Her akşam aynı düzeni takip ediyor, kaçırانlarımların detaylara özenle tasarladığı bir işkence. Karanlık dış dünyayı kapladığında, büyü hareketlerimi giderek daha fazla kısıtlıyor, sonunda yatağıma hapsolup bir çocuk gibi çaresiz kalıyorum.

Bağlayıcı beni oraya zorlamadan önce yatağına uzanıyorum, seçim yapma illüzyonunu sürdürüyorum. Hareketlerimin doğal görünmesini sağlıyorum, misafirim her geçen dakika özgürlüğümün giderek azaldığından habersiz.

"Bu gece iyice dinlenmelisin." Yatağımların ayak ucundaki sandığı işaret ediyorum. "İçinde battaniye ve yastıklar var."

Tereddüt ediyor, belli ki benim yanımda uyumak fikri onu rahatsız ediyor. Neredeyse yatağımla odadaki çeşitli noktalar arasındaki mesafeyi hesaplayarak, rahatlık ve güvenliği dengeleyen bir yer aradığını duyabiliyorum. Tehlikenin gerçek doğasını anlamasa da, sezgileri ona iyi hizmet ediyor.

Hâlâ mesafenin güvenlikle eşdeğer olduğuna inanıyor. Bu mesafenin tehlikeyi uzak tutacağına inanıyor. Onun bu yanılgısını kıskanıyorum. Bana kalan tek seçenek, zorlanmadan önce yatmak mı yatmamak mı.

Bir süre sonra, sandığa gidip battanileri çıkarır, ama benim yatağımların yanına bir yatak yapmak yerine, odanın karşı tarafındaki, taş zeminin bir kısmını kaplayan kalın bir halının üzerine taşır. Mekanın izin verdiği kadar benden uzak bir yere.

"Ben burada iyiyim."

Başımı sallıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Eğer ihtiyacı buysa, mesafenin güvenlik sağladığını düşünmesine izin veriyorum. Bana bir daha bakmıyor. En azından doğrudan bakmıyor. Ama odanın diğer ucundan bile onun farkındalığının ağırlığını hissedebiliyorum.

Bağlar gittikçe sıklaşıyor, her geçen saat hareketlerim kısıtlanıyor. Yatağımda kalıyorum, uzanıp yastıklara yaslanıyorum, uyumaya hazırmışım gibi görünüyorum.

"Yarın daha fazla konuşuruz." O geçici yatağını düzenlerken diyorum. "Bilmek istediğin başka şeyler varsa, açıklamaya çalışırım."

"Bir sürü sorum var." Sesindeki keskinlik kaybolmuş, yorgunluk çoktan hakim olmuş.

"O zaman konuşacak çok şeyimiz var." Sözlerim hafif ve sohbet havasında çıkıyor. Arkasında oluşan hesaplamaları gizlemek için mükemmel bir maske. Sorduğu her soru, farkında olsun ya da olmasın, onu amacımı gerçekleştirmeye bir adım daha yaklaştırıyor.

Karanlık nihayet odayı kapladığında, bağlama kilitlenir ve her yönden bana baskı yapar. Uzuvarlarım ağırlaşır, hareket edemez hale gelir. Göğsümdeki sıkışma artar, her nefes almak bilinçli bir çaba gerektirir. Bunca zaman sonra, bu gece ritüeline alışmış olmam gerekirdi, ama bazı ihlaller alışkanlıkla asla hafiflemez.

Yine de bu gece bir şeyler farklı geliyor. Bağlama kendisi değil, o her zamanki gibi etkili, ama kulenin atmosferi. Bu duvarları saran büyüünün ince bir değişimi, sanki hava onun varlığıyla değişmiş gibi. Her zamanki sabit ritminden biraz farklı bir ritimle atıyor, sanki kalp yeni bir varlığa uyum sağlıyormuş gibi.

Beni esir alanlar, beni onlarca yıldır tutsak eden katmanlar halinde büyüülü kısıtlamalar tasarlayarak, hapis cezamı titizlikle uyguladılar. Bu ironiyi fark etmemek mümkün değil. Büyü yeteneklerine sahip olanları avlayan ve öldüren, büyüünün yozlaşmasına karşı vaaz veren, tüm doktrinlerini büyüünün ortadan kaldırılması üzerine kuran aynı insanlar, amaçlarına hizmet ettiğinde yine de büyüye güveniyorlar. İddia ettikleri gücü küçümsediklerini iddia eden ikiyeüzlüler.

Ama hiçbir büyü, ne kadar titizlikle yapılmış olursa olsun, gerçekten mükemmel değildir. Onun varlığı kuleyi en ufak bir şekilde bile etkiliyor, hapisanemde tek bir çatlak bile yaratıyorsa, dikkatle gözlemlenmelidir. Bu fırsatı sabırsızlıkla boşa harcamak için çok uzun süre bekledim.

Odanın diğer ucunda, geçici yatağında dönüp duruyor, her hareketinde battaniyeler etrafında kıvrılıyor. Dudaklarından yumuşak bir mırıldanma çıkıyor — anlamadığım kelimeler, ama huzursuz rüyaların ritmini taşıyor. Acaba yine o garip yüzleri görüyor mu, anlamadığı dili duyuyor mu? Bir parçam, karanlık onu ele geçirdiğinde ne gördüğünü bilmek istiyor. O rüyalar, büyüümün neden onu seçtiğini tam olarak anlatabilir.

Şafak yakında doğacak ve onunla birlikte, başladığım şeye devam edeceğim. Tepkilerini test etmek, zayıflıklarını ölçmek ve onu hem fiziksel olarak hem de burayı anlaması açısından bana yaklaştırmamanın yollarını bulmak. Her konuşma, her açığa çıkma, her savunmasızlık anı amacımı gerçekleştirmeme hizmet edecek.

O eve gitmek istiyor. Ben özgür olmak istiyorum. Bu hedeflerin birbirinden ayrılamaz olduğunu, Chicago'ya dönüş yolunun benim özgürlüğümünden geçtiğini ona inandıracam. Birinin bedelini anladığında, diğeri çoktan harekete geçmiş olacak.

Zorlukla başımı çeviriyorum, bağlarım bu küçük hareketi yapmama izin veriyor. Gözlerim odanın diğer ucundaki silüetine sabitleniyor. Yarın, onun hapisanem üzerindeki etkisinin gerçek boyutunu test etmek için ilk adımı atacağım. Beklenmedik ziyaretçimi, farkında olmadan suç ortağım haline getirmek için yavaş yavaş çalışmaya başlayacağım.

Beşinci Bölüm

ELLIE

"Bekleyen kişi kapıyı çalmaz. Sessizliğin sona ermesini dinler." Veinwarden sözü, Thornreave sonrası

GÖZLERİM, dün olduğu gibi odayı dolduran aynı mavi-mor ışığa açılıyor. Ritim neredeyse kalp atışı gibi hissediliyor — sabit, sarsılmaz, *yabancı*. Nefesimi ona uydurarak aldığımı, durana kadar fark etmiyorum. Çok düzenli. Çok kasıtlı. Bu yüzden bilerek bozuyorum.

İki gecedir bu kulede uyuyorum. Bu odayı paylaştığım adama inanacak olursak, iki gecedir başka bir dünyada yaşıyorum. Bu düşünce beni dün olduğu gibi çılgınca bir paniğe kapılmıyor. Bunun yerine, daha kötü bir şeyin yerini aldı: kemiklerime yerleşen boş bir kabullenme.

Panik gitmiş olabilir, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Uyum sağladığımı mı yoksa pes ettiğimi mi bilemiyorum. Tek bildiğim, eve dönmeye hiç yaklaşmadığım.

Odanın diğer tarafında, Sacha öncekiyle aynı pozisyonda. Masasında oturmuş, günlüğüne bir şeyler yazıyor. Ben kıpırdadığımda başını kaldırmıyor, ama eminim ki dün olduğu gibi benim uyanık olduğumu fark etmiştir. Hiçbir şey onun dikkatinden kaçmıyor gibi görünüyor.

Yavaşça oturuyorum. Sert zeminde geçirdiğim bir gece daha yüzünden tüm eklemelerim ağrıyor. Kalın halı ve tüm battaniyelere rağmen, burası yatak değil. Gözlerimi ovuşturup esniyorum ve saçlarımı yüzümden çekiyorum. Parmaklarım düğümlere takılıyor, kafa derimi çekiyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Kahvaltı hazır." Sacha başını kaldırmıyor.

Masada taze yiyecekler var: ekmek, meyve ve peynir gibi bir şey. Hiçbir yerden çıkıp gelmesi rahatsız edici, ama aç olduğum için fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Ayağa kalkıyorum, battaniyeleri katlıyorum ve masaya doğru yürüyorum. Kule, dün gece fark ettiğim o garip enerjiyle hâlâ uğulduyor — duvarlardan gelen, işitme seviyesinin biraz altında bir titreşim.

duyma seviyesinin hemen altında, duvarlardan geliyor. Dikkatimi dağıtır ve ensemdeki tüyleri diken diken eder.

"Her zaman sabahları mı yazarsın?"

Bir parça ekmek koparıp sandalyeye oturuyorum, her şeyin hala yanlış hissettirmesine rağmen rahat davranmaya çalışıyorum. Her soru dipsiz bir kuyuya atılan bir çakıl taşı gibi düşüyor. Düşüşünü duyup duymayacağımı asla bilmiyorum. Onu görmezden mi gelecek, yoksa cevap verecek mi?

Böyle insanlar, sırf var olduğum için bile fazla konuştuğumu hissettiriyorlar. Sanki merakın kendisi cezalandırılması gereken bir zayıflıkmiş gibi. Bu, daha az değil, daha çok konuşmak istememe neden oluyor.

"Evet." Sayfaya son bir işaret koyar, sonra kapatır ve bir kenara koyar.

Onu izlemeye devam ederken ekmeğin bir ısırığını alıyorum. "Ne yazıyorsun?" "Düşüncelerimi. Fikirlerimi." O da benim bakışımı karşılıyor, o garip siyah gözleri, birer su birikintisi gibi, hiçbir şey belli etmiyor. Bunun ışığın bir oyunu mu olduğunu yoksa buradaki tüm gözlerin böyle mi görüldüğünü merak ediyorum. "Kulenin düzenini anlamak çok önemli."

"Ne için çok önemli?"

Kısa bir duraklama olur, cevap alıp almayacağımı merak edecek kadar uzun.

"Hayatta kalmak için." Sanki bu çok açıkmiş gibi söylüyor, hayatta kalmak ikimizin de başladığı temel nokta. Kaçmak değil. Anlamak değil. *Hayatta kalmak.*

Yemek yerken onu inceliyorum. Yüzünde hiçbir şey belli olmuyor. Duruşu rahat. Ama onda tehlikeli bir şeyler var. Belirgin bir şekilde değil, karanlık bir sokakta izleniyormuş gibi hissetmek ya da bir binaya girdiğinde bir terslik olduğunu hissetmek gibi.

"Dün soruma cevap vermedin." Ekmeği bitirip meyveye uzanıyorum. "Ne kadar süredir burada olduğunla ilgili."

"Hayır, cevaplamadım."

"Cevaplayacak mısın?"

"Cevap durumunu değiştirecek mi?"

Onun kaçamak cevabı sinir bozucu, ama şaşırtıcı değil. Yarısı yenmiş meyveyi bırakıp ona doğruca bakıyorum. "Belki de değiştirmez. Ama neyle karşı karşıya olduğumu anlamama yardımcı olabilir."

"Neyle uğraştığını." Sesinde bir parça eğlence var. "İlginç bir kelime seçimi."

Isırmam. Kendimi raydan çıkarmama izin verirsem, o kazanır. İlerlerim. "Burası nasıl çalışıyor? Kule? Yemekler? Görünür bir güç kaynağı olmayan ışık?"

"Sihir."

"Bu bir açıklama değil." "Bu gerçek."

"Yardımcı bir açıklama değil."

Ayağa kalkar ve kitaplığa doğru yürür. Parmakları kitapların sırtlarını okşar ve koyu renkli deri ciltli bir cilt seçer. "Bazı bilgiler, yararlı veya güvenli olabilmek için bağlama ihtiyaç duyar."

"O zaman bana bağlamı ver."

Bana bir bakış attı. "Zamanı gelince."

Neredeyse gülmek üzereydim. Komik olduğu için değil, göğsümde düğümlenen bu duyguyla başka ne yapacağımı bilmediğim için.

O imkansız biri, ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Sorular sormaya devam ediyorum, o da cevap vermeye değer olanları seçmeye devam ediyor. Bu yer hakkında her şeyi biliyor ve ben ona sorular sormaya devam ediyorum, sonunda bir şeylerin açığa çıkmasını umarak.

Meyveyi tekrar kapıp, çok sert ısıyorum. Meyve suyu tatlı ve yapışkan bir şekilde akıyor, çenemden aşağıya doğru. Dilimde karıncalanma hissediyorum ve bir an için bu lezzetin tadını sevmiyorum. Sanki kule beni karanlıkta tutarken, beni rahatlatmaya çalışıyor gibi.

Bitirdiğimde masadan kalkıp odayı yeniden keşfetmeye başlıyorum. Dün çok bunalmıştım, kaçmanın bir yolunu bulmaya odaklanmıştım. Bugün daha sakinim. Kavisli duvarların her santimini inceleyerek zayıf bir nokta veya gizli mekanizmalar arıyorum.

Duvar parmaklarımın altında pürüzsüz, üzerine yerleştirilmiş değil de doğrudan duvardan çıkmış gibi görünen kitap rafları dışında bozulmamış. Her rafın kenarını parmaklarımla okşayarak gizli tetikleyiciler veya gizli bölmeler olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor Sacha, sandalyesine yaslanarak.

"Bir çıkış yolu. Başka bir kapı. Beni eve götürebilecek her şey." Niyetimi saklamaya çalışmıyorum. Neden saklayayım ki?

"Ya yoksa?"

Ona dönerek soruyorum. "Olmalı. Bir şekilde içeri girdim."

Cevap vermez, sanki hiçbir şey söylememişim gibi kitabını tekrar açar.

Aramaya devam ederim, her cildi tek tek çıkarırım.

"Kitapların içinde bir kapı bulamazsın."

Onu görmezden geliyorum. Kitaplar garip, tanımlayamadığım malzemelerle ciltlenmiş, okuyamadığım sembollerle işaretlenmiş. Bir rafın ucunda, siyah ciltli beş kitap var.

siyah ciltli kitap var. Etraflarındaki hava farklı, biraz daha ağır, sanki sadece kelimelerden daha fazlasını barındırıyorlarmış gibi.

Raftan birini alıp dikkatlice açıyorum. Sayfalar, Sacha'nın okuduğu kitapla aynı akıcı yazı ile kaplı, yabancı ve okunaksız.

"Bu hangi dil?" Kitabı kaldırıyorum.

"Yüksek Meridyen." Başını kaldırmıyor. "Bu alemin resmi yazı dili."

"Okuyabilir

misin?" "Elbette."

"Ne yazıyor?"

O iç çekip kalemini bırakır. "Bu cilt, bedensel olmayan tezahürlerde elemental rezonansın teorik ilkelerini ele alıyor."

Ona göz kırptım. "Ne yapar?" Bilim kitabı ile ruh çağırma seansı arasında bir şey gibi geliyor. "Daha basit bir şekilde açıklayabilir misin?"

"Bu, belirli büyü türleri üzerine bir inceleme. Senin şu anki durumun için pek yararlı değil."

Kitabı yerine geri koyup başka bir tane çıkarıyorum. Bu kitap daha ağır, dokunulduğunda daha soğuk ve deri gibi bir şeyle ciltlenmiş. Daha açmadan bile izlendiğimi hissediyorum.

Sacha'ya bakıyorum ama başı eğik... yine beni görmezden geliyor.

Kapağı kaldırıyorum. İçindeki sayfalar metinlerin yanında diyagramlarla dolu. Bana takımyıldızları veya devre kartlarını hatırlatan karmaşık desenler.

"Peki ya bu?" Kitabı kaldırıyorum.

Başını kaldırıyor ve ifadesi değişiyor... birazcık. "Onu geri koy."

Sesindeki keskinlik merakımı kesiyor. Donup kalıyorum. Kendimi sakinleştirmeden önce kısa ve şiddetli bir panik dalgası geliyor.

"Neden? Ne var?"

"Senin anlayamayacağın bir metin." Masasından kalkar ve odayı yavaşça geçer, sanki açık olması bile tehlikeliymiş gibi gözlerini kitaba diker. "Bazı bilgiler eğitimsiz kişilerin eline geçmemelidir."

Onun dediğini yapmalıyım. Onun yoğunluğu yeterince uyarıcıdır. Ama çocukken başımı belaya sokan her içgüdü, onun otoritesine ve aç bir köpeğe artıkları atar gibi bilgiyi parçalara ayırmasına karşı isyan etmemi söylüyor.

Başka bir sayfaya geçiyorum. Bir çizim iki sayfayı da kaplıyor. Bir daire, birbirine bağlı çizgiler ve sembollerle dolu, odadaki ışıkla aynı ritimde atıyor gibi görünüyor. Ortasında, insan gibi görünen ama tam olarak insan olmayan bir figür duruyor

—daha uzun, daha köşeli, uzanmış ellerinden karanlık dallar akıyor. Onu çevreleyen gölgeler sabit durmuyor. Sayfanın kenarlarını test eder gibi dışa doğru baskı yapıyorlar.

Parmaklarım çizginin dışını okşuyor. Kolumdan keskin, ani ve *gerçek* bir soğukluk dalgası geçiyor. Elimi geri çekmeden önce tüm vücudum bir saniye boyunca kaskatı kesiliyor. Kalbim göğsümde hızlı ve sık bir şekilde çarpıyor.

Sacha bir anda yanımda belirir. "Kitabı ver lütfen." Sesi sessiz ama kararlıdır.

"Bu ne?" Derimin üzerinde hala hissettiğim karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalışarak ortadaki figürü işaret ediyorum. "Görünüşe göre..."

"Şu anda bu seni ilgilendirmez." Sesi aynı kalıyor, ama daha önce duymadığım bir alt ton var. Tam olarak öfke değil. Daha karanlık bir şey. Kadifeye sarılmış bir uyarı.

Gözleri bir anlığına fazla uzun süre elimde kalıyor. Ama bu, küçük isyanımın geri kalanını öldürmek için yeterli.

Kitabı kapatıp ona uzattım, görünmez bir sınırı aştığımın farkındaydım. Ne tür bir bilgi oyunu oynuyorsak, ben bir tur kaybettim. Kitabı rafta tam yerine geri koydu. O kitapta ne varsa, benim sorduğum soruları istemediği açıktı... Bu da onun benden sakladığı şeyi öğrenme kararlılığımı daha da artırdı.

Ben kitaplıktan uzaklaşana kadar rahatlamıyorum. Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek geniş bir daire çizip aramaya devam ediyorum. Ama bulacak *hiçbir şey* yok. Kapı yok. Çatlak yok. Değişiklik yok. Döner merdiven aşağıdaki boş odaya iniyor ve bu odanın girişinde duruyor. Duvarlar, ne kadar dikkatli incelersem inceleyeyim, sağlam ve kırılmamış durumda.

Öğlen vakti, ya da öğlen vakti olduğunu düşündüğüm saatte, tüm olasılıkları tükettim. Kahvaltı kalıntıları ortadan kayboldu ve yerine taze ekmek ve meyve geldi. Su sürahisini yeniden doldu. Ve tüm bunlar hiçbir ses veya açıklama olmadan gerçekleşti.

Katlanmış battaniyelerin üzerine tekrar oturuyorum ve parmaklarımla saçlarımı çözmeye çalışıyorum, ama pek başarılı olamıyorum. Sacha ise masasında oturmaya devam ediyor.

"Tek yaptığın bu mu? Oturup yazmak mı?"

"Başka ne yapabilirim ki? Kum tepelerinde yavaşça yürüyüş mü yapayım? Pencereden dışarı mı baksayım? Manzarayı resmetmeye mi başlayayım?"

Kaşlar yine kalkıyor.

Dudaklarımı sıkıştırıp, söylemek istediğim sözleri yutuyorum. Ama uzun süre sessiz kalamıyorum.

"Bir çıkış yolu olmalı." Kırık bir plak gibi konuşmaya başlıyorum. Aslında sormak istediğim şey, bu sürekli sessizliğe nasıl dayanabildiği. Ama cevabın benim geleceğime çok benzeyeceğinden korkuyorum.

Başını kaldırır.

"Neden?" "Çünkü ben girdim."

"Artık var olmayan bir kapıdan," diyor, benim söylediğim her şeye verdiği yanıtlarda kullandığı aynı sakın ses tonuyla.

"O zaman başka bir kapı olmalı." Nasıl konuştuğumu biliyorum: çaresiz, biraz dengesiz, "*Daha var mı?*" diye sorup duran bir çocuk gibi. "Ya da olacak. Ya da bir şey."

"Bir kapı olsaydı, şimdiye kadar gitmiş olmaz mıydım sence?"

"Ben buraya ait değilim! Burası benim dünyam değil."

Bakışları benimkinden ayrılmıyor. "Yine de buradasın." Bu bir suçlama değil. Sadece bir gerçek. Ve nedense, bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Zaman geçtikçe kulenin ışığı yavaş yavaş sönüyor, maviden menekşe rengine dönüşüyor. Gece çöktüğünde, ya da benim gece olduğunu düşündüğüm zaman, Sacha huzursuzlaşıyor gibi görünüyor. Ayağa kalkıyor, etrafta dolaşıyor, masasını temizliyor. Dün gece çok yorgundum, fark etmedim. Bu gece, dikkatim onun tuhaf davranışlarına takılıyor ve bırakmıyor.

Kitaplığa giderken yanımdan geçiyor. Bana ulaştığında adımları sendeliyor, başını hafifçe çeviriyor, kaşlarını çatıyor ve sonra tekrar başka yere bakıyor.

Hareket o kadar küçük ki, onu izlemiyor olsaydım fark etmezdi. Ama izliyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Neden soruyorsun?" Hiç tereddüt etmiyor.

Omuz silkiyorum. "Akşamları farklı görünüyorsun."

Başını eğdi, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Çok dikkatlisin." "Yani bir sorun var."

Bana bakarken uzun bir sessizlik olur. Sonra başını sallar.

"Tam olarak *bir sorun* değil." Parmağını kıvrır. "Buraya gel."

Hareket etmiyorum.

"Lütfen." Bu kelimeyi söylemenin ona ne kadar acı verdiğini görmekten hoşlanmamalıyım. "Bir şeyi doğrulamak istiyorum."

Merak, ihtiyatı bastırır. Yeri geçip masasından birkaç adım uzaklıkta dururum.

"Daha yakın." Gözleri yüzümden ayrılmıyor. Bir adım daha atıyorum.

Hareketsiz kalır ve gözleri kısa bir süre kapanır. Keskin bir nefesle göğsü yükselir.

"Ne yapıyorsun?" Aramızdaki hava değişir.

"Yine geri çekil." Sorumu görmezden gelir, bakışları benimkilere kilitlenir. Yoğun bakışları tüylerimi diken diken eder.

Geri adım atıyorum ve duruşu yine değişiyor.

"İlginç. Bir kez daha ileri al." Sesinde keskinlik, merakla karışık bir aciliyet vardı.

Ben de itaat ediyorum, sormak istediğim binlerce soruyu dilime getirmeden. Aramızdaki boşluk gerginlikle doludur. Bu sadece onun düşündüğü şey değildir. Bu *onun kendisidir*. Bana odaklanma şekli.

Sanki ben bir insan değilim de, onun çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibiyim.

"Bu neye yarar?" Sonunda, kollarımı kavuşturup ellerimi altına sokarak titremelerini gizleyerek soruyorum.

"Burada durumumla ilgili açıklamadığım bir şey var." Sesi sabit, her kelimeyi özenle seçiyor.

Korku merakla karışıyor ve midemde bir düğüm haline geliyor.

Burada bana katil olduğumu mu söyleyecek? Bunca zamandır tehlikeli biriyle birlikte olduğumu mu?

Ağzım kurur, kalbim hızlanır, içgüdülerim kaçmam için çılglık atar ama kaçacak hiçbir yer yoktur.

"Ne?" Bu kelime zar zor duyuluyor.

"Bu kuleye bağlıyım." Gözleri beni yerinde tutuyor. "Sadece kapı olmadığı için değil, büyü yüzünden."

"Bu ne demek?" diye fısıldıyorum.

"Bu, benim buradan ayrılamayacağım anlamına geliyor. Daha açık bir ifadeyle, geceleri sıkılaştıran büyümlü bağlarla kısıtlanıyorum ve yavaş yavaş hareket alanım daralıyor, sonunda yatağıma mahkum oluyorum." Hapis durumunu klinik bir üslupla anlatması, bunu bir şekilde daha da korkunç hale getiriyor.

Ona bakıyorum. *Gerçekten* bakıyorum. İlk kez, bir yabancıyı görmekten vazgeçip, bir tutsağı görmeye başlıyorum.

"Biri seni buraya kilitledi mi?" Sesim benim sesim gibi gelmiyor. "Doğru."

Kelime kesik kesik.

"Neden?"

"*Bu* çok daha uzun bir konuşma gerektirir." Yüzünde bir şey belirir, belki acıdır. Ya da öfke. Emin olamadan kaybolur. "Şu anda önemli olan, az önce gösterdiğin şeydir."

"Ne gösterdim?" Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Bana yakın olman bağlamayı etkiliyor." Sesinde, bir anlığına kontrolün yerini alan hafif bir şaşkınlık var. "Sen yakın olduğunda, kısıtlama zayıflıyor. Daha özgürce hareket edebiliyorum."

İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Buradaki tüm zamanım boyunca, hiçbir şey bağlamayı etkilemedi.

Hiçbir şeyin bunu etkilediğini görmedim... ta ki sen gelene kadar.

Düşüncelerim çok hızlı dönüyor, tutamıyorum. Büyü. Bağlar. Etkiler.

Ben. "Peki... bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bu alemin büyüyle bir bağlantın olduğu anlamına geliyor." Konuşurken fikri geliştirmiş gibi yavaşça konuşuyor. "Senin içindeki bir şey, beni bağlamak için kullanılan büyüyle rezonansa giriyor."

"Ama benim sihrim yok. Olamaz. Dünya'da sihir *yok*."

"Kanıtları düşün. Dünyalar arasında geçiş yaptın. Bu kuleyi buldun. Daha önce hiç görünmemiş bir kapı açtın. Ve şimdi, sadece varlığın bile kırılmaz olarak tasarlanmış bir bağı zayıflatıyor. Bu sihir değil mi?"

"Hiç mantıklı değil."

"Henüz değil. Ama zamanla mantıklı gelebilir."

"Benim zamanım yok. Eve gitmek istiyorum!"

"Anlıyorum." Sesi yumuşadı. "Ama şunu bir düşün. Bu dünyadaki sihirli yapıları etkileyebiliyorsan, aynı yetenek senin dünyana dönmenin anahtarı da olabilir."

"Ama nasıl?" Anlamak neredeyse imkansız. "Ne öneriyorsun?"

"Sonuçta birbirimize yardım edebiliriz. Sen beni tutan bağı etkileyebilirsin. Ben bu alemin büyüünü anlıyorum. Birlikte, seni buraya getiren şeyi ve seni geri gönderebilecek yolu keşfedebiliriz."

Ona güvenmiyorum. Ama burada başka kimse yokken ve çıkış yolu da yokken bunun bir önemi yok.

"Bunu düşünmem gerek."

O başını sallar ve arkasını dönerek beni düşüncelerimle baş başa bırakır.

Artık onun ne sakladığını bildiğim için, bunu görmemek imkansız. Vücudunda gerginlik birikiyor. Akşam ilerledikçe hareketleri daha az akıcı hale geliyor

her hareketi ona acı veriyormuş gibi.

Sonunda odayı tek kelime etmeden geçer ve yatağa uzanır. Ondan sonra kıpırdamaz. Ama uyumaz. Gözleri açıktır, tavana bakmaktadır. Her şey doğal görünmemektedir. Sanki vücudu artık ona itaat etmiyormuş gibi.

Benim bedenim de neredeyse sempatiyle gerginleşiyor. Görünmez bir güç tarafından saatlerce aynı pozisyonda tutulmak nasıl bir his olmalı?

Kule'nin soğuğuna karşı omuzlarıma battaniye sararak, geçici yatağıma oturuyorum ve bana anlattığı her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Sihirli bir bağ. Görünmez ama onu yıllarca burada tutacak kadar güçlü... Kaç yıl olduğunu tahmin edemiyorum ve o da bana söylemiyor. Benden çok daha yaşlı görünmüyor, ama onda bir şey beni kendimden daha yaşlı hissettiriyor. Yorgun. yıpranmış. Aynı duvarlar, aynı tavan, aynı sessizlik. Hayal bile edemiyorum. İstemedim. Ama bu düşünce kafamdan çıkmıyor. Bu kavram o kadar korkunç ki, zihnim onu tam olarak kavramakta zorlanıyor.

Ve bir şekilde, durumu daha da kötüleştiriyorum. Ya da daha iyi. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Ama bana söylediklerinin satır aralarını okuyarak, statükoyu değiştiriyorum.

Anlamadığım bir şeyi değiştiriyorum. Sadece onun yanında olmakla.

Bu benim için ne anlama geliyor? Bu yüzden mi bu kuleye çekildim? Sadece onu kırabilecek birine ihtiyacı olduğu için mi buradayım?

Peki ya değiştirirsem? Onu yerinde tutan şeyi bozarsam ne olur? Eve dönmeme yardım eder mi, yoksa birinin onu burada tutmak için bu kadar zahmete girmesinin bir nedeni mi var?

Ve bu daha fazla soru ortaya çıkarıyor. İstemedim sihir yapabiliyorsam, ben neyim? Ona uzanarak başka neler değiştirebilirim? Ve bana ihtiyacı kalmadığında ne olacak?

Kıvrılıp, sanki bu sorular beni koruyabilecekmiş gibi battaniyeleri üzerime daha sıkı çekiyorum.

Kule etrafımda uğulduyor — alçak, sabit, eskisinden daha zor görmezden gelinecek bir uğultu.

Ya da belki de şimdi onu farklı bir şekilde dinliyorum.

Ama bir şey kesin. Sacha bana anlattıklarından daha fazlasını biliyor. Çok daha fazlasını. Ve buraya bağlı kalmasının nedenleri ne olursa olsun, artık ben de onlardan ayrı değilim. Bundan sonra olacakların bir parçasıyım.

Altıncı Bölüm

SACHA

*"İsimlerin kaybolduğu yerde, kimlik şekil, hareket ve sessizlik haline gelir."
Esaret Üzerine Düşünceler — Sacha Torran'ın Günlükleri*

Bağlantı koptuğu anda ayağa kalkıyorum, tanıdık bir rahatlama hissi yeni bir şeyle birlikte geliyor — burada olduğum süre boyunca hiç hissetmediğim bir heyecan dalgası içimi kaplıyor.

İki gün üst üste, odanın ortasını boşaltıp formları çalışmıyorum.

Esnemiyorum.

Dönmüyorum.

Elimdeki kılıcın ağırlığını hayal etmiyorum.

Bugün farklı. Bugün diğer günlerin tekrarı değil.

Bugün, dün sahip olmadığım bilgilere sahibim... ve teorilerimi test etmek için bir konu var.

Kısıtlı varlığımın düzeninde bir şey çöktü ve bu, o ortaya çıktığında başladı.

O, odanın diğer tarafında battaniyenin altında hala uyuyor. Battaniyenin altına gömülmüş haliyle kafasının üstünü zar zor görebiliyorum. Uykusunda bile kendini korumaya çalışıyor.

Şimdiye kadar başka yere bakmam gerekirdi, ama kendimi onun battaniyenin altında oluşturduğu şekli inceliyor buluyorum... Kimsenin başaramadığı bir şeyi başaran bu yaratığı.

Dün geceki keşif her şeyi değiştirebilir. Yirmi yılı aşkın bir süre hapis kaldıktan, sayısız kaçma girişiminde başarısız olduktan, sonsuz gözlemlerden sonra hiçbir sonuç alamadan sadece hayal kırıklığına uğradıktan sonra, başka bir dünyadan gelen bu kadın yanıma yaklaştı ve beni zayıflattı.

Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bu... onun en sevdiği kelimeyi kullanırsak... *imkansız*.

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Daha da önemlisi, *tam* da ihtiyacım olan şey.

Oda içinde sessizce dolaşıyorum, çıplak ayaklarımın altında taş zemin serin. Sürahiden su döküyorum, yüzeyinde mavi ışığın oyununu izliyorum, sonra tabaktan bir parça meyve alıyorum. Gerisini ona bırakıyorum. İştahım, asgari düzeyde var olabileceğim noktaya kadar azaldı. Hapsedildiğim ilk birkaç ayda, kulenin büyüünün ne olursa olsun beni hayatta tutacağını keşfettim.

Açlık. Susuzluk. Damarlara batırılan keskin nesneler.

Hiçbiri beni öldüremedi ve sonunda denemeyi bıraktım.

Meyveyi ısırınca, yıllarca hissiz kalan dilimde ekşilik şok edici bir keskinlikle hissedildi.

Bu da onun neden olduğu bir şey mi?

Masaya doğru yürürken parmağımdan meyve suyu damlıyor ve günlüğümü açıyorum. Sayfalar notlarla dolu. Bağlanma kalıpları ve döngüleri hakkında binlerce ayrıntılı gözlem. Sonsuz saatler süren çalışmaların sonucunda formüle edilmiş teoriler.

Esaret altında geçirdiğim onca yıl boyunca gözlemlediklerimden hiçbiri bunu öngörmemişti. Bu kadının, bu dünyanın ötesinden gelen bu yabancıнын sadece yakınlığı, beni bu kadar uzun süre hareketsiz tutan bağları zayıflatabilirdi.

Yirmi yedi yıllık titiz kayıtlar. Yirmi yedi yıl boyunca hiçbir sonuç alınamadı.

Şimdiye kadar.

Düşünürken parmaklarım masanın yıpranmış yüzeyine vuruyor.

O yakın olduğunda bağ zayıflıyor, ama ne kadar? Ne kadar yakın olduğuna bağlı olarak değişecek mi? Hangi koşullarda? Sadece fiziksel varlığı mı, dün geceki gibi, yoksa daha fazlası mı var?

Bunu test etmem gerekiyor. Ellie Bennett'ı farklı kılan şeyin ne olduğunu anlamam gerekiyor.

Yumuşak bir hışırtı dikkatimi çekiyor ve başımı çevirip onun oturur pozisyona geldiğini görüyorum. Gözleri odanın diğer ucunda benimkilerle buluşuyor, hemen temkinli ve dikkatli bir ifadeye bürünüyor. Manipüle edildiğinden şüphelenen birinin temkinliliği.

"Günaydın."

Selamımı karşılık vermiyor. Bunun yerine, parmaklarını karışık saçlarına geçiriyor ve düğümlere takıldığında yüzünü buruşturuyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var; bu, son birkaç günün onu çok yıprattığının kanıtı. Ayağa kalkıp tuvalete giriyor.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde yüzü nemli, saçları mümkün olduğunca düzeltilmiş ve gözleri daha berrak. Yanımdan geçip masaya doğru yürür, bir bardak su doldurur ve bana döner.

"Dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerek. Benim bağıni etkilediğimi söyledin." Kelimeleri ağzından zorlukla çıkarır. "Nasıl olduğunu anlamak istiyorum."

Doğrudan. Açık sözlü. Konuyu dolandırmadan ya da lafı dolandırmadan. Bu tür bir doğrudanlıkla çalışabilirim.

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum." Günlüğümü kapatıyorum. "Tabii ki senin yardımınla."

Gözleri hafifçe kısılır. "Bir şekilde etkileyebilsem bile, bu beni Chicago'ya nasıl geri götürecekt?"

Mantıklı bir soru ve ben de bunu bekliyordum. İkisi arasındaki bağlantı en iyi ihtimalle zayıf, ama onun bu bağlantının var olduğuna inanması gerekiyor. Kendi isteklerine hizmet edecek bir işbirliği yolu görmesi gerekiyor.

"Durumlarımız birbirine bağlı." Onun doğrudanlığına benim doğrudanlığımın karşılık veriyorum. "Beni buraya bağlayan aynı sihrin, seni evine göndermek için anahtar olabileceğini iddia ediyorum."

Yüzünü dikkatle izleyerek, bu öncülü kabul ettiğine dair işaretler arıyorum. Her şey, ortak bir hedefimiz olduğuna inanmasına bağlı. Bir süre sonra başını sallar.

"Neden buraya hapsedildin?"

"Beni buraya, anlamadıkları şeylerden korkanlar koydu." Sesimde içimde kabaaran öfkenin izi yok. "Bu alemde, belirli güçler... senin sihir dediğin şeyler... iktidar tarafından avlanıp ortadan kaldırılıyor. Doğal yetenekleri olanlar, ortadan kaldırılması gereken tehditler olarak görülüyor."

"Ve sen bu yeteneklere sahipsin." Bu bir soru değil.

"Evet."

"Neler yapabilirsin?"

Ne kadarını açığa vuracağımı düşünerek tereddüt ediyorum. "Karanlıkla bir tür yakınlığım var." Kelimelerimi dikkatlice seçerek, gerçeğin bir kısmını söylüyorum. "Gölgeler aracılığıyla algılayabiliyorum, bu da farkındalığımı sıradan sınırların ötesine taşıyor."

Kalan kısmı, daha tehlikeli uygulamaları, Otoritenin benden gerçekten korkmasının nedenlerini kasten atlıyorum.

"Bu tür yetenekler, iktidarda olanlar tarafından tehlikeli kabul edilir."

Bir adım geri çekilir, vücudu içgüdüsel olarak mesafe yaratırken, gözleri benimkilere sabitlenir. "Bu yüzden mi buradasın? Çünkü sen

... ne? Gölgelelerin arasından görebiliyorsun?"

Sesindeki küçümseme tam da istediğim şey. Hafifçe gülümsüyorum, dudaklarımın en ufak bir kıvrımıyla. Güçlerimin pasif, gözlemsel olduğuna inanmasına izin veriyorum.

"Basitçe söylemek gerekirse, evet."

İfadesi değişir, sadece şüphcilik değil, şüphelerin başlangıcı da vardır. Ona her şeyi anlatmadığımı anlıyorum.

"Otorite, doğuştan gelen yeteneklere sahip olanların kendi kontrolüne tehdit oluşturduğuna inanıyor ve tasfiye sırasında bu yeteneklere sahip olanları neredeyse tamamen ortadan kaldırdı." Anılar akla geliyor: kanla ıslanmış tarlalar, ceset yığınları, tüm soyların yok edilmesi. Yüzümün ifadesinin tarafsız kalacağından emin olamadığım için başımı çeviriyorum. "Bu topraklara hükmeden Otorite, iğrençlik olarak nitelendirdikleri şeyi ortadan kaldırmak için bir savaş başlattı."

Onlar beni yakalamadan önce kaç askerini öldürdüğümü ona söylemiyorum. Bazı gerçekler gizli kalması daha iyidir... şimdilik.

"Bunun benim eve dönmemle ne ilgisi var?"

"Bağlamayı *neden* etkilediğini anlamam gerekiyor. Bunu belirleyebilirsek, senin dünyana geri dönmeyi yolunu bulmaya çalışabiliriz."

Masadaki sandalyeye oturur ve bir bardak su doldurur. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Basit birkaç test yapmak istiyorum."

Kaşlarını çatar.

"Bu, bağlama üzerindeki etkinizin tam doğasını belirlememi sağlayacak."

"Bu testler acı verir mi?"

"Tabii ki hayır." Bu doğru. Acı çekmesinin bir anlamı yok.

Suyunu yudumlarken gözleri benden hiç ayrılmaz. Beklerim, düşünmesine izin veririm, bu kararı kendisinin verdiğini düşünmesine izin veririm. Sonunda başını sallar.

"Tamam, peki. Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Öncelikle, bir temel oluşturmam gerekiyor." Duvarın zemine değdiği odanın kenarına doğru ilerledim. "Olduğun yerde kal ve izle."

Avuç içimi duvara dayıyorum. "Bu oda benim hapisanem. Gündüzleri içinde serbestçe hareket edebiliyorum, ama dışarı çıkamıyorum. Geceleri ise bağlar sıkışıyor ve hareketlerimi kademeli olarak kısıtlayarak beni yatağıma hapsediyor."

Gözleri merdivenlere çıkan kemere doğru kayıyor. "Bu odadan çıkamadığını mı söylüyorsun?"

"Doğru. Kapıdan geçemiyorum. Vücudum eşikte duruyor." Karşımdaki kemerli girişi işaret ediyorum. "Görünmez bir duvar hayal edin. Benim hissettiğim şey bu."

"Söylediklerinin doğru olduğunu nasıl bileceğim?"

"Bir gösteri ister misin?" Kemerli geçide yaklaşp içinden geçmeye çalışıyorum. Her zamanki gibi, bedenim eşikte duruyor, hareket edemiyor. Elimi kaldırıp görünmez bariyeri itiyorum.

Gözleri kısılır. "Numara yapıyor olabilirsin."

"Sizi temin ederim, numara yapmıyorum." Geri çekilirim. "Şimdi bana yaklaşın. Söylediğimde durun."

Bir saniye tereddüt eder, sonra bana doğru ilerler.

"Yeterince yaklaşmadın." İki adım daha atar. "Orada dur."

Eşiği tekrar test ediyorum, tek elimle itmeye çalışıyorum. Bu sefer, onu bariyerin içine kısmen sokmayı başarabiliyorum. Neredeyse fark edilmeyecek kadar az, ama orada. Daha önce geçilmez olan çizginin belki bir parmak genişliği kadar ötesine ulaşabiliyorum, ama yine de daha ileri gitmemi engelleyen baskıyı hissedebiliyorum.

"Farkı görebiliyor musun? Çok az, ama..."

"Senin geçebilmen için ne kadar yaklaşmam gerekir?"

Mükemmel bir soru ve ben de cevabını çok merak ediyorum. "İsterseniz, şimdi bunu belirleyeceğiz. Lütfen yaklaşın."

Bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha, ve her adımda elim bariyerin ötesine biraz daha uzanıyor.

"Odanın farklı yerlerine geçmeyi dene." Eşikten geri çekildim. "Yönün mü yoksa sadece mesafenin mi önemli olduğunu görelim."

Benden en uzak noktaya yürüdü ve ben kapıyı tekrar denedim. Bariyer sağlam duruyordu. Yanıma geri döndüğünde, kısıtlama bir kez daha zayıfladı.

"Mesafe açıkça anahtar faktör. Sadece odadaki varlığınız değil."

Beni inceliyor ve kafasından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyorum. "Eşiği geçmene yardım edersem ne olacak? Kuleden çıkabilecek misin?"

"Bilmiyorum." Bu yalan değil. Ne olacağını hiç bilmiyorum. "Ama bu, ilerlemek için en iyi şansımız gibi görünüyor."

Sözlerimi bir an düşünür, sonra yanıma gelene kadar bir adım atar. "Deneyelim."

Tekrar eşiğe uzanıyorum, ama o bu kadar yakın durmasına rağmen bağ hala direniyor. Daha fazlası gerekiyor.

"Deneyebileceğimiz bir şey daha var." Sesimi soğukkanlı tutuyorum. "Fiziksel temasın etkisini güçlendirip güçlendirmedini görmek istiyorum. Diğer tarafa geç, uzan ve elimi tut."

İleri doğru ilerliyor ve sonra bana dönüyor. Duruşunda açık bir isteksizlik var. Ama sonra elini kaldırıyor ve kapıdan uzanıyor.

Parmaklarımız dokunduğu anda, içimden bir şey sarsıldı.

Sihir değil, en azından tamamen değil. Uzun zamandır dokunulmamış olmanın verdiği şok. Onun cildinin benimkine değdiği sıcaklık, sinir uçlarımda bir duygu seli yaratıyor, o kadar yoğun bir heyecan ki neredeyse geri çekiliyorum. Yıllarca süren izolasyonun ardından bu basit temas çok etkileyici. Başka birine dokunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Cildin dokusu, yüzeyin altındaki kanın ince nabızı, hiçbir sihirli yapıların taklit edemeyeceği doğal canlılık.

Bunu düşünmemiştim. Başka bir varlığın fiziksel varlığı. Varlığının ağırlığı, elimdeki bir el kadar hafif bir şey aracılığıyla aktarılıyordu. Çok uzun zaman olmuştu... *Hayır*, en son birine dokunduğumdan bu yana kaç yıl geçtiğini hesaplamama gerek yok. Zamanın ölçüsü önemsiz. Önemli olan, insan teması ile ilgili hatıraların zorla değil, kullanılmamasından dolayı aşınmış olması.

Tepkimi gizlemek, sakın ve kontrollü görünmek için çabalıyorum. Zihnimin bir kısmı, temas noktamızda sınırın gerçekten gevşediğini fark ediyor, ama bu klinik gözlem, birbirine kenetlenmiş ellerimize odaklanan farkındalık selinin altında boğuluyor. Onun yumuşak, sıcak parmakları ile benimkiler arasındaki kontrast neredeyse kafa karıştırıcı.

Cildi sadece sıcak değil, *canlı*. Duyarlı. Ve bu farkındalığın tuhaflığı beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

Sessizliğe alıştım. Verim vermeyen yüzeylere. Geri bildirim olmayan varoluşa.

Zorlanarak kendimi topluyorum, beni boğmakla tehdit eden hislere karşı zihinsel engeller örüyorum. Kişiden ziyade deneye odaklanıyorum. Kemerin etrafındaki engel, viskoz suda yürümek gibi, direnç vücudumun her santimetresine baskı uyguluyor, ama ellerimiz hala birleşik olduğu için diğer tarafa geçmeyi başarıyorum.

Kulenin tepesindeki odaya zorla sokulduğumdan beri ilk kez, odanın dışında duruyorum.

"Bırak." İçimdeki kargaşaya rağmen sesimin bu kadar sakin kalmasına şaşıyorum.

Parmakları benimkilerden ayrılır. Etkisi anında ve şiddetlidir, sanki görünmez bir yumrukla mideye vurulmuşum gibi. Bariyerden geriye doğru savrulurum ve odaya girerim, dengemi yeniden kazanmadan önce birkaç adım sendelerim.

Gözleri büyür, dudakları şokla aralanır. Ben ayakta kalmak için mücadele ederken, küçük bir ılık çıkar. Düzgün dururum, yüzümü hayal kırıklığı ve içimde savaşıan dokunuşunun kalıcı hissinden ziyade, hafif bir ilgi maskesi haline getiririm.

"İlginç." Sesimin sabit kalması için kendimi zorluyorum. "Eşikte kalabilmem için fiziksel temasın sürekli olması gerekiyor." Elime dokunduğunda hissettiğim hayali sıcaklığı hala hissedebildiğimi söylemiyorum.

O odaya geri gelir. "Bu, sadece dokunursak ayrılabilceğın anlamına geliyor."

"Öyle görünüyor." Yine kemeri deniyorum, avucumu görünmez bariyere bastırıyorum. Her zamanki gibi beni engelliyor. "Etkisi oldukça spesifik görünüyor."

Yüzünü incelemek için ona dönüyorum, ifadesinde bunun anlamını arıyorum. Bu, düşünmediğim bir karmaşıklık, ama kendi fırsatlarını da sunan bir karmaşıklık. Fiziksel temas gerekliliğı, farklı bir tür bağ yaratıyor: aramızda bir bağımlılık. O, benim hapisanemi zayıflatıp beni kendi başıma bırakamaz. Özgürlüğe doğru atacağım her adımda onun işbirliğine, doğrudan yardımına, isteyerek dokunmasına ihtiyacım var.

Ama durumumuzun simetrisi gözümünden kaçmıyor. *O* da bana ihtiyaç duyuyor. Ben gidemezsem, *o* da gidemez. Kendi dünyasına dönmek istiyorsa, kulenin büyüğü hakkındaki bilgime ihtiyacı var. Artık birbirimize, kolaylık ya da geçici bir ittifaktan daha güçlü bir şeyle bağılıyız.

Bu ironiyi ben de fark ettim. Onlarca yıllık izolasyonun ardından, özgürlüğüm artık başka biriyle sürekli fiziksel temas halinde olmama bağı. Bir ömür boyu bağımsızlık yaşadıktan sonra, artık başka birinin isteyerek işbirliğine güvenmek zorundayım.

Görünüşe göre kulenin bir mizah anlayışı var.

"Elime değil, koluma dokunmayı dene. Bakalım temasın türü önemli mi?"

Bu sefer tereddütleri daha belirgin, ama kapıdan geri adım atıp koluma dokunmak için elini uzatıyor. Yine, sınır bizim temas ettiğimiz yerde ortadan kalkıyor ve ben de içeri giriyorum, bu etkinin

değişmediğini fark ettim.

"Acaba kuleden tamamen çıkabilir miyiz?" Başını kaldırıp bana baktı. "Çıkış yolu olmadığına emin misin? Dokunursak kapı görünür mü?"

"Sanırım giriş, sen geldiğinde arkandan kendini kapattı. Senin içeri girmen daha önce hiç görülmemiş bir şey. Sana söylediğim gibi, burada bulunduğum süre boyunca hiç kimsenin içeri girmesine izin verdiğini görmedim. Görünüşe göre, benim erişemediğim bir şeyi tetiklemişsin."

Spiral merdivene bakıyor. "Yani kapıyı nasıl açacağımızı bulana kadar ikimiz de burada mahsur kaldık."

"Belki. Ya da kuleyle olan benzersiz bağlantın, bağları ve sınırları etkilediğin gibi, kuleyi etkileyerek büyüsünü de etkileyebilirsin. Bir kez açtıysan, tekrar açmanın bir yolu olabilir."

"Ama nasıl?"

"Kulenin kısıtlamaları üzerindeki etkinizin sınırlarını test etmeye devam ederek. Her keşif, eve nasıl dönebileceğinizi anlamamıza bizi bir adım daha yaklaştırabilir."

Kız başını sallar, ancak ilk denememizde her şeyin sihirli bir şekilde çözülmemesi nedeniyle hayal kırıklığını tam olarak gizleyemez.

"Daha uzağa gidebilir misin? Merdivenlerden aşağı inebilir miyiz sence?"

"Bunu deneyebiliriz. Koluma tutun."

Temasını sürdürmek için sıkıca tutunur ve merdivenlere doğru yavaşça yürürüz. Hafif bir direnç, beni kapıya geri çekmeye çalışan hafif bir çekiş vardır, ama uzaklaştıkça zayıflar. Merdivenlere çıktığımızda tamamen kaybolur.

Merdivenlerden inmeden önce önüme geçer. Merdivenler yan yana yürümek için çok dardır, bu yüzden geriye uzanır, parmaklarını bileğime dolayarak yavaşça ilerleriz.

Her basamak bir keşif. Ayaklarımın altındaki taşın dokusu, odamdakinden daha pürüzlü, içgüdüsel olarak katalogladığım ince farklılıklar var. Aşağı inerken değişen hava kalitesi - daha serin, hapishanemde olmayan mineral kokuları taşıyor. Kulenin rezonansındaki ince değişiklik, sadece derimden değil kemiklerimden de titreşen daha derin bir uğultu.

Kendimi, gizleyemediğim bir açlıkla her ayrıntıyı inceliyor buluyorum. Merdiven boşluğunun eğrisi, hapsedilmeden önce sayısız ayakların basmış olduğu için hafifçe aşınmış. Mavi-mor ışığın duvarlar boyunca değişip oynadığı

duvarlarda oynadığı, neredeyse unutmuş olduğum dillerde bana fısıldayan gölgeler oluşturduğu. Ayak seslerimizin çıkardığı tam ses, onun daha hafif adımları ve benim daha ağır adımlarımın yarattığı beklenmedik ritim.

Basit şeyler. *Sıradan* şeyler. Bir zamanlar tamamen gözden kaçıracağım şeyler.

Yıllarca sadece odamı gördükten sonra, şimdi benim için paha biçilmez bir değere sahip olan şeyler. Son fırça darbesine kadar ezberlediğim bir tablo gibi sonsuza kadar tekrarlanan aynı sınırlı alan.

Eli bileğimde sıcak kalıyor, bu imkansız özgürlük anına bir bağ gibi. O bana baktığında, ifademden çok fazla şey anlayacağından korkarak, ona doğrudan bakmamaya dikkat ediyorum.

Son basamaktan inip kulenin alt odasına giriyoruz. Kolumu tutmaya devam ederek duvara doğru yürüyoruz. Ellie serbest elini duvara dayıyor ve yavaşça daire çizerek yürüyoruz.

"Burada hiçbir şey yok. Dikiş yok, iz yok. *Hiçbir şey.*"

"Girişin fiziksel mekanizmalarla çalışmadığını tahmin ediyorum." O incelemeye devam ederken ben de onunla birlikte hareket ediyorum. "Belirli büyümlü koşullara tepki veriyor olmalı."

"O zaman ne anlamı var? Neden uğraşıyoruz?"

"Çünkü denediğimiz her şey bize bir şeyler öğretir. Başarısızlık bile neyin işe yaramadığını gösterir."

Kafasını sallar. "Geri dönsek daha iyi. Burada hiçbir şey yok." Burada kalmak istesem de, haklı. Görülecek hiçbir şey yok, bu yüzden onun beni merdivene geri götürmesine izin veriyorum.

"Ne zamandır buradasın?" Sesi kararlılıkla sertleşir. "Ve bana anlamsız bir cevap verme."

Göz ucuyla ona bakıyorum, bu gerçeğin amacım için yararlı olup olmadığını tartışıyorum. Bakışlarındaki yoğunluk, kaçamak cevapların aramızda oluşmaya başlayan güveni zedeleyeceğini gösteriyor.

"Tamam." Bu bilgiyi bir hediye gibi veriyorum. "Yirmi yedi yıldır." Aniden durur, eli neredeyse kayıp gidiyor. Geriye fırlatılmanın etkisine hazırlıyorum kendimi, ama o kendini tutmayı başarır, parmakları kolumu sıkıca kavrar.

"*Yirmi yedi* yıl mı?" Sesinde inanamama duygusu beliriyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Çocukken hapse mi girdin?"

"Hayır." O günün hatırası göğsümde acı bir his uyandırdı. İhanet, tuzak, her şeyi kaybettiğimi anladığım an. "Beni aldıklarında yirmi dokuz yaşıyordum."

"O zaman neden öyle görünmüyorsun..."

"Daha yaşlı? Bağlamanın yapılış şeklinin istenmeyen bir sonucu.

Büyü, içindekileri korur."

Dünya bensiz devam ederken, benim için zaman dondu. Bu düşünce, nadiren kendime itiraf ettiğim bir ağırlık taşıyor. Tanıdığım kaç kişi yaşlandı? Kaç kişi öldü? Kule dışındaki dünya ne kadar değişti?

Gözleri yüzümde dolaşüyor, yeni bir ilgiyle beni inceliyor, bulamayacağı yaşlanma belirtileri arıyor. Onun incelemesi altında hareketsiz duruyorum, bu beklenmedik samimiyete izin veriyorum.

"Yirmi yedi yıldır *tek bir odada* mahsur kaldın mı?" Sesindeki dehşet gerçek.

"Evet." Kelimelerimi basit tutuyorum, böyle bir izolasyonun zihne, ruha ne yaptığını ima eden herhangi bir işaret içermiyor.

Hareket etmiyor, yüzünde adlandırılmayacak kadar karmaşık duygular beliriyor. Bu kadar uzun bir hapis hayatının nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştığından eminim. Yirmi yedi yıl boyunca kimseyle konuşmadan, kimseye dokunmadan. Kendi düşüncelerimdeki değişiklikler dışında hiçbir değişiklik olmadan.

Yirmi yedi yıl yalnızlık çoğu insanın zihnini bozardı. Benimkini bozmamış olması, çok yakından incelemek istemediğim bir konu.

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra başını sallıyor ve tekrar merdivenlere çıkıyor. En üst kattaki odaya vardığımızda, kapıdan geçmeden önce tereddüt ediyorum. Masamın yanına gelene kadar bekliyor ve sonra kolumu bırakıyor. Bağlama hemen yeniden etkisini gösteriyor, odanın içinde hareketlerimi kısıtlamıyor ama cildime geri dönen titreşimini hissedebiliyorum.

Masasının yanındaki sandalyeye oturur. "Bu kolay olmayacak, değil mi? Bir çıkış yolu bulmak."

"Hayır, ama zaten ilerleme kaydettik. Sen gelmeden önce, bu odadan çıkabileceğime dair hiçbir umudum yoktu. Şimdi ise, en azından senin yardımınla eşiği geçebilirim."

"Bu bir başlangıç, sanırım." Sesinde kendinden emin değil. "Sence, onu yeterince zayıflatabilsek, kule kapısı tepki verir mi?"

"Belki. Büyü genellikle belirli kalıpları izler. Bir değişiklik diğerlerine yol açabilir."

Oturuyorum, kalemimi alıyorum ve günün sonuçlarını kaydetmeye başlıyorum. O beni izliyor.

"Sence buraya gelmemin bir nedeni var mı? Bu kuleye, seninle birlikte? Yoksa sence bu sadece bir tesadüf müydü?"

Bu soru, onun fark ettiğinden daha anlamlı. "Neden böyle bir soru soruyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu dünyada ortaya çıkabileceğim onca yer varken, kaçmasına yardım edecek birini bekleyen bir mahkumla birlikte bir kuleye geldim. Bu... bir şekilde kasıtlı gibi geliyor."

"Belki."

"Neden ben? Neden *şimdi*?"

Ne kadarını açıklamam gerektiğini düşünüyorum. Çok fazla bilgi vermem onu bana yardım etmekten vazgeçirebilir, çok az bilgi vermem ise onun artan merakını gideremez.

"Uzun zamandır buradayım ve kimse içeri girmenin bir yolunu bulamadı. Buraya gelişinin bir tesadüf olduğuna inanmıyorum."

İki kez daha, beni odanın içinde tutan büyünün üzerinde hala etkisi olup olmadığını test etmekte ısrar ediyor. Onun isteklerine uyarak alt odaya iniyorum, duvarları, zemini ve hatta merdivenleri kontrol etme ihtiyacını karşılayıp, ılık değişmeye başlayana ve bağın gücünün arttığını hissedene kadar ona eşlik ediyorum.

"Geri dönmeliyiz. Bağlar gece çöktükçe güçleniyor. Beni geri çekmeye başladı bile."

"Neden geceleri güçleniyor?"

"Bu hapishaneyi yaratanlar, benim en yetenekli olduğum zamanlarda en kısıtlayıcı olmasını istediler."

"Bu... acımasızca."

Buna cevap vermiyorum. Onun sempatisi, gerçek olsun ya da olmasın, pratikte hiçbir işe yaramıyor.

Akşam ilerledikçe, bağın nasıl değiştiğini ona gösteriyorum, sınırimi daraltan her seferinde kenarlara doğru hareket ediyor, ta ki yatağın kenarında oturana kadar.

"Kötüleşiyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Gece yarısı olduğunda yataktan kalkamayacağım."

Bana doğru yürür ve elini uzatır. "Tekrar deneyebilir miyiz?"

Hareket etmek zor olsa da elimi uzatıyorum. Parmaklarımız dokunduğunda, daha önce olduğu kadar olmasa da gevşiyor. Elimini hareket ettirebiliyorum, ama sanki havadan ziyade viskoz bir sıvıyı itiyormuşum gibi çaba sarf etmem gerekiyor.

"İlginç. Etkiniz geceleri o kadar güçlü değil, ama yine de var." Diye iç geçirir. "Bu sandığımdan daha karmaşık."

"Büyü genellikle öyledir." Basınç beni sırt üstü yatmaya zorlar. "Ama bugün değerli bilgiler öğrendik. Yarın devam edeceğiz."

Öğrendiklerini sindirirken, düşünceli bir ifadeyle battaniyesine geri döner. Odanın diğer ucundan onu izlerken, bir sonraki adımımı düşünürüm. Testlerin ilk günü, tahmin edemeyeceğim şekilde beklentilerimi aştı. Beklediğimden daha güçlü, bağlama etkisi bu dünyadan olmayan biri için mümkün olandan daha derin.

Ve naiflikten değil, anlamak ve kaçmak için kendi arzusu nedeniyle işbirliği yapıyor. Gözlerinde, mesafemi korumak benim yararına olsa da, kendimi saygı duymaktan alıkoyamadığım bir zeka var.

Onunla geçirdiğim her gün beni özgürlüğe bir adım daha yaklaştırıyordu. Her deney, onun yetenekleri, bu kulenin büyüyle olan bağlantısı ve benim büyük amacım için potansiyel yararı hakkında daha fazla bilgi verecekti. Ancak bugünkü testlerden beklenmedik bir şey kaldı. Elini elimde tuttuğum an, yıllardır yaşadığım ilk insan dokunuşu. Onun varlığı, bu kulenin sonsuz sessizliğini daha az baskıcı hale getiriyordu.

Tehlikeli düşünceler. Kendimi veremediğim dikkat dağınıklıkları.

Bana yardım etmeyi seçtiğini düşünüyor. Anahtarın kendisi olduğunu fark etmiyor. Sonunda zincirlerimi çözecek olan imkansız, beklenmedik anahtar.

Özgür kaldıktan sonra ne olacağı, paylaşmamayı tercih ettiğim bir şey.

Yedinci Bölüm

ELLIE

*"Şifacı, neyin kırık olduğunu değil, neyin tamir edilmeye direndiğini sorar."
Şifacının Kodeksi, eski Tidvein el yazması*

Bu, kulede geçirdiğim üçüncü gün. Üç gündür, benim olmayan bir dünyada, gerçekten güvenmediğim bir adamla mahsur kaldım. Ben dairesel odada dolaşırken, mavi-mor ışık düzenli olarak yanıp sönmeye devam ediyor. Bu duvarların her santimetresini en az on kez inceledim, ama hala hiçbir şey bulamadım.

Sacha masasında oturuyor, dün olduğu gibi, önceki gün olduğu gibi. Kalemi günlüğün yüzeyini çiziyor, sesi yıpranmış sinirlerimi gıcırdatıyor. Elinin sabit hareketi hiç sarsılmıyor, benim anlayamadığım bir sabırla. Yüzü, yazdıklarından, düşündüklerinden hiçbir şey belli etmiyor.

Yirmi yedi yıldır bu odada kilitli olmasına rağmen hala inanılmaz derecede sakin. *Yirmi yedi yıldır* gökyüzünü görmeden. Rüzgarı hissetmeden. Başka biriyle tek bir konuşma ya da temas olmadan. Eğer durumlarımız tersine olsaydı, duvarları toz haline getirir, sesim kısılana kadar bağırır, çoktan deliliğe teslim olurum. Bir insan zihni sağlam kalarak nasıl hayatta kalabilir? Bu kadar kontrolünü korumak ona neye mal oldu?

Chicago'da bugün hangi gün? Noel mi, yoksa hiç zaman geçmedi mi? Dairemin boş kaldığını düşününce midem bulanıyor. Bitkiler soluyor, postalar birikiyor. Kimse kayıp ihbarında bulunmuş mu? Komşularım kayıp ihbarında bulunmak için adımı *biliyorlar mı*? Arkadaşlarım beni aramaya çalıştılar mı, yoksa Noel planlarıyla meşgul oldukları için yokluğumu fark etmediler mi? Dünya bensiz devam etti mi, geride bıraktığım boşluğu kumdaki ayak izini doldurmak için akan su gibi kapattı mı?

Bu düşünce beni hasta ediyor. Her gün insanlar ortadan kayboluyor ve dünya bunu neredeyse hiç fark etmiyor.

"Buradan düşüncelerini duyabiliyorum." Bu sinir bozucu, hafifçe alaycı ton beni çok rahatsız ediyor. Bu tonda her zaman bir üstünlük havası vardır,

sanki benim oynadığımı bile bilmediğim bir oyunda on adım öndeymiş gibi.

"Çıkış yolu yoksa, d  nk   testlerin ne anlamı vardı?" Masasının   n  nde duruyorum,   fkem kabarıyor. "Hi  bir yere varmayan deneylerle neden u  raşıyorsun?"

Kalemini masaya bırakıyor. G  zleri benimkilerle buluşuyor ve bir kez olsun, g  zlerindeki mesafe yerini neredeyse ger  ek bir ilgiye bırakıyor.

"    nk   senin varlığın bir şeyi de  iştirdi." Sesi al  alır, ince bir de  işiklik beni istemeden de olsa i  ine   eker. "Bağın sana verdi  i tepki sadece ola  andışı de  il, aynı zamanda benzersiz."

D  nk   keşif hala bana mantıklı gelmiyor. Yakınlığım, onu tutan b  y  y   bir şekilde zayıflatıyor ve dokunuşum, daha   nce ge  emedi  i eşikleri ge  mesine izin veriyor. Ama *hala* kulede mahsuruz ve eve d  n  ş yolunu bulmaya hi   yaklaşmadım.

Her sabah oldu  u gibi kahvaltının hazırlandığı masaya do  ru ilerliyorum. Daha fazla ekmek, daha fazla meyve, artık alıştığım garip et. En azından yemekler lezzetli. Ama bu da bu yerin cevaplanmamış bir ba  ka gizemi.

Nasıl ortaya   ıkıyor? Kim ya da ne sa  lıyor?

Sacha'ya sorsam, sihir derdi, ama bu a  ıklama   ok kolay,   ok temiz geliyor.

Bug  n ekmek biraz tatlı. Onu pişiren eller, tahılın yetiştirildi  i tarlalar hakkında meraklanıyorum. Bu     l  n   tesinde bir medeniyet var mı? Ben bu imkansız adamlarla imkansız bir kulede mahsur kalmışken, sıradan hayatlar yaşıyan insanlar var mı?

Parmaklarım s  rahinin yanındaki yo  uşmada desenler   iziyor.      g  n oldu, ama buradaki suyun tadına hen  z alışamadım

—dilimde kalan hafif metalik ve mineral bir tat. Evimde sıradan bir şey olarak g  rd  ğ  m filtrelenmiş musluk suyu veya şişelenmiş suya hi   benzemiyor. Hatta ci  erlerimde hava bile farklı, bir şekilde daha a  ır geliyor.

"Biraz daha ileri gidersek ne olur?" S  zler, ben tam olarak d  ş  nmeden a  zımdan   ıkıyor, bu beni bile şaşırtıyor. Ekme  i masaya koyuyorum. "Ba  layıcılığını kastediyorum?"

Sacha hareketsiz kalır. Bir kişinin durakladığı sıradan bir hareketsizlik de  il, havadaki bir de  işikliği sezen bir avcının tam anlamıyla hareketsizliği. İfadesi de  işmez, ama g  zleri keskinleşir, bana odaklanır. "A  ıkla."

"Dokunmamın seni bu odadan kurtardığını biliyoruz, ama ya ba  lamayı tamamen kırabilseydik?" Bu fikir şekillenirken kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Sadece ge  ici olarak esnetmek de  il, ger  ekten kırmak. *Kalıcı olarak.*"

Gözlerinde neredeyse fark edilemeyecek bir değişiklik olur, ham ve aç bir şeyin parlaması, o kadar çabuk kaybolur ki, tam da bu tepkiyi izlemiyor olsaydım kaçırdım. Tüm kontrolüne rağmen, maskesinin kaydığı anlar vardır, altında yatanı görebilecek kadar, ve bu genellikle gözlerinde olur.

"Eğer bağları koparabilirsek, belki de bu kuleden çıkmanın anahtarı olur." Kimse bizi duymasa da, öne eğilip sesimi alçaltıyorum. "Kule, bağlar. Bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olmalılar, değil mi? Birini değiştirirsek, belki ikisini de değiştirebiliriz." Onun bakışlarına doğrudan bakarak, ona meydan okuyorum. "Daha iyi bir fikrin yoksa tabii?"

Bir an için sözlerimi düşünür. "Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

Yemeğimi bitirip ellerimi silerek ayağa kalktım. "Bilmiyorum, ama denemeliyiz."

"Öyle olsun." Ayağa kalkar ve odanın ortasında benimle buluşur. "Elimi tut."

Avuç içimi onun avuç içine koyarım. Cildi olması gerekenden daha soğuktur, sanki kule ya da hapis hayatı ondan hayatı bir sıcaklığı çekip almıştır. Dün fark ettiğim o garip akım yine aramızda dolaşır. Bu his kollarımdan yukarı doğru yayılır, tüylerim diken diken olur.

Eli benimkini gölgede bırakıyor, parmakları uzun ve zarif, ama avuç içi ve parmak uçlarında beklenmedik nasırlar var. Bu nasırlar, işin, disiplinin, mantığın dur dediği halde inatla sürdürülen becerilerin hikayesini anlatıyor. Bunlar, hayatı boyunca boş durmuş birinin elleri değil. Bu ellerin kuleye gelmeden önce ne yaptığını, hangi sanatları veya işleri ustalıkla yaptığını merak ediyorum. Ne kadar zarar verebileceklerini. Şimdi ne yapabileceklerini.

"Bağlanmaya odaklan." Sesi her zamankinden daha sessiz. Gözleri, neredeyse hissedebileceğim bir yoğunlukla birleşmiş ellerimize kilitlenmiş durumda. "Dokunurken hissedebiliyor musun bir bak. Direnç gibi hissedilmeli, özgür olmak isteyen bir şeye karşı iten bir baskı gibi."

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimizin buluştuğu yerde hissettiğim garip duyguya odaklanıyorum. İlk başta sadece serinlik hissediyorum — soğuk değil, sadece sıcak değil — ve parmaklarının benim parmaklarıma karşı yaptığı en ufak hareket.

Sonra... *orada*.

Görünmez ama inkar edilemez bir şey onu çevreliyor. Sanki hissedebildiğiniz ama göremediğiniz bir örümcek ağının kenarında durmak gibi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, ama yine de garip bir şekilde tanıdık geliyor. Sanki biri söyleyene kadar unutulmuş bir kelime ya da çocukluktan yarı hatırlanan bir şarkı gibi. Görünmez bağlar, ikimize de ait olmayan bir ritimle atıyor. Kendi kalp atışları, kendi iradeleri var. Anlamadığım bir şekilde canlılar.

"Sanırım hissedebiliyorum." Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Sanki iplikler ya da teller seni çekiyor gibi. Seni geri tutuyorlar." Onu nasıl tamamen tuzağa düşürdüklerini, onun tüm varlığını nasıl tamamen kısıtladıklarını görünce, beklenmedik bir hüzün dalgası beni kaplıyor.

"Güzel. Aynen öyle." Sesi düzgün, ama altında bir gerginlik var. "Şimdi onu bozmaya çalış. Zihninle ona karşı koy. Her bir ipliği kestiğini hayal et."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"O ipleri kestiğini hayal et. Onların koparak parçalandığını gözünde canlandır."

Deneyim. İpleri tekrar hayal ediyorum — uzun, ipeksi, onun etrafına sıkıca sarılmış ipler — ve kopmalarını istiyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Hayal kırıklığı beni sarar.

Bu anlamsız!

Her geçen saniye, bu his daha da artıyor. Ne yapmaya çalıştığımı bile bilmiyorum, nasıl yapacağımı bırak. Sanki hiç görmediğim bir enstrüman verilmiş ve konuşmadığım bir dilde, mükemmelliği bekleyen bir seyirci önünde bir senfoni çalması bekleniyormuşum gibi. Sacha o sinir bozucu siyah gözleriyle her başarısızlığımı ölçerken, ben karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum.

Bu dünyada var olan her türlü sihir benim için yaratılmamış. Ben buraya ait değilim. Ben bir davetsiz misafirim, bir anomaliyim, zar zor anlayabildiğim güçleri kontrol edebilen biri değilim. Beni buraya getiren her neyse, onu açıkça anlamıyorum ve muhtemelen asla anlamayacağım.

"İşe yaramıyor." Gözlerimi açıyorum. "Bunu yapamıyorum."

"Çok kelime anlamıyla düşünüyorsun." Sacha'nın bakışları üzerimde sabit kalıyor. "Büyük entelektüel çabaya yanıt vermez. İradeye, duygulara, kendimizde sakladığımız parçalara yanıt verir."

"Benim *sihrim* yok."

Dudakları hafifçe kıvrılır. "Kanıtlar aksini gösteriyor."

Gözlerimi kapatıp tekrar deniyorum, o ipliklerin kopmasını hayal ediyorum. Yine de hiçbir şey değişmiyor. Çabalamaktan başım zonkluyor ve aynı pozisyonda durmaktan kolum ağrıyor.

Ben bunun için yaratılmadım. Büyünün hakim olduğu bir dünyaya ait değilim. Ben sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan, uyarı ya da açıklama olmadan bir dünyadan diğetine sürüklenen bir kadını.

"Bu işe yaramıyor! Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Senin varlığına, dokunuşuna tepki gösterdi." Sesi sakın kalıyor. "Belki daha güçlü duygulara da tepki verir. Hayal kırıklığın. Öfken. Onları kanalize etmeyi dene."

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha, bu dünyaya geldiğimden beri zar zor bastırdığım duyguları ortaya çıkarıyorum. Bildiğim her şeyden koparılmanın çaresizliği. Var olmaması gereken bir çölde ortaya çıkmanın kafa karışıklığı. Benim dünyamdan gelen tek kişi olmanın, kaybettiğim şeyi anlayan kimsenin olmamasının yalnızlığı. Bu yerden kaçmak, eve gitmek, benden çalınan hayatı geri almak için çaresizce çırpınmak.

Bütün bunları, bastırdığım her gözyaşı, yuttuğum her çığlık, göstermeyi reddettiğim her korku anını, Sacha'yı bağlayan görünmez ipliklere döküyorum. Bu çabayla kaslarım geriliyor, hayatımı yeniden yazmadan önce benden izin almadan öfkemizi büyüye aktarırken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Etrafımızdaki hava keskinleşiyor, sıcaklık o kadar hızlı düşüyor ki bir sonraki nefesim acıtıyor. Soğuk, sıvı azot gibi birleşen ellerimizden akıyor, avuç içlerimizden dalgalar halinde dışarıya yayılıyor. Bir şey çatırıyor, ses kırılğan, donmuş bir gölün üzerinde oluşan buz gibi.

Gözlerimi açtığımda nefesim kesildi. Aramızdaki havada donmuş dallar çiçek açıyor, narin kristal desenler bir kalp atışı boyunca havada asılı kalıyor, sonra sisin içinde eriyor. Hem güzel hem de korkunç.

"İşe yarıyor." Sesi gergin. "Devam et. Şimdi durma."

Daha fazla bastırıyorum, öfke içimde kaynıyor, kapana kısılmış, dünyamdan koparılmış, hiç seçmediğim bir şeye yakalanmışım. Ellerimizin arasında biriken enerji yoğunlaşıyor, koluma tırmanıyor, göğsümü dolduruyor. Cildim karıncalanıyor, her kalp atışında soğuk buz iğneleri oluşup yok oluyor. Oda etrafımızda daralıyor, bu ana, bu *bağlantıya*, zar zor anlayabildiğim güçlere karşı bu sessiz savaşa küçülüyor.

Ve sonra... Bir şey
kopar.

Hiçbir uyarı yok. Her şey bir anda kırılır — şiddetli ve kesin bir kopma. Ses odayı yırtarak geçer. Zemin altımızda sallanır, taşlar sanki canlıymış gibi kabarıyor.

Sacha'nın tutuşu ezici hale gelir. Bütün vücudu kasılırken, boğuk bir ses çıkarır — yarı nefes nefese, yarı daha kötüsü —. Başı geriye doğru savrulur,

boynundaki tendonlar gerilir, çenesi o kadar sıkı kapanır ki kırılacağını düşünürüm. Gözleri fal taşı gibi açılır, sonra geriye doğru yuvarlanır, beyazları görünür. Tanık olduğum sadece acı değil, ifade edilemez, sesle anlatılamaz bir ıstırap.

Enerji dalgası kesik kesik atıyor, sonra tekrar yükseliyor, mavi ışık havayı yakacak kadar parlak. Nefes kesen bir saniye boyunca, onu *görüyorum* — bağlayıcı, canlı ve parlak, aşırı ısınmış tel gibi her santimini sarıyor. Sonra dışarıya doğru patlıyor, yere çarpmadan yok olan mavi-beyaz kıvılcımlar yağıdırıyor.

Sacha, sanki vurulmuş gibi geriye doğru sendeliyor ve elini elimden çekiyor. Masasına tutunuyor, kenarını kavradığı yerlerde parmak eklemleri beyazlaşıyor. Göğsü inip kalkıyor, nefesi düzensiz ve sığ. Alnında ter damlaları belirliyor, ölüm gibi solgun şakaklarından aşağıya doğru akıyor. Her zaman keskin ve kontrollü olan gözleri şimdi vahşi, odaklanmamış, şoktan göz bebekleri genişlemiş.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, maskesi tamamen parçalanmıştı. Bu, keskin dilli mahkum ya da soğuk stratejist değildi. Bu, zırhsız Sacha'ydı — açığa çıkmış, onun bile tahmin edemediğı bir şey tarafından çıplak bırakılmış.

"İyi misin?" Elim hala yarı kaldırılmış durumda, parmaklarım artık onun elini tutmayan havada kıvrılmış.

Yavaşça doğruluyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve yüzünün her çizgisinde inanamama ifadesi var.

"Bağlanma." Sesi zar zor duyuluyor, boş ve kısık. Ellerine bakıyor. "Değişti."

"Nasıl değişti? Kırıldı mı?" Sesim titriyor. Adrenalin hala damarlarımdan akıyor, o korkunç çatırtının hayalet gibi hissi hala kemiklerimde titreşiyor.

"Kırılmadı. Değişti. Gevşediğini hissedebiliyorum."

İnanamama duygusu, vahşi ve çaresiz bir umutla savaşıyor, ikisi de yüzünde hakimiyet kurmak için mücadele ediyor. Merdivene giden kemere doğru adım atıyor, her hareketi temkinli, sanki dünyanın yeniden yerine oturması için hazırlanıyormuş gibi.

Bu eşik, ben gelmeden önce de onun hapisanesinin sınırıydı. Benim dokunmam olmadan geçemeyeceğı görünmez bir çizgi.

Elini kapıdan geçirmek için dayanılmaz bir yavaşlıkla uzattı. Parmakları hafifçe titriyordu, onda gördüğüm ilk fiziksel belirsizlik belirtisiydi. Bariyerin olması gereken yerden geçtiler. Onu durduran hiçbir direnç yoktu. Onu geri iten görünmez bir güç yoktu.

Eşîğı bir adım geçiyor. Sonra ikinciýi. Hareketleri ilk başta tereddütlü, sanki her nefes alışında acı çekmeyi bekleyen biri gibi. Sonra sırtı düzeliyor, omuzları gerginleşiyor, farkına varıyor. Özgürlük, en azından kule içinde, aniden, beklenmedik bir şekilde onun oluyor.

"İşe yaradı," diye nefes nefese bana döner.

Bir anlık dikkatsizliğı, duygular yüzünü değıştirir: şaşkınlık, hayretle karışık rahatlama ve neredeyse minnettarlık denebilecek bir şey. Bir anda geçer, ama ben gördüm, kontrollü dış görünüşünün altındaki adamı bir an için.

"Bağlantı değışti. Bu odadan çıkabilirim."

"Ama hâlâ kulede mahsuruz." Bunu söylediğim için kendimden biraz nefret ediyorum, çünkü gerçeklikle o nadir zafer anını gölgeledim.

"Belki de değil." Yüzündeki ifade yine o tanıdık odaklanma haline geri dönüyor, ama tam olarak değil. Altında, uzun süredir söndürölmüş ama şimdi yeniden alevlenen bir kıvılcım, bir ateş var. "Bağlantıyı değıştirebilirsek, kulenin kendisine etki edebiliriz. İkisi birbirine bağlı, beni tutan aynı büyü burayı da dünyadan ayırıyor."

Yeni bir amaçla adımlarını hızlandırarak merdivene doğru ilerler. "Senin girdiğın alt oda. Orayı kırmaya çalışmalıyız." Durur ve bana bakar. "İlk seferinde her şeyi değıştirdiğın yer orası."

Onu merdivenlerden aşağı takip ediyorum, yeni kazandığı özgürlükle hareket edişini izliyorum. Adımları artık akıcı. Kontrolsüz. Bu kadar farklı görünmesi rahatsız edici. Daha tehlikeli. Doğal zarafet sandığım dikkatli hareketleri, sadece başka bir kafesmiş. Onsuz, bir avcı gibi hareket ediyor, ekonomik ve hassas, her hareketi amaç ve güçle dolu.

Alt oda değışmemiş görünüyor, pürüzsüz, özelliğı olmayan duvarları olan dairesel bir oda. İçeri girdiğim kapının izi yok. Mavi ışık burada daha sönük, her şeyi bulanık gölgelere büründürüyor. Hava da farklı, daha yüklü, biraz fırtına sonrası gibi.

"Şimdi ne yapacağız?" Dikişsiz metale bakıyorum.

"İçeri girdiğinde ne yapıyordun?" O odayı tarar. "Kuleyi daha önce bir kez açtın. Büyü değıştiğine göre, tekrar dene."

Duvara yaklaşıyorum, avucumu soğuk yüzeye bastırıyorum. Hiçbir şey olmuyor, hiçbir şey değışmiyor. Duvar sağlam kalıyor, dokunduğumda boş kalıyor.

Daha sert bastırıyorum, bir şeylerin değişmesini istiyorum, ama taş elim altında inatla sağlam kalıyor.

"İşe yaramıyor."

"Duygularını ona aktarmıyorsun. Bağlamada kullandığın yaklaşımı dene. Şu anda hissettiğin şeyi kullan."

Gözlerimi kapatıyorum, kaçma, eve gitme ihtiyacımı düşünerek. Evimi hayal ediyorum. Pencereden yağan yağmurun sesini. Farların bulanık ışığını. Sabahları kahvenin tadını. Kaybettiğim hayatı. Ama duvar avucumun altında soğuk ve tepkisiz kalıyor.

"Bu yeterli değil. Kuleyi ilk bulduğunda ne hissettiniz? Kapı size açıldığında?"

"Ölüyordum. Susuz kalmıştım. Güneş yanığı olmuşum. Dehşete kapılmıştım."

"Hayatta kalmak güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Ama aynı derecede güçlü başka duygular da vardır. Korku. Öfke. Çaresizlik."

Son üç günü düşünüyorum. Karışıklığı. Çaresizliği. Evimi bir daha asla göremeyebileceğimi yavaş yavaş fark etmeyi. İçimde öfke birikiyor, sıcak ve şiddetli. Noel'i, kaçırdığım kutlamaları ve nerede olduğumu merak eden ya da etmeyen insanları düşünüyorum. Anlamsız bir dünyada, güvenmediğim bir adamla bu kuleye sonsuza kadar hapsolmuş olmayı düşünüyorum.

Ve bir şey kırılır. Çölden beri içime attığım tüm paniği tutan bir baraj.

"İşte bu." Sacha'nın sesi yumuşak. "Buna odaklan. Hissettiğin her şeyi ona yönlendir."

Duvara daha sert bastırıyorum, her şeyi o tek temas noktasına döküyorum. Öfke. Korku. Burada mahsur kalmayı kesinlikle *reddetmem*. Duvar elim altında soğuyor. Parmaklarımın etrafında buzlanma oluşuyor. Bu his, damarlarımda buzlu su gibi koluma yayılıyor, kalbimi hızlandırıyor ve nefesimi kesiyor.

Kendimden daha büyük bir şeye olan bu ani bağlantı hem heyecan verici hem de korkutucu. Güç içimden akıyor, canlı ve dizginlenemez.

Düşünceye değil, duygulara cevap veriyor ve ben onu zar zor tutabiliyorum.

Parmaklarımdan yayılan desenler bana kışın pencerelerdeki donları hatırlatıyor — nefes alıyor gibi görünen narin, değişken damarlar. Ama bu dondan daha fazlası. Bu sihir. Gerçek ve somut. Ve içimden akıp kuleye giriyor.

Bu farkındalık başımı döndürüyor. Bunu ben yapıyorum. *Ben*. Sihri sadece hissetmekle kalmıyorum, onu şekillendiriyorum. Dokunabileceğimi bilmediğim güçleri kontrol ediyorum.

"Evet," diye fısıldıyor Sacha. "Tepki veriyor. Güzel."

Soğukluk dışa doğru yayılıyor, cildimden dallanıp birbirine bağlanan ince çizgiler halinde yayılıyor. Tanıdık ve imkansız bir şekil ortaya çıkıyor. Bir kapı. Mavi ışık daha hızlı, daha parlak yanıp sönüyor, benim tam olarak takip edemediğim bir ritimle senkronize oluyor. Avucumun altındaki duvar basınçla uğulduyor, hissedebildiğim ama duyamadığım düşük bir titreşim.

Sonra yüzey incelemeye başlar, daha az belirgin hale gelir. Artık neredeyse içinden hissedebiliyorum. Ötesindeki çölün sıcağı, bekleyen uçsuz bucaksız açıklık. Burayla orası arasındaki bariyer, dokunuşumla gerilir, çekilir ve *zayıflar*.

Kırılan buz gibi bir sesle duvar yerinden oynar.

Hepsi birden değil. Sadece elim altındaki kısım, don ve ışığın parıltısında eriyor. Yavaşça şeritler halinde soyuluyor ve doğrudan bakılamayacak kadar keskin bir parlaklık ortaya çıkıyor, pürüzsüz metalin olduğu yerde açık çölün dikey bir kesiti.

Güneş ışığı, altın rengi ve göz kamaştırıcı bir şekilde boşluktan içeri akıyor. Sıcaklık, burada başka hiçbir şeyin hissetmediği şekilde, yoğun, kuru ve gerçek bir dalga gibi üzerime çöküyor.

Bir adım geri çekilip, zor nefes alıyorum.

Kule açıldı. İmkansız olduğunu düşündüğüm şeyi başardım.

Arkamda Sacha hareket ediyor. Yanımda duruyor ve onda bir değişiklik olduğunu hem hissedebiliyor hem de görebiliyorum. Bakışları çöle kilitlenmiş.

"Başardın," diye fısıldadı, sesinde gerçek bir hayranlık vardı. "Gerçekten başardın."

Açıklığa bakıyorum, gördüklerime... yaptıklarına inanamıyorum. Duvara bastırduğım yerimde elim karıncalanıyor. Hava artık farklı kokuyor, daha kuru, yanmış gibi. Üç gün boyunca bu yerde mahsur kaldıktan, bir daha gökyüzünü göremeyeceğimi düşündükten sonra, özgürlük önümüzde duruyor, sert ve acımasız olsa da.

Ötesi, ilk geldiğimde olduğu kadar ölümcül görünüyor, belki daha da kötü. Artık, bu vahşete hazırlıksız bir vücuda neler yapabileceğini anlıyorum. Benimkine neredeyse yaptıklarını. Ama bu bir çıkış yolu. Hareket, değişim ve olasılık. Çaresizce ihtiyacım olan cevaplara giden yol ve belki de *bir şekilde* eve dönüş yolu.

Sacha, tereddütünü tam olarak gizleyemeyen adımlarla açıklığa yaklaşıyor. Kule duvarının çöl havasıyla bulunduğu en uç noktada duruyor. Onu tanıdığımdan beri ilk kez güneş ışığı yüzüne vuruyor. Yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifade var, ama vücudunun her çizgisinde gerginlik hissediliyor, her kas beklenti ya da korkuyla gerginleşmiş durumda. Belki de her ikisi de.

Ve belki de bu sadece dışarıda olanlardan duyduğu korku değil, artık onu engelleyen hiçbir şeyin kalmamasından duyduğu korkudur. Kafesin kenarında durup kapının açık olduğunu görmek ne demektir?

"Ne oldu?" Yaklaşıyorum, bu kadar yol geldikten sonra başka bir engelle karşılaşmaktan korkuyorum. "İşe yaramadı mı? Gidemez misin?"

Başını çevirir ve gözleri benimkilerle buluşur ve bir kez olsun içimden bakmaz, gerçekten bakışlarını üzerimde tutar. Görür. Yerleşir.

"Bir şey yok." Sesi yumuşaktır. Bir an daha açıklığı inceler, ufku sanki hafızasına kazımak istercesine gözleriyle tarar. Sonra derin bir nefes alır ve ışığa doğru adım atar.

Sekizinci Bölüm

SACHA

*"Bazı yapılar barınmak için inşa edilmez. Gözetlemek için inşa edilir."
Earthvein Bilgeleri'nin Sözleri*

Kule'den çıkıp kuma attığım ilk adım, yeniden doğuş gibidir.

Kule'nin kapalı gölgesinde geçirdiğim onca yıldan sonra, çöl sıcağı bana acımasız ve ani bir şekilde çarptı. Cildim güneşin altında isyan etti, gözlerim acımasız ışığa karşı yaşardı. Ama her mucizeyi memnuniyetle karşıladım: ciğerlerime giren sıcak nefesin sıkı çekişi, gözlerimin yanması, ışığın açıkta kalan tenime değdiği yerdeki yanma hissi. Her duygu bir damga gibi kalbime işledi. Bu anın gerçek olduğunu ve başka bir acımasız özgürlük rüyası olmadığını inkar edilemez bir kanıt.

Yirmi yedi yıllık esaret, tek bir adımla sona eriyor.

Ayaklarımın altında kum gevşek ve yıllarca taşın altında kaldığım için alışık olmadığım bir his veriyor. Ağırılığımı kaydırıyorum, ayak parmaklarımı daha derine gömüyorum, kumun dokusunu hissediyorum — kumlu, güneşte kurumuş, aşındırıcı ve muhteşem bir gerçeklik. Yüzümü hafif bir esinti okşuyor, yarı unutmuş olduğum kokuları taşıyor: güneşte kurumuş toprak, uzak mineraller, güneş ışığının kokusu. Göğsüm ağrıyana kadar onları içime çekiyorum, ciğerlerimi on yıllardır sihirli filtrelerden geçmemiş hava ile dolduruyorum.

Önümdeki çölün uçsuz bucaksızlığı neredeyse ezici. Etrafımı çevreleyen duvarlar ya da sınırlar yok. Her yönde sadece sonsuz bir ufuk, yıllarca süren morumsu alacakaranlıktan sonra gerçek dışı görünen mavi bir gökyüzü. Yıllarca süren tekdüzelikle körelmiş duyularım boğuluyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, istem dışı akan gözyaşları kenarları bulanıklaştırıyor. Bir anda çok fazla bilgi. Çok fazla özgürlük.

Her şey çok fazla.

Sendeliyorum. Sadece bir adım. Coşku ve baş dönmesi arasında kalmış, uzun süre kapalı kaldıktan sonra açık alanın büyüklüğünü zihnimle kavramaya çalışıyorum.

Daha ileri gitmeden önce erzak almam gerektiğini bilen mantıklı tarafım olmasına rağmen, geri dönmeye kendimi ikna edemiyorum. Özgürlük beni kucaklamışken olmaz. Ya geri dönersem ve bağlar tekrar yerine oturursa? Bu düşünce içimi gerçek bir korku ile titretir.

Bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha, her adım beni hapishanemden biraz daha uzaklaştırıyor. Her adım, bedenimde bir şok dalgası yaratıyor.

Bu gerçek. Bu oluyor.

Özgürüm.

Bağlar kırılmış. Sadece zayıflamış ya da *değişmiş* değil, *yok olmuş*. Gücümü bastıran büyümlü zincirler parçalanmış. Onların yokluğu, aniden doldurulmuş bir boşluk gibi içimde titreşiyor. Varlığımı tanımlayan bir baskı artık... yok.

Kule beni bulduğunda on adım uzaklıktayım. Gücüm...

Uzun zamandır bozuk olan bir barajı aşan su gibi içimden akıp gidiyor. Gölge, uzun zamandır kapalı olan yolları yırtıp geçerek, on yıllardır boş duran içimdeki boşlukları dolduruyor. Geri dönüşünün etkisi neredeyse dayanılmaz, sanki uyuşmuş bir uzva kanın geri akması gibi, derimin altında bir iğne fırtınası patlıyor. Nefes nefese kalıyorum, bu gücün dalgalar halinde içimden geçmesiyle aynı anda hem tanıdık hem de yabancı hissediyorum. Şekli tanıdık. Ölçeği değil.

Yirmi yedi yıl boyunca bu duyguya sahip olmamak, beni kendi gücümün yabancısı yaptı.

Gölge her yerden bana sesleniyor, bu kör edici güneş ışığında bile. Bir taşın gölge düşürdüğü keskin çizgi. Kumdaki kendi silüetimin bulanık kenarı. Çöl çalılarının altındaki soluk karanlık alan. Her biri beni tanıyor, bana yanıt veriyor, cevap veriyor. Uzun zamandır kayıp arkadaşlar gibi, emir bekleyen sadık askerler gibi, uzun sürgünden sonra eve dönen parçalarım gibi bana uzanıyorlar.

Ellerimi önümde açtım, avuç içlerimde güç toplandı — önce tereddütlü, sonra giderek artan bir güvenle. Sarmallar parmaklarımın etrafında duman gibi dönüyor, koyulaşıp katılaşıyor, sonra sessiz emrimle tekrar dağılıyordu. Bu heyecan sarhoş ediciydi, uzun süre engellenmiş olan güç artık serbestçe akıyordu. Ellerim titriyor, yıllardır böyle güçleri kullanmaya alışkın olmadığım için. Karanlık dalgalanıyor, sonra bir zamanlar nefes almak kadar doğal olan kontrolümü geri kazandıkça sabitleniyor.

Kule olayından önce, belki de savaştan önce ilk kez, kendime gerçek bir gülümseme izin veriyorum. Ellie'ye gösterdiğim dikkatle kontrol edilen ifadeler değil, gerçek ve tatmin edici bir şekilde korkunç olan bir şey.

Başımı geriye eğip gözlerimi kapatıyorum. Çöl sıcağı üzerime baskı yapıyor ve ben onu kucaklıyorum. *Her* şeyini. Bu ortamın rahatsızlığını, sertliğini, acımasızlığını.

Hepsi özgürlük.

"Sacha." Sesi dalgınlığımı bozdu ve geri dönen gücümü tamamen teslim olmanın eşiğinden geri çekti. Dönüp baktığımda onu kapıda dururken gördüm, beni izlerken yüzünde şok ve tedirginlik karışımı bir ifade vardı.

"Eğer gideceksek, erzak lazım. En azından su. Daha önce burada neredeyse ölüyordum."

Onun pratik endişesi, vücudumu saran coşkuyu keser. Bir an için, bu kesintiye, özgürlüğün ilk tadını çıkarmama yapılan bu müdahaleye kızarım. Sonra güneşten kızarmış yüzünü, duruşundaki ihtiyatı incelerim ve kuleye nasıl tökezleyerek girdiğini hatırlarım — can çekişir, güneş yanığı ve susuz kalmış halde.

Elbette haklı. Çöl onu bir kez neredeyse öldürüyordu. Bunu tekrar yapmakta tereddüt etmeyecektir. Ve geri dönen tüm gücümle bile, kuru havadan su yaratamam.

Bu farkındalık beni yere indiriyor. Amacı olmayan güç, sadece bir zevktir.

"Evet." Bu kelime bana zor geliyor. Bu anı çok uzun zamandır bekledim ve şimdi daha da ertelemek zorundayım. "Kulede bulabildiğin her şeyi al. Bir su tulumu olmalı. Onu doldur. Dayanıklı yiyecekleri de al." Aşağıya bakıyorum. "Ve ayakkabı. Botlarım sandığın içinde. Çabuk ol."

Eşiğin üzerinde kalıyorum, beni hapseden serin odaya bir adım bile geri atmak istemiyorum. Kum ayaklarımın altında yanıyor, güneş enseme yakıyor, ama kendimi korumak için hiçbir hareket yapmıyorum. Gölge aramıyorum. Korunma emri vermiyorum. Rahatsızlığın beni sabit tutmasına izin veriyorum, her anı hafızama kazıyorum. Bu acı, artık bağlı olmadığımın kanıtı.

O dönüp spiral merdivenden yukarı koşar, birkaç dakika sonra nefes nefese, kolları dolu olarak geri döner. Su tulumu her adımda sallanır. Beze sarılmış ekmek göğsüne yaslanmış. Botlarım parmaklarından sarkar, uzun zaman önce sakladığım küçük bıçak da yanındadır, sanki başka bir hayata aitmiş gibi gelir.

Botları alıp oturuyorum, bağcıklarıyla uğraşıyorum. Deri sert ve alışılmadık geliyor, parmaklarım beceriksiz ve pratik yapmamış. İş basit ama ellerim nasıl yapılacağını hatırlamıyor. Bağcıklar düğümleniyor. Baştan başlamak zorundayım. Sinirleniyorum, sonra sakinleşiyorum. Kas hafızamla değil, irademle işi bitiriyorum.

"Burada farklı hissediyorum," diyor, ben ayağa kalkarken. "Hava, ılık."

Farklı. Bu ifade, absürtlük sınırında. Dünyayı yeniden hissetmenin ne demek olduğunu bilmiyor. Şu anda içimden geçen güç, onun bir kısmını bile hissedebilseydi onu korkuturdu.

"Evet." Duruşumu düzelterek ona dönerek, baş dönmesi dalgasını dengelemeye çalışıyorum. Çok fazla ılık. Çok fazla alan. "Bu kadar uzun süre içeride kaldıktan sonra, her şey... daha yoğun geliyor."

Gölgeleri çağırma dürtüsüne direniyorum, ancak büyüm serbest kalmak için can atıyor. Bunun yerine, arkamızdaki kuleye dönüyorum. Bir zamanlar benim hapisanemdi. Şimdi ise gökyüzüne karşı sadece bir şekil.

Ben izlerken, Ellie'nin yarattığı kapı kapanmaya başlar, kenarları düzleşir ve yüzey tekrar bütünleşir — kusursuz, dikişsiz, iz bırakmadan.

Ellie nefesini tutar, sanki bunu durdurmaya çalışır gibi bir adım öne doğru sendeler, gözleri fal taşı gibi açılmış, kapıya bakmaktadır.

"Daha uzun sürseydi, içeride mahsur kalır mıydım?"

"Sanmıyorum. Sen ayrılana kadar açık kalırdı bence."

Belki bir gün başka bir mahkum bulur. Belki sonsuza kadar boş kalır. Umurumda değil.

Duyularımı genişleterek gücümü kullanmaya çalışıyorum. Anında yanıt veriyor ve tüm dünya netleşiyor. Gölgele odaklanıyor, nesneler olarak değil, farkındalık olarak — sinyaller, davetler, anılar. Işığın her ince değişimi, bir zamanlar düşünmeden konuştuğum bir dil haline geliyor. Şimdi, hızlı ve filtrelenmemiş bir şekilde bir anda beni kaplıyor. Tam gücüm değil. Ama yeterli.

Sallanıyorum, nefesim kesiliyor, ufku sabit tutmak için mücadele ederken gözlerim kısılıyor. Çaba sarf ederek dengemi geri kazanıyorum. Gücümü değil, ona karşı şu anki tepkimi sabitliyorum.

"Hangi yöne gideceğiz?" Sesi, duyularımın girdabını keser.

Kum tepeleri tarıyorum. Özgürlüğümün son nefesini aldığım aynı çöl, şimdi tam tersini izliyor. Aynı rüzgar. Aynı sessizlik. Güneşe göre yönümü belirliyorum, en azından onun değişmediğine şükrediyorum.

"Sacha?"

Seçeneklerimizi değerlendiriyorum, ama gerçekte tek bir mantıklı seçenek var.

"Doğuya. Thornevale Ridge'e doğru. Çöl sonunda daha misafirperver bir araziye dönüşüyor. Orada bir..." Tereddüt ediyorum, ilk kez belirsizlik beni sarıyor. "Bir yerleşim yeri *vardı*, Ravencross. Önce oraya gideceğiz."

Ravencross, eğer hala varsa, hayatta kalmak için en iyi şansımız olacak. Bize su ve barınak sağlayacak ve daha da önemlisi, ihanetten önceki son aylarımı orada geçirdim. Eğer müttefiklerimden herhangi biri hayatta kaldıysa, orada olabilirler... tabii hayatta kalan varsa.

Ben yokken çok şey değişmiş olacaktır. İttifaklar kurulmuş ve bozulmuş olacaktır. Güçler yükselmiş ve düşmüş olacaktır. Geri döndüğümü açıklamadan önce dünyanın durumunu anlamam gerekiyor.

Onun peşinden gelip gelmediğini kontrol etmeden yürümeye başlıyorum. Arkamda nefes alıp verme sesi, geldiğini gösteriyor. Çölde tek başına hayatta kalamayacağını bilecek kadar akıllı.

Vücudum özgürlüğü beklediğimden daha iyi hatırlıyor. Her adım acı verici ve heyecan verici, kaslar kullanılmadıkları için gergin, ama muhteşem bir şekilde serbest. Dengem bozuk, adımlarım düzensiz. Basit bir yürüme eylemi, olması gerekenden daha fazla odaklanma gerektiriyor.

"Bekle. Sacha, bak!" Ellie'nin sesi beni durdurur. "Kule... bir şey oluyor."

Onun bakışını takip ediyorum. Kulenin parlak yüzeyi parlaklığını kaybediyor, matlaşıyor. Biz izlerken, bir zamanlar kusursuz olan kabuğunda, uzunluğu boyunca çatlaklar belirliyor, yıldırım gibi yayılıyor.

"İlginç." Sesim sessiz, neredeyse klinik. "Bağlantı kuleye bağlı olmalı." Hapishanemin çökmeye başlamasını memnuniyetle izliyorum. "Birinin kırılması diğerini de etkiledi."

Kule, bu mesafeden bile gözle görülür şekilde titriyor. Sa çizgisi çatlakları çoğalıyor, parlak mavi damarlar halinde yüzeyinde hızla yayılıyor. Kabuğun parçaları koparak, duyduğumdan çok hissettiğim, sönük, uzak bir gümbürtüyle kuma düşüyor. Yıkım hızlanıyor, tüm yapı sanki kendi çöküşüne karşı savaşıyormuşçasına sarsılıyor.

Neredeyse bilinçli, hatta acı dolu bir iniltiyle, içe doğru katlanıyor. Neredeyse otuz yıldır beni tutan şekil çöküyor, bir zamanlar içerdii boşluğa öküyor. Birkaç saniye içinde, kulenin durduğu yerde sadece sürüklenen bir toz bulutu kalıyor.

"Gitti," diye fısıldar Ellie, sesi küçük ve şok olmuş. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi."

"Evet." Bu tek kelime tüm memnuniyetimi, rahatlamamı, *zaferimi* ifade ediyor. Onca yıllık esaretim kül gibi dağıldı. Garip bir hafiflik beni kaplıyor, sanki kulenin fiziksel yıkımı görünmez bir bağı koparmış gibi.

"Yola devam etmeliyiz. Toz bulutu dikkat çekebilir ve bu olmadan önce oradan uzaklaşmak istiyorum."

Yürümeye devam ediyoruz, esaretimin yeri arkamızda küçülüyor. Her adımda, içimdeki sessizlik azalmaya başlıyor. Gölgele yaklaşıyor, daha duyarlı hale geliyor, sanki benim şeklimi yeniden öğreniyorlarmış gibi. Ama güç hala dengesiz, bazen pürüzsüz, bazen sarsıcı. Bir keresinde, adımımın ortasında tökezledim, nefesim kesildi ve akımı durdurmak için odaklanmak zorunda kaldım.

"Gölgelele bir yakınlığın olduğunu söylemiştin," diyor bir süre yürüdükten sonra. "Bu ne anlama geliyor?"

"Öyle."

Onu korkutmak istemiyorum, özellikle de bir süre daha onun işbirliğine ihtiyacım olabileceğinden. Ama aynı zamanda gücün tezahürüne nasıl tepki verdiğini de anlamam gerekiyor. Eğer yararlı olmaya devam edecekse, korku tarafından yönetilemez.

"Karanlığı manipüle edebilirim." Yeteneklerimi tanımlamak için kasıtlı olarak en yumuşak ifadeyi seçiyorum. Yavaş yavaş anlaması daha iyi. "Onu kontrol edebilir, şekillendirebilir, algımı onun aracılığıyla genişletebilirim."

Bunu göstermek için, kumların üzerinde uzanan kendi gölgeme uzanıyorum. Bir zamanlar hiç düşünmeden yaptığım bir hareketle, parmağımı hafifçe sallıyorum ve karanlık hareketleniyor. Yere kıvrımlı bir spiral şeklinde yükseliyor, akıcı ve kontrollü bir şekilde uzattığım elimin etrafında dolanıyor ve sonra tekrar yere karışıyor.

Bunun bedeli hemen ortaya çıktı. Parmaklarımda hafif bir titreme hissettim. Güç, akış halinde değil, darbeler halinde tepki veriyordu ve onu şekillendirmek için normalden daha fazla konsantre olmam gerekiyordu. Yine de hiçbir şey belli etmedim. O anı kontrol altında tuttum ve kolaymış gibi bir izlenim verdim.

Ellie'nin dudakları açılır, nefesi duyulur şekilde kesilir. "Gerçekten hareket ettirebiliyorsun." Sesinde şaşkınlık ve endişe savaşı.

"Küçük bir numara." Tepkisini dikkatle izlerim. Çoğu kişinin yapacağı gibi geri çekilmez.

İlginç.

Benim neler yapabileceğimi daha fazla gördükçe beni başka ne tür tepkilerle şaşırtacak merak ediyorum.

Sessizleşir ve dikkatini tekrar önündeki yola verir. Güneş onu hızla tüketiyor. Yıllarca kapalı kalmış olmama rağmen, doğam bana güneşin etkilerine karşı direnç sağlıyor, o ise bu dirence sahip değil.

Yine gölgelere uzanıyorum, bu sefer onları yukarı ve dışa doğru çekiyorum. Karanlık üzerimizde birikiyor, güneşin en şiddetli ışınlarını engelleyen bir gölgelik oluşturmak için yayılıyor. Bu çaba beni bir anlığına başım dönüyor. Eskiden bu, kolaylıkla başarabileceğim bir şeydi. Şimdi ise uzun süredir kullanılmayan yeteneklerimi zorluyor. Zayıflığımı gizliyorum, adımlarımı ayarlayarak bacaklarımdaki ani dengesizliği gizliyorum.

O, havada asılı duran karanlığa hem ihtiyatla hem de rahatlamayla bakar.

Güneş batmaya başladıkça, Ellie'nin adımları giderek yavaşlar. Üzerimizde dokunmuş gölge olmasına rağmen, günün yolculuğu yorgunluğunu gösterir. Ben daha uzun süre devam edebilirim, ama gece için durmamız gerekiyor.

"Barınacak bir yer bulmalıyız. Çölde gece çabuk çöker ve beraberinde soğuk gelir."

Yaklaşık yarım mil ileride kumdan bir grup kaya oluşumu yükseliyor. İdeal değil, ama hiç yoktan iyidir. Rotamızı ona doğru ayarlıyorum ve kayaların nispeten korumasını sağlayana kadar gölge kanopisini koruyorum.

"Dinlen."

Yere çöküyor ve su tulumunu çıkarıyor. Açıp bir yudum içtikten sonra bana uzatıyor. Gerekten çok görünüş için bir yudum daha alıyorum. Gücüm geri döndüğü için vücudumun besine ihtiyacı daha da azaldı.

"Suyun uzun süre yeteceğini sanmıyorum."

"Yarın daha fazlasını buluruz. Nereye bakacağını bilersen, çöl bitkilerinden su elde etmenin yolları var."

Karanlık yaklaşırken, bir başka güç dalgası gelir. Her geçen dakika uzayan doğal gölgelere tepki vererek, gücün arttığını hissediyorum. Cildim karıncalanıyor, gecenin yaklaşmasına neredeyse acı verecek kadar duyarlı hale geliyor.

Bu. Bu benim elementim, benim alanım, benim doğuştan hakkım.

Kayalardan uzaklaşıp kollarımı genişçe açarak karanlığı kucaklarım, içimden bir akıntı gibi akmasına izin veririm. İçimde yıllardır hissetmediğim kadar büyük bir güç oluşur. Dalgalar halinde yükselir, nefesimi kesen, neredeyse sarhoş eden bir his bırakır. Kendi gücümün, içimden geçen enerjinin akışının etkisiyle hafifçe sendelerim.

Etrafımdaki gölgeler derinleşir, sesli olarak ifade etmeme gerek kalmadan emirlerime yanıt vererek döner. Bağlantı çok samimi, uzun süredir körelmiş ama aniden hatırlanan bir kası esnetmek gibi. Karanlığı şekillendiriyorum, ellerimle kıl gibi yoğuruyorum, isteğime göre büküyorum. Çöl zeminden katı gölge duvarları yükseliyor, dokuları duman ve taş arasında bir yerde. Üstte bir çatı oluşuyor, sonra katılaşıyor ve hava şartlarından korunak sağlıyor. Bir düşünceyle kapatılabilen, geceleri dolaşan her şeye karşı koruma sağlayan bir giriş yapıyorum.

Bu yapının içinde, karanlığı merkezinde topluyorum, yavaş ve eşit bir basınçla sıkıştırarak mükemmel bir küre oluşturunuyorum. Avuçlarımin arasında asılı kalıyor, bir amaç bekliyor. Ondan yayılan soğukluk mutlak.

Nefes alıyorum. Sonra nefes veriyorum. "Asha'valen.

Dosmira. Kelth."

Sesim sessizdir, ama heceler dilimden alevin üzerine dökülen yağ gibi kayar. Kadim, elemental kelimeler — şekillendirme, ısıtma, bağlama.

Isı ellerimin altında yükselir ve dışarıya doğru yayılır, kumdan, havadan çekilir ve karanlıkta bekleyen küreye yönlendirilir, ta ki derin, nüfuz edici bir sıcaklık gölge barınağını tamamen doldurana kadar.

Var olmaktan ziyade yaratma hissi sarhoş edici.

"Gel," diye sesleniyorum, açıkça hayranlıkla izleyen Ellie'ye. "Bu bizi daha iyi koruyacak."

Ellie, bir elini kaldırmış, girişte tereddüt ederek dikkatlice yaklaşır. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Gölge büyüünün birçok uygulaması vardır." Onu içeri davet ediyorum, saklamaya çalışmadığı hayranlığını fark ederek. "Bu da onlardan biri."

Yavaşça içeri girer, tamamen içeri adım attığında gözleri büyür. Eli gölgenin bir dalından geçer, dal parmaklarının etrafına hafifçe sarılır, sonra bırakır. Titrer, soğuktan değil, sanırım, benim irademle doğan bir şeye dokunmanın garip samimiyetinden.

"Çok sıcak. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

O, mekanın izin verdiği kadar benden uzak bir duvara yaslanır. Akıllı kız. Muhtemelen içimdeki değişimi, beni ilk karşılaştığı mahkumdan daha çok başka bir şeye dönüştüren artan gücü hissedebiliyor. Yine de çoğu kişinin gösterdiği korkuyu göstermiyor. Sadece ihtiyatlılık.

"Çok azı hissetti." Karşısına oturuyorum, gecenin enerjisinin vücudumda birikmeye devam ettiğini hissediyorum.

"Güçleniyorsun, değil mi?" Algısı beni yine şaşırttı.

"Evet." Bariz olanı inkar etmek için bir neden görmüyorum. "Bağlanma, benim olduğum şeyin çoğunu bastırdı. Şimdi geri dönüyor."

"Peki o nedir?" Gözleri benimkilere sabitlenir. "Sen... gerçekte nesin?"

Hafifçe gülümserim. "Karanlık her yerdedir. Her şeye dokunur, her şeyi *görür*. Onu kontrol edenler kolayca izlenemez veya kontrol altına alınamaz, Otorite benim durumumda bunu keşfetti. Beni yakalamaları yıllar sürdü ve o zaman bile beni tutmak için özel bağlara ihtiyaçları oldu."

Bu, onun sorusuna tam bir cevap değil, ama o da konuyu kapatır. "Onların seni avlamasına neden olan ne yaptın?"

Beklenmedik bir soru değildi.

"Onların tasfiyelerine karşı çıktım. Doğal yeteneklere sahip olanları ortadan kaldırma çabalarına karşı savaştım. Bunun için beni kafir, muhalif, doğal düzenin düşmanı olarak etiketlediler."

Tabii ki bu tam olarak doğru değildi, ama onu korkutup kaçırmadan konumumu açıklamak için yeterliydi. Direnişimin tam boyutu — komuta ettiğim ordu, kontrol ettiğim topraklar, yok ettiğim Otorite kaleleri — bunlar başka bir zamana kalabilirdi.

"Yani, senin gibi başkaları da var mı?"

"Benim gibi değil, ama güçleri olan başkaları var, evet. Birçoğu tasfiyelerde öldü. Diğerleri saklanarak, tespit edilmemek için yeteneklerini bastırdılar." Gözlerimi onun yüzünden ayırmıyorum. "Bazıları hala hayatta olabilir, uzak bölgelerde ya da normal toplum içinde kılık değiştirmiş olarak."

"Özgür olduğuna göre şimdi ne yapacaksın?"

Bu soru tehlikeli derecede doğrudan. Gerçeğin onu dehşete düşüreceğinden hiç şüphem yok. İntikam almayı, elimden alınanları geri kazanmayı planlıyorum. O bunu anlayamaz.

"Önce hayatta kalacağız. Ravencross'a gideceğiz. Ondan sonra, yokluğumda dünyanın nasıl bir hale geldiğini görmem gerekecek."

Bu cevap onu tam olarak tatmin etmemiş gibi görünüyor, ama daha fazla ısrar etmiyor. Bunun yerine kollarını kendine doluyor ve yanağını dizlerine yaslıyor.

Bir elimi uzak köşeye doğru kaldırıp gölgeyi şekillendiriyorum. Dinlenme alanı. Sıcak, kapalı, güvenli.

"Uyu. Yarın yine uzun bir yürüyüş günü olacak."

Ayağa kalkıp oraya doğru yürüdü, bir eliyle denedi, sonra bana dönük olarak uzandı. Uykuya dalması uzun sürmedi. Nefesi

yavaşlayıp derinleşince, ayağa kalkıp dışarı çıkarım.

Burada, gökyüzünün altında, tanık olmadan, kuleye ilk adımımı attığımdan beri yapmak istediğim şeyi nihayet yapabilirim.

Kollarımı kaldırıyorum, avuç içlerimi sessiz bir dua ile yukarı doğru çeviriyorum. Gözlerimi kapatıyorum, görme ya da işitme ile değil, daha derin bir şeyle uzanıyorum. Zincirler ve bağlardan çok önce içime kazınmış bir varlığa doğru.

Gölgem tanıdık geliyor. Diğer yarım. En sadık hizmetkarım ve en yakın arkadaşım.

Bağlandığımda sürgüne zorlandım, ben hapishanemde çürürken, bir şekilde yerler arasındaki karanlıkta hayatta kaldım.

"Beni bul," diye fısıldıyorum karanlığa. Kelimeler güç taşıyor, etrafımda birleşen gölgelerin arasında durgun sudaki dalgalar gibi titreşiyor. Hayatta kalmaktan çok emir vermeye alışkın olmayan sesim, kimsenin şahit olmasına izin vermeyeceğim duygularla çatlıyor. "Bana dön."

İrademi emre döküyorum, varlığımın her zerresi onu gece boyunca hızla göndermek için odaklanmış durumda. Çağrım fiziksel sınırların, basit mesafenin ötesine geçerek karanlığın hakim olduğu alanlara ulaşıyor. Aşına olduğum varlık bunca yıldır nerede hayatta kalmış olursa olsun, dayanmak için hangi şekli almış olursa olsun, beni duyacak. Zincirlerimin kopuşunu hissedecek. Efendisinin yeniden özgür olduğunu anlayacak.

Bir an için hiçbir şey olmaz. Sadece gecenin sesleri ve uzaktaki yıldızlar. Sonra gece değişir, önce neredeyse fark edilmeyecek kadar, sonra inkar edilemez bir niyetle. Gökyüzü bile buna tepki olarak titriyor gibi görünür, yıldızlar sanki aralarında ve dünya arasında bir şey geçmiş gibi kısa bir süreliğine kararır. Uçsuz bucaksız karanlıkta bir şey kıpırdanır. Henüz uzaktır, ama artık farkındadır, çağrımı duymuştur.

Zayıf ama kesin bir yanıt nabızı hissediyorum. Yıllar süren ayrılıktan sonra benimkine senkronize olan bir kalp atışı gibi.

Tanıma. Kabul. Benimkini yansıtan bir özlem. Bunca zaman sonra, artık yalnız değilim.

Ellerimi kaldırıyorum ve karanlık cevap veriyor. Her yönden gölgeler akıyor, etrafımda saf gecenin dönen bir girdabı halinde toplanıyor. Onu şekillendiriyorum, biçimlendiriyorum, bir biçimden diğerine geçmesini emrediyorum. Silahlar. Yaratıklar. Normal fizik kurallarına aykırı yapılar. Güç artıyor, uzun süredir reddedilen kanallardan akıyor, beni varlığıyla dolduruyor.

Beni doldurur. Tamamen değil. Henüz değil. Ama yeterince. Bu eşik, zirve değil.

Thornevale Ridge'e vardığımızda, eski gücüme yakın olacağım.

Ve sonra... *sonra* neden benden korktuklarını hatırlayacaklar.

Otorite beni etkisiz hale getirdiklerini düşünüyor. Artık onların düzeni için bir tehdit olmadığımı düşünüyorlar.

Yanılıyorlar. Sadece kaçınılmaz olanı ertelediler.

Onların tasfiyeleri. Onların zulmü. Bu alemden büyüğü silme girişimleri. Hepsi için hesap verecekler.

Bakışlarımı doğuya, gece gökyüzünün ardında gizlenen dağlara çeviriyorum. Orada bir yerlerde, ağımın kalıntıları hâlâ var olabilir. Beni hatırlayan, uzun yokluğum boyunca sadakatini koruyan sadık dostlar. Onları bulmalı, harekete geçirmeli ve gelecek olanlara hazırlamalıyım.

Peki ya Ellie?

Onun etrafında dönen güçlerin farkında olmadan uyuduğu sığınağa doğru bakıyorum. Zincirlerimi kırıp beni kuleden kurtararak amacına ulaştı. Mantık, onun artık bir faydası olmadığını söylüyor.

Yine de onda beni meraklandıran bir şey var. Kule ona, on yıllardır yaklaşan hiç kimseye göstermediği bir tepki gösterdi. Benim büyüm bu aleme ait birini bulması gerekirken, o başka bir dünyadan buraya çekildi. Onun yerine bana aktarılması gereken bir bağı kopardı ve benim yerime onu hapsedti. Ve kulenin amacı hapsedmek değil, özgürleştirmekken, kulenin kapısını açtı.

Bunlar tesadüf değil ve ben kaderin kazalarına inanmıyorum. Benim yeteneklerimle karşı karşıya kaldığında garip bir şekilde korku duymaması bile, onun doğasında olağandışı bir şey olduğunu gösteriyor. Benim gölgelerimle çevrili olarak huzur içinde uyuyan bu kadın kim? Gelecekte ne gibi bir rol oynayabilir?

Onu, amacına hizmet etmiş bir araç olarak görmezden gelmek istemiyorum. Zamanım olduğunda incelemem gereken bir başka merak konusu.

Gecenin karanlığı etrafımı sarıyor. Duyularımı genişletiyorum, çölü her yönde kilometrelerce hissediyorum. Hiçbir şey yaklaşmıyor. Hiçbir şey tehdit etmiyor. Yalnızız

—serbest bırakılmış mahkum ve başka bir dünyadan gelen kadın, ikimizin de henüz tam olarak anlayamadığı bir geleceğe doğru ilerliyoruz.

Ama bir şey kesin.

Zamanım yine geldi. Ve hesaplaşma başlıyor.

Dokuzuncu Bölüm

ELLIE

"Sadakat doğuştan gelen bir şey değildir. Hizmet edecek bir neden kalmadığında ortaya çıkar." Damar Kanı Ustalarının Yazıları

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey, sığınağımızın girişinde duran Sacha. Doğuya bakıyor, hareketsiz ve uzun boylu, soluk gökyüzünün silüetine karşı belirgin bir şekilde duruyor. Güneş henüz ufuktan tam olarak çıkmamış, ama havada sıcaklığın çok uzak olmadığına işaret eden kuru bir durgunluk var.

Dün gece benim için yarattığı garip gölge yatağı hâlâ altımda. Şaşırtıcı derecede sıcak ve sağlamdı. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, sadece sessizliğe gömüldüm ve orada kaldım. Bu dünyaya gelmeden önce bu kadar iyi uyumamıştım. Noel alışverişi ve boyutlar arası seyahatler hayatımı alt üst etmeden önce.

Esniyorum, sonra yavaşça geriniyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, uzun süre hareketsiz kaldığım için kaslarım gerginleşiyor. Karşı tarafta Sacha başını eğiyor, ama dönmüyor.

"Yakında hareket etmeliyiz. Hava uzun süre serin kalmayacak." Sesi, benim odaklanma olarak yorumladığım şekilde düz. Sabırsız ya da ilgisiz değil. Sadece benden bir adım önde, bir sonraki adımı planlıyor.

Oturarak su tulumuna uzanıyorum. Ağzım kurumuş ve uyku hala üzerimde. Su ılık ama yine de iyi geliyor. Kendime sürekli çıkarmam gerektiğini söylediğim kazak terden nemli, koltuk altlarımda ve sırtımda yapışıyor. Kot pantolonum kumlu ve cildim kaşınıyor. Giysi değiştirmek, diş fırçalamak ve *duş almak* için her şeyi yaparım. İlle de bu sırayla olması gerekmez.

Ayağa kalktığımda, yatak altımda eriyor. Bir saniye sonra etrafımızdaki barınak kayboluyor, gölgeler sanki hiç var olmamışlar gibi taşın içine çekiliyor.

"Dağlara ne kadar uzaklıkta?"

Hafifçe dönüyor. "Sabit bir hızda devam edersek üç gün." Bana bir dilim meyve uzatıyor.

Bu sabah onda farklı bir şey var. Ne olduğunu tam olarak belirleyemiyorum, ama bir şekilde daha... mevcut gibi görünüyor.

"Son geldiğimden beri bir değişiklik yoksa, yarın daha kayalık bir araziye gireceğiz. Dikkatli olmamız gerekecek."

"Bugün daha fazla su bulabileceğimizi söylemiştin?"

"Evet." Elini doğuya doğru salladı. "Yapraklarında su depolayan bitkiler var. Onları bulduğumuzda sana gösteririm."

Yola çıktığımızda altın rengi kumlar sabah esintisiyle dalgalanıyor, ılık giderek parlaklaşıyor, hafif bir rüzgar boynumdaki saçları kaldırıyor ama sıcaklığı hafifletmiyor.

Neredeyse bir saat sessizlik geçtikten sonra konuşmaya başladım. "Seni kaçıranlar seni arayacak mı?"

"Henüz değil." Gözleri önümüze sabitlenmiş durumda. "Eminim hâlâ kulede güvende olduğumu düşünüyorlardır. Benim yokluğumu fark ettiklerinde, çoktan onların ulaşamayacağı bir mesafeye gelmiş olacağız."

"Öyle olduğunda ne olacak?"

"Beni arayacaklar." Sesi değişmedi. "Tüm doktrinleri, büyüünün iğrenç bir şey olduğuna olan inançlarına dayanıyor. Kaçışım onları zayıf gösterecek."

Güneş yükseliyor, sabahın serinliğini yakıp yok ediyor. Ter sırtımdan aşağı akıyor, geldiğimden beri giydiğim kışlık giysiler artan sıcaklıkta giderek daha rahatsız edici hale geliyor.

Kazak yapıyor. Kot pantolonum sürtünüyor. Her adım bir öncekinden daha ağır geliyor.

Sacha bana bakıyor. Sol eli seğiriyor ve gölgeler tekrar üzerimizde toplanarak dünkü gibi bir gölgelik oluşturuyor. Rahatlama anında geliyor.

"Teşekkür ederim."

O başını sallar ama konuşmaz, dikkati çoktan çevremize dönmüştür.

Sabah ilerledikçe zemin değişmeye başlar. Yumuşak kum tepeleri yerini sert toprağa bırakır. Kayalar yüzeye çıkmaya başlar ve zaman zaman kumun üzerinde alçak dikenli bitkiler belirir.

Sacha durur ve iğne gibi dikenlerle kaplı, kalın, kürek şeklinde yaprakları olan garip bir bitkinin yanında bir dizinin üzerine çöker. Bana kaktüsü hatırlatıyor, ama tam olarak değil. Daha çok, birisi tam olarak anlamadığı talimatlara göre yapmış gibi. Bu bitkide tuhaf bir şey var. Yaprakları çok açılı. Çok keskin. Besin kaynağı olmaktan çok silaha benziyor.

"Al." Güneş ışığında kötü bir şekilde parıldayan dikenlerden kaçınarak yapraklardan birini koparır. Kopan kenarda berrak sıvı damlacıkları oluşur. "Çöl bitkileri su depolar. Bu sana zarar vermez... nasıl kullanacağını bilersen."

Yaprağı dudaklarına götürür ve eğerek sıvının ağzına damlamasını sağlar. Onu kullanma şekli deneyimini gösterir, benim hakkında hiçbir şey bilmediğim gizemli geçmişinin bir parçası daha.

Onun örneğini takip ediyorum ve birkaç küçük diken cildime batınca hemen pişman oluyorum. Tıslayarak parmağımı ağzıma götürüp acıyı dindiriyorum. Yanılıyor olabilirim, ama Sacha'nın dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını ve ardından yüzünün benim çok iyi tanıdığım o taş gibi ifadesizliğine döndüğünü eminim.

Bitkinin suyu acı ve hafif metalik tadı var, ama ıslak ve taze, ve daha da önemlisi, susuzluğumu gideriyor. O birkaç yaprak daha kopardığında, ben de onu taklit ediyorum, tek bir bitkiden çok fazla almamaya dikkat ederek.

Ve o anda gerçekten anlıyorum. O olmasaydı burada bir gün bile dayanamazdım. O kuleyi o anda bulmamış olsaydım, şimdi burada olmazdım. Ölmüş olurum.

Bu düşünce içime yerleşiyor, rahatsız edici ve sessiz. Kendi başıma hayatta kalmak için yeterli bilgim yok. Burada değil.

"Her zaman böyle miydi?" Bu soru, durduramadan ağzımdan çıkıverdi. "Çöl, yani? Hatırladığın gibi mi?" Ulaşmaya çalışıyorum. Onu bu dünyaya bağlayan bir ipucu arıyorum. Bulduğum yeri anlamamanın bir yolunu. Ya da onun nereden geldiğini.

"Hayır." Yüzü sertleşir, cevabı çok hızlıdır. "Çöl hep buradaydı. Ama ben çocukken, kervan yolları vardı — Ravencross'tan geçerek ticaret yapan Sunfire Kumulları'ndaki göçebe kabileler. Otorite bu tür seyahatleri tehlikeli hale getirdi. Özellikle de birçok kabilenin kendi büyülerine sahip olduğunu fark ettiklerinde." Durur ve ben onun eskiden nasıl görüldüğünü hayal edip etmediğini merak ederim. "Şu anda gördüğün, onların geride bıraktıkları."

İlerliyor ve konu kapanıyor.

O uzaklaşırken sırtına bakıyorum ve sen olmadan devam eden bir dünyaya geri dönmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. O hapisteyken ne kadar çok şey değişmiş olabilir?

Güneş yükseldikçe sıcaklık artıyor. Ter giysilerimi ıslatıyor ve kar ve buz için tasarlanmış botlarım kürk kaplı fırınlar gibi hissettiriyor.

Ayaklarımdaki işkence aletlerini çıkarmak için Sacha'dan durmasını isteyeceğim sırada, tüm vücudu kaskatı kesilir. Kafası, kokuyu alan bir avcı gibi yukarı fırlar, tüm kasları ani bir uyanıklıkla gerilir. Bir elini kaldırır, parmağını dudaklarına bastırır, başını eğirir.

"Ne oldu?" Fısıltım, ani sessizlikte çok yüksek geliyor.

"Yalnız değiliz." Sesi o kadar alçaldı ki, kelimeleri anlamak için zorlanmam gerekiyor. "Kıpırdama."

Eli, havayı çekiyormuş gibi akıcı bir hareket yapar. Etrafımızdaki gölgeler buna tepki verir — derinleşir, uzar, sonra dışa doğru akar. Karanlık, doğal gölgenin izin verebileceğinin ötesine uzanır, ışığın hala var olması gereken yerlere ulaşır.

Karanlık ona doğru eğilirken nefesim kesilir. Elmacık kemikleri daha keskin, daha belirgin hale gelir. Sonra gözleri...

Göz bebeklerinin siyahı dışa doğru yayılır, gözlerinin beyazını tamamen yutar, ta ki gözleri dipsiz birer havuz haline gelene kadar. Omurgamdan bir titreme geçer.

Sacha her ne ise, tam olarak insan değil. Ya da en azından benim tanıdığım türden bir insan değil.

Karanlık şekiller boğazının ve yüzünün derisinin altında dönüyor. Gölgeler sadece onun etrafında değil, onun bir *parçası*, içinde.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. İzlerken içimde korku ve hayranlık savaşıyor. Bu *sihir*, gerçek sihir ve hem güzel hem de korkutucu.

"Üç binici. Güneydoğudan yaklaşıyorlar." Sesi bile farklı geliyor, daha önce olmayan yankılarla kaplı, sanki birden fazla ses ince bir uyum içinde konuşuyormuş gibi. "Renklerine bakılırsa, otorite askerleri."

Gözlerini kırptıyor ve gözlerindeki karanlık çekiliyor, gözleri normale dönüyor. Derisinin altındaki gölgeler soluyor ve tekrar insan gibi görünüyor.

"Bizi görecekler mi?" Kalbim göğsümde çarpıyor, tehlike aniden, korkutucu bir şekilde gerçek oluyor. Bunlar uzak tehditler değil. Onlar burada... *şimdi*. Ve ne istiyorlarsa, iyi bir şey olmayacak. Ama yeni bir bilinmeyene olan korkum, yanımdaki adama karşı yeni bir ihtiyatla karışıyor. Başka ne yapabilir ki?

"Saklanırsak görmezler." Eli kolumu sıkıca ama acı vermeyecek şekilde kavrar ve beni bir grup kayanın arkasına yönlendirir.

Sessiz kalıyorum, ama şimdi ilk korkunun altında başka bir korku daha oluşuyor. Hapishaneye neden girdiğini bana anlattıklarından başka bir şey bilmiyorum ve merak etmeden duramıyorum

... Hayatta kalmak söz konusu olursa, beni korur mu? Yoksa beni terk eder mi?

Üç atlı figür önümüzdeki tepenin zirvesine ulaştığında çömeliyoruz. Sürdükleri yaratıklar atlara benziyor... *neredeyse*. Ama küçük, rahatsız edici farklılıkları var. Daha zayıflar. Uzuvarları daha uzun. Boyunları çok fazla kıvrımlı. Derileri, derinin yapmaması gereken bir şekilde ışığı yansıtıyor, her hareketleri ısı dalgalanması gibi pulların üzerinde parıldıyor.

Biniciler, dar zırhların üzerine koyu kırmızı pelerinler giymişler, yüzleri yüz­süz, parıldayan miğferlerin arkasında gizli. Her biri, güneşi her yansıttığında bir sinyal gibi parıldayan metal uçlu uzun mızraklar taşıyor. Tek sıra halinde gidiyorlar ve izledikleri yol onları çömeldiğimiz yerin üç yüz metre yakınına getirecek.

"Yetkili devriye," diye fısıldayarak Sacha onaylıyor. "Sanırım standart bir tarama. Bizi aramıyorlar... henüz."

Son binici tepenin arkasında kaybolana kadar bekledikten sonra konuşmaya başladım. "Bizi görseler ne yaparlar?"

"Beni yakalamaya çalışırlardı. Beni tekrar zincirleyip hapse atarlardı." Sesi düzleşir. "Sen sorguya çekilirdin. Sonra hapse atılırdın. Ya da idam edilirdin. Kaçan bir 'kafir'e yardım eden herkes otomatik olarak suçlu sayılır."

Söylediği her şeyden bir kelime öne çıkıyor.

İdam edilir.

Vücudum bana nefes almamı hatırlatana kadar tam bir saniye geçer. Avuç içlerim terlemiştir. Mideye soğuk bir ağırlık çöker. Kulenin kapısından içeri girdiğim anda tehlikede olduğumu biliyordum... ama bu farklı.

Sacha onların gittiğinden emin olana kadar saklanıyoruz. Sonra hareket ediyoruz, onun uzun adımlarına yetişmeye çalışırken bacaklarım yanıyor.

Öğleden sonra, sıcaklık artık dayanamayacağım bir yük haline geliyor. Giysilerim terden yapışıyor, botlarım kumla ağırlaşıyor ve her nefes bir öncekinden daha ağır geliyor. Kazakımı çıkarmayı düşünüyorum, ama o zaman kollarım güneşin merhametine kalır. Ancak sıcaklık, mesafe, kısıtlı su... Bunlar beni yavaş yavaş yıpratmaya başladı.

"Çok uzak olmayan bir yerde su kaynağı var." Sacha uzaktaki bir şeyi işaret ediyor. "Bir vaha. Akşama kadar oraya varabiliriz."

Vaha kelimesi kafamdaki sis perdesini aralıyor. Biraz dikleşiyorum. "Güvenli mi olacak? Daha fazla devriye olabilir mi?"

"Eskiden Otorite'nin karışıklıklarından kaçan göçebelerin uğrak yeriydi. Hiçbir şey değişmediyse, en azından görünüşte hala tarafsız olarak görülüyorlar." Yüzündeki ifade ihtiyatlı kalıyor. "Ama yine de dikkatli olmalıyız."

Işık değişir, güneş batmaya başlar ve o anda onu görürüm... sonsuz kumların üzerinde yeşil bir leke.

"Vaha." Sacha onaylar.

Yaklaştıkça detaylar netleşir. Küçük bir su birikintisini çevreleyen hurma ağaçlarına benzeyen bir grup ve yarım daire şeklinde düzenlenmiş birkaç kubbe şeklindeki çadır. Keçiler dış kenardaki çalılık bitkilerde otluyor ve ortadaki ateş çukurundan duman yükseliyor.

"Sessiz ol," diyor Sacha. "Göçebeler ticaret dili konuşuyor. Senin için tercüme ederim."

"Seni tanıyacaktı mı?"

"Olası değil. Bu yoldan geçeli yıllar oldu." Çenesi hafifçe geriliyor. Ne düşündüğünü merak etmeme yetecek kadar. "O zaman beni görenlerin de hatırlamak için pek bir nedeni yok."

Yaklaştığımızda, en büyük çadırdan uzun boylu bir kadın çıkar ve bizi bariz bir merakla süzer. Kırmızı ve mavi tonlarında bol giysiler giymiş ve saçları özenle bağlanmış bir eşarp ile örtülüdür.

Sesini bize kadar ulaştırarak sesleniyor. Ne dediğini anlamıyorum ama sorgulayan tonu açıkça belli.

Sacha yanıt veriyor, duruşu gevşiyor, omuzları rahatlıyor. Ara sıra bana işaret ediyor ve ben de dikkat çekmemek ve yorgun görünmek için elimden geleni yapıyorum... ki bu zor değil.

Konuşmaları birkaç dakika sürer, sonra kadın başını sallar ve eliyle suyu işaret eder. Sacha bana döner.

"Suya girmemize ve suya erişmemize izin verdiler. Akşam için misafirperverliklerini sundular," diyor. "Ona doğuya giderken buradan geçeceğimizi söyledim."

Havuz uzaktan görüldüğünden daha küçüktü, ama muhteşem bir gerçeklikteydi. Tek istediğim havuza dalmak, ama Sacha'nın örneğini takip ederek, kenarında diz çöküp su içip su tulumumu dolduruyorum. Su serin, ferahlatıcı ve tatlı, kulenin suyundaki tuhaf tadı ya da çöl bitkilerinin acılığı yok.

"Yavaş iç," diye uyarıyor Sacha. "Bir kerede çok içersen hasta olursun."

Göçebelere biri kil bir kaseyle yaklaşıyor. Güveç kokusu burnuma geliyor, sıcak ve baharatlı, ağzımı sulandıracak kadar zengin. Minnettarlıkla kabul ediyorum, bir parça yassı ekmekle birlikte, ve ikisini de dizlerimin üzerine dengeliyorum. Kasede tanıdık olmayan et ve sebzeler var. Çok baharatlı, ama şimdiye kadar yediğim en iyi şey olabilir.

"Onların misafirperverliği kutsal bir gelenektir," diye açıklıyor Sacha sessizce yemek yerken. "Düşmanlar bile bir vahada birlikte ekmek kırarlar. Burada şiddet, Otorite'den daha eski gelenekler tarafından yasaklanmıştır."

Sessiz kampı gözden geçiriyorum. "Burada nasıl hayatta kalıyorlar?"

"Onlar çoban ve tüccarlar. Keçiler süt, et ve deri sağlıyor. Tıbbi özellikleri olan çöl bitkileri topluyorlar. Ve Sunfire Dunes'un daha tehlikeli bölgelerinde gezginlere rehberlik ediyorlar." Merkezdeki ateşin yanında oturan bir grup yaşlı adama doğru başını sallıyor. "Tabii ki bir bedel karşılığında."

"Onlarla daha önce vakit geçirdin mi?"

"Bir kez. Uzun zaman önce. Hapse girmeden önce."

Karanlık çöktüğünde, topluluk ateşin etrafında toplanır, gölgeler artık rahatlamış yüzlerde dans eder. Genç erkeklerden biri, tanımadığım bir yaylı çalgı çıkarır, gitardan çok sitar gibidir, ama tam olarak da değildir. Parmakları telleri çaldıkça, teller ateşin ışığını yakalar. Melodi akılda kalıcıdır, notalar daha önce hiç duymadığım şekillerde bükülür. Diğerleri de katılır, bazıları alçak sesle şarkı söyler, diğerleri ise hafızadan daha eski bir şeye doğrudan hitap ediyor gibi görünen karmaşık ritimleri alkışlar.

"Bu bir gece duası," diye açıklıyor Sacha, sesi her zamankinden daha yumuşak. Ateşin ışığında, yüzünün sert hatları daha yumuşak görünüyor. "Karanlıktan korkmak yerine, ondan koruma istiyorlar. Otoritenin henüz ortadan kaldıramadığı bir gelenek."

İlk kez, ateşin ulaşamadığı karanlığı nasıl izlediğini, gölgelerin ona diğerlerinden farklı bir şekilde dokunduğunu, neredeyse silüetini okşadığını fark ettim.

Ana toplantıdan biraz uzakta oturuyoruz, ancak topluluğun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakınız. Bu insanların kutlamalarını izlerken, tuhaf bir duygu beni sarıyor. Bir an için, Chicago bir fantezi gibi geliyor — parıldayan gökdelenleri ve Noel ışıkları, şu anda önümdeki manzaradan daha imkansız görünüyor.

Kutlama gece geç saatlere kadar devam ediyor, insanlar çadırlarına çekilmeye başlayana kadar, enerji bir müzik kutusu gibi yavaş yavaş azalıyor. Şef

bize yaklaşıyor, yüzü ciddi bir ifadeyle Sacha'ya konuşuyor, Sacha da başını sallayarak cevap veriyor. "Bize gece için bir çadır teklif ettiler." Ayağa kalkıyor

ve

onu takip etmem gerektiğini işaret eder. "Yabancılar bir nezaket."

Bu insanların, tamamen yabancı insanlara barınak sunan cömertliği beni derinden etkiliyor. Chicago'da, yıllardır yanımda yaşayan komşularımın neredeyse hiç göz teması kurmadım. Burada ise hayatta kalmak, ihtiyatlı olmaktan çok topluma bağlı gibi görünüyor.

Çadır küçüktür, kumun üzerini örten dokunmuş hasırlar ve yoga matlarını andıran iki basit rulo palet için yeterli alan vardır. Yağ lambaları duvarlara sıcak bir ışık yaymaktadır.

"Şafak sökmeden ayrılırız."

Tartışacak kadar yorgun olduğum için başımı sallayıp paletin üzerine uzanıyorum. Uyku beni çekip götürürken, çadırın dışında Sacha'nın alçak ve sabit sesini, akıcı ve tanıdık olmayan bir dilde konuşurken duyuyorum.

Chicago'yu hayal ediyorum.

Michigan Caddesi'ne yumuşak spiraller halinde kar yağıyor, pencerelerde cam yıldızlar gibi parıldayan Noel ışıkları yanıp sönüyor. Tanıdık, hatta *güvenli* hissettirmeli, ama bir şeyler yanlış. Gittiğim her sokak aynı kavşağa çıkıyor. Kırılmayan bir döngü. İnsanlar beni görmeden geçip gidiyor. Yüzleri bulanıklaşıyor, anlamsız şekillere dönüşüyor. Seslenmeye çalışıyorum, ama sesim çıkmıyor. Kar yoğunlaşıyor, artık yumuşak değil, boğucu. Ve tüm bunların arasında, izlendiğim hissini bir türlü atamıyorum.

Bir el beni uyandırıyor. Gözlerimi kırpyorum, zihnim hala iki dünya arasında sıkışmış durumda.

Hangisi gerçek? Karlı sokaklar mı, yoksa dokunmuş ot ve baharatlı yağ kokan bu çadır mı?

"Şafak söktü mü?" Sözlerim kalın ve uykuyla çıkıyor.

"Hayır, ama gitmemiz gerek." Sacha'nın sesi acil bir fısıltıdır. "*Hemen.*"

"Ne? Ne oldu?" Hızla otururum, rüyadan kurtulmak için mücadele ederim.

Sıkışıp kalmış, görünmez olmuş gibi hissediyorum.

"Yetkili devriye. Yakınlarda." Sesi gergin ve kesik kesik. "Bir göçebe nöbetçi onları duymuş ve araştırmaya gitmiş. Şef bize daha hızlı hareket edebilmemiz için binek hayvanları teklif etti."

Bu yeni, daha acil tehdit karşısında kabus ortadan kalkıyor. Chicago yine çok uzak görünüyor, bu dünyanın bıçak sırtı tehlikeli gerçekliğine kıyasla soluk bir fotoğraf gibi. Yönelim bozukluğu beni dengesizleştiriyor.

Hangi korku öncelikli olmalı? Kendi dünyamı kaybetmek mi, yoksa bu dünyadaki tehditler mi?

Onu çadırdan çıkıp kampın karşısına kadar takip ediyorum. Genç bir adam, devriyenin dün bindiği aynı pullu yaratıklardan ikisiyle birlikte bekliyor. Derileri hafif bir fosforesansla parıldıyor gibi görünüyor.

"Bunlara kum gezginleri denir," diye açıklıyor Sacha, bana binmeme yardım ederken. "Çöl yolculuğu için yetiştirilmişlerdir. Beni takip et."

Göçebe hızlıca konuşuyor, doğuyu işaret ediyor ve havada bir rota çiziyor. Sacha kesmeden dinliyor, bir iki kez başını sallıyor. Adam konuşmayı bitirdiğinde, Sacha'nın eline bir şey sıkıştırıyor: küçük bir deri kese. Sonra geri adım atıyor, alnına dokunuyor ve eğiliyor. Önce Sacha'ya, sonra bana. Ben de Sacha'nın başını sallamasını taklit ediyorum.

Kum gezgininin hareketi tuhaf bir şekilde pürüzsüzdür, atın yürüyüşünden biraz farklı bir süzülme hareketidir. Pullu derisi ellerimin altında serindir ve dizlerimin en ufak baskısına bile tepki verir. En son ata bindiğimde, onu zar zor yönlendirebilmişim. Bu hayvan, sanki nereye gitmek istediğimi zaten biliyormuş gibi hareket ediyor.

Sessizce yol alıyoruz, kum gezginleri altımızda hızlı ve sessizce hareket ediyor. Vaha arkamızda kayboluyor, karanlık tarafından yutuluyor. Güneş doğmadan önceki gri sisin içinde, kum tepeleri ve kayalar gölgelerden yükselen hayalet gibi şekiller haline geliyor.

"Sana ne verdi?" Sesimi alçaltarak, Sacha'nın kemerine takılı olan keseyi işaret ettim.

"Çöl ekmeği ve kurutulmuş et. Bir iki gün yetecek kadar." Bana bakmıyor. "Ayrıca devriye rotalarını da paylaştı. Kaçınabileceğimiz rotaları."

Ufukta şafak vakti ilk belirtileri belirir, aydınlanan gökyüzüne karşı gölgeli şekilleri aydınlatır. Uzak dağlar artık daha belirgin, sivri zirveler ve daha yumuşak tepeler görünür hale gelir.

"Güneş tepeye ulaştığında dağ eteklerine varmış olmalıyız."

Oasis'i görmek ve ne kadar yol kat ettiğimizi ölçmek için arkama bakıyorum. Arkamızda sadece karanlık bir leke var. Kısa süreli güvenlik hissi şimdiden bir rüya gibi geliyor, yerini çölü geçme yolculuğumuzun gerçekliği alıyor.

"Oraya vardığımızda ne olacak?" Yükselen güneşe doğru güneşe

"Müttefikler ve Yüksek Otoritenin kontrol etmediği yerler buluruz... eğer hala varsa."

Arada kısa bir duraklama oluyor, ama bu beni tedirgin ediyor. Onun sahip olduğu tüm o garip güç ve taşıdığı sessiz kesinlik rağmen, onda bir şüphe var. Bunu ilk kez duyuyorum.

Yirmi yedi yıl uzun bir süre. Onun bildiği dünya tanınmayacak kadar değişmiş olabilir.

Kum gezginleri artık daha hızlı hareket ediyorlar, Sacha'nın rehberliğinde, sıcaklık artmadan önce mümkün olduğunca fazla mesafe kat etmek istiyor gibi görünüyor. Çöl yine değişiyor, gölgeler yerini sabahın berrak ışığına bırakıyor.

Eyerine sıkıca tutunuyorum, hala yaratığın ritmine ayak uydurmaya çalışıyorum. Önümde, anlamadığım, tahmin edemediğim tehlikelerle dolu bir dünya uzanıyor. Farklı olmanın suçuyla öldürecek fanatikler. Bilmediğim kurallar. Adını koyamadığım yaratıklar. Arkamda, bir zamanlar beni neredeyse öldüren ve bir şans daha verilirse yine başarabilecek bir çöl uzanıyor.

Ve yanımda, gölgeler üzerinde gücü olan bir adam var, gerçek doğası onu bulduğum günkü kadar hala okunaksız. Onun yoktan yarattığı bir barınakta uyudum. Gözlerinin gece kadar karardığını gördüm. Öfkesinin parladığını ve tekrar kaybolduğunu gördüm. Ve bir veya iki kez, diğerleriyle pek uyuşmayan bir tür sessiz yorgunluk gördüm.

O dağlarda bizi neler bekliyor? Bu garip dünya ve beni bu dünyada yönlendiren adam hakkında neler öğreneceğim?

Her kilometre ilerledikçe, kule ve onun kesinliği daha da geride kalıyor. Her yeni keşifle birlikte — otoriteye karşı gelen gelenekler, büyüyle bağlantılı herkesi tehdit eden tehlike — bu dünya daha gerçek, daha karmaşık hale geliyor.

Her geçen gün, zihnimde bir soru daha yüksek sesle yankılanıyor.

Hiç eve dönebilecek miyim?

Onuncu Bölüm

SACHA

*"Doğru soru sorulduğunda, sessizlik bile konuşur."
Gezgin Bilgelerin Bilgeliği*

"Gerçekten tanıdığın insanları bulabileceğini mi düşünüyorsun?" Ellie'nin bakışları, gökyüzünü kırık dişler gibi kesen, düzensiz hatlarıyla uzaktaki Thornevale Sırtı'nın zirvelerine sabitlenmiştir.

"Belki." Bu kelime ağzımda acı bir tat bırakıyor. Umut, uzun zaman önce vazgeçtiğim bir lüks. "Ama kimse kalmamış olsa bile, cevapları bulabilirim." Çevremizi tarıyorum, her gölgeyi, her olası pusu noktasını kontrol ediyorum. Eski alışkanlıklar asla ölmez. "Hapsedilmeden önce, bu dağlarda bağlantılarım vardı. Otorite tarafından avlananların ortadan kaybolabileceği sığınaklar."

"Ama yirmi yedi yıl sonra..."

"Doğru." Başımı eğiyorum. Zaman her şeyi değiştirir: sadakatleri, isimleri, bir davanın hatıralarını. "O zaman var olan şeyler artık kalmayabilir. İnsanlar ölür. Ağlar bozulur. Yeterince zaman geçerse taş bile aşınır."

Kaşlarını çatarak sözlerimi düşünür. "Hiçbir şey kalmazsa ne yapacağız?"

"Uyum sağlayacağız." Her kalp atışında damarlarımdan güç akıyor, kuleden uzaklaştıkça bu güç daha da artıyor. Özgürlük dilimde bakır ve olasılık tadı bırakıyor. "Hayatta kalacağız. Bilgi toplayacağız. Plan yapacağız. Hayatta kalmanın ilkeleri değişmez, sadece dünyanın şekli değişir."

Kum gezginlerini ufku kesen bir kaya çıkıntısına doğru yönlendiriyorum. Atım altında yavaşlıyor, kafasını eğip kayaların arasındaki çalıları koklarken pulları dalgalanıyor. Deri keseyi açıp ekmek ve kurutulmuş eti çıkarıyorum ve Ellie'ye veriyorum.

O benden alırken parmaklarımız birbirine değiyor, neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafif bir temas, ama bu bana beklenmedik bir farkındalık dalgası gönderiyor.

Bu kadar uzun süre fiziksel temas olmadan kaldıktan sonra, bir daha insanlarla fiziksel temasa alışabileceğimden emin değilim.

"Bugün daha ne kadar yol gideceğiz?" Ellie su tulumundan bir yudum aldıktan sonra bana uzattı.

Birkaç gün önce dünyasından koparılmış biri için, olağanüstü bir uyum yeteneği gösteriyor. Onu farklı kılan şeyin ne olduğu sorusu, aklımın bir köşesinde sürekli dolaşıyor. Sayısız diğerleri duyamadığı halde, onun benim çağırımı duymasını sağlayan özellik neydi?

Ama bu, daha sonra düşünülmesi gereken bir konu.

"Öğleden sonra geç saatlerde ilk tepelere ulaşmalıyız. Işık kaybolmadan önce barınak kurabiliriz."

Kum gezginleri sabit bir hızda ilerleyerek sertleşen zeminde süzülüyorlar. Yukarıda, gölge kanopi güneşin ışınlarını dağıtır.

Çöl zemini düzenli dalgalar halinde yükselir, dağınık kayalar yerini katmanlı kaya oluşumlarına bırakır. Kuru çalılar ve dikenli ağaçlar görünmeye başlar, seyrek ama inatçı, kum ve dağ arasındaki bu geçiş bandına tutunurlar.

Görsel kanıtlar ortaya çıkmadan önce, duyularım suyu algılar. Havadaki ince bir değişiklik ve gölgelerin yere düşme şekliyle kendini gösterir. Kum gezginleri de bunu hisseder ve hızları kendiliğinden artar. Hafif bir yükselişin tepesine ulaşırız ve vadi, ilk gerçek tepenin etekleri arasında uzanır. Çorak arazide yeşil bir şerit uzanır, suyun yolunu gösterir, merhametli olmayan bir dünyada bir can simidi gibidir.

Dere dar ama temiz akıyor, kayaların arasında bir büyüme çizgisi oluşturuyor. Bu sabah ayrıldığımız yemyeşil vaha değil, ama en çok ihtiyacımız olan şeyi sunuyor. Tatlı su ve geceyi geçirebileceğimiz bir yer. Hayvanlar hemen su içmek için hareket ederler, uzun boyunlarını eğerek burunlarını suya daldırırlar.

Ellie, gün boyu süren yolculuktan dolayı belli ki kaskatı kesilmiş halde, dikkatlice attan iner ve vadiyi incelerken bir eliyle dizginleri gevşekçe tutar.

"Geceyi burada geçireceğiz. Önümüzdeki araziye gün ışığında yaklaşmak daha iyi olur." Konuşurken kum gezginlerini bağlarım ve dere kıyısındaki suya ve bitkilere ulaşabilmelerini sağlarım.

Doğal bir oyuk, taş çıkıntının altında kısmi bir barınak sağlar. Oraya giderim ve gölgeleri yaklaştırır, karanlığı katmanlayarak duvarlar oluştururum. Karşılık verir, ama yine de istediğim kolaylıkla değil. Nedenini biliyorum. Sadece biraz daha sabırlı olmam gerekiyor.

Barınak içinde gölgeleri topluyorum, Ellie için başka bir yatak ve gece boyunca soğuğu uzak tutmak için sıkıştırılmış sıcaklık küresi oluşturuyorum.

"Ye, sonra dinlen." Ayrılmak için dönüyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Uzaklaşmayacağım." Bir süre durakladım, sonra ona biraz daha bilgi verdim. "Uzun bir süre gökyüzünü göremezdim."

"Ah, evet. Tabii ki." Sesi yumuşaktı. Benim hakkımda yeni bir şey öğrendiğini düşünüyordu.

Dışarıda, gün batımı yüksek zirvelerin arkasına batıyor. Gölgele yamaçlarda uzuyor ve hava soğumaya başlıyor. Gece çökerken, içimdeki boşluk harekete geçiyor, artık uykuda değil, ısrarcı. Bunu değiştirme zamanı geldi.

Ama burada değil. Kampımızın görüş alanında değil. Bir tanığın önünde değil. Bu, mahremiyet gerektiren bir şey.

Kayaların arasında kıvrılan dar bir hayvan yolunu takip ederek, dağ eteklerinin daha derinlerine doğru ilerliyorum. Her adımda, çekim güçleniyor ve beni, tepenin yamacına oyulmuş, görünmeyen ve zaten karanlık olan küçük bir kanyonun içine doğru yönlendiriyor. Hava hala günün sıcaklığını taşıyor, ama ışık neredeyse tamamen kaybolmuş.

Mükemmel. Tenha. *Gizli*.

Güneş zirvelerin arkasına batarken kanyonun ortasına ulaşıyorum. Gökyüzündeki son ışık da kayboluyor ve hava yaklaşan soğukla keskinleşiyor. Yukarıda, yıldızlar tek tek ortaya çıkıyor, uzak ve göz kırpmadan.

Değişim gelmeden önce kendini gösterir. Sıcaklık ya da sesle değil, kanımda, gözlerimin arkasında, düşüncelerimin altında bir yerde yükselen bir basınçla. Zihnim kelimeleri oluşturmadan önce kemiklerim ne olacağını bilir.

Otorite bizi uzun zaman önce ayırdı. Ama korktuğum gibi tamamen değil. Bunu sadece ölüm yapabiliirdi. Ve ben ölmedim. Onların parçaladıkları şeyi zaman silemedi. Şimdi, bağlar parçalandığına göre, ayrılan şeyler geri dönmeye başlıyor.

Tüm sinir uçlarım canlanırken nefesim kesiliyor, ama bu acı değil. Bu bir tanıma.

Etrafımdaki zemin kararır, içimden, sıradan gölgeden daha derin bir şeyden ortaya çıkar. Işık yansımıyor. Ödünç alınmış bir şekil yok. Tamamen benim. Botlarımdan dışarıya doğru yayılır, taş ve tozun üzerine uzanan dallar, hareket ederken ışığı yeniden şekillendirir. Bağlantı kusurlu. Neredeyse tereddütlü. Ama orada.

Diz çöküp bir elimi yere koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi geceye açıyorum.

"Beni bul." Kelimeler havada değil, karanlığın içinde yayılır, sadece gölgenin dokunabileceği yollarda titreşir.

Acı ve beklenti göğüs kafesimin arkasında kıvrılıyor, hafızamdan daha uzun süredir tuttuğum bir düğüm. Kollarımı genişçe açıyorum, parmaklarımı gökyüzüne doğru uzatıyorum. Bu hareket gömülü bir şeyi yerinden oynatıyor. Çağrı - sadece sesle değil, nefesle, kanla, her kalp atışı arasındaki duraklamayla.

"Bana dön." Sözler kopar, bir emir değil, bir yalvarış. İlkel. Ham. Çok uzun süredir eksik olan bir varlığın yaralı çığlığı. Sesim son hecede çatlar, on yıllarca süren zorla yalnızlık üç kelimeye sığar.

Çok uzun zamandır, eskiden olduğum kişinin yarısıydım. Kırılmış. Zayıflamış. Otorite beni o kuleye hapsettiğinde özgürlüğümde daha fazlasını aldı. Beni bütün yapan özümde kopardılar.

Beni ben yapan şeydi.

Yukarıdaki yıldızlar buna tepki olarak titriyor gibi görünüyor. Hafif esinti kesiliyor. Karanlık derinleşiyor. Sanki dünya nefesini tutmuş gibi, hava beklentiyle yoğunlaşıyor.

Ve sonra...

Gece gökyüzünde bir hareketlilik var. Normal gözle görülemez, ama benim için? Benim için ay kadar belirgin. Yıldızların arka planında hareket eden bir gölge, doğrudan bana doğru uçuyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Tüm bu sessizliğin, tüm bu ayrı kaldığımız yılların ardından, tanıdık bir şey yaklaşıyor.

Gölge kuzgun alçalırken şekillenir, kanatları doğal bir kuşunkinden daha geniştir. Vücudu yoğun karanlıktan oluşur — tüyleri, eti yoktur, sadece güç vardır. Geceyi içine çeker, geçerken yıldızların ışığını tüketir. Bir kez başımın üzerinde daireler çizerek soğuk bir ateşle gözleri parlar. O anda, onu tekrar hissediyorum. Bağ.

Nefesim kesiliyor. Kollarım titriyor. Boşluk çaresiz bir açlıkla nabız gibi atıyor. Artık beklemiyor. Benim için geliyor.

Yine benim.

Dönüp dalar, sonra kanatlarını vücuduna yakın tutar ve bana doğru düşer. Çarpışmaya hazırlanırım, ama çarpışma olmaz. Bunun yerine, temas ettiğinde çözülür, sıvı bir gölgeye dönüşür ve cildimin üzerinden akar, giysilerimi, etimi ıslatır, doğrudan varlığıma girer.

Soğuk bir ateş damarlarıma yayılıyor — yakmıyor, ama *dolduruyor*. Nefesim kesilirken, omurgam kırılacağını düşünecek kadar geriye doğru eğiliyor. Tanıdık varlık daha derine girerken, çenem sessiz bir çığlıkta açılıyor, kasları ve iliği delip geçiyor

ve iliği delip geçerken çenem açık kalır. Görüşüm bulanıklaşır, sonra parçalanır. Yukarıdaki yıldızlar parçalara ayrılır, karanlık beni içten içe yutar.

Bu sadece acı ya da zevk değil, hem yok oluş hem de yeniden doğuş. Kim ve ne olduğumun tamamen yeniden düzenlenmesi.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra öne doğru eğiliyorum, kollarımı göğüs kafesime doluyorum, tırnaklarım kendi etime hilal şeklinde izler kazıyor, ta ki altlarında kan birikene kadar. Tanıdık varlık tek bir amaçla yeniden bütünleşiyor, kaybolanı geri getiriyor, acımasız bir odaklanma ile yerini geri alıyor.

Vücudumdaki her hücre, tanıdık bir şey cildimin içini sıyrırken, derisi yüzülmüş, açığa çıkmış gibi hissediyor. Kaburgalarım dışarı doğru gerilirken, insan formuna sıkıştırılmış devasa bir şeye yer açmak için çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyorum. Dişlerim birbirine çarpıyor, ağzımı demir tadı dolduruyor. Aramızdaki sınırlar bulanıklaşıyor, sonra yok oluyor. Biz ayrı ve biriz, bireysel ve birleşmişiz. Bu çelişki, dilin ifade edemeyeceği şekilde dilin ifade edemeyeceği şekilde tamamen mantıklı.

Benim olmayan anılar içimi parçalıyor — ben bir kulede hareketsiz otururken dünyayı izleyen gözlerden gelen bir deneyim seli.

Karga, Otorite beni bağlarken çaresizce izliyor. Son emrim. Bağımızın kopması. Kulenin kapanması.

Sonra hareket, çöl ve dağlar boyunca sonsuz uçuşlar, beni kurtarabilecek müttefikler aramak. Ama kimse bunun ne olduğunu anlayamadı. Kimse duyamadı. Kimliği olmayan bir formdu. Önemli bir şey, uğursuzlukla karıştırıldı.

Kulenin savunmasını aşmak için sayısız girişimde bulunuldu, ancak hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Otoritenin tasfiyeleri giderek şiddetlendi. Damar Kanları avlandı, ifşa edildi, ortadan kaldırıldı. Ve ben olmadan, onları koruyacak kimse kalmadı.

Sonunda, gözden kayboldu, sessizliğe gömüldü, bir efsaneye dönüştü.

Bir çığlık yükseldi — insan sesi değil, boşluğun sesi. Karanlık, diz çökmüş halimden dışarıya doğru yayıldı ve tanıdık his içimde yeniden yerini aldı. Altımdaki zemin dondu, soğuk ateş vücudumda dolaşmaya devam ederken, buz desenleri taşları karmaşık kıvrımlarla süsledi.

İçime sızar, damarları takip eder, kemikler boyunca ilerler. Artık yabancı değil, artık ayrı değil. Beni işaretler — baskı altında mürekkep gibi yükselen çizgiler, değişen, sonra yerleşen şekiller. Dövme gibi görünen şeyler sabit değildir. Hareket ederler. Nefes alırlar. Göğsümde, kollarımda, omurgam boyunca kendilerini gösterirler — ait oldukları yere dönen canlı güç.

Boşluk kaybolur. Yerini ağırlık alır. Varlık. *Bütünlük*. Kırık bir bilinç vardı, Şimdi ise m kemm l bir birlik var. G   tereddüt ediyordu, Şimdi ise direnç göstermeden itaat ediyor.

Diz çökmüş halde kalıyorum, geri dönüşün gücüyle nefes nefeseyim ve kimsenin Şahit olmayacağı bu savunmasız anı kendime izin veriyorum. Familiarımın bilinci benimkiyle birleşiyor. İki yarı birleşiyor, anılar birleşiyor, aramızda hiçbir Şey kaybolmuyor.

Sonunda ayağa kalktığımda, hiçbir Şeyi saklamadan yapıyorum. Yüzeyin altında hareketleniyor — dikkatli, uyumlu, emir bekliyor. Ama daha da ötesi, tanıdığım aracılığıyla yukarıdan görüyorum. Dünyayı yüksekte hissediyorum. Akıntılar. Hareket. Isı ve niyet iplikleri. Tehlike gelmeden önce Şekli.

Kuzgunu dışarı gönderirim. Tamamen oluşmuş halde göğsümden fırlar, kanatları sessizce gece gökyüzüne tırmanır. Uçarken görüŐü bana geri döner.

Artık bedenimde yalnız değilim. Ve sadece yerde de değilim. Gececi yaratıklar hareket ederler eteklerinde, takip ederler pürüzlü, belirsiz avlanma düzenleri.

Daha uzakta, g  be yerleşim yeri akşam ritüellerine devam ediyor, halkı uzak ışık noktaları gibi titreyen ateşlerin etrafında toplanıyor.

  l n kenarında bir otorite devriyesi geceyi geçirmek için kamp kurmuş. Sekiz asker ve kum gezginleri. Bir tanesi hariç hepsi uyuyor. Hiçbiri, hapsettikleri Şeyin Şu anda ateŐlerinden iki mil bile uzak olmayan bir mesafede karanlıkta dolaŐtıđının farkında değil.

Beni görmüyorlar. Ve istersem, kalplerini tek tek durdurabilirim, çölün leŐ illerinin Şafakta bulacağı soğuk bedenler bırakarak, böylece bir daha hiçbir Şey göremezler.

Geri kazandığım gücün sınırlarını test ediyorum, giderek uzaklaşan kaynaklardan g   çekiyorum. Gecikmeden tepki veriyorlar, bir yokuş aşağı akan akıntı gibi bana doğru akıyorlar, en ufak bir düşünce deđiŐikliđinde Őekilleniyorlar. Karanlık sadece toplanmıyor. *Dinliyor*.

Gece benim emrimle bükülür, dikenli bir ta , bir kılıç, bir yüzük Şekline girer. Her Şekil, iki kalp atışı boyunca havada asılı kalır, sonra yok olur. G   içimde dolanır, artık canlıdır. Direnç yoktur. Gecikme yoktur. Tanıdığımın geri dönüşüyle, neredeyse tamamlanmış durumdayım.

Otorite beni kalıcı olarak etkisiz hale getirdiğine inanıyor. Onlar için ben çoktan yok oldum. Unutuldum. GeçmiŐte kaldım.

 zg rce dolaştığımı bilmiyorlar. Familiarımın geri döndüğünü bilmiyorlar. G md kleri gücün yeniden harekete geçtiğini ve sadece bana itaat ettiğini bilmiyorlar.

Yaptıkları hatanın boyutunu anlamıyorlar. Henüz anlamıyorlar. Ama beni ihanet eden kişi, eğer hala hayattaysa, günleri sayılıdır. Kuzgunu geri çağırıyorum. Kuzgun, cildimde koyu renkli bir dövme haline geliyor. Mürekkep gibi şekil, yaşayan bir gölge gibi vücudumda hareket ediyor — bir an  n kolumda, bir an sonra omzumda beliriyor, hiçbir yerde uzun süre kalmıyor. Her zaman izliyor, her zaman hareket ediyor.

Ayağa kalkıyorum ve yavaşca sığınaya geri yürüyorum, güneş ışığı olmadan yolunu bulmakta zorlanacak olanlar için zorlu olan zeminde sessizce ilerliyorum.

Her adım, kırdıklarını sandıkları şeyi bana geri getiriyor. Her nefes, öldürmeyi başaramadıkları şeyi daha da keskinleştiriyor.

Kampa d nd ğ imde Ellie hala uyuyor, yanına kıvrılmış, bir eli yanağının altında. Neyin değiştiğinin tamamen farkında değil.

Yeni keşfettiğim g  lerimle onu inceliyorum ve gördüğüm şey beni durduruyor.

Orada bir şey var. Bildiğim türden bir büyü değil, ama benimkine uyum sağlayan, imkansız olması gereken bir rezonans. Yeteneği olmayan biri için imkansız. Özellikle de tamamen başka bir dünyadan gelen biri için.

Familiarım kıpırdanıyor, dikkati ona çekiliyor. Düşünceleri benimkilere karışıyor, henüz cevaplayamadığım soruları güçlendiriyor.

O nedir? Neden bizim b y m zle rezonansa giriyor? Bundan sonra olacaklarda nasıl bir rol oynayacak?

Barınağımızın etrafındaki gölgeleri g  lendiriyorum, karanlık artık ellerimden serbestçe akıyor, yaklaşanları bana haber verecek bir sınır oluşturuyor. Familiarım geri geldiği için, koruma kalkanlarını tutmak hiç zor değil. İstersem uyuyabilirim.

Yarın Ravencross'a varacağız. Ağımın herhangi bir izi tasfiyeden kurtulmuşsa, onu bulacağım. Ama en önemli şey zaten bana geri döndü.

Ellie arkamda yumuşak bir ses çıkarır ve ben dönüp bacaklarını göğsüne çekişini izlerim.

Yarın, bende bir değişiklik fark edecek. Sorular soracak.

şu anda, yeniden bütünleşme anında, uzun zamandır hissetmediğim bir şeye kendimi izin veriyorum.

Beklenti.

On Birinci Bölüm

ELLIE

"Adı konulan bir yara harita olur. İnkâr edilen bir yara ise kilit olur."
Şifacının Kodeksi, eski Tidvein el yazması

Kalbim hızla çarparak, nefesim çok uzun süre tutmuşum gibi zor ve sık bir şekilde, birdenbire dikleşirim. Bir an için nerede olduğumu hatırlayamam, sadece bir şeylerin ters gittiğini hissederim. Karanlık çok durgun gelir. Cildim çok gergin. Tüm vücudum *bir şeye* hazırlıklıdır.

Gözlerim yavaşça alışıyor, barınağın içini tarıyor. Her şey olması gerektiği yerde, ama yine de... mekan olduğundan daha küçük geliyor. Omurgamdan garip bir his geçiyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Sonra girişin yakınındaki şekli fark ettim. Hareketsiz, bacak bacak üstüne atmış, başı solan yıldızlara doğru eğilmiş bir figür.

Sacha. Ama vücudumdaki her hücre bunun o olmadığını söylüyor.

Onun silueti tanıdık geliyor, ama değil. Açıları çok keskin, eskisinden daha keskin kesilmiş. Işık ona çarptığında bükülüyor. Parlamıyor, sadece... *yanlış*. Yüzü, olmaması gereken yerde duruyor ve ışıkla uyuşmayan gölgeler oluşturuyor.

Çenesinin altında, tunikasının yakasının hemen üzerinde, siyah, sıvı, geçici bir şey değişiyor. Cildinde hareket ediyor gibi görünüyor, sonra kumaşın altında kayboluyor.

Boğazım sıkışıyor. Neye baktığımı bilmiyorum. Sadece onda değişen şeyin gizli olmadığını biliyorum. Artık değil.

Ve bana dönüp baktığında...

Midem altüst oluyor. Gözleri sadece siyah değil, onlar... *hiçbir şeyin olmadığı* havuzlar. Gözlerin olması gereken yerde bir boşluk. O kadar derinler ki, etraflarındaki ışığı yutuyorlar gibi görünüyorlar. Sonra gözlerini kırpmıyor. Sadece bir kez. Ve her şey tekrar normal görünüyor. Ama zihnim bana uyarıda bulunmak için çığlık atıyor. Bana, taktığı maskenin altında yatan gerçeği gördüğümü söylüyor.

"Uyandın." Sesi daha düşük, *daha zengin*. Derimin altına yerleşiyor ve orada kalıyor.

Başı hafifçe eğiliyor. Dudakları kıvrılıyor. Tam bir gülümseme değil. Daha çok, benim tedirgin olduğumu biliyor ve bununla ne yapacağımı görmek istiyor gibi.

İşte o anda gerçekten anlıyorum.

Yalnızım. Dışarıda şehir yok. Yardım yok. Telefon yok. Çıkış yok. Sadece ben ve bu adam, uykuya daldığımda böyle olmayan, zaten tanımadığım bir adam.

Barınak birdenbire bir tuzak gibi geliyor. Duvarlar çok yakın. Hava çok yoğun. Her içgüdüm kaçmamı söylüyor, ama gidecek hiçbir yer yok. Çöl her yönde kilometrelerce uzanıyor.

Loş ışıktaki gölgeler onun etrafında toplanıyor gibi görünüyor, vücudunun gölgesi değil, ona çekilen gölgeler. Ayaklarının dibinde birikiyor, omuzlarına yapışıyor, pozisyonunu değiştirdiğinde ellerinin hareketini takip ediyorlar.

"Sana bir şey oldu." Bu bir soru değil.

Bu çok açık. Güç, *neredeyse* görebileceğim şekilde ondan yayılıyor. Bir şekilde somut olan bir karanlık.

"Familiarım geri döndü." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söylüyor. Belki de öyle... *onun* için.

Kendine güveni artmış. Daha önce olmayan bir rahatlık var. Sanki sonunda kendi cildinde rahat hissediyor.

"Familiarın mı? Bu ne anlama geliyor?" Sesim onun sesine kıyasla zayıf geliyor. Kırılgan. Boğazımda yükselen yeni korkuyu bastırmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum.

Gözleri beni inceliyor. Sadece bakmıyor, *görüyor*. Sanki saklamaya çalıştığım korkuyu okuyabiliyor gibi.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır. Gölgeler derisinde toplanır, sonra dışarıya doğru yayılır ve etrafındaki ışığı emer. Birleşerek şekillenir ve küçük bir kuş benzeri form, avucuna gece yarısı kanatlarını çırpır. Gerçek bir kuş değildir, gerçek tüyleri yoktur ve ses çıkarmaz. Ama yine de oradadır, hareket etmesi gerekmeyen bir şeyden oluşmuştur.

Yaratık başını çevirir ve Sacha'nınkiyle aynı zekayı yansıtan gözleriyle bana bakar. Başı bir yana eğilir, gagası açılır ve sonra tekrar derisine karışır.

Nefesim kesildi. "Bütün bu zaman boyunca kule içinde seninle birlikte miydi?" diye fısıldadım.

"Hayır." Ufka dönüyor. "Hapsedildiğimde benden koparıldı. Bağlantımız kesildi. Şimdiye kadar."

"Bu yüzden bugün farklısın... Sen..."

"Tamamlanmış. Evet." Kayalara yaslanır, elleri kucağında gevşekçe durur. "Bu seni korkutuyor mu?"

Yalan söylemeyi düşünürüm, ama ne anlamı var ki?

"Evet." Hiç şaşırmamış gibi başını sallar. "Korkmasan garip olurdu." Buna gerçekten bir cevabım yok.

"Sana zarar verme niyetim yok, Ellie." Sesi yumuşaktı. "Benim geri dönmem anlaşılmamızı değiştirmez."

Kalbim biraz yavaşlar. "Ne değişir peki?"

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkar. "Diğer her şeyi."

Onun bunu söyleme şekli beni korkutmalıydı. Ama bunun yerine, vücudumdaki gerginliğin ilk kez hafiflediğini hissettim. Bana zarar vermek isteseydi, ben uyurken yapardı. Şu anda ne olursa olsun, neye dönüşmüş olursa olsun, *hala* bana ihtiyacı var.

Şimdilik bunun yeterli olduğuna inanmak zorundayım.

Gölge yatağından kayarak kalkıyorum, kaslarım çünkü uzun yolculuğun yorgunluğunu hissederek yüzümü buruşturuyorum. Giysilerim kirli, kurumuş ter ve çöl tozuyla sertleşmiş ve her yerim kaşınıyor.

"Gerçekten yıkanmam lazım. Bu giysiler daha fazla dayanmayacak."

O, o rahatsız edici kara gözleriyle beni inceliyor. "Dere güvenli. İlk yerleşim yerine vardığımızda daha uygun giysiler bulabiliriz."

Başımı sallıyorum ve onun yanından geçip açık havaya çıkıyorum. Dere hemen önümde, suyu güneş ışığında parıltıyor.

Tereddüt ediyorum, sonra arkama bakıyorum. "Bana biraz mahremiyet sağlar mısın?" "Elbette." Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyor.

"İçeride bekleyeceğim."

Onun barınağa girip kaybolmasını izledikten sonra durup etrafı taradım. Onun güvencesine rağmen, izlendiğim hissini bir türlü atamadım. Onun yeni keşfettiği yetenekler beni meraklandırdı... Benim göremediğim karanlık bir köşeden mi izliyor acaba?

Bir dakika daha bekleyip, herhangi bir hareket olup olmadığını dinledikten sonra devam etmeye karar verdim. O zaman bile, kendimi büyük bir kayanın arkasına yerleştirdim, sırtımı açık alana değil, sağlam kayaya dayadım.

Yeterince güvende hissettiğimde, titrek bacaklarla dereye doğru ilerlerken, az önce gördüklerimi düşünmeye devam ettim. Onun değişmiş hali. Ondan çıkan ve beni tanıyormuş gibi bana bakan şey.

Su, pürüzsüz taşların üzerinden berrak bir şekilde akıyor, dağların yükseklerinden düşerken güneşin ilk altın ışıklarını yakalıyor.

. İilebilecek kadar temiz görünüyor. Son birkaç günün kirini temizleyecek kadar temiz. Tabii bu mümkünse.

Soyunmadan önce, bir kez daha omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Buradan barınağı göremiyorum, ama yine de her ihtimale karşı o yöne bakabileceğim bir pozisyon alıyorum.

Kışlık giysilerimi yüzümü buruşturarak çıkartıyorum — uyurken giydiğim kazak, tuzdan sertleşmiş tişört, çöl tozuyla kaplanmış kot pantolon. Her parça yere yumuşak bir sesle düşüyor, sanki o kapıdan çıktığım anda varlığı sona eren hayatımın parçalarını bırakıyormuşum gibi.

İ amaşırlarımla kalakaldım, şafak sökmeden önceki hava cildimi okşuyor, beklediğimden daha soğuk. Sıcaklıkla tam olarak açıklayamadığım bir tüylerim diken diken oluyor. Savunmasız kelimesi bunu tarif etmeye yetmiyor bile. Kollarımı kavuşturuyorum, bu yabancı manzarada ne kadar açıkta olduğumun aşırı farkındayım, sonra dereye giriyorum.

Suyun ilk dokunuşu boğazımdan boğuk bir nefes koparıyor. Soğuktan  te, nefesinizi kesen ve kemiklerinizi ağrıtan türden bir soğuk. Ama kendimi zorlayarak daha derine giriyorum, acının beni yüzleşmeye hazır olmadığım düşüncelerden uzaklaştırmasına izin veriyorum. Dere yatağından avuç avuç ince kum alıp, günlerce biriken kiri temizlemek için geçici bir kese olarak kullanıyorum. Cildim bu sert muameleyle pembeye dönüyor, ama tekrar temiz olma hissi bu acıyı çekmeye değer.

Başımı suya daldırıp parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. Saçlarımın bazı yerleri çöl tozu ve terle birbirine yapışmış, ciddi düğümler oluşturmuş, ama en kötülerini çözmeyi başarıyorum. şampuan ve sa kremi olmadan bu savaşı kazanmak imkansız, ama en azından artık kafamın üstünde çölün yarısı varmış gibi hissetmiyorum.

İ amaşımı ve tiş rt m  yıkayıp güneşin ısıttığı bir kayanın üzerine sererek kurutuyorum. Tamamen temiz olmayacaklar, ama hiç yoktan iyidir. Kot pantolonum ve s veterim bu iklim için umutsuz vaka — ok ağır, çok sıcak ve kesinlikle çok dikkat çekici. Burada hayatta kalmak için yerel kıyafetlere ihtiyaım var.

Giysilerim kururken, kayanın üzerine oturup güneşin dağların üzerinden yavaşça batışını izliyorum. Manzara gün ışığıyla birlikte değişiyor — sert, engebeli ama güzel. Kırmızımsı kahverengi kaya oluşumları dar vadinin etrafında yükseliyor, şekilleri rüzgar ve nadir yağmurlar tarafından oyulmuş. Dere kayalık toprağı keserek, dayanıklı bitkilerin hayata tutunduğu yeşil bir şerit oluşturuyor.

Burası Chicago'ya hiç benzemiyor. şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor. Bu, bana her şeyden ne kadar uzak olduğumu bir kez daha hatırlatıyor. Sadece

mesafe olarak değil, anlamlı olan her Şeyden.

Güzelliğine rağmen, rahatlayamıyorum. Birkaç saniye arayla, gözlerim barınağın yönüne doğru kayıyor, herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını kontrol ediyor veya gölgeleri izliyor.

İç çamaşışım rahat olacak kadar kuruduğunda, onu kot pantolonum ve tişörtümle birlikte giyiyorum. Kazakımı bırakıyorum. Bu sıcakta gereksiz bir yük. Buz ve Şehir kaldırımları için tasarlanmış kışlık botlarım, çölde işkence aletine dönüşmüş. Deri çatlamış, dikişler kumla sertleşmiş. Daha hafif bir Şeye ihtiyacım var. Buraya ait bir Şeye. Ama yine de onları giyiyorum, çünkü çıplak ayakla yürümekten iyidirler.

Geri döndüğümde Sacha, sandstriders ile birlikte ayrılmaya hazır bir Şekilde bekliyor. Barınak yok olmuş, sadece boş taşlar ve sanki hep orada duruyormuş gibi duran Sacha var.

"Öğleden önce daha yüksek bir yere ulaşmamız gerekiyor," diyor, kum gezginine zahmetsiz bir zarafetle biniyor. "Göçebeler, devriyelerin bu civarda daha aktif olduğunu söylediler."

Kendi bineğime tırmanıyorum, hareketlerim onunkilere kıyasla beceriksiz. Bir süre ortadan kayboldum. Bir kayanın üzerine çıplak oturmuş, güneşte kıyafetlerimi kurutuyordum, sanki bu çok normal bir Őeymiş gibi. Ne kadar yakınımnda kaldığını ya da gerçekten ayrılıp ayrılmadığını bilmiyorum. Bu düşünce içimi burkuyor.

"Gerçek bir yerleşim yerine ne kadar uzaklıkta? Uygun giysiler bulabileceğim bir yer var mı?"

"Ravencross bir buçuk günlük yol uzaklıkta. Hala varsa tabii." Söyleyişinde bir Şey beni ona bakmaya zorluyor. Ama yüzünde hiçbir Şey belli olmuyor.

Kayaların arasında kıvrılan bir hayvan izini takip ediyoruz. Çalılıklar yerini düzgün çalılar ve ara sıra tepeye tutunan ağaçlara bırakıyor. Hava farklı, daha serin hissettirmeye başlıyor ve bana çam kokusunu hatırlatan kokular taşıyor.

Güneş yüksekteyken Sacha durur ve parmağını dudaklarına götürür. Hareketsiz dururum, gözlerinin siyahlaşıp sonra normale dönmesini izlerim.

"İleride yolcular var. Ravencross'a doğru giden bir ticaret kervanı."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Yine yetkililer mi?"

"Hayır." Topuğuyla tek bir vuruşla kum gezgini ileri doğru sürer. "Bağımsız tüccarlar. Eskiden buralarda çok yaygındılar."

Yolun bir yükseltiğine ulaştık ve vadi aşağıda uzanıyor. Yaklaşık yirmi kişilik bir kervan, yük hayvanlarını sürerek vadi tabanında ilerliyor.

Bu mesafeden sıradan görünüyorlar. Sadece işlerini yapan insanlar, kaçak bir mahkum ve başka bir dünyadan gelen biri tarafından izlendiklerinin farkında değiller.

"Açıkça yaklaşacağız," diyor. "Onların türü, siyasetten çok ticareti önemser. İhtiyacımız olan şeyler onlarda olabilir."

"Takas edecek bir şeyin var mı?"

O duraksıyor, başını eğiyor, bu hareketinden ne söyleyeceğini düşündüğünü anlıyorum. Sonra elini kaldırıyor, avucunu yukarı doğru çeviriyor. Elinin üzerindeki hava kararıyor, gölgeler birleşiyor. Dönen ve sıkışan gölgeler, küçük düzensiz şekillere dönüşüyor. Parmaklarını kıvrıyor, gölgeleri avucunda tutuyor. Dudakları hareket ediyor ve duyamadığım bir kelime fısıldıyor, sonra parmakları tekrar açılıyor.

Üç tane kaba kesilmiş değerli taş orada duruyor, siyah, koyu mavi ve mor çizgilerle. Işığı yakalamıyorlar, onu saptırıyorlar.

"Ne? Nasıl?" Elimi uzatırım, ama dokunmam, parmağım onların üzerinde asılı kalır.

"Gölge taşları. Kristalize karanlık. Nadir ve değerli, özellikle belirli... ilgi alanları olanlar için."

"Ve sen bunları öylece... yapabiliyorsun?"

"Bunu yapabilen tek kişi benim. Bu yüzden değerliler."

Bu rahatça sergilenen güç, midemi kıpır kıpır ediyor. Bu sefer tamamen korkudan değil, daha çok hayretten. Onun yapabilecekleri, bu dünyada mümkün olanlar hakkında çok az şey bildiğimin farkına varıyorum.

"Gel."

Kum gezgini karavana doğru çevirir ve yaklaşmaya devam ederiz. Yaklaşmadan önce bizi fark ettiklerinden emin olmak için acele etmiyoruz.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Sacha'nın sakın tavırlarına rağmen, gerginlikten ağzım kuruyor. Buraya geldiğimden beri başkalarını da gördüm, ama bu farklı. Bunlar, gerçekten etkileşim kurmam gereken ilk insanlar. İlk kez gerçek kimliğimle *görülebilirim*.

Ya fark ederlerse? Ya buraya ait olmadığımı anlarsa?

Yaklaştıkça, Sacha'ya yan gözle bakıyorum... ve tereddüt ediyorum. O değişiyor. Fiziksel olarak değil, açıkça değil, ama içindeki bir şey içe doğru katlanıyor. Bu sabah gördüğüm garip yoğunluk - gözlerinin ışığı yakalaması, gölgelerin etrafında çok hevesli bir şekilde kıvrılması - yok olmuş. Sönmüş.

Yine bir insan gibi görünüyor. Selam verirken sesi bile farklı geliyor. Kuledeykenki sesine dönmüş.

Öndeki yolcular bizi fark ediyor. Sıralarından ince bir işaret geçiyor - el hareketleri, bakışlar - ve kervan yavaşlayarak duruyor. Birkaç adam bize doğru ilerliyor, elleri silahlarının yanında rahatça duruyor. Hazır, ama düşmanca değil. Bir anda tehlikeli hale gelebilirler.

Kıyafetleri açıkça seyahat için yapılmış — gevşek pantolonlar ve güneşte solmuş toprak tonlarında tunikler, manzaraya uyum sağlıyor, hareket ve çöl sıcağı için tasarlanmış. Her adam beline parlak renkli bir kuşak takmış, canlı desenler, aksi takdirde mat kumaşla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Belki statü göstergeleri, ya da klan sembolleri.

Sacha, evrensel barış işareti olarak ellerini kaldırır, avuç içleri açıktır. Adamlardan biri seslenir. Sacha cevap verir.

İçgüdüsel olarak dikleşir, aslında hissetmediğim bir sakinlik göstermeye çalışırım. Hâlâ kot pantolon ve kar botları giyiyorum, tanıdık bir şarkıda yanlış bir nota gibi göze çarpıyorum.

Kısa bir konuşmanın ardından, grubun etrafındaki gerginlik azalır. Liderleri, etkileyici gri sakallı, tıknaz bir adam, öne çıkar, hafifçe eğilir ve bana doğru başını sallar.

"Yol arkadaşlarını hoş karşılıyorlar," diyor Sacha. "Ravencross'a gidiyorlar. Bize de katılmamızdan memnunuz."

"Yani hala var mı?"

"En son oraya gittiğimde, dağ eteklerinde küçük bir yerleşim yeri vardı. O zamanlar, Otorite'nin kontrolündeki topraklar ile özgür bölgeler arasındaki sınırda yer alıyordu. İnsanların ticaret yapmak için bulunduğu bir yerdi."

Kervan lideri tekrar konuşmaya başladı, bakışları giysilerime kaydı.

"Nereli olduğunu soruyor. Ona, geleneklerin ve giysilerin farklı olduğu Batı Sınırları'nın ötesinden geldiğini söyledim."

Onlara eşlik etmemize izin verdikleri için uygun bir minnettarlık ifadesini yüzümde yansıtmayı umarak başımı sallarım. Lider gülümser, sonra arabalardan birinin yanında duran bir kadına seslenir.

Kadın hızla hareket eder, bir çantadan bir şey çıkarır ve aramızdaki mesafeyi aşar. Katlanmış bir paketi bana uzatır ve akıcı, melodik bir dilde bir şeyler söyler. Sacha'ya bakarım.

"Giysi. Giydikleriyle seyahat etmenin rahatsız olduğunu düşünüyor."

İstenmeden gösterilen bu nezakete şaşırarak, iki elimle paketi alıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Narem," diyor Sacha kadına. Bana bakıyor. "Teşekkür ederim demek."

Kadın gülümser ve koluma hafifçe vurur, sonra yerine döner.

"Yola devam etmeden önce giyinebileceğim bir yer var mı?"

"Hemen ileride mahremiyetin olacağı bir ağaçlık var. Bekleriz."

Küçük koruya gidip paketi açarım. İçinde bol kesim, sağlam kahverengi kumaştan pantolon, koyu yeşil tunik tarzı bir üst ve çok cepli uzun bir yelek vardır. Her şeyi belden bağlamak için bir kuşak ve soğuk havalar için kapüşonlu bir pelerin vardır.

... ve iki uzun deri şerit.

Birini kaldırıp ters çeviriyorum. Toka yok. Düğme yok. Belirgin bir amacı yok. Kemer olmak için çok kısa, kol olmak için çok düzensiz. Ne olduklarını hiç bilmiyorum.

Arkamdan gelen bir ses beni donduracak kadar korkutur.

Az önce gördüğüm kadın gülümseyerek açıklığa adım attı. Konuşmadı. Sadece yanıma diz çöktü ve benden şeritlerden birini aldı. Bacağıma hafifçe vurdu, sonra dikkatlice ayağımı kaldırdı ve deriyi ayağımın etrafına sarmaya başladı

—sıkı, hassas, ayak bileğimi çaprazlayarak ve son bir düğümle bağlayarak.

Ayakkabı değil. Tam olarak değil. Ama koruma.

İki ayağımı da bitirdiğinde, sargıları tekrar sessizce onaylayarak dokundu, sonra bana sıcak bir gülümsemeyle veda etti ve uzaklaştı.

Sargılar hafif. Esnek. Çölde sürüklediğim çatlamış botlardan çok uzak bir dünya. Yavaşça nefes veriyorum. Bu dünyadan bir şey giydiğim ilk kez ve geri alamayacağım bir adım gibi geliyor.

Küçük korudan garip bir hisle çıkıyorum. Sadece daha temiz değil, eskiden olduğum kişiden daha uzak hissediyorum. Giydikçe, evimden bir adım daha uzaklaşıyormuşum gibi.

Geri döndüğümde Sacha bekliyor. Hiçbir şey söylemiyor, gözleri üzerimde dolaşıyor, ama başını sallıyor ve beni karavanın ortasına yakın bir yere götürüyor. Yolcular bize meraklı görünüyorlar, ama mesafeye ve mahremiyete saygı gösteriyorlar. Ara sıra biri Sacha'ya yaklaşıyor, alçak sesle kısa bir konuşma yapıyor ve yoluna devam ediyor.

"Ne diyorlar?" diye soruyorum, özel bir an yakaladığımızda.

"Son birkaç gündür otoritenin varlığı dağ eteklerinde arttı. Bir şey... ya da birini arıyorlar."

"Seni mi?"

"Muhtemelen." Yüzünde hiçbir ifade yok. "Eski hikayelerin yeniden gündeme geldiği söyleniyor."

Ne tür hikayeler olduğunu sormak üzereyim ki, başını kaldırıp gözlerini kısarak etrafımızdaki yüksek zirveleri taramaya başlar.

"Gözleniyoruz." Önümüzdeki bir kaya çıkıntısına doğru başını salladı.

Gözlerimi kısarak baktım, ama taş ve bitkilerden başka bir şey göremedim. "Kim tarafından?"

"Yetkililer değil. Başka bir şey."

Kervan, Sacha'nın fark ettiği şeyden habersiz ilerlemeye devam ediyor. Ben de onun gördüğünü görmeye çalışarak kayalığı incelemeye devam ediyorum. Bir an, bir hareket gördüğümü sanıyorum.

"O neydi?" diye fısıldarım.

"Gözcü. Biri bu karavanı takip ediyor."

Aklım hemen izlediğim tüm eski Western filmlerine gider. "Haydutlar mı? Burada böyle bir şey var mı?"

"Belki." Sesinden pek ikna olmuş gibi gelmiyor.

Kervan, gözcülerin beklediği yerden uzaklaşarak, tepelere doğru sürekli tırmanan dar bir yolu takip ederek bir dönüş yapıyor. Artık her iki tarafta ağaçlar yükseliyor ve geçerken yabani çiçekler bacaklarıma sürtünüyor, tatlı, tanıdık olmayan kokular yayıyor.

Burada hava daha serin. Daha temiz. Günlerce süren sıcak ve tozlu havadan sonra, sanki ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

Öğleden sonra geç saatlerde, kervan lideri ilerideki korunaklı bir vadide kamp kuracağımızı duyurur. Kamp alanı uzun süredir kullanıldığına dair izler taşır: kararmış ateş çukurları, daire şeklinde dizilmiş yarı gömülü taşlar, kanvas ve yıpranmış dallardan yapılmış birkaç barınak. Yakındaki kayaların arasında, alçak sesleri bastıracak kadar gürültülü bir kaynak fışkırır.

Yolcular kolayca rutinlerine geçerler, ateş yakılır ve görevler talimat verilmeden paylaşılır. Ben, kervanın hediyesi olan yem dolu yem torbalarını kum gezginlerine bağlayan Sacha'nın yanında kalırım.

"Artık çok daha az dikkat çekiyorsun," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce. "Bu, benimsediğin vahşi kadın görünümüne göre bir gelişme."

Başımı keskin bir şekilde çeviriyorum. Yüzünden bir şey anlaşılmıyor, ama sesinde mizah olduğunu hissediyorum.

Bana kıyafetleri veren kadın yaklaşp koluma dokunduğunda, soru sormayı unuttum. Diğer elinde bir kase var, küçük bir gülümsemeyle ve ateş çemberine doğru bir hareketle bana uzatıyor.

"Bizi oturup onlarla birlikte yemek yemeye davet ediyor." Sacha'nın sesi her zamanki kesik kesik tonuna dönmüştür.

Onu ateş çemberinin kenarına kadar takip ediyoruz ve bizim için ayrılmış alana oturuyoruz. Diğer gezginlerden birkaçı bize bakıyor ama konuşmak için harekete geçmiyor. Onların ihtiyatlılığı düşmanca değil, sadece uyanık.

Kase ellerimde sıcak, içinde çorbadan daha kalın ama güveçten de farklı bir şey var: kök sebzeler ve tahıllar, koyu renkli, lezzetli bir et suyunda pişirilmiş, içinde tanımadığım yeşil otlar var. Bu zengin lezzetin içinde keskin ve narenciyeye benzeyen, ama daha derin bir tat var. Belki fermente edilmiştir. Yanında, ateşte kabartılmış düz ekmek ve tatlı ve dumanlı kokan koyu kırmızı bir ezme var.

Ekmeğin bir köşesini içine batırdım ve lezzet patladı — güneşte kurutulmuş meyve, baharat ve boğazımın arkasında yavaşça yayılan bir sıcaklık. Yabancı doku ve tatların beni sakinleştirmesine izin vererek yavaşça yedim. Buraya geldiğimden beri yediğim ikinci düzgün yemek bu, ama göçebelerden farklı olarak, bunu hissetmek için çok şaşkın değilim. Lezzetler zengin, tanımadığım baharatlarla katmanlanmış. Keskin bir şeye batırılmış koyu renkli bir kökten bir ısırik, beni öksürtüyor, gözlerimden yaşlar akıyor.

Çevremizdeki grup kahkahalarla gülüyor. Biri benim ifademi taklit ederek, dramatik bir şekilde ağzını havalandırıyor. Bir diğeri gülümseyerek eğiliyor ve bana bu sefer soslu olmayan başka bir parça uzatıyor, yerel dilde bir şeyler mırıldanıyor ve bu da yeni bir kakhaha dalgasına neden oluyor.

Sacha'ya bakıyorum. "Ne dedi?"

"Kök, tembel kocaları uyandırmak için ayrılmış" diyor, her zamanki gibi kuru bir şekilde.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıırıp gülüyorum. Ses boğazımda garip geliyor, sanki oraya ait değilmiş gibi. Buraya geldiğimden beri gülmemiştim. Gülümsememe izin verecek kadar hafif *hissettiğim* bir şey olmamıştı. Karşımda Sacha bana hafif bir gülümseme atıyor.

Çevremizdeki insanlar konuşup yemek yerken ara sıra kakhahalar yükseliyor. Birkaç kişi Sacha'ya bakıyor, ama dikkatleri hemen konuştukları konuya dönüyor ve benimle tekrar konuşmuyorlar.

"Sürekli sana bakıyorlar. Nedenini biliyor musun?"

"Önemli bir şey değil. Yabancılarla karşı temkinliler, hepsi bu. Özellikle çölden gelenlere. Bu yolculuğu isteyerek yapan çok az kişi var."

Açıklama mantıklı görünüyor, ama bir şey bana bunun daha fazlası olduğunu düşündürüyor. Şimdilik... zorlamamaya karar veriyorum.

"Onlarla birlikte olduğumuzu kimseye söyleyecekler mi?"

"Kervanlarını bir şekilde tehdit etmediğimiz sürece hayır. Onların sadakati ticarete, iktidara değil."

Gece çöktüğünde, kampın çevresine küçük yağ lambaları yakılır. Nöbetler düzenlenir, gece boyunca ikili gruplar halinde nöbet tutulur. Basit barınaklardan birinin altında bir yer verilir bize ve ince ama temiz yatak takımları sağlanır.

Sacha, barınağımızın girişinde her zamanki yerini alır, profili gecenin karanlığında belirginleşir. Yan yatıp, yarı kapalı gözlerle onu izlerim.

"Neden hep orada oturuyorsun? Yani, girişin önünde."

Bir an için beni görmezden geleceğini düşünürüm. O kadar hareketsizdir ki, sanki taştan oyulmuş gibidir. Sonra başını çevirir, sönmekte olan ateşin ışığında yüzünün kenarını görebileceğim kadar.

"Yirmi yedi yıl boyunca penceresiz bir odada yaşadım. Güneş hoş olsa da, ben geceyi tercih ederim. Yıldızları. Karanlığı." Sesinde, sözlerinden daha fazlasını anlatan bir yumuşaklık var.

O anda, kurtarmaya yardım ettiğim yabancının ötesinde bir şey görüyorum. Hayatının neredeyse otuz yılını karanlıkta ve yalnızlıkta geçiren bir adam görüyorum. Yıldızları kaybeden bir adam. Yüzüne esen rüzgarı ve sadece yukarı bakma özgürlüğünü kaybeden bir adam.

Ağzımı açıyorum, ama böyle bir kaybı hangi kelimelerle ifade edebileceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Yarın Ravencross'a varacağız," diyor, sesi her zamanki ölçülü ritmine dönüyor, kırılganlık anı bir kez daha gizleniyor.

"Orada ne bulacağız?" Gecenin giderek artan soğuşunu uzaklaştırmak için pelerini üzerime daha sıkı sarıyorum.

"Umarım bilgi." Dışarıdaki ateşlerin arka planında profili keskin bir şekilde beliriyor. "Belki eski ağımla bağlantılar, eğer hayatta kalan varsa."

"Peki ya bahsettiğin hikayeler?"

"Hikayeler her zaman olmuştur. Gelecekteki değişikliklerin veya iktidar değişimlerinin tahminleri. İnsanlara tutunacak bir şey verirler."

"Sen de bu hikayelerin bir parçası mısın?"

"Bazıları bir zamanlar öyle olduğuna inanıyordu." Sesi yumuşaktı. "Yakalanıp hapse atılmadan önce."

Gece gökyüzüne karşı net bir şekilde görünen silüetini inceliyorum. "Peki ya ben? Neden buraya getirildim? Bütün bunların içinde benim yerim ne?"

Bana dönerek, "Bunu keşfetmemiz gerekiyor," dedi.

Sessizlik çöker. Barınağımızın ötesinde karavan gece için yerleşir, fısıltılı konuşmalar sessizliğe gömülür, sadece ara sıra gece kuşlarının sesleri ve ağaçların arasından esen rüzgârın yumuşak sesi bu sessizliği bozar.

Uyku ulaşılamayacak kadar uzak, zihnim bu dünyada kaldıkça çoğalan sorularla dolup taşıyor.

Ravencross'ta bizi neler bekliyor? Sacha'nın açıklamak istemediği hikayelerde hangi sırlar yatıyor? Beni Chicago sokaklarından alıp başka bir gerçeklikteki çöl kulesine bırakan güç neydi? Ve şimdi onun tanıdığı kişi geri döndüğüne, o tekrar bütünleştiğine göre, ben ne olacağım?

Barınağımızın girişinde oturan adam sır saklıyor ve sadece amacına hizmet edenleri açıklıyor.

Bunu, yarın güneşin doğacağını bildiğim kadar eminim.

Ve bu bilgi göğsümde rahatsız edici bir his bırakıyor. Çünkü gerçek şu ki, onun beni tüm bu olaylarda bir müttefik olarak mı gördüğünü, yoksa sadece bir amaç için bir araç olarak mı gördüğünü bilmiyorum. Bir alet. Kullanıldıktan sonra, amacına hizmet ettikten sonra atılacak bir şey.

Bugün bana kıyafet veren kadın, Sacha'nın tanıştığımız günden beri bana gösterdiği nezaketin toplamından daha fazlasını bir anda gösterdi.

Ve yine de... Kendimi onu izlerken buluyorum. Onu anlamaya çalışıyorum. Bir şey arıyorum, belki de onay. Anlayış. Ya da sadece onun haline korkmamak için bir neden.

Parmaklarım yeni giysilerimin dokusunu izliyor. Kumaş parmak uçlarımda altında gerçek hissediliyor, hem sağlam hem de yabancı. Chicago her geçen saat daha çok bir rüya gibi geliyor. Bu düşünce beni korkutmalı, ama bunun yerine garip, boş bir acı getiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve Ravencross'u önümdeki dağların bir yerinde hayal ediyorum, adı bir vaat mi yoksa bir uyarı mı, henüz bilemiyorum.

Ama belki, sadece belki, gerçekten önemli olan tek sorunun cevabını orada bulacağım.

Neden ben?

On İkinci Bölüm

SACHA

*"Damar bağıllık talep etmez. Bağlılığı ortaya çıkarır." Damar
Kanı Ustalarının Yazıları*

GECE etrafımda sessizleşiyor. Yıldızlar tepemde dönüyor. Karavan uyuyor, soğuktan korunmak için battaniyelerin altında toplanmışlar. Uyanık kalan tek kişi benim, barınağın kenarında oturmuş, yeniden öğrendiğim dünyanın gece seslerini dinliyorum.

Elimi kaldırıyorum. Eklemlerim arasında gölgeler dalgalanıyor, avucumun üzerinde değişen çizgiler halinde uzanıyor. Derimin altında bir huzursuzluk var, sadece merak değil, bir açlık. Özgürlük geri döndü, ama tatmin etmiyor. Yıllar, sükunetin dindiremeyeceği bir acı bıraktı. Kaybettiğim dünyadan geriye ne kaldığını bilmem gerekiyor. Otoritenin yok ettiği şeyleri. Geri kazanılabilecek şeyleri.

Dağ havası çam, toprak ve odun dumanı kokuyor, zamanla kaybolduğunu sandığım anıları uyandıran kokular. Hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süre sonra ilk kez, gerçekten uyanık hissediyorum. Sadece hayatta değil, geri dönmüş hissediyorum.

Ellie arkamda huzursuz bir şekilde uyuyor, nefes alışışı ara sıra kesiliyor, muhtemelen rüyalarından dolayı. İstemedi gelen bir davetsiz misafirden seyahat arkadaşına dönüşmesi, seçimden çok zorunluluktan kaynaklanan, olağanüstü bir hızla gerçekleşti. Bana güvenmiyor — neden güvenmeli ki? — ama burada hayatta kalmasının benim sahip olduğum bilgilere bağlı olduğunu anlıyor.

Ona her baktığımda, aynı sorular aklıma geliyor. Ve bu sorulara cevap bulmaya hiç yaklaşmadım.

Bir zamanlar bildiğim sihir yok edildi. Otorite bunu sağladı. Beni kaçırmadan önce onu topraklardan yok ettiler, kanlarında taşıyanları temizlediler. Şimdi geriye kalan, benim elindekiler, onların asla dünyaya yayılmayacağına inanarak mühürledikleri şeyler.

Kullandığım büyüü anlamaya alışkınım. Ama Ellie ile ilgili her şey açıklamaya direniyor.

Onun burada olmaması gerekiyor. Ve onun varlığının ne anlama geldiğini anlamıyorum.

Ravencross, yarım günlük yolculuk mesafesinde. Orada, bir zamanlar tanıdığım dünyanın geriye kalanlarını, yokluğumda nelerin değiştiğini ve eski bağlantılarımdan herhangi birinin bunca yıl sonra hala var olup olmadığını anlamaya çalışabilirim.

Pozisyonumu değiştirip, kasılmış kaslarımı gevşetiyorum. Kulede geçirdiğim uzun süreden sonra, vücudum birçok fiziksel rahatsızlığı unutmış durumda ve hala diğer insanlar kadar sık yemek yememe veya içmeme gerek olmasa da, yaşadığım her küçük rahatsızlığı biriktiriyorum. Bu, özgür olduğumu kanıtlıyor.

Kampımızın üzerindeki kayalardan bir ses geliyor. Hareketsiz kalıyorum, farkındalığımı gölgelerin ötesine, ağaçların arasına, ışığın ulaşmadığı gecenin kıvrımlarına doğru genişletiyorum.

Sırt boyunca bir şey hareket ediyor. Tek bir gözlemci. İnsan. Sabit. Kervanı izliyor.

Yetkili değil. Yetkililer en az ikili gruplar halinde seyahat ederler ve bu kadar incelikli davranmazlar. Belki bir haydut keşif eri — önceden gönderilmiş, durumu değerlendirmek, saymak, işaretlemek için. Bu mümkün. Kervanda nöbetçiler var, ama tam bir saldırıyı püskürtmek için yeterli değil. Hızlı veya zamanlaması iyi bir saldırı olursa, yetmez.

Başka bir ses. Daha aşağıda. Araştırmak için gölgelerimi gönderiyorum.

Üç kişi. Düzensiz bir şekilde yayılmışlar. Geniş bir alana yayılmışlar. Pozisyonlarını alıyorlar.

O halde keşif yapmıyorlar. *Koordinasyon yapıyorlar*. Bu manevrayı iyi tanıyorum.

Ayağa kalkıp kuzgunu gökyüzüne gönderiyorum. Kanatları kampın üzerinde sessiz bir yay çiziyor, sonra daha yükseğe çıkıyor, duyuları benimkilerle birleşirken aramızdaki bağ sıkılaşıyor. Yukarıdan bakınca, düzen netleşiyor.

Toplamda sekiz kişi. Üçü güneyden yaklaşıyordu, hızlı, doğrudan, gürültülü. *Yem*. Diğerleri kuzey sınırında, geniş bir alana yayılmış, muhafızların dengesi bozulduğunda saldırmaya hazır.

Amatörler değil. Bu, pratik yapılmış bir şey. Çöküş için zamanlanmış, bölünmüş kuvvetli bir kışkacı. Muhafızı uyarmayı düşünmüyorum ve ilk bıçağın düşmesini beklemiyorum. düşmesini beklemiyorum.

Yerden siyah iplikler yükselerek adımlarıma eşlik ediyor. İçimde sihir hareket ediyor. Gölge değil, başka bir form. Kalıtsal değil ama yine de benim bir parçam. Sanki hiç çıkarmamışım gibi bana uyan ikinci bir deri.

O benim orada olduğumu fark etmeden ilk adama ulaştım.

"*Vauren*." Sesim alçak, neredeyse duyulmaz ve gölgeler sıkışır, kalbimin atışına uyum sağlar.

Kılıcı kaybolur. Eli de onunla birlikte. Sıcak ve yapışkan bir kan sıçraması yanağıma çarpar. Boşluk onu sessizce alır. Karanlık sadece bedenini yutmakla kalmaz, onu yok eder. Kemik, sinir, deri.

Kollarından karanlığın dallarını gönderdikçe, gözleri dehşetle şişer, sıvı yılanlar gibi derisinin altına girer, soluk teninde mürekkep gibi koyu damarlarını izler. Çığlık ağzından çıkmaz, gölgeler kağıtta asit gibi keser.

İkincisi, gözlerimin yakaladığı şekilde çok uzun süre bakıyor ve bu tereddüt onun kaderini belirliyor. Karanlık, onu ikiye bölecek kadar keskin bir eğriyle göğsünü ikiye ayırıyor. Yara kanamıyor — gölgeler keserken dağlıyor ve etin boşlukla buluştuğu yerde kararmış kenarlar bırakıyor. Vücudu iki temiz parçaya ayrılıyor. Hiçbir çığlık çıkmıyor. Akciğerleri çalışmayı bıraktığında sadece ıslak bir sessizlik duyuluyor.

Üçüncüsü döner. Ama kaçma şansı artık yoktur.

"Hael devan."

Bu söz, sessizlikten daha derin bir durgunluk yaratır. Gece onun etrafında yoğunlaşır. Karanlığın yüzüne çökmesine izin veririm ve onu aşağı çekerim. Ses yok. Mücadele yok. Sadece gece, akciğerlerini oksijen yerine ölümle doldururken havanın sessizce sıkışması. Hava içeri girerken boğazını tırmalar, her hücreye nüfuz eder, ta ki sönmüş bir deri gibi içe doğru çökene kadar. Bir ceset değil, boşalmış bir kap.

Yavaşlamadan yanından geçiyorum.

Bir ses sessizliği bozar ve dönüp bakınca, karavan muhafızlarından birinin yerinde donakaldığını, kullanmaya vakti olmayacak bir kılıcı çekmeye yarıda kaldığını görürüm. Göğsü hızlı ve sık nefeslerle inip kalkıyor. Gözlerime bakmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Göz bebekleri solgun yüzünde dehşetin işaretidir.

Sonra bir dizinin üzerine çöküyor ve elini göğsüne bastırıyor.

Kuzgun yüksekte uçuyor. Onun görüş açısıyla, diğerlerini çalılıklar arasında kurtlar gibi hareket ederken görüyorum. Beş adam, ağaçların arasında kayarak, kademeli bir düzen içinde ilerliyorlar. Dikkatlerini dağıtan şeyin çöktüğünü görmediler. Planın çoktan yürürlüğe girdiğini ve muhafızların gürültüye kanıp güneye koşacaklarını sanıyorlar.

Acil bir durum yokmuş gibi hareket ediyorlar. Kendilerinden eminler. Kılıçlarını çoktan çekmişler. Tek bir hamlede kampın içinden bir geçit açacak kadar geniş bir alana yayılmışlar. Zamanlama her şey demek. Tek bir işaretle hep birlikte saldırıya geçecekler.

Ama işaret gelmeyecek.

Ormanın kenarına süzülüyorum. Buradaki ağaçlar alçak, taçları kalın. Işık geçmiyor ama ben net görüyorum.

İlk adam beni duymuyor. Siyah bir rüzgar ayak bileğine dolanıyor ve onu adımının ortasında durduruyor. Tökezliyor ve çığlık atamadan yüzü boşlukla kaplanıyor. İçeriye doğru bastırıyor — gözleri, kulakları, ağzı — onu içten dolduruyor. Vücudu spazm geçiriyor, uzuvları seğiriyor. Gölgeler çekildiğinde, yüzü boş, tüm detayları silinmiş.

İkincisi, düşmeye tepki göstererek dönüyor. Beni orada buluyor.

Alçak bir dalın arkasına çekiliyor.

"Aeren." Hiçlikten bir iğne oluşturun ve onu göğsüne saplarım. Kalbinin attığı yerde temiz bir delik açılır. Dizlerinin üzerine çöker ve boşluğa bakar. Ağzını açar ama hiçbir kelime çıkmaz.

Ve ardından gelen sessizlikte, hissediyorum. Çekimi. Gücün genişlediğini. Sadece itaat etmekle kalmayıp, birleşmek. Bu içimde akıyor.

Nefes nefese. Emin. *İstekli*.

Ağaçları devirebilirim. Bana meydan okuyan her erkeğin etini yüzebilirim.

Bu çağrı sinsi, sarhoş edici. Ve bir nefeslik bir süre, bu olasılığın yerleşmesine izin verdim.

Durmamak nasıl bir his olurdu?

Ama *duruyorum*. Duruyorum çünkü öyle seçiyorum. Çünkü güç şekillendirilmeli, teslim olunmamalı. Ayartılmaya boyun eğmek beni Otoritenin iddia ettiği canavara dönüştürür.

Diğerleri dağılıyor. İkisine üç adım atmalarına izin

veriyorum. Biri düdüğünü dudaklarına götürüyor.

"*Seviran*." Boşluk, canlı bir boğazlama aleti gibi boynunu sıkıca sarar.

Nefes borusu içe doğru çöküyor. Hiçbir şeye tutunamadan yere yığılıyor.

Diğeri yerden yükselir, rüzgarsız titreyen dallara asılır. Onu tutan şeyi iplik iplik çıkarırım. Öldürmüyorum, çıkarıyorum. Düştüğünde, yanlış katlanır. *Kemiksiz*.

Son adam koşar — olanları anlayacak kadar akıllı, ama kaçacak kadar yavaş. Başaracağını düşünmesine izin veriyorum. Karanlığın ona doğru geldiğini görmesine izin veriyorum. Bu gece bu kervanın yanında neyin yürüdüğünü anlaması için ona bir dakika veriyorum.

Siyah bir ip uzuvlarını bulur — dört iplik, bileklerini ve ayak bileklerini sıkıştırır. Bileğimi hafifçe hareket ettiririm ve ipler zıt yönlerle çekilir. Kemikler kırılmaz. Ayrılırlar. Eklem eklem. İçeriden bir şey yırtılır.

"*Tharen var*." Bu sözler göğsüne işler. Gerisini boşluk halleder.

Çığlık atar. Ses dudaklarından çıkmadan gece onu yutar. Gölgeler ağzına dolanır ve ciğerlerini doldurur. Düştüğünde, ondan geriye sadece şekli kalır.

Sessizlik yeniden hakim olur. Dünya nefes verir ve boşluk geri çekilir, gölgeler onu takip eder, ağaç köklerine ve kaya oyuklarına geri erir. Sürülmüş ya da tükenmiş değil, dinleniyor, *bekliyor*.

On yıllardır gücümü bu şekilde kullanmamıştım. Bunun için değil. Gecenin bir zamanlar itaat ettiği şeyi hatırlatmak için değil. Temiz çıktı. Sanki kılıç hiç kınına girilmemiş gibi.

Ama büyü *sadece* itaat etmedi. *Beslendi*. Her ölüm içime döküldü, geri dönen bir güç dalgası gibi. Gölgelerimin geri dönmesi gibi değil, daha eski, *daha karanlık* bir şey.

Elim hala açık. Yağ gibi bir kalıntı avucuma yapışıyor. Parmaklarımın arasından kayıp yok oluyor.

Zafer yok. Tatmin yok. Sadece dengenin geri dönüşü var.

Bu gece ölen adamlar özlenmeyecek. Onlar kâr için öldürürler. Zalimlik için. Fırsat için. Ve ben, onların yüzlerinin yas tutulmayacağını bilecek kadar çok adam öldürdüm.

Ama yine de, geri döndüğümünden beri ilk kez etrafım kan gölüne döndü.

Son olmayacak.

Arkamda ayak sesleri duyuluyor. İlk başta hızlı. Sonra yavaşlayıp tereddütlü hale geliyor. Bakmama gerek yok, bunların muhafız ve kervan lideri olduğunu biliyorum. Açıklığın kenarında durup bekliyorlar, sanki çok doğrudan yaklaşırlarsa büyüünün tekrar harekete geçeceği gibi.

Kervan lideri ilk konuşan oluyor. "Tanrılar adına..."

Muhafız boğuk bir ses çıkarıyor.

Onlara dönerek bakıyorum. İkisi de istem dışı bir adım geri çekiliyor. Muhafızın eli belindeki kılıcın kabzasına gidiyor ve orada kalıyor. Ama kılıcı çekmiyor. Lider zorlukla yerinde duruyor. Ağzı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor, yüzü soluyor.

Bakışları cesetlerin üzerinde dolaşır. Kan. Kopmuş uzuvlar, parçalanmış kemikler ve silinmiş yüz hatları. Sonra bana.

"Bu gece karavanın yanmasını engelledin." Sözler sessiz ve titrek.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmaz. Açıklığın üzerinde kayar. Enkazın üzerinde. Yaptığım şeyin kenarlarında. Nefes verir ve sonra çok hafifçe başını sallar.

"Şafak sökmeden bunu temizleyeceğiz. Kimse soru sormayacak."

Dönüyor. Muhafız bir an daha tereddüt ediyor, hala bakıyor, sonra onu takip ediyor.

Onların ayak sesleri kaybolana kadar olduğum yerde kalırım. Sessizlik ormanı yeniden ele geçirene kadar.

Cesetler çoktan soğumaya başlamış. Kan, altlarındaki yaprakları karartıyor, köklerin ve toprağın içine sızıyor.

Yaptığım şeyden pişmanlık duymuyorum. Ama içimdeki bir şey bunun bedelini ödemek istemiyor. Yorgunluk dudaklarımı büzüyor. Ter sırtımdan aşağı damlıyor. Boşluğu çizmek bu kadar yorucu olmamalı. Ama nedenini biliyorum ve gücümün son kalan parçalarını geri kazanana kadar bu zayıflık devam edecek.

Karanlıkta kampa geri dönüyorum, emrettiğim gölge kadar sessizim. Kuzgun önümde dönüyor, bir kez daire çizip derime karışıyor. Kimse kıpırdamıyor. Karavan lideri ve muhafızlar alarm vermediler. Dünya uyumaya devam ediyor, ateşte uyanmaya ne kadar yaklaştığını ya da hiç uyanamayacağını bilmeden.

Barınak bıraktığım gibidir.

Hemen içeri girmiyorum. Bunun yerine, dışarıda durup gecenin beni sarmalamasına izin veriyorum. Serbest bırakıldığımdan beri beni takip eden açlık azaldı, ama tamamen yok olmadı. Bu gece ona eski bir şey yedirdim. Bir zamanlar zafer gibi hissedeceğime inandığım bir şey.

Ama öyle olmadı.

Ellie kıpırdanıyor ve ben ona bakmak için dönüyorum. Gözleri kısa bir süre açılıyor, sonra tekrar kapanıyor, kirpikleri yanaklarına koyu bir gölge düşürüyor. Pelerinini kendine daha sıkı sarıyor, uykuya dalarken boğazından küçük bir ses çıkıyor. Uyanıkken yüz hatlarını gerginleştiren ihtiyatlılık yumuşamış, bilinçliyen benden saklamaya çalıştığı kırılganlığını ortaya çıkarmış.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Yüzündeki ifadesizliğin içinde rahatsız edici bir şey var. Uykudayken yüzü daha genç görünüyor. Yükten kurtulmuş gibi.

Bir saç teli yüzüne düşer ve elim kendiliğinden kalkar.

Kahverengimsi kırmızı bir çizgi elin arkasına uzanır. Bakışlarım o şekle takılır. Kan. Sadece bir sıçrama değil, arterden fişkırان kan – kalın, ay ışığında parlayacak kadar taze. Parmaklarımın arasından yavaşça akar, avucumun çizgilerini tıpkı ürkütücü bir fal gibi çizer. Altında gölgeler hareket eder, karışıkları yerde kanı neredeyse siyaha çevirir.

Donup kalıyorum, elim yanağından birkaç santim uzakta asılı kalıyor.

Kontrast çok belirgindir — onun lekesiz cildi ile benim ölümle boyanmış cildim. Bir an için, onu görüyorum. Ne olduğumu. Boşluk ve şiddetin yarattığı,

ikisiyle de temas etmemiş bir şeye uzanıyor. Kan, cildimde nabız gibi atıyor, aynı parmaklarla yok ettiğim hayatları hatırlatıyor.

Elimi indirip yumruk yapıyorum, kırmızı bir damla aramızdaki toprağa sıçırıyor.

Geri adım atarak sığınağın girişine dönüyorum ve etrafımı gölgelerle daha sıkı sarıyorum, düşüncelerim hala yakınlarda uyuyan kadında.

Ne kadar garip bir deneyim olmalı onun için... Kendi dünyasından koparılıp, tanıdık olmayan tehlikelerle dolu bir aleme atılmış, anlamadığı yeteneklere sahip bir yabancıya bağımlı kalmış. Yine de pes etmemiş. Uyum sağlamış. Öğrenmiş. Hayatta kalmış. Bunlar önemsiz nitelikler değil. İçimde yankı bulan bir gücü anlatıyorlar, sadece taktiksel bir takdir olarak görmezden gelmenin giderek zorlaştığı bir farkındalığı.

Familiarım düşüncelerime yanıt veriyor, bilinci benimkine dokunuyor. Başka bir dünyadan gelen bu kadına merak duyuyor. Onun gelişile ilgili anılarımı tarıyor ve karşılığında kendi anılarını sunuyor. Benim hapsedildiğim yıllar ve kulenin varlığından habersiz olarak önünden geçen insanlar.

Yüzlerce kişinin başarısız olduğu yerde onun başarılı olmasını sağlayan özellik neydi? Bu soru aklımdan çıkmıyor.

Şafakla birlikte kervan hareketlenmeye başlar. Tüccarlar uyanır, küçük ateşler yakar ve sabah yemeklerini hazırlar. Rutinleri, mevsimsel düzenlere göre yerleşim yerleri arasında mal taşıyarak bu dağ yollarında geçirdikleri hayatları anlatır.

Yük hayvanları besleniyor. Tencere ve tavalar tıkırdıyor. Kızaran ekmeğin kokusu sabahın soğuşunda yayılıyor.

Hiçbiri gecenin neler yaşandığını bilmiyor. Orman zemini hala kanla kaplı olan yerin birkaç metre ötesinden geçiyorlar, ölümün rüyalarına bu kadar yaklaştığının farkında değiller. Lider sözünü tuttu. Haydutların izine hiçbir yerde rastlanmıyor.

Ellie, yakındaki bir ailenin ateşini yakmasıyla uyanır, alevlerin yumuşak çıtırtıları havada yankılanır. Gözleri hemen benimkilere takılır, her zaman var olan ihtiyatlılığı bilinciyle birlikte geri döner.

"Günaydın." Oturur ve ödünç aldığı pelerini omuzlarına sarar.

Başımı eğiyorum. "Güneş tepeye ulaştığında Ravencross'a varmış olmalıyız. Yol, nehir boyunca vadiyi takip ediyor."

Diğerleriyle birlikte basit bir kahvaltıya davet edildik — sıcak taşlarda pişirilmiş yassı ekmekler, kuru meyve ve çay — sonra onlar ayrılmak için hazırlanırken aralarında dolaştık.

Kum gezgini atıma binerken, kervan lideri yaklaşır ve hayvanın başının yanında durur.

"Ravencross'a giden yol dar bir geçitten geçiyor." Kuzeydoğuyu işaret eder. "Son birkaç gündür orada devriye sayısı arttı. Uygun belgeleri olmayanlar sık sık sorguya çekiliyor."

Uyarı açıktır.

"Bilgi için teşekkür ederim. Belki de ihtiyatlı davranmak isteyen yolcular için alternatif yollar vardır?" En son buradan geçtiğimde üç tane vardı, ama hala güvenli olduklarını varsayamam.

Beni uzun bir süre inceler, sonra kuzeye doğru uzanan bir patikayı işaret eder. "Sırt yolu daha uzun sürer, ama gizlilik sağlar. Batı kapısı yakınında ana yola tekrar bağlanır."

"Teşekkür ederim." Ona hafifçe eğildim. "Yardıminız için teşekkür ederim." O da eğildi, sonra tereddüt etti.

"Dün geceki adamlar gitti." Sesi sessiz. "Hiçbir şey kalmadı. Kargalar için bile yeterli değil."

Sessiz kaldım.

"Bu günlerde dağlardan garip rüzgarlar esiyor," diye devam ediyor. "Eski hikayeler yeniden ortaya çıkıyor. Unutmamız söylenen isimler." Bakışları hiç sarsılmıyor. "Otorite bile tedirgin görünüyor."

Bir süre durur ve derin bir nefes alır. "Ravencross'ta hayalet gibi dolaşırsan cevaplarını bulamazsın. Ama dün gece yaptığını yaparsan... insanlar hatırlamaya başlayacak. Bazıları korkuyla. Çoğu umutla."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. Ben karşılık vermiyorum ve benim hangi ismi kullandığımı tahmin ederse etsin, bunu kendine saklıyor.

Ellie, konuşmayı anlamadığı için açıkça hayal kırıklığıyla bizim konuşmamızı izliyor.

"Bu neydi?" diye sorar, o duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştıktan sonra.

"Ravencross'a giden ana yolda Otorite devriyelerinin arttığı konusunda uyardı. Alternatif bir rota önerdi."

"Başka?" Görünüşe göre konuşmanın alt metnini sezmişti. "Başka ne söyledi?"

"Dağlarda olağandışı hareketlilik olduğunu söyledi. Otorite'nin açık bir neden olmadan varlığını artırması endişe verici. Bu,

karavanların daha sık durdurulacağı ve bu da yolculuklarının gecikeceği anlamına geliyor."

"Uzun zamandır yoktun," diyor, kum gezgini üzerine binip eyere yerleşirken. "Hala geçerli olan bilgileri nasıl bulmayı umuyorsun?"

Haklı bir soru. "Ravencross'ta bilgi, yerleşik kanallardan akar: tüccarlar, han sahipleri, tacirler. Yüzler değişir, ama sistem devam eder." Kum gezginiyle kuzey yoluna yöneldim. "Eski... ortaklarımdan herhangi biri tasfiyeden kurtulduysa, umarım onlar ya da halefleri belirli ritüelleri sürdürmüşlerdir."

"Ya yapmamışlarsa?"

"O zaman biz de uyum sağlarız. Özgürlük esneklik gerektirir."

Önerildiği gibi sırt yolunu takip ederek, giderek yoğunlaşan orman içinden tepelere doğru tırmanıyoruz. Yol bazı yerlerde daralıyor ve tek sıra halinde ilerlememizi gerektiriyor. Ağaçların arasındaki gölgeleri tarayarak, çevremizde tehlike veya takip belirtileri olup olmadığını kontrol ediyorum. Bu dağlar bir zamanlar sihirle doluydu. Hatırlıyorum — ince, canlı, kökler ve kayalar arasında dolaşan bir sihir. Ama artık yok. Tasfiyeler sırasında Otorite tarafından yakıldı ve geriye sadece anılar kaldı.

Ellie konuşmaya başladığında neredeyse bir saattir yol alıyoruz.

"Anlamadığım bir şey var. Nasıl iletişim kuruyoruz? Belli ki tanıştığımız herkesin konuştuğu dili bilmiyorum. Normalde böyle mi konuşuyorsunuz? Birbirimizi nasıl anlıyoruz?"

Bu, beklediğim bir soruydu ve daha önce soracağını tahmin ediyordum.

"Seni buraya getiren şey, aramızda bir bağ oluşturdu."

Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Büyü bazen var olan boşlukları doldurur. Bu durumda, dil."

"Yani, ben senin dilini konuşmuyorum ya da sen benim dilimi konuşmuyorsun," diyor yavaşça. "İkimizin kullandığı kelimelerden bağımsız olarak birbirimizi anlıyoruz, öyle mi?"

"Basitçe söylemek gerekirse, evet." Gerçek, açıklamak istediğimden çok daha karmaşık. "Bu, doğrudan iletişimimizle sınırlı. Ben tercüme etmedikçe, başkaları seninle konuşurken seni anlamayacak, sen de onları anlamayacaksın."

Sessizleşir, ama söylediklerimi ve daha da önemlisi, söylemediklerimi düşündüğünü hissedebiliyorum. Zihni hızlı çalışıyor, *çok* hızlı. İlk tanışmamızdan beri algısı rahatsız edici derecede keskin olduğunu kanıtladı. Beni tedirgin eden zekası değil, diğerlerinin çoğunun gözden kaçırdığı şeylere odaklanma şekli. Gözleri hafifçe kısılır, yukarıdaki yaprakların arasından süzülen ışığı yakalar.

"Yani, her etkileşimimde sana bağımlıyım." Bu cümlede soru yok, sadece hayal kırıklığıyla karışık sessiz bir kabullenme var.

Bu düşünce beni memnun etmeliydi. Bağımlılık bir avantaj yaratır ve ihtiyacım olduğu sürece onun işbirliğini garanti eder. Onu bana bağlı tutar. Bunun yerine, onun vardığı sonuçtan garip bir şekilde memnuniyetsiz hissediyorum.

"Şimdilik. Dil öğrenilebilir, zaman ve pratikle."

Yol yavaş yavaş alçalıyor, Ravencross'un bulunduğu vadiye yaklaştıkça orman seyrekleşiyor. Ağaçların arasından yerleşim yeri görünüyor, ancak gördüğüm kadarıyla artık basit bir yerleşim yeri olarak adlandırılmaz. Taş binalar nehrin her iki yakasında kümelenmiş, birbirine birden fazla köprüyle bağlanmış, bacalardan duman yükseliyor.

Ağaç sınırında durup aşağıya bakıyoruz. Ravencross, hatırladığımdan daha büyük bir şekilde vadi tabanına yayılmış. Değişiklikler buradan bile görülebiliyor. Doğu yakasında yeni inşaatlar var. Taş ve ahşaptan yapılmış çok katlı binalar düzenli bir şekilde dizilmiş.

Otorite düzeni. Otorite tasarımı.

İçimde bir şey kıvrılıyor. Burası bir zamanlar tanıdık bir yerdi, bilginin serbestçe aktığı ve malların inceleme olmadan el değiştirdiği tarafsız bir sığınaktı. Her yolu, her tavernacıyı, mallarının ötesindeki konularda konuşmaya ikna edilebilecek her tüccarı tanıyordum. Şimdi ise tanıdık bir isim taşıyan bir yabancı.

Kasabanın merkezinde, daha önce olmayan bir yapı duruyor. Otoritenin sembolünü taşıyan, beyaz taşları güneşte parıltıyan bir bina. Çenemdeki kaslar seğiriyor. Yirmi yedi yıl, taş ve harçla oyulmuş. Yirmi yedi yıl boyunca, onların düzeni bir leke gibi bir zamanlar vahşi olan bu yere yayıldı. Tanıdığım Ravencross'un izlerini arıyorum: eğri büğrü sokaklar, tasarımdan çok ihtiyaçtan doğan uyumsuz binalar. Bunlar, Otorite'nin onayladığı bu yeni vizyonun altında gömülü.

"Benim yokluğumda Otoritenin varlığı daha da güçlendi." Sesimdeki sertliği gizleyemiyorum. "Buraya kök saldılar. Bir zamanlar burası tarafsız bir sınır yerleşim yeri idi. Şimdi ise onların izlerini taşıyor."

Nehir her zamanki gibi akmaya devam ediyor, kasabanın kalbinden geçiyor, ama kıyıları bile evcilleştirilmiş — bir zamanlar sadece doğal kıyı şeridi olan yerlere taştan takviyeler yapılmış. Otoritenin dokunduğu her şey gibi, vahşi kalp de kontrol altına alınmış, yönlendirilmiş ve onların amaçlarına hizmet etmek için yeniden düzenlenmiş.

Bu her şeyi karmaşıklştırıyor. Kalıcı bir dayanak noktası, daha sıkı kontrol anlamına gelir. Artan güvenlik. Bulmaya geldiğim bilgi akışına erişmek daha zor olacak

... tabii varsa.

"Oraya gitmemiz güvenli mi?"

Sorusu beni acil durumumuza geri getiriyor. Riskleri ve gereklilikleri hesaplıyorum, bildiklerimi ve keşfetmem gerekenleri tartıyorum. "Bu kadar zaman geçtikten sonra tanınmam pek olası değil. Otorite benim hala kuleye hapsedildiğuma inanıyorsa, beni aramak için bir nedenleri yok." Atımı ileri doğru iterek, tanıdık olmayan yönelim bozukluğunu bastırıyorum. Bu kasaba anılarla dolu: gizli odalarda yapılan strateji toplantıları, içki masasında fısıldanan istihbaratlar, yapılan ve bozulan planlar. Hepsi artık hayaletler. "Düşürüldüğünü bilmedikleri sürece."

Ravencross'un batı kapısına yaklaşırken ana yola tekrar katılıyoruz. Yol genişliyor, ticaret kervanlarının sık kullandığına dair kanıtlar var. Kasabaya yaklaşırken başka yolcular da görünüyor. Çiftçiler ürünlerini pazara getiriyor, zanaatkarlar alet ve malzemelerini taşıyor, işleri gereği kasaba duvarlarının içinden ve dışından geçen vatandaşlar var.

Bakışlarım dış sınırları tarayarak değişiklikleri kayda geçirir. Burası artık uzak bir karakol değildir. Kasaba büyümüştür: surlar, ayakta duran bir kapı, düzenli bir trafik akışı. Eskiden sadece geçiş özgürlüğü olan bir yerde düzen getirilmiştir. Girişte iki muhafız durmaktadır, otoritenin kırmızı üniforması yerine kasaba muhafızlarının yeşil üniformasını giymişlerdir. Sıkılmış ifadelerle yeni gelenleri işlemektedirler, belgeleri kontrol edip mallarını taşıyan tüccarlardan küçük giriş ücretleri almaktadırlar.

Görünüşte sıradan bir gözlemci gibi davranırken, kaybedilenleri yas tutuyorum. Sadece stratejik bir konum değil, daha az somut bir şey. Burası, bu sınır bölgelerinde özgürlüğün bir anlam ifade ettiği son yerdi. İnsanların arkalarını kollamadan konuştukları yer.

Gölgelerin korkulacak bir şey olmadığı bir yer.

Eyerde dikleşiyorum. Olan oldu. Bildiğim Ravencross artık sadece anılarda var ve anılar artık amacımı hizmet etmiyor. Önemli olan sadece önümde uzanan yol. Neyin kullanılabileceği, neyin aşılması gerektiği. Otorite burayı kendi imajına göre yeniden şekillendirdi, ama henüz kazanmadılar. Ben nefes aldığım sürece kazanamayacaklar.

"Bırak ben halledeyim." Kapüşonumu çekiyorum. "Hiçbir şey söyleme."

İki muhafızdan yaşlı olanı, biz yaklaşırken dikleşir, bakışları kum gezginlerimize kayar. Bu tür binekler eskiden dağlık bölgelerde nadir görülürdü. Onun ifadesinden, hala öyle oldukları anlaşılıyor.

"İşinizi belirtin." Eli kılıcının kabzasına rahatça dayanmış durumda.

"İkmal ve bilgi." Ses tonum saygılı ama kararlı. "Batı bölgelerinden geldik." Gözleri hafifçe kısılır. "Belgeleriniz?"

"Yolculuğumuz sırasında kaybettik." Sesime özür diler bir ton katıyorum. "Aşağı geçitlerde haydutlar vardı. Atlarımızla ve canlarımızla kaçabildiğimiz için şanslıydık."

İkimizi de inceliyor, Ellie'ye bakışları takılıyor, çünkü Ellie'nin ten rengi ve yüz hatları onu bu bölgenin yabancı olduğu konusunda şüpheyi yer bırakmıyor. Tekrar konuşmadan, ağır yüklü bir arabayla bir tüccar yaklaşıyor ve sabırsızca homurdanıyor.

"Giriş ücreti iki bakır para," der sonunda, diğer trafiği geciktirecek kadar önemli olmadığımızı düşünerek. "Atlar için de iki bakır para daha. Duvarların içindeyken küçük bıçaklar barışa bağlı olmalıdır."

Çöl göçebelerinin bana verdiği keseden bakır paraları çıkarırım.

"Silahımız yok."

Bize bir kez daha bakar, sonra geçmemiz için eliyle işaret eder.

"Crossroads Inn, gezginlere uygun fiyatlar sunar. Ana caddeyi takip ederek merkez meydanına gidin ve ayrılmadan önce belgelerinizi yenilediğinizden emin olun."

Kum gezginlerimizi Ravencross'a yönlendiriyoruz, pullu ayakları yılların trafiği ile pürüzsüzleşmiş parke taşlarına tıklıyor. Ana cadde insanlarla dolup taşıyor. Tüccarlar taş duvarlarda yankılanan fiyatları haykırıyor, sesleri kaotik bir ticaret senfonisinde rekabet ediyor. Zanaatkarlar açık önlü dükkanlarda metali dövüyor ve ahşabı şekillendiriyor, çınlama ve testere sesleri sürekli insan akışının arka planını oluşturuyor.

Kokular ilk önce vuruyor, katmanlı ve kaçınılmaz. Taze ekmek. Yanmış et. Sıcak yağ teri. Hayvancılık. Duman. Her koku farklı, ama birbirine karışmış, her yönden baskı yapıyor. Yıllarca küçük bir odaya hapsedilmiş ve sessizliğe maruz kalmış birinin duyularına bu saldırı neredeyse baş döndürücü.

Ama ben tereddüt etmiyorum. Yavaşça, *dikkatlice* nefes alıyorum. Kokuların içimden geçmesine izin veriyorum. Çok fazla, ama yine de yabancı değil. Bir zamanlar bu benimdi. Otoritenin ulaşamayacağı bir alan. Bir geçiş noktası, bir sığınak. Şimdi beyaz taştan yapılmış binaları pazar meydanının üzerinde yükseliyor, her yönden görülebiliyor ve gölgesini sadece kasabaya değil, bir zamanlar olduğum kişinin anılarına da düşürüyor.

Ellie'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, tezgâhtan tezgâha, hareketten renge, sese atlıyor. Eyerinde kıpırdanıyor, omurgası gergin. Başka bir dünyadan gelen biri için

dünyadan gelen biri için, bu mütevazı kasaba bile duyularını kuşatmış gibi hissettiriyor olmalı. *Onun* kasabalarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Sessizliklerinin nasıl olduğunu.

"Yakınımda kal." Kum gezgini ileriye doğru yönlendiriyorum. "Ravencross her zaman tüm bölgelerden gelen ticareti memnuniyetle karşılamıştır. Ama gördüğüm değişiklikler ve Otorite'nin varlığı nedeniyle, yabancıların artık fark edilmeden geçemeyeceğini düşünüyorum."

Nehir kasabayı ikiye ayıran merkez meydanına doğru ilerliyoruz. Üç taş köprü nehri geçerek eski batı mahallesini, Otoritenin her taş çizgisinde ve yapının simetrisinde izlerini bıraktığı yeni, katı bir şekilde düzenlenmiş doğu mahallesine bağlar.

Crossroads Inn, ana ticaret yollarının kesiştiği noktada, yıllar içinde açıkça genişletilmiş üç katlı bir yapı olarak duruyor. Merkezi konumu, onu insanlar için doğal bir buluşma yeri haline getiriyor. Para ve sohbet akışıyla bilginin kolayca dolaştığı bir yer.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Ellie, hanın önünde attan indiğimizde sorar.

"İçeri girip, konuşmaktan çok dinleyeceğiz ve gelişimizle kimlerin ilgilendiğini gözlemleyeceğiz." Meydanı tarayarak, insanların fark edilmeden izleyebileceği konumları not ediyorum. "Bilgi her zaman Ravencross'un en değerli malı olmuştur. Eski bağlantılarımdan hayatta kalan varsa, yakında öğreneceğiz."

O da benim bakışımı takip ederek kalabalık pazarı gözden geçirir, yüzünde düşünceli bir ifade vardır. "Ya hayatta kalmamışlarsa?"

"O zaman yenilerini kurarız." Kum gezginlerimizi hanın ahırına doğru yönlendiriyorum. "Bu ilk kez olmayacak."

Ona göstermediğim şey, kasıtlı olarak sakın görünüşümün altında kemiren belirsizliktir. Parmaklarım kum gezgininin dizginlerini fark edilmeyecek şekilde sıkılaştırır, bu da içimdeki huzursuzluğun tek dışa vuran işaretidir. Kule ve bağlar yıllarca beni şekillendirdi, nefret ettiğim ama anladığım sabitlerdi. Şimdi ise önümde özgürlük uzanıyor, tüm olasılıklar ve riskler.

Eskiden uyduğumuz kuralların değişip değişmediğini ya da tamamen ortadan kalkıp kalkmadığını bilmiyorum.

Dünya bensiz yoluna devam etti. İttifaklar değişmiş olacak. İsimler unutulacak. Beni hatırlayanlar ölmüş ya da daha kötüsü, sessiz kalmış olabilir. Artık tanımadığım bir dünyaya geliyorum. Ben başka bir zamandan kalma bir kalıntı gibiyim. Artık benim için yer kalmamış olabilecek bir yere dönen bir efsane.

Bu değişmiş ortamda yerimi bulmak için dikkatli bir yol haritası ve alışık olmadığım bir alçakgönüllülük gerekecek. Öfke kötü bir pusuladır,

ama yine de içimi yakıyor. Sabır gerekecek. Hayatımın kontrolünü yeni geri kazanmışken, bu kolay olmayacak.

Ve yanımda, hiç var olmaması gereken bir kadın oturuyor. O, bilinmeyenlerle dolu bir manzarada bir başka bilinmeyen.

Ravencross, geride bıraktığım ağ, Otoritenin erişimi ve eski hikayelerin neden yeniden ortaya çıktığı hakkında cevaplar verecektir. Belki de Ellie'nin kendisi ve neden sadece onun benim çağrımı yanıtlayabildiği hakkında da bazı cevaplar verecektir.

Burada olmak ilk adım. Ve aradığım şeyi bulduğumda, asıl işim başlayacak.

On Üçüncü Bölüm

ELLIE

*"Toz bile onu şekillendiren elleri hatırlar." Toprak
Damarı Bilgelerinin Sözleri*

Gölgeli kapıdan bir ahır çocuğu çıkar, gözleri kum gezginlerimizi görünce büyür. Tereddütlü adımlarla yaklaşır, sanki gözünü kırparsa hayvanlar yok olacakmış gibi bakışlarını onlardan ayırmaz. Etrafımızda, yoldan geçenler pullu yaratıklara komik bir şekilde geniş bir mesafe bırakır, alçak sesle fısıldar veya havada hızlıca semboller çizerler — belki de koruyucu jestler. Batıl inanç mı? Saygı mı? Anlayamıyorum.

"*Shaverik nul'ma?*" Çocuk hayvanları işaret eder, sesi hayretle yükselir.

Sacha cevap verir ve küçük bir madeni parayı çocuğun avucuna sıkıştırır. Kirle lekelenmiş yanakları, yüzünü ikiye bölecek kadar geniş bir gülümsemeye dönüşür. Çöl hayvanları yerine antik kalıntılarla uğraşan biri gibi saygıyla her iki hayvanın dizginlerini alır.

"Kum gezginlerimize iyi bakılacak." Sacha, yüzünü gizlemek için başlığını düzeltir. "Çocuk onlardan oldukça etkilenmiş görünüyor. Daha önce hiç çöl hayvanları görmemiş."

"Sanırım burada alışılmadık bir şey." Ahır çocuğunun onları götürmesini izlerim, küçük bedeni yeni kazandığı önemin verdiği bir kibirle sallanıyor. Göğsümde bir şey kıvrılıyor. Ne olduğunu biliyorum. İzlendiğini ve anlaşılmadığını hissetmek. "Tıpkı benim gibi."

Sacha başını çevirip gözlerimi arar. "Bu yüzden dikkat çekmememiz gerekiyor." Parmakları dirseğime dokunur, nefes kadar hafif ama sıcak, şaşırtıcıdır. Bir rehber. Bir uyarı. Belki ikisi de. "Gel. Yemek ve kalacak yer bulalım. Ve bu kadar... dikkat çekmemeye çalış." Bakışları üzerimde dolaşır. "Dikkat çekici."

Parlak güneş ışığından sonra hanın içi loş, gölgeler köşelere örümcek ağı gibi yapışmış. Hava gürültü ve sıcaklıkla dolu — kahkahalar,

çınlayan bardaklar, anlamadığım bir dilde yapılan düşük sesli konuşmalar. Kavrulmuş et, taze ekmek ve adını bilmediğim baharatların kokusu beni sarıyor. Derin bir nefes alıyorum, tüm bu yabancı rahatlık beni içine çekiyor.

Burası Chicago değil. Ama bir tür medeniyet...

Önümüzde geniş bir ortak salon uzanıyor, baharın sıcaklığına rağmen alevlerin yüksekte dans ettiği geniş bir taş ocak hakim. Yılların dumanıyla kararmış ve zamanla parlaklaşmış ağır kirişler tavanı kaplıyor. Merdivenler bir duvara yaslanmış, garsonların müşteriler arasında koşturduğu uzun bir barın yanından kıvrılarak yukarı çıkıyor.

Oda hayatla doludur - günlerce süren boş manzaralar ve sessiz sohbetlerden sonra bu bir şoktur. Masalar, basit ev yapımı giysilerden gözlerimi acıtacak kadar parlak renklerde boyanmış kumaşlara kadar çeşitli giysiler giyen insanlarla doludur. Işığı yakalayan küçük gümüş boncuklarla süslenmiş, özenle örülmüş saçları olan iki kadın, kehribar rengi bir şey içeren bir sürahiyi paylaşıyor. Barda, üç adam sessizce içiyor, vücutları gergin yaylar gibi.

Oda üzerime baskı yapıyor. Sinirlerim canlı bir kablo gibi titriyor.

Neredeyse Sacha'ya yaklaşıyordum. *Neredeyse*. Onun varlığı beni kendine çekiyor. Ona güvendiğim için değil, tanıdık geldiği için. Ve şu anda tanıdık bir şeye *ihtiyacım var*.

Tezgahın arkasından yaşlı bir kadın çıkıyor, yüzünde gülümseme çizgileri var, elleri yılların çalışmasından nasırlanmış. Onda bir şey var ki, insana güven veriyor. Bana bu binanın sakladığı tüm sırları bilen türden birini hatırlatıyor. Bizi selamlarken gözleri sıcaklıkla parlıyor.

"Vashna tem, vashira!"

"Vashna tem," diye cevaplar

Sacha.

Konuşmaları hızlı akıyor, benim çözemediğim tonlamalar ve seslerle dolu. Ellerimi önümde sabit tutuyorum, karavandan aldığım kıyafetleri giymiş olsam bile ne kadar yersiz görüldüğümün farkındayım. Han sahibinin gözleri birkaç kez bana kayıyor, ifadesi şüphecilikten çok meraklı, ama yine de değerlendirci. Beni kaybolmuş bir yolcu mu yoksa daha garip bir şey mi olarak gördüğünü anlayamıyorum.

"Odamız bir saat içinde hazır olacak," diyor Sacha, yıpranmış tezgahın üzerine paraları kaydırıktan sonra. "Bir şeyler yemek ister misiniz?"

Ben cevap veremeden midem cevap veriyor. Midemin gurultusu o kadar yüksek ki, han sahibi gülümsüyor. Yanaklarım kızarıyor. "Evet, lütfen."

Hancı bizi, yıpranmış bir destek direğinin arkasına gizlenmiş köşe masasına götürür. Sacha sırtını duvara dayayarak oturur. Ben de onun karşısına, sırtımı odaya dönük, ama şömineyi görebilecek şekilde otururum.

Koltuklar yastıklı değil, ama kum gezgini eyerinde sonsuz bir sarsıntının ardından kadife gibi geliyor. Oturduğum anda vücudum tuttuğu tüm gerginliği bırakıyor. Kaslarım ağrıyor — omurgam boyunca gerginlik, uygun olmayan dikişlerin altında çığ derinin acısı, gözlerimin arkasında hissettiğim sessiz zonklama. Durduramadan küçük bir iç çekiş kaçıyor.

Sacha'nın gözleri benimkilere kayıyor, başını hafifçe eğip gözlerini kısıyor, sonra tekrar başka yere bakıyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Omurgamı düzeltip, yorgunluğa rağmen odaklanmaya çalışıyorum. Buraya gelme amacımızı ne kadar çabuk tamamlarsak, o kadar çabuk gerçek bir yataкта uyuyabilirim.

"İzleriz. Dinleriz." Sesi sadece bana yönelik bir tona düşer, yumuşak gürültü cildimde beklenmedik bir titreme yaratır. "Ve bilgi ararız."

Çevremizdeki sesler tuhaf bir samimiyet yaratıyor. Ses duvarı, konuşmamızı dinleyenlerden koruyor. Öne eğilip aramızdaki mesafeyi azaltıyorum, ta ki seyahatin tozu altında hala ona yapışmış olan hafif çöl kokusunu alana kadar.

"Ne tür bilgiler?" Ben de onun alçak ses tonuna uyum sağladım, tehlikeli bir oyunun komplocuları olduğumuz hissini bir türlü atamadım.

"Eski ağların hala var olduğuna dair işaretler." Konuşurken gözleri odayı metodik bir şekilde taramaya devam ediyor. "Eski ittifakların izleri. Otorite hareketlerinde olağandışı değişiklikler. Ve en önemlisi, kulenin çöküşü veya benim yokluğumla ilgili haberlerin Ravencross'a ulaşip ulaşmadığı."

Sözleri beni ürpertir.

Otorite onun serbest olduğunu öğrenirse, onu yakalamak veya öldürmek için ne kadar ileri giderler? Ve ona yardım ettiği ortaya çıkanlara ne olur?

Bana?

Hafifçe bir yana eğildi, çoğu kişinin fark etmeyeceği kadar ince bir hareket. "Şöminenin yanındaki üç adam. Biri gümüş bir Otorite rozeti takıyor."

"Otorite mi?" diye fısıldadım.

"Alt düzey yetkililer. İdari kademe. Yine de tehlikeliler. Tutuklama, yaptırım ve infaz emri verebilirler. Hepsi de silah kullanmadan."

Kalbim hızla atmaya başlar. Dönüp bakma dürtüsüne direnirim. Bunun yerine, koltuğumda pozisyonumu değiştirir, doğal hareketimi kullanarak o yöne rahat bir bakış atarım. Basit ama iyi dikilmiş giysiler giymiş üç adam bir masada oturmaktadır.

Mütevazı görünümlerine rağmen, kendilerine özgü bir güç ve özgüvenle davranıyorlar. En yaşlı adamın yakasında, hareket ettiğinde ateşin ışığını yansıtan gümüş rozeti fark ettim. Yuvarlak ama düzgün değil. Üç kırık halka, keskin bir çapraz çizgiyle kesilmiş, hizasız bir şekilde kıvrılıyor. Alt yay kısmında kırmızı emaye izleri var.

Yüzlerindeki ifadeler, ciddi bir tartışma yaptıklarını gösteriyor. Biri küçük bir parşömene notlar alırken, diğerleri alçak sesle konuşuyor.

Bu üç adam, Sacha'nın ve benim ölümümüzü hiç düşünmeden emredebilirler. Bu farkındalık kanımı donduruyor.

Hancı geri dönerek düşüncelerimi kesintiye uğratar ve tatlı ve baharatlı kokan iki toprak kupa getirir. Ellerimi kupa etrafına sararak ısısından rahatlık duyar ve dikkatlice bir yudum alırım. Sıvı dilimde yayılır — tatlı, baharatlı ve beklenmedik bir derinlikte. Günlerce ılık su içtikten sonra, bu zengin tat neredeyse şok edici. Bana memleketimdeki Noel pazarlarını, karlı akşamlarda içtiğim sıcak elma şarabını hatırlatıyor, ama tanımadığım, yerini koyamadığım bir tadı var. Bir an için, vatan hasreti içimi kaplar. Beni boğmadan onu uzaklaştırırım.

"Bu çok iyi!" Soğukkanlılığımı gizlemek için bir yudum daha alıyorum.

"Dağ elması şarabı." Sacha içişimi izlerken dudakları yukarı kıvrılıyor.

Bardağı dirseğiyle dokunmadan duruyor. "Ravencross bununla ünlüydü. Uzun zamandır tatmamıştım."

Ses tonundaki ince değişiklik içimde bir şeyleri harekete geçirir. Yıllarını kaybetmiş bir adamın bir anlık görüntüsü. Onun için burası sadece garip bir dünya değil. Değişmiş bir dünya. Tanınmaz hale gelmiş bir yuva.

Hancı, dolu dolu yemek kaseleriyle geri döndüğünde, Sacha'nın yüzünü değiştiren bir gülümsemeye neden olan bir şey söyledi.

Kaşığım ağzıma gitmeden donakaldım. Değişim o kadar büyük ki nefesim kesildi. Sert hatları yumuşadı ve kısa bir an için daha genç göründü. Neden beni hazırlıksız yakaladığını bilmiyorum, ama öyle oldu. Belki onu yumuşattığı içindir. Belki de o görüntüyü zihnimde tutamadan kaybolduğu içindir.

"Ne dedi?" diye soruyorum, o gülümsemenin izlenimi hala aklımda, o odadan çıkar çıkmaz.

"Yarı aç görünüyorsun ve her lokmayı yemelisin." Bir parça ekmek koparıp güveçte ıslatıyor. Bu onun için çok normal bir hareket.

Çok *insani*. Sanki bir insan olmayı yeniden öğreniyormuş gibi, küçük hareketlerle. "Görünüşe göre, sana annelik duygusu beslemiş."

Başımı eğiyorum. "En azından biri öyle."

Sözler ağzımdan kaçıyor, ham ve fazla açık. Bu dünyada ne kadar yalnız olduğumu, ona ne kadar bağımlı hale geldiğimi giderek daha fazla fark ediyorum. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Onun duymasını istemiyorum.

Eminim duymuştur, ama yorum yapmadan geçiştiriyor.

Güveç çok lezzetli. Yumuşak et parçaları, arpa benzeri ama daha cevizimsi bir şeyle koyulaştırılmış et suyunda sebzelerle birlikte yüzüyor. Lezzeti dilime yapışıyor, zengin ve rahatlatıcı. Yanındaki ekmek yoğun ve doyurucu, kaseye batırmak için bir parça kopardığımda kabuğu parmaklarımın arasında çatlıyor. Yavaşça yiyorum, her lokmanın tadını çıkarıyorum, buraya ait biri gibi görünmeye çalışıyorum.

Masadaki yerimden, karşı duvarda asılı cilalı metal bir tabak görüyorum. Arkamdaki ortak salonu yansıtıyor ve çarpık yüzeyinde, arkamı dönmeden odayı izleyebiliyorum. Anlaşmalar yapan tüccarlar, hikayelerini paylaşan gezginler, iş çıkışı buluşan yerliler. Han, hayatların kesiştiği bir bağlantı noktası olan Ravencross'un kalp atışlarıyla çınlıyor.

Ben yemek yerken, Sacha'nın elleri sürekli hareket halindedir. Önce tuzluğu bir tarafa kaydırır. Sonra kaşığını kasesinden uzaklaştırır. Ardından peçetesini en uzun kenarı masanın kenarına paralel olacak şekilde üçgen şeklinde katlar. Onu izleyenlere, boş boş eşyaları düzeltiyor gibi görünebilir, ama onu yeterince uzun süre izledim ve gerçeği biliyorum. Bu adamın yaptığı her hareketin bir amacı vardır. O, boş boş hareket etmez. Her şeyi hesaplar.

"Ne yapıyorsun?" Merakım içimi yakarken sesimi sabit tutuyorum.

"Bir mesaj yazıyorum. Tanınabilecek bir işaret." "Kim tarafından?" Merakla eğildim.

"Eski ağlarımla bağlantısı olan herkes." Kupa kaldırıp bir yudum aldı, sonra onu kasenin tam bir el genişliği uzağına koyarak tuzlukla görünmez bir çizgi oluşturdu. "Eğer hayatta kalan varsa ve buraya gelmişse."

Sesinde hiçbir ipucu olmasa da, sözlerinde yatan kayıp beni yine etkiler. Çalınan onca yıl, kopan dostluklar, kesintiye uğrayan bir hayat. Dünya ilerlerken, onun için her şey durmuştu. Arkadaşlarından kaçısı hala hayatta? Onu tanıyacaklar mı?

Parmakları cerrahi bir hassasiyetle çalışıyor, ekmeğini aynı büyüklükte parçalara ayırıyor ve bunları tabağının kenarına anlamlı bir desen oluşturacak şekilde diziliyor.

Daha fazlasını sormak istiyorum — kuleye girmeden önceki hayatı hakkında, hala hayatta olmasını umduğu arkadaşları hakkında — ama gözlerindeki yoğunluk beni durduruyor. Bu, benim asla anlayamayacağım şekillerde onun için önemli. İlk kez, kuleden kaçan hesapçı stratejisti değil, kendisinden çalınan hayatla bağlantı kurmaya çalışan bir adam görüyorum. Bu yüzden sorumu basit tutuyorum. Odaklanmış. *Güvenli*.

"Birisi onu tanırsa nasıl anlarsınız?" "Aynı şekilde yanıt verirler. Bu sinyale bir ayna gibi."

Yemeğe devam ediyorum, metal tabakanın yansımasını kullanarak odayı dikkat çekmeden izliyorum. Otorite yetkilileri tartışmalarına dalmış durumda, ara sıra notlar alıyorlar ama başka kimseye dikkat etmiyorlar. Onların ilgisizliği beni rahatlatmıyor. Avcılar, ilgisiz göründükleri zaman en tehlikelidirler. Bir garson masalar arasında dolaşarak kupaları ve bardakları doldururken, tabakları da topluyor.

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?" Sesimde sabırsızlık hissini gizlemeye çalışıyorum, ama karnım doyduğu için yorgunluk kemiklerime yerleşiyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor. Uyanık kalma ve zorlu seyahat günlerinin yorgunluğu bir anda üzerime çöküyor.

"Gerekli olduğu kadar." Sacha yemeğine neredeyse dokunmamış, dikkatini özenle düzenlediği desenler ile odayı sürekli gözetlemek arasında bölmüş. "Sabır, eylemden daha iyi sonuçlar verir."

Başımı sallıyorum, parmaklarımı masaya vurma isteğiyle mücadele ediyorum. Kuleden ayrıldığımızdan beri, farklılıklarımız giderek daha belirgin hale geldi. Ben hareket arzularken, o dinginliği temsil ediyor. Ben sabrımın sınırına ulaştığımda, o daha yeni başlamış gibi görünüyor.

O her zaman böyle miydi, yoksa hapis hayatı onu zamanı farklı şekilde ölçen bir adam mı yaptı?

Her halükarda, kendimi onun sakinliğini taklit etmeye zorluyorum, her ne kadar bu bana uygun olmayan giysiler giymek gibi gelse de.

Elini masanın üzerinde duran benim elimin üzerine hafifçe koyuyor.

"Kıpırdama."

Bu temasın şoku beni yıldırım gibi sarar. Sacha ile birlikte geçirdiğimiz sürede fark ettiğim bir şey, onun nadiren dokunma girişiminde bulunduğu. *Hiç*. Kazara bile.

"Biri bizi izliyor." Dönmeye başladığımda parmakları hafifçe sıkışır, durmam için bir uyarıdır. "Bakma."

Kalbim göğsümde çarpıyor, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Otorite mi?" Bu kelime nefes nefese çıkıyor ağzımdan.

Ve o anda, Otorite'yi canavarlar olarak görmeye başladığımı fark ettim, onların suçlarını bildiğim için değil, Sacha'yı hapse atanların onlar olduğu için. Bir şekilde, yolculuğumuzun bir noktasında, onun düşmanlarını kendi düşmanlarım olarak kabul ettim.

Bu düşünce beni sarsıyor. Neden beni korkuttuğunu bilmiyorum, Sacha'nın paylaştığı küçük şeyler dışında onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, onlar kötü adamlar bile değiller.

"Hayır." Parmakları bir an daha benimkilerde kaldıktan sonra, fincanını hafifçe düzeltirken geri çekti. "Mesajımı anlayan biri."

Sıkışmış hissettiğim ciğerlerime zorla hava pompalıyorum, hızla atan kalbimin yavaşlamasını istiyorum. Elinin benimkinde bıraktığı boşluk hayali bir sıcaklıkla karıncalanıyor. Beklerken dakikalar saatler gibi uzuyor, her nefesle gerginlik daha da artıyor. Sonra Sacha'nın yüzünde bir değişiklik oluyor, çoğu kişinin fark etmeyeceği kadar küçük bir değişiklik, ama günlerce onun ifadelerini inceledikten sonra, ben bunu hemen fark ediyorum.

"Cevap veriyor." Sesi hiçbir şey belli etmiyor.

Sonraki birkaç dakika sonsuzluk gibi uzar. Her sinirim gergin haldeyken, ilgisizmiş gibi davranarak yahnimi bitirir ve ekmeğimi yerim. Kalabalık odanın bir yerinden görünmeyen gözler bizi izliyor, farkındalıkla tüylerim diken diken oluyor. Sacha masamızdaki eşyaları düzenlemeye devam ediyor, her hareketi yavaş, görülmek için. Göremediğim biriyle sözsüz bir konuşma.

Sonra arkadan ayak sesleri yaklaşıyor. Kaslarım geriliyor.

"*Vashnak tem solavin.*" Bir erkek sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşuyor, o kadar yakın ki nefesinin kulağımın yanındaki saçları hareket ettirdiğini hissedebiliyorum.

"*Narash nul'tor,*" diye cevaplar Sacha.

Yabancı, görüş alanıma girer. Uzun boylu ve zayıftır, yüzünde sert mevsimlerin aşındırdığı bir manzara gibi derin çizgiler vardır. Yaşlı değildir, ama hayatının çoğunu açık havada geçirmiş biridir. Çenesini kesen soluk bir yara izi, basit tunikasının yakasının altında kaybolur. Sıradan giysilerine rağmen, kılıfında saklanan bir kılıç gibi sessiz bir güvenle yürür — tehlikeli, ama kontrollü.

Keskin ve değerlendirci gözleri, Sacha'yı inceliyor, başlığının gölgesini delip geçmeye çalışıyor. Bakışlarında beni tedirgin eden bir şey var, sanki şiddete birkaç saniye uzaklıkta gibi.

"*Kavirak et Thornevale solavin?*" Sesi göğsünün derinliklerinden gürler, kelimeler bu dilin karakteristik özelliği olarak tanımaya başladığım müzikal ritimle akıyor.

"Thornevale'den mi geldiğimizi soruyor," diye Sacha sessizce tercüme ediyor ve sonra adama dönüyor. "*Navin. Sunfire neresh kavir.*"

Yabancınn kaşları saç çizgisine doğru yükselir, dikkatli tavrını bozan bir şaşkınlık belirir. "*Sunfire Dunes? Marishan lorath nevik?*" Parmakları masamıza bir kez vurur, bu hareket sıradan görünse de daha derin bir anlam taşır. Gözleri, rastgele olamayacak kadar sistematik bir şekilde odayı tarar ve sonra Sacha'ya döner. "*Narivak et selurin kavir neresh?*"

"Çölü geçmemize şaşırmış ve Ravencross'ta amacımızı soruyor." Bir elini avuç içi aşağıya bakacak şekilde masanın üzerine koyar — sanırım bu da bir işarettir. "*Narash selurin. Navirak et temresh kavir?*"

Etkisi anında ve elektriksel. Adam tamamen donar, eli masaya uzanmış halde kalır. Gözleri Otorite yetkililerine doğru kayar, sonra tekrar Sacha'ya döner, ifadesinde benim okuyamayacağım kadar hızlı bir değişiklik olur. Tanıma mı? Korku mu? Gördüğüm şeyi çözemiyorum, sadece aralarında beklenmedik bir şeyin geçtiğini anlıyorum.

"Ona ne sordun?" diye fısıldarım, üzerlerine çöken büyüü bozmaktan korkarak.

"Karanlıktan korkuyorsa." Sacha'nın sesi o kadar alçak ki neredeyse duyamıyorum. "Bu bir sınav."

A n cak o zaman anlıyorum. Bu sadece bilgi alışverişi değil. Bir kimlik belirleme ritüeli. Birbirlerini tanımak için ölüm riski alan insanlar arasında paylaşılan gizli sözler. Dışarıdan çok az kişinin görebileceği bir şeye tanık oluyorum.

Adam eğilir, vücudunu diğer masalardan konuşmamızı duyamayacakları şekilde çevirir.

"*Telkavin naresh kavir solavin. Navirak et melvar selurin.*" Duruşu rahat görünse de, gerginlik onu çok sıkı sarılmış bir yay gibi sarıyor. Eli, pelerininin altındaki hafif şişkinliğin gizli bir silah olduğunu düşündürdüğü kemerine kayıyor.

"Bu konuşmaya başka bir yerde devam etmemizi öneriyor," diye çeviriyor Sacha, sesi aramızdaki havayı zar zor hareket ettiriyor. "Burada açıkça konuşmanın güvenli olmadığını söylüyor."

Yabancınn gözleri Otorite yetkililerine kayıyor, avcılarını izleyen avın ihtiyatıyla onların hareketlerini takip ediyor. Ya da belki de avcı olan kendisi. Söylemesi zor.

"*Navirak et kavir meresh solavin? Telkavin naresh tol'var.*" Sesi sabit olsa da, her kelimedede aciliyet hissediliyor.

"*Narem kavir meresh,*" Sacha hafifçe başını sallayarak cevap veriyor. Adamın omuzları biraz gevşiyor.

"*Solavin kavir naresh. Telkavin meresh.*"

Kapıya doğru, kolundaki tüyleri silkeliyormuş gibi çok ince bir hareketle işaret eder, sonra dönüp kalabalık odanın içinden geçer.

Onun kayboluşunu izlerken boğazım düğümlenir. "Şimdi ne olacak?"

"Bizi daha güvenli bir yere götürmek istiyor." Sacha'nın gözleri kapıda kalır. "Duymam gereken bir şey olduğunu söylüyor."

"Ona güvenebilir miyiz?" Bu dünyayı tanımıyorum, ama insanları tanıyorum. Korkmuş olduklarında ne kadar çabuk yalan söylediklerini biliyorum. Ve o korkmuş görünüyordu.

Sacha'nın gözleri adamın uzaklaşan silüetini takip ediyor, bakışları her adımını takip ediyor, sanki tam emin olmadığı bir şeyi hatırlıyormuş gibi.

"Onda tanıdık bir şeyler *var,*" diye yavaşça itiraf ediyor. "Ama insanlar zamanla değişir ve anılar, zorunluluk gözlüğünden bakıldığında aldatıcı olabilir."

Onun profilini incelerken, geçmiş hayatındaki bağlantılardan şüphe etmenin ona neye mal olduğunu merak ediyorum. "Onu takip edecek miyiz?"

"Evet." Akıcı bir zarafetle ayağa kalkar ve masaya bozuk paralar bırakır. "Ama dikkatli ol. Bana yakın dur ve sana söylediğimde koşmaya hazır ol."

"Sence bu gerçekten bir tuzak olabilir mi?" Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Mümkün. Otorite kodları keşfetmiş veya ağları kırmış olabilir. Ama onun kullandığı sinyaller sadece çok özel bir grup insan tarafından biliniyor. Bence bu riski almaya değer."

Bu itiraf — onun geçmişine, bir zamanlar hayatını emanet ettiği insanlara bir bakış — beklenmedik bir şekilde samimi geliyor. Bir an için, bir zamanlar o kadar güçlü bir davaya ait olan bir adam görüyorum ki, birileri hala nasıl cevap vereceğini hatırlıyor olabilir.

Ortak salonu geçip çıkıştan dışarı çıkıyoruz. Hanın dumanlı sıcaklığından sonra dışarıdaki hava keskin ve temiz geliyor. Yabancı, köşede, gölgede yarı gizlenmiş duruyor. Gözlerimiz onunla buluştuğunda, dönüp dar bir yan sokağa kayboluyor.

Ravencross, etrafımızda şaşırtıcı bir labirent gibi uzanıyor. Dar geçitler, yıpranmış taştan yapılmış binaların arasında kıvrılıyor ve aniden, çeşmelerin mırıldandığı gizli avlulara açılıyor.

fiskiyelerin mırıldandığı gizli avlulara açılır. Üst katları birbirine bağlayan üstü kapalı yürüyüş yolları, caddenin karşısındaki binaların üst katlarını birbirine bağlar. Burada hiçbir şey, benim bildiğim modern şehirlerin ızgara düzenini takip etmez. Her şey kıvrılır, bükülür, kendi üzerine geri döner ve bu da insanı yönünü şaşırtır ve kafasını karıştırır.

Sacha adamın arkasında makul bir mesafe bırakıyor ve ben de onun yanında kalarak, kalabalığın içinde onu kaybetmemek için dikkat ediyorum. Merkez pazardan uzaklaştıkça sokaklar daralıyor ve kalabalık azalıyor, gürültü de arkamızda kayboluyor.

Mimari bana yabancı geliyor. Tepelerinde sivrilen kemerli kapılar, akan suyu andıran karmaşık geometrik taş işçiliğiyle çerçevelenmiş pencereler, kil çömlerle bahçelerin yetiştirdiği teraslı çatılar. Her şeye bakmak, benim için giderek daha gerçek hale gelen bu dünyayı içime çekmek istiyorum. Bunun yerine, bu labirentte onu kaybetmekten korktuğum için, kalabalığın içinde ilerleyen Sacha'nın sırtına odaklanıyorum.

Adamın yolu giderek karmaşılaşıyor. Rotamızı geri dönüyoruz, blokları dolaşıyoruz ve iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş olan dar sokaklara aniden sapıyoruz. Birkaç kez köşelerde durup, devam etmeden önce bizim farkında olduğumuzu işaret etmemizi bekliyor.

"Bizi şaşırtmaya mı çalışıyor?" diye fısıldıyorum, düşük asma dallarının altından geçerek, daha önce geçtiğimize emin olduğum bir sokağa girerken. Binalar birbirine doğru eğilmiş, aralarında sadece bir şerit kadar gökyüzü görünüyor.

"Takip edilmediğimizden emin oluyor." Sacha'nın sesi de aynı derecede alçaktı, dar geçitte vücudu bana doğru eğilmişti. "Ve evet, tuzağı kuranların biz olmamız ihtimaline karşı, geri dönmemizi engelliyor."

"Öyle miyiz? Takip ediliyor muyuz, yani... tuzak kurmuyor muyuz?"

Gözleri etrafımızdaki gölgeleri tarıyor, benim göremediğim şeyleri görüyor. "Hayır. Benim tespit edemediğim kadarıyla değil."

Sonsuz gibi gelen dolambaçlı geçitlerden sonra, iki yüksek binanın arasında, ana caddelerden gizlenmiş küçük bir avluya çıkıyoruz. Çamaşır ipleri, renkli bayraklar gibi üst pencereler arasında çaprazlamasına asılıdır; çocuk tunikleri, çarşaf ve adını bilmediğim giysiler hafif esintiyle dalgalanmaktadır. Bir duvar boyunca taş bir bankın üzerinde, sivri mor çiçekleri ve kalp şeklinde yaprakları olan sarmaşıklar bulunan bitkilerle dolu kil çömler dizili. Mekan, sanki sakinleri bizim gelmemizden birkaç dakika önce ortadan kaybolmuş gibi, yaşanmış ama ürkütücü bir şekilde terk edilmiş hissi veriyor.

Bu kadar hareketin ardından gelen ani sessizlik beni tedirgin ediyor. Artık hanın çok uzağındayız, bu zaten yabancı olan dünyada tanıdık olan her şeyden çok uzağınız

dünyada tanidik olan her şeyden uzaktayız. Yıpranmış ahşap bir kapı, sarkan saçakların gölgesinde bekliyor, demir menteşeleri yaşlılıktan kararmış. Adam kapının önünde durup duruyor ve kolunun içinden bir anahtar çıkarıyor.

"Meresh kavir solavin." Kapının kilidini açıyor.

Sacha durur ve bana bakar. "Arkamda kal. Tetikte ol."

Başımı sallıyorum, kalbim hızla atıyor. Bu adam her kimse, o kapının ardında ne varsa, dost ya da düşman, bu garip dünyada atacağımız sonraki adımları belirleyecek.

Adam kapıyı açar, arkasında sadece karanlık vardır. İçeri girer, çakmaktaşının çeliğe sürtünmesi sessizliği bozar. Küçük bir alev parlar ve adam bir lamba yakar, sokak seviyesinin altına inen dar merdivene kehribar rengi bir ışık yayar.

"Telkavin meresh." Bize onu takip etmemizi işaret eder.

Sacha hemen hareket etmez. Bana bakarak, sessiz bir soru ile kaşlarını kaldırır.

Ona hafifçe başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim serin taş kokulu hava ile doluyor. Sonsuz günler süren çöl, kule duvarları ve açık gökyüzü, bu dünyayı adım adım dikkatlice öğrenme sürecinden sonra, bu an çok önemli geliyor.

O eşiği geçer. Ben de hemen arkasından, yukarıdaki bilinen dünyayı geride bırakarak, aşağıda beni bekleyen sırlara doğru ilerlerim.

On Dördüncü Bölüm

SACHA

"Göremediğin şeye itaatsizlik edemezsin."

Otorite Kanunu

Merdivenlerden inerken KARANLIK beni sarıyor. Rehberimizin lambası gölgelere zayıf bir ışık saçıyor, ama benim için gün ışığı gibi. Her ayrıntı kendini gösteriyor: sayısız ayak iziyle pürüzsüzleşmiş taşlar, çatlaklardan sızan nem, aşağıdan yükselen nemli taş kokusu. Gölgeler bana fısıldıyor, bir zamanlar çok iyi tanıdığım yollara geri dönmemi hoş karşılıyor.

Ellie arkamda sıkıca duruyor, nefesi sessiz ama hızlı. Vücudunun sıcaklığı sırtıma ulaşıyor, o kadar yakın ki onu takip edip etmediğini kontrol etmeme gerek yok. Merdivenlerdeki her adımında ihtiyatlı olduğunu belli ediyor.

Yeraltına doğru ilerlerken elimi kaldırıp duvar boyunca sürüklerim. Bu basamaklar tanıdık geliyor. Yapımına yardım ettiğim bir yeraltı yolu. Tünel ağı Ravencross'un tamamının altında uzanıyor, güvenli evleri birbirine bağlıyor ve kaçış yolları sağlıyor. Geçen onca zamana rağmen korunmuş olduğunu görmek bana umut veriyor. Bakım gördüğünü gösteriyor. Bakım. *Niyet.*

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde, rehberimiz sola dönüyor, labirentimsi geçitlerde kendinden emin bir şekilde ilerliyor ve ara sıra arkasına bakarak hala onu takip ettiğimizden emin oluyor.

Birkaç dönüşten sonra bir kapıya ulaşıyoruz. Kendimi kapıya dokunmaktan alıkoymak zorunda kalıyorum. Ortasında bir amblem var. Kırık bir halka içinde, kanatları yarı açık, hareketsizlik ve uçuş arasında kalmış bir kuzgun. Rehberimiz kuzgunun gözüne küçük bir metal jeton koyuyor. Bir saniye sonra bir şey tıklıyor.

Başımı eğip gülümsememi saklıyorum. Güvenlik mekanizması, ilk kurduğumdan beri değişmemiş gibi görünüyor.

Bana dönüyor. "Amacını söyle."

Tanıdık cümle, uzun süredir uykuda olan bir şeyi uyandırıyor. Yıllarca süren tecrit sırasında Otorite'nin yok ettiğini sandığım bir parçamı. Kuzgun, eski emrin yankısı ile harekete geçiyor, başka bir yaşamdan bu ritüeli tanıyor.

Cevabı bulmak için hafızamı kurcalamama bile gerek kalmaz. "Gölgeler, ışığın ulaşmaktan korktuğu yerlere düşer."

Adam hareketsiz kalır, tüm tavırları değişir. Eli kapıya bastırılmış halde kalır, ama duruşu savaşa hazır hale gelir. Rehberimiz yok olmuştur, onun yerine bir asker durmaktadır.

"Bu şifre," diyor yavaşça, "on yıllardır kullanılmıyor." Gözleri kısılır ve öne eğilir, yüzüme düşen gölgelerin arkasını görmeye çalışır. "Kimsin sen?"

Kapüşonumu yavaşça indirir ve lambanın ışığının yüzüme tam olarak düşmesine izin veririm. "Bunu hanede sormalıydın... Kelren?"

Ağzımdan çıkan adı, on yılları birleştiriyor. O, batı operasyonlarımızı yöneten kıdemli teğmenlerimden biriydi. Hatırladığım asker, artık yaşlı bir savaşçı ve hayatta kalması bile onun yeteneğinin kanıtı.

İlk başta, sadece bana bakıyor. Gözleri yüzümü, duruşumu, omuzlarımın çizgilerini tarıyor — önündeki şeyi kataloglayarak, ona bir anlam yüklemeye çalışıyor. Ama anlam veremiyor. En azından hemen değil. Beni tanımaya çalışırken, zihninde yıllar boyunca tanıştığı yüzlerin anılarını taradığını izliyorum.

Sonra dudakları açılır ve tekrar kapanır.

"Ne..." Elimi kaldırıp Ellie'nin fısıltısını kesiyorum, gözlerim Kelren'den hiç ayrılmıyor.

Ama Ellie'nin sözleri onun şokunu bozar. Eli kılıcına gider. Çelik, dar geçit için çok yüksek bir sesle kınından çıkar. Onu kaldırmasını engellemem, ucu boğazıma doğru yönelir.

Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor. Bir test. Bana benzetilmiş bir şey. Bunu bilmek için zihnini okumama gerek yok. Son karşılaştığımızdan beri hiç yaşlanmadım. Bunun makul bir açıklaması yok.

"Sen öldün." Sözlerim sert çıkar. "Cesedini gördüm. Ben..." Sesi tamamen kırılır. Kılıç ucu titrer, ama onu tekrar sabitler. "Kimsin sen?"

Kıpırdamıyorum. "Ben bir illüzyon değilim, Kelren."

Parmakları kılıcın kabzasına sıkıca tutunur. Bana inanmaz. Yüzüm ve yirmi yedi yıllık bir anı arasında sıkışıp kalmıştır. Daha yaşlı, daha yıpranmış ya da ölümün tükettiği bir yüz

daha yaşı, daha yıpranmış ya da ölümün tükettiği bir yüz, değişmeden ona bakıyor. Nefesi şimdi daha hızlı, dar alanda sertleşiyor.

Şifreyi tekrarlıyorum. "Gölgeler, ışığın ulaşmaktan korktuğu yerlere düşer."

Jeton, sinirsiz elinden kayar. Taş zemine çarparak yere düşer ve yerde yuvarlanır, ama o fark etmez. Kılıcını tutan kolu şiddetle titrer. Şok ve eğitim arasındaki çatışmada kılıç aşağı iner, yukarı çıkar, tekrar aşağı iner.

"Bu olamaz..." Kafasını sarsar, hareketi sarsıntılıdır. "Sen olamazsın ..." Gözleri yüzüme, gözlerime kayar. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirir.

Dizleri titrer. Kılıcı, moraracak kadar sert bir şekilde taşa çarparak elinden düşer. Düşen jetonu almak için uzanırken elleri titrer, parmakları iki kez ıskalar, sonunda soğuk metali kavrar.

"Gölge bizi korusun." Sözler boğazından kopar. "Vareth'el."

Omzuna dokunuyorum. "Kalk, asker. Benim törenlere önem vermediğimi bilirsin. Bu değişmedi."

Ayağa kalktığı anda, dünyası ayaklarının altında değişmiş bir adamın dengesiz hareketleriyle kalkar. Gözlerime tekrar bakmaz, ama tüm vücudu şaşkın duygularla titriyor: keder, şok, umutla savaşıyor inanamama. Yüzü gevşek, on yıllardır sürdürdüğü yas, önünde duran imkansız gerçekle çarpışıyor.

"Komutan Varam bunu görmeli." Hâlâ titreyen eliyle, jetonu bir kez daha kapıya bastırır. Mekanizma tıklar ve kapı açılır. "Senin yakalanmandan beri ağır geri kalanını o kontrol ediyor."

Rahatlama beni derinden etkiledi. Varam hayatta kalmıştı. Bu anı hayal etmiştim. Sessizce tekrar tekrar canlandırmıştım, ta ki şekli bozulana kadar. Kim dayanmış, kim boyun eğmiş, kim *kırılmış* ve kim benim geride bıraktıklarımı taşımaya çalışmış diye kendime işkence etmiştim. Herkesin içinde, bunun Varam olması gerekiyordu.

Sadece her anlamda benim yardımcım olduğu için değil. Ve ona hayatımı emanet ettiğim için de değil. Thornreave'den sonra birinin benim yerimi alması gerektiği için. Birinin, olayların ardından ordumuzu yönlendirmesi gerektiği için.

Kaç görevde liderlik yaptı? Benim gittiğimi bilerek kaç gece bu kararları omuzladı? Sorular içime doğru dönüyor, her biri bir öncekinden daha derin. Bir hafta yas tutup yoluna devam mı etti? Bir ay mı? Yoksa benim talep edeceğim aynı acımasız odaklanma ile kendini davaya mı adadı?

Önemli değil. O *hayatta*. Bu basit gerçek, diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Benim yokluğumda ne tür kararlar almış olursa olsun, ne tür yükler taşımış olursa olsun,

dayandı. Benim yardımcım. Arkadaşım. Veinwardens'ı tüm bu süreç boyunca ilerletebilecek tek kişi.

Yüzümde rahatladığımı belli etmiyorum. Burada değil. Henüz değil. Ama içimde bir şey yerleşiyor, kule kapısı nihayet açıldığından beri taşıdığımı fark etmediğim bir gerginlik.

Kapıdan geçmeden önce başlığımı tekrar takıyorum. Hava, arkamızdaki geçitten daha sıcak, eski taş, yağ, ter ve demir kokusu taşıyor. Tanıdık... ama değil.

Kapının ötesinde, taş duvarları ve ahşap kirişlerle çaprazlanmış alçak tavanı olan bir oda var. Birkaç yağ lambası, odaya sabit bir ışık yayıyor. Beklenmedik bir tanıdıklık dalgası beni sarıyor.

Burası bir zamanlar bizim merkezi toplantı odamızdı; kısmen komuta merkezi, kısmen sığınaktı. Duvardaki haritalar benim tasarladığım sistemle işaretlenmişti, ancak mürekkep solmuştu ve bazı semboller değiştirilmişti. Odanın ortasında büyük bir masa duruyordu. Etrafındaki sandalyeler birbirine uymuyordu, ancak düzeni disiplinli bir görüntü veriyordu. Karşı duvarda kağıtlar, silahlar ve kurutulmuş erzakların bulunduğu raflar vardı.

Üç kişi aynı anda başlarını kaldırıyor. İki erkek ve bir kadın. Kelren'e benzer, dağ tüccarlarının giydiği basit kıyafetler giyorlar, ama duruşlarında hiçbir şey sıradan değil. Elleri hemen silahlara uzanıyor ve gözleri bize kilitleniyor.

Kimse konuşmaz.

Yüzlerini inceliyorum. En yaşlısı, gümüş grisi saçlı, yüzünde yara izleri olan bir adam, masanın arkasında duruyor. Yüzü ifadesiz, gözleri keskin ve odaklanmış. Yaşlı görünebilir, ama onu tanıyorum. Sessiz olsa bile. Bunca zaman geçmesine rağmen.

Varam Kellis. İkinci komutanım. En yakın arkadaşım.

Yüzünde hatırladığım yaraların üzerine yeni yaralar eklenmiş, ama gözleri aynı.

"Kelren?" Sessizliği bozan o, hiç dinlenmeyi öğrenmemiş birinin akıcı hareketleriyle masanın etrafında dolaşıyor. "Rapor? Buraya kimi getirdin?"

Kelren öne çıkar, sesi titriyor. "Komutanım ..." Kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı ve beni işaret etti.

Varam'ın bakışları kayar. Beni süzer, sığınağının kalbinde kapüşonlu bir yabancıyı görür. Yüzündeki ifade daha da sertleşir, eli kemerine takılı hançere uzanır.

"Kimliğini açıkla." Emir, alışkanlığın, otoritenin üzerine yığılmış yorgunluğun ve itaat edilme beklentisinin ağırlığını taşır.

Kapüşonuma uzanıp yavaşça indiriyorum, ışığın yüzüme değmesine izin veriyorum.

Etkisi hemen görülür. Odanın havası gerilir. Varam konuşmaz. Hareket etmez. Vücudu tepki vermez, ama zihni verir. Göz bebeklerinin büyümesi, nefesinin durması bunu gösterir.

Dudakları açılır. Bir kelime oluşur, sonra yok olur.

Kadının bardağı masaya düşer, sıvı koyu bir leke halinde yayılır.

Birinin nefesi yarıda kesilir. Ama ben sadece Varam'ı izliyorum.

"*Sacha?*" Sanki bir daha asla söylemeyeceğini düşündüğü bir kelimemmiş gibi söyler.

Benim adım, unvanım değil. En yakın arkadaşımın sesi, ikinci komutanımın değil. O tek kelimede yıllarca süren keder, benim danışmanlığım olmadan verilen emirler, tek başıma geçirdiğim savaş alanları yatıyor.

"Varam." Esaretim boyunca onun adını hiç söylememiştim.

Onu söylemek, taşıdığımı unuttuğum bir silahı bırakmak gibi geliyor.

İki eliyle masanın kenarını sıkıca tutar. Parmak eklemleri beyazlaşır. Masayı tuttuğu yerden ahşap gıcırda. Bacakları bir anlığına onu yüzüstü bırakır ve sallanır.

"İmkansız." Sesi kısık çıkıyor. "Bu ne tür bir büyücülük?"

"Büyücülük değil."

"Cesedini kendim teşhis ettim." Sesi kırılır. "Onu Ashenvale'de gezdirdiler. Onu yakmalarını izledim. Hiç şüphe yoktu. Parmağındaki yüzük. Yüzün."

Beni kurtaramadığını düşünüyordu. Ama şimdi, beni sağlam ve değişmemiş halde görünce, daha kötü bir düşünce aklını dolduruyor. Benim hiç ölmemiş olma ihtimali... ve onun beni hiç aramamış olması.

"Bilmiyordun, Nul'shar." *Arkadaşım. Kardeşim.* "Öldüğümü sandın."

"Düşmüş olduğunu söylediler. Thornreave Geçidi'nde yenildiğini söylediler. Elimizden geleni yapmaya çalıştık..."

"Sana bir ceset verdiler."

"Bize *keder* verdiler!" Sözleri keskin. Burnundan nefes alır, dengede kalmaya çalışır. "Ve bir cenaze ateşini. Bizim sorgulamadığımız bir cenaze ateşini."

Aramızda sessizlik hakim oldu.

Bunca zaman, kimse gelmedi çünkü büyüü bozamadılar diye düşündüm. Çünkü ulaşamazdım. Ama gelmediler... çünkü *bilmiyorlardı*.

"Beni bir kuleye kilitlediler." Sesim yumuşak. "Büyüyle bağladılar."

Dikkatimin ucunda, kadın ayağa kalkar, hançeri kınından yarıya kadar çıkarır. Gözleri yüzüme kilitlenmiştir, ifadesinde şüphe ve inanmazlık arasında gidip gelir. Yanındaki adam da onun duygularını yansıtmaktadır.

Anılarım canlanırken bakışlarım ona kilitlenir. O duruş. Bıçağı tutuş şekli. Onlarca yıl geçmesine rağmen, o kontrollü hareketleri *tanıyorum*. "Mira?"

Bir an için, Varam kadar hareketsiz kalır, yüzünde tanıma ile imkansızlık arasında bir çatışma yaşar.

"Gölgeler adına," diye fısıldadı. "Gerçekten sen misin?"

Ellie'nin yanımda hareket ettiğini görmekten çok hissediyorum. Odanın duygusal atmosferini algımlarken, duruşunda hafif bir gerginlik, nefesinde bir değişiklik oluyor. Kelimeleri anlamıyor, ama beden dilini okuyor: şok, inanamama, bu sert savaşçıların önümde donakaldıkları hali.

"Onlar benim idam edildiğime inanıyorlardı. Bir hayalet görüyorlar." "Kuleye girdiğini bilmiyorlar mıydı?"

Onun sesini duyunca Varam yavaşça doğrulur, çenesindeki gerginlikte hala şokun izleri görülür. Bakışları ona kayıp sonra bana dönmeden önce, zihninin çalıştığını neredeyse görebiliyorum.

"Seni esir aldıklarını mı söyledin?"

"Evet. Beni Sunfire Dunes'daki bir kuleye kapattılar." "Ve o da seninle miydi?" Ellie'ye doğru başını salladı.

"Yakın zamana kadar değildi. Beni orada tutan büyüü bozdu. Onun varlığı, kaçmamı sağlayacak kadar büyüü bozdu." Daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Ellie'nin nereden geldiğine dair tüm gerçek, zaten kırılan olan bu anı daha da karmaşık hale getirecektir.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Diğer adam sonunda sesini bulur ve sorar. Onu tanımıyorum, ama benim Veinwardens'ta geçirdiğim yıllarda orada olacak kadar yaşlıdır. "Karşımızda hiç değişmeden duruyorsun."

"Bağlanmanın bir sonucu. Kule sınırları içinde zaman farklı şekilde akıyordu."

Varam masanın etrafından dolaşp yavaşça bana yaklaşır. Önümde durduğunda, gözlerinde disiplinle savaşan duygular belirir.

"Thornreave Geçidi." Sesi sert. "Yetkililer pozisyonunu ele geçirdi. Sana zamanında ulaşamadık."

"Emirlerimi yerine getirdin." Gözlerine bakarak devam ettim. "Doğru kararı verdin. Şimdi bana sorsaydın, yine aynısını yapmanı söyledim."

Elini uzatıp ön kolumu tutar. Beni kucakladığında, bu formalite değildir. Kaybedilen bir şeyin yeniden gerçek olduğunu teyit eder. Vücudumu şok ederek hareketsiz hale getirir. Her bir unsuru algıladıkça takip ederim. Omuzlarımdaki kolunun ağırlığını, kolumdaki parmaklarının tutuşunu. Ama kıpırdamam.

Vücudum, nasıl gevşeyeceğini hatırlamadan önce nasıl gerileceğini hatırlıyor. Kolumu kaldırıp ona sarılmam için bir kalp atışı daha geçiyor.

"Gölge Damar Lordu, Vareth'el geri döndü." O uzaklaşırken sesi ciddi, resmi ve boğuktur.

"Tanıklık etmeliyiz," diyor Mira. Onun ihtiyatı, güvensizlikten değil, uzun yıllara dayanan hizmetinden kaynaklanıyor. Ondan başka bir şey beklemezdi. Keskin zekalı, baskı altında sakin kalan Mira, son seferlerimizde Varam'ın baş keşif eri olarak görev yaptı ve şifre dağıtımı ve saha stratejisi ile görevlendirilen birkaç kişiden biriydi. Artık daha yaşlı, daha zayıf ve gözleri daha temkinli. "Otorite daha önce de sızma girişiminde bulunmuştu."

"Mira." Varam'ın sesinde hafif bir azarlama var.

"Hayır, Mira haklı. Tedbirli olmak gerekir. Bu kadar uzun süre hayatta kalmak için tedbirli olman gerekiyordu. Kimliğimi doğrulamak için neye ihtiyacın varsa sor."

Varam geri adım atar ve bir an düşünür. "Thornreave Geçidi'nden önceki gece," der sonunda. "Son strateji toplantısından sonra, baş başa kaldığımızda bana ne demiştin?"

Bu mükemmel bir test. O konuşmayı sadece ikimiz biliyoruz. Tüm dünyam altüst olmadan önceki son özel konuşmamızı çok net hatırlıyorum.

"Eğer düşersem, ele geçirilme riskine girmeden doğu arşivlerini yok etmen gerektiğini söylemiştim. Sen buna karşı çıkmıştın. Ailenin onuru üzerine, emrimi yerine getireceğine yemin ettirdim. Yemin ettin, ama ikimiz de önce başka bir yol bulmaya çalışacağımızı biliyorduk."

"O." Varam diğerlerine dönüp bakar. "Bunu başka kimse bilemez." Sesi duygu dolu.

Atmosfer değişir. Nefeslerin değişmesinde, vücutların hizalanmasında bunu hissediyorum. Ellie hariç herkes diz çöker, başlarını eğerek benim hiç talep etmediğim bir saygı gösterisinde bulunurlar.

"Vareth'el." İkinci adamın sesi, neredeyse saygı duyacak kadar alçakgönüllüdür. "Bunca yıl sonra hala hayatta."

"Hepiniz ayağa kalkın."

Yan taraftaki hareket dikkatimi çeker ve Ellie bir adım geri atarken başımı çeviririm. Ellie, önümde diz çökmüş gruba bakarken kaşlarını çatmıştır. Gözlerini bana çevirirken dilini çıkarıp dudaklarını yalar. Gözleri sorularla doludur. Ama bu sorular beklemek zorunda kalacak, çünkü Varam ayağa kalkar ve etrafındaki insanlara talimatlar verir.

"Kapıyı kilitle," diyor Kelren'e, o da kapıyı kapatıp kilitliyor. "Yetkisiz kimsenin girmedikten emin olmalıyız." Bir sandalye çekiyor ve bana bakıyor. "Otur."

Ben oturduğumda diğerleri de yerlerine otururlar. Masaya bakarım. Bu insanlar artık sadece benim takipçilerim değil, kendi başlarına komutanlardır. Görünüşe göre Damar Muhafızları bensiz de hayatta kalabilmişler.

Mira raflara doğru yürür ve masaya iki tane daha kalay kadeh getirir. Taş sürahiyi alır ve içlerine berrak bir sıvı döker. Dağ otlarının kokusu burnuma gelir ve engelleyemeden anılarım canlanır.

Yuvarlak bir masa. Çelik üzerine düşen lamba ışığı. Varam, Mira'nın söylediği bir şeye alçak sesle gülüyor. Benzer bir kadehi parmaklarımla kavradığımda hissettiğim baskıyı hatırlıyorum, onu kaldırdığımda avuç içlerime yayılan sıcaklığı. Thornreave'den önceki son gecemiz.

Bu, en yakın arkadaşlarımla her savaştan önce içtiğimiz içkiydi.

Bir yudum alıp etrafa bakınıyorum, Ellie'yi arıyorum. Kapının yanında duruyor.

"Gel. Otur." Yanımdaki sandalyeyi çekiyorum. "Burada güvendesiniz."

Bir saniye bana bakar, gözleri benden sandalyeye, sonra tekrar bana geçer, sonra bir adım öne çıkar... sonra bir adım daha. Ta ki yanıma gelene kadar.

"Neden onlar..."

"Sonra açıklarım. Otur. İç." Kadehi ona doğru itiyorum, sonra masaya dönüyorum. "Rapor ver. Veinwardens'tan geriye ne kaldı?"

Hiç tereddüt etmez. Açıklama istemez. Briefing, sanki on yıllar geçmemiş gibi başlar. Sanki hiç ayrılmamışım gibi.

"Parçalanmışlar, ama direniyorlar." Cevabı Varam verir. Yüzündeki ifade, durum raporu veren bir komutanın tanıdık çizgilerine dönüşür. "Otorite, senin ölümünden... senin yakalanmandan sonra agresif bir şekilde genişledi."

Tüm büyük yerleşim yerlerinin kontrolünü ele geçirdiler. Ashenvale artık onların idari kalesi."

Duvardaki haritalara doğru başını sallar. "Orijinal ağımızın çoğu yok oldu. Thornreave Geçidi senin düşüşünle birlikte yok edildi. Batıdaki sığınaklar en uzun süre dayandı. Stonehaven hala ayakta, ama Veinbloodlar kökünden söküldü ve kuşatma taktikleri geri kalanını da yok etti."

Benim inşa ettiğim yerler. Benim eğittiğim insanlar. Otorite tarafından avlananları korumak için tasarlanmış kaleler. Hepsi yıkıldı. Tanıdık hareketlerim, kaburgalarımın üzerinde kayıyor, hayali kanatlarım çırpınıyor.

"Ama sen hayatta kaldın." Bakışlarım silahlara kayıyor. Haritalara. Planlamanın katmanları görünür.

Varam başını sallar, sesinde bir parça gurur belirir. "Uyum sağladık. Daha derine indik. Koruyabildiğimizi koruduk ve onların zayıf noktalarını inceledik." Gözlerine doğrudan bakar, bunu yapan birkaç kişiden biri. "Durmamak. Bir zamanlar korumak için savaştığımız şeyleri yakmak anlamına gelse bile."

"Otorite, Damar Muhafızlarının yok edildiğine inanıyor." Mira sözü devralır. "Kendilerini rahat hissediyorlar. Devriyeleri tahmin edilebilir, özellikle sınır yerleşimlerinde."

"O zaman bu rehabetin bedelini onlara ödetiriz."

"Savaşa geri dönmeyi mi planlıyorsunuz, Lord?" İkinci adam sorar. "Nevik," Varam uyarır.

Elimi kaldırarak onun konuşmasını engelliyorum. "Beni hapsedtiler ve büyümü elimden aldılar. Niyetim sadece onlarla savaşmak değil. Onları yok etmek niyetindeyim."

"Sayımız azaldı, ama kalanlar tamamen kararlı," diyor Nevik. "Her şehre bağlantılar yerleştirdik, Lord Torran. Hepsi çağrıldıklarında harekete geçmeye hazır."

"Onlarla nasıl iletişim kuruyorsunuz?"

"Uzun mesafeler için kuşlar aracılığıyla şifreli mesajlar. Yerel kullanım için belirlenmiş ifadeler." Varam tekrar sözü ele alır. "Sen gittikten sonra, kalan Veinbloodlar yeraltına saklandılar." Masadaki herkese göz gezdirir. "Bu onları kurtarmadı ama."

Konuşurken ayağa kalkar ve uzak duvara doğru yürür, üst üste yığılmış malzemelerin altında yarısı gömülü olan bir sandığı çıkarır.

"Sen götürüldükten sonra," der, sandığı açıp kapağını kaldırırken, "elimizden geleni yaptık. Keşifçiler oraya vardıklarında Thornreave Geçidi'nin çoğu kül olmuştu. Ama her şey değil."

Bezle sarılmış bir paketle geri döner ve onu masanın üzerine, önüme koyar. Her katman yavaşça açılır. Ve son bez de düştüğünde, derimin altındaki gölgeler yükselir, sonra parmaklarımdan kayarak masanın üzerine yayılır.

Elimi uzatıp bıçağın kenarına dokunmamaya dikkat ederek parmağımla bıçağı okşadım. Bıçak anında tepki verdi, siyah dallar bileğimi sardı ve avucumun çizgileri üzerinde süründü. Ellie yanımda nefesini tuttu.

Bu silahı savaşın en şiddetli döneminde dövdüm. Otoritenin korktuğu her şeyi kanallandırmak ve büyütme için kullandım.

"Nasıl?" Ben her zaman kılıcın benimle birlikte ele geçirildiğini ya da savaşta yok edildiğini düşünmüştüm.

"Kelren onu geri aldı. Otorite hala bölgeyi güvenli hale getirirken, bir ekibi savaş alanına geri götürdü. İki iyi savaşçının hayatına mal oldu, ama bıçağı geri aldı."

Ona dönüp bakıyorum. Konuşmuyor, sadece başını eğerek gerçekleştirdiği tehlikeli görevi onaylıyor.

Kılıcın kabzasına sıkıca tutunuyorum. Güç güce. Kılıcın bıçağı mavi-siyah renkte parlıyor ve gölgeler bıçağın uzunluğu boyunca akıyor. Benim tanıdığım kişi de aynı yoğunlukta karşılık veriyor. Boşluk hoş geldin sözleri fısıldıyor.

Dörtte üçü tamam. Ama son bir parça hala ulaşılamaz durumda. "kehaneti." Nevik'in fısıldadı sözler doldurur sessizliği. "Bu oluyor. Tam da önceden söylendiği gibi."

Varam ona uyarıcı bir bakış attı, umuda güvenmemeyi öğrenmiş bir liderin ifadesiyle. Konuşmadı, ama azarlaması açıktı.

Ama ilgim uyandı. "Ne kehaneti?"

Varam iç çeker, bu ses o kadar tanıdık ki beni geçmişe götürür. Planlama masalarında geçen uzun geceler, taşların üzerinde ateşin ışığı, ben kimsenin cesaret edemeyeceği stratejiler ortaya koyarken onun sinirli yüzü.

"Thornreave'den kısa bir süre sonra, garip hikayeler dolaşmaya başladı. Rüyalar, fısıltılar, önseziler. İlk başta bunun keder olduğunu düşündük. İnsanlar kaybettiğimiz şeyi anlamaya çalışıyordu. Ama hikayeler gelmeye devam etti, çok fazlaydı, çok tutarlıydı, görmezden gelinemezdi."

Duraklıyor, sesinde hala şüphe var. "Çoğu iç çember üyesi buna inanç kılığına girmiş çaresizlik diyordu. Ben de aynı fikirdeydim. Ama bu olaylar azalmadı. Yayıldı. Ve zamanla değişti."

"Gölge Damar Lordu'nun dönüşü." Nevik öne eğilerek, sesi inançla dolu bir şekilde patladı. "Ve onunla birlikte, topraklarımızın ötesinden gelen bir yabancı."

Atmosferdeki değişikliği fark etmiş gibi görünen Ellie'ye bakıyorum. Gözleri odanın içinde dolaşıyor.

"Bir kehanet var." Nevik boğazını temizledi. "Gölgeler uzadığında ve şafak karardığında, Damar bir kez daha akacak." Sesi alçaldı, inanç ve saygıyla doluydu. "Gölgenin gittiği yere fırtına da gidecek ve boşlukta uyuyan şeyi uyandıracak."

Bu sözleri daha önce hiç duymamış olmama rağmen, içimde garip bir tanıdıklık hissi uyandırır.

Kehanetlere, bilmeceye veya mistisizme hiç değer vermemişimdir. Strateji, inançtan her zaman daha çok içime yaramıştır. Ama sihrin tuhaf davranışlarını yeterince gördüm ki, bu tür şeyleri tamamen reddetmekten kaçınıyorum.

"İlginç bir tesadüf. Ama şu anda önceliğimiz, kendimizi yeniden kurmak olmalı, her anlama gelebilecek belirsiz sözleri yorumlamak değil."

Varam, cevabımdan görünür şekilde rahatlamış bir şekilde başını sallar. "Eski odan hala aşağıda. Sen yokken değişen her şeyi anlaman için gerekli olan bilgileri toplarken, orada güvende olacaksın."

Ayağa kalkarım, gölge kılıcımın etrafına dolanmış deri kemeri çıkarırım ve ait olduğu yere, kalama takarım.

"Arkadaşımın dinlenmesi gerekiyor. Geçen hafta onun için zor geçti ve bu onu çok yıprattı. Yarın planlamaya başlayacağız."

"Otorite hala senin hapsedildiğine inanıyorsa, bu bize bir avantaj sağlar," diyor Mira sessizce.

"Kaışımızdan sonra kule çöktü. Bunu keşfetmeleri uzun sürmez. Bunun ne anlama geldiğini anlamayabilirler, ama bir şeylerin değiştiğini anlayacaklar ve bunu bildirecekler."

"yle olsa bile, kimse senin dönüşünü beklemeyecek," diyor Varam. "Bu karışıklık bizim lehimize olacak." Ayağa kalkıyor. "Gel, seni odana götüreceğim ve sana ve... kıza yemek bulacağım."

Ellie'ye dönüyorum. "Bu gece burada kalacağız. Han'dan daha güvenli."

Varam bizi hatırladığım gizli bir kapıya götürür. Yürürken diğerlerinin beni izlediğini hissediyorum, yüzlerinde hayranlık ve korku arasında bir ifade var, ama daha tehlikeli bir şey de var. Umut.

Bu insanlar, benim hayatımı aldığını düşündükleri bir mücadeleyi sürdürdüler. Kayıplar verdiler, stratejilerini değiştirdiler ve benim bir zamanlar liderlik ettiğim şeyi dnştirdiler. Otorite, benim oluşturduğum tehdidi ortadan kaldırdıklarına inanıyor, benim yeniden zgr olduğumu, gücümün neredeyse tamamen geri geldiğini ve amacımın yeni bir ölümcül keskinliğe ulaştığını bilmiyorlar.

Ellie'nin göz ucuyla beni izlediğini fark ettim.

Az önce tanık olduğu şeylerin farkında mı?

Ama bunun bir önemi yok. Savaş başladı. Parçalar tahtaya geri döndü, yeni oyuncular ve değışen bahislerle.

Ben buraya, benim olanı geri almak ve onun yerine inşa ettiklerini yakmak için geldim.

On Beşinci Bölüm

ELLIE

*"Aşk, güvenin önünde değil, arkasında yürür."
Dağ Eyaletlerinin Aşk Şarkıları*

Odanın arkasındaki GİZLİ KAPI, karanlığa doğru inen dar bir merdivene açılıyor. Bana kuledeki spiral merdiveni hatırlatıyor.

Sacha'yı askerin sadakati ile kardeşin rahatlama arasında bir şey olan yoğun bir kucaklaşma ile karşılayan adam, duvardan bir lamba alır. Lambanın alevi taşların üzerine uzun gölgeler düşürür, ama gölgeler Sacha'nın etrafında toplanıyor gibi görünür. Aşağı inerken hava soğur, her adımda sıcaklık düşer.

Alt katta, başka bir kapı beni hazırlıksız yakalayan bir alana açılıyor. Bir sığınak, bir hücre bekliyordum. Kaba ve geçici bir şey. Karşılayan şey dışında her şey.

Oda, doğrudan kayaya oyulmuş kemerli taş kirişlerin altında uzanıyor. Yeraltında olmasına rağmen, daha çok bir evin odası gibi hissettiriyor. Duvarlarda solmuş duvar halıları asılı, renkleri yılların tozuyla solmuş ama hala güzel. Derin mavi ve yeşil tonlarında dokunmuş dağlar ve ormanların karmaşık desenleri. Birkaç kapı, diğer odalara veya geçitlere açılıyor gibi görünüyor.

Adam, duvar apliklerini yakarak odada dolaşıyor. Titreyen ışık güçlendikçe, detaylar da belirginleşiyor. Raflar, parşömenler ve yıpranmış kitaplarla dolu. Yerde halılar serili. Duvarın birine şömine yapılmış.

Sacha'nın yüzünü izliyorum. İfadesi pek değişmiyor, ama omuzlarında bir değişiklik var. Eli, sanki bir anıyı okşuyormuş gibi masanın kenarını okşuyor.

"Meshalin kavir solavin." Adam tekrar konuşur, sesi sessizdir. Sesinde saygı var.

"Burası benim odamdı." Sacha'nın sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Burada saatlerce vakit geçirirdim."

Diğer adam yan odalardan birini işaret etmeden önce tek söylediği budur. Sacha tereddüt etmeden onu takip eder. Ben olduğum yerde kalırım, kapının hemen içinde dururum.

Burası her neyse, ona ait. İnsanlar da öyle. Onu sadece sürgünden dönen bir adam olarak değil, daha fazlası olarak gören insanlar. Kaybettikleri ve bir daha asla göremeyeceklerini sandıkları bir şey. Ortak bir geçmişleri, amaçları, *dilleri* var.

Kule'de bana ihtiyacı vardı. Onu özgürleştirebilecek tek kişi bendim. Ama burada? Burada, onun dilini konuşan, onun hareketlerine uyum sağlayan ve benim bilmediğim şeyleri bilen insanlarla çevrili.

Bu dünyaya adım attığımdan beri ilk kez değil, kendimi tamamen yabancı hissediyorum.

Arkamdaki ayak sesleri dikkatimi çekiyor. Yukarıda diğerleriyle birlikte duran kadın, yiyecek ve içecek dolu bir tepsi ile merdivenlerden iniyor. Sacha'ya başını sallayarak selam veriyor, tepsiyi masaya koyarken küçük bir toz bulutu yükseliyor, sonra yanındaki adama alçak sesle bir şey söylüyor.

"*Teloshin kavir meresh.*" Adam tepsiyi işaret ediyor.

"Varam sana yiyecek ve içeceklerden almanı söylüyor," diye açıklıyor Sacha.

Adam, Varam, tereddüt eder, sonra öne adım atarak Sacha'nın kolunu tutar. Bu hareket resmi gibi görünür, ama aynı zamanda garip bir şekilde kişisel de. Tekrar konuşur, sesi kaba. Sacha başını sallar. Dönüp merdivenleri çıkar. Kadın bir süre daha orada durur, gözleri Sacha'nın üzerindedir, sonra hafifçe başını sallar ve Varam'ın peşinden gider. Kapı arkalarından kapanınca, odaya sessizlik çöker, sadece duvar aplıklarından gelen alevlerin yumuşak çıtırtıları bu sessizliği bozar.

Sacha hareketsizdir, gözleri sadece kendisinin görebildiği uzak bir noktaya sabitlenmiştir. Duruşunda farklı bir şey vardır. Ne olduğunu anlamam bir dakika sürer, sonra aklıma gelir.

Aramızda mesafe koyan adam ve çölde tanıştığımız insanlar artık yok. Ravencross'ta yürürken başını eğip kapüşonunun altına saklanan adam da yok.

Şimdi omuzları geriye atılmış, omurgası çelik gibi dik ve başı yüksekte. Onu böyle görünce, artık bana ihtiyacı olup olmadığından emin olamıyorum.

"Sana ne diyorlardı?" Sessizliği bozuyorum. "Yukarıda, yani."

Gözlerini kırıştırdı, başını çevirdi ve gözlerini bana odakladı. "Ben yokken çok şey değişti. Otoritenin kontrolü yayıldı. Bir zamanlar güvenlik sağlayan eski sığınaklar bile onların karakollarına dönüştürüldü."

Bir sandalye çekip oturdum ve elma gibi görünen bir meyveye uzandım. "Seni gördüklerinde ne kadar şok olduklarını görebiliyordum."

"Otorite bir infaz düzenledi." Sesinde sertlik vardı. "Benimkine benzeyen bir ceset kullandılar; saç, izler, hatta taktığım yüzük bile." Sol elinin parmakları yumruk haline geldi. "Onu Ashenvale'de gezdirdiler. Halka açık bir şekilde yaktılar. Amacı, Veinwardens'ın geri kalanlarını kırmaktı."

Raflara doğru ilerler ve parmağını kitapların üzerinde gezdirir. Bu hareket tanıdıktır. Kulede de aynı şeyi yaptığını görmüştüm.

"Ama sen ölmemiştin. O kuledeydin."

"Evet." Sesi yine düzleşir. "Ve kimse gelmedi. Çünkü orada olduğumu bilmiyorlardı."

"Ama şimdi geri döndün. Bu ne anlama geliyor?"

Bana doğru döner ve odadaki gölgeler daha da derinleşir.

"Bu, Otorite'nin kritik bir hata yaptığı anlamına geliyor." Sesi alçalır, kadife kaplı çelik gibi olur. "En büyük tehditlerinin etkisiz hale getirildiğine, kendi yaptıkları hapisanede sonsuza kadar hapsedildiğine inanıyorlar." Dudaklarını kıvrıran gülümseme, omurgamda bir ürperti yaratır. Bu, onlarca yıl intikam için bekleyen birine ait, yırtıcı bir gülümsemedir. "Ve şimdi, karanlıktan korkmanın ne demek olduğunu tekrar anlayacaklar."

Nefesim kesildi. Sanırım ilk kez, serbest bıraktığım şeyin ne olduğunu anlamaya başlıyorum.

Sadece bir savaş esirini serbest bırakmadım, Otoritenin korkmak için iyi nedenleri olan bir şeyi serbest bıraktım.

"Ben tüm bunların içinde nereye aitim?" Ravencross'a geldiğimizden beri içimde büyüyen soruyu sesli olarak dile getiriyorum. "Kule'den kaçmana yardım ettim, ama şimdi ne olacak? Ben buraya ait değilim."

Beni uzun bir süre düşünür. "Hâlâ kendi dünyana dönmek istiyorsun." Bu bir soru değil.

"Tabii ki istiyorum!" Hayal kırıklığı beni sinirlendirir. "*Hayatım* orada. İşim. Dairem. Şimdiye kadar *birileri* benim kaybolduğumu fark etmiş olmalı. Beni arayan insanlar olmalı." Ama bunu söylerken bile kendime şüphe duyuyorum. Kaç kişi fark eder ki? Noel'deyiz. Arkadaşlarım aileleriyle birlikte olacaklar. Yeni yıl öncesinde buluşma planımız yoktu.

Sacha'nın ifadesi biraz yumuşar. "Senin eve dönüş yolun ve benim hedeflerim sandığından daha uyumlu olabilir." Masaya geri döner ve karşımda oturur. "Otoriteyi ve şu anda ne kadar kontrol sahibi olduklarını daha iyi anlamak, senin için bir yol belirlememe yardımcı olacak."

Cevap veremeden, dışarıdan ayak sesleri duyulur ve kapı açılır. Kadın, her biri iki kova buharlı su taşıyan dört genç kızla birlikte tekrar ortaya çıkar. Sacha'ya bir şeyler söyler, Sacha başını sallar.

"Mira banyo yapmak isteyebileceğini düşündü," diyor bana. "Ayrıca sana temiz giysiler de getirdi."

Günlerce süren yolculuğun kirini yıkayarak temizleme düşüncesi, içimde o kadar yoğun bir özlem dalgası yaratıyor ki, neredeyse acı verici. Hemen ayağa kalkıp, *Mira adındaki* kadını takip ederek duvara yerleştirilmiş kapılardan birinden içeri giriyorum. İçeride derin bir küvet var. Kadının yakınlarda bulunan küçük bir mangalı yakmasını izliyorum, sonra kızlara işaret ediyor. Kızlar kovaları küvete boşaltıyor, buhar yükseliyor, sonra saygıyla başlarını sallayarak ayrılıyorlar.

Mira, katlanmış giysileri yakındaki bir sandığın üzerine koyar, sonra küvetin yanına sabun, bez ve küçük bir şişe koyar.

"*Kavir neresih.*" Şişeye hafifçe vurur ve sonra saçımı gösterir.

"Saçın için," diye çeviriyor Sacha kapı eşiğinden. Işık yüzüne vuruyor, ama gözleri onu yakalamıyor. Asla yakalamazlar. Burada, sıcaklık ve titreyen alevlerle çevrili olsa bile, gözlerinde ışığın dokunmak istemediği bir şey var.

Mira ona başka bir şey daha söylüyor, tavrında açık bir saygı olmasına rağmen sesi canlı.

"Kızlar daha fazla sıcak suyla geri dönüyorlar, o zaman yıkanabilirsin." Sesi nötr kalır, ama ağzının köşesinde bir gülümseme sezerim. "Mira, senin rahatını daha önce sağlamadığım için ihmalkar davrandığımı düşünüyor."

Kızlar daha fazla kova ile geri dönerler, gitmeden önce gözleri merakla bana doğru kayar. Mira onları takip eder. Sacha bir süre daha kalır, eli kapı pervazında.

"Acele etme. Rahatına bak." Kapıyı kapatarak bana mahremiyet sağladı.

Bir an için öylece duruyorum. Küvetin ısısı havayı buğulandırıyor. Buhar tavana doğru kıvrılıyor ve sessizlik yoğun, neredeyse kutsal hissettiriyor. Boğazım aniden sıkışıyor.

Sadece sıcak su. Sabun. Temiz giysiler.

Ama öl rüzgarı ve dağ soğuşundan sonra, günlerce yabancılar arasında bir yabancı olarak geçirdikten sonra, bu küçük ikram her şeyden daha çok etkiliyor.

Karavandan bir kadının bana verdiği dağ kıyafetlerini çıkarırken, kumaşın fark etmediğim sıyrık ve kabarcıklarından çekilmesiyle yüzümü buruşturuyorum. Cildim kir, çizikler ve morluklarla dolu; kuleden Ravencross'a yaptığım yolculuğun fiziksel kanıtları. Kuvete giriyorum ve sıcak su, hırpalanmış vücuduma hem acı hem de zevk dalgaları gönderiyor.

Derinlere batıyorum. Vücudumun ağırlığını almasına izin veriyorum. Beni tutmasına izin veriyorum. Ve birkaç dakika boyunca, gözlerim kapalı ve başım geriye eğik, orada yatıyorum, ısının tadını çıkarıyor, ağrıyan kaslarımı rahatlatmasına izin veriyorum. Sonra sabuna uzanıyorum, köpürtüyorum ve parlayana kadar cildimin her santimini ovuyorum.

Saçlarım ise başka bir hikaye. Yağ yardımcı oluyor ama bazı düğümler çok sıkı, çok inatçı ve ben onlarla mücadele edecek kadar yorgunum.

Kapının çalınması, Mira'nın daha fazla sıcak suyla geri döndüğünü haber veriyor. Vücudumu suyla kaplamaya çalışarak kuvete daha derin batıyorum ve ses tonumdan anlayacağını umarak içeri girmesini söylüyorum.

Kızlara suyu kuvete dökmelerini söyler, sonra onları gönderir ve bir anlığına beni izler. Elini uzatıp başıma dokunur, sonra eliyle tarama hareketi yapar. Bir saniye tereddüt ettikten sonra başımı sallarım. Vücudumu mümkün olduğunca suya batırarak, saçlarım küvetin kenarına düşecek şekilde pozisyonumu değiştiririm. Tek kelime etmeden arkama geçer ve işi devralır.

Parmakları hızlıca çalışıyor, benim uğraştığım düğümleri çözüyor. Çalışırken yumuşak bir şekilde mırıldanıyor, gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltan yatıştırıcı bir melodi. Ellerinin nazik ritmi neredeyse fazla geliyor.

Burada kaç gün kaldığımı unuttum, ama onun nazik dokunuşu, Sacha'nın elini tutup kuleden çıktığımdan beri yaşadığım ilk şefkatli fiziksel temas olduğunu fark etmemi sağladı.

O zamanki durum farklıydı, tehlike ve amaç güdüüyordu. Bu ise sadece insanca bir nezaket, karşılığında hiçbir şey istemiyor. Birinin bana zaman ayırıp benimle ilgilenmesi, bu kadar küçük bir şey olsa bile, boğazıma düğümleniyor. Suyu daha da batıyorum, Mira'nın yanaklarından akıp banyo suyuna karışan gözyaşlarımı fark etmemesini umuyorum.

Çöl, büyü, tehlike... Her şeyden sonra beni neredeyse yıkacak olanın *bu* an olması ne garip.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece saçımı taramayı bitiriyor ve sonra temizlemek için üzerine ılık su döküyor.

"*Meresh.*" Bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Teşekkür ederim." Umarım minnettarlığım dil engelini aşar.

Kafasını sallıyor ve attığım giysileri toplayıp tekrar ortadan kayboluyor. Yıkamayı bitirip küvetten çıkıyorum ve verilen havluyla kendimi kuruluyorum. İşimi bitirince, bıraktığı giysileri inceliyorum. Leggingleri andıran yumuşak pantolonlar, küçük cepleri olan bol tunikler ve dar yelekler... Hepsi dikkat çekmeyecek mat mavi ve gri renklerde. İç çamaşırları bile var. Tasarımları bana şort ve spor sütyenini hatırlatıyor. Onları giydiğimde, her şey şaşırtıcı derecede iyi oturuyor ve beklediğimden çok daha rahat.

Temiz, giyinik ve günlerdir hissetmediğim kadar rahatlamış bir şekilde ana odaya geri dönüyorum. Sacha, duvar halılarından birinin yanında duruyor. Tasarımı inceliyor mu yoksa sadece dalgın mı, emin değilim. Ben içeri girdiğimde etrafına bakınıyor.

"Daha iyi misin?"

"Çok daha iyiyim." Hala temiz olmanın hayretini yaşarken, parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçiriyorum. "Teşekkür ederim."

Elini sallıyor. "Hepsi Mira'nın eseri. O, belirsiz zamanlarda bile doğru davranışa inanır."

Ben banyo yaparken masa temizlenmiş. Kullanılmış tabaklar kaldırılmış, yerine yenileri konmuş. Bir tabakta kalın dilimlenmiş ekmek, kurutulmuş et ve sert peynir dilimleri var. Yanında, havuç, soğan ve hafif duman ve baharat kokan mor bir şeyden oluşan kavrulmuş sebzelerle dolu sığ bir kil kase var. Ortada bir sürahi su duruyor, yanında da nane kokan bir şeyle dolu daha küçük bir sürahi var.

Ona bir göz attım, sonra Sacha'ya baktım. "Bu nedir?"

Masaya yaklaşıp iki fincan dolduruyor, sonra birini bana uzatıyor. "*Adı kavrelin.* Bitkisel bir içecek. Dağ nanesi ve preslenmiş çiçeklerle yapılıyor. Yorgun kasları rahatlatıyor ve uykuya yardımcı oluyor."

Oturup bir ayağımı altına çekiyorum ve bardağı alıyorum. İçindeki sıvıdan buhar yükseliyor. Rengi çaya benziyor ama bir yudum aldığımda tadı hiç de öyle değil. Ben içerken Sacha oturuyor, iki tabak dolduruyor ve birini önüme koyuyor.

"Ye."

Onunla tartışmaya girmiyorum ve ekmeğin içine et ve peynir koyup, sandviç benzeri bir şey yapıyorum. O ise beni merakla izliyor. Yine de yorum yapmıyor, sadece koltuğuna yaslanıp bardağının kenarıyla oynuyor.

"Yarın ne olacak?" diye soruyorum, ağzım doluyken.

"Burada kalacaęız. Varam en yakın dűęümlere bildirim gönderiyor ve her birinden bir Damar Bekçisi göndermelerini istiyor, böylece benim yokluęumda neler olduęunu öğrenebileceęim."

Bir lokmayı yarıda bırakıp durakladım. "Dűęümler mi?"

"Güvenlik için bağımsız tutulan küçük gruplar. Biri tehlikeye girdiğinde, diğerleri zarar görmeden kalır."

"Ve *Damar Muhafızları*

da...?" "Onların liderleri."

Sanki bu çok aıkmış gibi söylüyor. Sanki benim için dünya altüst olmamış gibi.

"Ve onların gelmesini mi bekliyorsun?"

"*Bazılarının* geleceğini umuyorum." Kavrelin'den bir yudum aldı. "Ayrıca, yer değiştirme büyüşü hakkında bilgi sahibi olabilecek kişileri aramaya başlayacağız."

"Bunun mümkün olduęunu gerçekten dűřünüyor musun?"

"*İmkansız* olmadığını dűřünüyorum." Parmakları elindeki bardağı yavaşça çeviriyor. "Otorite'nin tasfiyeleri Veinblood'ların çoğunu ortadan kaldırdı, ama yok ettiklerini biriktirdiler. Eserler. Kayıtlar. Hayatta kalan canlı hafızalar."

Veinbloodlar.

"Veinblood nedir?"

Sacha gözlerini bana çevirdi. "Buna sonra döneceğiz."

Tek söylediği bu. Hiçbir açıklama yok. Hiçbir netleştirme yok. Sadece, henüz teslim etmeye hazır olmadığı bir başka yapboz parçası. Ama ses tonu, ne kadar ısrar etsem de bir cevap alamayacağımı açıkça gösteriyor. Bunu sonraya saklıyorum.

"Yani, planın burada kalmak ve bizim anlamadığımız bir soruna çözüm bulacak birinin ortaya çıkmasını ummak mı?"

"Planın *bir* versiyonu öyle, evet." Gözlerini bana çevirdi. "Mira'dan sana dilimizi öğretnesini de istedim."

"Buna ihtiyaç duyacak kadar uzun süre burada kalacaęımı mı dűřünüyorsun?"

"Bilgiyle donanmış olmak, bilgisiz olmaktan daha iyidir, sence de öyle değil mi?" Ayağa kalkar, odanın karşısına geçer ve başka bir kapıyı açar. "Burada kaldığımız süre boyunca bu senin odan olacak."

Elimde fincanla onu takip ettim.

"Peki ya sen? Sen nerede uyuyacaksın?"

"Oradan." Karşı taraftaki başka bir kapıyı işaret eder. "Orası benim özel odamdı... eskiden." Uzaklaşır.

Onu bir saniye izliyorum. Masaya neredeyse geri döndüğünde konuşuyorum.

"Sacha?" Bana bakmasını bekledim. "Bana neyi söylemiyorsun?"

Bugün olanlar hakkında, yani. Sana ne söylediler?"

Yüzündeki ifade değişmez. "Sana söylersem henüz anlayamayacağın şeyler var," der sonunda. "Bazıları önemli. Bazıları değil. Hangisinin hangisi olduğunu anladığımda sana söylerim."

Bu tam bir cevap değil, ama aynı zamanda kuleden ayrıldığımızdan beri bana karşı en dürüst olduğu an olduğunu düşünüyorum. Daha fazlasını sormuyorum ve yatak odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Oda küçük ama rahat. Renkli yastıklar ve battaniyelerle kaplı bir yatak odanın çoğunu kaplıyor. Bir tarafta, üzerinde bir leğen su bulunan küçük bir masa var. Yatağın ucunda güzel oyulmuş ahşap bir sandık duruyor. Üstünde, giydiğimden daha hafif ve yumuşak başka bir pantolon ve üst var — belki pijama... ya da burada pijama sayılan şey. Yerde bir çift bot var. Bir ayağımı içine sokuyorum. Biraz büyükler ama giydiğim sargılardan daha iyiler ve çölde bıraktığım kışlık botlardan kesinlikle daha iyi.

Leğenden yüzüme su serpiyorum. Dişlerimi fırçalamak için her şeyi verirdim ve sabah Sacha'ya kullanabileceğim bir şey olup olmadığını sormayı not alıyorum. Saçlarım kuru, omuzlarımin etrafına dalgalar halinde düşüyor. Bu dünyaya geldiğimden beri ilk kez, tekrar *normale* yakın hissediyorum. Tam olarak değil, ama ona yakın bir şey.

Bir lamba hariç hepsini söndürüp yatağa giriyorum. Yatak sandığımdan daha yumuşak, hatta sert zemin ve karavan yataklarından sonra neredeyse fazla yumuşak. Yine de memnun bir iç çekişle yatağa gömülüyorum. Yorgunluk dalgalar halinde üzerime çöküyor, çevremdeki tuhaflığa rağmen beni uykuya çekiyor. Gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son şey, tavanda canlılar gibi dans eden gölgeler oluşturan lambanın titremesi.

Uyku hızla gelir ve beraberinde rüyalar da gelir.

Chicago sokaklarında yürüyorum, şehrin tanıdık binaları etrafımı sarıyor. Kar, kalın, tembel taneler halinde yağıyor ve kentsel manzarayı daha yumuşak, daha sessiz bir şeye dönüştürüyor. Noel ışıkları ıslak pencerelere yansıyor ve mücevher tonlarında bir haleye dönüşüyor. Havada çam kokusu, kavrulmuş kestane kokusu ve kentin kışına özgü metalik soğukluk var.

Eve gidiyorum, kollarım paketlerle dolu ve Noel Günü gelmeden önce yapmam gerekenleri düşünüyorum. Gökyüzü kar bulutlarıyla kaplı ve öğleden sonra için normalden daha karanlık.

Michigan Caddesi'ni geçmek için beklerken, bir hareket gözüme çarptı. Trafik ışığının üstüne, şehirde gördüğüm tüm kuşlardan daha büyük bir kuzgun konmuştu. Kafasını bir yandan diğer yana çevirerek, gözleri etkileyici bir zeka ile dolu bir şekilde beni izliyordu.

Uzakta gök gürültüsü duyuluyor ve kuzgun başını çeviriyor. Kanatlarını açıp yukarı doğru uçuyor ve karlı caddenin karşısından bana doğru uzanan bir gölge bırakıyor.

Işık değişiyor. İleri adım atıyorum... ve dünya değişiyor.

Kör edici bir ışık görüşümü yakıyor. Soğuk yerini sıcağa bırakıyor, cildimi yakıyor. Ayaklarımın altındaki zemin çöküyor, yumuşak kar kum haline geliyor. Görüşüm netleştğinde, kendimi çölde buluyorum, kule mavi gökyüzüne karşı gümüş bir iğne gibi önümde yükseliyor.

Kuzgun yüksekte daireler çiziyor, kanatları ufkun genişliğini kaplıyor. Gök gürliyor, ama gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Kuş dalışa geçiyor, kuleye doğru hızla alçalıyor ve çatıya çarpmadan karanlıkta kayboluyor.

Rüya değişiyor.

Kulenin içindeyim, Sacha'nın karşısındayım. Ama o bir şekilde farklı. Derisinin altında gölgeler karmaşık desenler oluşturarak hareket ediyor, damarlarda kan gibi akıyor. Gözleri dipsiz karanlık havuzlar gibi. Arkasında, kuzgun kendini yeniden birleştiriyor, kanatları odayı kaplayacak şekilde açılıyor, tüyleri Sacha'nın vücudundan yayılan karanlıkla birleşiyor.

Uzaklarda gök gürültüsü artmaya devam ediyor; yaz fırtınasının hafif uğultusu değil, ilkel bir şeyin uyanışının dünyayı sarsan kükremesi. Etrafımızdaki hava, kollarımdaki tüyleri diken diken eden elektrikle cızırdıyor.

"Kapıyı sen açtın." Sacha'nın sesi, sanki bir kalabalık onun aracılığıyla konuşuyormuş gibi, sayısız fısıltıyla doludur. "Bağlanma sana yanıt veriyor, Ellie. *Sadece* sana."

Arkasında, göz kamaştırıcı bir parlaklıkla şimşek çakıyor ve o parlaklığın olduğu bir saniye içinde, silueti değişiyor. Artık Sacha değil, daha büyük, kadim, insan formundan uzanan kanatları bana doğru uzanan bir şey. Kuzgun, uyarı ve tanıma amaçlı çığlık atıyor. Çığlığı gök gürültüsüyle birleşiyor ve buna karşılık olarak derimin altında gümüş bir ışık parlamaya başlıyor.

"Gölgenin gittiği yere," diye fısıldar Sacha, sesi samimi ve yakındır. "Fırtına da onu takip eder."

Nefes nefese uyanırım, kalbim göğsümde çarpıyor. Lamba yanmış, odayı kömürlerin zayıf ışığı dışında karanlıkta bırakmıştır. Bir an için, rüya ile gerçeklik arasında, Chicago ile bu garip yeraltı odası arasında, kafam karışır.

Rüyamdaki gök gürültüsü hâlâ kafamda, duvarları titreten belirgin bir gürültü... ama sonra gelişir, değişir ve bunun gök gürültüsü olmadığını, ana odadan gelen sesler olduğunu anlarım.

Yorganı geri atarak, titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum, kalbim hala rüyadan dolayı hızla atıyor. Kapıya doğru yürüyorum ve aralığı gözetlemek için kapıyı biraz açıyorum. Odanın içi bir gecede değişmiş. Masa, birkaç lamba ile aydınlatılmış haritalar ve belgelerle kaplı. Varam, Sacha ile birlikte duruyor, başları kağıtların üzerine eğilmiş, gergin ve alçak sesle bir şeyler tartışıyorlar. Etraflarında birkaç kişi daha dolaşıyor, benim anlayamadığım kısa cümlelerle konuşuyorlar.

Dün Sacha yerini yeniden keşfediyor gibi görünürken, şimdi tamamen hakimiyet kurmuş durumda. Haritada bir şeyi işaret ediyor ve diğerleri eğilip onun her sözünü dinliyorlar.

Kapıyı yavaşça kapatıp alnımı kapıya dayıyorum, soğuk ahşap beni gerçeğe bağlıyor. Hızlıca giyinip, bu yeni günün getireceği her şeye hazırlıklı olmaya çalışıyorum, ama rüya aklımdan çıkmıyor. Kuzgun, gök gürültüsü, Sacha'nın derisinin altındaki garip gölge desenleri ve o son fısıldanan, çok önemli görünen cümle.

Sadece bir rüya, diyorum kendime, başıma gelen her şeyin etkisiyle şekillenen bir rüya. Ama yüzüme su serpererek, aklımdan çıkmayan görüntüleri silmeye çalışırken, yeraltı sığınağımızın taş duvarlarından belirgin bir gürültü geliyor. Bu sefer sesler değil, gerçek gök gürültüsü. Ravencross'un üzerinde bir yerde bir fırtına

Ravencross'un üzerinde bir yerde toplanıyor.

Ellerim hareketsiz, parmaklarımla arasından su damlarken, rüyamdaki sözler kafamda yankılanıyor.

Gölgenin gittiği yere fırtına da gider.

On altıncı bölüm

SACHA

"İki kişi arasındaki bağ, tek bir kişinin gücünden daha güçlüdür." Veinwarden Duaları

ELLIE yatak odasına çekildikten sonra, oda sessizliğe büründü. Sessizliğin beni sarmasına izin verdim ve kaybettiğim hayattan korunan bu alanda, kaçışımızdan beri taktığım maskeyi nihayet indirdim ve aslında hiç ölmemiş bir adamın tapınağı gibi korunan odalara baktım.

Odayı dolaşıyorum, parmak uçlarım hem yabancı hem de tanıdık gelen yüzeylerin üzerinde geziniyor. Thornreave'deki standı planladığımız ağır ahşap masa, hala topladığım kitapları ve parşömenleri barındıran raflar, soğuk taş duvarları gizlemek için seçtiğim duvar halıları. Birisi, muhtemelen Varam, burayı ölü sandığı bir kişi için zamanın dondurulmuş haliyle korumuş.

Tanıdığım kişi buraya tepki veriyor, odaya farkındalık dalları gönderiyor, bir zamanlar yakından tanıdığı alanları tanıyor. Etrafımdaki her şey değişmişken, fiziksel olarak değişmeden burada durmak garip. Beni kulede tutan bağ, hala keşfetmekte olduğum şekillerde beni korumuş. Beni hapsetmek ve kontrol altında tutmak isteyenlerin verdiği paradoksal bir hediye.

Gözlerim Ellie'nin kaybolduğu kapıya kayıyor. Bu gece farklı görünüyordu. Kuleye geldiğinde giydiği tuhaf kıyafetler içindeki korkmuş, yabancı yaratıktan çok farklıydı. Gözleri donuk, yorgun parıltısını kaybetmiş, yorgun olsa da daha parlak görünüyordu. Koyu kahverengi saçları, dolaşıklıklardan ve kumdan arınmış, ilk başta fark etmediğim daha narin özelliklerini ortaya çıkarmıştı: yüksek elmacık kemikleri, kararlı bir çene hattı. Mira'nın verdiği giysiler, ödünç aldığı dağ kıyafetlerinin gizlediği kıvrımlarını vurgulamıştı ve bu değişimi... rahatsız edici buldum. Kulede ve yolculuğumuz boyunca, onun başka bir dünyadan geldiği sürekli belirgin vurgulanıyordu

uygunsuz uygunsuz uygun olmayan yabancı

davranışlar ve kendisine ait olmayan bir gerçekliğe itilmiş birinin gözle görülür rahatsızlığıyla vurgulanıyordu.

Onun kuleye tökezleyerek girdiği görüntüsü zihnimi doldururken dudaklarım seğiriyor.

Güneş yanığı. Rüzgârla yıpranmış. Her dikişine toz yerleşmiş.

Şimdi, temiz ve düzgün giyinmiş halde, neredeyse Ravencross'un bir vatandaşı gibi görünüyordu. Sadece tuhaf aksanı onu ele veriyordu.

Onunla ilgili düşünceleri, itiraf etmek istemediğim kadar büyük bir çaba sarf ederek bir kenara itiyorum ve bunun yerine, artık hak ettiği yerde, kalçamda duran gölge kılıcına odaklanıyorum. Silah, uyluklarımın üzerinde hafifçe titreşiyor, benim kalp atışlarımla aynı ritimde, benim güçlerimle yeniden bağlantısını sağlamlaştırıyor. Her geçen saat, aramızdaki bağ güçleniyor, gölge büyüsü daha kolay akıyor. Kılıç beni hatırlıyor, çünkü bu kadar güçlü silahlar her zaman efendilerini hatırlar, bir ömür önce yapılan savaşların ve seçimlerin yankılarını taşır. Kenarı ışık yerine karanlıkla parlıyor, sadece benim irademle somutlaşan bir boşluk parçası.

Merdiven kapısına gelen sessiz bir vuruş düşüncelerimi keser. Bu sesi hemen tanırım — Varam. Ben konuşmadan kapıyı açar ve içeri girer. Yalnızdır, elinde bir şişe ve iki gümüş kadeh vardır.

"On yıllar geçti," diyor önsöz yapmadan, bardakları masaya koyup lambanın ışığını yansıtan kehribar rengi sıvıyla dolduruyor. "Ve sen hala o masada, hiç ayrılmamış gibi duruyorsun."

Sunulan kadehi kabul ettim. "Dağ ruhu. Bunca yıldır sakladın mı?" "Özel bir gün için." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Vareth'el'in dönüşü

Vareth'el'in dönüşü onu açmak için uygun bir zaman gibi görünüyor."

Sessizce içiyoruz, içki boğazımızdan geçerken hoş bir yanma hissi yaratıyor. Thornevale Sırtı'nın en yüksek kesimlerinde yetişen nadir meyvelerden damıtılan dağ ruhu, eski gümüş meşe fiçılarda yıllandırılmış. Savaşımızın son yıllarında çok az kişinin karşılayabileceği bir lüks. Varam'ın, ilk başarılı savaşımızdan kısa bir süre sonra aldığım bu şişeyi saklamış olması, sadece sadakatini değil, devamıza olan inancını kaybetmediğini de gösteriyor.

Gücüm, içkide kalan doğal büyü'nün zayıf izleriyle rezonansa giriyor. Eskiden dağlarda, orada yetişen bitkilerde, havanın kendisinde bir güç vardı. Otorite bu gücü yok etmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Bana gerçeği söyle." Sessizliği bozuyorum. "Daha önce verdiğin resmi raporu değil. Thornreave Geçidi'nden sonra gerçekte ne olduğunu söyle."

Gözlerini kapatır ve bir an konuşmaz. Hava değişir. Bir şişeyle ve kadeh kaldırarak içeri giren adam gitmiştir, geriye daha ham bir şey kalmıştır. Ben düştüğümde savaşı üstlenen komutan değil, kimsenin görmediği, onun arkasındaki adam.

"Kaos." Bu kelime hem basit hem de karmaşıktır. "Otorite sadece dünyaya senin öldüğünü söylemedi. Bunu bir ritüel haline getirdiler. Bir uyarı olarak. Cesedi senin cüppene giydirdiler — siyah, işlemeli, yakasına senin mührün dikilmiş. Saçını seninkine benzeyecek şekilde kestiler. Ellerini arkada bağladılar, tıpkı Ashenvale'de yaptıkları gibi. Sonra ateş yaktılar ve bizi izlettiler."

Sesi titremez, ama daha da alçalır. Artık bana bakmıyor, o anı yeniden yaşıyor.

"Senin olmadığını, onları kandırdığını o kadar emindim ki... ta ki seni dışarı çıkarana kadar." Parmakları bardağı sıkıca kavradı. "Ashenvale'ye en yakın yerleşim yerlerini dolaştılar ve cesedini onlarda gezdirdiler. Sonra herkese tören için şehre dönmeleri emredildi. Kimsenin ayrılmasına veya konuşmasına izin verilmedi. Ateş yükselirken orada durmak zorunda kaldık ve yanık deri, yanık et kokusu gıysilerimize ve cildimize sinmişti."

Bardağını boşaltıp yeniden doldurdu.

"Sonra yemek vardı. Müzik vardı. Sapkınlığın sona erdiğini ilan eden bir bildiri okundu. İnsanlar alkışladı. Buna tanık olan Damar Muhafızları hareketsiz ve sessizdi. Ben hareket edemiyordum. Hareket edersem herkesin önünde kusacağımı düşündüm. Beni idam ederlerdi. Bu yüzden bekledim. Buraya dönene kadar kendimi tuttum."

Kadehi dudaklarına götürdü.

"Geceyi yerde geçirdim. Titrememi durduramadım, konuşamadım. Derimdeki kokuyu temizlemeye çalıştım. Ama günlerce koku geçmedi. Mira, Lisandra, ben... kendimizi buraya kilitledik ve yas tuttuk. Ve tüm bu süre boyunca, sürekli düşündük... seni hiç korumadık. Sana veda etmedik. Seni gömmek için mezar kazmadık. Sadece... izledik."

Konuşmuyorum. Onun benim adıma taşıdığı yükü hafifletecek hiçbir şey söyleyemem. Onun hissettiklerini değiştirmez. İnancını. Başarısızlığını.

Ben hala nefes alırken benim için yas tuttular. Ben geçilmez duvarların arkasında dururken, canlı, bağlı ve bunu durdurmak için çaresizken yanışımlı izlediler.

Ve devam ettiler. Kazanabileceklerine inandıkları için değil, durmak yangını gerçek hale getireceği için.

Önümdeki adama bakıyorum, küllerin içinde durup liderlik etmeye devam eden adama. Ona sunabileceğim hiçbir özür yok. Sadece hatırladığımı bilmek. Onun hayatta kalmak için ne kadar bedel ödediğini unutmayacağımı bilmek.

Şişeye uzanıp, onun bardağını dolduruyorum, sonra kendiminkini, ve ikimizin arasına koyuyorum.

Bu, "*Seni görüyorum. Ve ben hala buradayım*" diyebileceğim en yakın şey.

Devam etmeden önce bardağından bir yudum daha alır. "İç çevrenizden geriye kalanları topladım. Lisandra, Tallis, Mira, Kelren, Narina. Devam mı etmeliyiz yoksa ortadan kaybolmalı mıyız diye tartıştık. Oylama oybirliği ile *sonuçlanmadı*."

"Narina ortadan kaybolmak istedi," diye tahmin ediyorum. O, asla inancının ihtiyatlılığını gölgelemesine izin vermezdi. Diğerleri içgüdülerini takip ederken, o riski hesaplardı.

"Evet. O, tasfiyelerin şiddeti arttıkça ve senin yeteneklerin olmadan insanları güvende tutamayacağımızı söyledi." Varam'ın yüzü karardı. "Biz ona karşı çıktık, ama sonunda haklı olduğu ortaya çıktı. Birkaç ay içinde doğudaki bağlantılarımızı kaybettik. Yetkililer, senin koruman olmadan onları buldular."

Onları korumak için orada olmadığım için kaybedilenleri düşününce öfke beni kaplar. Eğittiğim, güvendiğim, doğu karakollarında görevlendirilmiş yüzler hafızamda canlanır. Ben orada olmadığım için öldüler. Çünkü hala benim uğruna öldüğüm şeye inanıyorlardı.

"Ama sen devam ettin."

"*Uyum sağladık*." Varam bardaklarımızı yeniden doldurur. "Daha derinlere, yeraltına indik. Daha küçük gruplar halinde. Daha az görünür olarak. Bilmedikleri şeyi ifşa edemezlerdi. Elimizden geleni yaptık. Elimizden geldiğince istihbarat topladık. Ama sen düştükten sonra, normal yollar çok tehlikeli hale geldi. Bu yüzden eski yöntemlere döndük: fiziksel haberciler, şifreli ifadeler, kuşlar." Sesi sertleşir. "Daha yavaş. *Daha riskli*. Kaybetmememiz gereken insanları kaybettik."

Bu kayıpların ağırlığı yüzüne, bir zamanlar koyu renkli saçlarına karışan gri tellere ve onu tanıdığımda olmayan yeni yara izlerine kazınmış. Yıllarca parçalanmış bir isyanı yönetmek, imkansız kararlar vermek ve mücadeleye devam ederken arkadaşlarının ölümünü izlemek.

Onu bir an izledikten sonra, cevabını zaten bildiğim soruyu soruyorum.

"Neden devam ettin?"

Bardağını bana doğru kaldırdı. "Nedenini biliyorsun, *Nul'shar*."

Kız kardeşi. Bir Tidevein. Otorite yükselirken ilk kaçırılanlardan biri. Altı yaşındaydı, güçlerini yeni keşfetmeye başlamıştı. Varam on yaşındaydı. Onu bir daha hiç görmediler.

O andan itibaren hareket büyüdü. Ve bir zamanlar saygı duyulan ve ihtiyaç anında başvurulunan Veinbloodlar, korkulan bir hale geldi. Bir zamanlar evleri olan köylerden, kasabalardan, şehirlerden kovuldular.

Kafamı sallayarak anıları bozuyorum ve acil meselelere odaklanıyorum.

"Narina kaldı mı?"

"Dış mahallelerde." Tereddüt eder, kirpiklerini indirerek gözlerini saklar. Omuzlarım gerilir ve söyleyeceğini bildiğim sözlerle kendimi hazırlarım. "Thornreave'den beş yıl sonra yakalandı." Sesi alçalır. "Asla pes etmedi. Hiçbir isim vermedi. Seni yaktıkları yerde onu da idam ettiler."

Vicdanımda bir ölüm daha. Yokluğumun bedeli olarak ödediğim bir bedel daha. Narina, hızlı zekası ve daha da hızlı diliyle, bir zamanlar masaya koyduğum her plana itiraz ederdi, ta ki onun görüşleri olmadan bir plan yapmayı hayal edemez hale gelene kadar.

Ve bu düşünceyle birlikte, başka bir düşünce daha yükseldi. Thornreave'den iki gün önce, Blackhollow'un düştüğü haberini aldığımızda.

Gözlerimi kaldırıp, bir duvar halısının köşesindeki yanık izlerini arıyorum. O haberin öfkesiyle, bizi oraya götüren her hatayı tekrar tekrar düşünürken bu odayı mahvettiğimde, benim elimle oraya koyduğum izler.

O ayakta durup izlemiş, sonra önüme geçip elini göğsüme koymuştu.

"Kırılırsan kimseye faydan olmaz," demişti ve benim hayal kırıklığımı başka bir yere yönlendirmişti.

Bunda yumuşaklık yoktu. Sadece sıcaklık, nefes ve beni ayakta tutacak kadar yakın başka bir beden vardı. Sonrasında bu konuyu hiç açmadık. O bunu bana karşı hiç kullanmadı. Ertesi sabah gözlerime baktı ve bana bir harita uzattı.

Diğerleri gibi, o da gitti.

Tanıdık varlığım geri çekiliyor, durduramadığı acıdan kaçıyor. Fiziksel değil, ama anı savunulamayacak kadar derine işliyor.

"Daha kaç tane var?" Bilmem gerekiyor. Her bir ismin ağırlığını taşımam gerekiyor.

Varam iç geçirir ve elindeki titremeyi ele veren hassas bir özenle bardağını masaya bırakır.

"Çok fazla." Gözleri omzumun ötesindeki bir noktaya sabitlenir. "Tallis güneydeki kutsal alanları savunurken öldü, onu öldürmeden önce altı Otorite askerini de yanında götürdü. Nerin ve Savril batı bölgelerindeki muhbirler tarafından ihanete uğradı, aileleri zorla izlerken yan yana asıldılar. Kelren'in kardeşi Renth, bir sızma görevi sırasında yakalandı. Sorguda on altı gün dayandığını söylüyorlar." Sesi fısıltıya düşer. "Liste uzun, Sacha. Bir gecenin yetmeyeceği kadar uzun."

Unvanım yerine ismimin kullanılması, onun duygularının derinliğini gösteriyor. Artık Gölge Damar Lordu, Vareth'el veya Damar Muhafızı komutanı değil, bitiremediğimiz bir savaşın geri kalanıyla yüzleşen iki adam.

"Ama yine de ısrar ettin."

"Başka seçeneğimiz var mıydı?" Omuzlarını silkiyor. "Teslim olmak bir seçenek değildi.

Zaten çok şey feda etmiştik."

Beni kastediyor. Yakalanmamın bedeli. Hayatta kaldıkları yokluk. Nefes almaya devam etmeyi seçtikleri inanç.

Kadehini doldurur, sonra bir dikişte içer. "Otorite zamanla rehavete kapıldı. Veinwardenlerin yok olduğuna inanıyorlar ve herhangi bir saldırıyı haydutların işi olarak değerlendiriyorlar." Gözleri benimkilerle buluşur ve gözlerinin derinliklerinde bir kıvılcım parlar. "Ama sen geri döndüğün için yeniden inşa edebiliriz. Bizim olanı geri alabiliriz."

O arkasına yaslanarak bardağının kenarına hafifçe vurur. "Bana o kadından bahset.

O buraya ait değil. Bütün bunların içinde onun yeri neresi?"

Bu, beklediğim bir soruydu ve Varam bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olan tek kişiydi.

"Adı Ellie. Benim çağırma büyüsüne cevap verdi. Beni hapsedmeden önce sahip olduğum son şeyi aldı. Başarısız olduğunu sandım. Ama büyü şekillendi. Karanlığa uzandı, beni özgürleştirebilecek birini aradı."

"Ve bunu o mu yaptı?"

"Daha fazlasını yaptı. Bana ulaşmak için dünyalar arası geçiş yaptı."

Varam kaşlarını çatı. "Tamamen başka bir dünya mı? Sadece Büyük Bölünme'nin ötesinde değil mi?"

"Evet, farklı bir dünya. Bir an *Chicago* denen bir yerde olduğunu, bir sonraki an ise Sunfire Dunes'da olduğunu söylüyor. Buradaki kimse onu göremezken kule kapısını açtı."

"İlginç. Belki de bizi bağlayan yasalar onun gibi birine dokunmuyor?"

"Bence büyü onu bu yüzden buldu. Ve bu yüzden gelecekte önemli bir rol oynayabilir."

"Ona güvenebilir misin?" Sorusu, endişesinin özüne dokunuyor, ancak altında yatan gerçekler söylenmemiş kalıyor. *Bir başka zayıflık daha göze alabilir misin? Sonuncusu özgürlüğüme mal oldu.*

Yalan söyleyebilirdim. Onun duymak istediği kolay güven verici sözleri söyleyebilirdim. Ama o bundan daha fazlasını hak ediyor.

"Onun tek amacı eve dönmek. Bana yardım etmenin bunu başarmanın yolunu bulmasına yardımcı olacağına inanıyor." Elimdeki bardağı çevirip, sıvının ışığı nasıl yansıttığını izliyorum. "Beni kurtarmak için hiçbir nedeni yokken kurtardı. Buraya geldiğinden beri, bizim çatışmamızla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen hayatını tehlikeye attı. Ne için savaştığımızı bilmiyor."

"Peki burada olması eve dönmesine yardımcı olacak mı?" Parmaklarım bardağı sıkıca kavradı.

"Belki." Daha derin şüphelerimi paylaşmıyorum; çağırmanın, benim henüz anlayamadığım kadar karmaşık bir bağ oluşturduğunu. "Şimdilik amaçlarımız aynı."

Varam, itiraz etmeden sözlerimi kabul ederek başını salladı. "Şu anki planımız nedir? Ağ parçalandı. Bir zamanlar güvendiğimiz birçok kişi artık yok."

"Yeniden inşa edeceğiz. Hala orijinal davaya sadık olanlarla başlayarak. Elçiler gönderdin mi?"

"Evet. Kalanlar ve yakın olanlar gelecek."

"Güzel. Hepsine ihtiyacımız olacak." Konuşmayı tekrar pratik meselelere çeviriyorum. "Ravencross'taki Otorite'nin varlığı ne olacak? Burayı nasıl gizli tuttunuz?"

"Büyümesine rağmen Ravencross hala küçük bir karakol olarak görülüyor. Sen düştükten sonra Otorite ana karargahını Ashenvale'de kurdu. Bu yerleşim, kenar bölgelerdeki birçok yerleşim gibi izleniyor ama sıkı bir kontrol altında değil. Veinwarden'ın faaliyetlerinin senin ölümünle sona erdiğine inanıyorlar."

"Şimdilik bu konuyu bırakalım. Diğerleri geldiğinde daha fazla konuşuruz." Bu akşam plan yapmakla kazanılacak başka bir şey yok.

Varam başını eğdi, avuçlarını masaya koydu ve ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü, sonra durdu ve geriye baktı.

"Senin için yas tuttum. Senin yokluğunda elimden geleni yaptım. Ama tanrılar, Sacha, seni tekrar burada görmek..." Derin ve sert bir nefes verir. "Bu bana mucizelerin gerçekleşebileceğine inandırıyor."

Sonra gider.

Kapı arkasından kapanır. Ben masada kalır, elimdeki bardağı oynayarak dururum.

O hala benim eskiden olduğum adamı görüyor.

Geriye kalanları tanıyacağından emin değilim.

O zamanlar Otorite kazandı. Veinwardens'ın ruhunu kırdılar, inşa ettiğimiz şeyi yıktılar ve benim sözde cesedimi egemenliklerinin kanıtı olarak sergilediler.

Ama aldıkları şey savaştan daha fazlasıydı.

Asla geri alamayacağım yıllarımı aldılar.

Hâlâ duyabildiğim

sesleri. Eskiden

olduğum adamı.

Şimdi kontrolünün mutlak olduğuna inanıyorlar. Sarsılmaz

olduğuna. Yakında yanıldıklarını anlayacaklar.

Özgürlüğüm, gücüm ve gölge kılıcım elime geri döndüğünde, neredeyse tamamlanmış olacağım. Damarlarımdan büyü akıyor, beni yakaladıklarından daha güçlü. Kaçtığımı, aralarında özgürce dolaştığımı bilmiyorlar. Bu da, istihbarat toplamak ve yok ettiklerini sandıkları ağlarla yeniden bağlantı kurmak için zamanım olduğu anlamına geliyor.

Onların düşüşünü planlamak, intikamın her ayrıntısını hayal etmek için bolca vaktim var. Bu düşünce tatmin edici olmalı.

Yine de intikam tek başına

yeterli değil. Hiçbir zaman

yeterli olmadı.

Bu avantaj uzun sürmeyecek. Henüz fark etmedilerse, kulenin yıkıldığını keşfedecekler. Söylentiler yayılacak. Sorular ortaya çıkacak. Ama harekete geçtiklerinde, çok geç olacak. Kalan çekirdek etrafında, yokluğuyla daha da keskinleşen Damar Muhafızlarını yeniden düzenlemiş olacağım. Kaybettiğimiz şey için daha güçlü olacağız.

Özgürlüğün ateş gibi hissettireceğini sanmıştım, ama o kadar da sessiz.

Yıllardır dolmamış akciğerlere geri dönen nefes gibi. Ya da hayaletlerle dolu bir odada durup, her birinin adını bilmek gibi.

Hayatta kaldım, evet. Ama hapsedilmeden önceki halimden geriye ne kaldığını henüz bilmiyorum.

Bardağımı boşaltıp ayağa kalkıyorum. Adımlarım beni odanın diğer ucuna, bir zamanlar benim olan yatak odasına götürüyor... Thornreave'den önce.

Oda, bıraktığım haliyle kalmış. Bir yatak. Yazı malzemelerinin bulunduğu bir masa. Kutsal emanetler gibi saklanan kişisel eşyaların bulunduğu raflar. Varam'ın sadakati bu küçük ayrıntılara bile uzanıyor.

Parmaklarım bir zamanlar çok değer verdiğim bir kitabın sırtını bulur. Bu kitap, Büyük Bölünme'nin ötesindeki topraklardan Meridian'a seyahat ederken yanında getiren anneme aitti. Doğduğu yerden şiirler. Bir gün beni götürmeyi umduğu bir diyar. Otoritenin yükselişiyle sona eren bir umut.

Yıpranmış bir kurdeleyle işaretlenmiş sayfayı açıyorum ve bir zamanlar şüpheyeye düştüğüm anlarda bana güç veren satırları buluyorum. Onları tekrar okuyorum, ama şimdi farklı bir anlam ifade ediyorlar. Ritmi tanıdık, ama rahatlatıcı etkisi kaybolmuş.

Kuzgunum, terk etmek zorunda kaldığım parçalarımınla yeniden bağlantı kurmakta zorlandığımı hissederek, bu anıya dokunuyor.

Kitabı kapatıp yerine koyuyorum, sonra kuzgunu dışarı gönderiyorum, onun gözlerini kullanarak Ravencross'u yeniden tanımaya çalışıyorum.

Varam, Otoritenin buradaki varlığının sınırlı olduğunu söyledi. Karakolu buldum ve devriyelerin dönüşümlü olarak görev yaptığını izledim. Rotaları temiz. Tahmin edilebilir. Gerçek bir işgal gücü olmaktan çok bir izleme istasyonu gibi işliyor.

Mükemmel.

Aşırı özgüvenleri onların sonunu getirecek.

Kuzgun uçuşuna devam ediyor. Gölgeler aracılığıyla Ravencross'un yerleşimini öğreniyorum, gözetleme düzenlerini, kör noktaları, güvenli olmayan eşikleri belirliyorum. Zihnimde sırayla notlar oluşuyor. Nöbetçi zamanlamaları, yapısal zayıflıklar, geri çekilme noktaları.

Gücüm bağlantıdan geçer, her geçişte daha da sabit hale gelir. Gölgeler daha da uzar. Hareketler daha hızlı yanıt verir. Haritaladığım her geçit yeniden benim bir parçam olur. Uyuyan kasabanın üzerinde uçarak geçirdiğim her saatle, elimden alınanları geri kazanırım.

Yan odada Ellie uyuyor.

Gölgelerin arasından, onun huzursuz hareketlerini, battaniyeye dolanan uzuvlarının kıvrılmalarını, onu esir alan rüyaların yumuşak mırıldanmalarını hissediyorum.

Ne görüyor?

E v inin hayalleri mi, özlemle bahsettiği *Chicago* mu?

Yoksa bunun vizyonları mı?

Bir an için, farkındalığımı daha da genişletmek istiyorum. Onun rüyalarının sınırlarını tatmak istiyorum. İstersem yapabilirim.

Ama istemiyorum.

Bazı sınırlar, davet edilmeden aşılmalı.

Ve yine de... benim yönlendirmem olmadan ona doğru çekiliyorum, kuzeyi bulan bir pusula gibi. Bu davranışından rahatsız olarak onu keskin bir şekilde geri çekiyorum.

Onun varlığında, yaşamayı öğrendiğim sükuneti bozan bir şey var. Yaptığım büyü, rezonans aramak için tasarlanmıştı. Bu büyüün

bu alemde birine ulaşacağını düşünmüştüm. Çağırma cevap verebilecek birine.

Bunun yerine, *onu* buldu.

Dünyalar arasında. Kimsenin aşamadığı engellerin ötesinde.

Sadece büyü müydü? Yoksa başka bir şey mi?

Buraya gelmesini sağlayan özelliği neydi? Ve bu özellik kullanılabilir mi?

Onun açıkça istediği gibi, onu kendi dünyasına geri göndermek için bu özelliği kullanabilir miyim?

Onun gelişinden sonraki anları düşünüyorum. Kule kapısının onun dokunuşuyla nasıl açıldığını. Büyünün etkisi, o bana yaklaştığında nasıl zayıflayıp başarısız olduğunu. Onun varlığında bağın nasıl zayıfladığını.

Bunlar tesadüf değil.

Burada bir düzen var. Ve onun gelecekte oynayabileceği rolü anlamak için bu düzeni çözmem gerekiyor.

Uzaklarda gök gürültüsü duyuluyor, Ravencross'un üzerinde bir fırtına toplanıyor. Büyüm buna tepki veriyor. Oda karanlıklaşıyor, gölgeler duvarlar boyunca sıkılaşıyor, içe doğru çekiliyor.

Gök gürültüsünde garip bir yankı var. Sadece ses olarak değil, his olarak da içimden geçiyor. Hatırladığım bir baskı. Kuleden önce hissetmediğim bir baskı.

Sabahla birlikte, dönüşümün ilk gerçek sınavı başlıyor: Veinwardens'ın geri kalanlarını bir araya getirmek, kaynaklarımızı değerlendirmek ve bundan sonra ne yapacağımızı belirlemek.

Otorite, egemenliklerinin tartışılmaz olduğuna inanıyor. Çok geçmeden, Shadowvein Lord'un geri döndüğünü öğrenecekler. Ve benimle birlikte, uzun zamandır imkansız olduğuna inandıkları hesaplaşma da.

On Yedinci Bölüm

ELLIE

"Beden yalan söylese de, nefes hala ihanet eder."

Alev Damar Kahinlerinin Yazıları

Ana odadaki SESLER gittikçe yükseliyor — derin ve acil, emir veya soru gibi seslerle kesiliyor. Kulağımı kapıya dayayıp, sadece ses tonlarından anlam çıkarmaya çalışıyorum. Anlamadığım yabancı kelimeler, bana hiçbir şey ifade etmeyen anlamsız sesler olarak geçip giderken, hayal kırıklığı beni yiyip bitiriyor.

Bu dil engeli beni çölden daha etkili bir şekilde izole ediyor. En azından sadece ben ve Sacha varken, ben *var olabiliyordum*. Burada ise, sözleri, jestleri ve ifadeleri benim anlayamadığım anlamlar taşıyan insanlarla çevrili, görünmez biriyim. Evimden gelen seslere benzeyen tek bir kelime bile duymadım. Çeviri için Sacha'ya bağımlı olmam, beni ona bağlıyor, istemediğim görünmez bir zincir gibi.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve ana odaya giriyorum.

Önümdeki manzara, birkaç çift gözün bana doğru dönmesiyle bir anlığına donar. Yeraltı odası, bir gecede komuta merkezi gibi bir yere dönüşmüştür. Büyük ahşap masa, küçük taşlar ve hançerlerle ağırlaştırılmış haritalar ve belgelerle kaplıdır. Bir düzine insan masanın etrafını sarmıştır. Üçü dün tanıdığım yüzlerdir, geri kalanı yenidir. Hepsi beni gizlemeden merakla incelerler.

Dikkatlerin odağı olmakta hiç iyi olmadım. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, onların ne gördüklerinin farkındayım. Bu grup her ne ise, birbirleriyle rahatlar, birbirlerine *aitler*. Ve ben değilim

... gerçekten değil. Belki Sacha hariç, kafeslerin anahtarlarına ait olduğu gibi.

Avuç içlerim kaşınıyor, kendimi küçültüp duvara kaybolmak istiyorum. Bunun yerine, yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket etmeye devam ediyorum, bir düzine yabancıнын bakışlarının tüylerimi diken diken etmediğini varsayıyorum.

Sacha masanın başında duruyor, bir harita üzerinde bir hareket yaparken. Bu sabah her şeyi farklı görünüyor. Yanımda çölde yürüyen adam yok artık.

Siyah tuniği, kulede giydiğinden daha keskin. Vücuduna göre dikilmiş, lambaların ışığını yansıtan ince gümüş kancalarla bağlanıyor. Kumaş ağır, sadece o hareket ettiğinde hareket eden türden. Pantolonu da aynı, koyu renk ve dar, mat, neredeyse ayna gibi parlaklığa sahip botların içine sokulmuş.

Yumuşak hiçbir şey yok. Bol hiçbir şey yok. Varam'ın dün ona verdiği kılıç, belindeki kınında asılı, kemer beline sarılmış.

Ama sadece kıyafetleri değil.

Duruşu da farklı. Omuzları geriye çekilmiş, başı dik. Sorgusuz sualsiz itaat edilmeye alışkın biri gibi hareket ediyor. Bunun daha güven verici mi yoksa korkutucu mu olduğunu bilemiyorum.

O haritaya dokunduğunda, herkes dikkat kesiliyor. Konuştuğunda, nefeslerini tutup dinliyorlar.

Bu yer veya bu insanlar hakkında pek bir şey söylemedi. Ama ona nasıl baktıklarını *görebiliyorum*. Sanki hiç ayrılmamış gibi... ve buraya ait olmayan kişi benim.

"*Vashna tem, Ellie*," diyor Varam, bana doğru başını sallayarak. Adım onun ağzından çıktığında garip geliyor. Aksanları, adımın sıradan değil egzotik gelmesine neden oluyor. Yüzünde hiçbir şey belli etmiyor, ama başını hafifçe eğmesi saygı duyduğunu hissettiriyor.

Bu kelimelerin anlamını tahmin etmeye çalışıyorum.

"Günaydın?" Odanın kenarında dikkatlice ilerliyorum ve tüm gözler beni takip ediyor.

Sacha, masadan kalkıp önüme gelmeden önce toplanan gruba bir şeyler söylüyor.

"İyi uyudun mu?"

"Çoğunlukla." Gördüğüm rüya hala zihnimin kenarlarında dolaşıyor: Chicago'daki kar, kule, sadece bir kuş olamayacak kadar zeki gözleri olan kuzgun. Beni tanıyormuş gibi hareket ediyordu. "Neler oluyor?"

"Hazırlıklar."

Onlardan biri ona seslendiğinde masaya doğru bakıyor. Aralarında geçen her kelime, benim açmadığım kilitli bir kapı gibi. Sacha'nın çevirmesi gereken her cümle, onun açıklamayı ya da saklamayı seçtiği bir şey.

"Gün boyunca daha fazlası gelecek. Mevcut Otorite pozisyonlarını ve kalan kaynaklarımızı değerlendiriyoruz."

Onun "biz" ve "bizim" kelimelerini kullanması dikkatimden kaçmadı.

Mira yanıma geldi, elinde ekmek, meyve ve ağızından duman çıkan, çaydanlığı andıran bir şeyin bulunduğu tahta bir tepsi vardı.

"*Neresh kavir solavin.*" Ana toplantı alanından uzakta duran küçük bir masayı işaret ediyor.

"Mira sana kahvaltı ikram ediyor," diye çeviriyor Sacha. "Ve eğer kabul edersen, dil derslerine başlayacak."

Bağımsız olarak iletişim kurmayı öğrenme ihtimali içimde bir rahatlama dalgası yaratıyor. Küçük bir isyan — öğrendiğim her kelime, her şey için ona güvenmek zorunda olmam için bir nedenin azalması anlamına geliyor.

"Evet, lütfen."

Beni küçük masaya götürür, tepsiyi masaya koyar ve demlikten iki bardak içecek doldurur. Karşıma oturur ve önüme bir fincan ve tabak koyar.

Ekmek hala sıcak. Meyve elmaya benziyor, ama tadı daha keskin, tarçın gibi bir tadı var. Yemek yerken ana masadaki hareketliliği izliyorum.

Varam, Sacha'nın yanında duruyor ve haritanın farklı yerlerini işaret ederken, diğerleri dikkatle dinliyor. Dünden bu yana dinamik dramatik bir şekilde değişti. Varam diğerlerinin saygısını kazanmış olsa da, tüm bakışlar onun yanındaki uzun boylu, siyah giysili figüre yöneliyor. Uzun süredir ortalarda olmamasına rağmen, otoritesi hiçbir çaba sarf etmeden yeniden kendini göstermiş görünüyor.

Daha fazla insan geliyor, her biri Sacha'ya başını sallayarak ve göğsüne yumruğunu hafifçe dokunarak yaklaşıyor — bu hareket sadakat, belki de saygı anlamına geliyor. Bazıları onu görünce şok olmuş gibi görünüyor, diğerleri ise hayranlık duyuyor. Bir kadın şaşkınlıktan geri adım atıyor, sonra kendini toparlayıp Sacha onunla konuşurken dikkatle dinliyor.

Masadaki her hareket, benim zaten hissettiğim şeyi pekiştiriyor. O dili, düzeni, insanları biliyor. Ve onlar ona baktıkça, ben kendimi her şeyden uzaklaşmış hissediyorum. Sanki o buraya demir atmışken, ben hala ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum.

"*Neresh valan selurin,*" diyor Mira, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. Göğsüne dokunur. "*Mira.*" Sonra beni işaret eder. "*Ellie.*"

Basit bir tanışma, diye düşünüyorum. "Evet, ben Ellie."

Gülümsüyor. "*Vashna.*" Parmaklarını dudaklarına dokunduruyor, sonra kelimeyi tekrarlıyor.

"*Vashna.*" Ne demek istediğini hiç anlamadım.

Meyveyi işaret ediyor. "*Namash.*" "*Namash.*"

"*Meravak.*" Bardağı işaret ediyor.

"*Meravak.*" Bardağı kaldırıp sıvıyı kokluyorum. Çay ya da kahve gibi kokmuyor.

O nesneleri sıralamaya devam ederken, ben onları tekrar ederken ara verir.

Masa *selva*, fincan *savrik*, oda *mereshvar*. Sabırlı davranıyor, her kelimeyi doğru telaffuz edene kadar telaffuzumu düzeltiyor. Her hece boğazımda garip bir şekilde takılıyor. Benim olmayan bir ağız için şekillendirilmiş. Mira gülmüyor. Sadece kelimeleri tekrar söylüyor, daha yavaş, sanki zamanı bolca varmış gibi.

Onun her gülümsemesi küçük bir zafer, geri kazanılmış küçük bir bağımsızlık parçası gibi geliyor.

Odanın diğer ucunda sesler yükselip alçalıyor. Eller haritaların üzerinde vurgulu hareketler yapıyor. Bir adam masaya yumruğunu vuruyor, ben de başımı kaldırıp Sacha'nın tek bir bakışıyla onu susturduğunu görüyorum.

Kim olurlarsa olsunlar, onu takip ediyorlar. Ve her eğilen baş, kum tepelerinde su paylaştığım, kumda yanımda yürüyen adamlarla bu adamı birleştirmemi zorlaştırıyor.

Mira bakışlarımı takip ediyor, ama yorum yapmıyor. Bunun yerine, dersi devam ettiriyor, canlandırması zor kelimeleri açıklamak için bir parça parşömene basit semboller çiziyor.

Sacha benim giremediğim bir odanın kontrolünü ele geçirmiş gibi görünürken, Mira bana ip uzatmaya devam ediyor. Kelime kelime, boğulmamayı öğreniyorum.

Odaklanmak yardımcı oluyor. Tutunacak bir şey veriyor bana. Yararlı olmanın bir yolu. Benim olan bir şey.

Bu, birkaç metre ötedeki toplantıdan ve her baktığımda yeni birine dönüşen adamdan dikkatimi dağıtır.

Genç bir kadın odaya girer ve Sacha'ya yaklaşır. Kadın eğilir ve Sacha yaptığı şeyi bırakıp onu dinler. Aralarındaki konuşma kısadır ve tek kelime bile anlamasam da odadaki gerginliğin nasıl arttığını görebiliyorum. Birkaç kişi masanın üzerine yayılmış parşömenleri toplar.

Mira ayağa kalkar. "*Ravencross meresh?*"

Anlamadığım için başımı sallarım. Sacha'nın sesi, alçak sesli mırıldanmaların arasından duyulur.

"Sana Ravencross'u gezdirmeyi teklif ediyor."

Yine arkamda, her zamanki gibi sessiz, ben bakmayı bıraktığımda hep orada.

"Etrafa bakman iyi olur. Ve belki de biz teknik konuları tartıştırken burada kalmaktan daha güvenli olur."

Onun sözleri beni kandırmıyor. Bu geziyle ilgili değil. Beni burada istemediğini kibarca ifade etme şekli bu. Bir yanım çocuk gibi gönderilmeye kızıyor. Ama diğer yanım, taştaki çatlakları sayan ve etrafımda konuşulan dili anlıyormuş gibi davranan yanım, bu hareketi memnuniyetle karşılıyor. Nefes almak için. Bu odada hapsolmek yerine başka bir yerde olmak için.

"Bu çok iyi olur."

Mira'ya dönerek hızlıca konuşuyor. Mira başını sallayıp eğiliyor. Tekrar bana dönüyor.

"Her zaman Mira'nın yanında kal." Ses tonu yine değişmiştir. "Ravencross hala nispeten güvenlidir, ama Otorite devriyeleri ana caddelerde dolaşıyor. Giydikleriyle dikkat çekmemelisin, ama dili konuşamaman seni hemen yabancı olarak işaretleyecektir."

"Anlıyorum."

"Bu, Mira'ya burada açıklaması zor kelimeleri sana öğretme fırsatı verecektir. O eski bir izci. Gözlemci, dikkatli ve Ravencross'taki her yolu biliyor. Onun dediklerini yaptığın sürece onunla güvendesin."

Sesindeki endişe samimi görünüyor, ancak bunun ne kadarının benimle, güvenliğimle ilgili olduğunu, ne kadarının ise yanlış kişilerin dikkatini çekersen onlara yaşatabileceğim sorunlarla ilgili olduğunu merak etmeden edemiyorum. Hangisinin daha önemli olduğunu bilmiyorum.

Mira beni odadan çıkarır ve dün bulunduğumuz odaya geri götürür. Bir sandığa doğru yürür ve kendisinininkine benzer kapüşonlu bir pelerin çıkarır, sonra onu omuzlarıma sarmama ve yüzümü kısmen gölgelemek için kapüşonu ayarlamama yardım eder. Şüphe çekmeyecek kadar az, ama ayrıntıları yumuşatmaya yetecek kadar. Kalabalıkta sıradan bir yüz.

"*Meresh*." Kapıyı işaret ediyor.

Onu takip ederek bizi buraya getiren taş merdivenlerden yukarı çıkıp küçük gizli avluya giriyorum. Gün ışığı bizi karşılıyor. Duruyorum, bir elimle gözlerimi koruyorum. Aşağıdaki lamba ışığından sonra burası çok parlak.

Hava temizlenmiş gibi kokuyor ve yağmur birikintileri taşların üzerinde parıldayarak, neredeyse şiddetli bir maviye bürünmüş gökyüzünü yansıtıyor. Gece duyduğum fırtına geçmiş, ama havada hâlâ tuhaf bir yankısı var, sanki dünya sakinleşip sakinleşmeyeceğine henüz karar vermemiş gibi.

Bu, *onun* yanında olmadan bu dünyaya ilk kez adım attığım an.

Mira ilerliyor ve beni binalar arasındaki dar bir geçitten geçiriyor. Büyük yollardan birine paralel uzanan sakin bir yan sokağa çıkıyoruz ve dünya yine değişiyor.

Ravencross'un sesleri bir anda duyulmaya başlıyor. Satıcılar mallarını satmaya çalışıyor, hala çözemediğim yüksek ve melodik bir ritimle konuşmalar birbirine karışıyor, arabaların parke taşları üzerinde çıkardığı sesler duyuluyor.

Çölün sessizliğinde geçen günler ve yeraltı odasında geçirdiğim saatlerden sonra, bu gürültü sanki yanlış frekansa girmişim gibi geliyor. Gözlerimin arkasında bir yerde takılıyor. Cildim titriyor. Kulaklarımı kapatmak istiyorum, ama kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum.

Mira, ilerlerken farklı binaları işaret ediyor, isimlerini yavaşça, dikkatlice söylüyor. Dilimin alışık olmadığı sesleri çıkarmaya çalışarak her kelimeyi tekrar ediyorum. Beni düzeltiyor, bazen dudak hareketlerini abartarak göstererek, ben de onu takip edebileyim. Eminim çok komik geliyorum, ama o hiç gülmüyor.

"*Vashnar*." İnsanların ekmek sepetleri taşıdığı alçak bir binayı işaret ediyor.

"*Vashnar*." Ben de onu tekrar ediyorum. Kulağa fantastik bir kelime gibi geliyor, bir romandan çıkmış gibi... Şu anda haritasız yaşadığım bir romandan.

Yürümeye devam ediyoruz. Etrafımızda pazar meydanı açılıyor, tezgahlar, renkler ve tanımlayamadığım kokularla dolu bir girdap. El dokuması kumaşlar, oyulmuş tılsımlar, tılsım gibi birbirine bağlanmış kurutulmuş otlar. Havada baharat kokusu var — tatlı, keskin, topraksı.

Mira, geçerken gördüğümüz şeylerin isimlerini söylüyor ve kelime kelime aramızda bir ritim oluşturuyor. Sabit bir şey. Takip edebileceğim bir şey.

Dil engeline rağmen Mira mükemmel bir rehber ve öğretmen. Kelimeler yetersiz kaldığında anlamı iletmek için jestler, ifadeler ve basit gösterimler kullanıyor. Bir düzen geliştiriyoruz. O kelimeyi söylüyor, ben tekrar ediyorum, o da ya onaylayarak başını sallıyor ya da nazıkçe düzeltiyor.

Küçük bezlerle sarılmış paketlerin asılı olduğu bir tezgahın önünden geçerken duruyorum. Diş macunu kokuyor. Dişlerimi fırçalamayalı günler oldu. Mira'nın koluna dokunup ağzımı işaret ediyorum, sonra parmağımla dişlerimi fırçalarken yaptığım hareketi taklit ediyorum.

Kafasını eğip düşünür, sonra gülümser. Beni başka bir tezgaha götürür, satıcıyla birkaç kelime konuşur ve bakır rengi bir sikke karşılığında küçük bir paket verir.

Paketi açar ve hafif bir narenciye kokusu olan küçük, soluk renkli reçine boncukları ortaya çıkar. Bir tanesini çıkarır, havaya kaldırır ve dişlerinin arasına sıkıştırır

dişlerinin arasına sıkıştırır ve abartılı bir hareketle çiğnemeye başlar. Bir süre sonra dilini dişlerine sürter ve bana umutla başını sallar.

Tereddütle bir tane alıp onun hareketlerini taklit ettim. Reçine neredeyse anında yumuşadı ve dişlerimi serin, bitkisel bir tatla kapladı. İlk başta garipti, biraz yapışkandı, ama çiğnediğimde hafif bir macun haline geldi. Mira tekrar gösterdi, dilini kullanarak dişlerini ovuşturdu, sonra parmağını dişlerinin üzerinde gezdirerek temiz olduklarını gösterdi.

Aynı şeyi yapıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum. Gerçekten işe yarıyor. Ağzım, nane yaprakları çiğnemişim gibi ferahlıyor.

Mira memnuniyetle başını salladı ve paketi elime koydu, parmaklarımı etrafına doladıktan sonra bizi daha sakın bir meydana götürdü. Küçük bir çeşmenin yanında durduk ve Mira bir satıcının arabasından iki bardak soğuk ve tatlı bir şey satın aldı. Sıvı, nane aromalı çilek gibi tadı vardı, ferah ve tazeydi, sokaklardan yükselen sıcaklığı kesiyordu.

Yürüyüşümüze devam ediyoruz, taş köprülerden birini geçiyoruz. İki taraf arasındaki fark hemen göze çarpıyor. Buradaki binalar daha yeni, düzenli sıralar halinde tek tip taşlarla inşa edilmiş. Sokaklar, batı mahallesinin organik kıvrımlarını takip etmek yerine düz bir şekilde uzanıyor. Burada her şey daha düz, sanki bir zamanlar vahşi bir şekilde büyüyen bir yere birisi kontrol uygulamış gibi. En dikkat çekici olanı, daha fazla insanın kırmızı giymesi, Sacha'nın Otorite yetkililerinin giydiği renk.

Mira bizi yan sokaklarda tutuyor ve daha sık etrafa bakınıyor. Kapısının üzerinde Otorite sembolü kazınmış büyük beyaz taş bir binayı işaret ediyor. *Sanırım* bu Sacha'nın bahsettiği karakol. Yüzünde hiçbir ifade yok ama yanından geçerken adımları hızlanıyor.

Batı bölgesine giden köprüye neredeyse varmışken Mira birden duruyor. Parmaklarını bileğime dolayarak beni yakındaki bir kapının gölgesine çekiyor.

Ona soru sormadan, duyuyorum — taşların üzerinde uyumlu bir şekilde yürüyen botların sesini.

Bir devriye köşeyi dönüyor, dört asker kırmızı üniformalı, zırhları öğle güneşinde parıldıyor. Han'da gördüğüm yetkililerin aksine, bu adamlar silahlarını açıkça taşıyorlar. Kılıcı belinde, kısa mızrakları sırtlarında. Gözleri gördükleri her şeyi inceliyor, yüzleri ise boş bakışlarla caddeyi tarıyor.

Kalbim hızla atıyor, ciğerlerimdeki hava donuyor. Kapı aralığına yapışyorum. Askerler o kadar yakın geçiyorlar ki, birinin omuzluğundaki oyma desenleri görebiliyorum

. Gözleri okunamaz ve değerlendirci bir şekilde caddeyi tarıyor, ama durmadan yanımdan geçip gidiyorlar.

Mira kıpırdamıyor. Devriye köşeyi dönüp kaybolana kadar hareketsiz kalıyor, sonra birkaç saniye daha bekledikten sonra beni ters yöne götürüyor. Önceki sakinliği yok olmuş, yerine bunu birden fazla kez yapmış birinin uyanık ihtiyatı gelmiş. Yanlış yerde yanlış şeyi izlerken yakalanmanın ne demek olduğunu bilen biri.

Batı bölgesine dönmek için, onun yardımı olmasa fark edemeyeceğim ara sokaklar ve kapalı geçitler kullanarak daha dolambaçlı bir yol izliyoruz. Sonunda köprüyü geçtiğimizde, rahatlamaktan ziyade, çok uzun süre tuttuğu nefesini dikkatlice bırakır gibi bir nefes verir.

Beni, bir yan sokakta gizlenmiş küçük bir lokantaya götürdü. Yemek kokusu burnuma çarptı, kaynayan baharatlar ve yavaş pişirilmiş et kokusu, ve midem beni sesli bir gürultuyla ele verdi. Mira yumuşak bir şekilde güldü, sonra kapıyı iterek açtı.

İçerisi loş ve sıcaktır, ortadaki ocak etrafına kaba ahşap masalar dizilmiştir ve ocakta toprak bir tencerede lezzetli bir şey kaynamaktadır. Mira, düzgün kesilmiş sakalı olan zayıf bir adam olan işletmeciyle birkaç kelime konuşur, adam onu gülümseyerek selamlar ve her iki yanağına birer öpücük kondurur. Kısa bir konuşma yaparlar, sonra adam başını sallar ve arkaya geçer.

Köşedeki bir masaya otururuz. Mira ana kapıya bakan koltuğa oturur ve bana arka çıkışa dönük olarak karşısına oturmamı işaret eder. Bunun kasıtlı olduğunu anlamam uzun sürmez. Bir önlem. Mira, şimdi bile, burada bile, her mekanı düşmanca davranabilecekmiş gibi davranıyor.

İşletme sahibi, iki kase kalın ve lezzetli çorba ile geri döner. Çorba zengin ve doyurucudur ve burada temel gıda maddesi olduğunu düşünmeye başladığım yassı ekmekle birlikte servis edilir.

Yemek yerken, etrafımızdaki nesneleri göstererek isimlerini söyleyerek dersimize devam ediyor. Bazıları diğerlerinden daha kolay olan kelimeleri tekrar ediyorum, o da başını sallıyor veya beni düzeltiyor. Yemeğimizi bitirdiğimizde, kafam yeni kelimelerle dolmuş durumda, bunların çoğunu yarın unutacağımı biliyorum.

"*Meresh kavir.*" Kapıyı ve ardından küçük pencereden görünen güneşin konumunu işaret ediyor.

Geri dönme zamanı.

Dolambaçlı sokaklardan geçerek yolumuza devam ederken, düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum. Kasaba ilk düşündüğümünden daha büyük, nüfusu da otoritenin varlığına rağmen oldukça çeşitli. Batı bölgesi daha bağımsız, kontrolünden daha az etkilenmiş görünüyor. doğu mahallesi

İnsanlar burada, özellikle de ayaklarının altında ne olduğunu bildiğim için, gerçeküstü bir normallikle işlerine devam ediyorlar.

Kaç tanesi biliyor? Tünelleri. Gölgelerdeki insanları. Bu sokakların altında dolaşan sessiz planlama uğultusunu. Kaç tanesi, uyum sağlıyormuş gibi görünürken, gizlice bunu destekliyor? Sadece görünüşten bunu anlamak imkansız.

Gittiğimizden farklı bir yoldan gizli avluya geri dönüyoruz. Mira kapıyı açmadan önce dikkatlice etrafta bizi izleyen kimse olup olmadığını kontrol ediyor. Güneş ışığı altında geçirdiğimiz saatlerin ardından taş basamaklar bizi gölgeye davet ediyor ve aşağı inerken gözlerim yavaşça karanlığa alışıyor.

Işık, renkler, sesler... Derinlere indikçe hepsi kaybolur.

Yeraltı odası yine değişmiştir. Bu sabah bir düzine adamın sesleri ve bedenleriyle dolu olan oda, şimdi sadece bir avuç insanla doludur. Sacha, Varam ve tanımadığım iki kişiyle birlikte, masanın üzerine yayılmış kağıtların üzerine eğilmiş, alçak sesle ve dikkatle konuşmaktadırlar.

Biz içeri girdiğimizde tüm konuşmalar kesildi, ani ve tam bir sessizlik oldu.

Sacha başını kaldırdı, gölgeler ve lamba ışığı yüzünün hatlarını aydınlatıyordu.

Sessizlik benim yüzümden mi oldu? Yoksa ben gelmeden önce konuştukları şey yüzünden mi? Anlayamıyorum. Ama gözlerinin hareketleri merak değil, daha çok ihtiyatlılık gibi geliyor.

"Ravencross turunu ilginç buldun mu?" Sesi gayet sıradan ama ben bu sorunun hiç de sıradan olmadığı izlenimini ediniyorum.

"Evet, çok." Pelerini çıkarıyorum, az önce tanık olduğum sıradan dünyanın altında ne kadar derinde gömülü olduğumuzun farkındayım. "Mira bana birçok kelime öğretiyor."

"Güzel. Bu, önümüzdeki günlerde çok yardımcı olacak." Parmakları masanın kenarına vuruyor. "Sonraki adımları tartışıyoruz. Buradaki işimiz bittiğinde seninle konuşacağım."

Gitmem gerektiği açık. Mira koluma dokunarak onu takip etmemi işaret ediyor. Beni daha küçük bir yan odaya götürüyor ve dersimize bir saat daha devam ediyoruz. Sabrı ve bağımsız iletişim kurmama yardım etmek için gösterdiği samimi çaba, dil engelimizi aşan bir özeni gösteriyor.

Kapıdan, yeni gelenlerin ana salona girdiğini görüyorum. Üç erkek ve bir kadın, hepsi seyahat lekeli giysiler giyiyor. Doğrudan Sacha'ya yöneliyorlar ve her biri daha önce fark ettiğim aynı saygı gösterisini yapıyor: göğsüne yumruğunu koyup saygıyla başını sallıyor.

Onların gelişi odadaki enerjiyi değiştirir. Ne tür bir toplantı sona eriyorsa, şimdi yenilenmiş bir yoğunlukla devam eder. Varam Mira'ya işaret eder, Mira izin isteyerek beni yalnız bırakır ve ana masadaki toplantıya katılır.

Mira'nın bana öğrettiği kelimeleri tekrar ederek ezberlemeye çalışıyorum. Ana odadaki sesler yükselip alçalıyor, ama ben hala hiçbir anlam çıkaramıyorum.

Evimi düşünüyorum. Chicago'yu, gürültüyü, yağmur sonrası kaldırımın kokusunu. Dairemi. Telefonumu. Buradaki kimsenin bunların ne olduğunu bilmediğini.

Kaybolduğumdan beri orada ne kadar zaman geçti? Burada günler geçti, ama zaman iki dünya arasında aynı şekilde işliyor mu?

Belirsizlik beni kemiriyor. Asla geri dönüş yolunu bulamayabileceğim, bu gölgeler ve yarı gerçekler dünyasında sonsuza kadar mahsur kalabileceğim ihtimali beni çok rahatsız ediyor.

Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra, herkes ayrılır. Sacha odaya girene kadar olduğum yerde kalırım. Yüzünde hiçbir ifade yoktur, okunması imkansızdır, ama onda kararların verilmiş ve planların harekete geçirilmiş olduğunu gösteren bir şeyler vardır. Beni rahatsız etmeye başlayan bir şekilde sakin ve soğukkanlıdır, sanki hiçbir şey onu şaşırtmıyormuş gibi. Sanki her şey önceden hesaplanmış gibi.

"Burada işin bittiyse, konuşacak çok şeyimiz var."

Düzgün dururum, kelime alıştırmalarımı bırakırım. "Planların hakkında mı? Yoksa bunlar dışarıdakilerin bilmesi gereken şeyler değil mi?"

Sözlerim zerine ağzının köşesi seğirir. "Veinwardens'ın burada yerleşik bir üssü var, ama dikkatli hareket etmeliyiz. Otoritenin etkisi çok geniş."

"Peki ya benim durumum? Eve dönüş yolunu bulmak?" Soruma sızan savunmasızlıktan nefret ediyorum. Sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Hedefimiz bu." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Bağını koparmanı sağlayan şeyi ne kadar iyi anlarsak, sana geri dönüş yolu bulmaya o kadar yaklaşırız."

Yüzünü inceleyerek aldatmaca var mı diye bakıyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum. Her zamanki sakin duruşu var.

"Hala buraya nasıl geldiğimi aıklamadın. Ya da neden benim olduğumu."

Gözleri uzaklaşıyor, omzumun üzerinden bir noktaya bakıyor, bu bakışı artık tanımaya başlıyorum.

"Gelişinle ilgili pek çok şey hala belirsiz. Önemli olan, burada olman ve kimsenin yapamadığı şeyi başarabilmiş olman. Bu bağlantıyı anlamak, en büyük umudumuz."

Böyle bir şey söylediği ilk kez değil. Ama her seferinde, kelimeler değişiyor... tam da onun söylemediklerini merak etmeme yetecek kadar.

Israr edip cevap isteyebilirim, ama tecrübelerim bana onun baskı altında duvarlarını daha da yüksektirdiğini öğretti. Sabırlı olmam lazım. Şu anda sabrım azalıyor.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"İstihbarat toplamaya devam edeceğiz. Ağ yeniden kurulacak. Bu arada, kulede neler olduğunu ve bağın sana neden bu şekilde tepki verdiğini daha iyi anlamak için seninle birlikte çalışacağım."

Kule. Kuzgun. Rüya gibi gelmeyen rüya.

O anı tekrar düşünüyorum. Kanatları havayı yararken, bakışları bir hayvandan çok daha bilinçli bir şekilde bana sabitlenmişti. Sacha'nın bazen yaptığı gibi bana bakıyordu.

Tartışmadan başımı sallıyorum. Şu an için onun sözünü kabul etmekten başka seçeneğim yok. En azından bir şey için çalışıyoruz, sonunda beni eve götürebilecek yolda bir adım daha atıyoruz. Ama onun kaçamak cevapları ve burada herkesin ona davranışları gözümünden kaçmadı. Aptal değilim. Gücü gördüğümde anlarım... ve onun gücü bu yerde saat başı artıyor.

Kurtardığım çaresiz mahkumdan uzaklaşıyor ve benim anlayamadığım planları olan biri haline geliyor. Yanında durmanın güvenli olup olmadığından emin olamadığım biri haline geliyor.

Ayağa kalkıp, dar alanda yanından geçerek ilerliyorum. Aramızda statik elektrik atlamaları oluyor, cildimi yakıyor. Bu beni şok ediyor, kolumdan geçen keskin bir titreşim beni tıslatıyor.

O hareketsiz kalır, başını eğerek, ama hiçbir şey söylemez.

Ben de öyle. Ama his devam ediyor, derimin altında garip bir karıncalanma.

Bana anlattıklarından daha fazlasını biliyor. Bu dünya hakkında, neden burada olduğum hakkında ve bizi birbirimize bağlayan şey hakkında. Ve bir şekilde, bu sırlar bana her şeyimi kaybetmeme mal olmadan önce bunun ne olduğunu keşfetmeliyim.

On sekizinci bölüm

SACHA

*"Kısıtlama bir güç biçimidir. Yokluk, bir varlık biçimidir." Esaret
Üzerine Düşünceler — Sacha Torran'ın Günlükleri*

GÖLGELİ KILIÇ odada fısıldayarak, durgun havayı zarif yaylar çizerek kesiyor. Tutuşum sağlam ama rahat, kılıcın kabzası avucuma sanki hiç ayrılmamış gibi yerleşiyor. Silah saf karanlıktan oluşuyor, benim irademle keskinlik ve ağırlık kazanıyor. Yıllar süren esaret bu anda yok oluyor. Kas hafızası uyanıyor. Eski ritimler yeniden ortaya çıkıyor.

Yine de beden ve kılıç arasındaki uyum henüz kusursuz değil.

Duruşumu değiştiriyorum, ayaklarımın ucuna basıyorum ve kılıç benimle birlikte akıyor, kenarından karanlık izler bırakıyor.

Bir adım ileri. İtme. Döndürme. Savunma.

Sessizliği yararken kılıç şarkı söylüyor, her vuruş bir sonrakine geçiyor, benden her şeyi alan görünmez düşmanlara karşı ölümcül bir dans. Kılıcın yayından gölgeler süzülüyor, duman ya da sis değil, ışığın yokluğu. Çelik dirençle mücadele etmek zorunda olduğunda, silahım nesneler arasındaki boşluğu kesiyor.

Kılıcın ağırlığı ihtiyacımla değişir. Hızlı kombinasyonlar için hafif, keskin vuruşlar için boşluk sanatı ile ağır. Bu, askerlerin bildiği kılıç kullanımı değildir. Bu, öldürme amacına hizmet eden gölgedir.

Momentum artıyor. Vücudum hatırlıyor ve uyum sağlıyor. Bu kılıç, çelikten farklı şekiller gerektiriyor. Sapladığımda, kılıç ince bir şekilde uzuyor ve metalin ulaşabileceğinden daha uzağa uzanıyor. Savunma amaçlı savurmalar, kalıcı karanlık perdeler oluşturuyor ve rakibimin bana ulaşmadan önce aşması gereken geçici engeller oluşturuyor.

Yeniden öğrendiğim sadece teknik değil, gölgelerimin şiddet dili.

Her hareketimle, boşluk benim pratiğime tepki vererek odayı karartıyor. Tanıdığım varlık şimdi aktif olarak hareket ediyor, farkındalığı

silaha sızıyor, bıçağın havada yarattığı her titreşimi hissedebiliyorum, kenar uzayda ilerlerken ışık ve sıcaklıktaki en ufak değişiklikleri görebiliyorum. Kılıç ve gölge sanatçısı tek bir varlık haline geliyor.

Son bir dizi hareket yapıyorum — aldatma, adım, mutlak karanlığı takip eden yukarı doğru kesme — ve bıçak kısa bir süre için somutlaşmadan önce, düşüncemle tekrar katılaşıyor. Onların korktuğu şey buydu. Sadece silahlı bir adam değil, boşluğu kontrol edebilen ve ölümün kendisini şekillendirebilen bir Gölge Damarı.

Kapıya üç kısa vuruş sesi gelir ve akışımı bozar.

Kapı açılır ve Varam, koltuğunun altında rulo haline getirilmiş harita ve kağıtları taşıyarak içeri girer. Gözleri, sadık köpekler gibi kılıcı ve onu takip eden karanlığı takip eder. Dudaklarında bir gülümseme belirir, sonra sanki *"işte buradasın"* der gibi bir kez başını sallar.

"Hâlâ kılıcınla çok hızlısın." Her şeyi masanın üzerine koyar. "Bunca yıl geçmesine rağmen, seninle yüzleşmek istemezdim."

"Kaslar, zihnin unuttuklarını hatırlar." Kılıcı kınına geri soktum. Eninde sonunda onu gölgelere geri göndereceğim, ama şimdilik kalçamda onun sağlam ağırlığını hissetmek istiyorum. Masaya otururken liderliğin yükü omuzlarıma geri yerleşiyor. "Elinde ne var?"

"Keşifçilerimizin raporları." Bir harita açar. "Dış halkalara haber gönderdim. Sadece senin dönüşünle ilgili haberleri güvенеbileceğim kişilere."

Onun ortaya koyduğu parşömeni inceliyorum. Bir zamanlar tanıdık olan manzaraların ayrıntılı bir tasviri, şimdi ise Otorite'nin yıllar süren genişlemesinin izlerini taşıyan değişikliklerle işaretlenmiş. Kırmızı işaretler kontrol noktaları, devriyeler ve garnizon güçlerini gösteriyor. Bir zamanlar özgürce dolaştığım topraklar parçalanmış ve şimdi Otorite tarafından kontrol ediliyor. Tüm bilgiler, keşifçiler tarafından büyük riskler alınarak toplanmış.

"Kaç kişi gelecek?" Parmaklarım, eskiden serbest geçiş olan, şimdi ise Otorite kontrol noktaları tarafından engellenen yolu izliyor.

"Sekiz. Belki on. Birkaç tanesi zaten burada. Ferrin batıdan raporlarla birlikte kısa süre içinde gelecek." Haritayı işaret ediyor. "Buraya bak. Riverfork'taki garnizonu iki katına çıkardılar ve Blackbridge Crossing'de kalıcı bir kontrol noktası kurdular. Bu pozisyonlar son birkaç ay içinde güçlendirildi."

Koleksiyonundan başka bir harita çıkarır ve ilk haritanın üzerine koyar. Bu harita, tedarik hatlarını gösterir; otoritenin kontrol derecesini gösteren farklı renklerle işaretlenmiş rotalar. Desen açıktır. Mevcut özgürlük ceplerini sıkı bir şekilde saran bir kontrol ağı.

"Earthvein temizliğinden sonra kuzey ticaret yolu kaybedildi."

Bir zamanlar en güçlü müttefiklerimizin yaşadığı dağ yerleşimlerini birbirine bağlayan soluk bir yolu işaret ediyor. Bir zamanlar toprak büyüsü olan çocukların savunma amaçlı değil, oyun oynamak için taş heykeller diktiği yeri.

"Her şeyi, kontrol noktalarının tüm hareketleri izleyebildiği merkezi vadiye yönlendirdiler."

Bu bilgiyi sindirirken, düşüncelerimin sakin yüzeyinin altında öfke kıvrılıyor. Varam, geride bıraktığım komutandan daha fazlası haline gelmiş. Uyum sağlamış, dayanmış, gizlenmek zorunda kalan bir davayı yönetmeyi öğrenmiş. Açıkça savunulamayan şeyleri koruyan bir Damar Bekçisi.

"Şu anki gücümüz nedir?"

"Tüm bölgelerde üç yüz aktif üye. Belki de istihbarat, malzeme ve ara sıra barınak sağlayan beş yüz sempatizan."

Bu sayılar, bir zamanlar komuta ettiğim sayının çok altında.

"Thornreave'den beri doğrudan çatışmadan çok hayatta kalmaya öncelik vermek zorunda kaldık."

Cevap veremeden, kapı tekrar çalınır. Uzun boylu bir adam içeri girer ve kapının eşiğinde durur. Bir an için yüzündeki ifade değişir, gözleri benimkilerle karşılaşınca iri iri açılır.

Hızla toparlanır, ama tam olarak değil. Omurgası düzelir. Gözleri düzelmez.

"Lord Torran." Yüzündeki şoka rağmen sesi sabit kalır.

Onu incelerim, yıllar ve zorluklarla değişen yüz hatlarında tanıdık bir şey ararım. "Ferrin."

Varam başını sallar. "Ferrin batı yerleşim yerlerindeki herkesi denetler. Onun ekibi Blackhollow, Fireground Deep ve Silverkeep'teki Otorite hareketlerini izler."

Masaya yaklaşır, Varam'ın düzenlediği haritaların yanına ek haritalar koyar, sonra bekler, gergin değil, ama konuşup konuşmama konusunda açıkça kararsızdır.

Ben başımı eğene kadar konuşmaz.

"Batı devriyesi raporları," diye başlar. Sesi artık sabittir, ama gözlerimden kaçır. "Dün ticaret yolları boyunca Otorite hareketleri arttı. Üç ana kavşakta kontrol noktaları eklediler."

"Bir düzen var mı?"

"Hepsi Sunfire Dunes'tan çıkan rotalar boyunca yoğunlaşmış durumda." Gözleri benimkilerle buluşacak kadar kısa bir süre yukarı kaydır, sonra tekrar başka yere yöneldi. "Bir şey arıyorlar..." Durakladı. "Ya da birini."

"Önemli bir şey bulduklarına dair herhangi bir işaret var mı?"

"Onaylanmış bir şey yok. Ama iletişimleri daha sık hale geldi. Haberciler daha hızlı çalışıyor. Bir şeye tepki gösteriyorlar, ama kimse ne olduğunu bilmiyor gibi görünüyor."

Bu, Otorite'nin henüz kaçışımı doğrulamadığını, ama bir şeyin onları rahatsız ettiğini gösteriyor. Değişim hissedilir derecede: haberciler daha hızlı gidiyor, emirler açıklama yapılmadan veriliyor. Ya kulenin çöküşü bağlamı olmadan fark edildi, ya da komuta kademesinde fısıltılar yükselmeye başladı. Tepkileri savunmacı. Tedbirli. Henüz koordineli değil.

Kesinlik en üst kademelere ulaşana kadar bekleyecekler. Bu da bize güvenlik olmasa da zaman kazandırıyor.

Kapının tekrar çalınması tartışmamızı kesintiye uğratar. Varam kapıyı açmak için geçer ve beni görünce şoktan yüzü bembeyaz olan yaşlı bir adamı içeri alır.

"Vareth'el et'Varin..." diye fısıldar. Kapının içinde sendeleyerek durur ve sanki biri ona vurmuş gibi elini göğsüne götürür. "Yıldızlar adına... bu doğru."

"Galern. Hayatta olduğunu gördüğüme sevindim."

Bir adım, sonra bir adım daha atar. Her adım ona zor gelir, sanki vücudu gözlerinin gördüklerini kabullenemiyormuş gibi.

"Lord Torran." Unvanı boğazında düğümleir. "Herkes inanmıştı... bize söylenmişti..."

"Hepsi yalan. Ben buradayım."

Sanki içindeki bir ip gerilmiş gibi omurgası düzelir. Duygular yüzünü parçalar: keder, inanamama, uzun zamandır gömülü olan bir şeyin acı verici bir şekilde geri gelmesi.

"Bunca yıl... en büyük silahımızı kaybettiğimizi sandık. Seni yok ettiklerini sandık."

"Hapsedildim, ama kaybolmadım. Ve şimdi yapmamız gereken işler var." Başını sallar, sonra yumruğunu kalbinin üzerine bastırır.

"Vareth'el. Ne şekilde ihtiyaç duyulursam o şekilde hizmet edeceğim."

Hızlı bir şekilde daha fazla kişi gelir. Damar Muhafızları tek tek veya çiftler halinde girerler. Her biri kapıda tereddüt eder. Bazıları adımlarının ortasında duraksar. Bir kadın iki eliyle ağzını kapatır. Bir diğeri titreyerek çömelir.

Tepkileri tek tip değil. Bazıları hayalet görmüş gibi gözlerini sertçe kırıyor. Bazıları ise saygı ve şüphe arasında kalmış, selam verirken donup kalıyor. Birkaç kişi ise ben onlara baktığım anda gözlerini kaçırıyor, ama hepsinin gözlerinde aynı şeyi görüyorum

Umut ve korku o kadar sıkı bir şekilde iç içe geçmiş ki, artık birbirinden ayrılamaz hale gelmişler.

Tepkileri, onları şekillendiren dünyayı yansıtıyor. Bazıları benim kim olduğumu biliyordu. Diğerleri ise sadece efsaneyi biliyordu.

Varam öne çıkar ve tanıtımlara başlar.

Doğu düğümelerini yöneten Isara, gözleriyle beni, düzgün ateş edip etmeyeceğinden emin olmadığı bir silah gibi değerlendiriyor. Efsaneyi görüyor. Gerçeği istiyor.

Damen, genç ve ateşli gözlü, benim yakalanmamdan sonra doğmuş, sadece hikayeleri duymuş birinin sorgusuz sualsiz bağlılığıyla bana bakıyor. Onun bakışlarında, benim olduğuma inandığı adamı görüyorum. Benim yüzümü taşıyan bir efsane.

Rera, otoritenin ortadan kaldırmaya çalıştığı teknikleri koruyan bir şifacı, elleri çok az merhemle çok fazla yara iyileştirmiş olanların izlerini taşıyor. Kalbine dokunur ve gözlerini indirir, benimkilerle karşılaşmak istemiyor ya da karşılayamıyor.

Haritalar açıldıkça, raporlar elden ele dolaştıkça, sesler yükseldiğinde oda gürültüyle doluyor. Ama bu hareketliliğin altında bir gerginlik yatıyor. Bu insanlar yıllardır sürekli ifşa olma ve ölüm tehdidi altında çalışıyorlar. Korku ve zorunluluktan kaynaklanan alışkanlıklarla, şifreli ifadeler kullanarak yarım cümleler kuruyorlar. Direnişleri dışı, ama aynı zamanda çürükleri de var. Ve ben her ikisinin de şeklini öğrenmeliyim.

Varam'ın davet ettiği herkes geldiğinde, odada bir düzine Damar Bekçisi bulunuyor. Tecrübeli olanlar en hızlı şekilde toparlanıyor ve önlerindeki adamı hatırladıkları adamla karşılaştırıyorlar. Ancak anılar zamanı hesaba katamaz.

Gençler bana, sanki bir hapishaneden değil de kehanetten çıkmışım gibi, saygıya yakın bir şey ile bakıyorlar. Gözleri, artık kendime hissetmeye izin vermediğim türden bir umutla parlıyor.

Gümüş saçlı bir kadın en son içeri girer. Beni görür görmez, kederle dolu bir hareketle hemen bir dizinin üzerine çöker. Yumruğunu göğsüne hafifçe vurur.

Onun önüne geçiyorum.

"Burada hepimiz eşitiz." Onu ayağa kaldırmak için bir elimi uzatırım. "Bize tapınanlar değil, savaşçılar lazım."

Varam, masanın üzerine Ashenvale'in ayrıntılı bir haritasını sererek grubu düzene sokar.

"Yeni gelenler için, gördüğünüz gibi *Vareth'el et'Varin* Sacha Torran bize geri döndü. Onun idam edildiğine dair haberler,

O, tüm bu süre boyunca Sunfire Dunes'daki bir kulede hapsedilmişti ve yaklaşık bir hafta önce kaçtı."

Oda sessizliğe büründü.

"Çoğunuzun da fark ettiği gibi," diye devam eder Varam, "Otorite güçleri ana yollar boyunca güvenlik önlemlerini artırdı. Tepkileri, bir şeylerin olduğunu düşündüklerini gösteriyor, ama *ne olduğunu* tam olarak bilmiyorlar."

Haritanın köşesine dokunur. "*Vareth'el* bilgilendirildi, ancak ilk elden raporlar önümüzdeki kararlar için hazırlık yapmamıza yardımcı olacak."

"Ashenvale değişti." Parmağı dış halkaları izliyor. "Şehir tüccarlara ve vatandaşlara açık kalıyor, ama artık özgürce nefes alamıyor. Kapılarda garnizonlar var. Pazarlarda askerler var. Her ana kavşakta kontrol noktaları var."

"Hareket serbest," diye ekledi Isara, "ama sadece gözetim altında. İç çember kapalı. Spire'a yaklaşmaya çalışırken altı kişiyi kaybettik."

Bir zamanlar açık ve özgür olan şehri çevreleyen yeni duvarların yerini not ederek yerleşim planını inceliyorum. Ashenvale hala yaşıyor, ama kalbi artık atmıyor.

"Peki ya Lirien Kulesi?"

Kimse konuşmadan önce sessizlik bana cevabı veriyor.

"Thornreave'den kısa bir süre sonra Yüksek Komutanlarını oraya taşıdılar. Bir mesaj. Bize ve o sırada hayatta olan tüm Damar Kanlılara," diyor Varam sessizce.

"Temizlikten kaçan oldu mu?"

"Hiçbiri. Çocuklar bile toplanıp Blackvault'a götürüldü."

Masanın altında parmaklarım yumruk haline geldi. Masum insanlar bile Otorite'nin tasfiyesinden kurtulamadı.

Ellie'nin kapısı açılır ve oda sessizliğe bürünür. Kapıda durur, bize katılmak isteyip istemediğinden emin olamadığı bellidir. Herkesin gözleri, benim dönüşümle aynı anda gelen bu yabancıyı değerlendirmek için ona çevrilir.

Mira'nın ona yardım edeceğini açıklamak için bir süre ara verdikten sonra masaya geri döndüm.

"Kaçmana yardım eden o mu?" Galern konuşurken gözlerini ondan ayırmıyor.

Başımı sallarım, ama başka bir açıklama yapmam. Onun ona bakışından hoşlanmıyorum. O, onların değerlendireceği bir araç değil ve benimle olan bağlantısını açıklamaya hazır değilim.

"Seninle birlikte geldiğine dair söylentiler duyduk," diyor Damen. Yüzünde açık bir merak ifadesi var. "Dağların ötesinden, hatta

haritalanmış bölgelerin ötesinden geldiğini söylüyorlar."

"Onun kökenleri bizim şu anki sorunlarımızla alakalı değil." Dikkatimi tekrar haritalara yöneltiyorum, ancak odanın diğer ucundaki hareketlerini fark etmemi engellemiyor. "Şu anda önemli olan, mevcut durumumuzu anlamak.

Damar Kanları... Ben yakalandıktan sonra diğerlerine ne oldu?"

Bir başka sessizlik çöktü, öncekinden daha ağır. Odadaki hava, dile getirilmeyen kederle yoğunlaştı.

"Anlatın bana." Masaya yaslanarak kendimi hazırladım, çünkü cevabın, onların görmesine izin verebileceğimden daha derin bir yara açacağını biliyordum.

Birkaç dakika sonra Ferrin, sakın ama sert bir sesle konuşur. "Thornreave Geçidi'nden önce de tasfiyeler yıkıcıydı. Tamamen yok olmayı engelleyen tek şey siz ve Damar Muhafızlarıydınız. Siz düştükten sonra, onların yoluna çıkacak hiçbir şey kalmadı."

"Flameveins en uzun süre direndi," diyor Varam sessizce. "Volkanik zincirdeki sığınakları, Otorite güçlerine neredeyse üç yıl direndi."

"Ta ki mağaralarına giden tüm tünelleri kapatıp kendi alevlerinde yanana kadar." Rera'nın sesi sert, ama gözleri yaşlarla parıltıyor. "Varel et'Solven Hallia Lamek ve on yedi çocuk dahil kırk üç kişi."

Hallia. Gözlerimi kısa bir süre kapatıp, zihnimde Alev Damarları'ndan Varel'in görüntüsünü canlandırıyorum. Kızıl saçlı. Çilli. Her zaman yüksek sesli, ya gülerek ya da öfkeyle.

"Earthveins dağlık bölgelere dağıldı," diyor Isara. "Başlangıçta birçok köy onlara sığınak sağladı, ama..."

"Otorite toplu cezalandırma uyguladı," diye bitirir Galern, sesi acıdır. "Tek bir Damar Kanı'nı barındırdıkları için bütün topluluklar idam edildi. Uzun süredir müttefik olanlar bile onlara sırt çevirmeleri çok uzun sürmedi."

"Peki ya Tideveins?" Etrafımdaki kasvetli ifadelerden onların kaderini tahmin edebiliyorum.

Varel et'Lureth, Meren Sorla, bir zamanlar parmaklarını şıklatarak gelgitleri şekillendiren. Gittiler.

"Onlar ilk düşenlerdi," diye onaylıyor Varam. "Evleri kıyı sularına yakın olduğu için, Otorite tüm limanları ablukaya aldı ve kıyı şeridini devriye gezdi. Teslim olanlar halka açık bir şekilde idam edildi. Direnenler ise savaşırken öldü."

Bu haber beni şaşırtmadı, ama bilmek acıyı hafifletmiyor. Otoritenin, kanında büyü gücü olanların yaşamayı hak etmediğine dair acımasız inancı, bu kadar sert savaşmamızın sebebiydi, ama yine de bu doğrulama ağır bir yük olarak üzerimde duruyor. Ben kaçırıldığımda, büyülü kan bağlarının sistematik olarak ortadan kaldırılması çoktan başlamıştı.

Temizlik artık devam etmiyor. *Tamamlandı*. Ben hariç.

“Ama sen savaşmaya devam ettin. Damar Kanları ortadan kaldırıldıktan sonra bile.

Benim öldüğümü düşündüğün halde. *Neden?*”

“Çünkü Otorite, Veinblood'larla yetinmedi.” Varam'ın sesi sert. “Bu tehdit ortadan kaldırıldıktan sonra, düşman tanımlarını, kontrolünü sorgulayan herkesi kapsayacak şekilde genişlettiler.”

“Eski bilgileri koruyan akademisyenler,” diyor bir savaşçı.

“Bağımsızlığa değer veren topluluklar,” diye ekliyor bir diğeri.

“Eskiden nasıl olduğunu hatırlayan herkes,” diyor üçüncüsü.

Isara ellerini masaya koyar ve öne doğru eğilir. “Vatandaşlık kategorileri oluşturdular. Uygun sadakat gösterenler ayrıcalıklar elde etti. Daha iyi yemek, ayrıcalıklı muamele, nüfuzlu pozisyonlara hak kazanma. Sadakat göstermeyenler ise giderek daha fazla kısıtlandılar.”

“Uyum puanlarına göre yemek karnesi,” diye ekliyor Galern, sesinde yoğun bir küçümsemeyle. “Yetkililer için tehlike arz ettiği düşünülen ebeveynlerinden ayrılan çocuklar. Yerleşim denetçileri daha görkemli karargahlar inşa ederken, topluluklar açlığa mahkum edildi.”

“Böylece evrimleştik,” diye devam eder Varam. “Farklı kurbanlar, aynı düşman.”

Damen yumruğunu masaya vurur, haritalar yerinden oynar ve bardaklar tıkrırdar.

“Ve şimdi her şey değişecek.” Gözleri yanarken bana doğru çevirir. “Vareth'el geri döndüğüne göre, nihayet doğrudan saldırabiliriz. Artık saklanmak yok, hiçbir şeyi değiştirmeyen küçük zaferler yok. Ashenvale'deki komutanlıklarını saldırmalıyız. Onları Spire'dan yakıp kül etmeliyiz ve sözde zaferlerinin geçici olduğunu göstermeliyiz!”

Oda sessizliğe bürünür, gerilim fırtına öncesi statik elektrik gibi çatırdar. Hepsi beni izliyor.

Daha önce benimle birlikte savaşan kişiler, çatışma anına hazırlanıyorlar. Öfkeye ateşle karşılık verecek olan adamı hatırlıyorlar. Ayağa fırlayacak, gölgeler yükselecek, sesi bıçak gibi keskin olacak ve o masayı bir savaş alanına dönüştürecek olan adamı bekliyorlar kibir

Kibir. Kesinlik. Hiçbir zaman zorluklardan kaçmayan bir adamın sönmeyen ateşi.
Ama ben kıpırdamıyorum.

Sessizliğin uzamasını sağlıyorum. Gerilimin artmasını sağlıyorum.

Eskiden çabuk sinirlenirdim. Çabuk konuşurdum. Daha da çabuk emir verirdim, gururla şüpheleri yakıp kül ederdim. Ama zaman, ateşin yakamadıklarını yeniden şekillendirir. Şimdi içimde kalan daha sessiz. Daha keskin. Soğuk kenarlı ve maksimum etki için bilenmiş.

Damen'e bakıyorum, o da benimle göz göze geliyor. Boşluğu hafifçe bırakıyorum, gözlerimin içinden akan ikiz güçlerle dolmasına izin veriyorum. Bakışları titriyor. Gözlerini indirdiğinde konuşuyorum.

"Ben de hissediyorum." Sesim yumuşaktır. "Yirmi yedi yıl geçti, dünya bensiz döndü. Ama bilmeden hareket edersek, dönüşümün bize sağladığı avantajı kaybederiz."

Konuşmak için nefes alır, ama ben bir elimi kaldırırım. Gölgelemler parmaklarımla üzerinde dans eder. Bakışları parmaklarıma, sonra yüzüme, sonra tekrar masaya atlar.

"Otoritenin ne kadar şüphelendiğini bilmiyoruz. Evet, kule yok oldu. Ama ne olduğunu doğrulayana kadar tereddüt ediyorlar. Ve bu tereddüt, bizim kullanabileceğimiz ya da kaybedebileceğimiz zamandır. Kalanları katliama sürüklemek için hapis hayatına katlanmadım."

"Lord Torran haklı," diyor Varam, kararlı ve özür dilemeden. "Tedbirli olmak korkaklık değildir. Bizi bu kadar uzun süre hayatta tutan şey budur."

Ama Damen geri adım atmaz. "Peki bu bize ne kazandı? Onlar açıkta kaleler inşa ederken, biz karanlıkta mesajlaşıyoruz. Şehirleri onlar kontrol ediyor. Biz ise saklanacak yeni yerler arıyoruz. Savaşığımızı söylüyoruz, ama fareler gibi korkuyoruz. Daha ne kadar saklanabiliriz?"

Onu inceliyorum. Hevesli. Ateşli. Yaralarından çok hikayelerle şekillenmiş. Harekete geçmek istiyor, çünkü bu akıllıca olduğu için değil, harekete geçmek istediği için.

"Kaç tane eğitimli savaşçımız var?"

"Üç yüz," diye cevaplar, hala dik duruyor, ancak artık duruşunda bir sertlik görüyorum. Başını kaldırmıyor.

"Peki Otorite ordusunda kaç tane seçkin asker var?" "İki bin."

"Ashenvale'de kaç tane var?"

"Tam bir bölük. Yaklaşık iki yüz."

"Her kapıda garnizonlar var. Bizimle onların komutanlığı arasında üç duvarlı halka var. Siz

sürpriz mi?" Bir kaşımı kaldırıp bekliyorum. Kimse cevap vermiyor. Cevap vermeleri gerekmiyor.

"Şimdi saldırırsak, onlara kamuoyu önünde bir zafer kazandırmış oluruz. Bayraklarla süsleyip Spire'a asacakları bir zafer. Benim dönüşüme rağmen Weinwardens'ın yıkıldığını kanıtlamak için kontrol ettikleri her şehirde bunu sergileyecekler."

Damen'in boğazı, söylemediği kelimelerle çalışıyor. Elleri masanın kenarını kavrayan yerde gerginleşiyor. Keskin ve isteksizce başını sallıyor, çenesi sanki hala yükselmeye çalışan ateşi bastırmak istercesine sıkı sıkı kapanmış.

İsteksizce anladığını ifade eden bir ifade belirir yüzünde. "O zaman ne yapacağız yapacağız?"

"Önce toplanmalıyız bilgi toplayalım. Mevcut Kurum yapısı, zayıf zayıf yönleri. Sonra yeniden inşa ederiz. Hala sağlam olan bağları kullanırız. Güvenli hatlar üzerinden iletişimi yeniden kurarız. Başka seçeneğimiz kalmadıkça haberci kullanmayız. Bundan sonra, en fazla hasarı verecek yere saldırırız."

Damen, tamamen ikna olmamış olsa da benim mantığıma karşı çıkamadan susar. Onun tepkisi, benim zaten şüphelendiğim şeyi doğrular. Sonu görünmeyen uzun yıllar süren hayatta kalma mücadelesi, onları çaresiz bırakmıştır. Ne pahasına olursa olsun, kararlı bir eylem istiyorlar.

Genç bir kadın içeri girer ve Varam'ın yanına koşar.

"Efendim. Devriye düzeni yine değişti. Batı kapısına ek muhafızlar yerleştirildi. İçeri giren ve çıkan herkesi durduruyorlar. Doğru belgeleri olmayan herkes gözaltına alınıyor."

Odadaki hava değişir. Panik değil, bunlar tehlikeye alışkın insanlar, ama odaklanma artar.

"Ne zaman?"

"Son bir saat içinde. Haber vermeden. Birdenbire ortaya çıktılar."

Isara haritadan başını kaldırır. "Zamanlama çok yakın. Bu senin yüzünden."

Ferrin'in sesi daha sessizdir. "Kuleyi öğrenmiş olabilirler." Varam'ın yüzü kararır. "En azından kalıntılarını bulmuş olabilirler."

En azından. Harabelerin içinde ceset yoksa, bu soru işaretleri yaratacaktır. Alt kademelerin içinde ne olduğunu ne kadar bildiklerine bağlı."

Galern derin bir nefes alır. "Vareth'el'in geri döndüğünden şüphelenirlerse..."

"Şu anda yaptıklarını yapmaya devam ederler," diye araya girer Varam. "Muhafızlarını artırır, hareketleri kısıtlar, kontrol sınırlarını test ederler. Ama tüm güçlerini kullanmazlar. Kesin olarak emin olana kadar."

"Bu da bize dar bir zaman aralığı verir." Mira'ya dönerim. "Ellie'yi al. Ona gökyüzünü göster ve sokaklarda gördüklerini bize getir."

Mira başını sallar ve yan odaya geçer. Bir saniye sonra Ellie de onu takip eder.

Kapı arkalarından kapandığında masaya geri dönüyorum. "Haritalar ve hareket düzenlerinden daha fazlasına ihtiyacımız var. Onları şimdi kim yönetiyor? İsimleri, alışkanlıkları, zayıf noktalarını istiyorum."

Galern cevap vermeden önce bir duraklama olur. "Yüksek Komutan Sereven. Her şeyi o kontrol ediyor."

Hareketsiz kalırım.

Varam bana bakar. Bir kez başımı sallarım ve masanın üstüne parmağımın hafifçe vururum.

Devam et.

"Hızla yükseldi," diyor Galern, sesi alçak. "Bir an önce Yüksek Komutan'a danışmanlık yapıyordu. Bir sonraki an, onun yerine geçmişti. Aniden ... boşluk oluştu ve Sereven onu doldurdu."

Elbette öyle yaptı.

"Her hamlesini planlar. Tüm seçenekleri gözden geçirmeden asla harekete geçmez. Ama bir kez harekete geçti mi, geri dönüşe yer bırakmaz."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ama odanın eğildiğini hissediyorum. Önümdeki harita, düzenli bir şekilde yazılmış isimler ve çizgiler, o ismin yanında hiçbir anlam ifade etmiyor.

Sereven.

"İkinci adamı Komutan Drayeth," diyor Galern. "Tüm askeri operasyonları o yönetiyor. Eski saha subayı. Kuzeydeki soylu sığınaklarını yok eden seferleri o yönetti."

"Acımasız," diye ekliyor Nevik, sesi şimdi daha alçak. "Ama katı. Yapıyı sever. Öngörülebilir tehditleri halleder. Gerisi..." Kafasını hafifçe sallar.

Sessizlik, benim cevabımı beklediklerini gösteriyor. Başımı kaldırıp masanın etrafında toplanan herkese bakıyorum. "Kule gibi bir yeri nasıl izlerler?"

Galern cevap vermeden önce bana bir bakış attı. "Standart devriyeler. Nüfusun yoğun olmadığı bölgelerde bile. Rutin taramalar. Tasfiyelerden beri bunu sürdürüyorlar. Büyülü değil. Sadece titiz."

"Peki ya devriye bulursa?"

Isara ellerini kavuşturur. "Rapor yukarıya çıkar. Devriyeden denetçiye. Denetçiden Drayeth'e. Sonra Sereven'e. Her seviye doğrulama gerektirir. Her biri yanıtlarını yavaşlatır."

Varam son olarak konuşur. "Bu gecikme bize biraz zaman kazandırır."

"Burada şu anda ne tür operasyonlar yapılıyor?" Konuyu değiştiriyorum. şu anda Sereven konusunda bir şey yapamam. Bu başka bir günün sorunu.

"İstihbarat toplama," diyor Varam. "Hareketleri takip etme. Suistimalleri kaydetme. En zayıf oldukları yerleri işaretleme."

"Kurtarma çalışmalarını," diye ekliyor Isara. "Hedef alınanlara kaybolmadan ulaşabildiğimizde."

"Onların silmek istediklerini korumak," diyor Rera. "Kayıtları. Öğretileri. Tarihleri."

"Tedarik zincirlerini bozmak," diye önerir Ferrin. "Sessizce. İzlerini sürebilecekleri hiçbir şey olmadan. Ama bu, kalelerini aç bırakır ve ölüme terk ettiklerini besler."

"Doğrudan çatışma yok mu?" "Kaçınabilirsek yok."

"İletişim için şifreli ifadeler ve kuşlar kullandığınızı mı söylediniz?"

"Katmanlı sistemler," diye yanıtlıyor Varam. "Tüccarlar şifreli mesajlar taşıyor.

Tepelerde sinyal ateşleri. Kamuya açık taşlara kazınmış, sadece onları okumayı bilenler için anlamlı olan yazıtlar.

"Kayıplar?"

Çenesi gerilir. "Çok fazla. Birisi yakalanırsa, tanıdığı herkes tehlikeye girer. Bu yüzden mümkün olduğunca az bilgi paylaşıyoruz. Bağları canlı tutmaya yetecek kadar. Daha fazlasını değil."

"Bu değişecek. Güçlerim geri geliyor. Güçlerim geri geldikçe, Otorite'nin izleyemediği araçları geri alacağız. Hâlâ kapatmayı bilmedikleri yollar var."

Sessizlik çöktü, sonra Damen doğruldu.

"Bir zamanlar bütün bir grubu gölgelerin içinden geçirdiğin doğru mu?" diye sorar. "Otorite onları kuşatmışken mi?"

"Kırk dokuz kişi. Thornevale'den Salt Fens'e. Bir gecede."

Genç savaşçılar öne eğilir. Orada olmayanlar. Sadece hikâyeleri duyanlar.

Onlar bir adam görmüyorlar. Bir silah görüyorlar. Bir dönüm noktası. Ve ilk kez, bunun yeterli olabileceğine inanıyorlar.

Öğleden sonra, toplanan Damar Muhafızlarının çoğu ayrılmış, Ravencross ve çevresindeki bölgelerdeki pozisyonlarına dönmüşlerdir. Orada sıradan hayatlar sürerek kimliklerini gizlemektedirler. Yıllar boyunca geliştirdikleri alışkanlıklarla operasyonel güvenliği sağladıkları için, farklı çıkışlardan farklı zamanlarda ayrılırlar.

Kapı açılıp Ellie ve Mira'nın dönüşünü duyurduğunda, sadece Varam ve diğer ikisi hala benimle birlikteydi. Derslere devam etmek için bitişik odaya geçtiler.

"O sıradışı birisi," diyor Varam alçak sesle, gözleri Ellie'nin kaybolduğu kapıda takılı kalmış halde. "Başka hiç kimse yapamadıysa, o nasıl senin kaçmana yardım edebildi?"

"Yetenekleri kasıtlı olmaktan çok bilinçsiz gibi görünüyor."

"Onun yeteneklerinin farkında olmadığını gerçekten düşünüyor musun?" Sesinde şüphecilik var.

"En fazla sınırlı bir farkındalık. Potansiyeli hala belirsiz." "Yetenekleri Otorite'ye karşı yararlı olabilir mi?" Varam'ın zihni zaten potansiyel avantajları hesaplamaya başlamıştı.

"Bilmiyorum. Şu an için, ağı yeniden kurmaya ve hangi düğümlerin aktif kaldığını doğrulamaya odaklanıyoruz. Ellie'nin kendi kararları var." Konuşma acil meselelere geri dönüyor, ama ben artık sadece yarı dinliyorum, hala dönüşümün bu insanlarda yarattığı dalgalanmayı takip ediyorum . Bunun ağırlığı sessizce üzerime baskı yapıyor.

Son Veinwardenler ayrıldığında, Varam kapıda durur.

"Yıllardır bu mücadeleyi sürdürdük çünkü doğrudu, kazanabileceğimize inandığımız için değil. Ama sen..." Bir an beni inceler. "Senin dönüşün dengeleri değiştiriyor."

Neden umudu bıraktıktan sonra bile hikayeleri canlı tuttuklarını şimdi anlıyorum. Neden benim adım hala aralarında kutsal bir şey gibi dolaşıyor.

Onlar o adamı hatırladıkları için değil.

Ama efsaneye ihtiyaçları olduğu için.

O ayrıldıktan sonra, Ellie'nin dil pratiğine devam ettiği daha küçük odaya doğru ilerliyorum. Kapıda durup, bir anlığına aralıktan onu izliyorum. Tanıdık olmayan seslerle mücadele ediyor, yüzünde ifade dolu bir şekilde hayal kırıklığı ve kararlılık savaşıyor. Benim kendimi kontrol etme biçimimden çok farklı.

Otorite muhtemelen bir şeylerin değiştiğinden şüpheleniyor. Hatta benim hapis hayatımın tehlikeye girdiğinden şüpheleniyor olabilirler. Ama henüz bilmedikleri, hazırlıklı olamayacakları şey, hapsettikleri Gölge Damar Lordu'nun, onun yokluğunda şekillendirdikleri dünyaya geri dönenle aynı kişi olmadığıdır.

Artık, sahip olduğu istenmeyen unvana karşı çıkan genç lord değilim.

Artık bu unvanı bir amaç için taşıyorum.

Ben *Vareth'el et'Varin Sacha Torran'*ım.
Shadowvein.

On Dokuzuncu Bölüm

ELLIE

*"Her sürgün, kendisini kovmuş olan vatanından bir parça taşır."
Ravencross Market Ballads*

DİL DERSLERİ günün en sevdiğim kısmı haline geldi. Mira ile odanın köşesindeki küçük masada otururken, her gün buraya gelen dövüşçüler gelip gidiyor ve benim hala anlayamadığım fısıltılı seslerle konuşuyorlar.

"*Kavir neresh.*" Mira masadaki bir bardağı işaret ediyor.

"*Kavir neresh.*" Tekrarlamanın etkisiyle kelimeler artık daha kolay geliyor, ama hala yer tutucular gibi geliyorlar. Anlamalarını tam olarak kavrayamadan telaffuz edebildiğim formlar.

Mira başını sallıyor, sonra orta heceyi vurguluyor. "*Ka-VIR-ne-resh.*"

Tonlamayı ayarlayarak tekrar deniyorum. Bu sefer başını sallıyor, yüzü yumuşayarak hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. Günlerdir bu işle uğraşıyoruz, tek tek özenle yeni kelimeler öğreniyoruz. İlerleme çok yavaş, her yeni kelime benim aidiyetimi değiştirmeyen küçük bir zafer.

Odanın diğer tarafında, Sacha, Varam ve diğer iki kişi ile birlikte büyük ahşap masanın üzerine yayılmış haritalara eğilmiş duruyorlar. Mira bana ders vermeye devam ederken, onları göz ucuyla izliyorum. Alçak sesle konuşuyorlar ve ara sıra haritaların farklı yerlerini işaret ediyorlar, yüzlerinde ciddi bir ifade var.

Dört gündür bu yeraltı sığınağındayız. Dört gündür ben tanıdık olmayan hecelerın üzerinde tökezlerken, Sacha benim için kapalı kalan bir dünyaya sorunsuzca adım atıyor. Dört gündür hoş görölüyorsunuz, ama asla davet edilmiyorsunuz.

Bana neredeyse hiç bakmıyor, benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Uyanık olduğu tüm saatlerini, sert yüzlü, gösteriş için değil, gerçek silahlar taşıyan bu erkek ve kadınlarla geçiriyor.

sadece gösteriş için değil. Ve sonunda ayrıldıklarında bile, ben yatağıma çekildikten çok sonra bile Varam'ın yanında kalıyor.

"Meresh kavir solavin."

Bu cümleyi dikkatimi vermeden tekrarlıyorum. Yol tarifi mi soruyorum, yoksa savaş mı ilan ediyorum, bilmiyorum.

Mira benim hayal kırıklığımı hissetmiş olmalı. Kelimelere uygun basit resimler çizmek için kullandığı küçük tahtayı masaya koyuyor.

"Vasnha meresh." Sesi nazık. Bu kelimeleri biliyorum. Bize mola vermemizi öneriyor.

Başımı sallayıp parmaklarımı şakağıma götürüyorum. Gözlerimin hemen arkasında donuk bir basınç hissediyorum. Sabah boyunca baş ağrım giderek artmış, sürekli çeviri yapmanın yorgunluğuyla birlikte sürekli bir vızıltı hissediyorum. Hava eskisinden daha yoğun, sıkışık ve boğucu geliyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve bir anlığına duvarlar hareket ediyor gibi geliyor. Gözlerimi kırptığımda hareket duruyor ama midem biraz bulanıyor.

Oda dün olduğundan daha küçük geliyor. Alçak tavan. Hareketsiz hava. Seslerin dışarıya yayılmak yerine içeriye doğru bastırıyor gibi görünmesi.

Kabul etmek istemiyorum, kendime bile, ama çölü, kum tepelerinin arasındaki açık sessizliği özlüyorum. Hatta kuleyi, içindeki sıcaklığın tam doğru olduğunu bile özlüyorum.

Bu alan güvenlik için inşa edilmiş, ama kuleden daha çok bir hapishane gibi geliyor. Nefes almayı zorlaştıran bir yerde sıkışıp kalmışım gibi.

Ses çıkardım mı bilmiyorum, ama Sacha başını kaldırıyor. Bana doğru dönüyor, bakışları odayı tarıyor ve benimkini buluyor.

Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz.

Sonra Varam onun koluna dokunur ve Sacha tek kelime etmeden, ifadesini değiştirmeden haritaya geri döner ve beni *yine* dışlar.

Ravencross'a geldiğimizden beri sürekli değişiyor. Kulede tanıştığım, sözlerine ve hareketlerine dikkat eden adamın yerini, otorite ve güç yayan biri aldı. Buradaki insanlar tereddüt etmeden ona saygı gösteriyor, vücut dilleri o konuşur konuşmaz değişiyor. Yaşlı olanların bazıları ona hayranlık ve beklenti dolu bir bakışla bakıyor. Gençler ise onu zorlukla gizledikleri bir hayranlıkla izliyor.

Kule'de bana anlattıklarının ne kadarı doğrudu, ne kadarı ise benim yardımımı kazanmak ve özgürlüğünü elde etmek için hesaplanmış, kurgulanmıştı? Bu sorular beni rahat bırakmıyor. Dahası, Sacha ve bu insanlar gerçek bir baskıya karşı mı savaşıyorlar, yoksa Otorite'nin iddia ettiği gibi bir tehdit mi oluşturunuyorlar?

Dil ve tarih bilgim olmadan, bu yerin gerçeğini göremem. Bildiğim kadarıyla, korkmam gereken bir şeye kendimi bağladım. Bu belirsizliğin ağırlığı midemde bir taş gibi duruyor. Birinin adaletsizlikten kaçmasına yardım ettiğimi sanıyordum. Ama belki de anlamadığım bir şeye ortak oldum.

Şüphe beni terk etmiyor, sürekli yüzeyin altında dolanıp duruyor. Etrafım baskı altında olan insanlarla mı çevrili, yoksa onlar toplum için bir tehlike mi?

Belki de ikisi birden.

Ana kapı gürültüyle açılır, Mira'nın bile irkileceği kadar yüksek bir sesle duvara çarpar. Bir adam kapının tamamen açılmasını beklemeden içeri dalar. Nefes nefese, keskin gözleriyle odayı tarar ve Varam'a odaklanır.

Hiç duraksamadan, o kadar hızlı konuşmaya başlar ki, bildiğim kelimeleri bile ayırt edemem. Ne derse desin, Varam birden dikleşir. Sacha'ya bir şey söyler ve üçü odanın diğer tarafına geçerler. Konuşmaları hızlı ve alçak seslidir, masadaki herkes izler ve bekler.

Birkaç dakika sonra ayrılırlar ve masaya geri dönerler. Varam bizim yönümüze bakar.

"Mira."

O başını sallar, sonra burada sevdikleri bitki içeceğinden bir fincan doldurur. Ben içime çay diyorum. Fincanı önüme koyar, elimi okşar, sonra kalkar ve diğerlerinin yanına geçer.

Talimat açık.

Burada kal. Sessiz ol.

Bir yudum alıp Sacha'nın haritalardan birinin üzerine bir çizgi çizmesini izliyorum. Ne derse desin, Varam kaşlarını çatıyor ve başını bir kez sallıyor. Aralarındaki gerginlik, odanın diğer ucundan bile açıkça görülüyor. Bir şeyler değişti ve bu değişim o kadar ciddi ki, ben bile hissedebiliyorum. Ve bir kez daha, dışarıda kalmış, parçaların ne anlama geldiğini bilmeden hareketlerini izliyorum. Hayal kırıklığı, öncekinden daha da şiddetli bir şekilde tırmanıyor.

Dışarıda kalmaktan bıktım.

Köşede sessizce oturan, korunaklı ama hiçbir zaman bilgilendirilmeyen kişi. Dil farkının işleri zorlaştırdığını *biliyorum*, ama Sacha istese açıklayabilirdi. Sorun da bu. Açıklamayı tercih etmiyor. Beni karanlıkta bırakmayı tercih ediyor. Ve benimle konuştuğunda, sözlerini sansürlediğini biliyorum. Hangi gerçekleri duymama izin vereceğini, hangilerini benim ulaşamayacağım bir dilde saklı tutacağını seçiyor.

Fincanı istemeden sertçe masaya koydum. Sıvı kenarından taşarak masanın üzerine sıçradı. Ses, haberci dönüp gitmek üzereyken sessizlikte yankılandı. Diğerleri de onu takip ederek, midemi sıkıştıran somurtkan ifadelerle arkasından çıktılar.

Sacha olduğu yerde kalır, artık masada tek başına, omuzları kambur, sırtı dik. Parmaklarının parşömene bastırma şekli, çeviremediğim kelimelerden daha çok şey anlatıyor. Ne olduysa, ciddi bir şey.

Ve *hala* bir çocuk gibi muamele görüyorum. Dört gün boyunca sessiz gülümsemeler ve itaatkar baş sallamalar. Dört gün boyunca, kontrol edildiğimi fark etmemiş gibi davranmak. Bu bana büyüdüğüm grup evini hatırlatıyor. Personelin bizimle değil, bizim etrafımızda konuşma şeklini. Alçak sesle alınan kararlar. Her zaman sessizce beklememizi, dahil edilmenin kırıntılarına minnettar olmamızı bekliyorlardı. Odanın duvarlarına nasıl karışacağımı erken öğrendim. Sessizliği talimat olarak nasıl kabul edeceğimi öğrendim.

Yüzüme sıcaklık yükseliyor, günlerdir biriken yavaşça yanan bir öfke. Tadı dilimde metalik, çayın acı otlarının tam tersi.

Yeter.

Cildim çok sıcak, ellerim soğuk. Nabzım çenemin gerginliğinin altında atıyor. Onunla yalnız konuşmak için tek şansım bu olabilir. Kalkıp odayı geçiyorum.

Sacha başını kaldırmıyor, ama geldiğimi duyduğunu biliyorum. Beni *her zaman* duyar.

"Ne oluyor?" Masanın karşı ucunda duruyorum. "Hazırlıklar." Kafasını kaldırmıyor.

"Ne için?"

Sessiz ama sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Konumumuzu güvence altına almak için. Ağları yeniden kurmak için. Damar Muhafızları yıllardır parçalar halinde çalışıyor."

Bu cevap, zaten tahmin edebileceğim bir şeydi. Günlerce süren tecritin ardından tükenmiş olan sabrım, sonunda kopar.

"Bana aptalmışım gibi davranmayı bırak. Senin dilini konuşamıyor ya da bu dünyayı anlamıyor olabilirim, ama aptal değilim. Bir şeyler değişti. Sabah boyunca herkes gergindi. Neler olduğunu bilmeye hakkım var."

Şimdi başını kaldırıyor. "Neden?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "*Nedenini* ne demek istiyorsun?"

"Neden bizim ne yaptığımızı bilmeye hakkın var? Sen bunun bir parçası değilsin.

Tek ilgilendiğin şeyin kendi dünyana dönmek olduğunu açıkça belirttin."

"Çünkü ben buraya sıkışıp kaldım! Ne olursa olsun, bu beni de etkileyecek! Çünkü senin bağını koparan ve seni o kuleden çıkaran tek kişi benim. Bana yardım edeceğini söylemiştin. *Söz vermiştin!*"

"Yardım edeceğim." Sesi benimkine kıyasla sinir bozucu derecede sakindir. "Ama Damar Muhafızları, operasyonları sadece bilmesi gerekenlerle paylaşır. Senin acil ihtiyacın dili öğrenmek, anlamadığın ve kendi dünyana döndüğünde umursamayacağın şeylere kendini sokmak değil."

Parmaklarım avuç içlerime kıvrıldı. "Yani bu kadar mı? Sen planlar yaparken ben Mira ile köşede oturup bekleyeceğim? Ne kadar süre? Günler? *Haftalar?* Tekrar yararlı olduğuma karar verene kadar mı? Bana hangi bilgileri vereceğine karar verirken mi?"

"Durumu yanlış anlıyorsun."

"Öyle mi?" Sesim düz. "Benim gördüğüm kadarıyla, beni karanlıkta bırakmaktan gayet memnun görünüyorsun. Kuleden kaçmak için bana ihtiyacın vardı, ama şimdi ben sadece halletmeye çalıştığın bir başka sorunsun. Neden böyle? Ne saklıyorsun?"

"Öyle değil..."

"Değil mi? O zaman bana eve dönüş yolunu nasıl bulacağımızı açıkla. Planın ne? Çünkü buraya geldiğimizden beri *bir kez bile* bahsetmedin. Sen çok meşgulsün... her ne yapıyorsan onu yapmakla! Elimde titreyerek haritalara doğru el sallıyorum. "Ve senin yaptığın her şeyin doğru olduğuna inanmam mı gerekiyor? Bana *hiçbir şey* söylemiyorsun. Bildiğim kadarıyla, şehirleri yakmayı ya da bütün aileleri yok etmeyi planlıyorsun. Ben farkı anlayamam."

O dikleşir. İfadesi değişmez, ama havada bir değişiklik olur. Ve ben düşünmeden bir adım geri atarım.

"Eve dönüş yolunu bulmak için, öncelikle bağlamayı neden kırabildiğini anlamam gerekiyor. Bu araştırma, Veinwarden operasyonlarıyla birlikte devam ediyor."

"Soruşturma mı?" Bu kelime ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. "Ne soruşturması? Bana bu konuda tek bir soru bile sormadın. Başka biri bana bakmadıkça varlığımı bile kabul etmiyorsun. Bilmece gibi konuşuyorsun ve beni Mira'ya gönderiyorsun, sanki bu yeterliymiş gibi... sanki ben, yetişkinler çalışırken meşgul edilecek bir şeymişim gibi!"

"Beni tutan bağ kırılmayacak şekilde tasarlanmıştı." Sesi sakindi. *Fazla* sakindi. "Bunu nasıl etkilediğini anlamak zaman alır. Özen ister. Bu, sabırsızlıkla çözülecek bir sorun değil."

"Bütün *hayatım* elimden alındı. Senin *sürecin* umurumda mı sanıyorsun?"

Cevap vermiyor. *Hiçbir şey*. Bu yüzden çılgılık atmak istiyorum. "Senin değerli operasyonlarının bir parçası olmak istemiyorum. Sadece ne düşündüğünü, neyi şüphelendiğini bilmek istiyorum. Bu gerçekten çok mu fazla bir şey?"

"Gerçek şu ki, *bilmiyorum*. Bağlamayı nasıl kıldığını bilmiyorum. Diğerleri çekilmezken senin neden kuleye çekildiğini bilmiyorum. Seni nasıl geri göndereceğimi bilmiyorum." Sesi yükselmiyor, aynı sakın, sessiz tonda kalıyor, ama artık bir ağırlık var - tuğla tuğla yükselen bir duvar. Gölgeler ellerinde kayıyor, bileklerinde kıvrımlı çizgiler halinde dolanıyor. Biri kolunun kenarının altında kayboluyor. "Seni buraya getiren büyü, bu dünyanın ötesine ulaşmak için yapılmamıştı. Asla onunla temas etmemeliydin."

"O zaman bana bildiklerini söyle. Beni gerçeği kaldıramayan çaresiz bir çocukmuşum gibi davranmayı bırak."

Beynim konuşmayı kesmem için çılgılık atıyor. Onu görmezden geliyorum.

"Her şeye verdiğin cevap '*bilmiyorum*'. Ben burada sıkışıp kaldım ve tek söyleyebildiğin şey '*bilmiyorum*'. Bana yardım edeceğini söylemiştin. Ama denemedin bile. Bir kez bile!"

Sesim yükseldikçe aramızdaki hava gerginleşiyor. Odanın sıcaklığı düşüyor, sonra tekrar yükseliyor ve kafam karışıyor.

"Senden bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun?" Ses tonu yükselmiş değil, ama artık sertlik var. Boğazında bir şekil belirliyor, derisinden yükseliyor — bir burun, bir göz, kavisli bir omurga. Sonra tekrar düzleşiyor ve kayboluyor. "Sence bir sır saklıyor muyum? Sana eve nasıl gideceğini söylemek için mükemmel zamanı beklediğimi ve ben... ne? Bir kaşını kaldırıyor. "Sadece uğraşmamaya mı karar verdim? Bunun için ne gibi bir nedenim olabilir ki?"

"Bilmiyorum!" Son kelimedede sesim çatladı. "Belki de benden sakladın çünkü gideceğimi biliyordun. Belki de tehlikeden kaçan sen değilsin. Belki de tehlike *sensin*. Belki de seni hapsetmekle haklıydılar."

Hareketsiz kalır. Sakin değil, *hareketsiz*. Sarmalanmış ve saldırmaya hazır bir yılan gibi. "Bilmen gereken her şeyi sana anlattım."

"Hayır, bana o kuleden çıkmanı sağlayacak şeyi söyledin. Bu aynı şey değil."

"O zaman söyle bana." Sesi yumuşaklaşır ve bana doğru bir adım atar. "Sence şu anda tam olarak ne yapıyorum?"

Gözleri kararır. Siyahlık yayılır, beyazları yutar. Yüzünün hatları keskinleşir, elmacık kemikleri daha belirgin, dudakları daha şekilli hale gelir.

Sanki konuştuğum kişi geri çekilmiş ve geriye kalan şey... daha temiz. *Daha soğuk.*

Kızgın değil. Bağırıyor. Ama artık kim olduğunu saklamıyor. İçimdeki her içgüdü geri çekilmemi haykırırken, ben yerimde duruyorum.

"Beni korkutmaya çalışıyorsun galiba."

Sesim artık benim sesim gibi gelmiyor. Ellerim titriyor. Başım sıkışmış gibi, kafatasımı sıkıştıran bir baş ağrısı gibi. Görüşüm daralıyor, tek görebildiğim onun yüzü, gözleri. Hiçbir şeyi yansıtmayan o gözler. Kulaklarımda bir uğultu var.

"Bence söylediğinden daha fazlasını biliyorsun."

Kafatasımdaki basınç artıyor. Kulaklarımda bir ses geliyor — düşük, elektriksel, tam olarak ses sayılmayacak bir ses.

O cevap vermez. Ama etrafındaki karanlık hareket eder. Gölgeler ona doğru dalgalanır ve zaten derisinde olanlara katılır. Biri boynunun yan tarafına kıvrılır ve yakasının altında kaybolur. Bir diğeri bileklerini bir ip gibi sıkılaştırır, sonra yok olur. Karanlık bir şey yanağında parlar, sonra hızlı ve doğal olmayan bir hareketle geri çekilir.

"Burada sıkışıp kaldım. Yalnızım. Acıktığımda yemek isteyemiyorum. Kendi giysilerim bile yok. Ve bana yardım edebilecek tek kişi çok meşgul."

"Ellie..." Bu bir uyarı, yalvarma değil.

Gölgeler yanıt verir. Sırtından dışarı doğru fırlarlar, sonra rüzgarda savrulan bir pelerin gibi silüetine geri dönerler. Çenesi gerilir. Omuzları hafifçe yükselir. Yanındaki masada karanlık bir şekil belirir — onun kuzgunu. İzliyor.

"Bence..."

Uzak duvardaki şömine patlar, alevler şiddetli bir çiçek açar gibi yukarı doğru yükselir, ocağı sarar, tavana ulaşır. Gürültü her şeyi bastırır. Işık gözlerimi yakar. Sıcaklık bana çarpar, ciğerlerimdeki havayı dışarı iter.

Alevler sarı değil. Ortası beyaz, kenarları siyah. Canlıymış gibi hareket ediyor, *öfkeli.*

İkimiz de bir adım geriye sendeliyoruz.

Alevlerin oluşturmadığı, ama onlara tepki veren gölgeler taşların üzerinde kıvrılır. Sacha'ya en yakın olanlar sadece titremez. Kıvrılırlar. Onu takip ederler. Zırh gibi etrafını *sararlar*. Biri boynuna bir yaka gibi sarılır, sonra yok olur. Ve o lanet kuzgun, tünediği yerden kıpırdamadan bana bakar.

Göğsüm sıkışıyor, başım zonkluyor. Kendimi ona bakmaya zorluyorum.

O ateşe bakıyor. Ve bir saniye boyunca, yüzünde şaşkınlık ifadesini görüyorum. Sonra bu ifade kayboluyor, taktığı maske yerine oturuyor.

Ama ben gördüm. Gördüğümü *biliyorum*.

"O neydi?" Sesim tuhaf, uzak geliyor.

Başı yavaşça bana doğru dönüyor. Bir an önce gördüğüm şey, gözlerindeki siyahlık, yüzündeki keskinlik, yok olmuş. Sanki hiç olmamış gibi.

"Bu odalarda eski büyü'nün kalıntıları var." Sesi öncekinden daha yumuşak. Neredeyse temkinli. "O günlerden kalma..." Başını sallar. "Bazen... ortaya çıkar."

Ona bakıyorum. Ateşe bakıyorum. Alevlerin sanki canlıymışçasına hala dans edip parıldadığına bakıyorum.

"Bir tartışmanın ortasında mı?"

"Duygular büyü'yü tetikler. Bu alışılmadık bir şey değildir." Yalan söylüyor. Biliyorum.

Çünkü alevler sönmedi. Hava hala garip kokuyor.

Ve çünkü sadece odaya tepki vermedi. *Bize* tepki verdi.

Daha fazla sorgulamaya fırsat bulamadan, merdivenlerde ayak sesleri yankılanıyor. İrkiliyorum. Ses çok keskin, çok yüksek. Varam, gergin bir ifadeyle kapıyı açıyor.

O, odadaki gerginliği hissederek ya da yanık kokusunu alarak bana kaşlarını çattı, sonra Sacha'ya döndü. Hızlıca konuşarak, masanın üzerinde hala açık olan haritaları işaret etti.

"Ne var?"

Varam benim isteğim üzerine konuşmayı keser ve başka bir şey söyler. Bir soru gibi geliyor.

Sacha başını sallar, sonra bana bakar. "Otorite, Ravencross'u temizlemeyi planlıyor. Burada çok değerli bir hedefin saklandığını gösteren bilgiler aldılar."

"Sen mi?"

Başını sallar.

Gözlerimi sertçe kırpıyorum. Ateş hala yanıyor. Cildim hala garip hissettiriyor. Kendimi toparlamak, tartışmadan, gözlerindeki değişimden, gölgelerinin hareketinden uzaklaşmak bir saniye sürüyor.

"Bu, buradaki herkes için ne anlama geliyor? Bizim için?"

"Bu, gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Hemen." Ses tonunda her şeyi kesen bir kesinlik var. Varam'a dönerek, hızlı ve kesik bir ses tonuyla konuşur. Yaşlı adamın yüzü hafifçe soluklaşır, sonra başını sallar ve merdivenlerden yukarı koşar.

Tartışmamız aramızda asılı kalır, çözülmemiş ama ani tehlike karşısında birdenbire önemsiz hale gelir. Birkaç dakika önce çok önemli görünen kişisel hayal kırıklıkları, yaklaşan tehdidin karşısında küçülür.

"Ama burayı kimse bilmiyor. Neden gitmek zorundayız?" Cildim hala karıncalanıyor. Başım hala ağrıyor.

"Çünkü eğer burada kalırsak ve yakalanırsak, burada gördüğün herkes idam edilecek."

"Ama..."

"Temizlik şafak vakti başlayacak. O zamana kadar gitmiş olmamız gerek." Haritaları sarar. "Sadece kolayca taşıyabileceğin şeyleri topla. Hafif ve hızlı seyahat edeceğiz."

"Paketleyecek hiçbir şeyim yok." Bana, şimdi tartışmanın sırası olmadığını belirten bir bakış attı. "Nereye gidiyoruz?"

Duraksıyor, başını eğip bana ne söyleyeceğini düşünüyor. "Dağlarda kalan gizli kalelerden birine. Birkaç günlük yol, çoğu otoritenin düzenli olarak devriye gezmediği yerlerden geçiyor."

"Sonra ne olacak?"

Bu sefer bana attığı bakışta çok az sabır var.

"Sonra burada başladığım şeyi devam ettireceğim." Sesi yine düz, tekrar kontrol altına almış. Ama şömineye attığı bakışlar sıradan değil. "Ve bu dünyanın büyüyle olan bağlantını araştırmak."

Tartışmak istiyorum. Bağırarak istiyorum. Beni tekrar dışlamamasını söylemek istiyorum. Ama bunun zamanı olmadığını zaten açıkça belirtti ve çok ısrar edersem nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Beni burada bırakıp bensiz gidecek mi? Bu riski göze alamam. Aramızda ne olursa olsun, söylenmemiş gerçekler ne olursa olsun, bu acil tehdit geçene kadar beklemek zorunda.

Varam geri döner, Mira da onun yanındadır ve birkaç dakika içinde oda bir arı kovani gibi hareketlenir. Mira bana kumaştan yapılmış bir çanta uzatır. Benim için doldurmuştur. Giysiler, bir su tulumu, kurutulmuş yiyecekler ve bir torba daha Ateşçiçeği Reçinesi - dişlerim için küçük boncuklar. Konuşması benim anlayamayacağım kadar hızlıdır, ama ses tonu ne demek istediğini açıkça ortaya koyar.

Bunu al. Harekete geçmeye hazır ol.

Sacha, Varam ile görüşüyor. Sürekli aynı kelimeyi tekrar tekrar duyuyorum: Ashenvale. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece midemi bulandırıyor.

Sırt çantamı omuzlarıma alıp, ağırlığını omurgamda test ediyorum. Evdeki sırt çantalarına benzemiyor. Fermuarları ya da yastıklı askıları yok, sadece omuzlarıma sıkıca bağlanmış katmanlı kumaş ve ham deri var. Daha aşağıda duruyor, alışık olmadığım yerlerde çekiyor ve beklediğimden daha ağır, ama idare edilebilir.

"Kum gezginlerini mi alıyoruz?" diye soruyorum, Sacha nihayet dikkatini bana çevirdiğinde.

"Hayır." Başını kaldırmadan kendi sırt çantasını bağlar. "Onlar çok dikkat çekiyor. Varam onların göçebelere iade edilmesini sağlayacaktır. Dağ geçitlerinden yürüyerek geçeceğiz."

Durumumuzun vahameti yavaş yavaş kafama dank etmeye başlıyor. Hiç görmediğim dağlara kaçmak üzereyiz, bu deneyimli savaşçıları bile tedirgin edecek kadar güçlü güçler tarafından avlanıyoruz. Ve *hâlâ* kahramanların mı yoksa kaçakların mı yanında yürüdüğümü bilmiyorum.

"Ya ayrılırsak?" Bu soru, durduramadan ağzımdan çıkıyor ve istemediğim kadar savunmasız olduğumu ortaya koyuyor. Bu dünyada, işlevsel olarak dilsizim, en temel ihtiyaçlarımı bile zar zor iletebiliyorum. Tüm öfkeme rağmen, onu kaybedersem her şeyi kaybederim.

Sacha'nın ifadesinde bir değişiklik oluyor — gözlerinin etrafındaki sert çizgiler bir anlığına yumuşuyor, taktığı maskede geçici bir çatlak oluşuyor. Bakışları, günlerdir ilk kez gibi hissettiren bir şekilde benimkilerle buluşuyor.

"Ayrılmayacağız." Sesindeki kesinlik içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, umutsuzca inanmak istediğim bir söz. Eli hafifçe kalkıyor, sonra tekrar yanına iniyor. "Ama eğer ayrılırsak, Mira çantana bir harita koydu. Üzerinde güvenli yerleşim yerleri işaretli. Yerel düğümlerin yerini bulmak için yeterli temel cümleleri bildiğini düşünüyor."

"Bağlar mı?" Onun bu konuda söylediklerini hatırlamam bir saniye sürer. Bu işin bir parçası olan insanlar... Buna direniş demek istiyorum, ama bunun doğru olup olmadığından tam olarak emin değilim.

Planının pratikliği beni rahatlatmalı. Ama bunun yerine, bu dünyada ona ne kadar bağımlı olduğumu vurguluyor. Kendi kaderimi bir ölçüde kontrol etme ihtiyacımın giderek artmasına rağmen, bu gerçek beni rahatsız ediyor.

"Onların kim olduğunu nasıl bileceğim?" "Bir cümle var. *Varamek nul'tor*. Söyle."

Tekrar ediyorum.

"Başın belada ise, yabancılara karşı sempatik görünen kişilere bunu söyle. Eski geleneklere bağlı olan herkes bunu bilir."

"Bu ne anlama geliyor?" Kelimeleri kafamda tekrarlar, hafızama kazırım.

"Sadakatle bekledik."

Bir yemin gibi geliyor. Benim hiç bilmediğim bir tarihle yüklü bir cümle.

Ravencross'a geldiğimizden beri benimle paylaştığı ilk gerçek şey bu.

. Strateji ya da hayatta kalma değil. Ama yalnız kaldığımda tutunabileceğim bir ipucu. "Olanlar hakkında..." Hala yanan ateşe doğru bakıyorum.

Ocak, çok yüksek, çok sıcak. Hala hayatta, tüylerimi diken diken eden bir şekilde.

"Şimdi değil." Sesi tekrar daha sakın bir tona döndü. "Buradan çıkmaya odaklanmalıyız. *Bu* konuşma, Ravencross'tan güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar bekleyebilir."

Ben itiraz etmeden önce Varam geri döndü. Bu sefer yanında bir kadın vardı. Uzun boylu ve zayıf, sol yanağında bir dizi yara izi olan kadın, konuşmadan önce Sacha'ya hafifçe selam verdi.

Konuşmasını bitirince Sacha onu tanıttı.

"Bu Tisera. Bizi Ravencross'un altındaki tünellerden geçirecek. Tüneller, eteklerindeki doğal mağara sistemine bağlanıyor, bu sayede kasabayı ve Otorite devriyelerini atlatabileceğiz."

"Tüneller mi var?" Bu yeraltı ağının başka bir katmanı daha olduğu gerçeği, beni olması gerektiği kadar şaşırtmadı. Mantıklı geliyor. Elbette vardır.

"Bu yerleşim, çok daha eski bir şehrin kalıntıları üzerine inşa edildi." Kılıcını beline takar. "İlk inşaatçılar, çoğu kişi tarafından unutulmuş geçitler oluşturmuşlar."

Tisera adlı kadın, Sacha'ya hitap etmeden önce beni ölçen bir bakış attı. Ne dediği bilinmez, ama Sacha cevap vermeden önce bana bir göz attı.

"Ne dedi?"

"Senin ayak uydurabilecek misin diye sordu. Veinwardens için çok kırılgan görüldüğünü söyledi. Tüneller zorlu. Bazı yerleri dar, bazı yerleri kısmen su basmış."

"Peki sen ona ne dedin?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalkar. "Göründüğünden daha güçlü olduğunu söyledim." Beklenmedik yorum beni şaşırtır.

Beni böyle mi görüyor? Yoksa Tisera'nın bu yolculukta benim varlığımı kabul etmesi için duyması gereken şey bu muydu?

Her halükarda, bu beni hazırlıksız yakaladı. Ve ne yapacağımı bilmiyorum.

B

un Mira koluma dokunarak dikkatimi ondan uzaklaştırır. O

u.

mumlu kumaşa sarılmış küçük bir paketi tutuyor. Onu ellerime bastırarak hızlıca konuşuyor. Sacha'ya bakıyorum.

"Şifalı otlar. Ateş, ağrı ve şüpheli suyu arıtmak için. Onları kuru tutmamı ve sadece gerektiğinde kullanmamı söylüyor."

Ona gülümsüyorum. "*Narem.*"

Teşekkür etme girişimime gülümseyerek karşılık verir ve beni kucaklar. İlk başta şaşkınlıktan kaskatı kesilirim, ama sonra kendimi bırakıp ona karşılık veririm. Geri çekildiğinde, avuçlarını yanaklarıma bastırır.

"*Berath et sharem.*"

"Dikkatli olmanı ve güvende kalmanı istiyor."

"*Narem, Mira.*" Boğazımda oluşan yumruyu zorlayarak sözleri sarf ettim. Bu kadın, son birkaç gün içinde hayal edebileceğimden çok daha fazla nezaket gösterdi bana. Geldiğimizden beri küçük nezaketleri hiç kesintiye uğramadı: dil dersleri, uygun giysiler, şimdi de önümüzdeki yolculuk için ilaçlar.

Yanağımı okşadı, başını salladı ve geri çekildi. Paketi tunikamın cebine koydum.

Varam ayrılma zamanının geldiğini işaret eder ve Tisera uzak duvara doğru ilerleyip bir taş bloğa yaslanır. Duvarın bir bölümü gıcırdayan bir sesle içe doğru kayar ve arkasındaki dar geçidi ortaya çıkarır. Küçük bir lamba yakar ve tek kelime etmeden karanlıkta kaybolur, açıkça bizim onu takip etmemizi bekliyor.

Sacha bana devam etmem için işaret eder. "*Tisera'ya yakın dur. Hemen arkanda olacağım.*"

Eşikte tereddüt ediyorum, bir elim pürüzlü taş kenara dayanmış. Sacha'nın gizemli tavırlarına duyduğum hayal kırıklığına ve korkumun altında hala yanan öfkeye rağmen, bu oda bana garip bir tür güvenlik hissi veriyor. Nefes alabileceğim bir yer. Çölden sonra. Kuleden sonra. Her şeyden sonra.

Bu gizli kapının ötesinde, arkamdaki adamı aktif olarak avlayan bir dünya var, onu hapse atmak ya da öldürmek isteyen insanlarla dolu bir dünya. Ve benim hala ait olmadığım bir dünya.

"Ellie." Sacha'nın sesinden duyduğum adım beni geri gerçekliğe döndürür. Beklediğimden daha yumuşak, neredeyse nazik bir ses tonudur. Omzuma baktığımda, gölgelerin içindeki ifadesini okuyamam ama çenesinin çizgisinde bir gerginlik vardır. "*Harekete geçmeliyiz.*"

Toz ve sırların tadını alan derin bir nefes alıp, geçide adımımı atıyorum. Karanlık etrafımı sarıyor, sanki canlı bir şey gibi tenime baskı yapıyor. Tisera'nın lambası önümde sallanıyor, duvarlara çarpmamamı sağlayacak kadar ılık saçıyor.

Hava, yüzyıllardır güneş ışığı görmemiş nemli taş ve toprağın kokusuyla ağırlaşıyor.

"Yakınımda kal," diye fısıldıyor Sacha arkamda, nefesi kulağımda sıcak, ne kadar yakın olduğunu fark edemediğim için irkiliyorum. O kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

Varam'a bir şeyler söylüyor, anlamadığım ama veda ritmini tanıdığım sözler. Sonra taş kapı kayarak kapanıyor ve bizi bu yeraltı karanlığının içinde hapsetmiş oluyor.

Önümüzde ne bekliyor olursa olsun, geri dönüş yok.

Yirminci Bölüm

SACHA

"Sapma, izolasyon yoluyla düzeltilir. Sessizlik istikrarı sağlar." Otorite Kanunu

Ellie'yi takip ederek tünele girerken karanlık etrafımı sarıyor. Taş kapı arkamızda kapanıyor ve yüzeydeki son ışığı da kesiyor. Çoğu kişi için bu körlük anlamına gelir. Benim için değil. Taştaki her çatlağı, her kusuru görebiliyorum.

Ellie önümde ilerliyor, dar geçitte Tisera'nın lambasını takip ediyor. Omuzları gergin, sırtı dik. Tartışmamıza, onun hak ettiği gerçekleri sakladığım yönündeki suçlamasına rağmen, sakinliğini koruyor. Emirleri yerine getiriyor.

Diğerleri yerinden edilme ve takip edilmenin ağırlığı altında çökse de, o uyum sağlamaya devam ediyor. Onun dünyama gelişinden bu yana defalarca tanık olduğum, beni hem etkileyen hem de tedirgin eden dayanıklılığının bir başka örneği.

Aklım odaya geri dönüyor. Yangın. Tartışma. Sorularını yine kaçırdığımda, haklı öfkeyle parlayan gözleri. Sonra, ocak alev almadan bir an önce havayı yaran o enerji dalgası.

Büyüm içgüdüsel olarak tepki vermiş, gölgeler koruyucu bir şekilde etrafımı sarmıştı. Onlar, benim daha önce fark etmediğim bir şeyi fark etmişlerdi. Ellie'den yayılan bir şeyi. Onun taleplerini savuşturmak için iddia ettiğim gibi odadaki eski büyü değil, tamamen başka bir şey. Şu anda bile içimdeki familiar'ımı huzursuz eden bir şey.

Tünel daralıyor ve bizi, Otorite'nin yükselişinden yüzyıllar önce oyulmuş geçitlerden tek sıra halinde yürümek zorunda bırakıyor. Lambanın ışığının ötesinde bir yerden su damlıyor, inişimize eşlik eden sürekli bir arka plan melodisi. Tisera kendinden emin adımlarla ilerliyor, lambası çevremizin gerçek doğasını ortaya çıkarmadan yolumuzu aydınlatmaya yetecek kadar ışık saçıyor. En azından Ellie için. Ben her şeyi görebiliyorum.

Bu tüneller bir zamanlar Ravencross'u uzun zamandır terk edilmiş yerleşim yerlerine bağlayan ticaret yollarıydı. Savaş sırasında, bunları yeniden kullanarak, ajanlarımızın Otorite devriyeleri tarafından fark edilmeden hareket etmelerini sağlayan kaçış ağları oluşturduk. Bu geçitleri kendim haritalandırdığımı, en zayıf kısımları g lendirdiğimi ve taşlara güvenli yerleri işaretlediğimi hatırlıyorum.

O zaman olduğu gibi şimdi de bizi taşıyorlar. Otorite tarafından avlananlar için bir can simidi.

"Adımlarına dikkat et," diye uyarıyor Tisera. "Bir sonraki bölüm şiddetli yağmurlar sırasında su basıyor."

Ellie'ye tercüme ediyorum, o da başını sallıyor.

Neredeyse bir saattir sürekli aşağı doğru ilerliyoruz, yolun her dönüşünde hava daha serin ve nemli hale geliyor.

Otorite'nin askerleri taramaya başladığında, biz çoktan dağ eteklerine ulaşmış, devriyelerin nadiren kontrol ettiği yolları takip ediyor olacağız.

Tüneller genişleyerek doğal bir mağaraya dönüşüyor, tavandan taş dişler gibi sarkıtlar sarkıyor. Tisera küçük bir haritaya bakarken duruyor.

Ellie düz bir taşın üzerine oturur ve su tulumunu çıkarır. O yudumlarken, gözleri loş odanın diğer ucunda benimkilerle buluşur ve gözlerinde belirgin bir soru işareti belirir. Aralarımızdaki tartışma, bilgisiz bırakılmasından duyduğu hayal kırıklığı tamamen haklıdır.

Yine de kendim de kesin olarak bilmediğim bir şeyi ona söyleyemem. Mesele sadece cevaplayamadığım sorular değil. Mesele kontrol. *Benim kontrolüm ve onu kaybedersem ne olacağı.*

Ateşin ortaya çıkışı, onun bilmesini istediğimden daha fazla beni rahatsız ediyor. Bu tür olaylar daha önce de oldu, sık değil, ama işaretleri fark edecek kadar. Güçlü duygular, gizli yetenekleri tetikler. Tıpkı o benim bağımı kırdığında kule zemini üzerinde aan buz desenleri gibi. Tıpkı ikimizi de  zg r kılan kapıyı yeniden atığında ellerinden yayılan buz gibi. Her olay, kaynağı ortadan kalktıktan sonra bile uzun süre kalan bir koku gibi, duyularımın görmezden gelemeyeceği bir iz bırakıyor.

O nedir? Neden farkında olmadan büyüye etki ediyor?

O, d inyalar arasında nasıl geçiş yaptı?

Elbette bazı teorilerim var. Her açıklanamayan olayla birlikte güçlenen şüphelerim var. Benim tanıdığım kişinin ona karşı tepkisi. Ancak doğrulanmamış teoriler tehlikelidir, özellikle de vaktinden önce paylaşıldığında. Eğer yanılıyorsam, bizi yanlış yollara sürükleyerek, sahip olmadığımız değerli zamanımızı boşa harcamış olurum.

Eğer yanılıyorsam, ikimizi de yanlış yönlendirmiş olurum. Eğer haklıysam... o, farkında olduğundan çok daha büyük bir tehlike altında. Sadece Otorite'den değil, ona karşı olduğunu iddia eden bazı kişilerden de. Halkım arasında onu bir insan olarak görmeyenler var. Sadece bir silah olarak görüyorlar.

"Devam etmeliyiz." Tisera haritasını katlar. "Çıkışa varmak için iki saat daha var."

Yolculuğumuza devam ediyoruz, tüneller daralıyor ve kıvrılıyor. Bazıları doğal oluşumlar, diğerleri insan eliyle oyulmuş. Bazı yerlerde, eski destek kirişleri çökmekte olan duvarları destekliyor, ahşap yüzyıllar boyunca yeraltında kalarak kararmış. Bu derin tünellerde eski büyüünün kalıntılarını hissedebiliyorum. Gücün zayıf izleri derin taşlara yapışmış. Otoritenin yükselişinden önceki zamanlardan kalma koruyucu kalkanlar, şimdi neredeyse tamamen silinmiş.

Önümde, Ellie özellikle engebeli bir bölümden geçiyor. Kırık bir taşın üzerinden geçerken, tanıdık varlığım öne fırlıyor, kuzgunun başı yarım saniye boyunca göğsümden kurtuluyor. Varlığının tetiklediği etkinin farkında olmadan ilerlemeye devam ediyor, ama onun tepkisi beni rahatsız ediyor, henüz çözemediğim bir başka bulmaca parçası.

Tünel keskin bir viraj yapıyor, ardından yavaşça yükselmeye başlıyor. Hava kalitesi değişiyor, çam ve gece açan çiçeklerin kokusu geliyor. Tisera lambasını söndürüyor ve yoğun ormanla çevrili küçük bir açıklığa çıkıyoruz.

"Burada bir süre duracağız, sonra şafak sökmeden sırta doğru devam edeceğiz."

Tisera açıklığın kenarına gider ve çevremizi tarar. "Şimdilik güvendeyiz. Otorite buraya gelmez. İyi bir tempo tutturursak Stonehaven'a yolculuğumuz üç gün sürer. Hava kötüleşirse daha uzun sürer."

"Kuzey geçidi hala kullanılabilir mi?"

"Son fırtınalardan sonra tehlikeli olacak, ama geçilebilir. Otorite devriyeleri tehlikeli olduğu için bu yolu kullanmıyorlar."

Ellie, ben açıklığın karşısına düşmüş bir ağacın üzerine otururken, hareketlerimi takip ediyor.

"Kuzeydoğu sırt hattını takip edeceğiz," diyorum ona. "Otorite tüm ana yollarda kontrol noktaları kurmuş, bu yüzden onları atlatmaya çalışacağız. Dağ yolları büyük ölçüde devriye gezilmiyor."

"Çünkü tehlikeli oldukları için mi?"

"Evet." Ne kadar tehlikeli olduklarını tam olarak açıklamıyorum. Uyanık kalması ama korkmaması daha iyi.

Tisera küçük porsiyonlarda yolculuk ekmeği dağıtır. Yoğun, otlarla bezeli somun, yolcuları beslemek için tasarlanmıştır. Dayanıklı, uzun ömürlü ve taşınması kolaydır. Ellie dikkatlice ısırır, yüzündeki ifade tadı garip ama hoş olmayan bulduğunu gösterir. Parmaklarıyla ekmeği çevirir, bu dünyadaki her şeye gösterdiği merakla inceler.

"Oraya vardığımızda beni nasıl karşılayacaklar?" Sorusundaki gerginliği hissediyorum. Tanıtılmakla ilgili bir soru sormuyor. Hoş karşılanmayacağından endişeleniyor. Kendisine ait olmayan bir çatışmada bir davetsiz misafir olarak görülmekten korkuyor.

Ne kadarını söyleyeceğimi düşünüyorum. "Benimle seyahat eden bir yabancı doğal olarak merak uyandırır. Yalan söylemeyeceğim, bazıları şüphe duyacaktır." Gözlerine bakıyorum. "Diğerleri ise benim dönüşümle senin gelişinin aynı zamana denk gelmesini önemli bulabilir."

Gözleri yüzümde dolaşıyor. Meridian dilini anlamıyor olabilir, ama insanların bana bakışlarını anlıyor. Sessizliği. Saygıyı. Şoku. Tehlikeli beklentilere varan umudu.

"Sadece eve gitmek istiyorum." Sesi yumuşaktır. "Bu isyana, savaşa ya da her neyse ona karışmak istemiyorum."

"Stonehaven'da başka yerde bulunmayan kaynaklar var. Metinler. Eserler. Otoritenin ulaşamayacağı şekilde korunmuş bilgiler. Senin durumunla ilgili cevaplar bizim kontrolümüz altındaki herhangi bir yerde varsa, büyük olasılıkla orada bulunur."

Cevabım onu şimdilik tatmin etmiş gibi görünüyor, ama çok geçmeden tekrar soracağını biliyorum. Ve sorduğunda, teorilerden daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Ormana doğru ilerlerken, eski ağaçların arasında kıvrılan hayvan izlerini takip ederken gökyüzü aydınlanıyor. Sabahın ilk ışıkları doğu ufkuna değdiğinde yıldızlar kayboluyor. Tisera bizi, dağların derinliklerine doğru ilerleyen, sürekli yukarı doğru tırmanan bir patikadan geçiriyor.

Gölgelerin arasından çevremizi kontrol etmeye devam ediyorum, takip edenler veya beklenmedik devriye düzenleri olup olmadığını izliyorum. Şu ana kadar, sıradan orman yaratıklarından daha tehlikeli bir şeyle karşılaşmadım, ancak devriye güzergâhına çok yaklaşırsak bu durum her an değişebilir.

Kuşlar uyanıyor, sabah şarkılarıyla seslerini yükseltiyorlar, tam da aşağıdaki vadiyi gören bir noktaya ulaştığımız sırada. Ravencross uzaktan görünüyor, kasaba bizim bulunduğumuz yükseklikten aldatıcı bir şekilde huzurlu görünüyor. Familiarımı gönderiyorum. Ellie arkamda nefesini tutuyor, kuzgun göğsümden bir gölge patlamasıyla fırlıyor. Bilincim onunla birlikte uçuyor,

çatıların ve sokakların üzerinde süzülürken, binalar arasındaki hareketlerin düzenini izlerim.

"Arama başlattılar. Dört kişilik ekipler, her bölgeyi dolaşıyorlar."

"Şu anda arama alanlarını geçmiş olmalıyız," diyor Tisera, haritasına bakarak. "Buradan, sırtı doğuya doğru takip edip, sonra kuzeye doğru yüksek geçitlerden geçeceğiz."

Kasabayı son bir kez inceliyorum. Otoritenin oluşumu — çok tekdüze, çok odaklanmış — şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Belirli birini arıyorlar. Geniş bir ağ değil. Bir isim. Bir yüz. Muhtemelen benimki.

Yola devam ediyoruz. Tırmanırken yol daralıyor. Orman yükseklikle birlikte seyrekleşiyor, sırtlar uzun, açık kayalıklar ve kırılğan topraklara açılıyor ve çevredeki vadilerin net bir görüntüsünü sunuyor. Görüş açısından faydalı, ama aynı nedenle tehlikeli.

Tisera yürürken Ellie'ye önemli noktaları gösteriyor, ben de ona tercüme ediyorum. Bu dağlar hakkındaki bilgisi, benim eskiden sahip olduğum bilgiyle yarışır.

"Geçen haftaki fırtına kuzeydeki bazı yolları değiştirdi. Kaya kaymaları kuzey geçidindeki yolu daralttı. Oraya vardığımızda dikkatli olmamız gerekecek," diyorum.

"Ne kadar kötü olacak?"

"En büyük sorun stabilite olacak. Son yağışlar, zaten zayıflamış olan bölümleri daha da zayıflatmış olabilir."

Sabahın ortasına doğru, ormanın yerini bodur çam ağaçlarına ve rüzgârın aşındırdığı taşlara bıraktığı daha yüksek bir rakıma ulaştık. Hava daha ince, her nefesle ciğerlere daha az oksijen giriyor.

Tisera, kuzey zirvelerinden geçen koyu renkli bulutları işaret etti. "Hava değişiyor. Fırtına bulutu oraya ulaşmadan geçide varmamız gerekiyor."

Gökyüzünü inceliyorum. Bulutların şekli ve hızı bana bilmem gerekenleri söylüyor. Koşulların değişmesine dört saat, belki daha az var. Umarım, şu anki hızımızı koruyabilirsek, geçide ulaşmak için yeterli zamanımız vardır.

Ellie'ye dönüyorum. "Daha hızlı hareket etmeliyiz. Kuzeyden bir fırtına yaklaşıyor."

Yol, genişliği ancak iki fit olan tek bir taş şeridine daralıyor. Bir tarafta, dağ sivri uçlu düşüşlerle alçalıyor. Yamaçta seyrek çalılar var, ama tırmandıkça manzara daha da çıplaklaşıyor. Yürürken rüzgar pelerinin kenarını yakalıyor. Henüz tehlikeli değil, ama artık görmezden gelinemez.

Ellie'nin nefes alış ı değişiyor. Henüz paniklemiyor, ama nefes alış ı s ıę ve hızlı. Tisera'nın gösterdiği yere adımlarını atıyor, bir eliyle kaya yüzeyine dokunarak dengede kalmaya çalışıyor.

"İyi gidiyorsun." Sesimi sabit tutuyorum. "Fazla uzak değil."

Küçük bir baş sallamadan başka cevap vermiyor.

Rüzgâr şiddetlenir. Giysilerimizin arasına girer ve bize baskı yapar, dengemizi bozmaya çalışır. Yukarıdaki bulutlar kalınlaşır, kurşun grisi rengine döner. Kuzeydeki zirveler sis ve hareket duvarının arkasında kaybolur. Hava soğur, yaklaşan yağmurun kokusu hissedilir.

Zemin kısa bir süre düzleşir, sonra tekrar yükselir — ayaklarımızın altında, yüzyıllar boyunca hava koşullarının aşındırdığı kayalar. Eğim daha da dikleşir. Gökyüzü daha da alçalır.

Yol geçide doğru keskin bir viraj yaptığında, ışık değişmiştir. Henüz öğleden sonra değildir, fırtına karanlığı da değildir. Her şeyin üzerine gri bir örtü çökmüştür.

İşık azalırken kuzey geçidine yaklaşıyoruz. Her iki tarafta dik kaya duvarları yükseliyor ve yol, yüzyıllar boyunca rüzgar ve suyun oyduğu bir çıkıntıya doğru daha da daralıyor. Aşağıda, vadi tabanı baş döndürücü bir derinlikte uzanıyor.

"Kuzey geçidi," diyor Tisera. "Bu, büyük zirveler arasındaki doğal bir koridor. Otorite, yaz ortası dışında burayı kullanmaktan kaçınıyor. Burayı iyi bir şekilde devriye gezmeleri imkansız. Fırtına gelmeden geçmemiz gerekiyor. Yağmur yağmaya başladığında yol çok tehlikeli hale gelecek."

Burayı tanıyorum. Buradaki rüzgarı hatırlıyorum. Taşların ne kadar kolay kaygan ve tehlikeli hale geldiğini hatırlıyorum. Sesin nasıl büküldüğünü. Dar alandan geçen rüzgar, dengede kalmayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Dikkatli ol," diye Ellie'yi uyarıyorum. "Ağırlığını vermeden önce her adımı dene. Acele etme."

Tisera önden gider, Ellie onu takip eder. Ben arkada kalırım.

Daralan koridorda her adımda rüzgâr şiddetleniyor, rüzgâr çok kuvvetlendiğinde durup kendimizi hazırlamamız gerekiyor. Sonra ilk yağmur damlaları düşüyor — keskin, eğik, dengemizi bozan rüzgârın etkisiyle yana doğru savrulan damlalar.

"Daha hızlı hareket etmeliyiz," diye bağıırır Tisera. "Fırtına beklenenden daha hızlı geliyor."

Geçidin en dar bölümünden geçmeye çalışırken, tanıdığım kişi bir uyarı gönderir. Aklımda bir görüntü belirir.

Gerilim altında inleyen taşlar. Ağırlığın kayması. Basıncın dağın şeklini bozması.

Önceki kaya kaymalarının verdiği hasar bu bölümü dengesiz hale getirmiş ve şimdi fırtına her zayıf noktayı zorluyor — yağmur çatlaklara sızıyor, rüzgar çıkıntılar altında iğneleniyor, eski zayıf noktalara kötü niyetli bir hassasiyetle delik deliyor.

"*Durun.*" Sesim rüzgarda bir kırbaç sesi gibi yankılanıyor. "Duvar dengesiz."

Tisera ve Ellie donup kalır.

Alışılmış gözlerimle, çatlakların yayılmasını izliyorum — her rüzgâr estiğinde daha da genişleyen ince çizgiler, eğitimsiz gözlerle görünmez, ama benim duyularımın altında canlı. Taş kayıyor, ağırlığını tehlikeli bir şekilde dengeliyor, yük taşıyan duvarlar birbirlerine sürtünüyor, mikroskobik hareketlerle çok yakında kırılacaklar.

"Hala geçebilir miyiz?" Ellie'nin sesi titriyor, yüzü solgun, taş duvara tutunmuş durumda.

"Evet, ama çok dikkatli olun." Fay hattını inceliyorum — gerginliğini, derinliğini, kırılma noktasını. Her ince çatlak zihnimde bir harita oluşturuyor, potansiyel kırılma noktalarının bir ağı. "Tek tek geçin. Mümkün olduğunca hızlı hareket edin, ama dikkatli olun."

Tisera, yavaş ve acı verici bir şekilde, santim santim ilerleyerek ilk geçen kişi olur. O geçerken, dengesiz duvar duyulabilir bir şekilde gıcırıyor. Küçük taşlar yerinden kopup düşüyor ve aşağıdaki uçuruma yutuluyor. Uzak tarafa ulaşır, dengelenir ve döner.

"Git," diyorum Ellie'ye. "Yolun sol kenarında kal. Adımlarına dikkat et."

Yavaşça hareket ediyor. Her kasını gerginleştirmiş. Kolları iç duvara yapışmış. Hareketleri korkudan sertleşmiş. Her adım, içgüdü ve dehşet arasında bir müzakere.

Rüzgâr uğulduyor. Islak taş kokusu yoğunlaşıyor, yaklaşan fırtınadan gelen ozonla karışıyor. Ellie'nin tüm vücudu titriyor. Ondan yayılan korku neredeyse fiziksel bir hal alıyor — havada bir titreşim, fırtınanın altında bir uğultu.

Onun savunmasızlığını görünce içim burkuluyor.

Ortada, bir rüzgar darbesi çekiç gücüyle geçidi vurur. Ellie kendini kayaya yapıştırır, parmakları tutunacak bir yer arar. Gözlerini sıkıca kapatır. Dudakları sessizce hareket eder. Ne dediğini duymama gerek yok. Dua, kendine güven, dağın ayaklarının altında çökmemesi için yalvarışlar.

Tepkim anında olur.

Nefes alıyorum. Sonra tek bir kelime söylüyorum.

"*Vashren.*"

Güç dışarıya doğru yayılır. Gölge değil, saf boşluk büyü. Büyü ateşlenir, avucumdan karanlıkla örülü güç iplikleri halinde dökülür.

Sessizce taşa çarparak, kırık kayaya gömülür. Gölgeler onu takip eder, çatlaklardan akar, zayıf noktalara tutunur, gerilimin zaten oluşmaya başladığı yerlere baskı uygular.

Fay hatlarının uzadığını hissediyorum. Yüzeyin altında ince çatlaklar. Ağırlığını değiştiren taşın hafif kayması. Çöküş öncesi titreme.

Ne kadar uzun tutarsam, o kadar net takip edebilirim. Bu bölüm kırılacak. Geciktirebilirim, ama durduramam.

Büyü, göğsümün ortasından düşük ve sabit bir şekilde yanıyor, nefesi yutan soğuk bir ateş gibi. Ter omurgamdan aşağı akıyor. Nefesim kısıyor. Odaklanmam daralıyor. Büyü devam ediyor, ama bedeli artıyor.

"Devam et," diye Ellie'ye sesleniyorum. Sesim gerginlikten titriyor. "Duvar sonsuza kadar dayanmayacak."

Ben de öyle.

"Yapamıyorum." Sesi tizleşir, taşlardan yankılanan dehşetle çatlar. Rüzgâr saçlarını yırtar, yağmurla ıslanmış yüzüne yapıştırır. Parmakları kayaya gömülür, beyazlaşmış ve çaresizdir.

İçimde bir şey yükselir. Gölgeler ya da boşluk değil, daha eski bir şey. Yalnızlık ve uzun zaman önce ölmüş yeminlerle bilenmiş bir refleks. Hatırlayabildiğimden daha uzun zamandır hissetmediğim koruyucu bir içgüdü, etrafıma ördüğüm duvarları zorla aşar.

"Evet, yapabilirsin." Sesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, rüzgâr etrafımızda ulurken bile tonumu yumuşatıyorum. "Bir adım öteye, Mel'shira." *Beklenmedik bir şey.* Neden böyle dedim ki? Hafifçe başımı sallıyorum ve yeniden odaklanıyorum. "Tisera seni bekliyor. Sadece birkaç adım daha at, sonra elini tutabilirsin."

Söylediğim her kelime, söyledikim için gerçek olan bir yalandır. Eğer düşerse, dağı tutunup onu yakalayamayacağım. Seçim yapamayacağım.

O yana doğru birkaç santim kayar, sonra donar ve başını sallar.

"Ellie, *çekil!*" Komut boğazımdan kopar, dengesiz kütleye tutunduğum elim bir an için, sadece bir kalp atışı kadar, titrer, ama bu, büyü tutunmaya çalışırken kaburgalarımı delen acıya yetecek kadar yeterlidir. Fırtına şiddetlenir, rüzgâr ve yağmur konsantrasyonumu bozar. Her saniye, tutunabileceğim sınırları zorlar.

Zaman kalmadı.

Yola adımımı attım.

Botlarımın altındaki yüzey kaygandır, her adım bir kumardır. Rüzgâr, canlı bir varlık gibi boşluktan uğuldamaktadır.

Bir nefes.

Üç hızlı adım...

... Ve ona uzanıyorum. Elim omzunu kavlıyor, tunikasının kumaşı ıslak ve avucuma sert geliyor. Diğer kolum beline dolanıyor, onu bana sıkıca sarıyor. Göğsüm sırtına değiyor. Nefesi kesiliyor. Vücudu titriyor. Avucumun altında, kalbi çılgınca ve vahşice atıyor.

Başımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Ben hareket ettiğimde sen de hareket et."

O başını sallar. Bir kez. *Zar zor*. Çenesinin küçük bir sarsıntısı neredeyse dengemizi bozuyor.

Birlikte, vücutlarımız hizalı olarak yana doğru yavaşça ilerledik.

Gölgelerim hala fay hattına yapışık, ama gerilim artıyor. Yüzeyin altında çatlaklar derinleşiyor — damarlar gibi yayılan ince kırık çizgileri, her biri bana bu duvarın nasıl yıkılacağını tam olarak anlatıyor. Büyü bana karşı çekiyor, şimdi daha sert, şekline direnmiyor.

Omurgamda ağırı hissediyorum. Nefesim kısıyor. Her kalp atışı bir bedel getiriyor.

Bir adım. Sonra bir adım daha.

Ellie bana sıkıca sarılıp hareketlerime uyum sağlıyor.

Duvarlar basınç altında inliyor. Kaya kayıyor. Başımızın üstünde bir yerlerde bir parça kopup düşüyor, omzumu kıl payı ısıtıyor.

Büyü sallanıyor. Onu yerine geri zorluyorum. Yeniden sabitliyorum. Güçlendiriyorum. Ama zamanım azalıyor.

Her adımda dikkatim ikiye bölünmüş durumda: yarısı onu ayakta tutmak, yarısı da dağın bizi ezmesini engellemek için. İkisinde de başarısız olamam.

Kaya duvarı benim irademe karşı direnmiyor, taşın sabrı ve yerçekiminin açlığıyla savaşıyor.

Dağ kırılmak istiyor.

Ve kendimi onunla birlikte parçalandığımı hissediyorum.

Tisera'nın elleri uzanıp Ellie'yi güvenli bir yere çekince içimi bir rahatlama kaplıyor.

Son bir adım atıyorum, botlarımın altında sağlam bir zemin olduğunu doğruluyorum ve sonra büyüü serbest bırakıyorum.

Dağ, benim tutumumdan kurtulmuş olarak arkamızda sallanıyor. Tepki anında geliyor. Omurgamı sarsan ve göğsümü boşaltan keskin bir geri tepme. Sendeliyorum. Sadece biraz. Ama yeterli. Bacaklarım neredeyse altımda çöküyor,

avuç içlerim soğuk terle kaplanır. Soğuk şimdi daha da derin keser, sanki rüzgar kaburgalarımın içine girip orada yerleşmeye karar vermiş gibidir.

Sonra çöküş başlar.

Taş, düşük, çatırdayan bir iniltiyle yerini sağır edici bir kükremeye bırakır. Doğa, benim zorla tuttuğum şeyi geri alır ve her şey çökmeye başlar. Yolun bazı bölümleri pürüzlü parçalar halinde kopar ve aşağıdaki kanyona düşer. Ses sağır edicidir. Geçidi derinden sarsan ve dişlerimi titretiren bir gök gürültüsü ve yıkım zincirleme reaksiyonu.

Saniyeler sonra, arkamızda geriye sadece boşluk, rüzgâr ve yıkımın yankısı kalır.

Görüş alanımın kenarında bir şekil hareket ediyor.

Ellie iki adımda aramızdaki mesafeyi aşar ve kendini göğsüme atar.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruluyorum. Kolları beni sıkıca sarıyor. Çaresizce. Bizi ikimizi de devirebilecek kadar tüm vücuduyla bana yapışıyor. Sırılsıklam. Yağmurdan ıslanmış ve titriyor. Bu hareketin ivmesi omurgamı sarsıyor, bir anda yere çakılıp sarsılıyorum.

Donup kalıyorum.

Başka bir bedenın ağırlığı, filtelenmemiş. Korunmasız. Zaten boşluk gemisiyle zorlanmış duyularım için bu çok fazla. Ama... kıpırdamıyorum.

Alnı omzuma bastırıyor.

"Onu geri tuttun," diye fısıldadı. "Büyüyle mi?"

İnkâr etmeye çalışmadım. "Evet."

Parmakları tuniklerime kıvrılır, eklemleri beyazlaşır. Bırakmaz. Ve ben kendimi uzaklaştırmam.

Gölge hala elime yapışık, ince iplikler yağmur onları silip süpürmeden önce hafifçe kıvrılıyor. Büyünün demir attığı yerlerde kaburgalarım ağrıyor. Nefesim olması gerekenden daha kısa. Az önce yaptığım şeyin bedeli yerleşmeye başlıyor. Ama ben burada, rüzgâr ve yağmurda duruyorum ve başka bir dünyadan gelen bir kadının bana tutunarak dengesini yeniden kazanmasına izin veriyorum.

Sonra şimşek gökyüzünü ikiye böler.

Şimşek, gök gürültüsünden önce bize ulaşır. O tek ışık çakmasıyla, derimin altında bir şey hareket eder. Parmaklarımın üzerinde hala kıvrılan gölgelerin içinden gümüş bir iplik atar.

Kaşlarımı çatıp daha net görebilmek için elimi kaldırıyorum.

"Nasıl?" Ellie'nin sorusu bir saniyeliğine dikkatimi ona çeker.

Tekrar baktığımda, gümüş iplik yok olmuştur.

"Vakit yok. Fırtına geliyor." Tisera'nın sesi rüzgarı keser. Karanlıklaşan gökyüzünü keskin bir hareketle işaret eder. "Fırtına gelmeden sığınacak bir yer bulmalıyız."

Bizi geçidin geri kalan kısmında acele ettirir. Yol her geçen dakika daha da kayganlaşır. Rüzgar dar koridorda ulur, o kadar şiddetli esintilerle ki, rüzgar estiğinde duvarlara tutunmak zorunda kalırız.

Arkamızdaki çöküntü geri dönüş yolunu kesmiştir. Geri dönüş yoktur. Sadece ileriye. Stonehaven'a doğru.

Yirmi Birinci Bölüm

ELLIE

*"Bizi yakan sihir değil, onun ardındaki anlamdır." Alev Damarı
Kahinlerinin Yazıları*

Kendimi ona atmak istememiştim. Gerçekten. Sadece... öyle oldu.

Bir saniye önce yol yoktu. Bir saniye sonra, ben hareket ediyordum. Gözlerime yağmur yağıyordu. Kulaklarımda rüzgâr esiyordu. Ve o... hala orada duruyordu, sanki dünyada kalan tek sağlam şey gibi. Ben de koştum. Düşünmedim. Ne anlama geldiğini umursamadım.

Ve ona ulaştığımda, bırakmadım. O da bırakmadı.

En azından ilk başta.

Vücudu sert ve soğuktu, ama kolu hala bana sarılmıştı. Sadece bir saniye kadar. Parmaklarımdan tuniğine dolanması için yeterli bir süre. Nefesinin sıcaklığını hissetmem için yeterli bir süre. Sonra gökyüzünü bir şimşek yırttı ve o, sanki o an hiç yaşanmamış gibi çekildi.

Şimdi aramızdaki boşluk gerginlik ve yağmurla dolu.

Kuzey geçidinden çıktığımızda yüzüme çarpan her damla, cildime batmış buz gibi iğneler gibiydi. Buz gibi su yatay olarak yağıyordu, ıslak bir öfke duvarı bizi geldiğimiz yöne geri itmeye kararlıydı.

Geri dönmek bir seçenek değil. Kaya heyelanı, Sacha'nın bir şekilde büyüleriyle durdurduğu imkansız taş duvar, bunu garanti altına aldı.

Bu anı midemi bulandırıyor. Kayaların çatlaması, çöküşünün gürültüsü, vücudunun benimkine değen sıcaklığı. O bıraktığı anda dağın pes etmesi.

Gerçekten ne kadar süre tutabilirdi? Bir dakika daha mı? On saniye mi? Kayaları uzak tutan güç müydü, yoksa çaresizliğe yakın bir şey mi? Ve eğer bir dağı tutabiliyorsa, başka neler yapabilir?

Bu soru beni korkutmalı. Beni büyülememeli. Ama büyüyor.

Tisera'yı takip ederek dar bir zikzak patikadan aşağı inerken rüzgar pelerini kapıyor, orman diğer tarafta bizi karşılamak için yükseliyor. Çam iğneleri

yağmurla ıslanmış, botlarımın altında çıtırdıyor. Islak taş ve ezilmiş yeşilliklerin kokusu havada asılı kalıyor. İleride bir yerde, su kaya yüzeylerinden aşağı akıyor, sesi fırtına tarafından bastırılmış ama yine de duyulabilir.

Sacha konuşmuyor. Geçidin çökmesinden beri bana bakmadı.

Ama o anın izini hala hissedebiliyorum. Belime doladığı kolu. Dağ altımızda sallanırken bile sesinin sakinliği. Sanki beni hayatta tutan tek şey oymuş gibi ona sarıldığım an.

Bunu unutmalıyım. Adrenalin ve hayatta kalma çabası olarak bir kenara koymalıyım. Ama yapamıyorum. Henüz yapamıyorum.

Her yanıma hala boynumdaki nefesinin sıcaklığını ve belime doladığı kolunun verdiği güveni hatırlarken bunu yapamam.

Acı veren damlalara karşı gözlerimi kırıştıyorum, fırtınanın öfkesini görmek için gözlerimi kısıyorum.

Geçidin ötesindeki dünya, patlamalar halinde kendini gösteriyor. Yıldırımlar arasında gümüş ve

Geniş bir vadi altımızda uzanıyor, orman alt kısımlarını kaplıyor, şimdi fırtınanın şiddetiyle hırpalanmış durumda. Önümüzdeki yol, bıraktığımız kadar tehlikeli görünen bir sırt çizgisini takip ediyor.

"Yakın dur," diye bağıyor Sacha, uluyan rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. "Sığınak ileride."

Ben barınak görmüyorum. Sadece daha fazla kaya. Daha fazla yağmur. Ama Tisera'yı takip ediyorum, adımlarına uyuyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Giysilerim cildime yapışmış, su her dikişi buluyor. Parmaklarım ve burnum uyuşmuş, saçlarım yüzüme ve boynuma yapışmış, omurgamdan buz gibi su damlaları akıyor.

Chicago'nun kışlarına ve ne kadar soğuk olabileceğine alışkınım. Ama derimin ve kaslarımın ötesine sızan, adlandırması zor bir şey olan bu kemiklere işleyen ağrıya alışkın değilim. Bu sadece fiziksel bir ağrı değil. Sanki bu dünya beni içindeki özüme geri döndürmeye çalışıyor gibi.

Yıldırım yine çakıyor, bu sefer daha yakın. Hemen ardından gök gürültüsü geliyor, bir darbe kadar ağır bir ses. Göğsümde yankılanıyor, kemiklerimi ve nefesimi titretiyor.

O kör edici ışığın olduğu anda, dönüp Sacha'nın yüzüne bakıyorum — doğal olmayan bir şekilde odaklanmış, gözlerinin kenarları siyah kanıyor, yüz hatları başka bir dünyaya ait bir şeye dönüşmüş. Gücün vücut bulmuş hali. Güzel olmaması gereken, ama güzel olan bir şey.

Bu manzara, soğukla hiçbir ilgisi olmayan beklenmedik bir titremeyi içime yayar.

Geçitte yaptığını gördüm. Bir şekilde, sadece uzattığı eliyle ve avucundan akan karanlık olarak tanımlayabileceğim şeyle, bütün bir kaya kaymasını durdurdu.

Büyü. *Gerçek büyü*. Görmemiş gibi davranmak imkansız. Canlı bir şey gibi hareket ediyordu. Ve onu dinliyordu.

O taş duvar bizi ezmeliydi. Ama ezmedi. Onun sayesinde. O her *neyse* onun yüzünden.

Ve şimdi onun orada duruşunu düşünmeden edemiyorum. Omuzları dik, gözleri siyah, elleri sanki oraya aitmiş gibi gölgelerle sarılmış. Sanki onlar için yaratılmış gibi.

Kuzgun şimdi daha mantıklı geliyor. O sadece bir şekil yaratmadı. Onun iradesine yanıt veren gerçek bir şey. Onun bir uzantısı, benim anlayamayacağım şekillerde şeyleri algılamasını ve manipüle etmesini sağlayan bir uzantı.

"Bu taraftan." Tisera önden sesleniyor, uçuşunun yüzünde daha koyu bir gölgeden başka bir şey gibi görünmeyen bir şeyi işaret ediyor.

Fırtına şiddetleniyor, her yağmur damlası cildime iğne gibi batıyor. Nefes almak zor, çünkü her nefes alışımında ciğerlerime su doluyor.

Dik bir setten aşağıya doğru kayarak ve kayarak iniyoruz, ayaklarımızın altındaki zemin her adımda çökmek üzere. Çamur botlarıma yapışıyor, ellerim kaymayı durdurmak için kayalara ve kökleri tutarken donuyor ve yaralanıyor.

Önümüzdeki karanlık şekil, yaklaştığımızda kayalık yüzeydeki doğal bir çukura dönüşüyor. Gerçek bir mağara değil, ama belki on beş fit içe doğru uzanan, üstündeki sağlam kaya tarafından rüzgardan ve yağmurdan korunan derin bir oyuk. Başka insanların da burayı barınak olarak kullandıklarına dair kanıtlar var: ortada taşla çevrili bir ateş çukuru, arka duvara kuru kalması için istiflenmiş odunlar.

Hepimiz rahat bir nefes alarak içeri girdik, seslerin aniden kesilmesi sanki su altından yüzeye çıkmak gibiydi. Kaostan nispeten sakin bir ortama geçiş neredeyse kafa karıştırıcıydı. Fırtınanın uğultusu burada duyulmuyordu, ama yine de dışarıda beni bekleyenleri hatırlatacak kadar güçlüydü.

Giysilerimizden su damlıyor ve pürüzsüz taş zeminde küçük su birikintileri oluşturuyor.

"Fırtına geçene kadar burada kalabiliriz." Sacha, sığınığın kenarlarında dolaşarak, yarı vahşi ve aşırı uyanık bir hayvan gibi etrafı tarıyor.

Tisera, sığınığın arkasında tutulan odun yığınının odun getirip taş çemberin içine yerleştirirken, ben sırlıklam olan dış giysilerimi çıkarıp

, pelerini kuruma şansı olabilecek doğal bir kaya çıkıntısına asıyorum. Soğuk hemen etkisini gösteriyor. Dişlerimi takırdacak kadar kemiklerime işleyen bir soğuk. Fırtınadan önce de serin olan dağ havası, şimdi vücudumun umutsuzca üretmeye çalıştığı tüm sıcaklığı kesen keskin bir soğukluk taşıyor.

Tisera'nın yaktığı küçük ateş çabucak tutuşur, odun ekledikçe alevler yukarı doğru yükselir. Işık ve sıcaklık küçük sığınağın her yerine yayılır, en şiddetli soğuğu geri püskürtür. Yaklaşır, ellerimi ısıya doğru uzatırım.

"Burası güvenli mi?" Hala kafeste hapsedilmiş vahşi bir hayvan gibi dolaşan Sacha'ya bakıyorum.

"Yeterince güvenli." Ateşin yanına gelip yere oturur. "Fırtına, Otorite devriyelerini karakollarına hapsedecektir. İyi havalarda bile bu yollara çıkmaya cesaret eden çok az kişi vardır, bu yüzden bu havada onları dışarı çıkacak bir şey olacağını sanmıyorum."

Tisera bir şey söyledi. Sacha bana döndü.

"Yaralandın mı diye soruyor. Kuzey geçidi acımasız olabilir."

"Sanmıyorum." Çok üşüyorum, söylemesi zor. Ellerimi vücudumun üzerinde gezdiriyorum. Kas ağrıları ve görünür deride birkaç sıyrık dışında bir şey bulamıyorum. "Sadece sıyrıklar ve morluklar."

Sacha tercüme edince Tisera başını sallar, sonra çantasına uzanıp bezle sarılmış küçük paketler çıkarır. Bana bir tane uzatır.

"Ellerin için merhem. İyileşmeyi hızlandıran dağ otlarından yapılmış," diye açıklıyor Sacha.

Parmaklarım çok üşüdüğü için paketi açmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor, ama sonunda açıyorum ve çam kokulu yeşilimsi bir macun buluyorum. Avuç içlerimdeki sıyrıklar, macunu sürdüğümde acıyor, ama bu his hızla cildimin altına nüfuz eden yatıştırıcı bir sıcaklığa dönüşüyor.

"Narem."

Teşekkürlerimi hafifçe başını sallayarak kabul ediyor ve sonra dikkatini, bitmek bilmeyen stokundan küçük porsiyonlar halinde yolculuk ekmeği dağıtmaya veriyor.

Fırtınanın boğuk öfkesi altında ateş çıtır çıtır yanarken, konuşmadan yemek yiyoruz. Dışarıda dünya uluyor. Titrememi durduramıyorum ve zihnim, dağ arkamızda çöktüğü *anı tekrar tekrar* oynatıp duruyor. Sacha'nın, sadece iradesi ve ellerindeki gölgelerle çöküş ve hayatta kalma arasında durduğu anı.

"Bunu nasıl yaptın? Geçitte. Kaya heyelanında?"

Başını kaldırır. Ateşin ışığı yüzünü sarar, ama gözleri onu yansıtmak yerine emer. Sanki alevler bile onun içindeki şeye dokunmayı reddediyormuş gibidir.

"Kayaların arasındaki gölgeleri manipüle ederek onu bir arada tuttum."

"*Bütün* bir kaya kaymasını engelledin."

"Geçici olarak. Bizim güvenle geçmemiz için yeterli süre kadar." "Bunu tamamen engelleyebilir miydin?"

Hemen cevap vermez, başını hafifçe eğerek. "Belki... farklı koşullar altında. Fırtına işleri karmaşıktırdı. Doğal güçler, büyü müdahaleye karşı çalıştı."

Onun açıklamasını düşünürken, karşımda oturan adamı gördüklerimle bağdaştırmaya çalışıyorum.

Yorgun görünüyor. Normal bir aşırı yorgunluktan değil. Bu, yüzeyin altında yatan bir şey. Omuzlarında gergin bir gerginlik, gözlerinin çevresinde bir gerginlik. Neye bakacağını bilmezsen fark edemeyeceğin sessiz bir çözülme. Ve bu adamı yeterince uzun süre izledim, onu oluşturan çelişkileri anlamaya çalıştım, şimdi bunu görebiliyorum.

"Başka ne yapabilirsin ki?" Bu soru, ben tekrar düşünmeden önce ağzımdan çıkıverdi.

Yüzünde bir şey parıldıyor. Ateşin ışığı olabilir, ama daha çok ihtiyat gibi görünüyor, şu anda sadece yarı yarıya ilgileniyor gibi görünen maskesinin arkasına dikkatlice yerleştirilmiş.

"Birçok şey." Sesi düzgün, neredeyse ilgisiz. "Benim büyümün, çoğu kişinin anladığından daha fazla uygulaması var. Yeterince gölge varsa, çok uzak mesafelerden olayları görebilirim. Nesneleri hareket ettirebilirim. Gördüğün gibi, gerektiğinde çevre koşullarını manipüle edebilirim."

"Seni bu yüzden mi hapse attılar? Bu şeyleri yapabildiğin için mi?"

"Kısmen." Ateşe bir dal daha atıyor ve yanmasını izliyor. "Hapsedilmememin nedeni, yapabildiklerimden çok temsil ettiğim şeydi. Otoritenin kontrolüne ve büyüünün yozlaştırıcı bir güç olduğu doktrinine doğrudan bir meydan okumaydı."

Ateş çıtır çıtır yanarken, mağaranın alçak tavanına kıvılcımlar saçıyor. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Tisera ayağa kalkıyor, Sacha'ya alçak sesle bir şeyler fısıldıyor, Sacha başını sallıyor ve Tisera barınağın girişine yaklaşarak fırtınayı izlemeye başlıyor. Silüeti loş ışıktaki zar zor görünüyor.

"Ayrılmadan önce olanlar... yangın..." Sesim kısılır. "O da büyü müydü?"

Sacha'nın bakışları keskinleşir. Tüm dikkati bana yönelir ve bakışlarının her santimini hissederim. Sadece bana bakmıyor, içime *bakıyor*. Sanki bir spot ışığının altına girmişim gibi, ama gözleri parlamıyor. Yansıtmıyorlar. Beni olduğum yere sabitliyorlar ve orada tutuyorlar.

"Evet."

"Ama senin değildi." Sormuyorum. *Biliyorum*.

"Hayır. Benim değil." Sesi şimdi farklı. Daha yumuşak, ama nazik değil. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Kalbim göğsümde çarpıyor, her atışı kulaklarımda yankılanıyor. Soru aramızda asılı kalıyor, söylenmemiş ama havada ağır, anlam yüklü, görmezden gelinmesi imkansız. Onu dile getirmek, yüksek sesle söyleyerek gerçek hale getirmek istemiyorum, ama kemiklerimde titreyen gerçeklerden kaçamıyorum.

Öfkem doruğa ulaştığında ateş ortaya çıktı. Bilgisiz bırakılmanın yarattığı hayal kırıklığı sonunda açık bir çatışmaya dönüştü.

Ve alevler bana cevap verdi.

"Bu mümkün değil." İstedğim kadar emin konuşamıyorum, sesim hafif bir titremeye beni ele veriyor. "Benim sihir gücüm yok. Yapamam."

"Kanıtlar aksini gösteriyor." Öne eğildi, ateşin ışığı yüzünün düzlüklerinde dans ediyordu, ama gözlerinde değil. *Asla* gözlerinde değil. "Bağlayıcı, kuledeki varlığına tepki verdi. Kapı, dokunuşunla açıldı... *iki kez*. Büyüyü bozduğunda buz oluştu. Tartışmamız sırasında ateş ortaya çıktı."

Uzun parmaklarıyla her olayı sayıyor, her biri normal varlığımın tabutuna çakılan bir çivi gibi.

"Bunlar tesadüf değil, Ellie."

"Ama ben bu dünyadan değilim." Bu gerçeğe, değişen kumlarda bir çapa gibi tutunuyorum, mantığa ve bildiğim hayata son bağım. "Senin gerçekliğine ait bir sihre nasıl sahip olabilirim? Ben sadece... Chicago'da sıradan bir insandım. Özel bir şey yoktu."

Sözlerim sahte geliyor. Tanıdık, ama yanlış.

"Anlamamız gereken şey bu."

İlk kez, yüzünde belirsizlik beliriyor. Bu onu daha az korkutucu değil, sadece daha gerçekçi gösteriyor.

"Bu alemde sihre etki etme yeteneğin, bu alemle doğal bir bağı olmayan biri için mümkün olmamalı. Yine de bu yeteneği *defalarca* gösterdin."

Gözlerimi ondan ayırıp ateşe odaklanıyorum. Alevler, sanki dinliyormuş gibi, yarılmış odunların etrafında dans ediyor ve kıvrılıyor. "Ama bu ne anlama geliyor?"

Sesim alçaktır. "Ben bir şekilde... değişiyor muyum? Bu dünyanın bir parçası mı oluyorum?"

"Bilmiyorum." Cevabı basit. *Dürüst.*

Gök gürültüsü başımızın üzerinde çakıyor, o kadar yüksek ki altımızdaki taşları sallıyor gibi. Ses, fiziksel bir güç gibi barınakta yankılanıyor, kemiklerimde titreşiyor. Sanki fırtına tam üstümüzde durmuş, tüm öfkesini dağın üzerine boşaltıyormuş gibi hissediyorum. Yağmur, çıkıntının ötesine yağmur perdesi gibi yağıyor, dışarıdaki dünyayı değişen gri bir perdeye dönüştürüyor.

"Fırtına çabuk geçmeyecek. Geceyi burada geçireceğiz. Umarım sabaha kadar geçip gider ve Stonehaven'a devam edebiliriz."

Bu düşünce, birkaç gün önce olduğu kadar beni rahatsız etmiyor. Çölde ve yeraltı odalarında uyuduktan sonra, ateşin olduğu kuru bir yer neredeyse medeni geliyor.

Ve bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla beni rahatsız ediyor. Benim olmaması gereken bir yerde kendimi evimde hissetmeye başladığım için.

Tisera ateşe geri dönüyor, yanında çömeliyor ve sırt çantasından bir yatak örtüsü çıkarıyor. Onu seriyor, üzerine uzanıyor ve sırt çantasını yastık olarak kullanıyor. Birkaç saniye içinde gözleri kapanıyor.

Ben olduğum yerde kalıyorum, dizlerimi çekmiş, Sacha'nın barınağın ağzındaki yerini almasını izliyorum. Fırtınanın kararttığı gökyüzüne karşı silueti, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz görünüyor. Arkasında ne sakladığını merak ediyorum.

"Mümkün olduğunca dinlenmelisin," diyor dönmeden. "Yarın yeni zorluklar getirecek."

"Yorgun değilim." Uzuvarımı ağırlaştıran kemiklerime kadar işleyen yorgunluğa rağmen, yalan ağzımdan dökülür. "Bana bu dağ kalesinden bahset."

Hafifçe dönerek, ateşin ışığıyla aydınlanan profilini gösterir. "Temizlikler sırasında keşfedilmeyen Veinwarden sığınaklarından biri. Doğal mağaralar, yaşam alanları, eğitim alanları ve depolara dönüştürülmüş. Coğrafya ve... diğer önlemlerle korunuyor."

"Büyü mü?"

"Evet. Gizleme kalkanları Earthveins tarafından kuruldu. Otorite, Veinbloodları ortadan kaldırmış olabilir, ama yaptıkları iş hala etkili."

"Orada güvende mi olacağız?"

"Şu anda elimizdeki diğer yerlerden daha güvenli." Cevabının dikkatli seçilmiş kelimeleri gözümde kaçmadı. "Kale nesiller boyu varlığını sürdürdü. Başlangıçta Earthvein soyunun eviydi."

Orada, avlananların yuvası.

Çenemi dizlerime dayayıp, böyle bir yerin nasıl bir yer olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Avlananların evi.

"Orada kaç kişi olacak?"

"Bilmiyorum. En azından, her zaman yirmi ya da otuz Veinwarden vardı. Yıllar içinde ne kadar değiştiğini bilmiyorum."

"Seni tanıyacaktı mı?" Sesim sessiz.

"Bazıları tanıyacak. Diğerleri ise hikayeleri duymuş olacak." Yüzünde rahatsızlık hissi uyandıran bir ifade belirir. "Dönüşüm muhtemelen karmaşık tepkilere yol açacaktır."

"Varam ve Ravencross'taki diğerleri gibi mi?"

"Benzer, ancak Ravencross'ta daha fazla zaman geçirdim, bu yüzden beni tanıyanlar... yüksek beklentilere sahip olma eğiliminde değiller. Stonehaven'dakiler biraz daha yoğun olabilir."

Ateşe bakıyorum, taşa yansıyan hareketlerini izliyorum. "Yirmi yedi yıl yoktun," diyorum sessizce. "Ve hiç yaşlanmamışsın."

Hemen cevap vermez.

Eve döndüğümde tanıdığım herkesin değiştiğini hayal ediyorum. Zamanın yeniden şekillendiğini. İnsanların gömüldüğünü. Sokakların isimlerinin değiştiğini. Artık dünyamı tanıyabilecek miyim? Ya da o beni tanıyacak mı?

Ya ben çoktan değişiyorsam? Sadece yüzeysel olarak değil, içten içe. Ya büyü beni hiçbir yere uymayan bir şeye dönüştürüyorsa? Ne buraya, ne de eve?

Yine de Sacha sürgünü bir zırh gibi taşıyor. Sessiz. Soğukkanlı. Sanki geri dönebilecek kadar uzun süre hayatta kalacağından hiç şüphe duymamış gibi.

"Göründüğünden daha fazla dikkat ediyorsun."

"Sana nasıl baktıklarını anlamak için dili bilmeme gerek yok." Gözlerine bakıyorum. "Sanki seni bekliyorlarmış gibi."

"Halkbilimi, Otorite'nin baskısı altında bile varlığını sürdürüyor. Hikayeler anlatıldıkça ve yeniden anlatıldıkça değişiyor, insanların ihtiyaç duyduğu umuda uyacak şekilde yeniden şekilleniyor, özellikle de zor zamanlarda."

"Bu hala gerçek bir cevap değil. Ne hikayeleri? Ne inançları?"

Ateş yüksek sesle patlayarak yukarıya kıvılcımlar saçıyor. Dışarıda fırtına hız kesmeden devam ediyor, düzensiz aralıklarla çakan şimşekler, şiddetli yağmuru aydınlatıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bana vereceği cevap ne olursa olsun hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

“Kehanetler var,” diyor sonunda, sesi o kadar alçak ki fırtınanın gürültüsünün üstesinden gelmek için kulak kabartmam gerekiyor. Bu bilgiyi paylaşmanın kişisel bir sınırı aşmak gibi olduğunu düşünerek, isteksizliği açıkça belli oluyor. “Gölgenin dönüşüyle ilgili kehanetler.”

"Ve halkınız bunları sizinle ilişkilendiriyor mu?" diye ısrar ediyorum, Ravencross'taki insanların ona saygıyla baktığını hatırlayarak.

"Ve sen." Gözleri benimkilerle buluştu ve beklenmedik bir yoğunlukla bakışlarımı tuttu. "Geldiğin zaman, kimsenin yapamadığı bir şekilde beni kurtardığın an. Bunlar, yakalandıktan sonra yapılan bazı tahminlerle örtüşüyor. Otoritenin bu bilgileri ortadan kaldırma çabalarına rağmen varlığını sürdüren kehanetler."

"Bu yüzden mi bana öyle bakıyorlar? Beni neyin parçası olarak görüyorlar? Bazı büyü kaderlerin?"

"Bunun doğru olduğunu ya da senin bunlara inanman gerektiğini iddia etmiyorum. Sadece başkalarının senin varlığına neden önem atfettiklerini açıklıyorum."

"Sen bunlara inanıyor musun? Bu kehanetlere?"

Dudakları kıvrıldı. "Doğrulanabilir kanıtlara ve doğrudan gözlemlere inanırım. Geri kalanı kabul edilmeden önce dikkatli bir şekilde değerlendirilmelidir."

"Bu bir evet ya da hayır değil."

"Önemli olan çok az şey basit bir onay veya red ile özetlenebilir."

Sorumdan kaçarken felsefi konuşma yeteneği var.

"Sadece eve gitmek istiyorum." Bu karmaşık durumun özündeki basit gerçeğe dönerek iç çekiyorum. "Kehanetlerin, savaşların veya büyü kaderlerin bir parçası olmak istemiyorum. Chicago'ya, daireme, hayatıma geri dönmek istiyorum."

"Anlıyorum." Sesi biraz yumuşar. "Ve bu, hedeflerimizden biri olmaya devam edecek. Ama dönüşümle birlikte gelen sorumlulukları ya da varlığımın halkım için anlamını görmezden gelemem."

Ateş sönmeye başlamıştı. Yığından bir dal daha ekledim ve alevlerin yeni yakıtı sararken yukarı doğru yükselmesini izledim.

"Uyumaya çalış." Sacha fırtınanın kararttığı girişe geri döner. "Fırtına geçer geçmez yola çıkacağız."

Bu sefer itiraz etmiyorum. Tisera'nın yaptığı gibi sırt çantamı yastık olarak düzenliyorum ve ateşin sıcaklığının bana ulaşacağı bir yere yerleşiyorum.

Uykuya dalarken, fırtınanın şiddeti biraz azalmış gibi görünüyor. Gök gürültüsü hala devam ediyor, ama artık daha uzak geliyor. Yarı kapalı gözlerle, girişin yanında oturan Sacha'yı izliyorum.

Bilinç kaybolmadan hemen önce, ateşin ışığında bir şey değişir. Ateşin gölgeleri olması gerektiği gibi rastgele titremez. Ona doğru eğilirler, yerçekimine çekilen duman gibi taşın üzerinde yavaşça akarlar. Toplanırlar. İzlerler.

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırpiyorum, ama bunun gerçek mi yoksa sönmekte olan ateşin ışığının bir oyunu mu olduğunu anlayamadan yorgunluk beni ele geçiriyor.

Rüyalarım parçalanmış. Şaşırtıcı bir hızla değişen ve dönüşen, birbirinden kopuk sahneler.

Kışın Chicago, kalın, sessiz kar taneleri yağıyor. Çöldeki kule, çok yakın hissedilen güneşin altında gümüş yüzeyi alev alev yanıyor. Yukarıdan görülen Ravencross, dolambaçlı sokakları küçük Otorite devriyeleriyle dolup taşıyor.

Sonra yeni bir şey.

Dağın yamacına inşa edilmiş devasa bir taş yapı. Kendini kolayca göstermez; pencereleri ve kapıları çevreleyen kayaların içinde gizlidir, sadece nereye bakacağını bilenler görebilir. İçeride, mağaralar salonlara ve odalara oyulmuştur. Yaşam alanları. Cephanelikler. Eski, fısıldayan metinlerle dolu kütüphaneler. İnsanlar geçitlerden geçerken, bazıları ellerini kaldırarak rüzgarı, taşı, alevi şekillendirir. Büyü, bir emre nefes gibi cevap verir.

Sonra tekrar değişir.

Harabe bir kale, yanmış demir gibi bükülmüş karanlık kuleler. Altında, yerin derinliklerinde, yukarıdaki temellerden daha eski bir oda yatıyor. Orada bir şey atıyor. Bir varlık. Eski. Bekleyen. Uykuda değil, sadece hareketsiz. Dinliyor. İzliyor. Çağrısı sesli değil, kelimeler içermiyor, ama beni tanıyor. Beni içimden adlandırıyor.

Nefes nefese uyanıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, soğuk havaya rağmen terden cildim nemli. Ateş sönmüş, barınağa zayıf, kırmızı bir ışık yayıyor. Tisera hala uzak duvarda uyuyor, nefes alışı derin ve düzenli.

Sacha hala girişin yanında oturuyor. Hareket etmemiş. Ya da hareket ettiyse, sadece başını çevirmek için. Gözleri üzerimde.

"Kötü rüya mı gördün?" Sesi kısık.

Kafamı sallıyorum, rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum, ama çağrılmış olma hissi geçmiyor. Göğsümde kalıyor. Hatırlamadığım bir isim, ses çıkarmayan bir dilde söylenmiş.

"Sadece garip. Canlı. Sanki gerçekten oradaymışım gibi."

"Ne hakkında?" Artık duruşunda yeni bir uyanıklık, ince bir gerginlik var.

"Bir yer." Gözlerimi kapatıp, anıyı hatırlamaya çalışıyorum. "Dağa oyulmuş bir bina. Gizli, odaları eskiden mağaralarmış. İnsanlar büyü kullanıyorlardı, toprağı, suyu, hatta ışığı bile manipüle ediyorlardı."

Hareketsizliği daha da belirgin hale geliyor. Bir insanın bu kadar hareketsiz kalması mümkün olmamalı. "Kale. Stonehaven'ı rüyada görüyordun."

"Hiç görmediğim bir yeri nasıl hayal edebilirim?"

"Rüyalar her zaman doğrudan deneyimlerle sınırlı değildir." Sesinde, benim kadar onun da bunu rahatsız edici bulduğunu gösteren bir şey var. "Bazı görüntüler davetsiz gelir."

"Muhtemelen daha önce bana Stonehaven'dan bahsettiğin içindir." Bunu önemsememeye çalışıyorum, ama Sacha'nın ifadesinden benimle aynı fikirde olmadığını anlıyorum. "Başka bir şey daha vardı. Altında bir oda olan harabeler. Orada bir şey vardı."

"Ne olduğunu gördün mü?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Ama hissettim. Beni tanıdı."

Dışarıda fırtına dinmiş, yağmur sabit bir şekilde yağıyor, gök gürültüsü ve şimşekler kesilmiş.

"Eğer yeterince uyanıksan, yola çıkmaya hazırlanmalıyız."

Rüyanın kalıntılarını kafamdan atmaya çalışıyorum ve soğuktan ve gerginlikten sertleşen kaslarımı esnetmeye odaklanıyorum. Giysilerim hala nemli, ama artık sıırıslık değil, ama Tisera'nın bitkisel merhemi sayesinde ellerimdeki sıırıklar daha iyi hissediyor.

Ben otururken o da uyanır ve gözlerini kırıştırarak tamamen uyanır. Ben botlarımı bağlarken o çoktan harekete geçmiş, ateşi söndürmüş ve daha fazla yol ekmeğı ve su dağıtmıştır.

"Buradan Stonehaven'a ne kadar uzaklıkta?"

"Normal koşullarda yarım günlük yol. Fırtınanın etkileri göz önüne alındığında muhtemelen daha uzun sürer. Dikkatli yürümemiz gerekecek. Yağmur genellikle dağlarda heyelanlara ve sel baskınlarına neden olur, dün de gördüğün gibi," diyor Sacha.

Sırt çantamı düzeltip başımı sallıyorum. Rüya hala aklımdan çıkmıyor, düşüncelerimi meşgul etmeye devam ediyor. Kale'nin gizli koridorları, garip harabeler, yerin derinliklerindeki gücün nabızı. Daha önce de canlı rüyalar görmüşüm, ama hiçbirisi böyle değildi. Hiçbiri bu kadar güçlü değildi.

"Ellie?" Sacha'nın sesi beni geri gerçekliğe döndürüyor. Gözlerimi kırıp odaklanıyorum, sığınağın korumasından çıkıp yağmurun altına giriyorum.

önceki fırtına gibi değil, ama yine de açıkta kalan cildi ıslatmaya ve hala güvende olmadığımızı hatırlatmaya yetiyor.

Tisera, mümkün olduğunca yüksek yerlerden geçen bir rotayı takip ederek bize yol gösteriyor. Birkaç kez durup yönümüzü yeniden değerlendiriyor, önümüzde yıkanmamış izler olup olmadığını tarıyor.

Sacha arkada kalıyor. O farkındalığını dışa vurduğunda, bunun işaretlerini tanımaya başladım. Sanki bizim duyamadığımız bir şeyi dinliyormuş gibi başını hafifçe eğmesi; gözlerinin beyazlarının kaybolup, sıradan görüşle görülemeyen bir şeye odaklanırken siyahlaşması. Artık beni çok fazla şaşırtmıyor, ama yine de normal gelmiyor.

Sabah boyunca istikrarlı bir şekilde tırmanıyoruz. Yağmur ince bir sis haline geliyor ve bulutlar hala alçakta olsa da, dağ aralıklarından kendini göstermeye başlıyor. Arada sırada bir tepeye çıkıyoruz ve dünya muhteşem manzaralarla karşımıza çıkıyor. Ufka doğru uzanan derin vadiler, uzak yamaçları kaplayan yoğun ormanlar ve çok daha ötesinde, yerleşim yerleri olabilecek soluk bir leke.

"Stonehaven bir sonraki sırtın hemen ötesinde," diyor Sacha kısa bir mola sırasında. Tam önündeki tepeyi işaret ediyor.

Parmağının işaret ettiği yeri takip ediyorum. Sisle kaplı, sıradan, pürüzlü taşlardan başka bir şey yok. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Görünürde olsaydı pek bir faydası olmazdı." Sesinde kuru bir ton var, bu da gözlerimi devirmek istememe neden oluyor.

Tırmanışımıza devam ediyoruz ve kendimi, rüyamda gördüğüm kalenin izlerini dağ yamacında ararken buluyorum. Ancak bu mesafeden hiçbir şey görünmüyor, sis ve bulutlar görüşümü engelliyor.

Son tırmanış, dağ yamacına yapışmış bir patikadan biraz daha fazlası. Bazı yerlerde ayaklarımızla değil, ellerimizle de tırmanmak zorunda kalıyoruz. Fırtınanın ardından ortaya çıkan durum işleri daha da zorlaştırıyor: gevşek kayalar, ıslak toprak, yağmur sularının patikada oyduğu gizli kanallar.

Zorluklara rağmen, Tisera sarsılmaz bir güvenle bize rehberlik ediyor, güvenliği ve ilerlemeyi dengeleyen rotalar seçiyor. Bu dağlar hakkındaki bilgisi neredeyse içgüdüsel gibi, sanki basit bir aşinalıktan çok daha öte bir şekilde manzarayı okuyabiliyor.

Bulutlar dağılmaya başladığında tepenin zirvesine ulaşıyoruz ve ötesinde uzanan manzara gözlerimizin önüne seriliyor.

Dağın bu tarafı daha yumuşak bir eğimle alçalıyor ve çevredeki zirveler tarafından en kötü hava koşullarından korunan, korunaklı bir vadi oluşturuyor.

Ve orada, önümüzdeki kaya yüzeyine doğrudan inşa edilmiş olan kale var.

Duruyorum. Nefesim kesiliyor. Bir anda tanıdık bir his beni sarıyor.

Pencerelerin yerleşimi ve cepheden dışarı çıkıntı yapan bazı taşların şekli bile, tam olarak rüyamda gördüğüm gibiydi. Dağla o kadar mükemmel bir şekilde bütünleşmiş devasa bir yapı ki, doğanın nerede bittiği, yapının nerede başladığı belli olmuyor. Doğru açığa geldiğimizde, kapı ve pencere açıklıkları görünmeye başlıyor. Tasarımları, çevredeki kayalıkları o kadar ustaca taklit ediyor ki, daha alçak bir açıdan bakıldığında tamamen kayboluyorlar.

Kale sadece tanıdık gelmiyor. Sanki ilk kez görmüyor, daha önce ziyaret ettiğim bir yeri hatırlıyormuşum gibi hissediyorum. Başımı döndüren, çok güçlü bir déjà vu.

"Bunu gördüm," diye fısıldıyorum, gözlerimi ayırmadan. "Rüyamda. Tam olarak böyleydi." Sacha'ya dönüp yüzünü inceliyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bana ne oluyor?"

Bir kez olsun, ifadesinde bir çatlak görüyorum. Hayranlık, hatta endişe bile olabilir.

"Bilmiyorum." Sesindeki sessiz dürüstlük, belirsizliği kabul etmesi, herhangi bir açıklamadan daha fazlasını anlatıyor. "Ama öğreneceğiz."

Yirmi İkinci Bölüm

SACHA

"Bir yol arkadaşı tanık ya da silah görevi görebilir. Çoğu zaman ikisi birden." Gezgin Bilgelerin Bilgeliği

Stonehaven'ın girişi önümüzde uzanıyor, antik bir zanaatın şaheseri. Taş, taşın içine katlanmış, dağ yüzeyiyle kusursuz bir şekilde bütünleşmiş, sadece bu açıdan görülebiliyor. Batan güneş, gizli ek yerlerine vuruyor, eğitimsiz gözlerin kaçıracağı anlık bir parıltı. Tisera bizi sessiz bir güvenle oraya doğru götürüyor, ayak sesleri gevşek çakılları neredeyse hiç rahatsız etmiyor.

Bu, Otorite ile mücadelemiz çaresiz hale gelmeden önce güçlendirmeye yardım ettiğim son kaleydi. Taşın altındaki koruma duvarlarının eğriliğini, onları ne kadar derine gömdüğümüzü hatırlıyorum. Bazıları hala orada, artık kimsenin duymadığı sessiz uyarılar veriyor.

Bu, gece konakladığımız yerden ayrıldığımızdan beri görmezden geldiğim soruyu gündeme getiriyor. Ellie burayı görmeden önce burayı nasıl tanımlamıştı? Belki bir tesadüftür. İçgüdülerim hayır diyor.

Farkındalığımı tanıdık varlığıma yayıyorum, yüksekte uçan kuzgunun bilinci benimkiyle birleşiyor. Onun gözlerinden dünya dönüşüyor. Gölgeler derinleşiyor, kenarlar keskinleşiyor, hareketler durgunluğa karşı öne çıkıyor. Otoritenin düzenli olarak devriye gezdiği bölgelere geri dönüyoruz ve silüetlerimiz dağın doğal çizgilerini bozarak bizi ufka karşı ortaya çıkarıyor.

Tisera gerginleşir ve durmamız için elini kaldırır.

"Otorite devriyesi," diye fısıldıyor, tam da benim tanıdığım bana aynı uyarıyı gönderdiği sırada. Doğu sırtını işaret ediyor.

Kuzgunun gözlerinden, altı Otorite askerinin birkaç dakika içinde bizim yolumuzla kesişecek bir yolda ilerlediğini izliyorum. Henüz bizi görmediler, ama bu durum uzun sürmeyecek.

"Bu tarafa." Tisera yön değiştirir. "Onlar geçtikten sonra etrafından dolaşacağız."

Ellie'nin koluna dokunup ona neler olduğunu anlatmak için ona yaklaşıyorum. "Henüz bizi fark etmediler, ama açık alanda kalırsak fark edecekler."

Stonehaven'ın girişinden uzaklaşarak, dağların içinden geçen doğal bir yol gibi görünen kuzey yoluna sapıyoruz. Asıl hedefimize dikkat çekmektense, sıradan gezginler gibi görünmek daha iyi.

Yürürken, Ellie'nin ayağının altındaki gevşek bir taş yerinden kopar ve dağ yamacından aşağı yuvarlanır. Ses, berrak dağ havasında yankılanır.

Devriye durur. Emirler verilir. Yön değiştirip, araştırmak için harekete geçerler.

"Gelin. Buradan uzaklaştığımızı görmeleri lazım."

Kale girişinin görünmediğinden emin olarak başka bir yola gireriz ve devriye bizi bir virajda kayborduğumuzda fark etsin diye hareketlerimizi zamanlarız, böylece başından beri bu yoldan gittiğimiz izlenimini veririz.

Keskin dur emri tam da beklendiği gibi gelir. "Siz oradaki!

Otorite adına durun!"

Dururuz ve şimdi altımızdaki sırtta görünen devriyeye döneriz. Standart dağ kıyafetleri giymiş altı asker, silahları hazır ama bize doğrultulmamış. Sorumlu subay bizi dürbünle inceler.

"Kimliğinizi açıklayın." Sesi net bir şekilde duyuluyor. "Bu bölge sadece Otorite devriyelerine açıktır."

"Tüccarız," diye cevaplar Tisera. "Northpass Yerleşimine gidiyoruz."

"Yavaşça yaklaşın. Belgelerinizi gösterin."

Ellie'nin nefes alışı hızlanır. "Ne diyorlar?"

"Kim olduğumuzun kanıtını görmek istiyorlar," diye mırıldandım. "Yakın dur. Sessiz ol."

Yavaş ve dikkatli bir şekilde onlara doğru ilerliyoruz, tam da masum ama gergin yolcuların Otorite askerleriyle karşılaştıklarında yapacağı gibi. Başımı aşağı eğik tutuyorum, yüzüm kapüşonumla kısmen gizlenmiş durumda. Bu kadar zaman geçtikten sonra tanınmam pek olası değil, ama gereksiz bir risk almaya gerek yok.

Onlara ulaştığımızda subay sertçe "Belgeler" der.

Tisera kenarları yıpranmış kağıtları çıkarır. "Ticaret izni ve bölgesel erişim yetkisi."

Memur, belgelerini dikkatlice inceler, mühürleri küçük bir el kitabındaki bir şeyle karşılaştırır. Görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde bir kez başını sallar, sonra dikkatini Ellie ve bana çevirir.

"Onlarınki?"

"Dün fırtına sırasında yük hayvanımız düştüğünde arkadaşlarımın belgeleri kayboldu." Tisera tereddüt etmez. "O zamandan beri kaybedilen zamanı telafi etmeye çalışıyoruz."

Memurun gözleri kısılır. "İsimler?"

"Marten," diyorum, eskiden yaygın olan ve hala öyle olmasını umduğum bir isim seçerek. "Bu Elaria. Biz Southwatch'tan kumaş tüccarlarıyız."

Gözlerini kısarak bizi inceledi. "Southwatch tüccarları genellikle daha büyük kervanlarla seyahat ederler. Neden bu bölgede kervanınız olmadan ve sadece üçünüz varsınız?"

"Özel bir görev. Nicelikten çok nitelik. Yeni gümrük tarifeleriyle toplu ticarete kâr azaldı."

Bana bir süre daha baktı, sonra elini salladı. "Flare Vadisi yakınlarında haydutlar olduğu bildirildi. Dikkatli olun."

"Teşekkürler."

"Bekleyin." Devriyeden biri öne çıktı, yakasında teğmen rozeti olan kısa boylu bir adamdı. "Onu bir göreyim."

Teğmen yaklaşırken hareketsiz duruyorum. Bakışları odaklanmış, bir eli silahının üzerinde.

"Yüzünü yukarı çevir," diye emrediyor.

Başımı hafifçe eğerek, ışığın yüzüme düşmesini sağladım ve otorite yetkilileri tarafından sorgulanan bir tüccara yakışır şekilde saygılı bir duruş sergilemeye çalıştım.

Teğmenin gözleri büyüdü. Eli silahını daha sıkı kavradı.

"Efendim." Sesi gergin. "Bu adam son alarmda verilen tanıma uyuyor. Koyu renk gözler, keskin yüz hatları, yaklaşık otuz yaşında."

Subay kaşlarını çatı. "Bu belirsiz tanıma uyan binlerce kişi var, Merren."

"Efendim, Ashenvale'den gelen haber çok netti." Teğmen sesini alçaltır, ama ben her kelimesini duyuyorum. "Ravencross, Sunfire Dunes veya aradaki dağ geçitlerinde bu tarife uyan bir adamı arayın. Tehlikeli birinin kaçtığını düşünüyorlar."

Ceketinin iç cebinden katlanmış bir parşömen kağıdı çıkarır. Mühür çoktan kırılmıştır. Kağıdı açar ve memura uzatır.

Onlar arasında dolaşırken benzerliği fark ettim. Kaba. Ama benim olduğum belli.

Memur kağıdı inceler, sonra tekrar bana bakar. Bu sefer, kararsızlığı yok olmuştur.

"En yakın karakola bizimle geleceksin." "Bu gerçekten gerekli mi?"

Memurun tavrı aniden değişir. Diğer devriye üyelerine seslenirken eli silahına gider. "Tam güvenlik protokolü. *Hemen.*"

Silahlar bize doğrultulur ve saldırı düzenine geçerler. İki tatar yayı doğrudan bana, bir diğeri Ellie'ye doğrultulur, bir diğeri ise kılıcını çekip Tisera'ya doğrultur.

Hareketleri düzgün. Disiplinli. Bir adım yayılma. İki adım sabitleme. Uyarı için değil, kontrol için oluşturulmuş bir düzen.

Bu onları kurtarmayacak.

"Kıpırdamayın," diye emreder memur. "Herhangi bir hareketiniz düşmanca kabul edilecektir."

Zaman etrafımda yavaşlar, şiddet öncesinde her zaman hissedilen tanıdık bir berraklığa uzanır. Dünya daralır, keskinleşir. Her ayrıntıyı kataloglarken kalp atışlarım sabitlenir. Devriyenin kusursuz düzeni, kaçış yollarını kapatmak için konumlandıkları şekil, her birinin diğerinin savunmasız bölgelerini korumak için yerleştirilmiş olması. Silahları titremez. Gözleri sert ve odaklanmıştır. Hiç av olmamış avcıların kendine güveniyle hareket ederler.

Profesyonel. Titiz. *Mahkum.*

Göğsümde soğuk bir tatmin hissi yerleşir. Arbaletleri ve Otorite amblemleriyle, güçlerine o kadar güvenen bu adamlar, karşılaştıkları şeyin tamamen farkında olmadan önümde duruyorlar. Bir kurdu köşeye sıkıştırdıklarını sanıyorlar, oysa bir tavşanı yakaladıklarını sanıyorlar. Boşluk, hevesli ve aç bir şekilde titriyor.

Gülümsüyorum.

"*Bu o!*" Teğmenin gözlerinde farkındalık ve korku belirir. Göz bebekleri küçülür. "Bu Shadowvein iğrençliği. Yapmamız gereken..."

Harekete geçiyorum.

"*Drenith.*" Bu kelimeyi bir nabız gibi serbest bırakıyorum. *Vücudumu gevşetiyorum. Boşluğu bölüyorum.*

Karanlık sadece bedenimden akıp gitmiyor, aç bir canavar nihayet serbest bırakılmış gibi içimden *fıskırıyor*. Parmaklarımın arasından gölgeler dökülürken, damarlarım derimin altında siyahlaşıyor. Çağrılmadı, serbest bırakıldı. Karanlık, yağ gibi viskoz ama yıldızlar arasındaki boşluktan daha soğuk akıyor, beraberinde demir ve ozon kokusu taşıyor.

Işık sadece sönmüyor. Çöküyor, yok oluyor.

Subayın sesi emir verirken yarıda kesilir, ses çalkantılı karanlık tarafından yutulur. Tatar yayları siyah sisin içinden ıslık çalarak geçer, mermilerin arkasında kendiliğinden kapanan yollar açar. Askerlerin nefesleri düzensizleşir, panik yaparlar. Havada keskin ve acı bir korku tadı alıyorum.

Hiçbir şeye ateş etmiyorlar, çünkü ben çoktan aralarına karışmış durumdayım.

Kılıcım, ben dokunmadan kınından çıkarak elimde belirir. Boşluktan doğmuş. Kemiklere aç. Ağırlığı, sevgilinin dokunuşu kadar tanıdık bir şekilde avucuma yerleşir. Kenarı, algılaması acı verici, görmezden gelinmesi imkansız ters bir ışıkla parlar.

İlk asker beni görmüyor bile. Bir an hazır bekliyor, bir an sonra yüzüm onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta, üst dudağındaki ter damlalarını sayabilecek, genişleyen göz bebeklerinde yansımamı görebilecek kadar yakın.

"Kharis." Yapıtı boz.

Kılıcım ıslak bir tuvalin yırtılması gibi bir sesle göğsünü delip geçer. Omurgası geriye doğru eğilir, kemikleri kılıcın kenarında duyulabilir çatırtılarla parçalanır. Göğüs kafesi içe doğru çöküp kağıt gibi katlanırken, ağzı sessiz bir acı içinde açılır. Sıcak kan yüzüme sıçrar, metalik ve tatlı bir tadı vardır. Kılıcımı çekip döndürürüm.

İkincisi, çenesi gevşemiş bir şekilde bakıyor. Gözlerinde tanıma beliriyor. Hikayeler ete kemiğe bürünüyor, kabuslar şekilleniyor. Boğazı kasılmalarla çalışıyor. Sesini bulmasını beklemiyorum. Kılıç göğsünü yırtıyor, zırhı, deriyi ve kemiği aynı kolaylıkla ayırıyor. Göğüs kemiği, yeşil odun kırılır gibi bir sesle ikiye ayrılıyor.

"Zareth." Sesi sustur.

Boğazında yükselen çığlık ıslak bir hırıltıya dönüşür. Açık yarasının altında ciğerleri gözle görülür şekilde spazm geçirir. Kan ağzını doldurur, dişlerini kırmızıya boyar ve ardından kalın damlalar halinde çenesinden aşağı akar. Elleri yaraya boşuna çırpınır, parmakları kendi kanında kayar ve o yere yığılır. Vücudu yere çarpar, siyah bir leke içinde seğirir.

Memur körü körüne ateş eder, tatar yayının mekanik sesi doğal olmayan sessizlikte yankılanır. Gölgelelerin arasından kayarak, o yeniden doldurmadan önce arkasına geçerim. Bir elimle çenesini yakalar, parmaklarım altındaki yumuşak eti kavrar, tendonları gerilene kadar başını geriye doğru çekerim. Bıçağım göğüs kemiğinin altına kayar ve yukarı doğru ilerler, etin direnci organların daha yumuşak dokusuna yol verir.

"Norav." Kabı boşalt.

Uzuvları benimkilere karşı şiddetle kasılır. Damarları derisinin altında belirir, şişer ve sonra siyah bir çiçek açar, suya yayılan mürekkep gibi. Nabızı parmaklarımin altında titrer, sonra sanki zaman onun içinde durmuş gibi, vuruşunun ortasında durur. Vücudu düşmez, ama içe doğru çöker, onun kalbine oyduğum boşluğun etrafında sönerek. Islak bezin sıkılması gibi bir ses, taze kanın bakır kokusuyla karışır.

Teğmen farklı bir şekilde savaşıır. Karanlık görüşünü kapladığında, irkilmemekte ya da çırpınmamaktadır. Benim olduğum yere değil, olduğum yere doğru keskin ve bilinçli hareketlerle saldırır. Kas hafızası ona rehberlik eder. Deneyimi onu dengeler. Karanlıkta nasıl savaşılacığını bilir.

Ama o *bu* karanlığı bilmiyor.

Parmak uçlarımdan gölge dalları fırlayarak koluna, kalçasına, omurgasına dolanıyor. Çelik bantlar gibi soğuk ve esnek olmayan bir şekilde sıkılaşıyorlar.

"Varakesh." Uzuvları ters çevir.

Gölgeler sıkışır ve bükülür. Omuzu ıslak, patlayan bir çatırtıyla yerinden çıkar. Dirseği geriye doğru bükülür ve kırılır. Dağda yankılanan, boğazından çıkan ilkel bir çığlık atar ve ben tek bir darbeye bunu sonlandırırım.

Yumruğum boğazına çarptı. Kıkırdak parmak eklemlerimin altında çöktü. Derisinin altındaki kan damarları patladı, boynu mor-siyah morluklarla kaplandı, morluklar gözlerimin önünde yayıldı. Gözleri şişerek hırıldadı ve dizlerinin üzerine çöktü. Elleri boğazını tırmalarken öne doğru devrildi, yüzü son bir nefes alma çabasıyla buruştu.

İki kişi kaldı. Sırt sırta duruyorlar, göğüsleri panik içindeki nefeslerle inip kalkıyor. Ter, yüzlerindeki kan lekelerinden net çizgiler çiziyor. Silahları titriyor. Biri, on yıllardır cevap vermeyen tanrılara yakarıyor, korkudan kanı çekilmiş dudaklarından dualar dökülüyor. Diğeri, teslim olarak tatar yayını indiriyor.

Çok geç. Durmam.

Gölgelerim çoktan onlara ulaşıyor, aç yılanlar gibi ayak bileklerine dolanıyor.

"Kaveth." Bağları kopar. Nefesleri ayır.

Karanlık dalgalanır, kılıcım kontrollü bir yay çizerek iki bedeni de geçerken çığlıklarını yutar. Göğüsleri yarılr, ciğerleri dururken kaburgaları kırılır. Kan taşa çarpar. Bedenleri bir arada yere düşer.

Geri çekildiğinde, dağ yamacına yayılmış altı cesedin arasında tek başıma duruyorum. Hava, kanın bakır kokusu ve

boşalmış bağırsakların keskin kokusu ile doludur. Nefesim rahat. Kalp atışlarım sabit.

Boşluk geri çekiliyor. Şiddetle doyurulmuş ve tatmin olmuş. Ölümün onun gücünü besliyor ve dünyanın çabalarının benden aldığı enerjiyi geri veriyor.

Tisera tereddüt etmeden ölümlerin arasında dolaşıyor, bulamayacağı nabızları kontrol ediyor.

"Hepsi öldü," diyor, sesinde acı bir tatmin duygusu var.

Ellie geriye doğru sendeliyor. Parmakları yumruk haline geliyor. Gözleri o kadar geniş açılmış ki, irislerinin etrafındaki beyazları görebiliyorum. Avın, yanındaki yaratığın her zaman bir avcı olduğunu aniden fark ettiği bakış.

O benim ne olduğumu bilmiyor. Gerçekten bilmiyor.

Kafasını bir kez sallıyor, sonra tekrar sallıyor, hareketleri gittikçe şiddetini artırıyor, sanki tekrarlamak gerçeği değiştirebilir ve onu katlanılabilir bir şeye dönüştürebilirmiş gibi. Cildi kemik rengi kadar soluyor. Titreme onu sarsıyor. Sonra ikiye katlanıyor, ipleri kesilmiş bir kukla gibi.

Sessizliği bozan, çığ, kontrolsüz ve içgüdüsel bir öğürme sesi duyulur. Tüm vücudu bu gücün etkisiyle titrer, her sarsıntıda omurgası kavislenir, parmakları, gelmeyecek olan dengeyi sağlamak için çabalarken, moraracak kadar sert bir şekilde uyluklarına batar. Midesinin içeriği kayaların üzerine sıçrar, botlarına bulaşır. Hâlâ kusmaya devam eder, ta ki kusacak hiçbir şey kalmayana kadar, sadece safra ve hava kalır. Gözyaşları yüzünden akarak çenesine sıçrayan tükürükle karışır.

Onu izlerken göğsümde bir şey kıvrılıyor. Çöl, susuzluk ve bilinmeyene inatçı bir cesaretle karşı koyan bu kadın, şimdi benim gerçekliğim tarafından kırılmış durumda. Her zaman olduğum şey.

Ona doğru adım atarım. Parmak uçlarımdan kan damlar, aramızdaki taşla koyu lekeler bırakır.

"Geri çekil." Kolunu kaldırır, avucunu açar, parmaklarını sanki bu dehşeti fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmış gibi açar. Eli şiddetle titrer. "Yapma... uzak dur."

Duruyorum.

Titrek bir eliyle ağzını siler. Nefesi sık ve düzensizdir, her nefes alışında nefesini tutar. Gözleri benimle cesetler arasında gidip gelir. Altı adam soğuyan et parçalarına dönüşmüştür. Yaralarına sinekler üşüşmüştür bile. Şoktan göz bebekleri büyümüş, irisleri ince halkalar haline gelmiştir.

"Sen sadece..." Dudaklarını yalar, sonra katliamı, yüzümdeki kan izlerini, parmak uçlarımdan hala süzülen gölgeleri çılgınca işaret eder.

"Sen... sen..." Sözlari kesildi. "Hepsi..." "Öldüler. Bu
gerekliydi."

Kahkahası keskin, boğuk. Neredeyse bir hıçkırık gibi.

"*Gerekli mi?*" Sesi yükselir, gerginlikten çatlar. "Onları sadece öldürmedin. Sen..." Zorlukla yutar. "Onları *katlettin*. Sanki hiçbir şey değıllermiş gibi. *Saniyeler* içinde."

Onun dehşeti beni hazırlıksız yakaladı, ama aslında yakalamamalıydı. Bir an için, onun gözlerinden kendimi gördüm. Tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan altı adamı katleden bir katil. Hız. Kontrol. Ölümü rahatça dağıtmak. Benim dünyamda bu hayatta kalmak demek. Onun dünyasında ise canavarca bir şey.

Bana, bir kabusun gerçeğe dönüştüğünü görüyormuş gibi bakıyor. Belki de öyledir.

"Onlardan biri bile kaçmış olsaydı, yüzlerce kişiyle birlikte geri dönerlerdi." Sözlari, soğukkanlı ve kesin bir şekilde dökülüyor. "Stonehaven keşfedilirdi. İçerideki herkes idam edilirdi. Sen de dahil."

Yine başını sallıyor, şimdi daha yavaş. Şok daha da derinleşiyor. Bir damla kan - ne onun, ne benim, ama onlardan birinin - yanağına bir damga gibi iz bırakıyor.

"Daha önce hiç kimsenin öldüğünü görmedim." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Öyle değil. Öldürülerek değil."

Cevap vermiyorum. Onun gördüklerini değıştirecek hiçbir şey söyleyemem.

görd

üğü Yaptığım

nü şeyi.

değı Ne

ştire olduğumu.

cek "Lord Torran," Tisera sessizliğı bozar. "Harekete geçmeliyiz. Diğerleri

hiçb

ir

şey

yok.

bu adamlar geri dönmezse aramaya gelecekler."

Ellie için tercüme ediyorum, Ellie titreyerek nefes alıyor. Hâlâ bana doğrudan bakmıyor.

"Cesetlerle bir şeyler yapılmalı," diye hatırlatıyor Tisera.

Ellerimi uzatıyorum ve karanlık çağrımı yanıtlıyor. Parmak uçlarımdan dökülüyor, ölü askerlerin etrafını sarıyor. Cesetleri yerden yükseliyor, canlı gölgelerin dalları arasında asılı kalıyor.

Bileğimi hafifçe sallayarak onları uçurumun kenarına gönderiyorum. Aşağıya yuvarlanıyorlar, cesetlerinin kayalara çarptığı sıkıcı ses, aşağıdaki kayalara çarptıklarında yankılanıyor.

Ellie bu manzarayı taze bir dehşetle izler, kollarını kendine sarar.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Bu bir savaş. Tereddüt etmeden bizi öldürürlerdi."

"Savaş mı?" Bu kelime, histerinin sınırında bir vahşilikle ağzından dökülüyor, sesi titriyor. "Bu savaş değildi. Bu bir infazdı. Sen hiç tereddüt etmedin bile."

"Onlar da bize aynısını yaparlardı." Sesimi sabit tutuyorum. "Çok daha az merhametle ve çok daha fazla zevkle."

"Buna merhamet mi diyorsun?" Gözleri sonunda benimkilere ulaşır ve bu bağlantı fiziksel bir darbe gibi çarpar. O bakışta yeni bir şey vardır. Şimdiye kadar koruduğu temkinli mesafe değil, gerçek bir korku. Etrafımızdaki tehlikeden değil. *Benden*. Ve yapabileceklerimden.

Yutkunur, boğazı gözle görülür şekilde hareket eder. "Daha önce de bunu mu yaptın? Bu yüzden mi seni hapsettiler? Çünkü sen bir..." Duraklar, düşüncesini tamamlayamaz ya da tamamlamak istemez.

Söylemediği kelime aramızda asılı kalır.

Bir canavar. Hiç inkar etmediğim gerçek.

Cevap basit olurdu, ama açıklama çok daha karmaşık.

"Beni takip edenleri korumak için gerekli olanı yaptım. Az önce yaptığım gibi."

Cevap vermez, sadece arkasını döner ve elinin tersiyle ağzını siler.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor," diyor Tisera. "Onların yokluğu fark edilecek ve gece çökmeden içeri girmeliyiz."

Sessizce orijinal yolumuza geri dönüyoruz, Ellie aramızda belirgin bir mesafe bırakıyor. Üç adım. Onu kol mesafesinin dışında tutmaya yetecek kadar. Omuzları gergin, bakışları yüzümde ve ellerimde kuruyan kandan başka her şeye sabitlenmiş.

Tisera avucunu sert bir taş benzeyen yüzeye koyana kadar Stonehaven, sadece dik bir kaya yüzü gibi görünüyor. Kaya, onun dokunuşuyla parıldıyor ve ikiye ayrılıyor, gizli bir geçidi ortaya çıkarıyor.

İçeride duran muhafız, yaklaşmamızla birlikte kaskatı kesilir. Biz geçidi geçerken, eli içgüdüsel olarak belindeki kılıcın kabzasına gider. Tisera'yı görünce yüzündeki ifade ihtiyatlılıktan tanıma dönüşür. Omuzlarındaki gerginlik azalır, ama tamamen kaybolmaz.

"Ravencross'taki Varam'dan, Otorite'den kaçan iki mülteciyi getireceğinizi söyleyen şifreli bir mesaj aldık."

Kapüşonumu indirip kontrolü bırakarak gölgelerimi uzak tutuyorum. Görmeme gerek kalmadan neler olduğunu biliyorum. Bu dönüşümü daha önce sayısız kez hissettim. Mürekkep gibi koyu karanlık dışarıya doğru yayılıyor ve beni gerçekte olduğum şey olarak işaretleyen canlı dövmeler oluşturuyor. Gölge yüzümde tanıdık desenler çizerek sürükleniyor, çene hattımdan aşağıya doğru akan soğuk su gibi bir his, şakaklarımda spiral şeklinde yayılıyor, elmacık kemiklerimin altındaki çukurların içinden geçiyor.

Değişim tamamlandığında, her zamanki gibi görüşüm keskinleşir, gölgeler görüşümü engellemek yerine güçlendirir. Gözlerime tanıdık bir güç yükünün çöktüğünü hissediyorum, gözlerimin sert savaşçıların bile bakmaktan kaçındığı obsidiyen havuzlar kadar derinleştiğini biliyorum.

Gölge Damar Lordu'nun işaretleri hak ettikleri yere geri dönüyor — çok uzun süre bastırılmış olan gerçek doğam kendini gösteriyor.

Hava, gardiyanın ciğerlerinden boğuk bir sesle çıkar, nefes nefese kalmakla inlemek arasında bir ses. Gözleri büyür, göz bebekleri o kadar hızlı genişler ki, irisi kaplayan siyahlığı takip edebilirim. Yüzü renksizleşir, şoktan cildi kül rengi olur. Parmakları şiddetle titrer, silahını çekmekle diz çökmek arasında kalır, hayatta kalma içgüdüğü ile kökleşmiş saygı arasında savaşır. Üst dudağında ter damlacıkları oluşur, lamba ışığında parlar. Vücudunda bir titreme geçer, çenesinin titremesinden ve omuzlarının aniden kasılmasından anlaşılır.

Bakışları benimkilere kilitlenir ve bir an için zaman durur. Sonra gözleri kaçır, orada gördüğü şeyin ağırlığına dayanamayarak.

"Shadowverin" diye nefes alır — yarı dua, yarı inanamama.

Hareket ettiğini fark etmeden bir dizinin üzerine çöküyor, bir yumruğunu savaşçı selamı gibi göğsüne sıkıca bastırıyor. Omuzları hafifçe titriyor.

"Söylentiler duymuştuk," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Ama..." Yutkunuyor.

"Ama

inanmadık..."

"Gördüğün gibi, söylentiler doğru." Omzuna dokunuyorum. "Lütfen, ayağa kalk."

Emrimi yerine getirirken hareketleri sarsıntılıdır, geniş gözleri yüzümü, giysilerimi, ellerimdeki kan izlerini tarar - daha sonra bunun bir halüsinasyon olmadığını doğrulamak için ayrıntıları ezberler. Sonra duruşunda bir değişiklik olur. Nefesi düzelir, eğitilmiş bir savaşçının ölçülü ritminde yavaşlar. Titreyen elleri artık yanlarına iner.

"Başın belaya mı girdi?" Sesinde yine otorite var, ama hala bir hayranlık da hissediliyor.

"Bir Otorite devriyesi," diye cevaplar Tisera. Bana bir bakış atar. "Hallettik."

O sertçe başını salladı. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Gözleri profesyonel bir değerlendirmeye keskinleşti, eğitilmiş asker artık imkansız düşünmek yerine taktiksel sonuçları değerlendiriyordu.

"Lisandra, Varam'ın mesajı geldiğinden beri bekliyordu. Tisera'nın birini getireceğini biliyordu, ama..." Başını sallar, çenesindeki kaslar çalışır, önündeki varlığını, imkansız olduğunu bildiği şeyle uzlaştırmaya çalışır. Dik durarak dikkatini toplarken, eğitimi kendini tamamen gösterir. "Seni beklemiyordu. Kimse beklemiyordu."

Dönüyor, sonra tereddüt ediyor ve geri dönüyor. "Gelin." Yılların protokolü ve görevi, kişisel tepkisini bastırdığı için, kelime artık daha net çıkıyor. Duruşu değişmiş, sırtı dik, hareketleri bilinçli.

Bizi kalenin derinliklerine doğru yönlendirirken adımları kesindir, asker disiplini şokunun kontrolünü ele geçirir. Nefesi düzelmiştir, ama yürürken hala bana hızlıca bakışlar atmaktadır, ancak artık bu bakışlar inanmazlıktan çok değerlendirme, hayranlıktan çok güvenlik içindir. Eğitilmiş Veinwarden eskortu, şaşkın inananın yerini almıştır, ancak saygı, kendini hafifçe önümde ve solumda konumlandırma biçiminde hâlâ devam etmektedir — bu, rütbeli bir rehber için geleneksel bir konumdur.

Geçit, kayadan oyulmuş geniş bir odaya açılıyor. Meşaleler duvarlardaki apliklerde titriyor ve taşların üzerine değişen ışıklar düşürüyor. Hava, hareketin uğultusuyla dolu. Savaşçılar dövüş teknikleri üzerinde çalışıyor, silahlar ritmik vuruşlarla çarpışıyor. Diğerleri ise kaba ahşap masaların etrafında toplanmış, aralarında haritalar yayılmış durumda.

Sonra biri başını kaldırıp beni görüyor.

Deneyimli bir savaşçı, vuruşunun ortasında donar, antrenman kılıcı havada asılı kalır. Yıpranmış yüz hatları değişir, on yılların yorgunluğu yerini uzun zamandır unutulmuş bir şeye bırakır. Gözleri büyür, boğazı sessizce çalışır.

Solumdan bir fısıltı daha yükselir, gürültü ile sessizlik arasındaki boşlukta asılı kalır.

Shadowverin.

Ani bir sessizlik dalgalar halinde yayılır, konuşmalar kesilir, kafalar inanamama hissiyle yukarı doğru kalkar. Silahlar yarıda kalır. Birisi çok hızlı ayağa kalkarken sandalye taşına sertçe sürtünür. Gerilim canlı bir şeydir, yoğun ve titreşimlidir, ardından gelen sessizliği bastırır.

Yanındaki genç kadın da onu takip eder, ancak yüzünde belirsizlik belirir. Efsaneleri bilir, ancak gerçeği hiç görmemiştir.

birkaç saniye içinde odanın üçte biri diz çökerken, diğerleri harekete geçmekle tepki vermek arasında donmuş halde kalır.

"Olamaz," diye mırıldanır arkadan biri.

"Derisindeki izler..." başka bir ses, hayranlık ve korku dolu bir şekilde araya girer.

Bir adam silaha uzanır, ancak yanındakiler uyarıcı bakışlar attığında vazgeçer.

Derimdeki gölgeler odadaki enerjiye tepki vererek koyulaşır ve vücudumda daha hızlı hareket eder. Her kalp atışında, beni çevreleyen duyguların fırtınasına uyum sağlayarak nabız gibi attıklarını hissediyorum: korku, umut, saygı, şüphe. Bazı yüzlerde sadece şok ifadesi varken, diğerlerinde daha derin bir şey yansıyor. Uzun zamandır sönmüş olduğu düşünülen bir inancın yeniden alevlenmesi.

Ve sonra bir figür kalabalığın arasından ilerliyor. Uzun boylu, zayıf bir kadın, beyaz saçları ensesinde sıkı bir topuz halinde toplanmış.

Lisandra.

Beni gördüğü anda, adımını durdurur. Nefesi kesilir, o kadar yüksek sesle ki, etrafındaki tüm savaşçıların dikkatini çeker. Uzun bir süre, sadece bakar — şok, inanamama ve daha karmaşık bir duygu, belki keder, belki rahatlama, belki öfke, ya da belki de üçünün bir karışımı.

Sonra maske iner. Çenesi gerilir. Kırılğanlığı ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur ve keskin, değerlendirci gözleri benimkilere kilitlenir. Bir zamanlar sorgusuz sualsiz her emrimi yerine getiren gözler. Thornreave Geçidi'nde Otorite'nin yaptıklarına tanık olan gözler.

Eli belindeki hançere doğru seğirir ama durur, parmakları yerine yumruk yapar. Titreme onu sarar ama sonra sertleşir, omurgası düzelir, omuzları dikleşir. Hayalet görmüş ve bunu kabul etmeyi reddeden biri gibi görünür.

"Hayır." Tek kelime. Fısıltıyla söylenmiş, ama sessizlikte yankılanıyor.

Bir adım daha ileri atar. Botları taş zemine çarpar. Sesi, çıktığında gergin ve keskin çıkar.

"Varam'ın mesajında senden bahsedilmiyordu. Sadece Tisera'nın birini sığınmak için getireceği yazıyordu."

Bir an için, neredeyse fark edilmeyecek kadar sallanır, sonra kendini toparlar ve hızlıca nefes alır. Parmakları yine kılıcın kabzasına baskı yapar.

"Ama burada duruyorsun, sanki daha dün buradan çıkmışsın gibi..." Sesi sertleşir ve sonraki sözler neredeyse iradesine karşı ağzından çıkar. Alçak ama net.

"Vareth'el et'Varin."

Odayı saran dalgalanma artık farklıydı. Artık sadece korku değil, daha eski bir şey vardı.

Tanıma. Hatırlama. *Sadakat*.

Ellie yanımda kıpırdanıyor. Yerinden kıpırdamıyor ama duruşunda gerginlik hissediyorum. İstemedim yarım adım arkamda duruyor.

Lisandra'nın bakışları hemen ona yönelir ve bir savaş gazisi hızıyla her zayıflığını kaydeder. Ellie'nin sert duruşunu, yumruklarını sıkmasına rağmen parmaklarının titremesini fark eder.

"Bu kim?"

"Sonra." Tek kelime, ama sesim mağarada kuru yapraklar arasında esen rüzgar gibi yeni fısıltılar yayıyor. Zamanla azalmayan bir emir tonu taşıyor.

Lisandra burnundan uzun bir nefes verir, görünür bir çaba ile kendini sakinleştirir. Yüzünde bir mücadele belirir — kafa karışıklığı, inanamama, hesaplama — ve sonunda başını eğirir. Tam bir selam değil, ama bir kabul.

"Elbette. Beni izleyin."

Stonehaven'ın derinliklerine doğru ilerlerken kalabalık önümüzden ayrılır, fısıltılar gölgeler gibi peşimizden gelir. Ne dediklerini bilmek için dikkatimi vermeme gerek yok.

Gölge Damar Lordu geri döndü. Akıntı tersine dönecek. Otorite düşecek.

Yıllarca süren hapis hayatı her adımda geride kalıyor, yerine omuzlarıma yeniden yerleşen beklentilerin ağırlığı geliyor. İçimde bir değişim hissediyorum. Hayatta kalanlardan liderlere, kaçaklardan sembollere. Bu dağ sığınağındaki her canlının görevi, stratejisi ve sorumluluğu yeniden kendini gösteriyor.

Gölgelerim buna karşılık olarak koyulaşır, desenler daha resmi, daha yapılandırılmış hale gelir ve Shadowvein Lord'un geleneksel işaretlerine geri döner. Omurgamı düzeltir ve adımlarımı, bir zamanlar savaş konseylerinde ve strateji toplantılarında kullandığım ölçülü tempoya ayarlarım.

Onların ihtiyacı olan, kuleden sağ kurtulan adam değil, ölümden dönen lordu. Onların ihtiyacı olan sembol, güç ve isim.

Öyle olsun. Onlara bunu vereceğim.

Kaleye doğru ilerledikçe, hava gerginlik ve fısıltılarla yoğunlaşır. Meşale ışığı silahlara ve dikkatli gözlere yansır. Savaşçılar gizlice bakışlar atarlar, ifadelerinde inanamama, umut ve açık hayranlık karışımı karmaşık bir duygu vardır. Bazıları eski savaşçı selamı olarak yumruklarını kalplerine bastırırlar. Bu, bir zamanlar benim için sıradan, her gün binlerce kez gördüğüm bir hareketti, ama şimdi

biçimsel olarak yabancı geliyor. Diğerleri ise sanki ete kemiğe bürünmüş bir hayaletle karşı karşıya kalmışçasına donup kalıyor, vücutları dini bir deneyime yakın bir şokla kaskatı kesiliyor.

Yüzünü ikiye bölen bir yara izi olan yaşlı bir gazi, bir an duraksadıktan sonra yolumuza kısmen girer, gözleri çaresiz bir susuzlukla benim görünüşümü içlerine çeker. Dudakları, duyamadığım ama şekillerinden anlayabildiğim kelimeler oluşturur. Cildimdeki gölgeler onun bağlılığına karşılık verir, hafifçe koyulaşarak, benim komuta ettiğim savaşlardan önce edilen duaların hatırasını kabul eder. Paradoksal olarak, Ellie bariz korkusuna rağmen bana yaklaşıp, bilinmeyen tehlike yerine tanıdık tehlikeyi tercih eder. Omuzu neredeyse koluma değiyor, vücut dili tiksinti ve bağımlılık arasında **B i r** çelişki yaratıyor. Onun kalıcı korkusunun kokusu, kalenin toprak kokusuyla karışıyor. Neler olduğunu anlamıyor, ama algısı keskin gözleriyle odadaki durumu okuyabiliyor. Bu sert savaşçıların bakışları. Tepkilerinin gücü. Saygı ve korkunun karışımı. Nabızı... boğazında, kapana kısılmış bir kuş gibi hızla titriyor.

Onun için hangisi daha kötü olur acaba? Benim neler yapabileceğimi keşfetmek mi, yoksa başkalarının bunu hep bildiğini keşfetmek mi? Tanık olduğu şiddet bir sapma değil, benim itibarımın temelini oluşturan bir şey. Çölde onunla birlikte yürüyen adam, benim gerçekte olduğum kişinin sadece bir parçası.

"Herkes senin kim olduğunu biliyor mu?" Sesi, etrafımızı saran fısıltıları zar zor bastırıyor, ama sorunun altında yatan gerginliği duyuyorum.

"Evet."

"Ve bu yüzden mi... o adamları öldürdün?" Sözleri hafifçe takılıyor sanki gördüğü şeyi daha nazık bir terimle ifade etmeye çalışıyormuş gibi. "Evet."

Ona, yüzündeki gerginliğe, bana tam olarak bana doğrudan bakmaması, gözlerinin bunun yerine omzumun hemen arkasındaki bir noktaya takılması. "Sana söyledim, harekete geçmeseydim kale tehlikeye girecekti."

Cevap vermiyor, ama aramızdaki mesafe her şeyi anlatıyor. Artık bana farklı gözle bakıyor. Artık onun yardımına ihtiyaç duyan bir mahkum değilim. Çok daha tehlikeli biriyim. Sonuçlarını anlamadan bu dünyaya salıverilmesine yardım ettiği bir şey.

Artık biliyor. Artık anlıyor. Ve bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyor.

Gölgeler, geri dönen beklentinin ağırlığına tepki vererek hafifçe değişiyor. Emrin. Daha büyük bir amaca hizmet eden şiddetin. Her adımda kendimi dönüştüğümü hissedebiliyorum. Yüz hatlarım sertleşiyor, omurgam

düzleşiyor, düşüncelerim bir zamanlar isyanı yönlendiren stratejik netliğe dönüşüyor.

Mahkum ile efendi arasındaki uçurumun bir yerinde, değerli bir şeyi kaybettim: Ellie'nin bana baktığı ve sadece bir mahkum, bir adam gördüğü, bir silah görmediğı o kısa anı. Bir efsane değil.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Böyle lüksler başka bir hayata ait. Asla sahip olmadığım bir hayata.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ELLIE

*"Kontrol, etkili olabilmek için mutlak olmalıdır. Şüphe bulaşıcıdır."
Otorite Kanunu*

GEÇİT BİZİ TAMAMEN YUTUYOR. Parlak dağ güneşinin ardından, kalenin girişi bizi neredeyse karanlığa gömüyor. Hava değişiyor, daha serin ve nemli hale geliyor, tanıdık olmayan duman ve yağ kokuları taşıyor. Dağınık meşaleler, kaba yontulmuş duvarlara uzun, dans eden gölgeler düşürüyor. Şimdi beni irkilten gölgeler.

Ama Sacha'nın yaptıklarını kafamın içinde tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

O askerlerin arasından yaşayan bir kabus gibi geçti. Karanlık sadece akıyor, derisinden dökülüyordu, sanki onun bir uzantısı gibiydi. Ölümünün mutlak sessizliği. Çığlık yok, karşı koyma şansı yok, sadece onun ardından yere yığılan bedenler. Midem yine isyan etmek üzere, olaydan bu yana üçüncü kez boğazıma safra geliyor. Onu geri yutuyorum, asit tadı alıyorum.

Bu, benimle birlikte seyahat eden adam. Beni kuleden kurtaran adam.

Tereddüt etmeyen, gözünü kırpmayan, hissetmeyen bir katil.

İçerideki gardiyan yaklaşmamızla gerginleşir. Ben geride kalırım, Sacha ile aramda mesafe bırakırım, vücudum hala dağ yamacındaki dehşeti hatırlıyor. Sonra Sacha başlığını geri çeker ve ben geriye doğru sendelerim.

Sanki biri, orada olduğunu hiç bilmediğim bir maskeyi çıkarmış gibi. Tanıdığımı sandığım adam gözlerimin önünde yok oluyor. Derisi normal, *insan gibi olan* adamın derisinden şimdi karanlık, canlı mürekkep gibi sızıyor ve bana eski kabile işaretlerini hatırlatan garip, akıcı desenler oluşturuyor. Gözleri de değişiyor, dipsiz gibi görünene kadar derinleşiyor, hiçbir şeyi yansıtmıyor, her şeyi emiyor.

Dönüşüm sadece fiziksel değil, sanki birinin o kadar uzun süredir taktığı kılık değiştirmeyi izlemek gibi, o kadar uzun süredir takmış ki, bunun gerçek olmadığını unutmuş. Benzer bir şey.

O, tanıdık biriyle yeniden bağlantı kurduğunu söyledikten sonra olanlara ve sonra da tartışmamız sırasında olanlara, ama tam olarak değil.

Bu kadar değil.

Muhafızın tepkisi içgüdüselidir. Ondaki çıkan ses, kollarındaki tüyleri diken diken eder — tam olarak korku değil, tam olarak hayranlık da değil, ikisinin arasında bir şey. Silah tutan eli hareketin ortasında donar, vücudu savaşa hazırlık ve teslimiyet arasında bir belirsizlik içinde kalır. Sonra ifadesinde bir değişiklik olur, tanıma başlar.

"Shadowverin," diye fısıldadı.

Ses tonundaki saygıyı anlamak için birinin tercüme etmesine gerek yok. Dizlerinin üzerine çöküyor, isteksizce eğilmiyor, ama anlayışının ötesinde bir şeyle karşılaşan birinin aniden çöküşü gibi. Yumruğunu kalbine öyle bir kuvvetle bastırıyor ki, bileğindeki tendonların gerildiğini görebiliyorum.

Sacha omzuna dokunur ve bir şeyler söyler. Bu, adamı biraz sakinleştirir ve ayağa kalkar. Bir iki saniye daha konuşurlar, Tisera da birkaç kelime ekler, sonra muhafız yeterince toparlanarak bizi dağın derinliklerine götürür.

Dar geçit giderek genişliyor ve kayadan oyulmuş geniş bir odaya açılıyor. Meşaleler, hareketlilikle dolu bir alanı aydınlatıyor. İnsanlar silahlarla antrenman yapıyor, haritaları inceliyor, ekipmanlarını hazırlıyor.

Bir savaşçı, kılıcını sallarken durur, antrenman kılıcı havada asılı kalır. Bir adam bir yığın haritayı düşürür, parşömenler fark edilmeden taşların üzerine dağılır. Konuşmalar yarıda kesilir. Silahların çınlaması durur. Tüm mağara şaşkın bir sessizliğin büyümesine kapılır.

İlk olarak inanamama hissi gelir. Gözler büyür, başlar sallanır.

Sonra tanıma. Ağızlar açılır, vücutlar kaskatı kesilir.

Yaşlı bir adam titrek elini ağzına bastırır. Bir diğeri duvara yaslanır. Bazıları hareket ettiklerinin farkında olmadan dizlerinin üzerine çöker. Diğerleri felç olmuş gibi görünür, ayakta durmakla diz çökmek arasında donmuş, kendi soklarının esiri olmuşlardır.

"Shadowverin," biri bu kelimeyi tekrar fısıldar ve bu kelime ağız ağıza yayılır, dalga dalga yayılır.

Sadece şaşkın değiller. İmkansız görmüş gibi davranıyorlar.

Ravencross'ta onun önemli biri olduğunu biliyordum, ama buradaki tepkiler... Bu, davalarına katılan sıradan bir adamın dönüşü değil. Bu başka bir şey. Dirilişin beden bulmuş hali, efsaneden çıkmış bir hayalet.

Yüzlerindeki çıplak bağıllık, onun şiddetinden daha çok beni korkutuyor. Bu sert erkekler ve kadınlar ona kurtuluşun ta kendisiymiş gibi bakarken, ben hala giysilerindeki kanın bakır kokusunu alıyorum.

Bir kadın kaosu yarıp geçiyor. Uzun boylu, heybetli, beyaz saçları yüzünden sertçe geriye çekilmiş. Sacha'yı görünce, adımını yarıda kesiyor. Yüzünde bir şey parlıyor. Binlerce duygu, bir kalp atışı içinde hakimiyet için savaşıyor. Eli silahına doğru seğiriyor, sonra düşüyor.

Dudakları hareket ediyor, ama ne dediğini duymuyorum, sadece şimdi tamamen sessiz olan odada yankılanan bir nefes sesi duyuyorum.

Donmuş gibi duruyorum, artık Sacha'nın bir canavar olduğunu bildiğim ve ona saygı ve hayranlıkla bakan bu yabancılar arasında sıkışmışım. Bazıları diz çökmüş.

Gerçekten *diz çökmüşler*.

Cildindeki karanlık artık farklı bir şekilde hareket ediyor, desenler oluşturuyor. Daha dik duruyor, duruşu ince bir şekilde asil ve otoriter bir hale dönüşüyor.

Hızlı *konusuyor*, kelimeler benim sınırlı kelime dağarcığımın yakalayamayacağı kadar hızlı akıyor. Parçaları tanıyorum, "*Varam*" ve "*meresh*", sanırım günler anlamına geliyor. "*Kavir*" gelmek veya varışla ilgili bir şey.

Gerisi beni aşıyor, odadaki diğer herkes için hala yoğunluk ve ağırlık taşıyan anlamsız sesler. Sonra duruyor, bakışları bana dönüyor, tek bir bakışta değerlendiriyor ve küçümsüyor, buraya ait olmayan korkmuş bir yabancı görüyor.

Haklı. Ben buraya, önümde altı adamı öldüren gölgelere tapan bu savaşçıların bulunduğu bu yeraltı kalesine ait değilim. Anlamadığım kelimelerle konuşan ve insanları içten dışa çeviren bir adama ait değilim. Ellerim ne kadar sıkı sıkarsam sıkayım titremeyi kesmiyor.

"*Navirak et kavir selurin?*" Kim olduğumu öğrenmek istediğinden eminim, ama ses tonu daha fazlasını ima ediyor.

Sacha kısa ve küçümseyici bir cevap veriyor. Kadının gözleri hafifçe açılıyor ve yüzünü toparlamadan önce öfke dolu bir bakış yakalıyorum.

"Lisandra, yakalanmadan önce benim yardımcılarımdan biriydi. Şimdi

Stonehaven'ı yönetiyor. Bizi daha özel bir yere götürüyor, orada ...temizlenebileceğimiz bir yere götürüyor." Bu duraklama, onun sadece kir ve teri yıkamaktan değil, o adamlara yaptıklarının kanıtı olan kanı da yıkamaktan bahsettiğini gösteriyor.

Sesimin bana itaat edeceğinden emin olamadığım için başımı sallarım. Askerin kanı hala Sacha'nın yanağında ve kolunda koyu bir leke olarak görünüyor. İki dakikadan kısa bir sürede altı adamı öldürdü. Onları, derisinden akan karanlıkla aynı karanlıktan yapılmış gibi görünen siyah kılıçla katletti. Ve bunu tereddüt etmeden, duygusuzca, uzun yıllar süren pratikle kazanılmış bir ustalıkla yaptı.

Lisandra dönerek bizi kalenin derinliklerine doğru götürüyor. Ben de onu takip ediyorum, çünkü başka seçeneğim var mı? Kalabalık önümüzde ikiye ayrılıyor, fısıltıları cildime fiziksel bir dokunuş gibi yayılıyor. Tekrar tekrar tekrarlanan bir kelimeyi tanıyorum.

Shadowverin.

Bunu görmezden gelmeye ve kaleye odaklanmaya çalışıyorum. Neredeyse rüyamda gördüğüm gibi. Doğal mağaralar genişletilmiş ve yaşam alanları, eğitim alanları, depo odaları haline getirilmiş. İnsanlar açıkça bakıyor, bazıları selam vermek için yumruklarını göğüslerine bastırıyor.

Seslerindeki saygı, tüylerimi diken diken eden bir uyumsuzluk yaratıyor. Onu, az önce yaptığını gördüğüm şey için, tereddüt etmeden hayatı yutan karanlık için tapıyorlar. Ne tür bir dünyadayım ki, bu kadar verimli bir öldürme, dehşet değil de saygı kazanıyor?

Daha derin geçitler, meşaleler yerine duvar nişlerine yerleştirilmiş garip parlayan taşlarla aydınlatılıyor. Yumuşak kehribar rengi ışıkları daha az gölge oluşturuyor ve bu odaların olağanüstü işçiliğini aydınlatıyor.

Diğerlerinin arkasında yürüyorum, ayak seslerim zaman ve kullanımla pürüzsüzleşmiş taşlarda yumuşak bir yankı yapıyor. Bu odalar aceleyle oyulmamış. Yüzyıllar boyunca eller ve aletler duvarları hem işlevsel hem de güzel bir şekle getirmiş. Kemerli tavanlar ahşapla desteklenmiş.

Sonunda, daha sessiz bir geçide ulaşıyoruz. Kalenin uğultusu arkamızda kayboluyor. Lisandra durup Sacha'ya dönüyor, hızlıca konuşuyor, sonra elini uzatıp avucunu taşla bastırıyor. Duvar parılıyor, taş yarı saydam hale geliyor ve sonra bir kapı ortaya çıkıyor.

"Burada artık sihir kalmadı sanıyordum?" Düşünmeden konuşuyorum.

Sacha başını bana çevirir. "Bu, Otorite iktidara gelmeden çok önce geliştirildi. Koruma kalkanları sonsuza kadar dayanır... eğer kırılmazlarsa."

Aklım hemen kuleye, onun en üst kattaki odada nasıl mahsur kaldığına ve onu orada tutan bağları kırmak için ne yapması gerektiğine geri dönüyor. Kapının ötesindeki alan beklediğimden daha geniş. Birbirine bağlı bir dizi oda var. Ana alanda, sandalyelerle çevrili büyük bir masa

, kitap ve parşömenlerle dolu raflar ve duvarlara asılmış haritaların bulunduğu bir alan var.

Bu bana Ravencross'taki yeraltı odalarını hatırlatıyor. Bitişik kapılar, yatak odaları ve umarım bir banyoya açılıyor.

Etrafa bakınırken Sacha ve Lisandra'nın sesleri kulağıma geliyor. "*Meresh kavir*," diyor Lisandra.

"*Navirak et selurin kavir solavin?*" Sacha'nın ses tonu bunun önemli olduğunu gösteriyor.

Sanırım bu, varışla ilgili bir şey demek. Beklemek. Yakında bir şey.

"Diğer Damar Muhafızları'nın yakında burada toplanacağını söylüyor." Sacha, kelimeleri çözmeye çalıştığımı fark etmiş olmalı. "Varam tarafından buraya çağrıldılar. Birkaç gün içinde gelecek."

Lisandra derin bir reverans yaptıktan sonra odadan çıkıyor ve bizi odada yalnız bırakıyor.

Aramızdaki sessizlik, söylemediğim her şeyle birlikte büyüyor, derinleşiyor.

"Üzgünsün." Odanın diğer tarafına geçip, rafları dolduran kitapların sırtlarını parmağıyla okşuyor.

"Onları sen *öldürdün*." Sesim istediğimden daha düşük çıkıyor.

"Biliyorum." Savunma yok. Açıklama yok. Sadece durumu daha da kötüleştiren sakın bir kabul.

"Gerçekten yapmak zorunda mıydın?" Bana dönene kadar bekliyorum, gözlerinde bir şey arıyorum — pişmanlık, çatışma, onun insan olduğunu kanıtlayacak *herhangi bir şey*. "Gerçekten başka seçenek yok muydu?"

Gözlerime bakar. "Hayır." Hiç tereddüt etmez. "Hayatta kalan olsaydı, yerimizi bildirirlerdi. Otorite, araştırma için güçler gönderirdi. Stonehaven keşfedilirdi ve sonunda yok edilirdi." Sesi sabit, neredeyse naziktir. Bir çocuğa bariz bir şeyi açıklarken kullanacağınız tonla aynıdır.

Mantıklı tarafım onun mantığını anlıyor. Altı hayat karşı yüzlerce hayat. Taktiksel bir karar. Ama anlamak, parmak uçlarından akan karanlığın anısını durdurmuyor, bedenlerin taşa çarptığı yumuşak sesleri silmiyor. Kafamdaki çıgıllıkları susturmuyor.

"Ama sen hiç tereddüt etmedin." Boynumdan bir sıcaklık yükseliyor. "Onları bağışlamayı düşündüğün tek bir an bile olmadı, değil mi? Bir saniye bile tereddüt etmedin?"

"Tereddüt etmek sonucu değiştirir miydi?" Gözleri düşüncelerini ele vermiyor. "Kaçınılmaz olanı uzatmak, senin için kabul etmeyi kolaylaştırır mıydı?"

"Mesele o değil!" Parmaklarım kıvrılır, tırnaklarım avucumu ısırır. Acı beni kendine getirir. "Mesele, bunu ne kadar kolay yaptığın. Sanki *hiçbir şey* değilmiş gibi. Sanki altı can almak sadece... *rutin bir işmiş gibi!*" Son kelime tiz bir sesle çıkar.

"Bu dünyada, o anda, tam olarak öyleydi." Sesi sabit ve mantıklıydı, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Onun sakinliği ile içimde dönen kaos arasında keskin bir kontrast vardı. "Benim önceliğim, kaleyi ve içindeki herkesi korumaktı. Seni de dahil."

"Yapma!" Bir elimi kaldırıyorum, artık gözle görülür şekilde titriyorum, tiksinti, öfke ve korku içimde zehirli bir şeye dönüşüyor. "Lütfen bunu asil bir şey gibi göstermeye çalışma. Bunu yaparken yüzünü gördüm. Orada *hiçbir şey* yoktu. Pişmanlık yoktu. Şüphe yoktu. Tereddüt yoktu. Sadece..."

"Pişmanmış gibi davranmak durumu daha iyi hale getirir miydi?" Başımı hafifçe eğdi. "Tiyatral bir pişmanlıkla öldürmemi mi tercih ederdin? Belki de hiçbiri kaçmasın diye dikkatimi toplamak yerine bir damla gözyaşı dökmeliydim?"

"Bu adil değil." Son kelimedede sesim kırılır. Gözlerim yanar, gözyaşları akmak üzeredir.

En kötüsü, onun haklı olması. Mantıken, söylediklerini anlıyorum. Onu tanıyan bir grup asker vardı. Onun dağlarda olduğunu rapor ederlerdi. Takviye kuvvetlerle geri dönerlerdi. İnsanlar ölürdü. Muhtemelen altıdan çok daha fazlası.

Ama onun mantığını anlamak, bunun gerçek zamanlı olarak gerçekleşmesini izlemenin dehşetini hafifletmiyor. Her göz kırptığımda, insanlık dışı bir hızla onların arasında hareket ederken, derisinden karanlığın döküldüğünü görmemi engellemiyor.

"Biraz zamana ihtiyacım var. Düşünmek için biraz alana."

"Nasıl istersen." Benimle tartışmaya bile çalışmıyor, anlayış göstermesi için mücadele etmiyor. Kolayca kabul etmesi, aramızdaki uçurumu daha da genişletiyor. "O odayı kullanabilirsin. Konuşmak istersen ben burada olacağım."

O'nun gösterdiği odaya çekiliyorum, odada düzgün bir yatak olduğunu görünce rahatlıyorum. Katlanabilir yatak yok, geçici yatak yok. Sadece muhteşem oyma ahşap bir çerçeve ve yatak var. Yavaşça oturuyorum, sırt çantamı omzumdan yere indiriyorum. Çanta yere sert bir sesle düşüyor.

Son birkaç gün bir anda geri geliyor. Ravencross'tan ani ayrılış, kuzey geçidinden tırmanış, devriye. Cinayet. Ve şimdi, Stonehaven: Sacha'nın ayaklarına diz çöken yabancılarla dolu gizli bir dağ kalesi, ben ise bir yabancı, varlığının açıklanması gereken bir yabancı olarak kalıyorum.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum. Artık hareket etmediğim için, dağ yolculuğunda çektiğim tüm acılar bir anda ortaya çıkıyor. Kaslarım yaptığım her harekete tepki gösteriyor. Kemiklerimde soğuğu, giysilerimde kalan nemi, şimdiye kadar fark etmediğim sıyrıkların acısını hissediyorum. Ama bunların hiçbiri zihnimi sakinleştirmiyor, çünkü *onları* görmeye devam ediyorum.

Sadece nasıl öldüklerini değil, bu olmadan önce *nasıl* durduklarını da. Sadece işlerini yapan adamlar, zamanın çoktan dolduğunu bilmeden.

Uyku sessizce geliyor. Uçuşan bir an yok, geçtiğimi hissettiğim bir sınır yok. Bir düşünce diğerine karışıyor ve artık Stonehaven'da değilim.

Yine Chicago'dayım.

Kar taneleri boş kaldırımlarda uçuşuyor. Noel ışıkları mağaza vitrinlerinde parıldıyor, sulu karla kaplı kaldırımlara gökkuşağı desenleri yansıtıyor. Elimde market poşetleriyle eve yürüyorum ve bir an için, tek var olan şey bu. Soğuk hava, tuzlu beton, egzoz dumanı. Bir zamanlar yaşadığına inanmakta zorlandığım sıradan bir hayatın sıradan endişeleri.

Sonra bir şey değişiyor. Noel ışıkları hala parıldıyor, ama ışıklar sönüyor. Sokakta, çevredeki binalara uymayan bir gölge düşüyor. Çok büyük, çok akıcı, rüzgara karşı hareket ediyor. Yukarı bakıyorum ve dev bir kuzgunun başımın üzerinde daireler çizdiğini görüyorum, kanatları tüm sokağın genişliğini kaplıyor, yıldızları gizliyor.

Gözleri benimkilerle buluşur, gümüş ışıkla parlayan gözler, ve aramızda elektrik akımı gibi bir tanıma anı çıkar.

Gölgenin gittiği yere fırtına da gider.

Sözler birdenbire gelir. Sokak kaybolur.

Kule içindeyim.

Sacha dairesel odanın karşı tarafında duruyor, ama bu benim tanıdığım adam değil. Gölgeler, canlı runlar gibi derisinin altında kıvrılıyor, karmaşık desenler halinde nabız gibi atıyor. Karanlık, canlı bir pelerin gibi etrafında toplanıyor.

Kuzgun şimdi onun arkasında, kanatlarını tüm alanı kaplayacak kadar genişçe açmış.

"Kapıyı sen açtın," diyor, sesi yankılarla dolu. "Bağlayıcı sana yanıt veriyor."

Kuzgun çığlık
atıyor. Gök
gürültüsü cevap
veriyor.

Bir şimşek kulede çakıyor ve bir an için onun silüetini görüyorum — insandan daha büyük, gölgeden daha karanlık, kanatları

insan ile çok daha eski bir şey arasında kalmış bir formdan açılır.

Shadowverin, kuzgun bağıırıyor. Kelime kemiklerimin içinde titriyor.

Vashna et kevir.

Nefes nefese uyanırım, kalbim göğsümde çarpıyor. Oda, tek bir ışık taşının soluk kehribar rengi parıltısı dışında karanlık. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama vücudum sanki dakikalar değil saatlerce baygın kalmışım gibi hissediyor.

Rüya bana yapışmış, görüntüleri silinmek istemiyor. Kuzgun. Gölge silueti. Kelimeler, seslerinin ötesinde bir anlam taşıyor gibiydi.

Kapının hafifçe çalınması beni düşüncelerimden koparır.

"Evet?" Sesim garip, kısık ve normalden daha tiz çıkıyor.

Kapı yavaşça açılır. Kapıda, benden birkaç yaş küçük gibi görünen genç bir kadın durmaktadır. Elinde yiyecek ve içecek dolu bir tepsi vardır. Küçük, belirsiz ama samimi bir gülümsemeyle bana bakar.

"*Vashna*." Bu selamlama Mira'nın derslerinden tanıdık geliyor. "*Neresh kavir*." *Yemek*, diye çeviriyorum kafamda. İkinci kelime yemek veya yemek anlamına geliyor. "*Vashna*," diye tekrar ediyorum, oturup bacaklarımı yatağın kenarından sallıyorum.

. "Meravak?" Bardağı işaret ederek, bunun su olup olmadığını soruyorum.

Gülümsemesi parlıyor.

"*Mavrin!*" Evet, onaylıyor. "*Meravak et neresh*." Su ve yemek.

Tepsiyi yatağın yanındaki küçük masaya koyduktan sonra, seyahat sırasında kirlenmiş giysilerime sorgulayan bir bakışla işaret etti.

"*Navirak kavir selurin?*" Yıkama hareketleri yapar.

Umarım doğru anlamışımdır. "Evet, lütfen. Bu harika olur."

O odadan çıkar ve birkaç dakika sonra temiz giysiler ve buharlı su dolu bir leğenle geri döner. Bunları yatağın ayak ucundaki sandığın üzerine dikkatlice yerleştirir, sonra çekilir ve kapıyı kapatmadan önce son bir kez utangaç bir gülümsemeyle veda eder.

Bu basit nezaket beni neredeyse mahvediyor.

Günlerce süren soğuk, açlık, şiddet ve korkunun ardından, temiz su ve temiz giysiler görmek, nasıl isteyeceğimi bile hatırlamadığım bir lüks gibi geliyor.

Önce yemek yerim. Güveç yoğun ve lezzetlidir, ekmek soğuk havada buhar çıkacak kadar sıcaktır. Su berrak ve temizdir. Sanırım bu taşların altında bir yerlerde saklı dağ kaynaklarından çekilmiştir.

Sadece karnım doyduğunda lavaboya yöneliyorum.

Seyahatimiz sırasında biriken kirleri ovarken, özellikle yolculuk sırasında oluşan sıyrık ve çürüklerime dikkat ederek, su harika bir şekilde sıcak kalıyor.

Bana bırakılan giysiler bana tam oluyor: yumuşak, dar pantolon, bol tunik ve kalede diğer kadınların giydiğine benzer bir yelek.

İşimi bitirdiğimde, neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum, bu yüzden cesaretimi topluyorum ve ana odaya geri dönüyorum.

Sacha, bana sırtı dönük, ortadaki masada durmuş, ahşap masanın üzerine yayılmış haritaları inceliyor. O da değişmiş. Kanlı giysileri yok olmuş, yerine kulede giydiğine benzer sade ve koyu renkli giysiler giymiş. Saçları nemli, tek örgüsüne şimdi bana gösterdiği gölge taşlarını hatırlatan üç yeni boncuk takılmış. Derisindeki son kan izleri de yok olmuş.

Yaklaştığımda başını kaldırıyor.

Onu kaplayan gölgeler yok olmuş. Gözleri yeniden berrak, koyu ama insan gibi ve şu anda kulede ilk tanıştığım adam gibi görünüyor.

"Dinlenmiş görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum." Tepsie doğru başımı sallıyorum. "Biri yemek getirmiş. Ve temiz giysiler."

"Lisandra ayarlamış olmalı."

Haritalardan birinin kenarını düzeltir. "Veinwardens yakında toplanacak. Yolculuğumuzu öğrenmek isteyecekler ve ben de Otoritenin şu anki hareketleri hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi konuşuyor. Sanki ellerindeki kan, benim istediğim mesafe artık önemli değilmiş gibi. Bunun beni rahatlatması mı, yoksa daha da yalnız hissettirmesi mi gerektiğini bilmiyorum.

Boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. Burada dağılmamam lazım. Onların önünde değil. *Onun* önünde değil. Bu toplantı ne olursa olsun, Sacha'ya baktıklarında ne görürlerse görsünler, hayatta kalmam lazım. Yetişebilmek için yeterince anlamam lazım.

"Ne yapmalıyım? Neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum."

"Bana yakın dur. Önemli olanları sana anlatırım." Durur, beni o kendine özgü şekilde inceler — sessizce, sanki yargılanıyormuşum ve yetersiz bulunuyormuşum gibi. "Seninle ilgilenebilirler. Onlara kuleden kaçmama yardım ettiğini söylerim."

"Peki ya geri kalanı?"

"Şimdilik ne kadar az bilirlerse o kadar iyi." Sesi yumuşak ama kararlı. Bu, daha fazla zorlamam gerektiği konusunda bir uyarı. "Sadece senin varlığın bile

komplikasyonlara yol açmadan yeterince soru işareti yaratacaktır."

Başka bir şey söyleyemeden, dış kapı çalınır. Sacha dikleşir. Değişiklik ince ama belirgindir. Duruşunda bir değişiklik, çenesini kaldırması. Komuta maskesi ikinci bir deri gibi üzerine yerleşir.

"Geldiler."

Kapı açılır ve Lisandra, yanında beş kişi ile birlikte görünür.

Farklı yaşlardaki üç erkek ve iki kadın, hepsi de uzun süredir hizmet eden Damar Muhafızları ile özdeşleştirdiğim aynı odaklanmış yoğunluğu taşıyorlardı. Gözleri önce Sacha'yı buldu, sonra kısaca bana kaydı.

"*Meshavan Shadowverin*," diyor en yaşlı adam. "*Varamek nul'tor*."

Sadakatle bekledik.

Bu sözler içimde bir şeyler uyandırdı. Sacha'nın bana öğrettiği bir cümleydi, ama şimdi bir rica olarak değil, saygıyla söylenmişti.

"*Varash kavir*." Konuşurken sesi değişiyor, bana karşı kullandığı yumuşak ritimde sessiz bir otorite hissediliyor.

Lisandra masaya doğru ilerler ve oturur, diğerleri de onu takip eder. Ben Sacha'nın biraz arkasında, dikkatleri dağıtmadan izleyebileceğim bir yere otururum. Damar Muhafızları yerlerini alırlar ve her koltuk seçiminin bir tür ifade olduğu hissine kapılırım.

Konuşma hemen başlar, takip etmekte zorlandığım güzel bir dilde hızlı bir diyalog. Bazı kelimeleri ve cümleleri yakalarım: "*Otorite*." *Navirak kavir* — gelecekle ilgili bir şey. *Thornreave* — belki bir yer adı. *Selurin et meresh* — zaman, mesafe.

Kelimeleri takip etmeye çalışmayı bırakıp, bunun yerine yüzlerini incelemeye başladım. İnanmazlık, kabullenmeye dönüşüyordu. Şüphelerin ardında umut parılıyordu. Ve yine, *yine*, bana yan bakışlar.

Kavir selurin? Bu yabancı kim? Ne rol oynuyor?

Lisandra'dan daha yaşlı bir kadın beni özellikle yoğun bir şekilde izliyor. Sacha'nın söylediklerini keserek, konuşurken doğrudan beni işaret ediyor.

Oda sessizleşiyor, tüm bakışlar keskin bir şekilde bana dönüyor.

Sacha sakın ama kararlı bir şekilde cevap veriyor. Bunu kabul etmiyor. Sesi yükseliyor, ses tonu değil, gücü yükseliyor ve parmağını bana doğru uzatıyor.

"*Navirak et Shadowverin kavir telmar?*" Ne dediğini anlamasam da, sesindeki şüpheyi kaçıramıyorum.

Atmosfer değişir, gerginlik havayı yoğunlaştırır.

Sırtımı düzeltip onun bakışlarını karşıladım. Gözlerimi kaçırmayı, çekinmeyi reddedtim. İçgüdülerim ne olursa olsun, korkakça davranmanın daha kötü olacağını biliyordum.

"Ne oluyor?" Sesimi alçaltmayı reddediyorum.

"Senin burada olmanı sorguluyor." Sacha bana bakmıyor. "Neden tam da benim döndüğüm anda bir yabancı ortaya çıkmış olabilir? Bu doğal bir şüphe. Daha fazlası değil."

Sacha'yı ilk selamlayan yaşlı adam araya girer. Sesi alçak ve düzgündür, söylediği her şey anlık fırtınayı yatıştırır gibi görünür. Kadının ağzı incelik, ama daha fazla ısrar etmez ve yavaş yavaş konuşma masanın üzerine yayılmış haritalara ve parşömenlere döner.

Nefes alıyorum, ama nefesim sığ ve düzensiz.

Onlar konuşurken, duvarlara yerleştirilmiş ışık taşları bir kez titrer. Kimse fark etmez gibi görünür, dikkatleri tamamen Sacha'ya ve ona söylediklerine odaklanmıştır.

Sadece ben.

Ama hissediyorum. Yüzeyin altında yükselen gerginlik, sadece odanın içinde değil, içimde de bir baskı oluşuyor.

Rüyamın hatırası tekrar zihnimden geçiyor. Kuzgun. Gölge figür. Unutamadığım sözler.

Shadowverin. Vashna et kavir.

Basınç yükseliyor.

Ağrı parmak uçlarımı sarar, kollarımdan göğsüme doğru yayılır. Vücudumun derinliklerinde bir şey buna tepki olarak atar. Karıncalanma, elektriksel ve yabancı bir his. Bir nefeslik bir süre, gümüş ışık parmaklarımın üzerinde, avucumun içinde, damarlarımın şeklini takip ederek titrer.

Üzerimdeki bir ışık taşı parlar, sonra parçalanır. Kristal parçaları yere yağar, düşerken hala hafifçe parıldayarak, sonra mat bir kayaya dönüşür.

Masadaki herkes geriye doğru sıçrar. Yüzlerinde şok ifadesi belirir ve tüm gözler bana döner.

Şüpheli kadın bir anda ayağa kalkar, eli kemerindeki bıçağa uzanır. Ama bıçağı çekmez. Gözlerinde şimdi başka bir şey vardır.

Tanıma.

"Navirak selurin?" Sesi şaşkın sessizliği yırtıyor. Doğrudan bana bakıyor.

Sacha'nın eli masaya vurur. "*Meshak!*"

Kadın başını sallar ve önüne gelene kadar etrafımda dolandır. "*Navirak selurin?*" Kelimeleri yavaşça tekrarlar.

Odadaki diğer ışık taşları titreşir.

"Ellie." Sacha'nın sesi yumuşaktır. "İyi misin?"

Ona cevap veremem. Ne olduğunu, neden olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, anlamadığım bir şeylerin olduğu. Sacha'nın etrafındaki insanların yüz ifadelerine bakılırsa, bunu korkutucu bulan tek kişi ben değilim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

SACHA

"Kaçmak unutmak anlamına gelmez. Bazı anılar bizimle birlikte koşar." Dağ Eyaletlerinin Aşk Şarkıları

KIRILAN ışık taşı yere dağılır, parçaları taşların üzerinde kayar. Odadaki tüm Damar Muhafızları birden ayağa fırlar. Metal deriye sürtünür ve aniden gerginleşen havada, kaldırılan toz ve soğuk çeliğin keskin kokusu yükselir. Yüzler sertleşir. Şok, çok çabuk şüpheyne, şüphe de açık düşmanlığa dönüşür. Hepsi Ellie'ye yöneliktir.

Sadece Lisandra oturmaya devam eder, yüzünde okunamayan bir ifadeyle, bakışları artık kontrol edemediği bir şekilde öne çıkan kıza sabitlenmiştir.

"Ne yaptı?" diye sorar Lorath, sesinde soru değil suçlama vardır.

"Silahlarınızı indirin." Bu emir, on yıllardır kullanmadığım bir güçle ağzımdan çıkıyor, ama sanki hiç çıkmamış gibi dilimde yerleşiyor. Parmaklarımın ucunda gölgeler kıpırdanıyor, aralarında kimin durduğunu hatırlatıyor. "O size tehdit oluşturmuyor."

Lorath silahını indirmiyor. Duruşu sertleşiyor, çenesi, bu kadar yersiz olmasaydı takdire şayan olacak bir meydan okuma ile sıkışıyor. "Sadece bakışıyla ışık taşlarını yok eden bir yabancı mı?" Yüzü şüpheyne buruşuyor. "Ve onun zararsız olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun?"

Ellie'ye dönüyorum ve bir an için odanın geri kalanı yok oluyor. Siyaset, yapmam gereken planlar, bir zamanlar üstlendiğim role geri dönmek, hepsi önümde gördüğüm şeyin yanında ikinci planda kalıyor.

Gözlerinde gümüş parçacıkları dönüyor, ışık altında parıldıyor ve değişiyor. Ama beni etkileyen gümüşün tuhaflığı değil. Oradaki kafa karışıklığı. Alarm ve ona karşı çevrilmiş onca silahın altında sakın kalmak için gösterdiği çaba.

Ona ne olduğunu anlamıyor.

"O kim?" diye bağılıyor Lorath ve sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Ellie, kelimeleri anlamasa da ses tonundaki tehdidi fark ederek irkilir.

"Yeter!" Yumruğumu masaya vururken bu kelime boğazımdan kopar. Etrafımızdaki gölgeler anında derinleşir, duvarlara yayılır, titreyen ışığı karartır, ta ki tüm oda daha küçük, daha ağır, daha yakın hissedilene kadar. Lorath, öfkesi yerine içgüdüleri galip gelerek, adımını yarıda keser.

Bu gösteri amacına hizmet ediyor. Herkese kim olduğumu, çaba harcamadan neler yapabileceğimi hatırlatıyor. Saygı ve korku arasındaki kırılğan denge korunmalı, özellikle de yıllar süren yokluğumun ardından konumumun hala sağlamlaşmakta olduğu şu anda.

Yine de, çenesi sıkışıyor. Masayı dolaşırken meydan okuma yayıyor ve Ellie'nin önünde duruyor. Aralarındaki gerilim çatırdıyor.

"O kim?" Her kelimeyi yavaşça tekrarlıyor, aralarındaki mesafeden bir meydan okuma gönderiyor.

Ellie'nin arkasında, ışık taşları parıldıyor, önce parlaklaşıyor sonra sönüyor, ritimleri onun hızlanan nefesine uyum sağlıyor. Bu bir tesadüf değil, bir uyarı. Bakışlarım, dengesiz ışıklar ile gözlerinde daha belirgin bir şekilde dönen gümüş arasında gidip geliyor.

Cildi kül rengi, neredeyse saydam hale gelmiştir. Reaksiyon eskisinden daha hızlı ilerlemektedir ve Ellie bunu kontrol edecek araçlara sahip değildir. Durum daha da kötüleşirse, hasar kırık ışık taşlarının ötesine geçebilir.

"Ellie." Sesimi kasten yumuşatarak, onunla Lorath'ın arasına girerim ve dikkatini bana çeviririm. Elim kaldırıp yüzünü bana doğru çevirmek isterim, sonra dururum ve elimi yanıma indiririm. Ona dokunma dürtüsü daha sık, daha doğal hale geliyor. Asla istemediğim ve göze alamayacağım bir yük. "İyi misin?"

Kafasını hafifçe ve ikna edici olmayan bir hareketle sallar. "Ne oldu?" diye fısıldar. "O bendim mi? Ben istememiştim..." Sözlerinde korku hissedilir.

"Sonra konuşuruz. Kalmak mı istiyorsun, gitmek mi?"

"Ben... Kalacağım."

Toplanan Damar Muhafızlarına dönüyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor, şüphe hala havada yoğun, ama ben bunu görmezden geliyorum. Yıllarca hapis yatmak, bir odayı yönetme ya da tedirginliği kendi lehime kullanma yeteneğimi köreltmedi.

"Az önce tanık olduğunuz şey, onun varlığının neden önemli olduğunun tam da nedenidir. O, imkansız olması gereken şekillerde büyüye etki ediyor."

Aralarındaki en yaşlısı olan Telren öne çıkar. Eli, tehdit etmek için değil, düşünmek için kılıcının kabzasına hafifçe konar. Ellie'yi incelerken yüzündeki çizgiler derinleşir. On yıllar önce, ben kendi yeteneklerimi kontrol etmeyi öğrenirken o da oradaydı. Eğitimsiz gücün tehlikelerini çoğu kişiden daha iyi anlar. Ama ağızından çıkanlar bu değildir.

"Sen kehanetten bahsediyorsun, efendim."

"Gözlemlenebilir gerçeklerden bahsediyorum." Mistik yorumlara girmeye niyetim yok. "Kendi gözlerinle gördüğün şeyden."

"Ya da bu bir tesadüftü," diye karşılık verir Lorath, kollarını kavuşturarak. "Işık taşları bazen başarısız olur."

"O gerginleştğinde oldu," diye işaret ediyor Neris. "Hepimiz gördük."

Ellie, onların dikkatli bakışları altında sandalyesinde küçülür. Etrafında hangi sonuçların oluştuğunu en azından kısmen anlamış olmalıdır. İncelenmenin, yargılanmanın, korkulmanın baskısı... Gençliğimden çok iyi bildiğim bir durum.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Gerçekten üzgün görünüyor. "Sadece burada oturuyordum."

Elimi kaldırarak herkesi susturuyorum ve ona dönüyorum. Oda olması gerektiği gibi sessizleşiyor. Burayı kimin yönettiğini hatırlamalarını sağlayalım.

"Işık taşı parçalanmadan önce neler olduğunu anlatabilir misin?"

Etrafına bakınıyor, sandalyede gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Gözlerindeki gümüş rengi biraz azalmış, ama yeterince yakından bakanlar için hala görülebilir.

"Başım ağrıyordu," diyor sonunda, sesi alçak. "Sonra kollarım uyuşmaya başladı, sanki bir uzvum uyuşmuş gibi. Bu his göğsüme yayıldı. Her şey... sıkışmış gibi hissettim. Sonra taş parçalandı."

İlginç.

Henüz duyguları ile bu belirtiler arasında bir bağlantı kurmamış. Tarif ettiği baskı — kollarındaki karıncalanma, göğsündeki sıkışma — ışık taşıyı parçalayan dalgalanma ile çok benzer. Bilinçli değildi. Kontrol edilemiyordu. Bir tepkiydi.

"O bizim dilimizi konuşmuyor." Lisandra öne çıkar, bakışları Ellie'yi parça parça inceler. Taktikçi zihni olasılıkları değerlendirir, değerlendirir iplikleri ve avantajları. "Onun tavırları gariptir"

garip. Bizim kıyafetlerimizi giyse bile, hareketleri farklı. O kim, Lord Torran?" Sesi alçalır. "Meridian'daki herhangi bir yerleşim yerinden değil, değil mi?"

Her cevabı tartıyorum, ifşa etmenin bedelini gizlemenin bedeliyle karşılaştırıyorum. Eskiden hiçbir şey ifşa etmezdim. Bilgi, gereksiz yere harcanamayacak kadar değerli bir para birimiydi. Ama bu insanlar benim yokluğumda bana güvenlerini korudular. Güven, bir ölçüde gerçeği gerektirir ve cevapsız kalan şüpheler sadece daha da büyür.

"Hayır, değil." Her birinin bakışlarını sırayla karşıladım, her biri bakışlarını kaçırmadan devam ettim. Hiçbir maliyeti olmayan ama çok şey kazandıran küçük bir hakimiyet gösterisi. "O, bizim alemimizin tamamen ötesinden geliyor."

Bu açıklama odada bir dalga etkisi yarattı. Telren'in gözleri kısıldı, araştırmacı bir bakış attı. Lorath'ın eli silahını sıktı. Genç liderler tedirgin bakışlar değiştirdiler, sert yüzlerinde batıl inançlar parladı.

"Büyük Bölünme'nin ötesinden mi?" diye sordu biri.

"Bizim dünyamızın bildiği tüm sınırların ötesinden." Sesime nadir bir şaşkınlık katarım, onların kabulünü sağlamak için hesaplı bir hamle. "Onun evi Chicago adında bir yer, bizim bildiğimiz anlamda büyüünün var olmadığı bir alemdeki bir şehir."

Lisandra yavaşça ayağa kalkar, gözleri Ellie'den hiç ayrılmaz. "O, dünyalar arasında mı dolaşıyordu?"

Onun yorumunu ne onaylıyorum ne de reddediyorum. Kendi hikayelerini kendileri oluşturmaları daha yararlı. "O benim çağrımı yanıtladı. Son koruma kalkanları kapanırken, kaçmama yardım edebilecek birini aramak için gönderdiğim bir çağrı."

"Ve tamamen başka bir dünyadan birini mi buldu?" Telren sakalını okşar, şüphe yerini şaşkınlığa bırakır. "Olağanüstü."

"Bu, onun büyüye garip bir şekilde etki etmesini açıklayabilir," diye ekler Neris, korkudan çok düşünceli bir şekilde. "Eğer o bizim doğa kanunlarımızın dışında ise..."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor!" Lorath'ın sesi yükselir, bakışları Ellie'yi yakar. Kırılğan sükunet parçalanmak üzeredir. "Sadece daha fazla soru ortaya çıkarır. Neden o? Onunla bizim dünyamız arasında ne gibi bir bağlantı olabilir?"

Lorath'ın yoğunluğu arttıkça, odadaki atmosfer değişir. Ellie'nin etrafındaki hava, yazın taşlardan yükselen ısı gibi parıldar. Şimdi dikkatle izlediğim için, gücün toplandığını hissedebiliyorum — demir tozu mıknatısa çekilir gibi ona doğru çekiliyor, bilinçli bir yönlendirme olmadan onun etrafında şekilleniyor. Büyü, gölgenin ışığı takip ettiği kadar doğal bir şekilde duygulara tepki veriyor.

Tıpkı benim duygularıma tepki verdiği gibi, ben kontrol etmeyi öğrenmeden önce.

"İster inanın ister inanmayın," diye araya girdim, tehlikeli spekülasyonlardan uzaklaşarak, "onun gelişi, kaçılması imkansız olarak tasarlanmış bir yerden ayrılmamı mümkün kıldı. Bu tek başına onu bizim davamız için değerli kılıyor."

"Peki ya kehanet?" diye sordu Telren. "İnsanların bildirdiği, dünyalar arasında yürüyen bir yabancı hakkındaki rüyalar ve vizyonlar?"

Biraz gerildim. Kehanetler beklentileri şekillendirir. İnsanları daha basit gerçeklerden uzaklaştırır. Asla güvenilmemesi gereken şeylere dayalı eylemlere davet eder.

"Ben şahsen tanık olduğum şeylere odaklanmaya devam ediyorum." Sesim düz. "Rüyalar ve kehanetler olaydan sonra yorumlanır. Hiçbir şeyi öngörmezler."

Lisandra masanın etrafında dolaşarak Ellie'nin önünde durur. Ona dokunmaz, sadece onu inceler, bir askerin savaş alanında zayıf noktaları değerlendirir gibi.

"O her ne ise, varlığı tehlike arz ediyor. Otorite kaçtığını biliyor. Seni çoktan aramaya başladılar. Eğer senin yanında öngörülemez yeteneklere sahip birinin olduğunu keşfederlerse..."

Ellie bana doğru eğilir, vücudundaki gerginlikten hayal kırıklığı açıkça belli olur. "Hakkımda ne diyorlar?"

"Senin varlığının Damar Muhafızları için ne anlama geldiğine karar veriyorlar." Tartışmayı basitleştiriyorum. "Işık taşıyla olanlar, onların düşünmedikleri olasılıkları ortaya çıkardı."

"Benim sihir gücüm yok." Bu seferki itirazı daha zayıf. "Bu şeyler sadece... oluyor. Ben kasten yapmıyorum."

"Ne dedi?" diye sorar Lisandra.

"Kontrolü olmadığını iddia ediyor. Tezahürlerin kasıtlı olmadığını söylüyor." Neris düşük, düşünceli bir kahkaha atar. "Eskiden böyle başlardı. Temizliklerden önce. Veinbloodlar hala güçlüydü. Duygular yoluyla. İhtiyaç yoluyla."

Lisandra başını sallar. "Kasıtlı olsun ya da olmasın, onun varlığı işleri değiştirir. Eğer Otorite onun varlığını öğrenirse..."

Bu, toplantıyı anında ciddi bir havaya sokar. Otorite, kan bağlarını sistematik olarak ortadan kaldırmasına rağmen büyü yapabilen birini keşfederse, tepkisi hızlı ve acımasız olacaktır.

"O benim korumam altında. Beni serbest bırakmada oynadığı rol karşılığında ona bir borcum var. O, Damar'ın koruması altında. Bu odanın dışındaki hiç kimse, bu gece gördüklerinizi veya duyduklarınızı bilmemeli." Her birinin gözlerine tek tek bakıyorum ve onlar da sırayla gözlerini indiriyorlar. Lorath bile. "Anlaşıldı mı?"

Vareth'el et'Varin olarak sözüm, uzun süre ortalarda olmamama rağmen mutlak kalır. Bazı komuta alışkanlıkları asla kaybolmaz.

"Asıl meseleye dönmeliyiz." Konuşmayı önemli konuya geri getiriyorum. "Otorite kaçtığımı biliyor. Karşılaştığımız devriye benim tarifimi biliyordu. Taslaklar yayınlandı. Bu, üst kademeden birinin kuleden sağ kurtulduğumu ve özgür olduğumu bildiği anlamına geliyor."

"Bu bilgiyi gizli tutmaya çalışacaklar," diyor Telren. "Eğer bu haber halk arasında yayılırsa, isyan çıkabilir ve onlar bunu istemezler."

Masaya bir harita serer. Devriye rotaları ve kontrol noktaları kırmızı mürekkeple işaretlenmiştir. "Tüm önemli geçitlerde güvenliği iki katına çıkardılar. Kontrol noktaları güçlendirildi. Dağ geçitleri gece gündüz devriye geziyor."

"Lirien Kulesi kapatıldı," diye ekliyor Lisandra. "Kaynaklarımız Komutan Sereven'in..." Sözüünü kesiyor, ama çok geç. İsim, çekilmiş bir kılıç gibi havada asılı kalıyor.

Benim hapsedilmemin mimarı, benim gibilerin yok edilmesini isteyenlerin başında duran kişi.

Gerginlik dalgası dışarıya yayılıyor. O zamanlar savaşa katılmak için yeterince yaşlı olmayan Damar Muhafızları bile tedirgin bir şekilde kıpırdanıyor. Lisandra'nın bakışları bana yöneliyor ve orada kalıyor.

Bakışlarımı tekrar haritaya çeviriyorum.

"Devam et." "Ama..."

"Devam et *dedim*."

Bir an tereddüt eder, sonra nefes verir ve kendini toplar. "En güvendiği komutanları Ashenvale'e geri çağırıldı."

"Henüz tüm kaynaklarını kullanmaya başlamadılar. Kaçanları gizlemeye çalışıyorlar. Bu tereddüt bize dar bir fırsat penceresi açıyor."

"Ne için fırsat?" diye sorar Lorath.

"Benim olanı geri almak için." Sözler basit. Ama uygulaması kolay olmayacak. "Benim saklanacağımı düşünüyorlar. Hemen saldırı yapacağımı tahmin etmiyorlar."

Telren başını sallar. "Açık savaş için yeterli sayımız yok."

"Saklanmak sana ne kazandırdı? Hayatta kaldın, evet. Ama bu onların genişlemesini durdurmadı."

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Lisandra'nın sesi tarafsız, ama gözleri keskin. "Üstün güçlere karşı saldırı mı başlatmamızı istiyorsun?"

"Hayır, ama onların sahip olduklarına ihtiyacım var. Lirien Spire'dan olabildiğince uzak durmamı bekleyeceklerdir." Haritada Ashenvale'i işaret ediyorum. "Bu da burayı

beni arayacakları son yer olur."

Sessizlik odayı kaplar, çünkü söylediklerimin anlamı anlaşılmıştır. Neris ilk olarak sessizliği bozar, sesinde inanamama duygusu vardır.

"Ashenvale'e sızmak mı istiyorsun?"

"Sızmadan daha fazlasını yapmak istiyorum. Lirien Spire'a girip benim olanı geri almayı planlıyorum. Onlar ne olduğunu anlamadan saldırı yapacağım."

"İmkansız!" diye bağırır Lorath.

"Ne düşünüyorsun?" Lisandra onun patlamasını görmezden gelir.

"Hedefli bir operasyon. Çok küçük bir ekip, belirli bir amaç. Ne olduğunu anlamadan girip çıkacağız." Haritada rotaları izliyorum. "Bir mesaj gönderecek bir darbe."

Sonraki bir saat boyunca, olasılıkları parçalayıp yeniden inşa ediyoruz. Otorite savunmaları, Damar Muhafızlarının yetenekleri, Ashenvale'in dış yapılarında dokunmuş zayıflıklar. Benim yokluğumda yükselen liderler ve buna katlananlar, ben oradan ayrıldığımdan beri değişen şeyler hakkında bilgi veriyorlar.

Ellie başından sonuna kadar sessiz ve hareketsiz kalır. Etkileşimlerimizi büyük bir dikkatle izler ve birden fazla kez, masanın karşısından benim bakışlarımla karşılaşır.

Kırık ışık taşı temizlenmiştir, ancak yok edilmesi toplantı boyunca havada asılı kalır. Lisandra'nın birkaç kez, kirpiklerini indirerek onu izlediğini ve bu garip yarattığı kendi mantığına uydurmaya çalıştığını fark ederim.

Toplantı bittiğinde, ayrılırken her üyeye emirler veriyorum: istihbarat toplama görevleri, kaynak kaydırmaları, gerçekleşirse mutlaka başarılı olması gereken bir saldırı için zemin hazırlığı. Veinwardens üyeleri tek tek dışarı çıkıyor, her birinin ardından ağır kapı kapanıyor, sonunda sadece Lisandra kalıyor.

Masada durarak, yalnız kalana kadar bekliyor.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Kollarını kavuşturur, bakışları beni gençliğimdeki, konumumun deneyimle eşdeğer olduğuna inandığım zamanları hatırlatan bir şekilde üzerime sabitlenir.

"Bu kadın her şeyi değiştiriyor. Onun gelişinin ne anlama gelebileceğini anlıyor musun?"

"O temsil ediyor bir potansiyel bir Hiçbir şey daha olarak belirlenmemiştir."

"Telren az önce rüyalarından bahsetti. Ama bir şeyi anlamalısın. Bunlar sadece dağınık hikayeler değildi. Meridian'da haberciler olmadan yayıldılar. Kimse emretmedi. Kimse öğretmedi. Hiç tanışmamış insanlar aynı kelimeleri rüyalarında gördüler."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kehanet kavramı beni her zaman rahatsız etmiştir — çok kolay manipüle edilebilir, amaçlara hizmet etmek için çok kolay çarpıtılabilir. Yine de, Ellie'nin gelişinin zamanlaması, bağlayıcılık üzerindeki etkisinin doğası, tesadüf giderek yetersiz bir açıklama gibi görünüyor.

"Gölgeler uzadığında ve şafak vakti geldiğinde," diye fısıldadı, sesi uzun zamandır hafızasına kazınmış bir şeyin ritmini taşıyordu. "Damar bir kez daha akacak. Dünyalar arasında, bilgimizin sınırlarının ötesinde yürüyen biri tarafından getirilecek."

Nevik, Ravencross'ta da aynı sözleri söylemişti. O zamanlar bunları önemsememiştım. İnanacak bir şeye ihtiyaç duyan çaresiz erkek ve kadınlar tarafından kehanete dönüştürölmüş batıl inançlar.

"Ama dahası var," diye devam eder, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan. "Daha sonra gelen vizyonun devamı, daha uzak yerleşim yerlerinde yaşayanlar tarafından bildirildi."

Sessiz kalarak devam etmesine izin verdim.

Derin bir nefes aldı. "*Gölgenin gittiği yere fırtına da gider ve boşlukta uyuyan şeyi uyandırır.*"

Bekledim, ama o sessiz kaldı. Bu sözler, henüz kabul etmeye hazır olmadığım olasılıklarla yankılandı. Fırtına. Gölge. Ellie'den yayılan gümüş ışık. Aklım, dağın çöktüğü anı hatırladı. Gölgelerimde gümüşün kenarını yakaladığımı sandığım anı.

Bağlantılar çok uygun, çok mükemmel, sorgusuz sualsiz güvenmek için fazla mükemmel.

"Bu rüyalar ne zaman başladı?"

"Senin ölümünden üç ay sonra. Başta ciddiye almadık. Birçoğu, kanıtlara rağmen senin geri dönebileceğine inanıyordu. Ama aynı cümleler, iletişim kurmanın imkânsız olduğu yerleşim yerlerinde de görölmeye başlayınca... kayıt tutmaya başladık."

"Ve bu görüntülerde öngörölen yabancının Ellie olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Kanıt olmadan hiçbir şeye inanmam, bunu bana sen öğrettin. Ama ben kalıpları izlerim. Başka bir dünyadan biri gelir. Sen kaçarsın. Işık taşı parçalanır. Bunlar tesadüf değil."

Kapıya doğru adım atar. "Ama daha fazlası var, yıllar boyunca bir araya getirdiğimiz parçalar. Hepsini dinlemelisin. Ama

bu gece değil."

Eli göğsüne hafifçe dokunur, sonra dudaklarına yükselir ve tekrar yanına iner. Sesi, tekrar çıktığında, hem emir hem de saygı taşır.

"Bu gece, dönüşünü kutlayacağız. *Shadowverin'in* dönüşünü... *Vareth'el'in*. Ve yarın, Ashenvale'e dönüş yolunu planlayacağız."

İzin beklemeden ayrılır ve ben de gitmesine izin veririm.

Uzun bir süre masada kalır, sessizliğin eski, tanıdık bir dost gibi etrafımı sarmasına izin veririm. Ashenvale'den bahsedilmesi daha karanlık düşünceleri beraberinde getirir. Sadece çalınanları geri almak değil, yılanın başındaki adamlarla yüzleşmek de. O, Ashenvale'in koridorlarında dolaşır, beni avlayan güçlere komuta eder ve benim yöntemlerimi yaşayan herkesten daha iyi bilir. O benim en büyük tehdidimdir.

Ellie hareket edip sandalyesini yere sürtünce, onun orada olduğunu hatırlıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

Gözlerimi haritadan ayırmadan, parmağımın ucuyla Ashenvale çevresindeki rotaları takip ediyorum, risklerin kazançlardan daha ağır bastığı, gölgelerin gözetleme kuleleri arasında fark edilmeden kaybolabileceği yolları ezberliyorum. Onun sorusu basit bir cevaptan daha fazlasını gerektiriyor, ama şu anda ne olacağı çok fazla değişkene bağlı. Yetkililerin hareketleri, Veinwarden'ın sadakati, Ellie'nin gelişen yeteneklerinin istikrarsızlığı ve benden alınanları geri alma ihtiyacım.

"Yeteneklerinin nasıl ortaya çıktığını biz belirliyoruz," diyorum sonunda. "Ve bunların korku veya sıkıntı anlarında tepki vermek yerine niyetle kontrol edilip edilemeyeceğini." Kafamı kaldırıp onu dikkatle izliyorum.

"Bunu kontrol edebileceğimi mi düşünüyorsun?" Sesinde şüphecilik var, ama altında başka bir şey yatıyor. Umut, belki. Ya da umut etmenin korkusu.

"Bilmiyorum, ama yine *de* denemeliyiz."

"Peki ya eve dönüş yolum?" Gözleri benimkini arıyor, ona veremeyeceğim sözler arıyor. "Bu, eve dönüş yoluma yardımcı olacak mı?" Sesinde özleminden daha fazlası var. Hayatta kalma arzusu var. Onu sonsuza kadar burada tutmayacak bir yolun sonu olduğuna inanma ihtiyacı var.

"Bu dünyanın büyüyle olan bağlantın, buraya nasıl geldiğini ve nasıl geri dönebileceğini anlamanın anahtarı olabilir." Her kelimeyi dikkatlice seçiyorum. Bu bir yalan değil. Ama aynı zamanda onun güvenebileceği bir gerçek de değil.

Dünya sınırları büyü ile doğuştan gelen güç arasındaki etkileşim ne basit ne de öngörülebilir. Bu, eşiklerin, niyetlerin ve asla var olmaması gereken bağları şekillendirme veya koparma iradesinin hassas bir mimarisi.

niyetler ve asla var olmaması gereken bağları şekillendirme veya koparma iradesinden oluşan hassas bir mimaridir.

Ama şu anda önemli olan şey daha basit. Kontrolünü geliştirmek. Henüz anlamadığı gücü dengelemesini öğretmek, böylece zamanı geldiğinde - kendini savunmak ya da evine geri dönmek için bir yol açmak için - hazır olması.

"Ne zaman
başlıyoruz?" "Yarın."

Bunu, kuleden beri beni büyüleyen aynı olağanüstü uyum yeteneğiyle kabul ediyor. Şiddetten büyüye, komplolara kadar tanık olduğu her şeye rağmen geri adım atmıyor. İlerlemeyi, öğrenebileceği ve kontrol edebileceği şeylere yönelmeyi seçiyor.

Önümüzdeki günlerde önemli olacak olan, kehanet veya güçten çok budur. Çünkü damarlarında akan ne olursa olsun, aramızda ne tür bir bağlantı olursa olsun, bu bağlantı onun iradesine yanıt verir, eğitimsiz ama güçlüdür.

Ve irade, amaca göre bilenmiş olduğunda, daha önce krallıkları yıkmıştır.

Yirmi Beşinci Bölüm

ELLIE

*"Damar kırılmaz. Geri çekilir. Yeterince beklersen, geri döner." Toprak
Damarı Bilgeleri'nin sözleri*

Sacha'nın bana tahsis ettiği odanın taş zemininde adımlarımı hızlandırıyorum, her adımım kalbimin hızlı atışlarını yansıtıyor. Hafızamda ışık taşının patlaması tekrar tekrar canlanıyor. Çatlak, gümüş rengi patlama, şaşkın sessizlik. Parçaları temizlediler ve toplantılarına devam ettiler, ama gözleri sürekli bana dönüyordu, temkinli ve sorgulayıcı.

Değişiyorum. Artık bunun sadece korku ya da adrenalin olduğunu iddia edemem. Bu gerçek. Buradaki büyüü çekiyor, duygularım kaybolduğunda onu çarpıtıyor. Derimden parıldayan gümüş ışık hayal ürünü değildi. Işık taşının patlaması tesadüf değildi. *Herkes* gördü. Yüzlerindeki korku, merak ve şüphe karışımı, itiraf etmek istemediğim şeyi doğruladı.

Tahmin edilemez bir şeye dönüşüyorum, dünyanın nasıl işlediğine dair anlayışımın dışında kalan bir şeye.

Sert bir vuruş, düşüncelerimin döngüsünü kesintiye uğrattıyor. Cevap veremeden kapı açılıyor ve Sacha içeri giriyor, hareketleri keskin, kontrollü, sadece varlığıyla odadaki enerjiyi yeniden şekillendiriyor.

"Bu akşam için bir toplantı düzenlendi." Sesinde, tam olarak bir emir sayılmayacak ama yine de itaat edilmesini bekleyen, o belirgin ton vardı. "Dönüşümü kutlamak ve morali yükseltmek için."

"*Parti* mi?" Durumumuz göz önüne alındığında bu fikir saçma geliyor. "Bütün bu olanların ortasında mı?"

"Bunu yapmak için daha iyi bir zaman olabilir mi?" Parmakları dalgın dalgın hareket ediyor, parmak uçlarında gölgeler toplanıyor. Bu, giderek daha sık olan bir şey. "Umut, silahlar veya bilgiler kadar değerli bir kaynaktır. Belki de daha da değerlidir. Otorite, bu insanlardan bir gün her şeyin değişebileceğine olan inançları dışında her şeyi aldı."

'ın yüzünd 'da bir şey parıldadı — sorumluluk, belki de suçluluk. Ama bu muhtemelen sadece benim hayalimdir.

"Dönüşüm, onlara uğruna savaştıkları her şeyin kaybolmadığını hatırlatıyor."

Yüzü her zamanki gibi okunaksız, ama ağzının etrafındaki gerginlik, bu kutlamanın ne kadarının onlar için, ne kadarının kendisi için olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Bunların benimle ne ilgisi var?" Cevabı zaten tahmin ediyorum.

"Senin de gelmen bekleniyor. Lisandra uygun kıyafetleri ayarladı."

Ona göz kırptım. "Uygun kıyafet mi? Ne gibi demek istiyorsun... *parti* elbisesi gibi mi?"

"Buradaki Damar Muhafızları, resmi toplantılar da dahil olmak üzere çeşitli durumlar için gerekli malzemeleri bulundururlar."

"Kaçaklar için gizli bir resmi kıyafet stoğu olduğunu mu söylüyorsun?"

Gülümsemiyor. "Görünüş önemlidir. Özellikle de kargaşa dönemlerinde."

Başka bir şey söyleyemeden, kapı tekrar çalınır. Kapı açılır ve koyu renk saçlarına karmaşık örgüler yapılmış, kolları kumaşlarla dolu genç bir kadın belirir.

"*Vashira*." Küçük bir selam verir. "*Kavir meresh selurin*."

Sacha ona başını sallar ve birkaç kelime konuşurlar, sonra bana döner.

"Elbisen için ölçülerini almak istiyor."

"Bu etkinliğe ne giyeceğimi gerçekten merak mı ediyorsun?"

"Bu sadece kıyafet meselesi değil, Ellie." Sorularıma karşı gösterdiği sonsuz sabır beni sinirlendiriyor. "Bu, nasıl görüldüğün ve algılandığınla ilgili. İlk izlenimler çok önemlidir, özellikle de benimle birlikte geleceğinle ilgili sadece söylentiler duymuş olanlar için."

Genç kadın biz tartışırken sabırla bekliyor... Aslında *ben* tartışırken. O sadece orada duruyor. Sacha ona başını sallayınca, kadın yaklaşıyor, kollarını açıyor ve beni işaret ediyor.

"Seni ölçmek istiyor. Nasıl durmanı istediğini gösteriyor."

Bir saniye ona bakıyorum, sonra dramatik bir şekilde iç çekip, maksimum etki için başımı geriye atıyorum. Bu performans, onunla tanıştığımdan beri belki

üç kez gördüğüm bir şey kazandırır: ağzının köşesindeki bir seğirme, tam bir gülümseme değil ama ona çok yakın. Kontrolündeki bu küçük çatlak küçük bir zafer gibi gelir ve kendi dudaklarımda beliren gülümsemeyle mücadele etmek zorunda kalırım.

Kadının ölçümlerini yapmasına izin veriyorum, yönlendirildiğinde kollarımı kaldırıyor, söylendiğinde dönüyor. Çalışırken kendi kendine mırıldanıyor.

"Peki, bu parti." Omuzlarımı ölçebilmesi için pozisyonumu değiştiriyorum, o neredeyse gülümsemeyi tetiklediğim için hala garip bir şekilde kendimle gurur duyuyorum. "Ne olacak?"

"Bu benim dönüşümün kutlaması. Bu törende, benim konumumu onaylayacak olan Veinwarden liderleri resmen tanıtılacak. Ardından, amacın yeniden teyit edilmesi olacak." Yüzündeki ifade değişmese de, ses tonunda bu törenin sıkıcı olduğunu düşündüğünü gösteren bir ima var. "Ardından, daha geleneksel ve rahat bir kutlama olacak. Yemek, müzik, dans."

"Konumunuz mu?" Açıkça bilgi almaya çalışıyorum. "Meridian'da kalan tek Veinblood."

Ama bunun daha fazlası olduğunu biliyorum. O, sadece sihirli güçlere sahip birinin geri dönüşünden daha fazlası.

Genç kadın ölçümlerini bitirir, Sacha ile birkaç kelime daha konuşur ve sonra ona son bir nezaket göstererek ve bana doğru başını sallayarak ayrılır.

"Birkaç saat sonra elbisenle geri döneceğini söyledi. Toplantı alacakaranlıkta başlayacak."

"Ya gitmek istemiyorsam?"

Kaşları yukarı kalkar, ince bir hareketle çok şey ifade eder. Bir elini aramıza uzatır, parmaklarının arasında duman gibi emir bekleyen gölgeler kıvrılır. Karanlık yoğunlaşır, içine çeker, neredeyse elle tutulur bir şey haline gelir. Beni işaret ettiğinde, dallar açılır ve bileğimi sarar.

"Seni katılmaya zorlayabilirim, Mel'shira." Sesi alçak, neredeyse kayıtsız ve yumuşaktı. Ses tonundaki yumuşaklık, gösterdiği güçle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Mel'shira? Bunu daha önce de söylemişti. Anlamını sormadan, iki parmağını şıklatır ve gölgeler beni çeker. İlerlerken tökezlerim, aramızdaki mesafe daralırken nefesim kesilir. Serbest elim göğsüne dayanmak için yükselir ama durur, aramızdaki boşlukta asılı kalır.

Bileğimi tutuşu acı verici değil, ama bir an için, beni uyarıyor mu, alay mı ediyor, yoksa direnmeden önce beni ne kadar yaklaştırabileceğini mi deniyor, anlayamıyorum.

direnmeye çalışmadan önce beni ne kadar yaklaştırabileceğini görmek için mi.

"Tabii ki yapmayacağım. Bu tamamen senin seçimin."

Beni bırakıyor, gölgeler dağılıyor, bileğimde sadece hafif bir baskı hissi ve aramızdaki mesafeyi ne kadar kolay kapattığının hatırası kalıyor.

"Ama yokluğun, ikimizin de henüz cevaplamak istemediğimiz sorular doğuracak."

Kalbim hızla çarparak olduğum yerde donup kalırım. Başını hafifçe eğerek onaylar, sonra arkasını döner. O ayrılırken kalbim hala hızla atmaktadır, ceketiyile kapı çerçevesine sürtünür.

Gölgelerin dokunduğu bileğimi ovuşturuyorum, cildim onların izinden karıncalanıyor. Onun peşinden gidip, bir açıklama, az önce olanlarla ilgili daha net bir açıklama talep etmeyi düşünüyorum, ama yapmıyorum. Gerçek şu ki, bir açıklama istediğimden emin değilim.

Neden toplantı hakkında tartıştığımı bile bilmiyorum. Gidecek başka bir yerim yok ki.

Yatağa uzanıp, şilteye yayılıyorum ve Mira'nın derslerinde öğrendiğim kelimeleri tekrar etmeye çalışıyorum. Akşamdan dikkatimi başka yere çekecek herhangi bir şey. Ama zihnim sürekli ışık taşına ve sonrasında herkesin bana bakışlarına dönüyor. Yüzlerindeki şüphe, korku ve merak, itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor beni.

Daha da kötüsü, düşüncelerimin, gölgelerin bileğimi saran hissine, beni kendine çekip sonra bırakmasına kayması. Parmaklarının havada çırpınması.

Ve Sacha'nın maskesinde bir çatlak gördüğüm o kısa an.

O neredeyse gülümseme.

Önemli olmamalıydı. Hiçbir anlamı olmamalıydı... ama nedense, vardı.

Kapının keskin bir şekilde çalınması beni uyandırır ve kafamı karıştırır. Kapı açılırken çok hızlı bir şekilde otururum ve gözlerimi kırıştırırım. Öğleden sonra akşama dönerken birkaç kadın gelir. Sadece giysiler değil, buharlı su dolu leğenler, taraklar ve kozmetik ürünleri olduğunu düşündüğüm şeyler de getirirler.

İçlerinden biri yatağıma bir elbise koyar. Tamamen karanlık basmadan önce gece yarısı gökyüzü gibi parıldayan, nefes kesici derin mavi bir kumaş. Gümüş işlemeler, yakada ve kollarda ışığı yakalayan ve tutan desenler oluşturur.

Beklemediğim bir şekilde güzel ve onu görünce nefesim kesiliyor. Eğer giyersem, buraya aitmişim gibi görüneceğim. Ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

"*Vashna tem, Ellie. Kavir meresh Shadowverin naresh.*" Beni şaşırtan bir nezaketle eğildi.

Onun davranışına şaşkın ve donakalmış bir şekilde orada dururken, iki adam büyük bir bakır küvet getirip giderler ve kadınlar onu suyla doldurmaya başlarlar. Doldurulduktan sonra geri çekilirler ve lideri olduğunu düşündüğüm kişi küveti işaret eder.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tereddüt ediyorum. Banyo yaparken odada başka insanların olması fikri, bildiğim her şeyle çelişiyor. Ama mantıklı bir itirazda bulunamadan, onlar çoktan bana uzanmışlar bile — parmakları giysilerimin bağcıklarını ustaca çözüyor, kekeleyişim itirazlarıma nazıkçe gülüyorlar.

Ellerini, bunu binlerce kez yapmış insanların rahat güveniyle hareket ettiriyorlar, her gevşetilen bağ ile direncimin katmanlarını soyuyorlar. Yarı çıplak kaldığımda, boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklık, buharlı banyo ile hiçbir ilgisi yoktu. Çöl geçişleri, dağ kaymaları, şiddet olaylarına tanık oldum. Yine de bu kadınlar, rahat kahkahaları ve çevik elleriyle, beni tüm bunlardan daha fazla çıplak hissettiriyorlar.

Burnumdan sertçe nefes veriyorum, Meridian'ın dünyayı benim dünyevi anlayışımla tam olarak örtüşmeyen pek çok geleneğine teslim olduğum gibi, bu ritüele de teslim oluyorum.

Suya girdiğimde, su sıcaktı, otlar ve daha tatlı bir şeyin kokusuyla doluydu. Ellerinin altında başımı geriye yaslayıp işlerini yapmalarına izin verdim. Saçımı yıkadılar ve cildimi, utanç duyacak yer bırakmayacak kadar hızlı ve titiz hareketlerle ovdular. Onların işini yapar gibi yaklaşımı rahatsızlığımı biraz hafifletiyor, ama sadece biraz. Daha... kişisel anlarda kendimi tavana sabit bir şekilde bakarken buluyorum, dişlerimi sıkıp nefeslerimi sayıyorum ve kendime bunun bikini ağdasi yaptırmak gibi bir şey olduğunu söylüyorum... ki bunu hiç yaptırmadım.

Bakımları boyunca kadınlar kendi aralarında sohbet edip gülüyorlar, jestler ve gülümsemelerle beni sohbetlerine dahil etmeye çalışıyorlar. Sözlerini çoğunlukla anlamıyorum, ama sıcaklıklarını anlıyorum.

Banyo bittiğinde beni dışarı çıkarıyorlar ve yumuşak bezlerle sarıyorlar, saçımı havluyla kuruluyorlar ve sonra beni alçak bir sandalyeye yönlendiriyorlar.

Biri diz çöküp cildime yağ sürüyor, kokusu baş döndürücü ve tanıdık değil, diğeri ise nemli saçlarımı ustaca ve nazik parmaklarıyla tarıyor. Hızlı hareketlerle saçlarımı bölümlere ayırıyor, tepe ve yanlara karmaşık örgüler örerken, geri kalanını sırtımda serbest bırakıyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve onların çalışmasına izin veriyorum. Bir saniye için bunun normal olduğunu hayal ediyorum. Bu dünyaya ait biri olduğumu

dünyaya ait biri olduğumu, iki gerçeklik arasında sıkışmış garip bir yarı şey olmadığımı hayal ediyorum.

Bana giydirdikleri iç çamaşırları basit ama rahat. Göğüslerimi sıkıştırmadan destekleyen yumuşak bir bant ve şortları andıran altlar.

Elbisemi kaldırdıklarında, başımdan geçirmiyorlar. Bunun yerine, dikkatlice içine girmemi sağlıyorlar. Kumaş etrafımda yükseliyor, cildime fısıldıyor, omurgam boyunca uzanan küçük gümüş kopçaları takarken serin ve ağırlıksız.

Ellerinizi emin, bedenime yapışmadan bedenimi saran korsajı ayarlıyor, kollarımı dirseklerimin hemen altına gelecek şekilde düzenliyor. Etek, hareket etmediğim sürece gizli kalan yan yarıklarla, ayak bileklerime kadar düzgün kıvrımlarla düşüyor. Fedakarlık olmadan hareket. Zırh olmadan zarafet.

Ayaklarıma, elbiseyle aynı gece mavisi renkte boyanmış, aynı takımyıldızı desenleriyle gümüş ipliklerle işlenmiş yumuşak deri terlikler giydiriyorlar.

Ancak memnun kaldıklarında kozmetik ürünlerine geçiyorlar. Yüzüme pudra sürerken, göz kapaklarıma ve dudaklarıma ruj sürerken hareketsiz oturuyorum. En çok zamanımı gözlerime ayırıyorlar, aralarında alçak sesle konuşuyorlar, benim anlamadığım bir şeyi tartışıyorlar.

Sonunda beni cilalı metal bir aynaya götürdüklerinde, bana bakan kadını tanıyamıyorum.

O kadın... başka bir dünyadan gibi görünüyor. Zarif. *Sakin*.

Tozla kaplı gezginlerden hiçbir iz kalmamış, Chicago'da kışlık giysileriyle çöle düşen kızıdan hiçbir iz kalmamış.

Gözlerim bile farklı görünüyor. Artık sadece kahverengi değil, gümüş ve koyu mavi çizgilerle kaplı, göz bebeklerimden dışarıya doğru yayılan, sanki canlı bir şey gibi.

Kadınlardan biri memnuniyetle gülümsüyor. "*Vashira selurin*," diyor yumuşak bir sesle.

Güzel görünüm.

"*Narem*." Minnettarlığımı ifade etmek için daha iyi kelimelerim olmasını dilerdim.

Eşyalarını toplayıp odadan çıkıyorlar, geride sadece hafif bir bitki kokusu ve fazla sessiz bir oda bırakıyorlar.

Yatağın kenarına oturup, parmaklarımı kolumdaki gümüş nakışların üzerinde gezdiriyorum. Desenler sadece süs değil. Bir takımyıldızları oluşturuyorlar. Yıldızlar, benim anlamadığım bir dili konuşan şekiller ve çizgiler halinde düzenlenmiş.

Dikişli çizgileri dalgın dalgın izliyorum, sessizlik etrafımı sarıyor. Bu elbiseyi giyersem.

Bu gece kaleden geçersem.

Eğer Sacha'nın yanında durursam, onlar eğilip fısıldarken... Bu beni ne yapar?

Kapımın çalınmasıyla başımı kaldırıyorum. Girmesine izin verdiğimi söylediğimde kapı açılıyor ve Sacha içeri giriyor. Beni görünce aniden duruyor, bir ayağı hala havada.

Onu saran sessizlik mutlak. Sadece fiziksel hareketsizlik değil, sanki etrafındaki hava bile durmuş gibi, hareketin tamamen kesilmesi. Bir an için, taktığı maske, bir kalp atışı kadar bir süreliğine kayar, sonra tekrar yerine oturur. Ama ben bunu fark ederim. Nadiren istemeden bir şeyleri ele veren gözlerinde gerçek bir şaşkınlık.

Ayağa kalkarım, ellerimi uyluklarımın üzerinde gezdiririm, elbisenin vücuduma ilk kez bu kadar iyi oturduğunun farkındayım. Ama beni rahatsız eden, cildime değen ipek değil, onun bakışlarının her çizgiyi bulup üzerinde durmasıdır.

"Gitmemize ne kadar var?"

"Fazla değil." Sesi her zamankinden daha sert, boğazında takılan kelimeleri temizlemeden önce biraz duraksıyor. "Birkaç dakika."

Gözleri yine üzerimde dolaşıyor. Ve ben de ona bakmaya, *gerçekten* bakmaya izin veriyorum.

Pratik seyahat kıyafetleri yok olmuş, onu daha keskin, daha otoriter birine dönüştüren resmi kıyafetler onun yerini almış.

Siyah üzerine siyah üzerine siyah. Tunik, pantolon ve baldır ortasına kadar uzanan uzun bir ceket, hepsi onu daha uzun, daha geniş gösteren bir hassasiyetle kesilmiş. Gümüş işlemeler ceketin kenarlarını süslüyor, ama benimkinde yıldızlar varken, onun desenleri daha karanlık bir şeyi andırıyor. Akıp giden, kendi içine katlanan gölgeler. Kılıcı kalçasında asılı, kınının karanlığı sanki canlıymışçasına hafifçe dalgalanıyor.

Bu gece onda farklı bir şey var.

Çenesi temiz bir şekilde traşlanmış, yüzünün keskin hatları lamba ışığını yansıtıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor, gece yarısından daha koyu, ama daha önce gördüğümünden daha düzgün, sanki o küçük vahşilik bile dizginlenmiş gibi. Sadece tek bir ince örgü kalmış, şakağına sarkmış, içine üç koyu renk boncuk dokunmuş.

Işığı yakalamıyorlar. Onu *içiyorlar*. Ama değişimi gerçekten ortaya çıkaran onun gözleri.

Serbest bırakılmış gücünün tam siyahlığı değil, ama eskisinden daha koyu. İrislerin hemen arkasında hareket eden gölge, ince ama yanlış anlaşılması imkansız. Kulede, dağlarda, hatta birkaç gün önce Ravencross'ta olmayan bir derinlik.

Tanıştığım mahkum tamamen yok olmuş. Şimdi karşımda duran şey tamamen başka bir şey.

Ve bu sadece görünüşüyle ilgili değil.

Kendini tutuş şekli. Sıradan görünmek için genellikle gösterdiği tüm dikkatli kısıtlama ortadan kalkmış. Artık daha dik duruyor, omuzları dik, çenesi hafifçe kaldırılmış, bu da ona bir tür kibir katıyor - gürültülü, küstah bir kibir değil, artık kim olduğunu saklamaya niyetli olmayan birinin sessiz kesinliği. Sanki gizlemek yerine komuta etmek için doğmuş bir role tamamen geri dönmüş gibi.

Birkaç uzun saniye boyunca, sadece bana bakıyor.

"Sen..." Durur, sözlerini yeniden düşünür gibi.

"Farklı mı?" diye soruyorum, çünkü sessizlik çok uzadı ve onu bozmak için bir şeyler, *herhangi bir şey* söylemem gerekiyor.

"Değişmiş." Sözcük yumuşaktır. "Elbise sana yakışmış."

Bu iltifat beni hazırlıksız yakaladı ve yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim. Çok uğraştılar."

"Bu hem stratejik hem de sembolik bir hareket." O odanın içine doğru ilerliyor, her adımda aramızdaki mesafe azalıyor. "Bu geceki görünüşün büyük etki yaratacak. İlk izlenimler önemlidir, özellikle de söylentileri duymuş ama hiçbir şey görmemiş olanlar için."

Ve işte böylece, manipülasyonlar geri döndü.

Sacha ile geçirdiğim her an, kaçınılmaz olarak hesaplı bir alt yapıyı ortaya çıkarıyor. Buna şaşırmamalıyım. Onu kulede ilk gördüğümünden beri zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. Orada beni zihinsel satranç tahtasındaki bir başka piyon haline getirmişti.

Ama yine de canımı yakıyor. Hala yutamadığım acı bir tat bırakıyor. Bir kez olsun, bir amaca hizmet ettiği için değil, içinden geldiği için bir şey söyleseydi nasıl olurdu?

"Yani, ben senin muzaffer dönüşünün bir parçası mıyım?"

"Alet değil. Önemli bir faktör." Bir kol mesafesi uzaklıkta durur, bakışları sabittir. "Anlamalısın, Ellie. Varlığın her şeyi değiştiriyor, hem benim için hem de onlar için. Nasıl karşılanacağını, bundan sonra olacakları etkileyecek."

Kollarımı oynatıyorum. "Peki nasıl davranmalıyım? Madem her şey planlanmış."

"Kendin ol."

Ben burun kıvrıldığımda, o başını sallar ve dudaklarında yine o neredeyse gülümseme gibi bir ifade belirir. "Bu dünyaya karşı gösterdiğin doğal tepkiler, benim önerebileceğim herhangi bir rolden daha fazla

daha fazla gerçeklik taşıyor. Bu, rol yapmaktan daha değerli."

Ses tonundaki bir şey başımı kaldırmamı sağlıyor. Gözlerine baktığımda, siyasi manevralarla hiçbir ilgisi olmayan bir yoğunluk görüyorum.

"Başkalarını yıkacak koşullara sürekli olarak uyum sağladın. Yeni bir dünyayla, deneyimlerinin ötesinde tehlikelerle karşılaştın ve *yine de* hedefini aklından çıkarmadın." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu direnç çok güçlü, Ellie. Herhangi bir elbise veya törenden daha değerli."

Beklenmedik övgü savunmamı yıkıyor. Bu da onun oynadığı oyunun bir başka hamlesi mi? Yoksa aramızdaki nadir bir gerçeklik anı mı? Yüzünde ipuçları arıyorum, ama ifadesinde yoğun odaklanmanın ötesinde bir şey yok.

Sözcükler boğazımda takılır — teşekkürler, kovulma, meydan okuma — hepsi ortaya çıkmak için yarışır. Bir cevap formüle edemedim, başka bir kapı çalması kadınların geri döndüğünü haber verir. Bariz bir heyecanla içeri girerler ve anı bozarlar. Sacha'yı görünce dururlar ve hemen reverans yaparlar.

"*Vashna tem, Shadowverin.*"

"*Narem.*" En yaşlı olana doğrudan seslenir ve o başını sallar, kısa bir cevap verir ve diğerlerini odadan çıkarır.

"Hazır mısın?" Bana kolunu uzatır.

Elimi koluna koyuyorum, kumaş parmaklarımın altında beklenmedik bir şekilde yumuşak ve biz de kadınları takip ederek dağ kalesinin derinliklerine doğru kıvrılan geçitlerden geçiyoruz. Geçitler çoğunlukla boş, herkes önümüzde toplanmış, uzaklardan gelen sesler ve müzik, ilerledikçe giderek yükseliyor.

Toplantı salonuna yaklaştıkça ortamdaki gürültü yoğunlaşıyor. Kahkahalar, fincanların hafif tıkırtıları, düşük sesli konuşmalar taş duvarlarda yankılanıyor. Sacha girişin hemen önünde durup bana dönüyor, varlığı havada dolaşan beklentiye bastırıyor.

"Bu onlar için önemli." Sesi alçak, ama sözlerinin altında derin bir anlam yatıyor.

"Anlıyorum." Ve gerçekten anlıyorum. Bu insanlar on yıllardır umutsuz bir savaş veriyorlar. Sacha'nın dönüşü, onların artık inanmayı bıraktıkları bir şeyi temsil ediyor. *Umut.*

Kapılar açılır ve dağın kalbinden oyulmuş geniş bir oda ortaya çıkar. Duvarlara gömülü ışık taşları, mekana sıcak ve canlı bir parıltı yayar. Yaklaşık yüz kişi toplanmış olmalı

toplanmış olmalı ve konuşmalar, dikkatler bizim durduğumuz girişe yönelince aniden kesiliyor.

Birkaç saniye boyunca tam bir sessizlik hakim olur.

Sonra arkadan bir ses duyulur. "*Vareth'el et'Varin Sacha Torran!*"

Bu isim, toplantı salonunda çılgılık gibi yayılır, sesler dalga dalga yükselir ve duvarlara çarpar. Bazıları yumruklarını göğüslerine bastırır. Bazıları derin bir reverans yapar, başlarını eğirir. Bazıları ise sadece bakakalır, yüzlerinde inanamama ve hayranlık duyguları savaşıyor, sonra yerini şiddetli ve parlak bir duyguya bırakır.

Sacha'nın duruşu yanımda hafifçe değişir. Varlığı genişler, çaba sarf etmeden, kibirlenmeden alanı doldurur. Eli, koluna dayalı olan elimi kaplar, kısa bir baskı, bu bir güvence ya da uyarı olabilir.

"Yakınımda kal." Sesi o kadar alçak ki, sadece ben duyabiliyorum.

Başımı sallıyorum ve odaya girerken onun peşinden giderim. Kalabalık önümüzde ikiye ayrılır ve uzak uçta yükseltilmiş bir platforma doğru dar bir yol açar. Lisandra ve diğer birkaç lider orada beklemektedir.

Odadaki enerji canlı bir şey gibidir. Derimin altında titreşir, rahatlama, şok ve kararlılığın somut bir nabzıdır. Bakışlarım yüzlere kayarken, bunların sadece savaşçılar olmadığını anlıyorum. Bunlar aileler. Annelerinin eteklerine yapışan çocuklar. Karmaşık oymalı tahta bastonlara yaslanan yaşlılar. Otoritenin silmeye çalıştığı parçalanmış kalıntılardan toplanan kurtulanlar.

Onların arasından geçerken, insanlar ellerini uzatıp Sacha'nın koluna, ceketinin kenarına, elinin sırtına dokunuyorlar. O da her sessiz dokunuşa başını hafifçe sallayarak karşılık veriyor, bu hareket bir şekilde hem teşekkür hem de bir sözü ifade ediyor.

Platforma vardığımızda, beni bırakmıyor. Bunun yerine, sanki onun yanında olmam gerekiyormuş gibi, yanındaki merdivenlerden yukarı çıkmamı sağlıyor. Bu davranış kasıtlı görünüyor ve kalabalıkta fısıltılar yayılıyor.

Lisandra öne çıkar ve ellerini kaldırır. Anında sessizlik olur, sadece dikkatin toplanmasıyla oluşan kademeli bir sessizlik değil, bu insanlar arasındaki otoritesini gösteren ani, toplu bir sessizlik.

Konuştugunda, sesi odada yankılanır, alçak ve kararlıdır, ritmi açıkça resmidir.

Sacha yaklaşıyor, nefesi kulağımda sıcak bir ürperti yaratır ve istem dışı bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

"Bu toplantının bir dönüm noktası olduğunu söylüyor," diye mırıldanıyor, sesi Lisandra'nın konuşmasının akışının altında kalacak kadar alçak. "Otorite beni yakaladığında, Veinwardens'ın belkemiğini kırdıklarına inandılar. Ama benim dönüşüm, onların en büyük zaferinin bir illüzyondan ibaret olduğunu kanıtlıyor." Bir süre duruyor. "Umut, uzak bir rüya olarak değil, onların asla teslim etmedikleri bir silah olarak kalıyor."

Kalabalığın yüzlerini izlerken nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Yorgunluk yerini şiddetli bir kararlılığa bırakıyor, kabullenme sert bir azme dönüşüyor. Bu değişim, her bir sıkılmış çenede, her bir yumrukta, her bir nefes almada daha önce olduğundan daha derin bir şekilde hissediliyor.

O duyguyu bilirim.

Mantık kabul etmen gerektiğini söylese bile, yenilgiyi kabul etmeyi inatla reddetme hissi. Kendi yansımadamda da gördüm.

Lisandra'nın eli dışarı doğru uzanır, sesi yükselir, sözlerini vurgular. Sacha'yı işaret eder ve kalabalıktan bir haykırış yükselir. Başka bir haykırış ona cevap verir. Tezahüratlar şiddetli ve çılgınca yayılır.

Lisandra sonunda sessizliğe büründüğünde, Sacha'ya döner. Ve ardından gelen sessizlik, beklenti doludur.

O öne doğru adım atar, beni de yanında sürükler, eli dirseğime hafifçe dokunur ve kendimi onunla birlikte gergin sessizliğe adım atarken bulurum.

"Narem kavir." Sesi odanın her yerine yayılıyor.

Onun yanında duruyorum, sözlerinin hiçbirini anlamıyorum, ama sesi kalabalığın arasında dalgalar halinde yayılan bir duygu yaratıyor. Yüzler ona doğru dönüyor, tapınma değil, şiddetli bir bağlılıkla. İfadeler ciddi bir dikkatten nefes nefese bir kararlılığa dönüşüyor.

Onlara ne söylüyorsa, kaybolmuş ya da unutulmuş bir şeyi yeniden canlandırıyor.

"Ellie kavir meresh..." Onlarca göz benim yönüme dönerken, eli dirseğimi hafifçe sıkıyor.

Yarım saniye boyunca, tüm içgüdülerim geri çekilip saklanmamı haykırıyor. Bunun yerine, çenemi hafifçe kaldırıp bakışlarını doğrudan karşılıyorum. Ne dediğini hiç anlamıyorum, ama sahip olduğum küçük bir parça soğukkanlılığı koruyorum.

"Onlara kaçmama yardım ettiğini söyledim," diye sözünü kesip bana anlatıyor. "Senin gelişinin, henüz anlayamadığımız bir önemi olduğunu."

Kalabalığa tekrar seslenir, sesi yükselir, güçlenir. İnsanlar bir tür ilahi gibi sesler çıkarır, yumruklarını göğüslerine vururlar. Odanın içindeki enerji yoğunlaşır, sanki havada onların kolektif iradesinin gücüyle bir çatırtı duyulur.

Lisandra öne çıkarak birkaç kelime daha ekler ve mağarada bir ses dalgası daha yankılanır. İnsanlar tepsilerle ortaya çıkar, kalabalığın arasından geçerek ışığı yansıtan küçük bardaklar dağıtırlar. Herkes birer bardak aldığı anda, Lisandra kendi bardağını havaya kaldırır ve sesi tüm topluluğa yankılanır.

"Shadowverin narem kavr!"

Kalabalık tek bir ses olarak yanıt verir. *"Narem kavr!"*

Bardaklar tek bir hareketle boşaltılır. Ritüel tamamlanmıştır. Resmi atmosfer, kopan bir ip gibi dağılır.

Odanın uzak köşesinden müzik yükselir, konuşmalar daha yüksek ve canlı bir sesle yeniden başlar ve insanlar platforma yaklaşır. Bazıları konuşmak için, bazıları ise sadece görmek, dokunmak, Sacha'nın aralarında olduğunu doğrulamak için.

Sacha bana döner. "Resmi işlemler tamamlandı. Şimdi daha zorlu kısım başlıyor."

"Öyle mi? Nedir o?"

"Kişisel meseleleri halletmek. Buradaki herkesin soruları, umutları, beklentileri var. Çoğu beni ilgilendiriyor, ama birçoğu seni de ilgilendirebilir."

"Neden? Onlara ne söyledin?"

"Senin varlığının benimkiyle bağlantılı olduğunu. Bu yeterli olacaktır." "Onları meraklandırmak için yeterli mi?"

"Onlara ne söyledikten sonra bağımsız olarak merak kaçınılmazdı." Toplantıyı gözden geçirir. "Benim yönlendirmelerimi takip et. Herhangi bir anda rahatsız olursan bana haber ver, geri çekiliriz."

"Bunu yapabilir miyiz? Yani, böylece çekip gidebilir miyiz?"

O, yumuşak, neredeyse eğlenceli bir şekilde burnunu çeker. "Ben *Vareth'el'im*. Gölge Damar. Ne istersen yapabilirim." Sözleri o kadar kibirli bir şekilde söylenir ki, ben sadece ona bakakalırım.

"Bunun ne anlama geldiğini bana açıklamalısın. Belli ki bu insanlar için önemli birisin..."

Ben konuşurken beni platformdan aşağı, kutlamanın ortasına doğru yönlendirir ve insanlar hemen etrafımızı sarar. Birçoğu onunla konuşur, genellikle aynı anda, sözler benim anlayamayacağım kadar hızlı akar, ama ifadelerinden anlamları açıkça anlaşılır: minnettarlık, rahatlama, yenilenen kararlılık.

Bazıları dikkatlerini bana çeviriyor. Cesur olanlardan birkaçı doğrudan benimle konuşuyor, ancak sınırlı kelime dağarcığım nedeniyle cevap vermekte zorlanıyorum.

Sacha gerektiğinde tercüme ediyor, beni aptal hissettirmeden her garip anı yumuşatıyor.

Müzik sesini yükseltir ve salonun ortası boşalır. Bir dizi dansçı, erkekler ve kadınlar, öne çıkar ve ritim daha resmi bir hale gelir. Hareketler, savaş duruşlarını daha akıcı unsurlarla birleştirir. Gösteri hem güzel hem de biraz tedirgin edicidir, kutlama ve savaş hazırlığı iç içe geçmiştir.

"Hatırlamak için dans ediyorlar," diyor Sacha yanımda, dikkatini dansçılara vermiş. "Böylece savaş geldiğinde, bedenleri hayatta kalmanın şeklini zaten biliyor olacak. Ritim ve hareketler içgüdü haline gelene kadar çalışılıyor."

Büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Güzelliği yadsınamaz, ama bu güzelliğin altında çelik yatıyor.

Ben izlerken yaşlı bir adam yaklaşır, yüzünde nazik bir gülümseme vardır. Doğrudan bana seslenir, sonra Sacha'ya selam verir.

"Gözlerinde özel bir şey olduğunu söylüyor. Onlarda güç gördüğünü söylüyor."

Bu sözler beni utandırdı. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı hafifçe eğdim. Yaşlı adam bir süre daha beni inceledi, sonra tekrar kutlamaya katıldı.

"Ne demek istedi?"

"Senin içinde bir şey görüyor." Sacha'nın bakışları yaşlı adamın kaybolduğu yerde kalır. "Eski nesil bu tür şeylere daha duyarlıdır. Tasfiyelerden önce doğal yeteneklere sahip olanlarla temas halindeydiler. Hatırlayanlar onlardır."

"O benim bu yeteneklere sahip olduğumu mu düşünüyor?"

"Anılarıyla örtüşen bir şey gördü." Sesi sakindir, ama altında bir gerginlik vardır. "Birçok kişinin senin varlığında bir anlam aramaya çalışacağını anlamalısın. Kalıplar aramak insan doğasında vardır, özellikle de çevrelerindeki dünya çökmüşse."

"Bahsettiğin kehanetler gibi."

"Evet, öyle." Dikkatini omzumun ötesindeki bir şeye çeviriyor. "Lisandra işaret ediyor. Benimle konuşmak istediği kişiler var."

"Ben burada iyiyim. Git... liderlik görevini yap."

Sözlerime dudakları hafifçe kıvrıldı, ama hemen hareket etmedi. "Görüş mesafesinde kal. Bana ihtiyacın olursa..."

"Biliyorum. İşaret ederim." Ellerimle kovucu bir hareket yapıyorum. "Cidden, git. Partide tek başıma durabilirim. İnan bana,

bundan daha gürültülü partilere katıldım ve hayatta kaldım."

Bir saniye daha tereddüt etti, sonra başını eğdi ve uzaklaştı. Hemen onun ilgisini çekmek isteyen insanlar tarafından çevrildi. Onun hareketlerini izledim. Kalabalık, o istemeden ona yol açıyordu, insanlar onun konuşmasını dinliyordu.

Yalnız kaldığımda, duvara yaklaşıyorum ve kutlamayı izleme fırsatını değerlendiriyorum. Koşullara rağmen, bu insanların birbirleriyle etkileşimlerinde gerçek bir neşe var. Gülüyorlar, dans ediyorlar, içkilerini paylaşıyorlar ve birlikte sayısız zorluklarla karşılaşmış olanların rahat arkadaşlığıyla sohbet ediyorlar.

Bu bana, beklenmedik bir şekilde, memleketimdeki Noel partilerini hatırlatıyor. Dekorasyonlar veya gelenekler değil, hissettiklerim: günlük endişelerin askıya alınması, nefes alma şansı, her şey umutsuzluğa kapılmanı isterken hayatta olduğunu hatırlama şansı. Bu karşılaştırma, ani ve keskin bir vatan hasreti duygusu uyandırıyor.

Chicago imkansız derecede uzak geliyor. Sadece mesafe olarak değil, olasılık olarak da.

Onu bir daha görebilecek miyim?

"*Vashna tem,*" bir ses düşüncelerimi keser. Gözlerimi kırpıp odaklanınca, ışıktaki kehribar rengi parıltıdan bir şey içeren bir bardak uzatan genç bir adam görürüm. "*Kavir naresh?*"

Bir içki ister miyim? Sorusunu anlayacak kadar dili biliyorum.

"*Narem.*" Gülümsayarak bardağı kabul ediyorum.

Görevini yerine getirmiş gibi hafifçe eğilip uzaklaşıyor. Dikkatlice bir yudum alıyorum, sert veya acı bir şey bekliyorum. Ama içecek şaşırtıcı derecede hoş. Beklediğimden daha tatlı, tarçına benzer bir tadı var.

Sıcaklık göğsümde yayılır, vatan hasretinin bıraktığı soğuğu uzaklaştırır.

Sacha'nın odanın diğer ucundan beni izlediğini fark ettim, etrafındaki insanların ilgisini çekmesine rağmen dikkatini benden ayırmıyordu. Bakışlarımız buluştuğunda, gözlerini kaçırmadı ya da izlemiyormuş gibi davranmadı. Aksine, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldıracak kadar yoğun bir bakışla bağlantıyı sürdürdü, kutlamanın gürültüsü azaldı ve geriye sadece o ve ben kaldık.

Sonra etrafımdaki havada bir değişiklik olur. Basınçta hafif bir değişiklik, kulaklarımın çınlamasına ve başımın üzerindeki ışık taşlarının titremesine neden olur. Elimdeki fincan ısınır, içindeki sıvı herhangi bir dış ısı kaynağı olmadan köpürmeye başlar.

Neler olduğunu fark edince dehşetle gözlerim büyüdü — gücüm tehlikeye değil, duygulara tepki veriyordu. *Ona*. Kalbim göğsümde çarparak, bardağı aceleyle yakındaki bir masaya koydum.

Yine mi? Burada mı? Şimdi mi? Zaten beni gizlemeden merakla izleyen tüm bu insanların arasında mı?

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum ve rızam olmadan ortaya çıkan bu gücü bastırmaya çalışıyorum.

Bir el koluma dokunur ve gözlerimi açtığımda Sacha'nın yanımda olduğunu görürüm.

"Her şey yolunda mı?"

"Kupa." Sesimin titrememesine çalışıyorum. "Isınmaya başladı. Sanırım... Sanırım ben yaptım."

Gözleri terk edilmiş içeceğe kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Odanın diğer ucundaki enerji değişikliğini hissettim. Sen buna daha duyarlı hale geliyorsun. Daha hassas."

"Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Henüz bilmiyorsun. Ama öğreneceksin. Zamanla." Sesindeki güven, göğsümü sıkıştıran paniğin bir kısmını hafifletiyor. "İstersen gidebiliriz."

Bu teklif beni şaşırttı. Stratejik bir karar değil, benim rahatım için samimi bir düşünce gibi geldi. Etrafıma bakındım, gülümsemeleri, kahkahaları, insanların bu ana tutunmaya çalıştıklarını gördüm. Sacha'nın yönüne baktıklarında yüzlerinin nasıl aydınlandığını gördüm.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Kalacağım. Ama... bana yakın durur musun? Tekrar olursa diye."

İfadesi değişir, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşar. "Nasıl istersen."

Akşamın geri kalanında, kol mesafesinde kalır, kalabalığın içinde ilerlerken bedenlerimiz bilinçsiz bir koreografi geliştirir. Beni mümkün olduğunca sohbetlere dahil eder, gerektiğinde tercüme eder. Varlığı, beklentilerin ve yabancılığın baskısına karşı bir kalkan, bir tampon oluşturur.

Koruyucu. Tercüman. Gereğinden fazla güvenli hissettiren bir şeye bağlayan bir ip.

Arada sırada onun beni aynı anlaşılmaz yoğunlukla izlediğini fark ediyorum. Ve her seferinde, göğsümde bir şey çırpınıyor ve kendime burada hiçbir şeye bağlanmamak için tüm nedenleri hatırlatmam gerekiyor.

Yine de Chicago bu gece giderek uzaklaşıyor, kenarları solan bir fotoğraf gibi. Meridian'a geldiğimden beri beni motive eden kararlılık — eve dönüş yolunu bulmak, hayatıma geri dönmek — hâlâ yanıyor, ama yanında yeni bir şey büyüyor.

Tehlikeli bir şey.

Küçük, hain bir ses, belki de artık eve dönmenin tek önemli şey olmadığını fısıldıyor. Belki de... belki de bu dünyada kalmaya değer şeyler vardır.

Yirmi Altıncı Bölüm

SACHA

*"Her yeniden doğuş ateşle başlamaz. Bazıları dinlemekle başlar."
Damar Kanının Doğası Yeniden Doğuş*

NEREDE OLURSAM OLAY, insanlar beni izliyor. Bazıları yumruklarını kalplerine bastırıyor, diğerleri ise övgüden çok rahatsız edici bir saygıyla bakıyor. Thornreave Geçidi'nde yakalanmadan önce, bu insanlar için ete kemiğe bürünmüş bir efsane haline gelmiştim. Ve şimdi ölümden dönen bir efsaneyim. Yıllarca sadece fısıltılar ve soluk anılarda var olan bir hayalet, artık ağırlık ve madde kazanmış bir hayalet.

Gerçek, efsane ile insan arasında bir yerde yatıyor. Silah ile lider arasında. Onların benden olmasını istedikleri ile benim olduğum şey arasında.

Salonu taradım, bakışlarım kalabalığın içinden birden fazla kez Ellie'ye takıldı. Gece mavisi elbise ona çok yakışmıştı. Kumaşın üzerine serpiştirilmiş gümüş yıldızlar meşale ışığını yakalayıp tutuyor, sanki gece gökyüzünün bir parçasını taşıyormuş gibi bir yanılsama yaratıyordu. Omuzları dik, çenesi havada, dansçıları gizli bir merakla izliyordu. Lisandra elbisesini iyi seçmişti. Onun neden önemli olduğunu açıklamadan, onu önemli biri olarak gösteriyordu. İhtiyacım olacağını tahmin etmediğim bir koruma katmanı.

Dikkatim ondan, toplanan Damar Muhafızları ve ailelerine, ve onların ötesinde, ihtiyaç ve güvenlik nedeniyle burada bulunan insanlara kayıyor. Kutlama, moralin yükseltilmesinin ötesinde amaçlara hizmet ediyor. Kalanları değerlendirirken, hatıra yerine beden olarak varlığını yeniden kurmamı sağlıyor.

Kim hayatta kaldı, kim uyum sağladı, kim henüz yararlı olabilir.

Umut vaat eden kişileri katalogluyorum. Her girişi izlemek için konumlanmış, eli gizli bıçağından hiç uzaklaşmayan keskin gözlü bir kadın. Çevresindekilere uyum sağlayan, su kabın şeklini aldığı gibi, çaba harcamadan arka plana karışan bir adam. Tavırları eski Otorite disiplini ele veren bir haberci.

Eski Otorite disiplinini ele veren bir tavır. Her biri, yeniden inşa etmem gereken tahtadaki potansiyel birer parça.

Salonun diğer tarafında Ellie, genç bir dövüşçüden bir içki kabul ediyor. Anlayamadığı konuşmalara ve paylaşmadığı geçmişlere rağmen, rahatlığından çok içgüdüsünden kaynaklanan bir sakinlikle davranıyor. Uyum sağlama yeteneği beni etkilemeye devam ediyor. Bu dünyayı, bu dünyada doğmuş birçok kişiden daha iyi idare ediyor.

Gözleri benimkilerle buluşur ve bakışlarını ayırmaz. Gözlerini kaçırmaz, başka yere bakmaz. Beni bir efsane olarak gören ama gözlerime bir an bile doğrudan bakmaya cesaret edemeyen insanlarla dolu bir odada, o tereddüt etmeden bunu yapar. Bu küçük meydan okuma, eğer öyleyse, engellemem gereken ama aksine tadını çıkardığım beklenmedik bir yakınlık yaratır.

Ve sonra olur... havada ince bir değişiklik.

Işık taşları, hissettiğim kadar algıladığım bir enerji patlamasına tepki vererek titrer. Ellie bağlantımızı ilk bozar, çılgın bir bakışla fincanı masaya bırakır ve masadan bir adım geri çekilir.

En yakınimdakilere bir özür mırıldanıp odayı geçiyorum. İnsanlar içgüdüsel olarak yolumu açıyorlar. Ona ulaştığımda, gözlerindeki gümüş parçacıkların daha parlak olduğu açıkça görülüyor. Stonehaven'a geldiğimizden beri yeni bir durum.

"Her şey yolunda mı?" Sesimi alçak tutuyorum, ama çabalarımın rağmen endişem sızıyor. Onunla ilgili konularda, normalde sergilediğim mesafeli tavrımdan bu istem dışı sapma, endişe verici bir hal almaya başlıyor.

"Kupa. Isınmaya başladı." Etrafına bakarak, kimse izliyor mu diye kontrol ediyor. "Sanırım... Sanırım ben yaptım."

"Odanın içindeki enerjide bir değişiklik hissettim. Sen buna daha duyarlı hale geliyorsun. Daha hassas." Onun içinden akan güç her ne ise, zayıflamıyor, güçleniyor.

"Nasıl durduracağımı bilmiyorum." Sözlerinde korku var, ama bunun altında başka bir şey yatıyor: hayal kırıklığı, kararlılık, ezilmeyi reddetme. Bu, kendimde tanıdığım bir şeyi yansıtıyor.

"Henüz değil. Ama öğreneceksin." Ses tonuma kesinlik katıyorum, hesaplı bir güven veriyorum. "İstersen gidebiliriz." Teklifim samimi. Stratejik bir gereklilikten ziyade, onun rahatı için alışılmadık bir taviz.

"Hayır. Kalacağım. Ama... daha yakınimde kalır mısın? Tekrar olursa diye." İsteği beni şaşırttı. Sadece sözleri değil, sözlerinin ardındaki kırılmalı da.

"Nasıl istersen." Sözlerim, istemediğim kadar nazik çıkıyor.

Müzik değişir, yaylılar ve perküsyonlar bir zamanlar savaşçılara savaşta eşlik eden geleneksel Veinwarden melodisine karışır. Tanıdık melodi, kan ve gölgelerin uyuyan anılarını ve sessizlik ve kayıpların getirdiği şiddetli kararlılığı uyandırır.

Odanın ortasındaki dansçılar, savaş ve kutlamayı harmanlayan figürler yapıyorlar, bedenleri yıllarca yasaklanmış uygulamalarla korunan bilginin, başkaldırmanın hikâyesini anlatıyor.

"Ne yapıyorlar?"

"Dans kılığında eğitim." Yüzünde tanıma ifadesinin belirlediğini görüyorum. "Otorite, askerleri dışında savaş pratiğini yasakladığında, halkımız buna uyum sağladı. Her hareket, zarafet ve gelenek altında gizlenmiş bir vuruş, bir savuşturma, bir ölümcül darbe içeriyor."

"Zekice." Sesinde gerçek bir hayranlık var. "Direnişi herkesin gözü önünde saklamak."

Yanımda yer değiştiriyor, bastıramadığı esnemesini gizlemek için elini kaldırıyor. Gümüş ışık, derisinin altında kısa bir süre parıldıyor, neredeyse fark edilmeyecek kadar, ama duyularım artık istemediğim bir şekilde ona uyum sağlamış durumda.

"Neden vedalaşmıyoruz?"

Yüzünde rahatlama ifadesi belirir ve başını sallar. Odayı dolaşırken, saygı dolu fısıltılar, selamlamalar ve kalplerine basan ellerle karşılaşınca durup selam veriyoruz. Onların beklentilerinin ağırlığı kapıya kadar bizi takip ediyor.

"Teşekkür ederim." Meşalelerle aydınlatılmış koridorlardan odama doğru ilerlerken sessizliği bozar. "Benimle kaldığın için demek istedim. O kadehle olan olaydan sonra..." Sesi kesilir, utanç sözlerine yansır.

"Yeteneklerin güçleniyor." Hissettiğim olağandışı koruma duygusundan ziyade gerçeklere odaklanıyorum. "Her tezahür, tanımaya başladığım bir kalıbı takip ediyor. Duygusal yoğunluk gücü tetikliyor."

"Bu iyi mi, kötü mü?" Sorusunda endişe belirliyor.

"Bunu kontrol etmeyi öğrenip öğrenemeyeceğine bağlı." Ve bu kontrolün benim amaçlarıma hizmet edip etmediğine ya da onları daha da karmaşıktırıp karmaşıktırmadığına.

Odama vardık ve eşikte durup kaslarımı kaskatı kesiyorum. Kapı gözümün önünde daralırken ciğerlerim sıkışıyor, yirmi yedi yıllık hapis hayatı bir anda üzerime çöküyor.

Ya içeri girip bir daha çıkamazsam?

Ya bu özgürlük sadece başka bir illüzyon, sığınak kılığına girmiş daha acımasız bir hapishaneyse?

Sırtımda soğuk terler dökülür. Nefesimi düzenli tutmaya çalışır, panik geçene kadar kalp atışlarımı sayarım. Kuleyi terk ettiğimden beri bu ilk kez olmuyor, ama kesinlikle en şiddetlisi. Geri adım atarak ve ona önce girmesini işaret ederek bu anı maskelerim, bir nezaketle gizlediğim bir zorunluluk.

Duvarlara gömülü ışık taşları, ana odaya sıcak bir kehribar rengi parıltı yayıyor ve dağ kalesinin mimarisinin sertliğini yumuşatıyor. Onu içeri takip ediyorum ve bu kapının, kulenin aksine, tamamen benim kontrolüm altında olduğu gerçeğine kendimi bağlıyorum.

Ellie farkında değil, odasına giden odayı geçip bana dönüyor. Elbisesi üzerindeki gümüş yıldızlar hareketiyle parıldıyor.

"Az önce sorduğum soruya tam olarak cevap vermedin. Onlara benim hakkımda ne söylediğinle ilgili." Onun doğrudanlığı hem ferahlatıcı hem de rahatsız edici.

"Onlara bilmeleri gerekenleri söyledim." Kısmi gerçek amacına hizmet ediyor, ben pozisyonuma geri dönerken bana esneklik sağlıyor, ama onun doğrudan sorular sorma alışkanlığı, gizlemeyi giderek zorlaştırıyor. "Beni kurtarmama yardım ettiğini, senin dünyanın bizimkinden farklı olduğunu ve sıra dışı yeteneklere sahip olduğunu."

"Ama şüphelendiğin her şeyi değil." Algısı, rahatsız edici bir doğrulukla sahtekarlığı ortaya çıkarıyor.

"Hayır. Her şeyi değil." Bu noktayı kolayca kabul ediyorum.

"Neden?"

"Çünkü her şeyi *bilmiyorum*." Daha sonra ihtiyacım olabilecek güveni sarsabilecek yanlış beklentiler yaratmaktansa, sınırlı bilgimi kabul etmek daha iyidir. "Kanıtı olmayan teoriler, çözeceklerinden daha fazla sorun yaratır. Özellikle de umut ve korkunun bıçak sırtında dengede olduğu şu anda."

"Kehanetler gibi." Anlamını hemen kavradı. Ben de bunu bekliyordum.

"Evet, kehanetler gibi ve senin yeteneklerin hakkında, gerçekte mümkün olanı sınırlayabilecek yarı oluşmuş fikirler gibi." Sözlerimi dikkatle seçiyorum. "Veinwardens kurtuluşu onlarca yıldır bekliyor. Onları, kesin bir şey olmadan bu yükü senin omuzlarına yüklemeye teşvik etmeyeceğim."

Sessizleşir, ben odanın diğer ucundaki oyulmuş taş rafta duran sürahiyi almak için hareket ederken gözleri beni takip eder. Tanıdık bir ritüel olan içki doldurma

içki dökmenin tanıdık ritüeli beni şimdiki zamana, anladığım neden-sonuç ilişkilerinin fiziksel dünyasına geri getirir.

"Bir tane ister misin?" Mountain Spirit şişesini kaldırıyorum.

Kafasını salladı. "Hayır, teşekkürler. Ben..." Dilini dudaklarında gezdirdi. "Bana gösterir misin?"

Dudaklarıma kadar kaldırdığım bardağı yarıda durdururum, bir anlık sessizlik şaşkınlığımı ele verir. "Neyi göstereyim?"

"Gücünü. Gölgeyi." Gözleri benimkilerle buluşur. "Biraz gördüm. Kuzgun, çölde bir barınak yaratışın, senin..." Dudaklarını yalar. "Dağlarda yaptığın şey. Ama ne olduğunu anlamak istiyorum. Sadece ne yapabildiğini değil, senin için ne anlama geldiğini."

Bu istek beni hazırlıksız yakaladı. Çoğu kişi damarlarımda akan şeyden korkar, benimle birlikte savaşırlar bile. Oysa o, sanki beni anlamak için doğamı anlamak şartmış gibi, bunu görmek istiyor.

Ama benim gücüm, oynanacak bir oyuncak değil. Boş merak için sergilenecek bir şey değil. O bir silah ve bir araç, ama daha da önemlisi, benliğimin bir uzantısı. Ama bana bakışında, gözlerindeki gümüş parçacıkların lamba ışığını yakalamasında, kendi kurallarımı çiğnemek istememe neden olan bir şey var. Birinin sadece yapabileceklerini değil, kim olduğunu da görmesine izin vermek istiyorum.

Bardağımı masaya bırakıp, avucumu yukarı doğru uzatıyorum. Gölgeler duman gibi avucumdan sızıyor, karanlık damarlarımdan akıyor, zarif dallar spiral şeklinde şekilleniyor. Tanıdık soğuk berraklık içimi kaplıyor, karanlık kuzgunumun vücudunda katılıyor, tüyleri simsiyah, gözleri parlıyor. Bu, gücümün en basit tezahürü.

Ama o bunu istememişti. Kendimi birazcık, sadece bir an için, kontrolümden kurtardım.

Gölgeler hareketlenir ve derinleşir, kollarım boyunca yükselir, omuzlarımdan geçer, huzursuz desenler halinde yere yayılır. Karanlıkta yeni şekiller belirir. Yarı şekillenmiş yaratıklar, uzaklık nedeniyle bulanıklaşan insansı silüetler, kenarları çökmekte olan binalar. Ve bunların ortasında: bir kılıç. Kırık bir taç. Bir yüzük.

Tarihteki anlar, yüksek sesle konuşmam. Gölgelerin hatırladıklarını hatırlatan şeyler, ben unutmak istesem bile.

Dudakları sessiz bir nefesle açılır. Ama beklediğim korku gelmez. Bunun yerine, bir adım daha yaklaşır. Sonra bir adım daha. Karanlığın yansımasını ve etrafındaki değişen karanlığı gözlerinde görebileceğim kadar yakın.

"Çok güzel." Sesinde hayranlık var. Korku değil. İğrenme değil. Hayranlık.

Kuzgun onun ilgisi altında tüylerini düzeltir, kanatlarını açarak oda duvarlarında hareket eden uzun gölgeler oluşturur. Diğer şekiller tekrar dumana dönüşür.

Garip.

Çoğu insanı korkudan geri çekilmeye zorlayan şey, onu daha da yaklaştırıyor. O, olayların gidişatına karşı gelen başka bir yönüyle.

Sonra, onu durduramadan, elini uzatır ve parmak uçlarıyla kuzgunun kanadını okşar, gölgenin neredeyse maddeleştiği yeri.

Gölgelerim bükülür. Etrafımızdaki hava daralır. İçgüdülerim gerilir, akışı kesip kuzgunu geri çekmem için emir verir.

Çok geç.

Dünya parçalanır.

Bir şok dalgası içimi, içimizi yırtıp geçer; şiddetli, kör edici, tahmin etmediğim bir güçlerin çarpışması. Görme, dokunma, *mantıktan* daha derin bir şey aramızda alevlenirken nefesim boğazımda takılır.

Bağlantı.

Fiziksel değil. Daha önce bildiğim hiçbir şekilde büyü de değil, ama ruhun derinliklerinde, ilkel, kaçınılmaz bir şey. Ayrı zihinler arasındaki uçurumu aşan bir köprü.

O nefesini tutuyor. Ben de öyle. Ses aynı, aynı nefes, aynı ses, sanki sonsuz bir an için, aynı varlık olarak aynı aydınlanmayı yaşıyoruz.

Çünkü ben onun zihninin içindeyim. Ve o da *benim zihnimin* içinde.

Onu *görüyorum*. Sadece yüzeyi değil, sadece kararlı çenesini ya da gözlerindeki inatçı parıltıyı değil, altındaki her şeyi. Geceleri uykusuz bırakan, kemiklerine işleyen kafa karışıklığını. Kendisine, sonsuza dek kaybettiği dünyası ve hayatı için adını koymaya izin vermediği kederi. Anlamak, hayatta kalmak, ayaklarının altında sürekli değişen gerçeklikte tutunabileceği her şeye tutunmak için çaresizce, pençeleyen ihtiyacı.

Ve o da *beni* görüyor.

Kontrol katmanlarının altında sakladığım her şeyi görüyor. Kararlarımın ezici ağırlığını. Ellerimde tuttuğum her hayatın yükünü - feda ettiklerimin ve kurtardıklarımın. Her hareketimin, her sözümün, her jestimin arkasında yatan acımasız hesaplamaları.

O kadar derin bir yalnızlık ki, kemiklerime kalıcı olarak kazınmış, güç ve amaç için gerekli bir bedel olarak kabul ettiğim bir yalnızlık.

Ama daha da kötüsü, o *benim onda gördüklerimi* hissediyor. Onu incelediğim şekilde. Onu izlediğim şekilde. Onun değerini ihtiyaçlarıma göre ölçtüğüm şekilde.

Soğuk değeriendirme ve ardından gelen istenmeyen sıcaklık.

Tamamen açığa çıkmış durumdayız, sırlar sonsuza kadar süren bir kalp atışında ortaya çıkıyor, savunmalarımız ikimizin de h a z ı r l ı k l ı olamayacağı bir şey tarafından paramparça oluyor.

Kuzgun yok oluyor. Gölgeier serbest kalıyor, taşların üzerine dağılıyor. Bağ kopuyor, bizi ayrı bedenlere geri çekiyor. Nefes nefese, sersemlemiş bir halde sendeleyerek ayrılıyor.

Anlaşılması çok zor ama unutulması imkansız olan bir şeyin ani yokluğunda boğuluyorum.

Ama o *hala orada*.

Bir bağın fısıltısı, aramızdaki havada yankılanan bir uğultu, bitmemiş, bağlı... gölgeyle dokunmuş gümüş bir iplik, ortak kalp atışlarıyla titreyen, tüm mantık ve kısıtlamalara karşı bizi birbirimize çeken.

"O neydi?" Bir adım geri çekilir, elini şakağına bastırır, sesi şoktan boğuktur. Göz bebekleri büyümüştür, gözlerindeki gümüş benekler hiç görmediğim kadar parlak parlamaktadır.

"Bağlantı through shadow." My voice is hoarse. Unsteady. İzin vermediğim şekillerde savunmasız. "Olması mümkün olmayan bir şey."

Daha önce gölge bağlantıları oluşturmıştım. İzlemek, casusluk yapmak, başka bir kişinin gözlerinden farkındalığımı genişletmek için, ama asla böyle bir şey yapmamıştım. Beni, diğerini açtığı kadar açan bir şey yapmamıştım.

"Gördüm... Her şeyi *hissettim*." Titriyor, gözleri yüzümde dolaşiyor, maskenin altında gördüğü adamı arıyor. "Düşüncelerin, planların. Bu dünyayı görme şeklin." Zorlukla yutkunuyor. "Beni görme şeklin."

"Ben de seninkileri gördüm." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Her şey şimdi farklı geliyor, yeni bir ağırlık merkezi etrafında yeniden düzenlenmiş gibi. Gerçekliğin kenarları, az önce dokunduğum şey, bana dokunan şey tarafından yıpranmış.

Parmakları başının yan tarafına daha sert bastırıyor. "Hâlâ orada. Bir yankı gibi. Sanki..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Sanki bir parçam hâlâ sana dokunuyor gibi."

Ben de hissedebiliyorum. Aramızda fısıldayan, bedenlerimiz arasındaki mesafeyi aşarak bizi birbirimize bağlayan kalıcı bir bağ. Bu mümkün olmamalı. Bir düşünceyle bu bağ koparabilmeli, bağlantıyı tamamen kesebilmeliyim. Ama yapamıyorum.

Ya da belki daha da rahatsız edici olan, istemiyorum. Bana doğru adım atıyor.

Göğüs kafesim sıkışıyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Aklımın geri kalanı sıkışıyor. Odadaki gölgeler tepki veriyor, köşeleri karartıyor, tanıdık olmayan bir ayın çektiği gelgit gibi hızla yaklaşıyor. Karanlık eskiden her zaman irademe cevap verirdi... asla arzuya değil.

"Anlamam lazım..."

Bağlantı yine uyarı vermeden alevlenir — parlak, şiddetli, ezici. Çekim anında gerçekleşir. Dünyaları hareket ettiren ve kaderleri yeniden şekillendiren türden bir güç. Aramızdaki mesafe, sanki hiç önemi yokmuş gibi ortadan kaybolur.

Bilinçli bir karar yok. Risk ve ödül hesaplaması yok. Stratejik değerlendirme yok. On yıllardır ilk kez, üç hamle öncesini planlamadan, sonuçları ve olasılıkları haritalandırmadan hareket ediyorum. Sadece içgüdü kalıyor. Sadece kaçınılmazlık. Sadece o benim hapishaneme görüldüğü anda başlayan bir şeyin doruk noktası.

O uzanır, parmakları çenemi, aramızda yanan yoğunluğu yalanlayan çekingen bir dokunuşla okşar. Temas o kadar hafif ki, neredeyse yok gibidir, ama beni tamamen mahveder. Onun parmak uçlarının altında parçalanırım, yıllarca süren kısıtlamalar onun dokunuşuyla bir anda yok olur.

Gölge Damar Lordu, Vareth'el — stratejist, lider, silah — yok oluyor. Sadece adam kalıyor.

Bu gücün etkisi beni sarar — karanlık, yıkıcı, her şeyi tüketen — tek bir anda mantığı, ihtiyatı ve on yıllardır süren kontrolü yok eder. Isı damarlarımdan fişkirir, bizi hala birbirimize bağlayan iplikte, kırılmayı reddeden, varlığımı yöneten yasalara itaat etmeyi reddeden bağda, orman yangını gibi yayılır.

Onu yakalamak için uzanıyorum, yıllarca süren savaş ve hapis hayatında beni hayatta tutan düşünce süreçlerini içgüdülerim bastırıyor. Bir elim saçlarına dolanıyor, yumuşak telleri avuçlarımla kavriyorum. Diğeri kalçasını kavriyor, parmaklarım sahiplenircesine kıvrımlarını okşuyor, onu bana doğru çekiyor, içime çekiyor, aramızda sadece sıcaklık, gölge ve ikiz kalp atışlarının gürültüsü kalana kadar.

"*Mel'shira.*"

Ve sonra dudaklarım dudaklarını bulur.

Dudakları hayal ettiğimden daha yumuşak, hafif tatlı bir içecek ve nefes nefese gerginlik tadı var. Bir nefeslik süre boyunca, temasın ısısı ve baskısından başka hiçbir şey yok.

Bu çok fazla.

Bu yetmez.

Sihir, uyarı vermeden yükselir, huzursuz desenlerle gölgeleri cildime çeker. Ellie bana karşı sertleşir. Ne gördüğünü biliyorum, daha önce tanık olduğu değişimi, kontrolü bıraktığımda gücümün beni nasıl işaretlediğini. Gözlerim siyahlaşmış, yüz hatlarım gerginleşmiştir. İnsan ve sihir arasındaki perde kalkmıştır.

Ve yine de o uzaklaşmaz.

O benim dudaklarıma doğru nefesini tutuyor ve ben bunu hissediyorum... *iki kez*. Birincisi, cildime değen nefesinin sıcaklığıyla, ikincisi ise onun kendi vücudunda yayılan şokla.

Bağ hala devam ediyor, fiziksel temasla kopmak yerine imkansız bir şekilde güçlendi. Tereddütünü, şüphe ve korkunun ani dalgasını hissediyorum. Neredeyse çekileceği anı hissediyorum, gerçeklik kendini yeniden ortaya koyuyor... ve sonra, benim teslimiyetimin bir yansıması olarak, arzusunun ihtiyatı bastırdığı, çekilmemeye karar verdiği tam saniyeyi hissediyorum.

Parmakları ceketime, omuzlarıma tutunuyor, benimkiyle aynı aciliyetle saçlarıma dolanıyor. Vücudu benimkine sıkıca yapışıyor, sıcaklığı giysilerimin katmanlarını, yıllardır geliştirdiğim ve güvendiğim buz gibi kısıtlamamı delip geçiyor.

Bu duvarları yıkıyor. Mesafeyi. Beni tanımlayan
beni tanımlayan

Kırılıyorum. Ve hatırladığım kadarıyla ilk kez, bu kırılmayı memnuniyetle karşılıyorum. Dudaklarında içkisinin kalıntılarını tadıyorum. Boynunu okşayan avucumun altında, benimkine uyan staccato ritmiyle, nabzının vahşi, düzensiz

nabzının ritmini hissediyorum, benimkiyle aynı staccato ritmi. Bu bağlantı sayesinde, onun içindeki savaşı hissediyorum — kaçması gerektiğini, bunun her şeyi karmaşık hale getireceğini bilen kısmı ve çok geç olduğunu, bazı eşiklerin bir kez geçildikten sonra geri dönülemeyeceğini zaten bilen daha derin kısmı.

Dudakları titrek bir nefesle
açılıyor. Bu benim sonum.

Öpücüğü derinleştiriyorum, parmaklarım saçlarını sıkıca kavıyor, kendimi tutma çabam, varlığımı üzerine kurduğum kontrol, onun beklenmedik bir teslimiyetle bana gömülmesiyle tamamen parçalanıyor. Boğazından yarı nefes nefese, yarı inilti gibi düşük bir ses çıkıyor ve sanki bir şey patlamış gibi.

Odadaki gölgeler, çok uzun süre inkar ettiğim duygulara tepki olarak yükselir. Canlı duman gibi etrafımızı sararlar, kalın, canlı, koruyucu ve sahiplenici. Artık bastıramadığım açlığımın bir uzantısı. Ellerimin dokunmadığı yerlerde, onun teninde dans ederler, bağımızdan geçen arzuyu yansıtan desenler çizerler

bağımızdan geçen arzuyu yansıtan desenler çiziyorlar, onun sıcaklığına karşı serin bir karanlık izleri bırakıyorlar.

Buna karşılık, gümüş ışık onun cildinin altında çiçek açar, karşıt güçlerin yapması gerektiği gibi benim karanlığımınla savaştırmaz, onunla eşit olarak karşılaşır. Gölgenin dokunduğu yerde, ışık cevap verir. İki güç, sarılan sevgililer gibi iç içe geçer, onun ve benim cildimde karmaşık desenler oluşturur — siyah halının üzerinde gümüş iplikler, karanlık ışığı kucaklar.

Avuç içi çenemi okşuyor, dokunuşu tüy kadar hafif, tereddütlü, daha önce hiç teslim olmamış bir alanı keşfediyor. Sonra daha sert, daha emin. Parmakları saçlarıma giriyor, beni kendine doğru çekiyor, içimi yakan aynı açlıkla öpücüğü derinleştiriyor. Uzun süren izolasyonun ardından aynı bağlantı ihtiyacı.

Zaman parçalanır.

Savaş yok. Kehanet yok. Otoriteye karşı yaklaşan savaşlar yok. Kurtuluş ve strateji için bana bakan Damar Muhafızları yok. Kan ve gölgeyle dolu bir geçmiş yok. Belirsiz bir gelecek yok.

Sadece aramızdaki çekim var. Yerçekiminden daha güçlü. Mantıktan daha güçlü. Hayatta kalmak için dünyayı, *onu* uzak tutmak için inşa ettiğim tüm engellerden daha güçlü.

Aramızdaki çizgi bulanıklaşıyor, benlikler arasındaki sınır eriyip gidiyor, geriye sadece bağlantının mükemmel ıstırabı kalıyor. Büyünün ötesinde, anlayışın ötesinde, ilkel ve güçlü bir şey.

Ona boğuluyorum.

Ve umurumda değil.

Geri çekilmeliyim. İçimdeki taktikçi, hayatta kalan, bunun tehlikeli, öngörülemez, özenle hazırlanmış planları bozabilecek bir karmaşıklık olduğunu biliyor.

Yapamıyorum.

Zaman çözülüyor, dünya yok oluyor. Düşünce, saf bir duyguya dönüşüyor. Daha önce hiç izin vermediğim, mümkün olduğuna hiç inanmadığım şekillerde birbirimize çöküyoruz.

Vücudu daha da yakınlaşıyor, benimkine eriyor, aramızda olan her neyse daha fazlasını arıyor. Dudaklarına karşı inliyorum, uzun zamandır gömülü olduğunu sandığım derinliklerden kopan bir ses. Kısıtlamam yıpranıyor, gölgeler tepki verip etrafımızı daha da sıkı sarıp ayrı bir dünya yaratırken kontrolüm tamamen kayboluyor...

Ve sonra...

Bağlantı uyarı vermeden içe doğru patlıyor. Gölgele şiddetli bir ani hareketle geri çekiliyor. Bağlantı, dayanma sınırını aşan bir iplik gibi kopuyor.

Dünya geri geliyor — soğuk, sert, ayrı — ve biz ayrılıyor, sanki vurulmuş gibi sendeleyerek. *Nefes nefese*. Ani kopuşla yönümüzü kaybetmişiz.

Bana bakıyor, gözlerindeki gümüş rengi, genişlemiş göz bebeklerinde daha parlak yanıyor. Nefesi hızlı ve düzensiz, dudakları hafifçe aralanmış ve öpücüğümüzden kızarmış, yanakları kızarmış. Eli, aramızda sallanırken titriyor, sanki hala yankısını hissediyormuş gibi... sanki bir parçası hala orada, hala bağlıymış gibi.

"Ben..." Başını sallar, parmaklarını dudaklarına bastırır. "Neden yaptığımı bilmiyorum."

Düzensiz ve keskin bir nefes veriyorum.

"Kuzgunuma dokunduğunda." Konuşmak, *nefes almak*, ondan uzak durmak zor geliyor. "Bu bir bağ oluşturdu. Kararsız, geçici bir bağ."

Dudaklarına kısa bir süre dokunur, gözleri benim veremeyeceğim cevapları aramak için benimkilere bakar.

"Bu gerçek miydi? Yoksa sadece... sihirli bir etki miydi?" Sorusunda kırılma hissediliyordu — gerçek hissettiren şeyin sadece bir illüzyon, güç ve yakınlığın bir oyunu olmasından duyduğu korku.

"Bağlantı gerçektir." Sözlerimi dikkatlice seçiyorum, aramızda olanlarla hala boğuşuyorum. Bunun, planladığım her şey için ne anlama geldiğini.

"Bu bir cevap değil."

"Evet, gerçektir." Aramızdaki duvarlar bu kadar tamamen yıkıldıktan sonra, kaçamak cevap vermektense gerçeği söylemek daha iyidir. "Gölgele tarafından yoğunlaştırıldı, ama gölgele tarafından yaratılmadı."

Beni inceliyor, aldatma, beklediği manipölasyon arayışında gözlerini hafifçe kısıyor.

"Bu da planının bir parçası mı?"

"Hayır." Her zamanki savunma mekanizmalarımdan yoksun kaldığım için yalan söyleyemem. "Bu öngörülemezdi." Olası gelecekleri dikkatle planlarken, bu bağlantıyı, bu *kırılma* asla öngöremezdim.

Dudaklarında bir gülümseme belirir — beklenmedik bir gülümseme, beni herhangi bir silahtan daha etkili bir şekilde etkisiz hale getirir.

"Stratejik dehanın bile şaşırtabileceği şeyler olduğunu bilmek güzel." Bu alaycı tavır, beni olması gerekenden daha fazla endişelendirmesi gereken yeni bir samimiyet içeriyor.

Gülümsemesi kaybolur ve geri adım atarak fiziksel mesafeyi yeniden kurar.

"Sanırım ben... belki de... Saat geç oldu. Sanırım yatmalıyım."

Yılların disiplini devreye girer, içimde hala yanan ateşi söndürür, damarlarımda hala dolaşan açlığı bastırır. Nefes alırım. Hatta zorlarım. Kendimi gerekliliğe bağlarım.

"Eğitiminize şafak vakti başlayacağız." Odak noktam yavaş yavaş geri geliyor. "Yeteneklerinizi anlamak, hem kontrol etmek hem de bunların dönüşünüzle nasıl bağlantılı olabileceğini belirlemek için çok önemlidir." Bu kelime boğazımda takılıyor. Henüz incelemek için hazır olmadığım yeni anlamlar taşıyor.

"Dönüşüm," diye yumuşak bir sesle tekrarlar. "Evet."

Oda kapısına doğru ilerler, elini kapı koluna koyarak durur, koyu renkli ahşap kapının önünde silueti belirir. Derisinin altındaki gümüş rengi ışık henüz tamamen kaybolmamıştır, bileklerinde ve boğazında narin desenler çizer. Bir an orada durur.

"İyi geceler, Sacha." Sesindeki adım, daha önce hiç olmadığı kadar ağırlık taşıyor.

"İyi geceler, Ellie." Ben de onun adına aynı ağırlığı veriyorum.

Kapı arkasından kapanır. Ben olduğum yerde kalırım, zihnim az önce olanları anlamaya çalışır, parçalanmış parçalarımı anlayabileceğim, kullanabileceğim, kontrol edebileceğim bir şeye dönüştürmeye çalışır.

Gölge bağlantısı, daha önce hiç yaşamadığım bir şey yarattı. Engelleri aşan bir bilinç birleşimi. Asla indirilmemesi gereken engeller. Hayatımın çoğunu kimsenin yararlanamayacağından emin olmak için harcadığım bir savunmasızlık. Ama onunla birlikte, bu zayıflık yerine güç gibi hissettim.

Fiziksel hisler hala içimde. Dudaklarının yumuşaklığı, vücudunun benimkine bastırıldığı sıcaklık, parmaklarımda hissettiğim saçlarının ipeksi dokusu. Daha tehlikeli olan ise duygusal yankılar.

Uzun zamandır gömdüğümü sandığım arzu, göze alamayacağım kırılma. Kendime asla izin vermediğim bir bağ.

Dikkatim, haritaların beni beklediği masaya kayıyor, tüm dikkatimi vermem gereken planlar. Liderliğime devam etmem bekleniyor. Bir zamanlar komuta ettiğim role geri dönmem bekleniyor. Bir daha asla elde edemeyeceklerini düşündükleri silah olmam bekleniyor.

Yine de düşüncelerim o ortak bilinç anına, ardından gelen öpücüğe, ruhunun benimkiyle iç içe geçmesine geri dönüyor. Gümüşün gölgeyle buluşması, var olmaması gereken desenler örmesi gibi. Onların fısıldadığı Damar Bağlı Kehanet'in parçalarını yansıtan desenler.

*Asla karşılaşmaması gereken iki güç birbirine
karışacak. Birleşmeleri, geçmiş çağların desenine
aykırı.*

Bir şeyler değişti. Sadece aramızda değil, benim mümkün olduğuna inandığım şeylerin dokusunda da. Özenle hesapladığım yol şimdi bulanıklaşıyor. Yeni değişkenler, anladığımı sandığım her şeyi yeniden değerlendirmemi gerektiriyor.

Amacım hakkında. Gücüm hakkında. Geleceğim hakkında. Ve şimdi kehanetin kendisi hakkında.

Veinwardens'ın bir silaha ve bir lidere ihtiyacı var. Meridian'ın ihtiyacı olan şey *Vareth'el'e* ihtiyacı var.

Ama hayatımda ilk kez, görev ve intikamın ötesinde bir şey istiyorum.

Meridian'ı paramparça eden Otorite'nin hamlesinden bu yana ilk kez, gelecek strateji ve fedakarlıktan daha fazlasını barındırıyor.

O'nu barındırıyor.

Öngörülemez. Güçlü. Görmezden gelinmesi imkansız, sanki onun derisinin altındaki gümüş ışık benim derimin altındaki gölgeyi çağırıyor gibi.

Yirmi Yedinci Bölüm

ELLIE

"Dil yetersiz kaldığında, dokunma gerçeğe dönüşür." Dağ Eyaletlerinin Aşk Şarkıları

KAPI ARKAMDA KAPANIYOR, zihnimde kopan fırtınaya göre çok sessiz. Parmaklarım hala hafifçe titreyerek mandalın üzerinde duruyor, az önce olanların yankıları içimde dolaşmaya devam ediyor. Bağlantı zayıfladı, ama anı hala parlak. Hala Sacha'nın dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum, zihninin benimkine dokunduğu imkansız yakınlığı ve onun en ufak yankısını, inatçı ve kalıcı, sanki susturamadığım bir nabız gibi.

Bacaklarım bilinçli bir yönlendirme olmadan beni odanın diğer ucuna taşıyor. Yatağa çöküyorum, parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum.

Az önce ne oldu? Bir an önce ona gücünü göstermesini istiyordum, bir sonraki an ise biz...

Yüzüm ve boynumdan ateş gibi bir sıcaklık yayılıyor. Onu öpmek niyetinde değildim. Bunun tamamen benim kararım olduğundan bile emin değilim. Parmaklarım o gölge kuzgununa dokunduğunda, aramızda bir şey kırıldı. Var olmaması gereken bir kapı, uyarı olmadan ardına kadar açıldı.

O birkaç saniye boyunca, ben artık sadece *ben* değildim. İkimiz deydim, her şeyi her iki taraftan da deneyimliyordum. Onun düşünceleri, duyguları, sonsuz acil durum planlarıyla mükemmel bir şekilde düzenlenmiş zihni. Her karar, düzinelerce olası geleceğe dallanıp budaklanıyordu.

Ve tüm bunların altında, kendisinin bile farkına varmadığı kadar derine gömdüğü bir şey vardı. O kuleye hapsedilmesinden çok daha eskiye dayanan bir yalnızlık, ona o kadar sıkı dokunmuş bir boşluk ki, artık bir eksiklik gibi hissedilmiyordu.

Gözlerimi kapatıyorum, ama bu sadece anıyı daha da keskinleştiriyor.

Elleri saçlarıma dolanmış, beklenmedik bir nezaketle beni kendine çekiyor. Dudaklarının şaşırtıcı yumuşaklığı, derisinin altında gerginleşen gücü gizliyor.

. Zihinlerimiz birbirine bağlandığında, genellikle aşılmaz olan kontrolü tamamen parçalanır.

Ama en kötüsü, onun da *benim* düşüncelerimi okuduğunu bilmek. Kafamın karışıklığı, eve dönme kararlılığım ve içimde büyüyen rahatsız edici gerçek... içimdeki, bunu gerçekten isteyip istemediğimi sorgulamaya başlayan kısım.

"Dur," diye fısıldadım boş odaya. "Sadece dur." Ayağa fırladım, hareket etmem, beni avlayan düşünceleri geride bırakmam gerekiyordu.

Bu gerçek olamaz. Olamaz. Bu sadece onun gölgelerine dokunduğumda meydana gelen garip bir büyümlü bağlantının sonucu. İnsanlar birdenbire telepati yeteneği geliştirip, birbirlerinin zihinlerini gördükleri için tanımadıkları insanları öpmezler. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı. Tutunacak sağlam bir şey olmalı.

Ama... o artık gerçekten bir yabancı değil, değil mi?

Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra. Kule, çölde geçirdiğimiz zorlu yolculuk, Ravencross'taki tehlike... Tereddüt etmeden öldürdüğü devriye. Muhtemelen hayatta olan herkesten daha fazla yönünü gördüm. Ve şimdi, hiç kimsenin girmedığı bir yere girdim: zihninin içine.

Duvardaki cilalı metal aynada kendi yansımamı gördüğümde donakaldım. Bana bakan kadın artık bir davetsiz misafir gibi görünmüyordu. Oraya aitmiş gibi görünüyordu.

Kahverengi saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyor, loş ışıktaki parıldayan gümüş yıldızlarla süslenmiş gece mavisi bir elbise giyiyor. Çöle ilk geldiğinde, eve dönmek için çaresizce Chicago kış kıyafetleri giyen, kafası karışık kadınla hiçbir alakası yok.

Gözlerimdeki garip gümüş benekler şimdi daha parlak görünüyor, göz bebeklerimden dışarıya doğru ince desenler halinde yayılıyor. Bunlar daha önce yoktu. Gözlerim kahverengiydi. Sıradan. Dikkat çekmeyen. Bu, bu dünyada içimde işleyen ve beni hücre hücre değiştiren garip büyümlü bir başka işareti.

Bu elbiseyi giydiğimde beni ilk gördüğünde ne demişti? *Dönüşmüşsün*. Ve haklı. Dönüşüyorum... beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şekilde. Sanki içimde gizli bir şey varmış da ortaya çıkmak için izin bekliyormuş gibi.

Kanıtlar etrafımı sarıyor. Veinwarden toplantısı sırasında parçalanan ışık taşı. Kutlamada alev olmadan ısınan kupa

gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştuğunda ısınan fincan. Bir şekilde zihinlerimizi birbirine bağlayan, aşılabileceğini bilmediğim sınırları ortadan kaldıran öpücük.

Kafamı sallıyorum, küçük odanın içinde bir ileri bir geri yürüyorum, her adımda eski halimden uzaklaşıyor ve tanımadığım bir şeye yaklaşıyorum.

Tuhaf, sihirle güçlendirilmiş bir öpücük hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ eve dönüş yolunu bulmam gerekiyor. Chicago, dairem, hayatım... beni bekliyorlar... değil mi?

Soru havada asılı kalıyor. Bu dünyaya geldiğimden beri sarıldığım kesinlik şimdi sallantıda.

Ya geri dönüş yolu yoksa? Ya beni buraya getiren şey, arkamda kapanıp kilitlenen tek yönlü bir kapıysa?

Ya... Ya içimden bir ses, burada kalmanın o kadar da kötü bir şey olup olmadığını sorgulamaya başlarsa? Ya bu dönüşüm bana olan bir şey değil de, benim her zaman olmam gereken bir şeyse?

"Hayır," diyorum boş odaya kararlı bir şekilde. "Önemli olan şeye odaklan." Ve bu, bu elbiseden çıkmakla başlıyor.

Kendimi kurtarmak neredeyse yarım saatimi alıyor, arkayı bir arada tutan gümüş kancalara uzanırken kıvrılıp dönüp duruyorum. Kumaş yumuşak ama esnek değil, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi yapıyor. Ama sonunda gece yarısı rengindeki ipek ayaklarımın etrafında birikiyor.

Yatağın üzerinde katlanmış halde bırakılmış basit pijamalar, cildime ince ve yabancı geliyor, içimde çözülen şeylere karşı zayıf bir zırh gibi.

Serin su dolu leğende yüzümü yıkıyorum, acı verecek kadar sert ovuyorum. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı izleri silmeye çalışıyorum. Strateji, hesap ve sonsuz, yıpratıcı bir uyanıklıkla dolu zihninin ağırlığını.

Sonra, yatağa uzanıp tavana bakarak düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum. Sacha, yarın bana geliştirmekte olduğum yetenekleri nasıl kontrol edeceğimi öğretmeye başlayacağını söyledi.

Bu iyi. *Pratik*. Eve dönüş yolumu bulmanın anahtarı, bu dünyanın büyüsünü nasıl etkilediğimi anlamakta yatıyor olabilir.

Ama olanlardan sonra onunla yüzleşmek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacak? Soğukkanlılıkla analiz mi edecek? Ya da daha kötüsü, planlarına uygun olduğunda kullanmak üzere başka bir araç olarak mı saklayacak?

Çünkü onun zihnini gördükten sonra şüphesiz anladığım bir şey varsa, o da onun *her zaman* plan yaptığıdır. Her zaman hesap yapar. Her hareket, her kelime, benim tam olarak göremediğim bir tahtadaki parçalar gibi yerleştirilir. Ve şimdi ben de bunun bir parçasıyım. Tam olarak anlamadığı ve bu nedenle tam olarak kontrol edemediği bir joker kart.

Zihnim bu kadar hızlı çalışırken uyumak imkansız görünüyor, ama yorgunluk sonunda beni uykuya çekiyor.

Rüyalarım parçalanmış.

Chicago sokakları dağ geçitlerine dönüşüyor. Kule Stonehaven'a dönüşüyor. Tanıdık şekiller bükülüp tanıdık olmayan desenlere dönüşüyor, var olmaması gereken dikişlerle birleştiriliyor.

Tüm bunların arasında gölgeler hareket ediyor. Ama amaçsızca değil, bir amaçla, yarı tanınabilir şekillere dönüşüyorlar ve sonra tekrar yok oluyorlar. Ve değişen rüya manzarasının altında, bir ses bana sesleniyor. Kelimeler içermeyen, anlamadığım anlamları fısıldayan bir ses.

Kapımın sertçe çalınmasıyla uyanıyorum, kafam karışık ve sersemlemiş halde. Duvarın üst kısmındaki küçük havalandırma bacasından soluk bir ışık sızıyor, sabahın erken saatleri olduğunu gösteriyor.

"Evet?" Uykudan dolayı sesim boğuk çıkıyor.

"Zamanı geldi." Sacha'nın sesi kapıdan geliyor, her zamanki gibi soğuk ve resmi, sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi.

Ben cevap vermeden ayak sesleri uzaklaşıyor. Oturup, karışık saçlarımı yüzümden çekiyorum, gerçeklik yeniden kendini gösteriyor. Sesindeki resmiyet biraz canımı yakıyor. Rahatlamalıyım. Her şeyin normal olmasına sevineyim. Ama görünüşe göre seviniyorum.

Ne beklediğimi bile bilmiyorum. Duygularımız hakkında samimi bir konuşma mı? Kabul mü? Mesafe yerine gerçek bir şey mi? Sacha'nın tarzı değil bu, onun her etkileşimini yönlendiren analitik zihnini görmeden önce bile.

Battaniyeleri geri atıp, yıkıyorum ve yatağın ucundaki sandıkta temiz giysiler buluyorum. Aynı yumuşak kumaştan daha fazla pantolon, basit bir tunik ve botlar.

Geliştirmekte olduğum yetenekler ne olursa olsun, onları kontrol etmeyi öğrenmek öncelikli. Karışık öpücükler ve zihinsel bağlantılar dahil diğer her şey bekleyebilir.

Ana odaya girdiğimde boş ama Sacha'nın burada olduğunu gösteren açık kanıtlar var. Açık kitaplar, el yazısı notlar ve ekmek ve peynirle dolu küçük bir tabak.

Dünkü haritalar, bir şehre benzeyen bir yerin etrafında yeni bir harita ile değiştirildi. Çizimde duvarlar, binalar ve giriş noktaları olduğunu düşündüğüm açıklıklar görünüyor.

Beklerken haritayı inceliyorum, sembollerin ve notların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Burası her ne ise, çok sayıda duvarı, sınırlı giriş noktaları ve muhtemelen nöbetçi kulübelerini gösteren işaretleriyle oldukça zorlu bir yer gibi görünüyor.

"Hazır mısınız?"

Çok hızlı döndüm.

Sacha kapının yanında duruyor. Dün geceki resmi kıyafetleri yok, yine kulede giydiği gibi koyu renkli kıyafetler giymiş, kılıcı beline takılı.

Gözlerim onun yüzüne kayıyor ve hemen başka yere dönüyor, ama önce onun tamamen boş ifadesini görüyorum. Soğuk. Resmi. Tam da görünmek istediği gibi.

Midem keskin bir şekilde burkulur.

"Sanırım." Sesimin sabit kaldığını görmekten memnunum. O hiçbir şey olmamış gibi davranacaksa, ben de öyle yapacağım.

O başını sallar ve masanın etrafında dolaşır. "Bugün, yeni yeteneklerini anlamaya odaklanacağız. Duygusal bir tepki yerine, kasıtlı bir tezahür denemesiyle başlayacağız."

O zaman tamamen iş odaklı. Tamam. Bununla başa çıkabilirim.

"Tamam, nasıl başlayacağız?"

"Nereye, nasıl değil." Geldiği kapıya doğru döner. "Stonehaven'da sihir eğitimi için özel olarak tasarlanmış alanlar var. Tasfiyelerden önce, bu alanlar doğal yetenekleri olanlara eğitim vermek için kullanılıyordu. Benimle gel."

Ve işte böylece, onun arkasına takılıyorum. İster istemez, yakalanıp çekilen bir iplik gibi.

Onu, dağın derinliklerine doğru kıvrılan geçitlerden takip ediyorum, her dönüş bizi yerleşim bölgelerinden daha da uzaklaştırıyor. Diğer insanlar yanlarından geçerken saygıyla başlarını sallıyorlar, bazıları ise beni gizlemeye çalışmadan merakla izliyorlar. Bunun nedeni ışık taşı olayını duymuş olmaları mı, yoksa sadece ölümden dönen gizemli liderleri Sacha ile birlikte olmam mı, emin değilim.

Derine indikçe hava soğuyor, ayaklarımızın altındaki taşlar aşınmış pürüzsüzlükten daha pürüzlü, dokunulmamış bir dokuya dönüşüyor.

Geçit, yüksek kubbeli tavanı olan büyük, dairesel bir odaya açılıyor. Zeminde tanımadığım desenler, gümüş rengi çizgiler

duvarlar, her biri çeşitli şekil ve boyutlarda nesneler barındıran girintili raflarla kaplıydı: kristaller, metal aletler, küçük tahta kutular.

En çarpıcı olanı, ışık taşlarının *olmaması*. Tek aydınlatma, kubbeli tavanın ortasındaki tek bir açıklıktan geliyor, güneş ışığı bir spot ışığı gibi içeri girerek zeminde mükemmel bir daire oluşturuyor.

"Burası eğitim odası." Sacha'nın sesi, bana üniversitedeki hocalarımı hatırlatan bir tona bürünüyor. "Otoritenin doğal yeteneklerle ilgili tüm bilgileri ortadan kaldırma girişiminden kurtulan birkaç odadan biri."

"Bu..." Uygun bir kelime bulmaya çalışırken sözümü kesiyorum. "*İnanılmaz*."

"Yerdeki desenler enerjiyi odaklamaya yardımcı oluyor. Oda, kontrolü öğrenmeye başlayanlara yardımcı olmak için tasarlanmış Earthveins... toprak şekillendiriciler tarafından oyulmuş." Odanın ortasına, güneş ışığının mükemmel bir daire oluşturduğu yere doğru ilerliyorum. "Burada dur."

Earthveins. Shadowvein. Bu iki kelime hakkında daha fazla soru sormak istiyorum, ama duruşunda beni durduran bir şey var. Bunun yerine, onun talimatına uyuyorum, taş zemini geçiyorum, kalbim çarpıyor ve ışığa adım atıyorum. Yüzüme sıcaklık vuruyor, ama altında daha fazlası hareket ediyor. Taştan düşük bir titreşim yükseliyor, ayaklarımdan geçip omurgam boyunca ilerliyor ve göğsümü ikinci bir kalp atışı gibi dolduruyor.

"Ne yapmam gerekiyor?" Durumun büyüklüğü beni etkiliyor.

Büyü için inşa edilmiş bir yerde duruyorum, bildiğim her şeyden uzak bir dünyada, hala tamamen bana ait olduğuna inanmadığım bir şeye ulaşmak üzereyim. Birkaç saniye için zihni benimkine bağlanmış bir adamın rehberliğinde.

Parmaklarım avuç içlerime kıvrılır ve kendimi sakinleştirmeye çalışırım.

"Henüz hiçbir şey yapmaya kalkışma." Sacha yavaşça etrafımda dolaşarak beni bir deney gibi inceliyor. "Öncelikle, bu güç oluştuğunda onu nasıl deneyimlediğini anlamam gerekiyor."

"Anlamıyorum."

"Gözlerini kapat." Tereddüt ettiğimde, sabırsızlıkla iç çekiyor. "Görsel dikkat dağınıklığı olmadan içsel hislerine odaklanmana yardımcı olacak."

İtaat ediyorum ve odayı kapatıyorum. Karanlık tam değil, güneş ışığı göz kapaklarımdan içeri kırmızımsı bir parıltıyla boyuyor, kalp atışlarımla birlikte hafifçe titriyor.

"Bu tezahürler ortaya çıktığında - şömine, ışık taşı, kupa - fiziksel olarak ne hissediyorsun?" Sesi sağımdan geliyor, sakın

ve derin.

"Baskı." Anıyı arıyorum, kendimi ona bırakıyorum. "Sanki kafamın içinde, gözlerimin arkasında bir şey oluşuyor gibi. Göğsümden dışarıya doğru yayılan bir titreşim."

"Peki duygusal olarak? Bundan önce ne oluyor?"

Tereddüt ediyorum, anları gözden geçiriyorum. "Hayal kırıklığı. Şömine yandığında seninle tartışıyordum. Toplantı sırasında, neler olduğunu anlayamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Kupa ise, hissettiğim zamandı... evimi düşündüğüm zamandı."

Bu eksiklik yüzünden yanaklarım hafifçe kızardı. Oda boyunca gözlerimiz buluştuğunda fincan ısındı. Öpüşmeden önce aramızda bir kıvılcım çaktığında. Ama bunu itiraf etmem mümkün değil.

"Güçlü duygular senin tetikleyicilerin gibi görünüyor." Sanki bir teoriyi doğrulamışım gibi memnun görünüyor. "Eğitimsiz yeteneklerle tutarlı."

Ayak sesleri arkamda dönüyor ve ben kalp atışlarımın normal kalması için mücadele ediyorum. Neredeyse orada durduğunu *hissedebiliyorum*, varlığının farkındalığı cildimde statik elektrik gibi dolaşıyor, görmezden gelmek imkansız.

"Gözlerini kapalı tut. O hissi odaklanmanı istiyorum. Baskı, titreşim. Duygusal tetikleyici olmadan onu hatırlayabilir misin bir bak."

Konsantre oluyorum, ışık taşı parçalandığında veya fincan ısındığında tam olarak nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Fiziksel hisler hafızamda net bir şekilde duruyor, ancak bunları kasıtlı olarak yeniden üretmek beklediğimden daha zor. Gözlerimin arkasındaki baskıyı, cildimdeki karıncalanmayı arıyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

"Yapamıyorum," birkaç dakikalık sonuçsuz çabadan sonra itiraf ediyorum. "Bunu yapmaya çalıştığımda aynı olmuyor."

"Gözlerini aç."

Beklediğimden daha yakın bir mesafede, tam önümde duruyor ve tanıdığım o eşsiz odaklanma ile yüzümü inceliyor.

"Yanlış yönden yaklaşıyorsun. Nedeni değil, sonucu yeniden yaratmaya çalışıyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Büyü, yaptığın bir şey değil, *olduğun* bir şeydir. Tezahürleri, zaten içinde var olan enerjinin ifadesidir."

Duvarı kaplayan raflardan birine doğru ilerliyor ve avucuna sığan küçük, şeffaf bir taş çıkarıyor. "Bakalım bu yardımcı olacak mı. Buna odak kristali denir, doğal enerjiyle rezonansa girmek için tasarlanmıştır. Tut şunu."

Taşı bana verirken parmakları benimkilere değiyor, hafif bir dokunuş, zaten dengesiz olan merkezime bir sarsıntı gönderiyor. Gözlerimi kırıp dudaklarımı yalıyorum. Fark etmiyor gibi görünüyor... ya da fark etmemeyi *tercih ediyor*.

Taşı avuçlarımın arasında tutuyorum. Cildime serin geliyor, yüzeyi normalden daha pürüzsüz, sanki normal yöntemlerle cilalanmış gibi. Tutduğumda hiçbir şey olmuyor. Işık parlaması yok, gizemli bir gücün uyanışı yok.

"Şimdi gözlerini tekrar kapat." Sesi yine arkamdan geliyor, alçak ve sabit. *Fazla* sabit. "Bir şey olmasını sağlamaya çalışma. Seni engelleyen şey bu. Sadece kristali hisset ve farkındalığını ona odakla. Güç yabancı bir şey değil, zaten senin içinde."

Dediğini yapıyorum, taşı iki elimle kavrayıp gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saniye boyunca sadece sessizlik ve avuçlarımdaki kristalin ağırlığı var. Zihnimi sakinleştirmeye çalışmama rağmen, zihnim binlerce korkuya dağılmaya başlıyor ve onları bastıramıyorum.

Sonra hissediyorum — ince bir titreşim. Kristalden ellerime, kollarımdan göğsüme doğru yayılan bir uğultu. Bu his kaslar ve kemiklerimden geçerek içimdeki tüm boşluklara yayılıyor ve giderek güçleniyor.

"Isınıyor," diye fısıldarım, bu hissin samimiyetine şaşıarak. "Ve titreşiyor."

"Güzel. Odaklanmaya devam et."

Titreşim derinleşir, kemiklerime çarpan bir diyapazon gibi vücudumda yankılanır. Gözlerimin arkasında yine baskı oluşur, ama bu sefer zorlanmamış, doğal bir his vardır. İçimde bir şey değişir, sanki bir kapı aralanır gibi.

"Sanırım bir şey oluyor." Çok yüksek sesle konuşursam, oluşan bağlantı kopar diye korkuyorum.

"Gözlerini aç. Yavaşça." Emri yumuşak bir sesle geliyor. Göz kapaklarımı kaldırdığımda, nefesim kesiliyor.

Kristal parlıyor. Parlak değil, sadece soluk gümüş bir ışık, zar zor görülebiliyor, ama kesinlikle içinden aydınlanıyor, kalp atışlarımla aynı ritimde nazıkçe titreşiyor.

"Bunu ben mi yapıyorum?" Soruyu nefes nefese soruyorum.

"Evet." Sesi eğleniyor gibi. "Bu, kristalin özelliklerine tepki veren doğal enerjin."

Işığın parlaması zayıf bir şekilde, konsantrasyonumla birlikte gidip geliyor. Bilinçli olarak yoğunlaştırmaya çalıştığımda, tamamen sönüyor ve ancak

"Bu çok öngörülemez." Işık titreyip tekrar sönünce hayal kırıklığı artıyor. "Kontrol edemiyorum."

"Çok öngörülemez." Işık titreyip tekrar sönünce hayal kırıklığı artıyor. "Kontrol edemiyorum."

"Kontrol, pratikle gelir. İlerleme kaydediyorsun. Duygusal sıkıntıya neden olmadan enerjiyi ortaya çıkarmak zordur." Sesinde, şimdi zor kazanılmış olduğunu anladığım o sabit kontrol var.

Kristale bakıyorum, gümüş ışığın geri gelmesini diliyorum, ama ışık inatla sönük kalıyor. "Gitti."

"Enerji, özellikle yeni başlayanlar için, kullanıldıkça tükenir." Kristali benden alır, parmakları bir kez daha benimkilere dokunur ve elinde çevirir.

"Kristale odaklandığında ne oluyor?" "Gücüm farklı."

"Doğru, gölgeler. Ama sen de yapabilir misin? Onu parlatabilir misin?"

Ağzının köşesi seğiriyor — tam olarak eğlence değil, ama ona yakın bir şey. "Kristal gizli enerjiye tepki verir. Gölgeler genellikle *parlamaz*." "Sana sorduğum bu değil, bunu biliyorsun." Kollarımı kavuşturuyorum ve bir adım yaklaşıyorum. "Denediğinde ne olacağını görmek istiyorum."

Beni bir saniye inceler, sonra iç çeker ve benim yaptığım gibi kristali avuçlarının arasında tutar.

"O zaman dikkatle izle, Mel'shira."

İlk başta hiçbir şey olmaz. Sonra etrafımızdaki gölgeler değişir. Kristal berrak kalır, ama ellerinin etrafındaki karanlık derinleşir, derisi üzerinde dans eden dallar halinde dışa doğru yayılır.

Kristal de değişmeye başlar. Parlamak yerine, koyulaşır ve odadaki ışığı emer. Yüzeyi siyahlaşır, aydınlatma yerine boşluğu yansıtır. Gölgeler parmaklarının arasından kıvrılır, taşı sarar ve yakalanan duman gibi yüzeyinin altında akar. Onun kontrolü mutlak — tereddüt yok, ifadesinde hiçbir çaba görünmüyor.

"Çok güzel," diye fısıldarım, karanlığın hareketinden büyülenmiş bir şekilde. "Farklı güç, farklı sonuçlar." Kristali bana geri uzatır.

"Kristal sadece bir odak noktası."

Onu aldığımda, gölgeler hemen geri çekilir ve kristal orijinal şeffaf haline döner. Onun bu kadar kolay göstermesi beni biraz rahatsız eder.

"Gösterişçi," diye mırıldanarak kristali ona geri veriyorum.

"Kontrol zamanla gelir." Onu rafa geri koyar. "Önemli olan, yeteneğinin duygusal tepkilerden bağımsız olarak var olduğunu doğrulamış olmamız. Pratik yaparak, bu yeteneğe kasıtlı olarak erişilebilir."

Yorgunluk, hiçbir uyarı olmadan üzerime çöküyor, ani bir dalga gibi uzuvlarımdaki gücü çekip alıyor. Bacaklarımda gücü kesiliyor ve kendimi dengelemek için körü körüne en yakın rafa uzanıyorum.

Sacha daha hızlı hareket eder.

Düşmeden önce eli dirseğimi yakalar. Bu temas bana çarpar ve hala sahip olduğum kırılgan dengeyi bozar. Dün geceki bağlantının hatırası aniden ve sıcak bir şekilde aklıma gelir. Zihinler birbirine değiyor, duygular erişilemez olması gereken sınırları aşıyor.

Sürpriz. Endişe.

Elini çekiyor ve temas bozuluyor.

"Bugünlük bu kadar yeter." Sesi soğuk ve keskin. "İlk denemeler her zaman beklediğinden daha fazla enerji tüketir. Yemek yemen ve dinlenmen lazım."

Tartışmaya bile kalkışmıyorum. Nefes almadan kilometrelerce koşmuşum gibi hissediyorum. Her kasım yorgunluktan titriyor.

"O neydi? Kristaldeki gümüş ışık... ne anlama geliyor?"

Beni odadan dışarı çıkarır, eli sırtımın yakınında, ince tunikten ısını hissedeabileceğim kadar yakın. Adımlarını benimkine uydurmak için yavaşlatır.

"Görünüşe göre senin doğal enerjin ışık olarak ortaya çıkıyor. Gölge ya da başka bir unsur yerine ışık."

"Ama ben buradan değilim, senin dünyandan nasıl sihirli yeteneklerim olabilir ki?"

Başını çevirir ve gözleri bugün ilk kez benimkilerle buluşur. "Ellie Bennett, bu soru her şeyi belirleyebilir."

Onun odasına geri döndüğümüzde, en yakın sandalyeye çöküyorum. Sacha hiçbir şey söylemeden bana bir bardak su dolduruyor. Ellerim hala kristalin enerjisinin hatırasıyla karıncalanıyor, hisler kollarımdan göğsüme doğru yayılıyor, zihnim ise bunun anlamını düşünerek dönüyor.

Eğer bu dünyada gerçekten sihirli yeteneklerim varsa, onları kontrol etmeyi öğrenebilirsem, bu ne anlama gelir? Neye dönüşüyorum?

"Yarın tekrar deneyeceğiz." Dikkatini çoktan masadaki haritaya vermiş. "Pratik yaparak ilerleme kaydedeceğiz."

Çok yorgunum, düzgün bir cevap veremiyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. Bana yaptırdığı egzersiz basit görünse de - kristali parlatmak - bu çaba beni tamamen tüketti. Uzuvlarım kurşun gibi ağırlaşmış, ama bir parçam hala huzursuz ve tedirgin bir şekilde uğulduyor.

Bu kadar küçük bir şey beni bu kadar yoruyorsa, Sacha'nın hiç tereddüt etmeden kullandığı türden bir gücü elde etmek ne kadar yorucu olmalı?

Haritanın üzerine eğilip, benim okuyamadığım akıcı bir yazı ile notlar alırken onu izliyorum. Ne planlıyorsa, onu tamamen tüketiyor. Aramızdaki mesafe, dün gece kısa bir süre için bozulan mesafe, yeniden kuruldu.

Belki bu iyidir. Belki gereklidir.

Ne olduysa -bağlantı, öpücük, zihinlerin birleşmesi- gerçek olamazdı. Bu sadece garip bir büyüünün insan duygularıyla çarpışmasının sonucuydu. Her şey zaten yeterince karmaşıkken, bunu anlamaya çalışmak işleri daha da karmaşık hale getirecektir.

Şimdilik, önemli olan şeylere odaklanmam gerekiyor. En kötü anlarda ortaya çıkan bu tuhaf yetenekleri nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerekiyor. Bana ne yaptıklarını anlamam gerekiyor.

Ve sonra bunların eve dönüş biletim mi, yoksa dönüşümü imkansız kılan şey mi olduğunu anlamam gerekiyor.

Gözlerimde artık sürekli parıldayan gümüş lekeler, istesem de istemesem de cevabın zaten içime yazıldığını gösteriyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

SACHA

*"Boyun eğmek, barışa giden ilk adımdır. Barış, sadakatin ilk şartıdır."
Otorite Kodeksi*

Yedi gündür Stonehaven'dayız.

Yedi gün süren eğitim, planlama ve istihbarat toplama.

Her şey değişmişken hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak için yedi gün değişmiş gibi davranmak.

İçin neredeyse üç on yıl boyunca, I've been hiçbir şey daha fazla bir isim

karanlık köşelerde fısıldanan, boyun eğmeyi reddedenlere ilham vermek için uydurulmuş bir hikaye. Eskiden olduğum kişinin gölgesi, ben çürürken efsaneye dönüştü.

Yirmi yedi yıl bir kulede, beni tanıyan herkes tarafından ölü sanıldım ve o süre içinde dünya bensiz yoluna devam etti. Doğmuş çocuklar şimdi önümde yetişkinler olarak duruyorlar, gizli ateşlerin etrafında fısıldanan hikayelerdeki kahramanı yüzümde arıyorlar.

Oysa o zamanlar, en kötü zamanlarda orada olanlar... *onlar*

Bana hiçbir şey değişmemiş gibi bak. Sanki eskisi gibi aynı adammışım gibi.

Shadowverin... Gölge Damar Lordu. *Vareth'el*.

O kadar çok unvan. Ve her biri beklenti, görev ve borç içeriyor.

Telvareth Sacha Torran. Onları zafere götürmek için geri döndü. Onların buna inanmasına izin verdim.

Parmaklarım yanımda kıvrılıyor, aralarında gölgeler dolanıyor. Bununla ilgili bir şeyler hissetmem gerekirdi. Belki de hissediyorum. Ama şu anda tatmin olması gereken boşluğu incelemek için vaktim yok.

Bunun yerine, günlerimi ordumun parçalanmış kalıntılarını yeniden bir araya getirmekle, bir zamanlar tanıdık olan yüzleri yeniden öğrenmekle geçirdim — artık yaş ve zorluklarla çizgili, benimki ise aynı kalmış — ve hiç önümde durmayı beklemedikleri yüzleri.

Otorite, ayrıldığım zamankinden daha güçlü, etkisi daha derin, kontrolü daha mutlak. Ama Damar Muhafızları çökmedi. Parçalandı. Uyum sağladı. Hayatta kaldı. Başka bir şeye dönüştü.

Kim olduğumu unutmuş, ama *ne olduğumu* unutmamış bir şeye. İşte bu kısımla ne yapacağımı bilmiyorum.

Bakışlarının ağırlığı Stonehaven'ın koridorlarında beni takip ediyor. Umut ve şüphe eşit ölçüde. Ben emir verdiğimde adımlarını bana uyduruyorlar ve talimat verdiğimde dinliyorlar, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki liderlik çaba gerektirmeyen bir şey gibi.

Öyle değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. Bu yük artık daha ağır, artık uymayan bir zırh gibi, cildime acı bir şekilde baskı yapıyor.

Ama yine de kabul ediyorum, çünkü birisi kabul etmek zorunda.

Ve başka nasıl olabileceğimi bilmediğim için.

Otorite benden yirmi yedi yılımı almış olabilir, ama bunu alamadı.

Ve sonra Ellie var.

Onun adını düşünmek bile benim içimdeki tanıdık duyguyu uyandırıyor. Onu zorladım, yönlendirdim, onu eğitmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama o hala mücadele ediyor.

Büyü ona direniyor ya da *o* büyüye direniyor.

Gümüş ışık, onun duygularına yanıt vermeye devam ediyor, ama iradesine değil. Gücü, duyguları yoğunlaştığında patlamalar halinde ortaya çıkıyor, ki bu sık sık oluyor, ama onu kasıtlı olarak çağırmaya çalıştığında geri çekiliyor.

Bu sabah, avucunda bir ışık küresi tutmayı neredeyse on saniye başardı, sonra küre dağıldı. İlerleme var, ama yeterli değil.

Eğitim seansları onu çok iyi hatırladığım şekilde yoruyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve her denemeden sonra elleri titriyor, ama bunu saklamaya çalışıyor, ben bakmadığımı düşündüğünde parmaklarını yumruk yapıp saklıyor. Ve ben gerekenden çok daha fazla bakıyorum.

Kendini çok zorluyor, başkalarının yıllarca kontrol etmeyi öğrendiği bir şeyi birkaç günde öğrenmeye kararlı. Kendine ait olmayan bir dünyada yararlı olduğunu kanıtlamaya kararlı.

Ve sonra aramızda olanlar var.

Bundan bahsetmedim. O da bundan bahsetmedi. Ama o gece oluşan bağ tamamen yok olmadı. O yanımdayken gölgelerim hala bunu fısıldıyor, kanıma işlemiş bir ihtiyaçla ona uzanıyor.

İstemediğim ve koparamadığım bir bağ.

Ve o anı...

Çenemde avucunun sıcaklığı, saçlarımı okşarken parmaklarının hafif titremesi. Bu dünyaya tamamen yabancı, ama bana giderek daha tanıdık gelen kokusu. Cildinin dokusu, benimkine karşı sıcak ve canlı, uzun süredir dokunulmamış olan duyularımı şok eden. Bir ömür boyu inşa ettiğim engellerin tamamen yıkılması. Akıldan daha güçlü, kısıtlamadan daha güçlü olan çekimden başka hiçbir şeyin var olmadığı an.

Öpücük, bir öpücükten daha fazlasıydı. İmkansız bir şeydi. Olmamalıydı.

Ama oldu.

Konsantrasyonum kayarken gölgeler parmaklarımın etrafında kıvrılıyor, cildimdeki dokunuşunun hatırasını izliyor. Sessiz bir emirle, çenemi sıkarak onları geri çekiyorum. Bu tür hatalar tehlikelidir. Tehlikeli olmaktan da *öte*. Beni hayatta tutan kontrolümü ihanet etmektir.

Yavaşça nefes veriyorum, dağınık gölgeleri tekrar hareketsiz hale getirirken, dikkatimi masanın üzerine yayılmış haritalara zorluyorum. Ashenvale'in savunması: yirmi fit yüksekliğindeki beyaz taş duvarlar, sürekli devriye gezen güçlendirilmiş kapılar, bir zamanlar benim olan yerin üzerine inşa edilmiş Otorite'nin ana kalesi. Ve Lirien Spire'in altında, mahzenlerde, yüzüğüm beni bekliyor: gücümün son parçası beni çağırıyor.

Ama çok uzun sürmeyecek. Çünkü başka ne değişirse değişsin — dünya, insanlar, ben — benim görevim değişmedi. Ve bunu unutmamam gerek.

Kapının çalınması düşüncelerimi kesintiye uğratar. Üç keskin vuruş — Varam'ın imzası. Göğsümdeki gerginlik, bastıramadan önce rahatlamayla yerini alır. O içeri girerken, Mira da hemen arkasında, başımı kaldırıp bakarım. İkisi de yolculuğun kirini üzerlerinde taşıyor, dağ yollarından gelen toz hala giysilerine yapışmış durumda. Yüzlerinde, günlerce süren uyanıklığın getirdiği gerginlik, avcıların bölgesinde hareket etmeyi öğrenmiş avların dikkatli bakışları var.

Dinlenmek için mola vermek yerine buraya gelmiş olmalılar. Elbette öyle yapmışlardır. Varam, beklemek için ne kadar az sabrım kaldığını ve törenlere ne kadar az ihtiyacım olduğunu herkesten daha iyi bilir.

Haritaları kenara itip, o yaklaşırken dikleşiyorum. "Rapor ver."

"Geçitler seyahat için açık," diyor Varam, masanın üzerine bir paket bırakarak. "Ama Otorite devriyeleri rotalarını genişletti ve kimlik kontrollerini iki katına çıkardı."

"Ayrıca yıllık Düzen Günü hazırlıklarına da başladılar," diye ekledi Mira. İzin beklemeden bir sandalyeye oturdu, bu da benim yokluğumda işlerin nasıl değiştiğini hatırlattı.

benim yokluğumda işlerin nasıl değiştiğini hatırlatıyor. "Raporlara göre Ashenvale'deki ana caddeler şimdiden süslenmeye başlanmış. Kırmızı ve beyaz bayraklar. Her yerde Otorite sembolleri."

Bunun ne anlama geldiğini sormama gerek yok. Sözde ölümümü nasıl kutladıklarını zaten biliyorum.

Her yıl, Otorite bu günü ateş ve ritüellerle kutlar. İnsanların zar zor hatırladıkları bir adamın belirsiz görüntüsüne benzeyen tahta bir heykel, sokaklarda sürüklendikten sonra merkez meydanda yakılır. Alevlerin yükselmesini izlerler ve bunu sözde zaferlerinin sembolü ve onlara direnmeyi düşünenlere bir uyarı olarak görürler.

Ve Sereven — benim infazımı düzenleyen, dünyanın benim öldüğümü düşünmesini sağlayan adam — bunu denetlemek için orada olacak.

Yüzü hafızamda beliriyor. Gücümü parça parça elinden alırken gözlerindeki soğukluk. Beni kuleye götürürken ve içeride kilitlendiğimi izlerken duyduğu memnuniyet. Ve o son sözler... Ellie hapishanemi parçalayana kadar duyduğum son ses.

"Senin için önemli olan her şeyin sensiz toza dönüşeceğini bilerek sonsuza kadar yaşa."

Hizmetkarım bu anıyı hatırlayınca kıpırdanır, kuzgunun şekli bir anlığına yanımda belirir, kanatlarını açarak ortak öfkemizi gösterir, sonra ben yumruğumu sıkıtlığımda tekrar karanlığın içinde kaybolur.

Kontrol. Her zaman kontrol. Öfke, benim için lüks bir şey. Kule yok olmuş olabilir, ama dersleri hala geçerli.

Anıları kafeslerine geri itip kendimi şimdiki zamana zorla geri getiriyorum. Kutlama, planımın zamanlamasını daha da önemli hale getiriyor. Onlar zaferlerini kutlamak için toplanıp benim yıkımımı içki içerek kutlarken, ben Spire'a girip benim olanı geri alacağım.

"Üniformalar hazır. Düşündüğümüzden uzun sürdü, bu yüzden geç kaldık." Varam getirdiği paketi açar.

Kumaş yıpranmış ama sağlam. Otorite hizmet kıyafetleri, alt düzey personelin standart kıyafeti. Dikkat çekmeyen. Görünmez olacak şekilde tasarlanmış. Koyu gri kumaşın yakasında Otorite arması var. Güç sahibi oldukları için idam ettikleri kişilerin derisine damgaladıkları sembolün aynısı.

"İnanılır olacak kadar yeni, yeni görünmeyecek kadar yıpranmış. Kontrol noktalarından yakından incelenmeden geçmemizi sağlayacaklar."

Parmağımı kumaşın üzerinde gezdirerek amblemleri, dikiş desenlerini ve ağırlığını kontrol ediyorum. Sağlam işçilik. Güvenilir.

Tıpkı Varam gibi.

"Zamanlama tam olmalı." Aramızdaki haritada planladığımız rotayı izliyorum. "Tüm dikkatlerin meydana çevrildiği ilk tören konuşması sırasında gireceğiz. Üst düzey subaylar kutlamaya katılırken kasa en az düzeyde korunuyor olmalı."

Mira başını sallar. "Yüzüğün orada olduğundan emin misin? Bunca zaman sonra? Yok etmiş olabilirler."

"Sereven Yüksek Komutan rütbesine yükseldiyse, yüzüğün korunmasını sağlamıştır." Odadaki gölgeler hafifçe koyulaşsa da sesim sabit kalır. "Otorite, zaferlerinden elde ettikleri ganimetleri saklar. Özellikle de sembolik değeri olduğunu düşündüklerini."

Eklemem gereken şey, bunu hissedebildiğimdir. Uzakta. Sessiz. Ama hala orada. Karanlıkta bekliyor, gücümün bir kısmı fiziksel formda korunmuş olarak. Beni çağırıyor.

"Kız ne olacak? Hâlâ onu getirmek niyetinde misin?" Varam'ın sesi dikkatlice tarafsız, ama omuzlarındaki gerginlik endişesini ele veriyor.

"Evet."

"O biliyor mu?" diye sorar Mira.

"Henüz değil. Tisera'nın dil dersinden döndüğünde onunla konuşacağım."

Mira ve Varam, yıllarca birlikte hayatta kalmanın getirdiği sessiz bir iletişimle birbirlerine bakışırlar. Artık beni içermeyen yeni ritimler, kalıplar oluşturmuşlardır.

Kaçırdığım her şeyi bir kez daha hatırlatıyor.

"Konuşmalar olduğunu bilmelisin. Ravencross'a kadar ulaştı. Bazı Damar Muhafızları endişeli." Varam sözlerini dikkatlice seçer. "Onun doğası hakkında. Kökenleri hakkında. Onun gelişile giderek daha uyumlu hale gelen kehanetler, bazı yaşlıları... tedirgin ediyor."

Ben zaten biliyorum. Fısıltılar nereye gidersem oraya ulaşıyor. Ben bir odaya girdiğimde konuşmalar kesiliyor. Gözler Ellie'yi umut ve korku karışımıyla takip ediyor. Saklamaya çalışsalar da, gölgeler her şeyi duyuyor. Onun gümüş ışığının bir kazadan, bir anomaliden daha fazlası olduğuna dair artan fısıltılar.

Shadowvein Lord'un dönüşü, topraklarımızın ötesinden gelen bir yabancının eşliğinde.

Gölgenin gittiği yere fırtına da gider.

Benim sözde ölümünden sonra kök salan kehanet, Veinwardens arasında orman yangını gibi yayılıyor.

Ben bu tür şeylere inanmam. Hiç inanmadım. Ama Damar Muhafızları inanıyor. Ve bu onu herkes için tehlikeli hale getiriyor, özellikle de kendisi için.

"Endişelerini not ettim." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. "Ama planladığım gibi devam etmeyi düşünüyorum."

Dönüşümden beri gösterdikleri saygıyla cevabımı kabul ediyorlar, ama tavırlarındaki ihtiyatlılık onları ele veriyor. Mira'nın ağırlığını kapıya doğru hafifçe kaydırması. Varam'ın gözlerinin benimkilerle tam olarak buluşmaması.

Yirmi yedi yıl boyunca benim komutam olmadan, yeni bir şey inşa etmek zorunda kaldılar. Tek bir ses, tek bir lider olmadan hayatta kalmak için.

Bensiz.

Dönüşüm, yokluğumda kurdukları dengeyi bozuyor. Umut doğuruyor. Korku doğuruyor. Ve ben ikisine de zaman ayıracak vaktim yok.

"Gidip yemek yiyin ve dinlenin," diyorum, sesimi biraz yumuşatmaya çalışarak. "Bu akşam hazırlıkları tamamlayacağız, şafakta yola çıkmaya hazır olacağız."

Onlar gittikten, ayak sesleri taş koridorda kaybolduktan sonra, devriye programlarına geri dönüp, onları planladığımız rotayla karşılaştırıyorum.

Model değişmeden kalır.

Otoritenin sistemi yapı ve düzenlere göre işliyor. Kibirleri gözlerini kör ediyor. Bu onların çöküşü olacak.

Gölgelerin içinden farkındalığımı genişletiyorum, yarın gideceğimiz dağ yollarını keşfetmek için dallarımı uzatıyorum. Kendimi aşan o tanıdık his içimi kaplıyor. Manzara tanıdık ama değişmiş. Yeni bitkiler, yer değiştirmiş taşlar, değişmiş konturlar.

Bir zamanlar kamp kurduğum yerde bir sırt çökmüş. Düşen ağaçlar bir dereyi yön değiştirmiş.

Ama gölgeler yolu biliyor, her dönüşü ezberliyor.

Kapı, çalınmadan tekrar açılır. İzin beklemeden içeri girecek tek bir kişi vardır. Ellie içeri girer. Son yedi gün içinde kendi düzenimizi oluşturduk. Bana doğrudan bakmaz ve konuşup konuşmayacağımıza karar vermeyi ona bırakırım. O gecedan sonra yeniden şekillenen sınırları test ederiz.

Yedi gün boyunca düzenli yemekler ve uygun dinlenme, kulede geçirdiği zaman ve çölde seyahat ederken kaybettiği şeyleri geri kazandırdı. Yanaklarındaki çukurlar doldu, tenine renk geldi. Artık benim hapishaneme ilk girdiğinde gördüğüm korkmuş, perişan yaratığa benzemiyor. Artık giydiği Meridian kıyafetlerine aitmiş gibi, sessiz bir özgüvenle hareket ediyor. Belinden bağlanmış basit bir gece mavisi tunik, yıpranmış deri botlar

ve saçları, boynunun kıvrımlarını ortaya çıkaran pratik bir örgüyle geriye toplanmış.

Ama en çok değişen şey gözleri.

Ravencross'ta ilk kez ortaya çıkan gümüş benekler yayılmış, göz bebeklerinin etrafında metalik ışık halkaları oluşturmuş ve eğitim sırasında kontrolünü kaybettiğinde parlamaya başlamış. Bu dünyanın büyüyle olan bağının derinleştiğinin bir başka işareti.

Su sürahisine doğru yürüdü ve kendine bir bardak su doldurdu. Savaş hazırlıkları sürerken bu tanıdık hareket tuhaf bir şekilde evcil bir hava yaratıyordu. Gözleri masanın üzerine dağılmış ekipman ve kağıtların üzerinde dolaştı.

Gölgelerim onu yakalamak için harekete geçer, ama ben onları durdururum.

"Yarın Ashenvale'ye gidiyoruz." O konuşmadan önce, sesimi nötr tutarak konuşuyorum.

"Ashenvale mi? Orası..." Dönüyor, suyu unutmuş.

"Evet, Otorite'nin üssü." Onun bakışlarına kararlılıkla karşılık veriyorum. Ama bundan daha fazlası var. Onun anladığından daha fazlası.

"Neden?" Fincanı masaya bırakır, tüm dikkati artık bende. "Bir şeyi geri almam gerekiyor. Şafak vakti yola çıkıyoruz."

"Bekle... *biz* mi?" Bakışları tekrar masaya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, gözlerinde gümüş bir parıltı beliriyor. "*Ben* de mi?"

"Yeteneklerin çok öngörülemez, seni geride bırakamayız." Yalan kolayca çıkıyor ağızımdan.

Bana tamamen dönüyor, gümüş benekli gözleri beni rahatsız edici bir yoğunlukla inceliyor, sanki altında yatanları, bir ömür boyu sakladığım şeyleri görüyor gibi.

"Asıl neden bu değil."

"Hayır." Çenem gerildi.

O öpücük sırasında çok şey gördü; yıllarca kontrol altında tuttuğum gerçeklerin bir kısmını. Oda içindeki gölgeler buna tepki olarak derinleşir, duvarlar boyunca huzursuzca kayar.

"Benim yanımda güvenliğin daha iyi garanti altında."

"Buradaki adamlarına güvenmiyor musun?" Yaklaşır, sesi alçalır.

Gözlerindeki gümüş rengi fener ışığını yansıtıyor.

"Kendi çıkarları doğrultusunda hareket edeceklerine güveniyorum."

O yaklaşırken, içgüdülerim uzaklaşmamı söylese de kıpırdamıyorum. Geri çekilmek için atacağım en ufak bir adım bile teslim olmak anlamına gelir.

"Bensiz hayatta kalmak zorundaydılar. Gerekli tavizleri verdiler.

Şu anda öncelikleri hayatta kalmak."

"Peki *senin* önceliğin ne?" Soru aramızda asılı kalır, çok keskin, gömdüğüm gerçeklere çok yakın. Bakışları benimkinden sapmaz.

Hemen cevap vermiyorum.

Bir zamanlar amacım belliydi. Otoriteyi yıkmak, Damar Kanlıları korumak, çalınanları geri almak, kırılanları yeniden inşa etmek.

Ama yirmi yedi yıl uzun bir süre. Bir zamanlar savunmaya yemin ettiğim dünya artık yok. Sertleşti. Çaresiz hale geldi.

Ben de öyle.

"Başladığım işi bitirmek için." Söyleyebileceğim daha çok şey var. Her zaman vardır.

Ama sessizlik, artık ihanet edemeyeceğim kadar derinlere işlemiş bir disiplin.

O, çok şey anlatan yumuşak bir nefesle iç çeker. Ama tartışmaz ya da daha fazla ısrar etmez. Hak etmediğim bir merhamet. Bunun yerine, burnundaki soluk çilleri görebileceğim kadar yaklaşır. Parmakları masanın üzerine serilmiş kumaşı okşar.

"Bunlar ne?"

"Yetkili üniformaları. Ortama uyum sağlamak için giyeceğiz." Parmaklarımın onun parmaklarına değmemesine dikkat ederek, ona paketlerden birini uzattım. "Üç gün sonra, Ashenvale benim idamımın yıldönümünü kutlayacak. Düzen Günü. Bu bana içeri girmek için ihtiyacım olan fırsatı verecek."

"Orada olduğunu fark ederlerse seni öldürmezler mi?" Endişe, nadiren rastladığım bir samimiyetle kaşlarını çatıyor. "Böyle bir riski almaya değer mi?"

Ona ne kadarını anlatacağımı düşünürken, gerçeği stratejiyle tartıyorum. "Thornreave Geçidi'nde yakalanmadan önce, gücümü iki nesneye böldüm." Elim belimdeki kılıca uzanıyor, gölgeler kısa bir süre kılıcın kabzasına dolanıp sonra kayboluyor. "Kılıç gücümün bir kısmını barındırıyordu. Geri kalanı ise bir yüzükte. O da Ashenvale'de."

Kaşları çatıldı. "Gücünü bir yüzüğe mi koydun? Yani..." Başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Boş ver. Bu benim dünyamdan."

"Bu, Otorite bizi avlamaya başlamadan önce Damar Kanlıları tarafından uygulanan eski bir yöntemdir." İtiraf, beklediğimden daha kolay geldi. "Bazı nesneler gücü sabitleyebilir, keşfedilmesini engelleyebilir ve onu etkisiz hale getirme veya yok etme girişimlerine karşı koruyabilir. Bu önlem olmasaydı, Thornreave'de ölmüş olurum."

"Peki yüzükle ne olacaksın? Daha mı güçlü?" Gözleri benimkileri arıyor, irislerinin etrafındaki gümüş rengi parlıyor.

"Hayır." Onun bakışlarını karşıladım. "Tamamlanmış."

Bu yeni bilgiyi sindirmek için bir an sessiz kalır. Parmakları üniformanın yakasındaki işlemeli Otorite mührünü izler, bu hareket tüylerimi diken diken eder. Sonunda, geleceğini bildiğim soruyu sorar.

"Bu benim için ne anlama geliyor? Eve dönmek için?"

Beklediğim soru. Cevabı ise, hâlâ bilmiyorum.

"Bu dünyanın büyüyle olan bağlantın güçleniyor," diyorum dikkatlice. "Bunu anlamak - neden oluştuğunu, neden devam ettiğini - eve nasıl dönebileceğini belirlemek için en iyi umudumuz."

"Eğer hala yapabilirsem." Sesi yumuşak ve hüzünlü. Ellerine bakıyor, sanki orada yazılı cevapları arıyormuş gibi avuç içlerini yukarı çeviriyor. "Bazen tamamen başka bir şeye dönüştüğümü hissediyorum."

Sessiz kalıyorum. Olmayan bir umut vermeyeceğim. Onun gelişi tek yönlü bir yolculuk olabilir. Artık geride bıraktığı dünyaya tamamen ait olmayabilir. Ve gözlerindeki gümüş rengi her geçen gün daha da güçleniyor.

O arkasını dönüyor, ışık parlak halkaları yakalıyor ve bana kehanetteki satırları hatırlatıyor.

Gölgenin gittiği yere fırtına da gider.

"Ne kadar tehlikeli olacak?" Kollarını kavuşturarak tekrar bana döner. "Ve lütfen 'önemli risk' ya da başka bir steril tanımlama kullanma."

Dürüstlük arzusuna saygı duyarak başımı eğiyorum. "Ashenvale, Meridian'da Otorite güçlerinin en yoğun olduğu yer. Yakalanırsak, ölürüz." Bir süre duruyorum. "Benim ölümüm yavaş olur. Herkesin gözü önünde."

"Harika." Elini yüzüne sürer, bu hareketi onun kendini hazırladığını, cesaretini topladığını anlamamı sağlar. "Harika bir zaman olacak gibi. Ne zaman çıkıyoruz demiştin?"

"Şafaktan önce." Kendimi, alışık olmadığım bir dürtüyle, onu sakinleştirmek isterken buluyorum. "Dağ yollarını kullanıp ana kontrol noktalarından kaçınacağız. Bu yolları herkesten iyi bilirim. Hayvan arkadaşım devriyeleri bize haber verecek."

"Ya ayrılırsak?" Parmakları tunikasının kenarını endişeyle okşuyor. "Ya sana bir şey olursa?"

"Bunun için önlemler var." Sesim biraz yumuşadı. "Varam, ayrılırsak seni buraya geri getireceğini biliyor."

"Elbette vardır." Dudaklarında bir gülümseme belirir, günlerdir gördüğüm ilk gerçek gülümseme. "Kötü şöhretli stratejist, her zaman on adım önde düşünür."

Ses tonundaki bir şey beni hazırlıksız yakaladı. Alay değil. İsteksiz hayranlık da değil. Kabullenme. Anlayış. Sanki sürekli hesaplamaların ağırlığını görüyor ve beni bunun için yargılamıyor gibi.

"Şafak erken söküyor." Onun kabulünün benim kontrolüm üzerinde yarattığı etkiden uzaklaşmak için özel odama doğru yürüyorum. "Yiyin ve uyuyun, yapabiliyorsanız."

Kafasını sallar ve kendi odasına doğru döner, sonra durur, bir eli kapı pervazında.

"Sacha?"

"Evet?" Tamamen dönmeden durakladım.

"Bundan sonra ne olursa olsun, sadece şunu söylemek istedim... teşekkür ederim." Sesinde gölgeleri durduran bir nitelik vardı. "Beni bu dünyada tamamen çaresiz biriymişim gibi davranmadığın için."

Sesindeki sessiz dürüstlük beni hazırlıksız yakaladı, herhangi bir argüman veya suçlamadan daha etkili bir şekilde savunmamı aşmıştı. Kimse bana yaptıklarım için teşekkür etmemişti. Minnettarlık, kabul etmeyi bildiğim bir para birimi değil. Ben direnmek, hayatta kalmak için yaratılmışım, takdir edilmek için değil. Yine de, bir an için, içimdeki bir şey gevşedi.

"Sen çaresiz değilsin, Mel'shira." Sesim yumuşaktır. "Hiçbir zaman olmadın."

Bakışları titrer, arkasında bir şey değişir — sözlerime yanıt veren gümüş bir parıltı. Sonra bir kez başını sallar ve odasına girer, kapı arkasından kapanır.

Bir an daha orada durup, kapalı kapısına bakarak, onun sözlerinin ağırlığının uzun zamandır öldüğünü sandığım yerlere yerleşmesini hissediyorum.

Yarın, Otorite'nin kontrolünün merkezi olan Ashenvale'e gideceğiz. Gücümün son parçasını, Thornreave Geçidi'nde benden koparılan parçayı geri alacağım. Ve sonra kaybettiğimiz şeyi geri alma sürecinin bir sonraki aşamasına geçebileceğiz. Hepimizden çalınan şeyi.

Son bir kez daha familiarımı gönderiyorum, onun bedeni aracılığıyla farkındalığımı genişletiyorum, dağ kalesinin üzerinde uçarken onun gözlerinden izliyorum. Stonehaven sessiz bir hazırlık içinde canlanıyor — silahlar biliniyor, erzaklar toplanıyor, mesajlar fısıltıyla iletiliyor. Yüzler beklentiyle gergin. Ben olmadan hayatta kalan bir direniş, bir kez daha benim liderliğimi takip etmeye hazırlanıyor.

Neredeyse hiç tanımadıkları bir efsaneye inanıyorlar.

Ama dikkatim sürekli benim odamın yanındaki odaya dönüyor, Ellie orada önündeki gerçeği anlamadan kendini hazırlıyor. Anlayamadığı bir tehlikeye atılmaya hazırlanıyor, ihanetler üzerine kurulu bir dünyada ona rehberlik edeceğime güveniyor.

Her eylemi yönlendiren zihni gördüğü her şeye rağmen. Engellerimiz yıkıldığında gördüklerine rağmen.

Bana hak etmediğim bir güven sunuyor. Hak ettiğimden emin olmadığım bir güven.

Sereven'in elinde benim sonum olabilecek bir güven.

Yine de orada hala kalıyor parıldayarak gibi
gümüş gümüş gibi gözlerinde gözlerindeki

Beklenmedik. Ve istenmeyen.

Ama en önemlisi, görmezden gelinmesi imkansızdı... Bu dünyadaki varlığı gibi. Gardımı indirdiğimde gölgelerimin ona uzanması gibi. İlk kez tamamen yalnız olmadığım ihtimali gibi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ELLIE

"İlk merhamet mesafedir. İkincisi berraklıktır. Üçüncüsü, eğer gelirse, seçimdir."
Veinwarden Duaları

ŞAFAK HENÜZ AÇILMAMIŞTIR ki kapım hafifçe çalınır. Ben çoktan kalkmış, giyinmiş, volta atarak *bekliyorum*.

"Girin."

Kapı açılır ve Mira içeri girer. Bir an için, orada durup ona bakarım. Sonra, hareket ettiğimi fark etmeden odanın diğer ucuna geçerim, kollarıma onu alır ve içimde olduğunu bile bilmediğim bir tür çaresiz rahatlama ile ona sarılırım. Nefes kesen bir an için, o kasılır, sonra eli kalkar ve kısa ama sıkı bir şekilde sırtıma konur. Hiçbir söz yoktu. Sadece, farkında olmadan özlediğim sağlam, insani bir bağ vardı.

En son yüz yüze geldiğimizde, Ravencross'tan ayrılıyordum, geri dönecek miyim emin değildim, Sacha'yı Otorite devriyeleri bulmadan önce kaçırıyordum.

O kısa güvenli dönemde, bana ilk kez şefkat gösteren, kendimi güvende hissettiren ve bu dünyada güvendiğim ilk kişilerden biri olan oydu. Keskin gözleri beni tarıyor, sanki yerinde olmayan bir şey arıyormuş gibi, sonra bir adım öne çıkıp yakamı hafifçe düzeltti ve başını salladı.

"*Vashna tem, Ellie.*" İyi günler.

"*Vashna tem, Mira.*" Boğazım, Dünya'daki selamlaşma kadar tanıdık hale gelen bu kelimeleri söylemek için sıkışır.

"*Meresh kavir.*" Gitme zamanı.

Dün gece hazırladığım küçük çantayı topluyorum. İçinde gerekli şeyler var. Su tulumu, kurutulmuş erzak, Ateş Çiçeği Reçinesi, kesik ve yanıklar için merhem, yedek giysiler ve bir yatak örtüsü. Tisera çantayı hazırlamama yardım etti ve sırtımı zorlamaması için nasıl taşıyacağımı gösterdi.

"Hazırım."

Oda ötesindeki ana oda boş. Bu, Sacha'nın çoktan ayrılmak için bekliyor olduğu anlamına geliyor. Beni odadan çıkarır, bir koridordan geçip bir kemerli geçide varırız. Orada küçük bir grup insan beklemektedir. Gözlerim hemen Sacha'ya takılır. O, bir kenarda durmuş Lisandra ve Varam ile konuşmaktadır.

Gözleri benimkilerle buluştu, sanki geleceğimi biliyormuş gibi, ve başını salladı.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, yanına vardığımda.

"Hayır, ama başka seçeneğim yok, değil mi?"

Kaşları, benim eğlenceli bulduğum o tanıdık şekilde yukarı kalkıyor. Gülümseme kadar değil, ama yine de orada. "Altı kişi olacağız. Sen, ben, Varam, Mira ve Ashenvale'nin dışında kampımızı koruyacak iki kişi daha."

"Buradan ne kadar uzaklıkta?"

"Normal rotadan iki gün uzaklıkta. Mesafeyi kısaltabilecek ama geçmesi daha zor olan alternatif yollar kullanacağız. İyi bir tempo tutturursak, Düzen Günü'nden önce Ashenvale'e varabiliriz."

Bana iki kağıt parçası uzattı. "Bunlar kimlik belgeleriniz. Adınızı ve pozisyonunuzu ezberleyin. Siz Everen'siniz, Flamecross'tan yeni atanan acemi. Mümkün olduğunca az konuşun. Soru sorulursa, bana bırakın."

Kalbim hızla atmaya başlar. Demek gerçekten yapıyoruz. Onu onlarca yıl hapseden, onun gibi insanları, belki de benim gibi insanları avlayan Otoritenin kalbine giriyoruz.

Kağıtları incelerken, bu dili zar zor konuşabiliyorken bu dünyaya ait biri gibi nasıl geçinebileceğimi merak ediyorum.

"Ya biri bana doğrudan bir şey sorarsa?"

"Yetkili memurlar, emir yağıdırmadıkları sürece, hizmetkarlar ve alt rütbelilerle nadiren konuşurlar. Başını eğ, cevaplarını en az düzeyde tut ve kimseye fazla dikkat çekme."

Sözleri pek de güven verici değil, ama yine de başımı sallıyorum. Bu plan, geldiğimden beri diğerleri gibi, uyum ve güven gerektirecek. Her ikisinde de şaşırtıcı derecede iyi oldum.

Küçük grubumuz, daha önce görmediğim, dağın derinliklerine değil, yukarı doğru kıvrılan bir geçitten geçiyor. Hava gittikçe serinliyor, tazeleniyor, bu da yüzeye yaklaştığımızı gösteriyor.

"Bu çıkış pek sık kullanılmaz," diyor Sacha tırmanırken. "Günlük kullanım için çok tehlikeli olan yollara doğrudan açılıyor."

"Nasıl tehlikeli?"

"Dengesiz zemin. Kaya kaymaları. Çoğu gezgini uzak tutan yırtıcı hayvanlar." İfadesi, bu tehlikelerin otorite devriyeleri kadar onu endişelendirmediğini gösteriyor. "Güvenli rotaları bilenler için değerli bir erişim sağlıyor."

Geçit, Varam elini belirli bir bölüme bastırıncaya kadar sağlam kaya gibi görünen bir yerde sona eriyor. Taş kayıyor ve bir kişinin geçebileceği kadar dar bir açıklık ortaya çıkıyor. Soğuk dağ havası, çam ve sabah çiğinin kokusunu taşıyarak içeri giriyor.

Yoğun ormanı gören kayalık bir çıkıntıya çıkıyoruz. Stonehaven'ın girişi, çevredeki kayalarla mükemmel bir uyum içinde, nereye bakacağını bilmeyenler için görünmez. Gökyüzünde şafağın ilk işaretleri görünüyor, doğu ufkunda hafif bir aydınlanma var, başımızın üzerinde yıldızlar hala görünüyor.

"*Meresh*," diye fısıldar Varam, kayaların arasından aşağı doğru kıvrılan, zar zor görünen bir patikaya doğru ilerlerken.

Sacha'nın uyardığı gibi iniş tehlikelidir, ayaklarımızın altında gevşek taşlar yerinden oynar ve yol bazen dik uçurumların kenarında birkaç santime kadar daralır. Her adımımı dikkatlice atmaya odaklanırım. Arkamda Mira, bu yollarda daha önce birçok kez yürümüş birinin sessiz zarafetiyle ilerler.

Ağaç sınırına vardığımızda, güneş gökyüzünde yükselmiştir. Varam, dalları başımızın üzerinde yoğun bir gölgelik oluşturan eski ağaçların arasında dolanan, zar zor patika sayılabilecek bir yolda bizi yönlendirir. Diğerleri sessizce ilerlerken, ben yanlışlıkla ayağımın altında kırdığım her dalın farkına varırım.

Mira koluma dokunur ve ayaklarının dibini gösterir. Dikkatimi verdiğimden emin olunca, önüme geçer ve adımlarını abartılı bir şekilde atar. Onu takip eder, gösterdiği şekilde ağırlığımı ayarlarım. Birkaç adımdan fazla ses çıkarmadan ilerlemeyi başardığımda, onaylayan küçük baş sallaması içimi sıcak bir zafer duygusuyla doldurur.

"İleride su var. Orada durup dinleneceğiz." Sacha, ağaçların arasından güneşin suda parıldadığını gördüğüm yeri işaret eder.

Küçük bir dere yolumuzu kesiyor, su pürüzsüz taşların üzerinden hızlı ve berrak bir şekilde akıyor. Diğerleri su tulumlarını doldururken, ben zorlu yürüyüşten dolayı zaten ağrıyan kaslarımı esnetiyorum.

Sacha birkaç metre ötede kıyıda diz çökmüş, soğuk suda ellerini yıkıyor. Varam bir anlığına onun yanına çömeliyor ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. Ne derse desin, Sacha neredeyse

... *neredeyse* ... bir kahkaha olabilir. Birlikte rahat olmaları, paylaşılan savaşlar ve sözsüz sadakat gibi başka bir dil gibidir.

Kemerime sıkıştırdığım su tulumunu çıkarıp açıyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda, Sacha ve Varam gözden kaybolmuşlar.

"Orman bir sonraki sırtın ötesinde seyrekleşiyor." Sesi arkamdan geliyor. Hiç ses çıkarmadan bana nasıl ulaştığını merak ederek kalbim hızla çarparak arkamı dönüyorum. "Oradan nehir vadisini takip edeceğiz. Bu gece Veil Mists'te kamp kuracağız. Orada sürekli doğal bir sis var, bu da mükemmel bir kamuflej sağlayacaktır."

Veil Mists. Kulağa başka bir dünyadan ve çok güzel geliyor.

Su tulumumu doldurmak için çömeliyorum, soğuk su tuluma akarken ona bakıyorum. O kadar yakın ki, havadaki soğukluğa rağmen onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Nasıl bir his? Onların üniformasını giymek?" Diğerlerimizden farklı olarak, Sacha ve Varam, devriyeler bizi durdurursa diye, zaten Otorite tarafından verilen üniformaları giyiyorlar.

Gözleri bir anlığına karardı, sonra tekrar açıldı. "Pratik. Gerekli."

"Benim sorduğum bu değildi."

Gözleri benimkilerle buluştu, başını eğdi. Bir an için bana cevap vermeyeceğini sandım.

"Düşmanın derisini giymek gibi bir his." Sesi yumuşaktır.

Dürüstlüğü beni şaşırtır, ama cevap veremedi Varam tekrar hareket etme zamanının geldiğini işaret eder.

Minimum konuşma ile yürüyoruz, dikkatimizi mümkün olduğunca sessizce hareket etmeye odaklıyoruz. Orman yavaş yavaş değişiyor, ağaçlar büyüyor, gövdeleri yaşla birlikte kalınlaşıyor ve kökleri, dikkatsiz ayakları takılmak için kasıtlı olarak yerleştirilmiş gibi görünen, karışık ağlar halinde zeminde kıvrılıyor.

Başımızın üzerindeki ağaçların gölgeleri, güneş ışığını orman zemininde değişen lekelerle filtreliyor ve gölgelerin hareketleri gözlerimi Sacha'ya çekiyor.

Karanlığın ona yapıştığı şekilde, burada bile, bir şey var. Işığın onun etrafında hafifçe kıvrıldığı gibi, bu çok ince, görülmekten çok hissedilen bir şey.

O bu gölgeleri hissediyor mu? Onlarla olan bağı, benim anladığımdan daha mı derin? Onlar sadece gölgeler mi, yoksa onun uzantıları mı?

Bana bir göz atıyor, bir kaşını kaldırıyor ve gereğinden fazla bir an boyunca bakışları benimkini yakalıyor. Bu bir soru değil. Bir bilme. Fısıltı gibi tenimden kayan bir farkındalık. Yüzüm kızarıyor, ona baktığım için yakalandığımdan utanarak başka yere bakıyorum.

Yol, devrilmiş ağaçlar ve engebeli zemin nedeniyle ilerlemesi zorlaşır. Kayalar tuhaf açılarda çıkıntı yapar, yosunla kaplıdır ve kaymamamız için yavaşlamamızı gerektirir. Ayağım kayınca Mira birden fazla kez kolumu tutar.

Hava nemli, eski ahşap ve toprağın kokusuyla dolu, Chicago'nun betonu ve egzoz dumanlarından o kadar farklı ki, bazen o hayatla ilgili anılarımın sadece ayrıntılı rüyalar olup olmadığını merak ediyorum.

Ara sıra, hareketlerin izlerini yakalarım. Bir geyik ürküp kaçar, kuşlar uçar ve yaprakları sallar. Her beklenmedik ses, içimde adrenalin patlaması yaratır, vücudum her an her yerden gelebilecek tehlikeye hazırdır.

Öğleden sonra geç saatlerde, sürekli tırmanmanın yorgunluğuyla bacaklarım ağrıyor, varlığından haberdar olmadığım kaslarım protesto etmek için çığlık atıyor. Diğerleri bile daha yavaş adımlarla ilerliyor. Yol, görüldüğü zaman bile, kaya kaymalarıyla parçalanmış ya da düşen dalların altında gömülü, bizi yeni yollar bulmaya zorluyor.

Ashenvale'ye yaptığımız bu yolculuk, Meridian'da geçirdiğim tüm zamanın bir metaforu gibi geliyor bana — sürekli uyum sağlamak, beklenen yollar kaybolduğunda yeni yollar bulmak.

Küçük bir tepenin zirvesinde Varam yavaşlıyor.

"İleride bir karakol var," diyor, Sacha benim için tercüme ediyor. "Otorite'ye ait değil, ama yolcuların mola verebileceği bir yer. Doğrudan temastan kaçınmamız akıllıca olabilir."

Bizi daha sık ormana yönlendirir. Buradaki çalılar el değmemiş, sarmaşıklar ve çalılar giysilerimize takılıyor, dallar sürekli eğilmemizi gerektirecek kadar alçakta. Her adım bir çaba, orman etrafımızı sarıyor.

Sonra bir ses duyulur. Keskin ve yüksek sesli tartışma sesleri. Varam aniden durur, elini kaldırır ve küçük grubumuzu durdurur.

Sacha sessizce ilerler ve benim fark etmediğim bir açıklığın kenarında Varam'ın yanına gider. Birkaç kelime konuşurlar, sonra Sacha geri döner.

"Haydutlar." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Karakolda kalan insanlara pusu kurmuşlar."

"Kaç kişi?" savaşçılardan biri, Mishak, sorar.

"Sekiz. Silahlı. Kurbanları bağlanmış. Görünüşe göre biri direnmiş. Kötü bir şekilde dövülmüş."

"Buradan dolaşmalıyız," diyor Mira. "Bu bizim savaşımız değil."

Sacha'nın yüzünde bir değişiklik olur. "Daha uzun yol bizi programımızın gerisine düşürür. Ashenvale'e zamanında varmak için programımıza uymamız gerekiyor."

Belki önemsiz bir şeydir, ya da aramızda olanlardan dolayıdır, ama onun yalan söylediğinden eminim. Verdiği sebep, oradan uzaklaşmak istememesinin gerçek nedeni değil.

Ve o anda, Sacha'nın çevirisi olmadan söylenenleri anladığımı fark ediyorum.

Nasıl? Her kelimeyi nasıl anlıyorum?

Bu düşünce zihnimin derinliklerinde rahatsız edici bir şekilde dolanıyor, ama şimdi bunun peşine düşecek vaktim yok. Daha sonra Sacha'ya sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum... tabii daha sonra *olacaksa*.

"Onları alt edebiliriz," diyor diğer savaşçı, bir elini kılıcına doğru indirerek. "Sekiz kişi çok fazla değil."

"Bu, kaçınmak istediğimiz bir çatışmaya yol açar," diyor Varam bize katılırken ve yine dil engeli hiç yokmuş gibi her kelimeyi anlıyorum. "Yetkililer bazen bu ormanı kontrol ederler."

Onlar tartışırken, ben yavaşça ilerliyorum. Ağaçların altında, ağırlığımla birlikte çalılar hareket ediyor, yapraklar fısıldıyor. Ağaçların kenarında duruyorum, açıklığı görebilecek kadar yakıным.

Sacha'nın açıklaması, olan bitenin gerçek resmini tam olarak yansıtmıyordu.

Sekiz adam dağınık bir şekilde, sandıkları karıştırıyor, silahları kemerlerine süs gibi takılı, şiddet kapasitelerini gururla sergiliyorlar. Dağınık ürün ve mallardan tahminimce tüccar olan üç adam, bağlanmış halde toprakta yatıyor. Biri çoktan acımasızca dövülmüş. Yüzü şişmiş, cildinde koyu renk kan izleri var, bir gözü kapanmış. Diğeri konuşmaya çalışıyor ama kaburgalarına aldığı şiddetli tekmeyle susturuluyor. Ses ormanda yankılanıyor.

Gözlerimin arkasında tanıdık bir baskı oluşuyor, sıkı ve sıcak, kafatasımın içini zorluyor. Gümüş ışık görüş alanımın kenarlarında titriyor, kaçmak üzereymiş gibi. Tırnaklarım avuç içlerimi ısırıcaya kadar parmaklarımı sıkıyorum, acıyı kendimi sakinleştirmek için kullanıyorum.

Burada olmaz. Şimdi olmaz. Kontrolümü kaybedemem.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, sanki yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Onları orada bırakamayız."

"Görevimiz öncelikli," diyor Varam. "Tehlikeye atılamayız."

"Ayrıca," diye ekliyor Mira, sesi düz, "haydutlar istediklerini aldıktan sonra tüccarlar muhtemelen serbest bırakılacak."

Yalan söylüyor. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama Sacha'da olduğu gibi, bundan eminim.

Bu, şu anda içimden akan gücün başka bir yönü mü? Aldatmacayı hissetme yeteneği mi? Yoksa sadece bu dünyada yeterince zaman geçirdiğim için, birinin beni çirkin gerçeklerden korumaya çalıştığını anlayabildiğim için mi?

Açıklığa doğru bakıyorum.

Haydutlardan biri bıçağını çekmiş ve en genç adamın boğazına dayamış. Tüccar irkilir, ama haydut sadece güler. Bıçağın derisine battığı yerde ince bir kan izi belirir.

"Onu öldürecekler." Sesimin titrememesine çalışıyorum. "Bunu yapamayız..."

"Yapabiliriz ve yapmalıyız." Varam'ın sesi kararlı. "Görev..."

Arkamızda bir dal kırılıyor.

Yüksek sesle.

Çok yüksek.

"Vay vay," diye bir ses duyulur. "Görünüşe göre birkaç ziyaretçimiz daha var."

Bir adam ortaya çıkıyor, tatar yayı kaldırmış, doğrudan Varam'ın göğsüne nişan almış. Ağaçların arasından üç kişi daha çıkıyor, silahlarını çekmişler.

"Açıklığa çıkın," diye emreder ilk adam, silahını keskin bir hareketle sallayarak. "Yavaşça. Ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun."

Sacha'nın gözleri benimkilerle buluşur. Gözlerinde bir şey vardır — sessiz bir emir ya da uyarı — ama anlamını anlayamam. Sonra öne çıkar, ellerini teslim olmuş gibi kaldırır. Grubumuzun geri kalanı onu takip eder, gerginlik havayı yoğunlaştırır.

Haydutlar bizi açıklığa sürerler ve hala yerde bağlı olan tüccarlara doğru zorlarlar. Yakından bakıldığında haydutlar daha da sert görünürler: yüzleri yaralı, zırhları topladıkları parçalardan yapılmış, silahları çok kullanılmış.

"Yetkili üniforması," der liderleri, bir kurt tehdidi değerlendirir gibi Sacha'nın etrafında dolanarak. Diğerlerinden daha uzundur, zayıf ama sağlamdır, şakaklarından çenesine kadar uzanan pürüzlü bir yara izi vardır. Gözleri keskin, değerlendirmedir. "Kontrol noktasından çok uzaktasınız, değil mi?"

"Resmi görevdeyiz," diye cevaplar Sacha, sesi sabittir. Emredici. Küçümseyici. Sesindeki alaycı hor görme o kadar keskindir ki havayı keser

. Onun bu tonda konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım. "Bizi hemen serbest bırakın yoksa Otoritenin gazabıyla karşılaşacaksınız."

Haydut, inanamayan bir şekilde yavaşça, alaycı bir kahkaha attı. "Resmi iş mi? Burada mı? Bir daha dene." Adamlarından birine çenesiyle işaret etti. "Sen. Onları ara. Değerli ne varsa al, sonra onlara ne yapacağımıza karar veririz."

Dört haydut içeri girer.

İlk sırada Varam var. Onu kaba bir şekilde ararlar, ellerini saygı göstermeden üzerinde gezdirirler. İçlerinden biri kemerine sakladığı bıçağı bulduğunda sırtarak cebine atar.

Gözlerimin arkasında bir basınç yükselir, kafatasımı dolduran, her kalp atışında, her nefeste çarpan, gürleyen bir sıcaklık, ta ki açıklığın kenarları gümüş ve siyah renkte bulanıklaşana kadar.

Nefesim kesilir. Parmaklarım yanlarımda seğirir, dünya eğilir, *bükülür* — sesler çok yüksek, güneş ışığı çok parlak, haydutlar hareket ederken havada izler bırakırlar.

Gümüş artık görüş alanımın kenarlarında değil. Her yeri kaplıyor.

Mira, kaba eller onu ararken sertleşir, dokunuşlar gereğinden fazla uzun süre kalır. Parmaklarım, çenesi gerilirken, tüm vücudu sert bir sessizliğe bürünürken sıkılır. İçimdeki enerji kıpırdanır, yavaş, ısrarcı dalgalar halinde atar.

"Ellie." Sacha'nın sesi sessiz. "Sakin ol."

Kendimi zorlayarak bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha.

Haydutlardan biri bana yönelir. Elleri sert, metodiktir, kollarımı, belimi, bacaklarımı tarar. Silah arar, ama bununla yetinmez. Parmakları göğüslerime gömülür, sıkar, yüzünde sırtkan bir gülümseme belirir, çürümüş dişleri görünür.

Midem burkular. Donakalırım, kulaklarımda kan uğuldamaktadır.

Sonra eli yukarı kayar, yüzümü okşar, alaycı bir şefkatle yanağımı avuçlarken pürüzlü nasırları cildimi sıyrır.

"Bu çok güzel." Nefesi yüzüme çarptı, ekşi ve sıcaktı. "Belki işimiz bittiğinde onu saklamalıyız."

İçimde bir şey kopar.

Enerji dalgalanır, öncekinden daha hızlı, daha *sıcak*, yavaş yavaş değil, bir anda damarlarımdan patlayarak yayılır. Çatırdayan bir nabız omurgamdan yukarı doğru koşar, yere inen yıldırım gibi dışarıya doğru yayılır.

Başparmağı dudaklarıma dokunduğu anda, aramızda gümüş bir ışık patlar — bir saniye boyunca beni kör eden yakıcı bir parıltı.

İmkansız bir an için *her şeyi* hissediyorum. Isısını, haydutun geri çekilmesini, havanın yarılmasını.

Adam şaşkın bir çığlık atarak geri çekilir ve arkadaşlarından birine çarpar. Derisi kabarmış, kızarmış ve iltihaplanmış başparmağına bakar.

"Ne..." Cümlesini bitiremez. Sacha harekete geçer.

Bir an önce yanımdaydı. Bir sonraki an, bana dokunan haydut yerde yatıyordu, boynu kırılırken mide bulandırıcı bir çatırtı havayı yırttı. Sacha'nın hareketinde tereddüt yoktu. Boşuna hareket yoktu. Sadece saf, ölümcül şiddet vardı.

Kimse tepki veremedi, Sacha açıklığın karşısına geçer, karanlık duman gibi etrafından yayılır. Lider silahını arar ama Sacha daha hızlıdır. Elini adamın boğazına geçirir ve onu yerden kaldırır.

Kaos patlak verdi.

Varam ve diğerleri, kargaşadan yararlanarak saldırırlar. Etrafımda şiddet patlak verirken, ben bir ağaca yaslanırım.

Kavgacı acımasızdır ve saniyeler içinde biter.

Sacha, doğa gücü gibi, amansız ve acımasızca aralarında dolaşır. Her vuruş, hayatları kırar, ezer ve sonlandırır. Bir haydutun elinde bir bıçak parlar. Sacha, gölgeyi kullanarak bileğini keskin, ıslak bir sesle bükerek bıçağı düşürür. Dirseğini adamın kafatasına vurur. Ceset ses çıkarmadan yere yığılır.

Varam diğer ikisini de yere serer, birinin bacağını tek bir kemik kırıcı tekmeyle parçalar, sonra diğerinin yanına bıçağını saplar. Mira ölümcül bir yay çizerek kavganın ortasında ilerler, bıçağı nemli havada şarkı söyler gibi keser, çığlık atmaya fırsat bulamadan keser. Diğer iki savaşçı da temiz, acımasız vuruşlarla kalan tehditleri ortadan kaldırır.

Tüccarlar, bağlanmış ve titreyerek, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağızları sessiz bir dehşetle açık, etraflarındaki cesetlerin yere düşmesini izlerler.

Sonra...

Sessizlik.

Dinlenen bir ormanın yumuşak sessizliği değil, ağır, boğucu bir sessizlik. Soğuk zeminde kan buharlaşıyor. Kanın metalik kokusu havada asılı kalıyor.

Altı haydut ölü yatıyor. İki tanesi daha toprakta inleyip kıvranıyor, parçalanmış uzuvlarını tutuyor. Etraflarında kan birikintileri var, orman zeminine sızıyor, yosunları siyaha boyuyor.

Sacha, liderin hareketsiz bedeninin başında duruyor. Nefesi düzenli. Bakışları siyah ve soğuk, o kadar karanlık ki ışığı emiyor gibi.

Kimse

konuşmuyor.

Kimse cesaret

edemiyor.

Ellerime bakıyorum, nefesim düzensiz, her nefes verişim kemiklerimi titreten bir titreme. Enerji hâlâ uğulduyor, yavaş ve tehlikeli, kontrol edemediğim, serbest bırakmadığım bir akım. Parmak uçlarımda gümüş ışık hafifçe parlıyor, sonra kayboluyor.

Bunu yapmak istememiştim. İstememiştim...

Öylece oldu. Korku. Öfke. Kendi kendine patladı. Ve

şimdi...

Altı adam öldü.

Haydutlar tehlikeliydi. Bizi bırakmazlardı. Bunu biliyorum.

Biliyorum.

Ama kıvılcım bendim. Fitili ateşleyen kibrit. Tepki verdiğim anda her şey değişti. Ve şimdi açıklık kan ve ölüm kokuyor, çünkü içimdeki bu şeyi durduramadım.

Sacha sessizce yanıma geldi, sanki ortaya çıkardığı şiddet ona hiç yük olmamış gibi. Karanlık hâlâ ona yapışmış, kollarının derisinin hemen altında dönüyor, güzel ve korkunç, sadece ona itaat eden canlı bir şey. Gözleri hâlâ gece kadar siyah.

"Yaralandın mı?" Sesi sabit, kontrollüydü; yerde hala kanayan katliamla keskin ve sarsıcı bir tezat oluşturuyordu.

Boğazım düğümlenir, başımı sallarım, ama sözler ağzımdan çıkıp gider.

"Benim hatam mıydı?"

Sacha'nın bakışları bana kayıyor, ama cevap vermiyor.

Hepsi bu. Bir bakış. Yumuşama yok. Açıklama yok. Duymam gerekenleri söylemiyor. Sonuç aynı olurdu, benim tepkim dengeleri değiştirmede, bu ölümlerin sorumluluğu benim üzerimde değil.

Ve çünkü o

Kalıcı.

Tüccarlar bize, *ona*, dehşet ve başka bir şey arasında kalan ifadelerle bakıyorlar. Varam aralarında dolaşarak bağlarını keserken, Mira yaralarını kontrol ediyor.

"Ne..." En yaşlısı konuşmakta zorlanıyor, bakışları Sacha'ya kilitlenmiş, sanki mezarın ötesinden bir şey görmüş gibi. "Sen *nesin*?"

"Sadece gezginler," diye yanıtlıyor Sacha, ses tonu küçümseyici. Ama karanlık tam olarak çekilmemiş. Gözleri hala siyah. İris yok, beyaz yok, sadece ışığı yutan derin bir boşluk var.

Tüccar başını sallar ve hafifçe geri çekilir. Eli göğsünde bir sembol oluşturur. Kötülüğe karşı bir koruma ya da onu kurtaracak kadar inanmadığı bir şeye dua.

"Hayır. Hikayeleri duydum. *Eski* hikayeleri." Sesi titriyor. "Sen Gölge Damar Lordu'sun."

Sözler aniden sessizliğe gömülür. O kadar ağır bir sessizlik ki, ağaçları dışarı doğru itiyor, ayaklarımızın altındaki zemini titretiriyor gibi.

Hâlâ hayatta olan iki haydut bile inlemekten vazgeçer, acılarını bir an için unuturlar.

Sacha bunu inkar etmez. Hareket etmez, gözlerini kırpmaz, sadece orada durur, karanlık yavaş, canlı akıntılar halinde ondan uzaklaşırken, sanki canlı bir şey gibi havayı okşar.

Bu anda, o bir insan değil. O başka bir şey. Çok büyük bir şey. *Korkunç* bir şey.

"Yüksek Otorite senin öldüğünü söyledi," diye devam eder tüccar, sanki konuşmak onu koruyacakmış gibi, sözleri artık daha hızlı dökülür. "Duyuruyu hatırlıyorum. Yıllık kutlamaları sırasında Ashenvale'deydim. Her yıl senin kuklanı yakıyorlar."

"Otorite, tebaasına inandırdığı kadar yanılmaz değildir." Sacha'nın sesi, bıçak gibi açıklığı keser.

Hayatta kalan haydutlardan biri, zar zor bilinci yerinde, dizlerinin üzerine çökmeye çalışır. Yaralı dudağından kan damlarken, bakışları Sacha ile benim arasında gidip gelir, korku yerini hayranlığa bırakır.

Nefesi sert bir hırıltıyla titriyor.

"*Vareth'el...*" Zorlukla yutar, sonra bana bakar, gözleri daha da büyür. "Ve gözlerinde yıldızlar parlayan arkadaşı."

Elim yüzüme doğru uzanır, parmaklarım sanki onun gördüklerini silebilecekmişim gibi cildime bastırır. Yeni bir tedirginlik dalgası içimi kaplar. Onun sözleri sadece korkudan kaynaklanmıyor. O bir şey biliyor. Benim bilmediğim bir şey.

Sacha toplanan tüccarlara döner.

"Onlara söyle." Sesi soğuktur. "Onlara Gölge Damar Lordu'nun geri döndüğünü söyle. Gördüğün tüm Otorite askerlerine Vareth'el'in geldiğini ve hesaplaşma zamanlarının yaklaştığını söyle."

Varam yaklaşır, kılıcı hala kanla kaplıdır. "Onları öldürmeliyiz."

Sözleri sakindir. Pratikdir. Kötülük yoktur, sadece gereklilik vardır.

Nefesim kesilir, dünya Sacha'nın seçimini yapacağı o gergin, donmuş ana daralır. Varam'ın sözlerini düşünür, bakışları dehşete kapılmış yüzleri tarar. Gözleri bende durur.

"Hayır. Yaşamalarına izin verin, böylece haberi yayabilirler. Korku, Otorite'nin kontrolünü herhangi bir doğrudan saldırıdan daha hızlı zayıflatacaktır."

Onun kararı göğsümü ezen yükü hafifletmeliydi, ama hafifletmedi. Kararının arkasında merhamet yoktu ve yerde yatan cesetler -hala nefes alanlar ve almayanlar- benim başlattığım bir şeyin kanıtıydı. Benim suçsuz olmadığının kanıtı.

Bana döner. "Yürüyebilir misin?"

Başımı sallıyorum. Gerekirse sürünerek de olsa bu açıklıktan uzaklaşacağım. "İyi. Başkaları gelmeden gitmeliyiz."

Tüccarlar, hala sarsılmış halde, hala izleyerek, kalan eşyalarını toplamak için acele ediyorlar. Korkuyla. Umutla. Korkunç bir beklentiyle.

Onları geride bırakıp, yoğun ormana geri dönüyoruz. Varam bizi yine ana yoldan uzaklaştırıyor, ağaçların arasında gizli kalmamızı sağlayan farklı bir yol izliyor.

Açıklık gözden kaybolacak kadar uzaklaştığımızda, Sacha'ya dönüp konuşmaya başladı.

"Bu çok pervasızcaydı. Haber yayılacak."

Sacha hafifçe nefes verir, karanlığın son kalıntıları da derisinden dökülür.

"İyi. Onlara neyin beklediğini bilsinler."

Varam başını sallar, ama başka bir şey söylemez.

Ağaçların arasına daha da giriyoruz. Ayaklarımın altındaki zemin düz değil. Dallar giysilerime takılıyor. Ama beni baskı altında tutan orman değil. Geride bıraktığımız açıklık. Hayatını kaybetmiş haydutların cesetleri. Parmak uçlarımda parıldayan gümüş ışık.

Sacha'nın bana cevap vermemesi.

Benim hatam mıydı?

Bilmiyorum.

Hiç emin olabileceğimden emin değilim.

Ama şüphe beni ağaçların içine kadar takip ediyor, kaburgalarımı sarıyor, ciğerlerime batıyor. Beni rahat bırakmayan bir gölge.

"Al." Bir el görüş alanıma giriyor. Gözlerimi kırpyorum, Sacha'nın elindeki matara odaklanıyorum.

Sorgulamadan kapağını açıp içiyorum. Sıvı boğazımı yakıyor, öksürüp nefesimi kesiyor, ama hemen ardından sıcaklık uzuvlarıma yayılıyor ve kemiklerime yerleşmiş derin soğuğu uzaklaştırıyor.

Onu geri veriyorum. "Bu nedir?"

"Dağ ateşi kökünün özü. Büyüsel eforla tükenmiş olanlara geçici bir iyileşme sağlar."

"Bunca zamandır sende miydi?"

Sesimin inanılmaz tonuna karşılık, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılır. O hafif gülümseme, oluşmadan hemen önce kaybolur. "Daha önce tehlikede değildin. Şimdi ise buna ihtiyacın var."

Bunun benim hatam olup olmadığını ona tekrar sormalıyım. Ama Varam onun adını çağırdığında fırsat kaçır ve o, diğer adamın yanına yürümek için ilerler.

Öğleden sonra geç saatlerde, nihayet ormanın kenarına ulaştık. Arazi geniş bir vadiye doğru eğimliydi, ama beni durduran vadi değildi. Sisdi.

Sis, doğal olmayan bir şekilde hareket ediyor, yavaşça dönüyor, sanki canlı bir şey gibi kıvrılıyor ve açılıyor. Ne kadar yakından bakarsam, o kadar tedirgin oluyorum, hava sanki cildime çarpmış gibi hissediyorum.

"Peçe Sisleri," diyor Sacha yanımda. "Altında yatanları gizledikleri için bu isim verilmiş."

"Altında ne var?"

Bana cevap vermiyor... yine.

Güneş batmaya başlar, ışınları buharı altın sütunlar gibi keser. Bir an için, bu etki nefes kesicidir — ışık huzmeleri, somut bir şey gibi sisin içine uzanır.

"Çok güzel."

Sacha başını sallar. "Ve kullanışlı. Otorite bizi buraya kadar takip edemez. Görüşleri çok sınırlı ve sis, sis içinde yolunu bulmayı bilmeyenleri yönlerini şaşırtır."

Alacakaranlık çökerken yokuş aşağı yola koyuluruz ve çevremizdeki dünya değişir. Sesler garip davranır — bir an boğuk, bir an sonra yükseltilmiş, açıklanamayan şekillerde bükülür. Işık kıvrılır, sisin içindeki şekiller daha yakın ya da daha uzak görünür, bazıları hareket etmemesi gereken anlarda hareket eder.

Nabzım hızlanıyor, belirsiz bir tedirginlik omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor, sanki görünmez parmaklar dokunuyormuş gibi.

Varam bizi, eski ateş izleri ve kaba bir daire şeklinde dizilmiş kaba kütük bankların bulunduğu bir açıklıkta, sıkça kullanılan bir kamp alanına götürüyor. Sis, birkaç metre ötesini göremeyecek kadar yoğun bir şekilde kenarlarda kalıyor ve bizi, sığınaktan çok tuzağa benzeyen bir mahremiyet cebine kapatıyor. "Bu gece burada kalacağız. Ateş yakmayacağız. Sadece soğuk yemek yiyeceğiz."

Diğerleri geceye hazırlanırken, ben kaslarım ağrıyarak, eklemelerim tutulmuş halde kütüklerden birine oturuyorum. Sis hareket ediyor ve kıvrılıyor, hipnotik bir hareketle ağaçların arasında sanki bir şey arıyormuş gibi dolanıyor.

Ellerimi kucağıma koyup onlara bakıyorum.

Orada kontrolümü kaybettim.

Çılgın bir patlama olmadı. Ama yine de kayıp düştüm.

Sacha yanıma oturur, tek kelime etmeden kurutulmuş et ve meyve ikram eder. Varlığı sakindir, etkilenmemiştir, sanki az önceki şiddetli olaylar önemsiz bir rahatsızlıktan ibaretmiş gibi.

Tartışmadan yemeği alıyorum, aniden ne kadar boş hissettiğimin farkına varıyorum. İlk lokma neredeyse hiç hissedilmiyor, ama üçüncü lokmada açlık vücuduma geri dönüyor. Hayatta kalmanın çirkin ve ısrarcı bir şey olduğunu acımasızca hatırlatıyor.

"Engelleyemedim." Ağzım doluyken zorla sözleri çıkarırım. "O haydut bana dokunduğunda."

"Minimal tezahür. Koşullar göz önüne alındığında, beklenenden daha iyi." Onun sakın tepkisi durumu daha da kötüleştiriyor.

"Gözlerimde yıldızlar olduğunu söyledi. Ne demek istedi?"

Hemen cevap vermiyor, bakışları siste, sanki onlar benim sorumdan daha önemliymiş gibi.

"Eski hikayeler, otoritenin baskısı altında bile devam ediyor. Doğal yetenekleri olanların hikayeleri. Sen, o hikayelerden tanıdıkları kalıplara uyuyorsun."

"Peki Ashenvale'ye varmadan önce bunu kontrol altına alamazsam ne olacak?" Yine ellerime bakıyorum, cildimde parıltı veren gümüş ışığı hatırlıyorum.

"Öyle bir şey olmayacak." "Bunu bilemezsin."

"Senin içinden akan gücün duygularına tepki verdiğini biliyorum. Onları kontrol edersen, tezahürlerini de kontrol edersin."

Acı bir kahkaha attım. "Sadece duygularımı kontrol et. Çözümün *bu mu*?"

"Şimdilik, evet. Yarın, Ashenvale'ye varmadan önce, bazı bastırma teknikleri üzerinde çalışacağız. Burada bunu yapmak akıllıca olmaz."

Bastırma. Ustalaşma ya da anlama değil.

Çünkü bunu yönetilebilir hale getirmenin, beni *beni* yönetilebilir hale getirmenin tek yolu, ortaya çıkmadan önce onu bastırmaktır.

Gece çöktükçe sis yoğunlaşıyor, bizi değişen gri bir örtüyle izole ediyor. Varam nöbet sırasını belirliyor, ama beni dışarıda bırakıyor. Tartışmıyorum. Mantıklı. Pek bir faydam olmaz. Bu haldeyken olmaz.

Mira yanıma gelir ve bana bir battaniye uzatır. Kendi uyku alanını düzenlediği yerin yakınındaki düz bir alanı işaret eder.

"Orada daha iyi uyursun."

Uyuyabileceğimden emin değilim, ama yine de ona teşekkür ediyorum ve orman zeminine yerleşip battaniyeyi üzerime sarıyorum. Ama dinlenmek kolay olmuyor.

Haydutla aramda gümüş ışığın parladığı an, kafamda sürekli tekrar ediyor. Yüzündeki şok ifadesi. Enerjinin nabızı. Sacha'nın o anda yaptığı hareket.

Hiçbir şey yapmasaydım haydutlar hala hayatta olur muydu?

Bu soru beni kemiriyor, yorgunluk beni alt etmeden önce sonsuz döngüler halinde kafamda dönüp duruyor.

Rüyalarım parçalanmış durumda. Gölgeler ve ışıklar, neredeyse mantıklı olan desenler halinde kıvrılıyor ve bükülüyor... ta ki mantıklı olmaktan çıkana kadar. Ta ki kaosa dönüşene kadar.

Gecenin ortasında uyanıyorum, kafam karışık. *Üşüyorum.*

Sis daha da yoğunlaşmış, kampı yoğun bir örtüyle kaplamış. Görüş alanımın kenarlarında şekiller bulanıklaşıyor, hayaletler gibi değişiyor. Grubun çoğu uyuyor, sisin ağırlığı altında nefesleri sessiz. İki kişi çevrede nöbet tutuyor, sisin içinde zar zor görünen karanlık silüetler.

Uyku geri gelmiyor. Kafamda çok fazla düşünce var. Gümüş ışık parlamaları, haydutun bana bakışı, açıklıktaki cesetler.

Battaniyemi omuzlarıma daha sıkı sararak, kampın kenarına, daha tanıdık olan nöbetçinin bulunduğu yere doğru ilerliyorum. Sacha, düşmüş bir kütüğün üzerinde tek başına oturuyor, silueti sisin içinde yarı kaybolmuş durumda. Dönmüyor, ama sesi sessizce bana ulaşıyor.

"Uyuyamıyor musun?"

"Kafam çok karışık."

Onun yanına çömelıyorum, soğuk giysilerimin kumaşından içeri sızıyor. Onun pelerinin kenarı koluma değecek kadar yakın oturuyorum. Sis hareket ediyor, etrafımızı sarıyor, ara sıra yıldızları ortaya çıkarmak için açılıyor, sonra tekrar onları yutuyor.

"Endişeli misin? Yarın için mi?"

"Endişeli değilim, ama kontrol edilemeyen değişkenler konusunda kaygılıyım. Ben yokken Ashenvale değişmiş olacak."

Değişen sisi, hareketleriyle sanki nefes alıyormuş gibi görünmesini izliyorum. "Oraya vardığımızda... yüzüğünü bulduğunda... sonra ne olacak?"

Hafifçe dönüyor, yüzü karanlıkta yarı gizli kalıyor. Aramızdaki mesafe şimdi daha da küçülmüş gibi, sanki sis bizi birbirimize daha da yaklaştırmış gibi.

"Bugün olanlar, tüccarların ve haydutların beni tanınması, zaman çizgimi değiştirdi. Haber beklenenden daha hızlı yayılacak."

"Senin istediğin de bu değil miydi? Geri döndüğünü bilmelerini?"

"Sonunda. Ama zamanlama önemli. Yetkililer, görüldüğümün haberini alır almaz

Derin bir nefes alıp, aklımın bir köşesinde duran soruyu soruyorum. "Peki ya ben? Ashenvale'den sonra bana ne olacak?"

Bunu daha önce de sormuştum, ama bugün, haydunun sözleri, gümüş ışık, bana bakışları sonrasında, farklı hissediyorum.

Sis aramızda kıvrılıyor, tam olarak tanımlayamadığım şekillere dönüşüyor ve sonra tekrar kayboluyor.

"Bu dünyayla olan bağlantını anlamaya çalışmaya devam ediyoruz," diyor sonunda. Sis içinde, profili daha yumuşak, daha insani görünüyor. Bacağı benimkine değişiyor, ikimiz de bozmaya çalışmadan sessiz bir temas noktası. "Meridian için ne olduğunu ve Meridian'ın senin için ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Bu pek bir cevap sayılmaz." Kollarımı kendime doluyorum, gecenin soğuğuyla mücadele ediyorum.

"Ama elimdeki tek cevap bu." Bir süre durur. "Şimdilik."

Dürüstlüğü beni şaşırtır. Manipüle etmek veya kontrol etmek için özenle hazırlanmış bir cevap değil, sadece belirsizliği kabul etmesidir. Her kelimesini, her hareketini hesaplayan bir adamdan gelen bu kırılganlık, herhangi bir güvence vermesinden daha değerli bir hediye gibi gelir.

Bir süre sessizce oturup, sisin oluşturduğu desenleri izledik. Bazen, tanınabilirliğin sınırında dans eden figürlere ve şekillere benziyorlardı, sonra tekrar yok oluyorlardı.

"Uyumalısın. Yarın tüm dikkatini vermen gerekecek." Sesinde, daha önce olmayan bir endişe var. Haydutlar gelmeden önce. Bana gözlerinde yıldızlar olan kişi demeden önce.

Başımı sallıyorum ve kendimi kaldırmak için ellerimi kütüğün üzerine koyuyorum. Ama bunu yapamadan, eli hareket ediyor ve bileğimi o kadar nazik bir dokunuşla yakalıyor ki, içimi bir şok kaplıyor.

Başımı çeviriyorum ve onun bana baktığını görüyorum, etrafımızı saran sis, dünyayı bulanıklaştırıyor ve geriye sadece o, ben ve aramızdaki bu kırılgan boşluk kalıyor.

Eli hareket eder, parmaklarının arkası çenemi okşayana kadar yükselir. Dikkatli bir dokunuş, sonra çok yavaşça avucuyla yanağımı okşar.

Yüzümü ona doğru eğdi ve ciğerlerimdeki hava durdu. O kadar yakındı ki, nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. O kadar yakındı ki, ikimizden biri biraz daha hareket etse, dudaklarımız birbirine değecekti.

Ama o kıpırdamıyor. O anı, neredeyse ile asla arasındaki dayanılmaz boşlukta tutuyor.

"Bugün olanlar senin hatan değildi." Sözleri o kadar alçak sesli ki, kalbimin hızlı ve gürültülü atışları arasında neredeyse duyamıyorum.

Sonra, her zamanki gibi demir gibi bir kontrolle beni bırakır.

Yavaşça ve isteksizce ayağa kalkarım, ama uzaklaşmadan önce omzuna dokunurum. Parmaklarımda altında kumaş soğuktur, ama altında onun sıcaklığını, onun somut gerçekliğini hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim. Tüm cevapları biliyormuş gibi davranmadığın için."

Sözlerle cevap vermez, ama eli bir saniye için benim elimi kaplar. O kadar kısa bir dokunuş ki, cildimde kalan sıcaklık olmasaydı hayal ettiğimi sanırdım. Uyuma yerime dönerken, sanki arkamda fiziksel bir varlık gibi, onun dikkatinin beni takip ettiğini hissediyorum.

Soğuk yere uzandığımda, düşüncelerim sakinleşmiyor, ama bir şey *farklı* geliyor. Bir tür yeniden düzenlenme.

Bu dünyaya geldiğimden beri beni gölgeleyen belirsizlik azalmadı, ama ondan duyduğum *korku* azaldı.

Neye dönüşürsem dönüşeyim, Sacha yüzüğünü geri aldığında ne olursa olsun, bununla yüzleşeceğim.

Her gün bir adım.

Her seferinde bir zorluk.

Hâlâ tam olarak göremediğim yolda bir adım ileri.

Otuzuncu Bölüm

SACHA

*"Sürgünler, kendilerine yasaklanan yolu asla unutmazlar."
Ravencross Market Ballads*

PERDE SİSİ etrafımızı sarar, doğal kanunlara uymayan huzursuz desenler halinde döner. Hayalet parmaklarıyla uzanır, havayı tadar, sınırları test eder. Burada gölgeler farklıdır. Benim kontrolümde değildir. Dokuları bilincime dokunur, bir şekilde yanlış olup dikkatli olmayı gerektirir.

Şafak gerçek bir netlik getirmiyor. Sadece karanlıktan puslu, dağınık bir parıltıya doğru ince bir geçiş var ve bu da her şeyi belirsiz bir hale getiriyor. Etrafımda diğerleri harekete geçmeye hazırlanıyor. Varam, hatırladığım aynı metodik özenle malzemelerimizi kontrol ediyor. Mira haritayı inceliyor, diğerleri ise kamp alanımızı temizleyerek burada olduğumuzu gösteren tüm izleri siliyorlar. Sanki ayrıldıktan sonra sis bizi daha da silmeyecekmiş gibi.

Dikkatim Ellie'ye geri dönüyor. Hâlâ uyuyor, bir elini yanağının altına koymuş, yan yatmış durumda. Diğerlerine sessiz olmalarını söyledim, ona bu değerli dinlenme anlarını yaşatmak için. Vücudu hâlâ dünkü olayın etkisinde. Haydut ona dokunduğunda patlayan gümüş ışık, onun itiraf edeceğinden çok daha fazla gücünü tüketen ham güç.

Anı kendini tekrar ediyor. Gözleri panik içinde büyürken, gümüş rengi ışık yıldırım gibi derisinden geçerek yere çarpar. Başladıkları andan itibaren her bir tezahürü katalogladım, kalıpları, ilerlemeleri ve tetikleyicileri not aldım. Her olay daha da güçleniyor ve onun için kontrol etmesi daha da zorlaşıyor. Bunlar benim için bir tehlike değil, onun dönüşümünün bir parçası. Gözlerindeki gümüş rengi benekler, süpernovaya yaklaşan yıldızlar gibi daha parlak yanıyor.

"O değişiyor," diye mırıldanıyor Varam, yanıma gelerek. onun varlığı bir rahatlık keskinleştirilmiş yokluğu.

O acı çekerken benim ne kadar zaman kaybettiğimi hatırlatıyor. "Gözlerindeki gümüş rengi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de." İtiraf etmeme rağmen sesimi nötr tutuyorum. "Hapsedilmeden önce karşılaştığım hiçbir Damar Kanı gücüne benzemiyor." Ve hepsiyle karşılaştım. "Hepimizin gözlerinde göstergeler var, ama hiçbirisi bunun gibi değil."

Uyuyan halini incelerken, yüzünde nadir görülen bir endişe belirir. Bir sonraki sözlerinde ağır bir ton vardır. Bir askerin endişesi, bir dostun endişesiyle karışmıştır.

"Onu Ashenvale'e götürmenin doğru karar olduğuna inanıyor musun? Ya orada bir şey olursa? Hepimizi ifşa edebilir ve tüm planını tehlikeye atabilir."

"Evet." Başka bir şey söylemiyorum, tek kelimeyle tüm değerlendirmemi ifade ediyorum. Aramızda hiçbir zaman ayrıntılara girmeye gerek olmadı.

"Veinwarden büyükleri, onun kehanetlerde bahsedilen kişi olup olmadığını merak etmeye başladı. Sınırın ötesinden gelen yabancı, dünyamıza değişim getiren kişi."

"Kehanetler motivasyon için yararlı araçlardır," diye cevap veriyorum, sisin Ellie'nin uyuyan bedenine doğru akıp, onun etrafında dağılmasını ve sonra tekrar geri çekilmesini izliyorum. "İnsanlara tutunacak bir şey verirler. Ama taktikler kanıt gerektirir, efsaneler değil."

Yine de, bu düşüncüyü yüksek sesle reddediyor olsam da, gözlerimin önünde şekillenen modeli tamamen inkar edemiyorum.

Varam, yılların dostluğu ve komutanlığının etkisiyle kolayca geri adım atarak, küçük bir baş sallamayla sözlerimi kabul eder. İhtiyatla dengelenen güven, bizi hâlâ birbirimize bağlıyor.

"Yakında hareket etmeliyiz. Güneş tamamen doğduğunda sisler daha az koruma sağlar."

O uzaklaşırken, Ellie kıpırdanır. Gözleri açılır, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, sonra tanıdığı anlar. Oturur, titrek ellerle saçlarını geriye iter, çünkü gücün etkileri hala titreyen parmaklarında hissedilir.

Ona doğru yürüdüm ve bir su tulumu uzattım. "Yakında yola çıkacağız. Nasıl hissediyorsun?"

"Hiç antrenman yapmadan maraton koşmuş gibi." "Maraton mu?"

Su tulumunu kabul eder ve bir yudum alır. "Uzun mesafe koşusu gibi."

"Ne için?"

"Ben de kendime aynı soruyu sorup duruyorum." Cevabı beni daha da şaşırtıyor.

Başını kaldırdığında, gözlerindeki gümüş rengi, süzülen az miktardaki ışığı yakaladı. "Dün olanlar... haydutlarla olanlar. Öyle yapmak istememiştim. Sadece... içimden geldi." Parmakları kucağında birbirine dolanıyordu, bu onun sıkıntısının tek dışa vuran işaretiydi.

"Biliyorum." Yanına çömelip sesimi alçaltıyorum. "Bizi gördükleri anda ölümleri kaçınılmazdı. Sen buna neden olmadın. Kaçınılmaz olanı hızlandırdın."

Ve sana dokunan kişi, ona verdiğim cezadan daha kötüsünü hak ediyordu. Ölümü hızlı oldu. Daha yavaş olmalıydı.

"Ama Ashenvale'ye varmadan önce bastırma teknikleri üzerinde çalışmamız gerekiyor. Gözlerindeki gümüş rengi giderek daha belirgin hale geliyor."

Ve daha güzel. Bu düşünce beni durdurur. Bu tehlikeli bir gözlemdir ve ben hemen aklımdan silip atarım.

Parmakları yüzüne dokunur, sanki değişimi hissedebilecekmış gibi gözlerinin altını okşar. "Otorite bunun anlamını fark edecek mi?"

"Emin değilim. Kan bağlarını temizlediler. İşaretleri hemen anlayacak çok az kişi kaldı. Ama onların bilgisizliğine güvenemeyiz."

Hala biraz dengesiz ama kararlı bir şekilde ayağa kalkar ve battaniyesini toplar. Sırt çantasını sırtına takar. "Gitmeye hazırım."

Onun direnci beni etkilemeye devam ediyor. Başkalarını yıkacak koşullara boyun eğmeyi reddetmesi artık sürpriz olmaktan çıkıp bir alışkanlık haline geliyor.

Herkes hazır olduğunda, Perde Sislerinin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Varam, görünüşte özellikleri olmayan bir manzarada bize rehberlik ediyor, ama sadece Damar Muhafızlarının bildiği ince işaretleri takip ediyor.

Sis ara sıra dağılır ve vadiyi görmemizi sağlar. Kabuğu içinden parıldayan bükülmüş ağaçlar, soluk yeşil renkte parlayan yosunlar, sis dağılınca güneş ışığına maruz kalan çiçekler kapanır.

"Burası." Ellie'nin sesi alçalmıştır. "Bu sadece sis değil, değil mi?"

"Veil Mists bir eşikte yer alıyor." Ona yaklaşıyorum. "Normal ve büyümlü olanın sınırlarının zayıfladığı bir yer. Otorite burayı kaçınıyor çünkü komuta yapıları katı kontrole dayanıyor... ve burada bu imkansız."

"Tehlikeli mi?"

"Sadece doğasına saygı duymayanlar için." Sis incelediği bir bölümü işaret ediyorum. "Yoldan ayrılma. Sis, yoldan sapanların yönünü şaşırtır."

Sanki benim uyarıyı vurgulamak istercesine, sis in içinden bir ses yankılanır. İç çekme ile inilti arasında bir şey, tam olarak belirlemek imkansız.

Ellie'nin adımları sendeledi. "O neydi?"

"Sislerin kendisi ya da sislerin içinde yaşayan yaratıklar. Çok fazla araştırmamak en iyisi. Burada merak insanları öldürebilir."

Bana yaklaşıp, gözleri etrafta dolaşır. Bir adım geri çekilir, elimi omzuna koyar ve onu önüme geçiririm.

"Yol burada daralıyor. Adımlarına dikkat et."

Kökler toprağı yaparak, her adımımıza dikkat etmemizi gerektiren engeller oluşturur. Ellie ara sıra arkasına uzanarak koluma, göğsüme dokunur. Varlığımı kontrol etmek mi, yoksa kendini sabitlemek mi istediğini bilmiyorum. Bunu yaptığının farkında bile olmadığını sanıyorum.

Varam ve Mira, onu durdurmadığım ve sessiz kaldığım için bana bakışlar atmaya devam ediyorlar. Benim dikkatim, onun yol boyunca nasıl ilerlediğine odaklanmış durumda. Bizi çevreleyen bu yabancı ortama alıştıkça hareketleri daha da kendinden emin hale geliyor.

"Biraz ileride duralım." Öne eğilip, onun omzunun üzerinden, dönen buharın arasından zar zor görünen bir açıklığa doğru işaret ettim. "Daha ileri gitmeden önce öğrenmen gereken bir şey var."

Varam ve Mira ilerleyerek alanı taradılar. Sisli zeminden yükselen kaya oluşumları, görüşümüzün ötesinde gizlenen her şeyden bir miktar koruma sağlayan kaba bir daire oluştuyordu.

"Bu işe yarayacak. Benimle gel." Ellie'yi açıklığın ortasına götürdüm. "Bir saat burada kalacağız, sonra yolumuza devam edeceğiz."

Ellie belirsiz bir şekilde etrafına bakıyor. "Ne yapıyoruz?"

"Sana yeteneklerini bastırmayı öğreteceğim... en azından görünür olanlarını." Sırt çantamı çıkarıp kayalardan birinin yanına koyuyorum. "Ashenvale'ye ulaşmadan önce gözlerindeki gümüş rengi gizlemelisin."

"Nasıl? Onu kapatamam ki."

"Doğrudan değil, hayır. Ama enerji akışını yeniden yönlendirmeyi öğrenebilirsin." Onun önüne geçtim. Gümüş lekeleri netçe görebilecek kadar yakın, ondan gelen gücün nabzını hissedebilecek kadar yakın, ama Stonehaven'da olanların tekrarlanma riskini doğuracak kadar yakın değil.

"Gözlerini kapat."

O da dediğimi yapar.

"Güç, irade ve duygulara tepki verir. Eğitimle çoğu kişi onu yönlendirmeyi öğrenir. Eğitim olmadan, senin de deneyimlediğin gibi, stres veya korku anlarında engelleri aşarak öngörülemez bir şekilde ortaya çıkar. İlk adım farkındalıktır. Bunu daha önce içgüdüsel olarak yaptın. Şimdi bunu kasıtlı olarak yapmanı istiyorum. İçindeki enerjiyi hisset. Kaynağını bul."

Sis etrafımızı sıkılaştırarak kayalardan daha kesin bir sınır oluşturur. Sanki Perde'nin kendisi burada ne yaptığımızı fark etmiş gibi, bu neredeyse kasıtlı bir hareket gibi gelir.

Yasak bir şey.

Eğer Yetkili Makam bizim burada olduğumuzu bilseydi, tereddüt etmeden ikimizi de öldürürdü.

Kaşları çatıldı. "Ne aradığımı bilmiyorum."

"Anlattığın baskı. Tezahürden önceki titreşim.

Nereden kaynaklandığını bul."

Birkaç saniye sessizce durur, nefesi yavaş yavaş yavaşlar ve derinleşir. "Gözlerimin arkasında bir şey var. Ve göğsümde. Aralarında akan bir akım gibi."

"Güzel. Şimdi o akımı bir ışık akışı olarak hayal et. İçinden aktığını gör."

Gözlerindeki gümüş rengi yoğunlaşır, kapalı göz kapaklarının altından görülebilir. Buna, derisinin altında zayıf bir parıltı eşlik eder, damarlarını takip eden dallı desenler, daha sonra narin, eğrelti otu benzeri yapılar halinde dışa doğru yayılır. İçindeki güç hemen yanıt verir, uzun süredir görmezden gelinen bir yaratık aniden fark edilince, özgürlük için kanatlarını açar ve uzanır gibi.

Sayısız güç tezahürüne tanık oldum. Onu kontrol ettim. Yönlendirdim. İsteğime göre manipüle ettim. Ama bu... bu ilkel. Evcilleştirilmemiş. Ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir güçle dikkatimi çekiyor. Bir an için donup kalıyorum, inşa ettiğim analitik duvarlar, onları geri kazanmadan önce, bunun kaçınılmazlığı altında kayboluyor.

"Güçlendiğini hissedebiliyorum." Sesinde endişe belirir.

"Bu beklenen bir şey. Henüz direnme. Sadece doğal hareketini takip et."

Cildinin altındaki parıltı yayılıyor, boynunda ve kollarında desenler çiziyor — canlı bir nakış, gümüş rengi ve canlı, hayranlık duyabileceğim her şeyden daha güzel.

"Bu iyi." Etkileyici görüntüye rağmen sesimi sakın ve sabit tutuyorum. "Şimdi o akışı yönlendirmeyi hayal et. Engelleme. Onu yüzeyden uzaklaştırıp daha derine yönlendir."

Parmağını avuç içine kıvrarak benim talimatımı uygulamaya çalışıyor. Gümüş ışık bir kez parlıyor, göz kamaştırıcı bir patlama, sonra gerilemeye başlıyor, derisinin altına geri akıyor.

"Evet. Güzel. İçeriye yönlendir. Dışarıya yayılmasına izin vermek yerine, merkezine doğru yönlendir."

Işığın parlaklığı daha da azalır, parmak uçlarında sadece çok hafif bir gümüş parıltı kalana kadar geri çekilir.

"Gözlerini aç."

Lekeler hala oradadır, ama daha soluktur. Uzaktan dikkat çekme olasılığı daha azdır.

"Nasıl yaptım?"

"İlk deneme için oldukça iyi. Pratik yaparak, bunu daha uzun süreler boyunca sürdürebilirsin."

"Rahatsız edici bir his. Sanki su altında nefesini tutuyormuşsun gibi."

"Çoğu bastırma öyle olur. Enerjin ifade arıyor. Onu dizginlemek sürekli dikkat gerektirir." Ne kadarını açıklamam gerektiğini düşünüyorum. "Bu yeteneklerle doğanlar genellikle çocukluklarında, güçleri tam olarak ortaya çıkmadan önce bu teknikleri öğrenirler. Sen her şeyi yanlış sırayla öğreniyorsun."

Ellerine bakar, gümüş rengi artık tamamen kaybolmuştur. "Geri gelecek mi? Parlaklık, yani?"

"Evet. Bastırma geçicidir ve duygusal stres altında daha zor hale gelir."

Çantama uzanıp, içinde koyu renkli sıvı bulunan küçük bir şişe çıkarıyorum. "Gerekirse bu yardımcı olabilir. Dilinin altına üç damla damlatınca geçici bir sönümleme etkisi yaratır. Sadece acil durumlarda kullan. Stokum sınırlı."

Şişeyi kabul edip çantasına koyar. "Teşekkür ederim. Bana öğrettiğin için, yani."

Başımı sallıyorum, çünkü bir kez daha, onun minnettarlığının uyandırdığı duygular için söyleyecek söz bulamıyorum. Kimse güvendiği silaha teşekkür etmez. Kimse, kendilerini yıkımdan koruyan kalkana teşekkür etmez. Ama o ediyor. Ve bu, kendime göstermeye izin verdiğimden daha derin bir şekilde beni etkiliyor.

Arkamı dönüyorum, ama sesi beni geri çağırıyor.

"Sacha? Dün, sen... biz haydutlardan kaçmadan önce."

"Ne olmuş?"

"Onları anladım. Her şeyi anladım... sen söylemeden anladım."

İlginç. Bu, tahmin etmediğim bir şeydi.

"Peki şimdi?"

Varam'ın diğer iki savaşıyla konuştuğu yere bakıp başını salladı. "Hayır, şimdi yine garip kelimeler kullanıyor."

"Senin yeteneklerin yardımcı olmuş olabilir. Muhtemelen senin neler olup bittiğini bilmen gerektiğini anladı ve önlem aldı."

"Sanki kendi iradesi varmış gibi konuşuyorsun."

"En katı anlamıyla bilinçli olmasa da, bazen yönlendirilmeden ihtiyaçlarına cevap veriyor."

Varam devam etmemiz gerektiğini işaret ediyor.

"Bunu başka bir zaman daha konuşabiliriz. Gece çökmeden önce şimdi devam etmeliyiz."

Açıklığın ötesindeki yol daha dikleşiyor. Başlangıçta dağınık kökler olan şeyler, geçidi engellemek için kasıtlı olarak yerleştirilmiş gibi görünen, kıvrımlı bir odunsu dallar ağına dönüşüyor. Sis de yoğunlaşıyor, her yönde görüş mesafesi birkaç metreye düşüyor.

"Yakınımda kal," arkamda yürüyen Ellie'ye söylüyorum. "Bu bölgede birbirimizden ayrılmak çok kolay."

Sözlerim daha ağızından çıkmadan, sisin içinden garip bir cıvıltı sesi yankılanır. Herkes donar, eller silahlarına uzanır.

"Sis avcısı," diye fısıldar Varam. "Kıpırdama."

Hareket grubumuzu çevreliyordu; büyük, ağır ve rahatsız edici bir sessizlik içinde. Yoğun sis, sanki avını destekliyormuşçasına ritmik bir şekilde ayrılıp etrafını sarıyordu.

Sis avcıları nadiren gruplara saldırır, yalnız avları tercih ederler. Ama yeterince açlarsa, bölgesel ve *pervasız* hale gelirler.

Sis kısa bir süre dağılır ve avcımızı görmemizi sağlar. Büyük bir kurt büyüklüğünde, ancak uzamış uzuvları ve etrafındaki sisi yansıtan soluk, yarı saydam kürkü olan bir yaratık. Bizi değerlendirirken gözleri soğuk, zeki bir kötülükle parıldıyor.

"Geri çekil," diye fısıldarım. "Ani hareket yapma."

Formasyon halinde geri çekiliriz, geldiğimiz yoldan yukarı doğru ilerleriz. Sis avcısı bizi izler, devasa kafası her adımımızı avcı bir odaklanma ile takip eder, kasları kürkünün altında hareket eder.

Aynı anda birkaç şey olur.

Mira'nın ayağı bir kökte takılır. Tökezler ve düşmeden kendini tutar, ancak sırt çantası omzundan düşer ve boğuk bir sesle yokuş aşağı kayar.

Sis avcısı, ani harekete çekilerek öne atılır.

Ellie geri adım atar ve kaygan yosunlu bir alana basar.

Ayakları kayar, kolları havada çırpınırken, zeminin dik bir şekilde alçaldığı yolun kenarına doğru düşer.

Düşünmeden harekete geçerim. Elim bileğini kavrar ve düşüşünü yarıda durdurur. Temas sert ve ani olur. Sadece bedeninde değil, daha derinlerde, gölge ve gümüşün birbirini tanıdığı yerde bir sarsıntı olur. Gözleri büyür, içindeki gümüş parlar, sonra ona öğrettiğim disiplinle tekrar kontrol altına alır.

Bu beni etkiler. Etkilenmemem gerekir. Benim karşılamayacağım kadar güzeldir. "Seni tuttum."

Bir an için donup kalırız — vücudu yerçekimi ile benim tutuşum arasında asılı kalır, hayatı benim elimdeki güçle dengede durur. Gözlerimiz, ikimizin de tam olarak kabul etmediği bir şeyi karşılıklı olarak fark eder. Tehlikeli bir şey.

Kaçınılmaz bir şey.

Sonra sis avcısı hırıldayarak o anı bozar.

Ellie'yi tekrar sağlam zemine çekiyorum ve hemen onunla yaratık arasına giriyorum, gölgeler benim çağrıyla yükseliyor.

Sis avcısı çömelir ve bizi tüyler ürpertici bir insan hesaplamasıyla inceler. Dudakları kıvrılır ve uzun, ince, *keskin* dişleri ortaya çıkar. Ellie arkamda yumuşak bir ses çıkarır — korku, şok ya da her ikisi — ve yaratığın gözleri ona çevrilir. Başını eğip gözlerini kısar, burnunu genişleterek onun kokusunu alır.

"Açıklığa doğru geri çekil." Yaratıktan gözlerimi ayırmıyorum. "Yavaşça."

Sis avcısının dikkati tekrar bana döner ve gerginleşir, atlamaya hazırlanır. Gölgenin derinliklerine uzanır, onu bir kalkan gibi grubumuzun etrafına daha sıkı sararım. Karanlık tepki verir, avcının duyularını karıştırır. Tereddüt eder, boğazından düşük bir hırıltı çıkarır.

Dikkatli geri çekilmeye devam ediyoruz, her adım bizi uçurumdan uzaklaştırıyor, daha güvenli bir yere doğru götürüyor. Her hareket, canavarın açıklığına karşı hesaplanmış bir kumar. Adım adım bizi takip ediyor, ama aramızdaki mesafeyi sabit tutuyor — ölçülü bir takip, avcı sabrının vücut bulmuş hali.

Açıklığa ulaştığımızda, sis avcısı yolun kenarında kalır, vücudu yarısı sisle örtülüdür. Sadece gözleri görünür kalır — parıldayan, aç, farkında. Sadece taş çemberin sınırını geçtiğimizde, sanki sisin kendisi onu çekiyormuş gibi, sonunda dönen siste kaybolur.

"Alternatif bir yol bulmalıyız," diyor Varam. "O bölüm çok açık ve sis takipçisi artık burada olduğumuzu biliyor."

Ellie'nin yanımda durduğunu hala çok iyi farkında olarak başımı sallarım. Kolunu tuttuğumda bir şey değişti. Sağlam tuttuğum bir bariyer artık tehlikeye girmişti. Onun teninin benimkine değdiği anın hatırası, itiraf etmek istemediğim kadar dikkatimi dağıtıyor.

"Başka bir yol var," diyor Mira, haritaya bakarak. "Daha uzun ama daha fazla koruma sağlıyor. Ashenvale'ye inmeden önce doğu sırtını takip ediyor."

"O yolu kullanacağız, ama çabuk hareket etmeliyiz."

Yola çıktığımızda, kendimi Ellie'yi izlerken buluyorum. Neredeyse düşmesi onu sarsmıştı, ama çoktan sakinliğini geri kazanmıştı. Sis avcısının kaybolduğu yere bir kez daha bakıyor.

"O yaratıkta olağandışı bir şey fark ettin mi?" diye sessizce soruyorum.

"Deforme olmuş dev bir beyaz kurt gibi görünmesi dışında mı?"

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Bir an için sanki... Hiçbir şey gibi geldi. Sadece hayal gücümdü. Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

Doğu yolunda ilerleyerek, sisin inceldiği ve çevredeki manzarayı görebileceğimiz daha yüksek bir yere doğru tırmanıyoruz. Yol, tüm dikkatimizi gerektiriyor ve sohbet etmek için pek fırsat bırakmıyor, ama ben bunun için minnettarım. Ellie ile kurduğum kısa süreli bağın yok olmaya başladığı sınırları yeniden inşa etmek için zamana ihtiyacım var.

Öğle vakti, Veil Mists'in üzerindeki bir seyir noktasına ulaşıyoruz, vadi altımızda huzursuz beyaz bir deniz gibi uzanıyor. Onun ötesinde, belki yarım günlük bir yolculuk mesafesinde, Ashenvale'in silueti ufukta yükseliyor, duvarları ve kuleleri bu mesafeden açıkça görünüyor.

Eski evim. Yakalanmadan önce Veinbloods'un kalbi. Şimdi ise Otorite'nin karargahına dönüştürülmüş.

Onu görmek içimde karmaşık bir duygu dalgası yaratıyor. Çalınan şey için öfke. Önemli olanı geri alma kararlılığı. Ve damarlarımda akan gölgeyle rezonansa giren daha derin bir şey. Bir zamanlar olduğum şeyin hatırası ve tekrar olmam gereken şeyin yankısı.

Aradığım yüzük o duvarların içinde, düşüşümden önce böldüğüm son parçam. Onu geri aldığımdaya, yirmi yedi yıldır ilk kez gücüm tam olacak.

"O mu?" Ellie yanıma geliyor. "Ashenvale mi?"

"Evet. Doğu tarafından yaklaşacağız, dış yerleşimlere ulaşana kadar ormanın örtüsünü kullanacağız."

Uzaklardaki şehri düşünceli bir ifadeyle inceliyor. "Bir zamanlar orada mı yaşıyordun?"

"Orada *komuta ediyordum*." Bu tam olarak doğru değil, ama yine de bu ayrım gereğinden fazla önemli. "Orası, Otorite ele geçirilmeden önce tüm Veinblood soylarının ana vatanıydı."

"Ve şimdi onların arasına giriyorsun. Gücünün bir kısmını içeren bir yüzüğü geri almak için."

"Evet."

Sessizleşir, bakışları şehrin silüetinden hiç ayrılmaz. "Bunun sadece güçlenmekle ilgili olmadığını söyledin. Tamamlanmakla ilgili olduğunu. Ama sadece gücünü kastetmedin, değil mi? *Kendini* kastettin. Tekrar *bütün* olmakla ilgili olduğunu."

Bu basit gözlem, beklediğimden daha derinden etkiler ve yıllardır bilinçli olarak incelemediğim savunma mekanizmalarımı ortadan kaldırır. Ona tamamen dönerek bakarım.

"Evet," diye itiraf ettim. "Bu, bütün olmakla ilgili."

İfadesi değişir. Acıma değil, daha sessiz bir şey. Tanıma. Görünür bir yara ile açıklanamayan bir şekilde eksik olmanın ne demek olduğunu anlama.

Sessizce duruyoruz, sisle kaplı vadiyi ve uzakta yükselen Ashenvale'i seyre ediyoruz. Kaybettiğim ve yakında sızacağım şehir. Rüzgâr, uzun zamandır Otorite yönetimi altında değişmiş, acı hatıralarla dolu tanıdık kokular getiriyor.

Elimi sıkıyorum, kendimin son parçasının yokluğunu hissediyorum.

Görevim beni bekliyor. Vazifem çağırıyor. Ve yine de...

Burada, Ellie yanımda dururken — sessiz, kararlı, farkında olmadan kendini benim yoluma bağlarken — kendime inkar edilemez bir gerçeği kabul etmeme izin veriyorum.

Ellie Bennet, öngörülemez bir değişkenden daha fazlası haline geldi. Çok daha fazlası.

O benim yanımda bir araç, bir yük veya geçici bir müttefik olarak değil, kendime hiç izin vermediğim bir şey olarak duruyor.

O, göze alamayacağım ve reddedemeyeceğim bir zayıflık.

Ashenvale'de ne olursa olsun, bu gerçek tek başına her şeyi değiştiriyor.

Otuz Birinci Bölüm

ELLIE

"Hatırlamak, hangi gerçeğin hayatta kalacağını seçmektir." Damar Kanı Ustalarının Yazıları

Ashenvale'ye yaklaştıkça orman seyrekleşmeye başlar, eski ağaçlar dağınık tarım arazilerine yerini bırakır. Küçük taş duvarlarla çevrili tarlalar ve çiftçilerin ekinlerin üzerinde eğildikleri dar toprak yollar.

Bir buçuk gün vahşi doğada geçirdikten sonra, bu sıradan hayatın kesitleri beni sarsıyor.

Bir kadın çamaşır asarken, çocuklar sebze sıraları arasında birbirlerini kovalıyor. Toprağın zengin kokusu havada asılı kalıyor ve bir yerlerden bir çocuğun kahkahası duyuluyor.

Bütün bu normallik bana yanlış geliyor.

Onları yöneten Otorite hakkında öğrendiğim onca şeye rağmen, insanlar hala hayatlarını yaşıyorlar.

"Burada durun." Sacha bizi yoldan çıkarıp küçük bir ağaçlık alana götürüyor. "Herkes üniformalarını giymeli."

Çantalarımızdan Otorite kıyafetlerini çıkarıyoruz. Diğerleri hiç duraksamadan soyunuyorlar, ama ben hala bu kültürel farklılığa alışamadım. Mahremiyete bu kadar kayıtsız davranılması, burada ne kadar yabancı olduğumu hatırlatıyor bana.

Kalın gövdeli bir meşe ağacının arkasına saklanıyorum, kendimi sabitlerken pürüzlü kabuğu avuç içlerimi çiziyor ve soyunuyorum. Üniforma kumaşı cildime garip geliyor, kaba ve sert, dokusu kollarımı okşarken pürüzlü, hafif bir yağ ve güneşte kurumuş toz kokusu var.

Gruba geri döndüğümde, kimse mahremiyet ihtiyacım hakkında yorum yapmıyor, ama Sacha'nın gözlerinin kısa bir süre benimkilere kayduğunu fark ediyorum... benim rahatsızlığımı sessizce kabul ediyor ve bu, bir şekilde bunu daha kolay katlanılabilir hale getiriyor.

Gözlerimdeki gümüş rengi bastırmak için çabalarken yakamı düzeltiyorum. Sacha'nın bana öğrettiği teknikler yardımcı oluyor, ama bunu sabit tutmak saatlerce kasları gergin tutmak gibi.

Herkes hazır olduğunda, Sacha bize ikili gruplar halinde, aramızda küçük bir mesafe bırakarak yürümemizi söyler. Mira benimle birlikte, Sacha ve Varam'ın hemen arkasında yürür. Diğer iki savaşçı geride kalır. Plan, onların Ashenvale'in dışında kalıp, River Crossing'de bizi beklemeleridir... *orası* her neredeyse. Bir sorun çıkarsa, Mira veya Varam onlara bir tür sinyal gönderir. O noktadan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Ashenvale, hem heybetli hem de baskıcı bir şekilde önümüzde belirir. Şehri çevreleyen üç eşmerkezli duvar vardır, her biri bir öncekinden daha yüksektir ve önemli noktalarda nöbet kuleleri bulunur, burada muhafızlar heykel gibi dururlar. Dış duvarlar en az yirmi fit yüksekliğinde olmalı, öğleden sonra güneşinde parlak beyaz renkte parıldıyor. Ana kapının üstündeki alanda Otorite'nin amblemi hakimdir, taşa o kadar derin oyulmuştur ki kendi gölgesini düşürür.

"Her zaman böyle değildi." Sacha'nın sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona düşüyor, aramızda titreyen bir öfkeyle gergin.

Gözleri ambleme o kadar yoğun bir şekilde odaklanıyor ki, acaba başka bir şey mi görüyor diye merak ediyorum.

"Otorite bunu talep etmeden önce, Ashenvale açtı. Duvarlar yoktu, kontrol noktaları yoktu. Pazarlar şehir sınırlarının ötesine yayılmıştı. Sokaklarda müzik çalıyordu. Her yer renklendi." Sessizleşir ve çenesinin sert çizgisinde kaybettiği şeyin ağırlığını *görebilirim*.

Yürürken omuzlarındaki hafif gerginliği fark ediyorum. Çoğu kişi bunu fark etmez, çünkü kontrolü neredeyse mükemmeldir, ama son birkaç gündür sanki ona özel olarak uyum sağlamış yeni bir duyum geliştirmişim gibi. Şehre yaklaştıkça duruşundaki küçük değişiklikler. Otorite askerleri yanından geçerken nefes alışındaki neredeyse algılanamaz değişiklikler. Parmaklarının ara sıra seğirmesi.

Buraya dönmek, onun itiraf ettiğinden daha fazla etkiliyor onu. Bu onun için sadece bir sızma görevi değil. Bu bir musallat. Her köşe bir anıyı, her taş alınmış olanı hatırlatıyor. Ve onun kurduğu engellere rağmen, göğsümün içinde bir yankı gibi onun acısını hissedebiliyorum.

Burası onun eviydi. Komuta merkeziydi.

Şimdi ise, onun mücadele ettiği her şeyin merkezi.

İlk dış surdaki kapılara yaklaşıırken, Sacha sola sapıyor.

"Ana kapıdan girmeyeceğiz. Orada çok fazla göz var. Otorite personeli için bir hizmet kapısı var."

Onun bakışlarını takip ederek ana kapıdan birkaç metre uzaklıktaki daha küçük bir kapıya yöneliyorum. İki muhafız orada durmuş, içeri girmek isteyenlerin belgelerini kontrol ediyor. Bizimle benzer üniformalar giyiyorlar ve duruşları yüksek alarmdan çok sıkıntıdan kaynaklanıyor gibi görünüyor.

"Beni takip et. Sadece sana doğrudan hitap edildiğinde konuş," diyor Sacha sessizce.

Kapıya yaklaşıyoruz ve yürürken Sacha gözlerimin önünde değişiyor gibi görünüyor. Tüm duruşu değişiyor, omuzları hafifçe çöküyor, gözleri yere bakıyor, alıştığım o otoriter tavır, ikna edici bir itaatkarlığa dönüşüyor. Hatta boyu *bile kısalmış gibi* görünüyor.

Muhafızlardan biri öne çıkıyor, botları sıkıştırılmış toprağa sürtünüyor. Sözleri çok hızlı çıkıyor, ben yakalayamıyorum. İçimdeki tuhaf güç uyanıyor ve onu bastırmak için yoğunlaşarak sertçe bastırıyorum.

Sacha, Varam'ın hazırladığı belgeleri saygılı bir tavırla sunar. Muhafız, hala konuşmaya devam ederken belgeleri elinden kapar ve Sacha alçak, itaatkar bir ses tonuyla cevap verir.

Boğazımdaki tasma sıkışır, nefes almak zorlaşır. Bakışlarımı yere sabitlerim, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, fısıldanan sözleri bastırıyor. İçimdeki enerjiyi gergin tutmak için harcadığım çaba, tüm kaslarımı aynı anda sıkırmak gibidir. Burada ne kadar uzun durursak, o kadar çok direnir.

"*Navirak et selurin?*" Muhafızın sesi kırbaç gibi çınlayarak aramızdaki havayı keser. Kendimi durduramadan başım yukarı doğru fırlar ve gülümsemeyi unuttuğum bir yüzün çerçevelediği sert, mavi gözlere bakarken bulurum kendimi. İçimde bir güç parlar — vahşi ve açgözlü bir dalga, kaçmak üzere. Mira'nın bana öğrettiği temel cümleler

Panik içinde koşuşturuyorum. *Bu kim?*

"*Sentash elerum,*" diye kekeliyorum, kelimeler düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor. *Yeni üye.*

Muhafızın gözleri kısılr. Yaklaşır, aramızdaki mesafeyi daraltır. Gümüş ışığı bastırırken, tüm irademle onu göğüs kafesimin arkasında kilitlerken, nabzım şakaklarıma çarpar.

Sacha'nın hızlıca attığı şaşkın bakışını yakaladım, ardından hafifçe başını salladı.

Her saniye dayanılmaz bir şekilde uzuyor. Gardiyanın gözleri üzerimde dolaşır ve korkunç bir an için, onun bunu gördüğünü düşünüyorum — derimin altında titreyen, gözlerimin arkasında biriken gümüş rengi.

"*Beresh kavir tem,*" diyor sonunda, ses tonu küçümseyici. Kelimeler zihnimde kristal berraklığında şekilleniyor. *Çabuk öğren.*

Defterine bir not yazıyor, sonra Sacha'ya başka bir emir veriyor. Elini sallayarak geçmemizi işaret ediyor.

Kapıdan geçiyoruz. Yarım adım tökezledikten sonra kendimi toparlayıp titrek bir nefes veriyorum. Adrenalin vücudumu sarar, ellerim titrer ve gözlerim bulanıklaşır.

Kulakların duyamayacağı bir mesafeye geldikimizde, Sacha bana döner. "Meridyenin geliyor mu yoksa..."

"Dersler yüzünden değildi." Sesimi alçak tutuyorum, etrafta dinleyen var mı diye bakma isteğiyle mücadele ediyorum. "Her neyse... *bu...*" Elimi göğsüme bastırıyorum. "Anlamama ve cevap vermeme yardımcı oldu. Öğrendiğim cümleler arasında bağlantılar kurdu, sanki biri düşüncelerime doğrudan çevirileri fısıldıyormuş gibi."

"Dün olduğu gibi." Sesi hiçbir şey belli etmiyor, ama zihninin bunu düşündüğünü hissediyorum. "Dikkatli ol. Seni ele vermesini istemeyiz."

Mira, destek olmak için kolunu hafifçe koluma dokundurur. Minnettarlıkla başımı sallarım, ama beni ayakta tutan, hemen önümüzde duran Sacha'nın sakın varlığıdır; tekrar sendelersem, harekete geçecek olanın o olacağına dair sözsüz bir söz.

Duvarın ötesindeki alan, Ashenvale'in gerçek doğasını ortaya çıkarıyor. Geçtiğimiz vahşi doğadan farklı olarak — vahşi, öngörülemez, canlı — burada her şey boğucu derecede düzenli.

Sokaklar mükemmel düz çizgiler halinde uzanıyor, binalar birbirinden tam olarak aynı mesafede duruyor. Hava bile daha ince, sanki şehirden spontanlık yavaş yavaş akıp gitmiş gibi. Ayaklarımızın altındaki taşlar hafifçe toz ve duman kokuyor, hava kuru ve bayat, sanki şehir nefes almayı unutmuş gibi.

Yetkili askerler, mutlak kontrolün verdiği bir özgüvenle bu geometrik alanlarda dolaşıyor, kırmızı cüppeleri binaların donuk gri ve kahverengi renklerine karşı canlı bir kontrast oluşturuyor. Sıradan halk, gözleri yere sabitlenmiş, omuzları kamburlaşmış bir şekilde sokakların kenarlarında koşuşturuyor. Kırmızı cüppeli bir figür geçtiğinde, konuşmalar cümlelerin ortasında kesiliyor. Bir çocuğun kahkahası, annesinin uyarıcı dokunuşuyla aniden kesiliyor.

Uyumun sadece beklendiği değil, *zorla uygulandığı* bu yerde, kendimi hiç bu kadar yabancı ve göze çarpan hissetmemiştim. İnsanların yürüyüşleri bile prova edilmiş gibi, adımları görünmez bir korku ritmine göre ayarlanmış.

"Ashenvale bir zamanlar Meridian'ın kalbi idi," diye açıklıyor Sacha yürürken. "Şimdi ise Otorite'nin kalesi. Buradaki her şey onların hakimiyetini pekiştirmek için var."

"İnsanlar burada nasıl yaşıyor?" diye sessizce soruyorum. "Bu kadar kontrol altında?" "adapt. Most have known nothing different. The Authority

özgürlük pahasına yapı ve güvenlik sağlar."

Ufku domine eden muhteşem kuleye bakmamaya çalışıyorum. Beyaz taştan inşa edilmiş, öğleden sonra parıltıyan siyah çizgilerle süslenmiş bu kule, burada kimin hüküm sürdüğünü hatırlatan kaçınılmaz bir simge olarak duruyor. Bana çöldeki gümüş kuleyi hatırlatıyor, Sacha'yı bulduğum yeri

'yı hapsedilmiş bulduğum yeri hatırlatıyor, görünüşü nedeniyle değil, anlamı nedeniyle. Uzaktan güzel. Yakından korkunç. Barınmak için değil, hapsetmek için inşa edilmiş yapılar.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hizmetkarların kaldığı yere. Bu gece kalacak bir yer bulacağız. Yarın, Düzen Günü hazırlıklarını izleyeceğiz ve öğrendiklerimizi doğrulayacağız."

Şehrin derinliklerine giden geniş bir caddeyi takip ediyoruz. Otorite askerleri düzenli olarak devriye geziyor, kırmızı pelerinleri diğer herkesin giydiği soluk renklerin arasında göze çarpıyor. Hiçbiri bize bir bakıştan fazlasını atmıyor, düşük konumumuz Otorite'nin katı hiyerarşisinde fark edilmeyeceğimizi garanti ediyor.

"Başını eğ," diyor Varam, üst düzey yetkililerin yanından geçerken. Cüppeleri gümüş sembollerle süslenmiş. "Hizmetçiler burada uygun saygıyı gösterir."

Mira'yı taklit ederek hemen bakışlarımı indiriyorum. Sürekli baskı, her geçen dakika daha fazla konsantrasyon gerektiriyor ve bu gerginlik kendi başına bir işkenceye dönüşüyor. Odaklanmamı zorlaştırıyor ve her nefes almamı biraz daha zorlaştırıyor.

Bir grup Otorite yetkilisi yanımızdan geçerken, konuşmaları etrafımızda yankılanır. Hazırlıklar ve törenlerle ilgili sözlerinin parçalarını duyarım. Sesleri kesik kesik, kontrollüdür; her kelime tartılmıştır, sanki gündelik konuşmalar bile Otoritenin gözetiminde düzenli olmalıydı gibi.

Girişinin üzerinde Otorite amblemi oyulmuş mütevazı bir taş binaya vardığımızda, Sacha bizi içeriye yönlendirir.

Bina basit bir pansiyona benziyor. Dar koridorlar küçük odalarla çevrili, her iki ucunda da yıkama odaları var. Sacha, girişe yakın oturan adamla konuşur ve Ashenvale'ye girdiğinden beri sergilediği itaatkar tavırla belgelerimizi sunar.

Birkaç dakika sonra bize döner. "Oda on dört ve on yedi. Mira ve Ellie on dördüncü odada, Varam sen benimle on yedinci odadasın."

"Seninle kalmayacak mıyım?" Sessiz ortamda çok yüksek sesle, durduramadan soru ağızından çıkıverir.

Koyu renkli kaşlarından biri seğirir. "Yetki alanlarında erkekler ve kadınlar ayrı kalırlar. Mira ile kalacaksın."

"Ama..." Sözüm boğazımda kalır, itirazım yarıda kalır.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır, kulaklarımı yakar, yanaklarımı ateşe verir. Mira, Varam ve Sacha aynı anda bana dönerler. Zemin ayaklarımın altında hafifçe eğilir

Bu dünyaya geldiğimden beri ilk kez onunla uyku mesafesinde olmayacağımı nasıl açıklayabilirim? Onun varlığına, benimle tehlike arasında durduğuna alıştığımı? Her şeyin ayaklarımın altındaki kum gibi değiştiği bu garip dünyada, onun yakınlığı güvenilebileceğim tek dayanak haline geldiğini?

Ne kadar bağımlı hale geldiğimin farkına varmak beni şok ederek sessizliğe boğar. Bu adamı neredeyse hiç tanımıyorum, ama içimdeki bir şey izinsizce ona yöneliyor.

Kafamı sallıyorum. "Boş ver." Sesim zayıf, kırılgan geliyor ve omuzlarımı çok hızlı düzeltiyorum, yok olmak isteyen bedenime zorla sakinlik katmaya çalışıyorum.

Sacha'nın yüzünde bir şey parıldıyor, o kadar kısa sürüyor ki neredeyse kaçırıyorum. Pişmanlık, anlayış, daha fazlası. Her ne ise, onu yakalayamadan yok oluyor, onun asla elinden kaçırmadığı kusursuz kontrolünün altında gömülüyor.

Tek kelime etmeden, dönüp dar bir koridordan ilerlemeye başlar. Ben de Mira'nın arkamda, onu takip ederim. Sade bir ahşap kapının önünde durduğumuzda, Sacha bize içeri girmemiz için işaret eder ve ben o anda yerin açılıp beni yutmasını isterim.

Oda oldukça sade. İki dar yatak, aralarında küçük bir masa ve eşyalar için tek bir raf var. Pencere sokağa değil, iç avluya bakıyor; manzara pek güzel değil ama dışarıdan da daha az görünür.

Mira çantasını yere koyar ve yataklardan birine uzanır. Ben diğer yatağın kenarına otururum, yorgunluk beni sarar, daha önceki utanç hala tenimde karıncalanır.

Kapının çalınmasıyla Mira bir an sonra oturur. Kapı açılır ve Sacha içeri girer. Dış cüppesini çıkarmış, otorite tünüğü vücuduna daha yakın duruyor, ama gözleri hâlâ huzursuz, sanki duvarlardan bir tehlike çıkacakmış gibi odanın köşelerini tarıyor. Onun varlığı havada bir şeyleri değiştiriyor, odanın diğer ucundan bile hissedebileceğim ince, manyetik bir güç katıyor.

"Odanız bizimkiyle aynı. Basit, ama ihtiyaçlarımıza uygun."

Yüzünü inceliyorum, çoğu kişinin fark edemeyeceği gözlerinin etrafındaki küçük gerginlik belirtilerini fark ediyorum: göz kenarlarının gerginliği, göz kırpma sıklığındaki hafif azalma.

"Bu, beklediğinden daha zor, değil mi? Buraya geri dönmek."

Mira'ya bakıyor, Mira da aniden sırt çantasını düzeltmeye çok ilgi gösteriyor. Sorum onu tedirgin ediyor, neredeyse skandal yaratıyor, ama geri alamam. İstemiyorum da.

"Burası benim evimdi," diyor, cevap vermeyeceğini düşünecek kadar uzun bir duraklamadan sonra. Sesi alçalıyor, Mira'nın varlığına rağmen sadece bana sesleniyor. "Sadece bir operasyon üssü değil. Bir ev. Özel odamın pencereleri ay ışığını içeri alıyordu."

Gözleri pencereye kayıyor, avlunun ötesinde bir şey görüyor. "Annemin bahçeleri, şimdi kışlanın bulunduğu yerdeydi. Büyük kütüphane..." Aniden durur, çenesi gerilir. "Oraya yaptıklarını görmek... zor."

Bu nadir itiraf beni hazırlıksız yakaladı, bu beklenmedik güven armağanı. Sacha nadiren kişisel tepkilerini gösterir, duygusal tepkilerden çok stratejik değerlendirmeleri tercih eder. Zırhının altındaki bu küçük ipucu, çok az kişinin girmesine izin verilen bir odaya girmişim gibi hissettiriyor.

Muhtemelen söylememiş olmayı dilediği tek kelimeyi yakaladım. "Anneniz mi?"

Mira'nın sırtı aniden gerilir, sanki fiziksel olarak yaklaşan bir darbeye karşı kendini hazırlar gibi. Sacha'nın gözleri yüzümün üzerinde dolaşır, ama gözlerimle tam olarak buluşmaz.

"O, bitkileri yetiştirmeyi severdi. Mevsimlere ait olan bitkileri. Bahçeler onundu... ta ki yıkılana kadar." Derin bir nefes aldı.

Tereddüt ettim, içgüdülerim daha fazla ısrar etmememi söylüyordu, ama soru yine de yumuşak ve titrek bir sesle ağzımdan çıktı.

"Seviyor muydu?"

Mira dönerek, bir elini sessiz bir dehşetle ağzına bastırır, Sacha'nın omzunun üzerinden bana bakar, yüzünde yalvaran bir ifadeyle, durmamı ister.

Sacha bakışlarını kaçırmaz.

"Evet. Seviyordu. Sereven, Ashenvale düşmeden kısa bir süre önce onu öldürdü."

Ardından gelen sessizlik boğucu derecede ağırdır. Elini tutmak isterim ama yapmam, en ufak bir hareketin bile aramızdaki kırılgan köprüyü yıkacağından eminim.

"Yemek yemeliyiz." Sesi her zamanki kontrollü ritmine geri dönüyor, kesik ve kesin. "Topluluk salonu gün batımına kadar yemek servisi yapıyor."

Mira konuşmadan elini sallıyor, başını sallıyor, yüzü hala yaptığım şeyin dehşetiyle gergin. Ve yüzündeki ifade, içimde keskin ve soğuk bir farkındalık uyandırıyor. Meridian'ı daha önce anlamama

anlamama yardım eden sihir hâlâ işliyor. Şu anda bile, bilinçli olarak ona ulaşmadan.

Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor, ama bunun üzerinde durmaya fırsat bulamadan, midem yüksek bir gurultuyla beni ele veriyor. Sacha'nın dudakları seğiriyor, zırhının içinden en ufak bir kuru eğlence parıltısı sızıyor.

"Gel. Sana yolu göstereyim."

Onu takip ederek koridordan geçiyorum, sesler giderek yükseliyor. Ortak salon kalabalık, düzinelerce insan aynı kıyafetleri giymiş, çoğu günün yorgunluğuyla yeni gelenlere dikkat bile veremiyor. Yemek kuyruğuna girerken etrafımızı konuşma sesleri sarıyor.

Konuşmadan, sadece beslenmeye odaklanarak hızlıca yiyoruz ve sonra Sacha bana Mira ile paylaştığım odaya geri dönüş yolunu gösteriyor.

İçeri girdiğimde gözleri açılır, sonra hemen tekrar kapanır. Koridorda kalan Sacha'ya dönerim.

"Yarın burada kalacağız, Varam ve Mira şehre çıkacaklar." Bir saniye tereddüt eder, sonra başını eğiyor. "İyi uykular."

Kapıyı yavaşça kapatıp kilitliyorum ve sonra Mira'nın örneğini takip ederek giyinik halde yatağa uzanıyorum. Aklımdan geçen onca düşünceyle uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Otoritenin kalbine girmiş durumdayız. Sacha'nın kim olduğunu öğrenirlerse onu ve yanındakileri öldürecek insanlarla çevriliz.

Ve o kulenin bir yerinde, kilitli bir yerde, Sacha'nın hayatını riske atarak geri almaya çalıştığı bir yüzük var.

Yüzüğü geri aldığında ne olacak? Gücü tamamen geri geldiğinde ne olacak?

Ve bana ne olacak?

Yüzüğü bulmak bir şekilde eve dönmeme yardımcı olacak mı? Yoksa bu dünyayla olan bağım, tamamen kurtulamayacak kadar güçleniyor mu?

Bir an için, bastırma gücümü gevşetip, gücün içimde harekete geçmesine izin veriyorum. Bu his hem rahatlama hem de bir aydınlanma gibi, sanki çok uzun süre aynı pozisyonda kalmış birinin sonunda esnemesi gibi.

Gümüş ışık derimin altında akıyor, bileklerimdeki damarları yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyor, ama bu parıltı, yüzeye çıkmasına izin verdiğim anda hızla kayboluyor. Her serbest bıraktığımda, bu kısa anlarda bile, daha güçlü hissediyorum. Daha ısrarcı.

Daha çok bir davetsiz misafirden ziyade, almaya korktuğum bir vaat gibi.

Pencerenin dışında, Ashenvale'ye gece çöküyor.

Gündüz vakti o kadar heybetli görünen kule, tanıdık olmayan yıldızlarla dolu gökyüzünün önünde siyah bir siluet haline geliyor. Karanlıkta, Sacha'nın bu yerin eskiden ne olduğunu anlatırkenki yüzünü düşünüyorum — gözlerindeki geçici yumuşaklık, hızla gizlenen kederin gölgesi.

Kaybettiği evi. Uğruna savaştığı davayı. Ondan çalınan yılları.

Yarın, ondan çalınan şeylerin bir parçasını geri alacağız. Ve kendime bunun sadece eve dönüş yolumu bulmak için attığım bir adım daha olduğunu söylese de, onun geri kazanmasına yardım etme düşüncesinden duyduğum şiddetli tatmini inkar edemem.

Onun görevi ne zaman kısmen benim
görevim oldu? Onun acısı ne zaman bu kadar
önemli hale geldi?

Ne zaman onun kötü adam olabileceğini düşünmeyi bırakıp, davasının haklı olduğuna inanmaya başladım?

Uyku beni çekiyor, ama zihnim ona geri dönüyor, koridorun sonunda
Varam ile yalnız başına.

Ulaşabileceğim kadar yakın, ama onu gümüş kulede bulduğum andan beri
hiç olmadığı kadar uzak.

Otuz İkinci Bölüm

SACHA

*"Bir yabancının nezaketi genellikle sihirle karıştırılır."
Gezgin Bilgelerin Bilgeliği*

KÜÇÜK ODADA DURUP DURAMAYAN bir şekilde dolaşıyorum. Duvardan duvara altı adım, kapıdan pencereye on iki adım.

Varam sahte evrakları karıştırıyor, parşömenlerin hışırtısı adımlarımla aynı ritimde. Ben odanın bir ucundan diğer ucuna gidip gelirken, durduramadığım bir döngüye hapsolmuşken, o hiçbir şey söylemiyor.

"Keşif görevini kendin yapmak istemediğinden emin misin?
Ashenvale'in orijinal yerleşim planını benden daha iyi biliyorsun."

"Çok riskli. Yıllar geçmesine rağmen biri beni tanıyabilir." Bu sözler kendiliğinden çıkıyor, ama gerçek daha derinlerde yatıyor. Görülürsem, tanınırsam, sadece hapse geri gönderilmeyeceğim, idam edileceğim. Yüzüğü almak için bu riski almaya hazırım, ama ondan önce değil. "Sen ve Mira daha az dikkat çekersiniz."

Ellie'yi de düşünmek lazım. Onu burada yalnız bırakamam, ama yanımda da götüremem. Yeteneği hala çok öngörülemezken olmaz. Yanlış yerde kontrolünü kaybederse, başımıza felaket gelir. Benim yüzümden bu şehrin acımasızlığıyla karşı karşıya kalması da kabul edilemez.

"Ayrıca, Otorite işleri tahmin ettiğimizden daha fazla değiştirmiş olabilir. Bildiklerim, yeniden inşa ettikleri yerlerde işe yaramayacaktır."

"Ben kasaya ulaşmak için en iyi giriş noktasını bulmaya odaklanacağım, Mira da Düzen Günü programını doğrulayabilir," diyor Varam. "Akşamüstü buraya dönmüş olmalıyız."

"Eğer fark edilirsen, şehirden çık. Bizi almaya gelme. Gerekirse Ellie'yi ve kendimi ben çıkarırım."

Tartışmaya fırsat bulamadan, kapı çalınır. Mira ve Ellie içeri girer. Mira keşif için giyinmiştir. Herkesin gözünde, o sadece bir iş için gönderilmiş bir hizmetçiden ibarettir.

Ellie ise gergin ve yorgun görünüyor, vücudu yorgunluktan kaskatı kesilmiş. "Hazır mısın?" Varam, Mira'ya sorar. Mira başını sallar.

Kapı arkalarından kapanır ve odada rahatsız edici bir sessizlik hakim olur. Pencereye yakın bir yerde, görünmemek için dikkatli davranarak, işçilerin avluyu geçmelerini izlerim. Bir zamanlar koruduğum şehir, tanınmaz bir hale gelmiştir. Korumak yerine bastırmak için tasarlanmış bir kale.

Ellie'nin sessiz sesi sessizliği bozar. "Nasıl bir yerd? Buradan ayrılmadan önce."

"Önemli olan her açıdan farklıydı. Ashenvale bir sığınak olarak inşa edilmişti, hapishane olarak değil. Elbette savunma sistemlerimiz vardı, ama bunlar dışarıya doğrudu ...içeride büyüyenleri korumak için, onları hapsetmek için değil."

Söylemediğim şey, bu manzaranın beni ne kadar derinden yaraladığı. Her yeni inşa edilen duvarın bir ihanet gibi hissettirdiği. Bir zamanlar Damar Muhafızları gökyüzüne uzanan kemerlerin altında açıkça eğitim yaparken, şimdi Otorite muhafızları ruhsuz bir uyum içinde talim yapıyorlar.

Annemin Meridian'ın her köşesinden topladığı nadir bitkilerle dolu batı bahçeleri, bir ikmal deposu haline getirildi. Bir zamanlar avlunun ilk nefesi olan çiçeklerin üzerindeki yağmur kokusu, deri ve demirin kokusuyla yer değiştirdi.

Bir zamanlar Ashenvale'in kalbi olan Lirien Spire, tüm Veinblood ailelerinin buluşma yeri, şimdi Otorite bayraklarını dalgalandırıyor. Yıkık bir şehrin sahte tacı.

"Bunu görmek zor olmalı."

Bu konuşmaya devam etmemeliyim. Dün, bir şekilde annem hakkında konuşmamı sağladığında yeterince kötüydü. Asla geri alınamayacak olanı yeniden gündeme getirmenin taktiksel bir avantajı yok. Yine de içimdeki, uzun zamandır unutulmuş bir şey, ben durduramadan cevap veriyor.

Ona dönüp bakıyorum.

"Kaybedilen kaybedilmiştir. Hâlâ geri kazanılabilecek şeylere odaklanmalıyım."

Öğle çanları çaldığında, odadan çıkıp bir şeyler yemeye gitmeyi öneriyorum. Burada kalmak kontrolümü kaybetmeme neden oluyor ve bunun olmasına izin vermek için çok fazla risk var.

"Unutma, her etkileşimi minimumda tut. Sana hitap edildiğinde kısa cevaplar ver. Yetkili askerler nadiren hizmetçilere doğrudan konuşur, bu yüzden olağandışı ilgi potansiyel bir tehlike oluşturur."

O başını sallar, sonra başını kaldırır. Bir kez daha, gözlerimi kaçırmadan bakışlarımı karşılama şekli beni şaşırtır.

"Gözlerim normal mi?" Sorusunu anlamam bir saniye sürer. Sesi sessizdir ve düşünmeden önce içimden bir ses cevap verir.

Elimi uzattım. Parmaklarım çenesinin altını okşadı, yüzünü ışığa doğru çevirdi. Bunun gerekli bir kontrol olmaktan öte bir şey olmasını istemiyordum, ama tenimiz temas ettiği anda, tüm vücudum çarpışmaya hazırlandı.

Tenimin altında, o benim dünyama gelene kadar varlığından haberdar olmadığım yollarda koşan, hafif ama açık bir his uyanıyor. Stonehaven'da olanların yankısı. Bir kez kırılan sınırların kolayca yeniden kurulamayacağının hatırlatıcısı.

Bir an için, yine onun kafasının içindeyim. Ya da belki o benim kafamın içinde. Düşünceler bulanıklaşıyor, sınırlar kayboluyor.

Kar. Sıcak. Kule duvarları. Karanlıkta gölge ve gümüşün buluşması.

Bu his kayboluyor, sinirlerimde hayalet gibi bir iz bırakarak.

Hafıza mı, yoksa hafızadan daha fazlası mı? Anlayamıyorum.

Ama sonra onun ifadesini yakalıyorum — göz bebekleri büyümüş, dudağı dişlerinin arasında sıkışmış — ve şüphe yerini kesinlik alıyor.

O da hissetmişti.

Nefesi kesilir, ama hareketsiz kalır, bekler. Sabit durur. Üzerinde durduğumuz kırılğan çizgiyi bozmayacağıma güvenir.

Kendimi onun gözlerine odaklanmaya zorluyorum. Gümüş benekler hala orada, soluk ama kaybolmamış. Kafese kapatılmış bir fırtına, patlamayı bekliyor.

"Yeterince bastırılmış. Sadece odaklanmaya devam et, özellikle de halka açık yerlerde."

Bir an için kıpırdamadım, ona bağlı kalma dürtüsü, ihtiyatı bastıracak kadar güçlüydü. Sonra elimi indirdim. Aramızdaki mesafe, gerilmiş bir tel gibi gerildi. Yumuşak bir nefes verdi.

"Gel." Arkanı dönüp kapıyı açıyorum.

Odanın dışındaki koridorda, ortak salona giden hizmetçilerle dolup taşıyor. Akıntıya kapılıp onların hızına uyum sağlayarak görünmezliğe bürünüyoruz. Ellie başını eğmiş, benim biraz arkamda yürüyor ve kendi rütbesine uygun olduğu varsayılan diğerlerinin sergilediği sessiz saygıyı taklit ediyor.

Uzun masalar sıralar halinde dizilmiş, sandalyeler yerine banklar var. Her şey konfordan çok verimlilik için tasarlanmış. Bize zar zor bakıp geçen çalışanlardan yemeklerimizi alıyoruz — tatsız yulaf lapası kaseleri, gri topaklar halinde hayatta kalmak için verilen tayınlar — sonra duvarın yanındaki masanın ucunda yer buluyoruz. Çıkışa yeterince yakın, gereksiz dikkat çekmemek için yeterince uzak.

Ellie gözlerini aşağıda tutuyor, yemeğine odaklanıyor. Ben uyanık kalıyorum, her yüzü, her çıkışı kontrol ediyorum. Oda, sessiz konuşmalarla uğultulu, hizmetçiler, hayatta kalmanın sessizlikle başladığını öğrenmiş olanların kesik kesik ses tonlarıyla konuşuyorlar.

"Hepsi çok bitkin görünüyor. Herkes sadece başını eğip durmaya çalışıyor." Ellie, dudaklarını zar zor hareket ettirerek yukarıya bakıyor.

Onun bakışını odanın öbür ucuna kadar takip ediyorum, kendimi Ashenvale'i kendi gözlerimle değil, onun gözleriyle görmeye zorluyorum.

"Otorite, her şeyden önce itaati değer verir."

"Onlarla savaşmana şaşmamalı." Dikkatini önündeki kaseye geri veriyor.

"Önce Veinblood'ları hedef aldılar, ama hırsları her zaman daha genişti. Tüm insan iradesini tamamen ele geçirmek."

Kapının yakınında bir hareketlilik dikkatimi çektiğinde sözümü kesiyorum.

Birkaç Otorite memuru salona girer, kırmızı üniformaları ile dikkat çekerler. Odanın ortam gürültüsü anında azalır, metalik çatal bıçak sesleri sessizliğe bürünür, konuşmalar yarıda kalır. Omuzlar çökür. Başlar eğilir. Hatta hava bile yoğunlaşır, her nefes zor ve sığlaşır.

Memurlar, korku salma haklarını hiç sorgulamamış adamların rahat kibirleriyle masaların arasında dolaşırlar. Onların varlığı sadece sözsüz bir tehdit değil, Ashenvale'in onların yönetimi altında ne hale geldiğini hatırlatan bir hatırlatmadır. İçinden parçalanmış, yıkılmış bir şehir.

"Bu bir denetim," diye Ellie'ye bakmadan fısıldarım. Zihnim daha hızlı çalışmaya başlar, çıkışları kataloglar, adımları sayar, gecikmeleri hesaplar.

Bizimle memurlar arasında beş masa var.

Dört.

Çevremizde, diğer hizmetkarlar korkudan titreyerek banklarına çekiliyorlar. Ortadan kaybolacak kadar görünmez değiller. Sadece hayatta kalacak kadar göze çarpmıyorlar.

"Yemeğinizi bitirin, ama acele etmeyin." Sesim neredeyse duyulmaz. "Onlar geçtikten sonra gideceğiz."

Odanın ortasına yakın bir masada, bir subay durur. Bakışları etrafındaki eğik başların üzerinden geçer ve genç bir adamda durur.

"Sen," diyor.

Genç adam hemen ayağa kalkar, sırtı dik, elleri yanlarında. Korkudan başka bir şey olamayacak kadar gergin. Subay yavaşça etrafında döner, bir kurt gibi

panik kokusunu tadar gibi, üniformasını, kimliğini, tavırlarını inceler.

Gerilim, genç adam gözle görülür şekilde titremeye başlayana kadar artar. Ancak o zaman, iki parmağını küçümseyici bir hareketle sallayarak, memur onu gönderir.

Masanın diğer tarafında, Ellie'nin nefesi kesildi. O kadar ince bir hareket ki çoğu kişi fark etmezdi.

Ama *ben* fark ettim.

Görmeden önce hissediyorum. İçindeki güç, bu manzaraya öfkelenerek harekete geçiyor. Parmakları kaşığı sıkıca kavıyor. Basınçla metal bükülüyor, titreme koluna kadar yayılıyor.

"Odaklan." Dudaklarım zar zor hareket eder. "Sana öğrettiğim gibi nefes al. Şimdi, Mel'shira."

Gözleri benimkilerle buluşur ve ben onu görürüm. Gümüş parlaklaşmış, camdaki çatlaklar gibi dışa doğru yayılmıştır. Artık gizli değildir. Artık güvende değildir.

Bakan herkes onun ne olduğunu görecektir.

Memurlar odayı yavaşça dolaşmaya devam ediyorlar.

Üç masa ötede.

Bizim yönümüze doğru ilerliyorlar, botları taş zemine vuruyor, yaklaşıyorlar. Adım adım. Ellie kontrolünü geri kazanmadan bize ulaşırlarsa...

"Harekete geçmeliyiz."

Birlikte ayağa kalkıyoruz ve yavaşça çıkışa doğru ilerliyoruz. Çoğu hizmetçi, doğrudan kendilerine seslenilmedikçe denetimler sırasında oturmaya devam ediyor, ancak birkaç kişi de ayrılıyor ve bizim ayrılmamızın kaçmak yerine rutin bir hareket gibi görünmesi için yeterli bir kamuflej sağlıyor.

Çıkışa üç adım kaldı. İki adım.

Bir ses havayı kesiyor.

"Sen, gri üniformalı kadın. Dur."

Ellie, sanki bu emir onu olduğu yerde dondurmuş gibi, adımını yarıda keser. Nefesi kesilir. Omuzları kaskatı olur. Kaçmamak için çabalarken kasları titrer. Bunu hemen fark ederim. Gözlerinde parıldayan gümüş rengi ışık, paniğin yerini kontrolünü kaybetmesine bırakır.

Seslenen memur, farkına varamayacak kadar uzaktadır. Ama yaklaşmaktadır.

Tek bir yanlış adım, bir saniye fazla beklemek. Görünür bir tereddüt, ve o kadının ne olduğunu anlayacaktır.

Hareket et.

Aralarına giriyorum. Ona ulaşmak için geçmesi gereken çizgiyi kesiyorum.

"Yürümeye devam et. Kapıdan geç. Hemen sağa dön. İkinci soldan. Orada bekle."

"Ama o dedi ki..."

"*Şimdi*." Emir keskin bir tondadır.

Ellie tekrar harekete geçer, memurun sesi keskin bir havlamaya dönüşürken ve adımları hızlanırken kapıdan geçer.

Ona dönerek bakarım.

Başım eğik, omurgam kambur, sadece itaatkar bir hizmetkar gibi. Sıkıcı ve sıradan. Ama duruşumun her santimi kasıtlı, vücudum onun ona bakışını engelleyecek şekilde açılı. Gerekirse öldürmek için açılı.

"Efendim." Sesimi düz ve itaatkar tutuyorum.

Memur önümde durur, yüzünde sinirli bir ifade belirir. "O kadına durması söylendi."

"Göz rahatsızlığı nedeniyle tedavi görüyor, efendim." O daha bir şey söylemeden yalan ağzımdan dökülür. "Aşırı güneş ışığı rahatsızlığını kötüleştiriyor. Yemeklerden sonra şifacılara rapor vermesi gerekiyor."

Dudakları inceldi, gözleri kısıldı. Bana inanmıyordu. Baskı yapmak istiyordu. Araştırmak istiyor.

"Kimliğinizi gösterin," diye bağırır ve elini uzatır.

Kağıtlarımı uzatırken, zihnimde bu durumun nasıl çözülebileceğini düşünmeye başlıyorum.

Onu öldürebilirim. Burada. Şu anda. Tek bir fısıltı. Ve o düşer. Cazip bir fikir, ama kendimi zorluyorum. Savaşmanın zamanı vardır, ama bu o zaman değil.

İçimdeki gölgeler kıpırdanıyor, bekliyor ve serbest bırakılmaya hazır.

Memur belgelerime zar zor bir göz attıktan sonra onları tekrar elime geri verdi. "Bir dahaki sefere, ikiniz de talimat verildiğinde durun. Sağlık durumu olsun ya da olmasın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Bakışlarındaki küçümseme açıkça görülüyor, ama dikkati çoktan bir sonraki kurbanına kaymış durumda.

Başımı daha da eğiyorum, yükselen gölgeleri gömüyorum ve Ellie'ye kullanmasını söylediğim yolu izleyerek kapıdan geçiyorum. Ellie, ellerini yüzünü kapatan bir şekilde duvara yaslanmış bekliyor. Omuzları, her dengesiz nefeste inip kalkıyor.

Aramızdaki mesafeyi aşıyorum. "Ellie."

Ellie, ellerini gözlerimi görebileceğim kadar indirir. Gümüş rengi artık değil, sadece benekler. Bu , irislerini doldurur, parlak ve kontrolsüz.

Sıradan gözlemciler için bile kaçırılmayacak bir manzara.

Hemen kendimi, onu geçenlerden korumak için konumlandırıyorum.

"Yapamadım." Sesinde korku ve hayal kırıklığı var. "O seslendiğinde, her şey birden..."

"Duygusal tetikleyiciler çok güçlüdür." Ses tonumu sabit ve *dengeli* tutuyorum. Benim tereddüt etmemi göze alamaz. "Özellikle de korku ve öfke çarpıştığında."

"Şimdi ne yapacağız? Bu halde odama geri dönmem mümkün değil!" Yüzüne dokunur.

Haklı, yapamaz. "Bu taraftan."

Onu koridorda yönlendiriyorum, duvarlara yapışan dar gölge koridorlarını tarıyorum.

Orada. Üç kapı ileride...

Bir depo odası. Küçük. Penceresiz. Kilitli, ama bunlar sadece onlara saygı duyanlar için engel teşkil eder.

Anahtar deliğinden bir gölge uzantısı gönderirim, çeviririm ve kilit açılır. Kapı içe doğru açılır.

İçeride, hava toz ve eski ahşap kokuyor. Duvarlar raflarla kaplı, üzerinde kovalar, bezler ve diğer temizlik malzemeleri dizili. Önemli bir şey yok.

Mükemmel.

Onu içeri alıp kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Loş ışıktaki gözleri yıldız ışıltısı gibi parlıyor. Güzel, ama tehlikeli.

"Bunu durduramıyorum. Ne yaparsam yapayım daha da kötüleşiyor." Sesi kırılıyor.

"Sana öğrettiğim teknikler önleme amaçlı," diye hatırlatıyorum. "Bir kez başladıktan sonra değil."

Kahkahası keskin ve mutsuz. "Harika. Ne kadar da yararlıymış." Cebinde bir şeyler arar. "Peki ya o şişe..."

Bileğini tutarım. "Burada olmaz."

Nabzı, parmaklarımın altında sıkışmış bir kelebek gibi titriyor.

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" Bana vahşi ve çaresiz bir bakışla bakıyor. "Parlayan gözlerle ortalıkta dolaşamam!"

"Bana odaklan."

Ellerini avuçlarımdan içine alıyorum, avuç içlerimizi birbirine değdiriyorum. Tenlerimiz birbirine değdiği anda, içimdeki gölgeler sanki aradıkları şeyi bulmuş gibi öne doğru fırlıyor.

Enerji aramızda uğulduyor, görünmez çizgiler boyunca titreşiyor, ama var olmaması gereken sabit bir rezonans.

Nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?" Sesi korku ve merak arasında gidip geliyordu.

"Yönlendiriyorum." Parmaklarımızın arasında gölge dalları örüyorum, fazla gümüşü dışarı çıkarıyor, tüketmeden emiyorum. Gölgeler ve ışık savaşıyor. Birlikte hareket ediyorlar, birbirlerini yumuşatıyorlar. Onun gücü benimkine katılıyor, direnmeden rehberliği kabul ediyor.

"Neler olduğunu anlamıyorum," diye fısıldar. "Ben de."

Ama hissedebiliyorum... Onun gücü benimkine ulaşıyor, gölgelerim onun ışığını yakalıyor, onu yumuşatıyor. Gümüş, derisinden sızıyor, birleşen ellerimize doğru çekiliyor ve sonra havaya dağılmadan önce.

Parmakları benimkini sıkıca kavrar. "Bu... yardımcı oluyor."

"Gücün benimkine tepki veriyor. Bir şekilde birbirlerini tamamlıyorlar."

"Stonehaven'da başlamadı, değil mi? Kule'de başladı."

"Evet."

Gümüşün son izleri derisinden kayboluyor. Gözleri hâlâ parlıyor, ama tehlike azaldı, sadece orada olduğunu bilenlerin fark edebileceği kadar derine gömüldü.

"Daha iyi." Ellerimizi sıkıştıran çekimi görmezden gelerek onu inceliyorum. "Başka bir olay olmadan önce gitmeliyiz."

Onu bırakmalıyım. Acil tehlike geçti. Akıllıca olan, onu bırakmak, uzaklaşmak ve az önce olanların izlerini silmek olurdu. Sonra koridorun boş olduğunu kontrol edip odalarımıza dönmek... *ayrı ayrı*.

Ama

kıpırdamıyorum.

O da

kıpırdamıyor.

Aramızdaki bir şey yine değişiyor. Stonehaven'da o benim familiar'ıma dokunduğunda yaşanan ezici engellerin yıkılması gibi değil, yüzeyin altında sürekli, giderek artan bir baskı gibi. Kaçamayacağım bir farkındalık uğultusu.

Birleşen ellerimiz aracılığıyla onu hissedebiliyorum. Sadece duygularının kaotik girdabı değil, keşfedilme korkusu, kontrolünü kaybetmesinden duyduğu hayal kırıklığı ve ulaşılamaz hale gelen hayata duyduğu özlemle mücadele eden kararlılığı da.

Ama tüm bunların altında, tamamen başka bir şey var.

"Gitmeliyiz." Sesi titriyor, ama çekilmeye çalışmıyor.

"Evet." Bu kelime ağzımdan yavaşça çıkıyor.

Gözleri - hala çok parlak, çok canlı - benimkileri arıyor. Geri çekilmem gerekiyor. Bunun yerine, orada duruyorum, çekimine kapılmış, bakışlarında gümüşün parlamasını izliyorum ve on yıllardır ilk kez, etrafımda olup bitenleri takip edemiyorum.

Kapı kolu sallanıyor. Keskin, rahatsız edici bir müdahale.

Ellie irkilir ve ben hemen ellerini bırakırım, kopan bağlantı derimi kırbaç gibi keser.

"Malzeme kontrolü," diye bir ses kapıdan geliyor. "Envanter için kilidi açın." Seçeneklerimizi değerlendiriyorum. Odada ikinci bir çıkış yok ve saklanacak yer de yok. Bir çatışma çok fazla dikkat çeker. Varlığımız için Varlığımız için alternatif bir açıklama bulmalıyız.

"Beni izle," diye fısıldarım, sonra kapıyı yüzümün görüneceği kadar aralarım.

Bir orta kademe yönetici, bir elinde kağıtlarla dışarıda duruyor. Beni görünce ilk başta hissettiği sinirlilik yerini hafif bir şaşkınlığa bırakır.

"Bu oda dolu," diyorum ona, sesime hafif bir utanç katarak. Bırak tahmin etsin. Boşlukları doldursun.

Gözleri hafifçe kısılr. "Görev saatlerinde dostluk kurmak yasaktır." Bu bir suçlama değil, bir uyarıdır. O bizden sadece bir rütbe üstte, gerçek bir yetkisi yok.

"Tabii ki. Biz sadece..." Bir saniye fazla uzun bir duraklama yapıyorum. "...bitiriyorduk."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bakışlarında bir anlama geldiğini anlıyorum. Gözlerinde tiksinti var, ama daha çok rahatsızlık. Daha fazla ayrıntı *istemiyor*.

Kağıtlarını daha sıkı tutar. "Oda gün sonuna kadar envanterlenmeli. Döndüğümde burada olmayın."

"Anladım. İhtiyatlı davrandığınız için teşekkür ederim."

Herhangi bir ima ile ilişkilendirilmek istemediği için hızla ayrılır. Ayak sesleri uzaklaşınca, kapıyı kapatıp Ellie'ye döndüm.

Onu bıraktığım yerde duruyor, saç çizgisinden köprücük kemiğine kadar yüzü kızarmış, gözleri öfke ve utançla büyümüş.

"Ne demek istediğini anlamak için dilini anlamama bile *gerek* yok."

"Hizmetçiler genellikle günlerini daha katlanılabilir hale getirmek için yollar bulurlar." Sesim kuru. "Bunu yasaklayan kurallara rağmen."

"Harika. Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey." Sesi yarım ton yükseliyor, sonra bağırmanın durumu daha da kötüleştireceğini fark edince kesiliyor.

"Onu bir daha görme ihtimalin yok."

"Ama yine de..." Kendini keser, belli ki henüz dolaşmaya başlamış olabilecek dedikoduları hayal eder... tanımadığı insanlar arasında... ve asla yüzleşmek zorunda kalmayacağı dedikoduları.

Nedense bu beni gülümsetmek istiyor.

"Başka bir şey olmadan odalarımıza dönmeliyiz."

O başını sallar ve sakinliğini geri kazanmaya çalışır. "Bu bir daha olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

Yorum yapmıyorum. Onu odasında bırakmak yerine, onu benim odama götürüyorum.

Nedenini soracak kadar bitkin.

İçeri girer girmez, yatağın kenarına ağır ağır çöküyor. "Eh, eğlenceliydi."

Cevap vermiyorum, düşüncelerim aramızdaki bağ üzerinde dönüp duruyor. Benim yanımda her nefes aldığımda daha da karmaşık hale gelen bir bağ. Basit bir rezonans olarak başlayan şey, daha acil bir şeye dönüştü. O kontrolünü kaybettiğinde enerji transferine izin veren bir bağ.

Böyle bir şey olmamalı. Ama var.

İçimdeki gölgeler, onun varlığına, şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tepki veriyor. Sadece tamamlayıcı bir gücün farkına varmak değil. Tanımak.

Ama tam olarak *neyin* tanınması?

Ona dönüp baktığımda, yatağın üzerinde kıvrılmış, bir eli yıpranmış battaniyeye gevşekçe sarılmış halde uyuduğunu görüyorum.

Pencereye doğru ilerleyip, kalan ışığı engellemek için ince perdeleri çekiyorum.

Yarın, hapsedilmeden önce parçaladığım gücün son parçası olan yüzüğümü geri alacağım. Yarın tekrar bütün olacağım.

Ama bundan sonra ne olacağı artık belli değil.

Özellikle Ellie ve onun haline geldiği şey konusunda.

Şimdilik, bu düşünceleri cevapsız bırakıyorum, ancak çok derinlere kök salmışlar ve görmezden gelinemezler. Uyuyan halini, sanki oraya aitmiş gibi yatağımda kıvrılmış halini gördüğümde, içimdeki gölgeler huzursuzca kıpırdanıyor.

Ellie Bennett, benim hiç görmediğim bir dünyadan gelmiş, kendi ömründen daha eski bir savaşta istemeden yer alan birinden daha fazlası haline gelmiş.

Uykusunda bile, kapalı gözlerinin altındaki gümüş rengi gerçeği ele veriyor. Artık bu dünyaya da, bana da yabancı değil. İstesin de istemesin de. Ben planlamış olayım da olmasın da.

Tamamlanmak bir zamanlar kaybettiğim gücü geri kazanmak anlamına geliyordu. Şimdi, Ashenvale'in alacakaranlığında onun nefes almasını izlerken, artık inkar edemeyeceğim bir gerçeği kabul ediyorum. O olmadan kendimi tamamlayamam. Ve ne olursa olsun, başlayan şeyi geri almaya çalışmayacağım.

Otuz Üçüncü Bölüm

ELLIE

"İtaat, herkesin önünde değil, tanıkların yokluğunda kanıtlanır." Otorite Kanunu

Boğazımı yırtan bir nefesle uyanıyorum, kalbim göğüs kafesime çarparken rüya parçalara ayrılıyor ve ben onu tutamıyorum. Cildim hayali bir sıcaklıkla yanıyor, gücün izleri hala damarlarımdan akıyor. Görüntüler parmaklarımdan arasından duman gibi kayıp gidiyor. Ashenvale'in heybetli duvarları, Sacha'nın yüzüğüne uzanan eli. Sonra karanlık. Sıradan bir gölge değil, canlı, açgözlü, yoluna çıkan her şeyi yutan bir şey. Bana, *ona* uzanan, aç ve sonsuz, kıvrılan siyah dalların oluşturduğu bir girdap. Çığlıklar ve maviye dönüşen gümüş rengi, hafızamda bile görüşümü yakacak kadar karanlık bir şeye dönüşen bir şey. Ve hepsinin altında... öfke, umutsuzluk, korku hissi.

Altımda bulunan dar yatak terden nemli, çarşaflar bacaklarımı bir kelepçe gibi sarıyor. Ağzım kum gibi, yutmaya çalıştığımda dilim damağıma yapışıyor.

Bu sıradan bir rüya değildi. Daha derin bir şeydi. Belki de bir uyarı.

Kendimi dikleştirirken, Mira ile paylaştığım odada olduğumu fark edince kafam karışıyor. Akşamüstü ışığı pencereden içeri süzülüyor. Hatırladığım son şey, depo odasındaki olaydan sonra Sacha'nın odasındaki yatağa yığılmam, adrenalin düşüşünden yorgun düşmem ve içimdeki gücü bastırmaya çalışmam.

Ayağa kalkıp rafın üzerindeki lavaboya gidip yüzüme su serpiyorum. Çantamı bulup Firebloom Reçine boncuklarından birini çıkarıyorum, ağzıma atıp çiğniyorum. Ağzımdaki kuruluğu gidermeye yardımcı oluyor.

Suyun yansıması yüzümü gösteriyor — aynı özellikler ama hafifçe değişmiş. Bir an nefesim kesiliyor, boğazımda hızlı bir takılma oluyor. Gözlerimdeki gümüş lekeler ışığı yakalıyor, eskisinden daha parlak, artık sınırlı değil.

küçük lekeler ama irisin içinden geçiyor. Rahatsızlığa rağmen yaklaşıyorum, değişen doğamın bu kanıtını inceliyorum. Bana bakan yüz hem benim hem de...
benim değil. Ana hatları tanıdık ama detayları giderek yabancılaşıyor.

Bu iş bitmeden daha ne kadar değişeceğim? Chicago'lu kadın ne kadar kalacak?

Depo odasında Sacha'nın ellerinin benim ellerimi saran anısı, uyarı vermeden geri geliyor, ateşli tenime serin parmaklarıyla fazla enerjiyi çekiyordu.

Ama şimdi içimi kaplayan beklenmedik sıcaklık, sadece onun dokunuşunu hatırlamaktan kaynaklanmıyor. Daha derin, güçlerimiz birleştiğinde aramızda oluşan bir bağ. Bir devre kapanır gibi, kırık olduğunu bilmediğim bir şeyi tamamlıyor. Aramızda, şaşırtıcı ve korkutucu derecede *doğru* hissettiren desenlerde enerji akıyordu. Sanki karanlıkta el yordamıyla ilerlerken, büyülerimiz birbirini tanımış gibiydi.

Arkamda kapı açılır, düşüncelerimi bölerek Mira içeri girer. Üzerindeki hizmetçi kıyafetleri tozlu ve buruşuktur, bu da bana onun bu kıyafetlerin giyilmeyeceği yerlerde bulunduğunu düşündürür.

Onu selamlamak için doğru kelimeleri bulmak için zihnimi zorluyorum.
"Vashna tem."

"Vashna tem, Ellie." Başını sallar, sonra kapıyı gösterir. *"Tashak."*

"Tashak?" Sanırım bu, gel ya da benimle gel anlamına geliyor.

"Tashak, Shadowverin ... Tashak et." She opens the door wider.
"Tashak."

Onu erkekler tuvaletine kadar takip ediyorum. Varam ve Sacha, kağıda çizilmiş kabaca bir şemaya eğilmişler. İçeri girdiğimizde ikisi de aynı anda başlarını kaldırıyorlar, Sacha'nın bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Dinlenmek iyi geldi... ama oraya nasıl döndüm?"

"Seni taşıdım."

Ona göz kırptım. "Sen... taşıdın..."

"Önce koridorda kimse olmadığından emin oldum."

Yanaklarım kızardı ve bakışlarımı kaçırarak, onların incelediği kağıda ilgi gösterir gibi yaptım. "O nedir?"

"Varam kasayı buldu." "Yüzüğünün olduğu kasa mı?"

"Doğru." Diyagramı işaret etti.

Daha yakından bakıyorum. Anlamadığım sembollerle işaretlenmiş çeşitli bölümlerin bulunduğu bir kat planı gibi görünüyor.

"Yüzüğünün orada olduğundan emin misin?" "Evet. Beni çağırıyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri olan onca şeyden sonra bu fikre şaşırırmam gerekir.

Varam alçak sesle bir şey söyledi, Sacha'nın dikkatini tekrar kendisine çekti ve başka bir kağıt parçası açtı. Bu kağıt bir tür resmi program gibi görünüyordu. O ve Sacha, harita ve kat planındaki yerleri işaret ederek, alçak sesle ve acil bir şekilde hızlıca konuştular. Tartışma, bir anlaşmaya varana kadar devam etti, çünkü Varam başını salladı, haritayı topladı ve çantasına geri koydu.

"Plan nedir?" Bir cevap beklemediğim için Sacha bana cevap verdiğinde şaşırıyorum.

"Düzen Günü kutlamaları yarın öğlen başlıyor. Yüksek Komutan, Lirien Kulesi'nden dış avluya kadar geçit törenine öncülük edecek." Parmağıyla haritada bir rota çiziyor. Yüksek Komutan'dan bahsederken ses tonu değişiyor, sesi daha soğuk hale geliyor.

"Hızlı hareket etmeliyiz. Tören konuşması başladığında, güvenlik görevlilerinin nöbet değişimi başlamadan önce yirmi dakikadan fazla vaktimiz olmayacak. Ben yüzüğümü alırken, sen Mira ile Ashenvale'den çık. Rasha ve Mishak seni bekliyor olacak. Yüzüğü aldığımızda, River Crossing'de buluşuruz."

"*Seninle buluşacağız*" derken sesinde hiç şüphe yok, olası bir başarısızlığı kabul etmiyor. Acaba bu kendine güven mi, yoksa benim gibi bir şeylerin ters gidebileceğini söylemeye korkuyor mu?

Mira tekrar konuşuyor, alçak sesle ve hızlıca. Sözleri çok hızlı akıyor, takip edemiyorum, sadece parçaları yakalayabiliyorum. Yiyecek ve suyla ilgili bir şey. Sacha cevap veriyor. Varam'ın adını duyuyorum ve bir saniye sonra hem o hem de Mira odadan çıkıyor.

Paniklediğimde, dil içgüdüsel olarak zihnime akmıştı. Şimdi her şey sakinleşti, dil yine kayboluyor. İçimde olanların benim kontrolümde olmadığını bir kez daha hatırlatıyor.

"Nereye gidiyorlar?"

"Yarın için ek erzak almak üzere pazara." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve avluya baktı. "Bir şey mi var?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

Bana doğru yarı dönüyor. "Cildin..." Elini sallıyor.

Aşağıya baktığımda, bileklerimde ve ellerimde hafif bir parıltı görüyorum. Parmaklarımı büktüğümde kayboluyor, ama yeterince hızlı değil.

"Oh. Ben sadece... Sanırım..." Ona rüyamı anlatıp anlatmamayı düşünürüm. Aptalca geliyor, ama sonra kulede bana rüyalarımın hiç sıra dışı olup olmadığını sorduğunda yaptığı yorumları hatırlarım.

"Ben... bir rüya gördüm. Yarınla ilgili. Normalden farklıydı. Bir şekilde daha gerçek gibiydi."

Tamamen dönüyor. "Anlat bana."

"Yüzüğüne uzanıyordun." Gözlerimi kapatıp, rüyayı zihnimde yeniden canlandırmaya çalışıyorum. "Ama ona dokunduğunda her şey değişti. Her yer gölgelerle kaplıydı, her şeyi yutuyorlardı. Ve ışık... önce gümüş, sonra mavi, sonra siyah... her şeyi yakıyordu. Çılgınlık vardı." Gözlerimi açıyorum. "Sonra uyandım."

"Belki bir vizyon." Onun hemen kabul etmesine şaşıyorum. "Doğal yetenekler uyanırken, özellikle stresli zamanlarda bu sık görülen bir durumdur."

"Sence bu bir önsezi miydi? Yarın bir şeyler ters gidecek mi?"

"Bu dünyanın büyüyle olan bağlantının, ikimizin de henüz anlamadığı şekillerde gelişmeye devam ettiğini düşünüyorum." Bir adım öne çıkıp, bir kol mesafesi uzaklıkta durur. "Anlattığın şey, gerçek bir tehlike olabilir ya da daha sembolik bir şey olabilir - benim gücümün tamamlanması, bunun temsil ettiği değişim."

Tehlike. Değişim.

İki kelime birbirine bağlanıyor, ayırmak imkansız.

Ne tür bir tehlike? Ne tür bir değişim?

Onun varlığı düşünmeyi zorlaştırıyor, her nefesim çok keskin, çok bilinçli. Depo odasından beri, bana etkisi daha da yoğunlaştı — her bakış, aramızdaki havadaki her değişiklik.

Kendimi konsantre olmaya zorluyorum. "Yüzüğünü geri aldığında ne olacak?"

"Emin değilim. Hapsedildiğimden beri ilk kez gücüm tam olacak. Bunun nasıl ortaya çıkacağını sadece teorik olarak tahmin edebilirim."

Odanın kenarlarında gölgeler derinleşiyor, yaklaşıyor ve mekanı daha küçük gösteriyor.

"Peki ya ben?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Yarından sonra bana ne olacak?"

Uzun bir süre sessiz kalır.

"Onu da bilmiyorum." Sesi şimdi daha sessiz, sanki bunu itiraf etmek ona bir bedel ödettiriyormuş gibi. "Bu dünyayla olan bağın güçleniyor. Gözlerindeki gümüş rengi daha parlak. Yeteneklerin her geçen gün daha da güçleniyor."

Bu hatırlatma midemi burkuyor — geride bıraktığım hayata ne kadar az ait olduğumun görünür kanıtı.

"Bu bir cevap değil."

"Elimde olan tek cevap bu." Dünkü konuşmamızdaki aynı cevabı tekrarlar.

Bu dürüstlüğü, beni güzel yalanlarla teselli etmeyi reddetmesi, beni her şeyden daha fazla sarsıyor.

Yaklaşıyorum, aramızdaki mesafe azalıyor. O geri çekilmiyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece yarın için değil, aynı zamanda..." Yutkunuyorum, sesim titriyor. "Neye dönüştüğümden korkuyorum. Eve dönebilecek miyim? Bunların anlamı ne?"

Gözleri kararır, derinliklerinde gölgeler dans eder. "Korkmak için nedenin var." Sözleri alçak ve dikkatlidir. "Bilinmeyen, ihtiyatlı olmayı gerektirir."

"Bana baktığında hissettiğin bu mu? Dikkat?" Ona yaklaşıyorum
ona

Bu sefer cevap vermeden önce daha uzun bir duraklama olur. Gözleri benimkilere kilitlenir
ve bir an için, kelimelerle mücadele ediyor gibi görünüyor.

"Hayır." Yüzündeki ifade değişiyor gibi görünüyor. "Hissettiğim şey daha karmaşık.

Ve ikimiz için de çok tehlikeli."

İkimizden hangimizin ilk harekete geçtiğini bilmiyorum, sadece elim onun elini buluyor ve o da çekilmiyor. Parmaklarımız birbirine dolandığı anda, bir sıcaklık yükseliyor. Gümüş rengi bir ışık yükseliyor, damarlarımın izini takip eden parlak izler. Buna karşılık, ondan karanlık yayılıyor, gölgeler ön kollarında toplanıyor, aramızdaki dar boşluğu aşıyor.

Zaman durmuş gibi. Etrafımızdaki hava ağırlaşıyor. Güçlerimiz buluştuğu yerde, birbirlerinin etrafında dans ediyorlar — ışık ve karanlık dönüyor, sınırları test ediyor.

Sonra serbest eli kalkar. Parmak uçları çenemi okşar, dokunuşu o kadar beklenmedik bir şekilde naziktir ki kalbim sızlar. Bu, tanıdığım hesapçı stratejist değildir. Bu çelişki beni içine çeker, onun dokunuşuna yaslanmamı sağlar. O temas noktasından sıcaklık yayılır, içimi eritir, derine işler, soğuk olduğunu fark etmediğim yerlere sızar.

"Bu olmamalı," diye mırıldanır, ama bırakmaz, çenemdeki hafif desenleri izlemeyi bırakmaz.

"Muhtemelen olmamalı," diye katılıyorum, parmaklarım onun parmaklarına sıkıca tutunuyor. "Ama oluyor ve ben bunun durmasını istemiyorum."

Gölgeleri sözlerime yanıt veriyor, vücudundan benimkine uzanıyor — karanlık dallar köprücük kemiğimin üzerinde kayıyor, kaburgalarımın etrafında kıvrılıyor, giysilerimin altına giriyor. Arkalarında, ısınmış tenimde serin bir his bırakıyorlar.

İzin istemeden. Tereddüt etmeden. Talep ederek.

Ve ben buna izin veriyorum.

İçimdeki ışık onun karanlığıyla buluşmak için yükselir, gümüş akıntılar parmak uçlarımdan, bileklerimden, dokunduğumuz her yerden dışarıya doğru uzanır. Onun gölgeleriyle iç içe geçerler, karanlığa karşı parlak, var olmaması gereken desenler oluştururlar.

Ona yaklaşıyorum, onu sınıyorum, bir meydan okuma, geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekliyorum. Ama çekilmiyor. Gözleri kararıyor, irislerinin siyahı dışa doğru yayılıyor ve eli çenemden belime iniyor, beni kendine doğru çekiyor, ta ki vücudunun sağlam sıcaklığını hissedene kadar. Bu temas nefesimi kesiyor, sinirlerimde kıvılcımlar saçıyor.

Nefesi dudaklarıma çarpar, sıcak, düzensiz, ama yine de yarım saniye tereddüt eder. Tek bir saniyelik bir çekingenlik. Gözlerinde bu anın parçalandığını görüyorum.

Dudaklarımız nihayet birleştiğinde, gücüm yukarı doğru yükselir, gümüş rengi parıltı karmaşık, ıslıl ıslıl desenler halinde cildimden dışarı çıkar. Onun gölgeleri bu parıltıyla buluşmak için yarışır, ışığı sarar.

Öpücük ilk başta yavaştır. Alaycı, arayan, deneyen.

Bana bakmak için yeterince uzaklaşır ve bakışlarındaki çıplak açlık nefesimi keser.

Sonra ağzı benimkini geri alır.

Artık kontrol yok. Artık kısıtlama yok. Sadece içimde oluşan acıyı yansıtan, ham, talepkar bir ihtiyaç var.

Vücudu benimkine bastırıyor, sert kaslar yumuşak kıvrımlara, ve ben onun hissi, kokusu, tadı tarafından tüketiliyorum. Avucum kolunda yukarı kayıyor, omuzlarındaki gerginliğin üzerinden, onu parçalanmaktan alıkoyan katı kontrolü hissediyorum.

Bunu istemiyorum. Onun kontrolünü istemiyorum. Onun dikkatli olmasını istemiyorum. Onun parçalandığını görmek istiyorum.

Yumuşak bir ses kaçıyor ağızımdan, zevk ve yalvarış arasında bir şey. Parmakları belime baskı yapıyor, beni tekrar kendinden uzaklaştırıyor. Bu, onda ilkel bir şeyi tetikliyor — beni sert bir şeye doğru ittiğinde göğsünden titreyen bir hırıltı.

. Darbe omurgamda bir sarsıntı yaratır, ama hafif acı diğer her şeyi daha da yoğunlaştırır.

Elleri tunikimin altına kayıyor, avuç içleri çıplak tenime sıcaklık veriyor, parmakları iz bıraktığı yerde ateş bırakıyor. Bana dokunduğu yerde, içimdeki ışık onu takip ediyor, beni içten aydınlatıyor.

Stonehaven'da kurulan o bağın farkındalığı bir anda içimi kaplar.

Bana dokunmaya *ihtiyacı var*. Tıpkı benim *dokunulmaya* ihtiyacım olduğu gibi.

Ağzı benimkinden ayrılır ve kulağımın altındaki hassas cildi keşfetmeye başlar, dişleri boğazımı okşayarak beni nefes nefese bırakır.

Ve sonra beni ısıtıyor.

Sert değil. Yeterince. Beni nefes nefese bırakacak kadar. Bacaklarımın arasında sıcaklık hissettirecek kadar. Zevk ve acı dışarıya yayılır, benden daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkarır. Gölgelemleri tepki verir, etrafımı sıkılaştırır, belime sarılır, kalçalarımın altına kayar, ışık daha parlak yanar.

Ona doğru eğilirim, parmaklarım körü körüne üniformasının düğmelerini açmaya çalışır. Aramızda hiçbir engel olmadan ona dokunmak için çaresizim. Ona *daha yakın olmaya* ihtiyacım var. Bana izin verir, hatta yardım eder, beni nefes nefese bırakan bir şekilde gömleğini ve tunikasını çıkarır. Sonra bir kez daha bana yapışır, cildinin ısısı benimkini yakar.

Avuç içleri tunikimin altındaki göğüslerimi kaplar, başparmakları hassas uçları acı verecek kadar sertleşene kadar daireler çizer. Bu samimiyet nefesimi keser. Dokunduğu yerlerde gölgeleri tenimi yalar, karnımı, kaburgalarımı, kalçalarımı okşamak için yayılır, sahiplenici eller gibi, parmaklarının henüz ulaşmadığı yerlere dokunur.

"Bunu düşündüm, Mel'shira," diye fısıldadı boğazıma, itirafı özlemle doluydu. "Kendime yapmamam gerektiğini söylediğimde bile. Nasıl hissedeceğini. Tadı nasıl olacağını." Sesi daha da alçaldı. "Sana dokunduğumda nasıl ses çıkaracağını. Kontrolünün ellerimin altında... ağzımın altında kırılacağı tam anı."

Sözleri içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor, karnımın dibinde birikiyor. Ses tonundaki saygı, sözlerindeki sahiplenme duygusuyla çelişiyor. Bu ikilik, acımasız stratejist ve parmakları tenimde titreyen adam, beni onun yörüngesine daha da çekiyor.

Sonra tunikamı yukarı çekiyor, göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve başını eğiyor. Elleri yerine ağzı geliyor, dudakları meme ucumu kapıyor, dişleri hassas eti ısıtıyor ve tutarlı düşüncelerim saf bir duyguya dönüşüyor.

Dili hafifçe dokunduğunda, alay ettiğinde, emdiğinde nefesimi tutuyorum ve parmaklarım saçlarına dolanırken sırtım kavisleniyor. Onun gülüşü, ilk kez duyduğum gülüşü, tenimde titreşiyor — memnuniyetle kararmış, vaatlerle dolu. Bu sesin sadece benim için olduğunu bilmek beni titretir.

Ağzı aşağıya doğru inerken, gölgeleri onun önünden ilerler, bağları çözer, düğmeleri açar, kumaşı kenara kaydırır. Karnımdan aşağıya doğru öperek ilerler, belimin hemen üstündeki hassas deriyi ısıtır.

Sonra yok olurlar. Gölgenin bıraktığı her giysi parçası, ve ben ona tamamen maruz kalırım. Kırılganlık içimi kaplar - korku değil, tamamen görüldüğümün, hiçbir şeyin gizli kalmadığının farkındalığı.

Elleri beni duvardan uzaklaştırır ve bacaklarım yatağa değene kadar beni döndürür, sonra yatağın üzerine düşerim. O da peşimden gelir, vücudunu benim vücudumla kaplar, tenimiz birbirine değecek şekilde, aramızda hiçbir şey kalmaz. Gölgelemleri uyluklarımın etrafında kıvrılır, vücudumun aşağısına doğru inerken bacaklarımı hafifçe ayırır.

Gümüş ışık, bana dokunduğu yerlerde cildimde desenler oluşturuyor. Gölgelemleri aralarında dolanıyor, güçlerimizin karıştığı yerde yeni bir şey yaratıyor.

Uyluklarımın içini öper, nefesi cildime sıcak sıcak dokunur. Gölgelemleri tutuşunu sıkılaştırır, uyluklarımı açık tutar ve beni çıplak bırakma şekli, beklenti, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yaratır.

Ve sonra ağzı beni bulur.

Dilinin ilk dokunuşu yavaş, tadını çıkarırcasına. Tadına bakar. Onun gölgelemlerinin tutuşuna karşı direnirim, ama onlar beni yerinde tutarken, o dişleri ve diliyle beni yutar. Düşük bir inilti içinden geçer ve parmakları beni açarken, klitorisimi dudakları arasına alır ve nazikçe emer.

Zevk doruğa ulaşır, o beni tekrar tekrar yalarken nefesim kesilir, dilinin her hareketi kasıtlıdır. Kontrollü. *İşkence* gibi. Uyluklarım gerilir, ama gölgelemleri onlara baskı yapar, beni tam istediği yerde, tamamen açık tutar.

Sırtım yataktan kalkar, ağzımdan onun adı olabilecek bir çığlık çıkar ve eli altıma kayar, beni ağzına daha da yaklaştırır ve ziyafetine devam eder.

"Sacha." Adını soluk soluğa söylerim, ellerim saçlarını kavrar, kalçalarım sessiz *bir ihtiyaçla* ona doğru yuvarlanır.

Beni durdurmaz, aksine teşvik eder, elleri uyluklarımı sarar, böylece daha derin, daha uzun süre yalayabilir, sanki tadı onu *mahvediyormuş* gibi inler.

Sonra bana bakar, gözleri aklıktan kararmış, yüzünde gölgelemler dolaşır.

"Seninle henüz işim bitmedi."

Parmağını içime kaydırıyor, *tam doğru şekilde* kıvrılıyor, zevkten görüşümü bulanıklaştıran o yıkıcı derecede mükemmel noktayı okşuyor. İkinci parmak da birinciye katılıyor, daha derine giriyor, dilini ise acımasız bir ritimle çalıştırıyor.

Zevk daha da yükseliyor, *daha da* sıklaşıyor, dayanılmaz hale geliyor. Düşünemiyorum. *Nefes* alamıyorum.

Gümüş ışık titreşiyor, uyluklarımın, karnımın, *onun* üzerinde vahşi desenler çiziyor. Gölgeletri etrafımı sıkılaştırıyor, kaburgalarım baskı yapıyor, omurgamı sarıyor, meme uçlarımı okşuyor, çimdikliyor, büküyor, sanki fazladan bir çift parmak gibi.

İkili hisler beni çok çabuk başka bir zirveye itiyor. Gerilim arttıkça uyluklarım onun tutuşuna karşı titriyor ve sonra basınç patlıyor.

Parçalanıyorum.

Serbest bırakma tekrar içimi kaplar, öncekinden daha güçlü. Zevk dalgaları dışarıya yayılırken kaslarım onun parmaklarını sıkıca kavrar. Gücüm kontrolsüz bir şekilde yükselirken oda parçalanmış ışıkla dolar. Onun gölgeletri senkronize hareket eder, ulaşabildikleri her santimetrekaremi kaplar.

Bir çığlık, bir hıçkırık, bir inilti - hangisi olduğunu bilmiyorum - boğazımdan kopar, ama o durmaz. Beni yalar, titreyen bedenimden zevkin son dalgasını da çıkarır.

Sadece nefes nefese kaldığımda, bacaklarım titrediğinde, merhamet dilediğimde, sonunda ayağa kalkar, ağzını karnımdan, kaburgalarımından, göğüslerimden geçerek dudaklarımına geri getirir.

Beni öper. Yavaşça, derinlemesine. Dilinde kendimin tadını almama izin verir.

Ellerim aşağı uzanır, kalın, sert uzantısını sarar. Dokunuşuma tıslar, tüm vücudu sertleşir. Onun tepkisi, onu benim etkilediğim kadar güçlü bir şekilde etkileyebileceğimi bilmek, içimde bir tatmin hissi uyandırır.

Onu yavaşça okşuyorum, yüzünün zevk ve kısıtlama ile gerildiğini izliyorum. Ellerimin her hareketinde gölgeletri titriyor, kontrolünü ele veriyor.

Bir hırıltı çıkar ve sonra gölgeletri bileklerimi sarar, onları çekip başımın üstüne bağlar, beni yatağa sabitler. Aramıza uzanır, elini kendine sarar ve bana bastırır.

"Bunu istediğini söyle." Sesi neredeyse tanınmaz hale gelmiştir.

"Seni istiyorum." Düşünmeme bile gerek yok. "Senin her şeyini istiyorum."

İçime giriyor, beni genişletiyor, dolduruyor, daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde beni *sahipleniyor*. Vücudum ona alışırken, tırnaklarım sırtına batarken, hislerim zevk ve rahatsızlık arasında gidip geliyor. Hareketsiz kalıyor, alnı alnıma yapışık, zar zor kendini tutuyor.

"Bana bak, Mel'shira," diye fısıldadı. "Beni gör."

Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum, gözleri tamamen siyah, yüz hatları daha keskin, gölgeler dönüyor, görünüşü üzerindeki kontrolü kaybolmuş.

Elimi kaldırıp avucumu yanağına bastırıyorum. Gölgeler uzanıp parmaklarımı sarıyor ve başı dokunuşa doğru dönüyor, kirpikleri ani bir savunmasızlık ifadesiyle aşağı iniyor.

Sonra *hareket etti*.

Kalçalarını yavaşça sallamaya başladı, sonra daha acil bir şeye yerini bıraktı. Derin ve boğuk bir inilti çıkardı. Zevk onu ele geçirdikçe kontrolü kırıldı, her hareketi benden yeni sesler çıkardı.

Güçlerimiz artık sadece birbirine dokunmakla kalmıyor, tamamen karışıyor. Onun karanlığı içimden akıyor, benim ışığım ona dökülüyor. Her paylaşılan nefes, her temas noktası ile aramızdaki sınırlar bulanıklaşıyor.

Bir an için onun hissettiklerini hissediyorum ve bu çifte uyarılma neredeyse dayanılmaz, içimi beyaz sıcak bir zevk dalgası kaplıyor.

Parmakları aramıza kayar, klitorisimi bulur, *tam doğru şekilde* okşar, okşar. Zevk daha da yoğunlaşıyor, yükseliyor, ta ki ben dayanamayacak hale gelene kadar. "Benimle kal." Sesi gergin.

Bu sefer parçalandığımda, durum farklı. Daha eksiksiz. Daha yıkıcı. Gümüş ışık, narin desenler halinde değil, kör edici bir parıltıyla dışarıya doğru patlıyor. Onun gölgeleri içimden geçerek parlaklığı kaplıyor, onu ince bir ısıltıdan başka bir şey kalmayana kadar aşağı çekiyor.

Adı dudaklarımdan dökülüyor. Vücudum onun etrafında çözülüyor.

Son bir güçlü itişle beni takip ediyor ve titreyerek inliyor, kendini derine gömüyor, içime akıyor, sihir birbirine dolanıyor, karışıyor, aramızdaki söylenmemiş bir şeyi mühürlüyor.

Birlikte yere yığıldık, uzuvlarımız birbirine dolanmış, nefesimiz düzensiz, ve bu anda, kuleden beri oluşmakta olan gerçeği anlıyorum.

Artık ben buraya *aidim*. Ona. Birlikte dönüştüğümüz şeye.

Nefesimiz düzelirken sessizce yatıyoruz, vücutlarımız yaptığımız şeyin etkisiyle hala titriyor. Ama bundan daha fazlası var.

Gümüş ve gölge hala aramızda akıyor, tenlerimizin buluştuğu yerde yavaş, tembel akıntılar halinde hareket ediyor. Enerji artık daha sessiz, yumuşadı, ama hala *orada*.

Parmakları kolumda boş boş desenler çiziyor, gölgeler tenimden geçiyor, gümüş yavaş, titreyen bir ışıkla cevap veriyor. Büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Bu ne?" diye soruyorum sonunda, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. Eli belimde duruyor ve ben onu tekrar görüyorum. Enerjilerimizin birbirine karıştığını, kaynaşmadığını ama bağlandığını. "Aramızda. Ne oluyor?"

Bakışları benimkilerle buluşur. Siyahlık artık gerilemiştir, ama gözleri hala farklıdır. Her zamankinden daha derin, daha karanlıktır. Göz bebeklerinde gölgeler kıpırdanır, huzursuz dalgalar gibi değişir, ara sıra ayrılıp altında gömülü başka bir şeyi ortaya çıkarır.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Bu dürüstlük beni tedirgin etmeliydi, ama garip bir şekilde etmiyor. Beni sakinleştiriyor.

"Bu pek rahatlatıcı değil." Ağzımın köşesi, küçük, titretilen bir gülümsemeyle beni ele veriyor.

"Uygun bir yalan mı tercih edersin?" Bir kaşını kaldırıyor.

Kafamı sallıyorum.

"Hayır." Elimi kaldırıp keskin çene hattını okşuyorum, cildinin sıcaklığını hissediyorum, ona dokunduğumda gümüş rengimin parladığını, sanki sadece onun yapabileceği bir çağrıya cevap veriyormuşum gibi. "Ömür boyu yetecek kadar yalan duydum."

Parmakları benim parmaklarımı kavrayarak elimi dudaklarına çekiyor.

Ağzı cildime değdiği anda, içimi bir güç dalgası kaplar. Gölgeler yukarı doğru kıvrılır, gümüş rengi bir girdap içinde onlara doğru akıp gider. Tepki yavaş, neredeyse tembeldir. Dudakları avucumun üzerinde hafifçe açılır ve ortasına hafif bir öpücük kondurur.

Burada kalmak istiyorum. Başka hiçbir şeyin var olmadığı bu anda kalmak istiyorum.

Ama sonra başı kalkar ve bağlantı gerilir, kopar. Aramızdaki boşluk aniden soğur, sanki bir bağ kopmuş gibi.

"Bu her neyse." Sesi kaba, alçak, her zamanki ihtiyatlı kenarlarından yoksun. Etrafımızdaki gölgeler, onun kalp atışlarıyla birlikte nabız gibi atıyor, sözleri beni uzaklaştırırsa da gümüş ışığıma uzanıyor. "Bu, bundan sonra olacakları değiştiremez. Yüzüğüm. Eve dönüş yolun. Planlandığı gibi devam etmeliyiz."

Sanki bir kapı kapanıyor gibi hissediyorum. Sessiz, geri dönüşü olmayan bir kopuş. Birkaç dakika önceki sıcaklık soğuyor, yerine tanıdık amaç ve planların ağırlığı geliyor. Elbette uzaklaşacaktı. Yıllarını özgürlük ve intikam için çalışarak geçirdi. Bu... Ben o planın bir parçası değildim.

Yutkunuyorum, birbirine dolanmış uzuvlarımızın samimiyeti onun sözleriyle çelişiyor.

Şimdi bile, paylaştığımız onca şeyden sonra, hala kendini uzak tutuyor.

Hâlâ benimle paylaşmak istediklerini ve istemediğini dikkatlice düşünüyor.

Bir an için konuşamıyorum. Boğazımda yükselen acıyı geçemeyecek kadar nefes alamıyorum. Ama uzun süre sessiz kalamıyorum.

"Ya rüyam bir uyarıysa?" Sesim artık daha yumuşak, daha az emin.

Rüyamdaki görüntüler zihnimi yeniden dolduruyor — her şeyi yutan gölge, karanlığı yakan gümüş ışık, dünyayı parçalayan çığlıklar.

"Ya bir şeyler ters giderse?"

Parmakları yüzümü bulur, bıçağı daha da derine saplayan bir şefkatle yanağımı okşar.

"O zaman uyum sağlarız. Kuleden beri yaptığımız gibi."

Bu güven verici olmalı. Belki de *öyledir*. Ama midemin derinliklerinde bir düğüm daha da sıklaşıyor.

Bir şey geliyor. Derimde nefesini hissedebiliyorum... Bekliyor.

Yine de başımı sallayarak başımı göğsüne yaslıyorum. Kalp atışları kulağımın altında düzenli, güçlü ve emin. Sanki her kelimeye inanıyormuş gibi. Sanki aramızdaki bu sıcaklık, ikimizin de inkar edemediği bu çekim, hiçbir şeyi değiştirmiyormuş gibi.

Belki de değiştirmiyor. Belki de her şeyi değiştiriyor.

Gölgeleri tekrar hareketlenir, sırtıma yayılır, omuzlarımın etrafına dolanır, bacaklarımın üzerine kıvrılır, canlı bir battaniye gibi ikimizi de sarar.

Bir kalkan. Bir söz. Bir bağ.

Yine de, gözlerim kapanırken, uyku beni içine çekerken, içimde kıvrılan hissi bir türlü atamıyorum.

Yarın *her şeyi* değiştirecek. Onun

için. Benim için.

Henüz anlamaya başladığımız kırılğan, imkansız bağımız için.

Rüya şaşırtıcı bir netlikle yeniden ortaya çıkıyor. Gölge yoluna çıkan her şeyi yutuyor, gümüş fırtınalı gökyüzünde şimşek gibi kesiyor.

Ve kemiklerime kadar işleyen bir kesinlikle biliyorum ki, yarın güneş doğduğunda ne olursa olsun, ikimiz de aynı kalmayacağız.

Otuz Dördüncü Bölüm

SACHA

*"Bazı dualar asla cevaplanmak için yapılmamıştır."
Veinwarden Duaları*

ELLIE UYUYOR, nefesi tenime sıcak geliyor, kolu göğsüme uzanmış. Bir eli omzumda. Bir temas noktası. Hiç istemediğim bir bağ. Ve daha da derinleşmeden koparmam gereken bir bağ.

Hareket etmeliyim. Kendimi uzaklaştırmalıyım. Beni hayatta tutan uyanıklığa geri dönmeliyim.

Bunun yerine, orada yatıyorum, susturamadığım düşüncelerin girdabında sıkışıp kalmışım. Bu anın kırılğanlığı beni hiçbir savaş alanında hissetmediğim kadar tedirgin ediyor. Onun dokunuşu hiçbir kılıçtan daha tehlikeli.

En son ne zaman birinin yanında böyle uzandığımı hatırlamıyorum. Eğer hiç

Hayatımın ilk on beş yılını, sahip olmamam gereken bir gücü kullanmayı öğrenerek geçirdim
asla sahip olmamam gereken bir gücü kullanmayı ve onu doğuştan sahip olduğum sihirle dengelemeyi öğrendim. Sonra bir başka dönem, kendim bir silah gibi savaş alanlarında dolaşarak, hesaplayarak, emir vererek, hayatta kalmak için gerekli olmayan her şeyi ortadan kaldıran seçimler yaparak geçirdim.

Savaşa aittim.

Savaştım. Liderlik ettim. Fedakarlık yaptım. Savaşlar yumuşaklığa izin vermez. Avlanan Damar Kanlılar, birinin kollarında yavaşça uyanıp, paylaşılan nefesin sessiz ritmini tatmazlar. Asla kalmadım. Alabildiğim rahatlığı aldım. Kan dökülmeden önce, başka bir yürüyüşten önce, başka bir ihanetten önce çalınan anlar. Sonra gittim, çünkü kalmak savunmasızlık demekti ve savunmasızlık ölüm demekti.

Müttefik ile hain arasındaki sınır, Otorite'nin her yeni sızmasıyla bulanıklaştığında, güven benim için lüks bir şeydi.

Ve sonra kule benden o anları bile aldı.

Yirmi yedi yıl. Yalıtılmışım, kendi nefesimin sesi bile çok yüksek gelen bir yere kilitlenmişim. Soğuk duvarlar, mavi ışık, zamanın akıp gittiği

hiçbir şeye dönüşüyordu.

Dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Sıcaklığı paylaşmanın. Sevgilinin göğsüne bıçak saplayacak kişi olup olmayacağını merak etmemenin.

Ve şimdi, hepsi geri alındı.

Ellie hafifçe kıpırdanıyor, uykusunda bacağı benim bacağıma kayıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Normalde olması gerektiği gibi endişeden değil, vücudumun beni özlemle ihanet etmesinden dolayı.

Dün gecedен görüntüler istemeden zihnime akın ediyor. Ellerimin altındaki cildinin sıcaklığı. Gümüş ışığı gölgelerimin arasından sızarak, karanlığı kullandığım onca yıl boyunca hiç görmediğim desenler yaratıyor. Gümüş, parmak uçlarında birikerek göğsümde izler bırakıyor, cildime yavaşça batan parlak izler. Vücudu kavisleniyor...

Yumuşak bir vuruş düşüncelerimi kesintiye uğrattıyor. Sessizlikte rahatsız edici. Çok gürültülü, çok ani, çok gerçek—beni tehlikeli bölgeden çekip alıyor. İsteyemeyeceğim bir şeyin eşiğinden.

Ellie kıpırdanır, omzumdaki eli yarım saniye sıkılaştır, sonra tekrar gevşer.

Kalkmam gerek.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça ondan ayrılıyorum. Yataktan kalkar kalkmaz, onun dokunuşuyla hala ısınmış olan tenime soğukluk basıyor. Ve bir anlık pervasız bir kalp atışında, onu benden aldığı için soğuğu nefret ediyorum.

Vücudum onu hala hatırlıyor. Hala onu özleyor.

Önce pantolonumu, sonra tunikamı alıyorum. Her hareketim hassas ve kontrollü. Bir askerin ritüeli. Kaosa karşı dayatılan düzen. Duygulara karşı.

Ama bedenim itaat etmekte daha yavaş.

Göğsüm sıkışıyor. Nefesim biraz fazla hızlı. Çünkü bu sadece dün geceyle ilgili değil.

Bu, ilk kez birinin yanında uyandığım ve o kişi gözlerini açmadan önce kaçmak istemediğim ilk sefer. Dün gece savaş yoktu. Kontrol için mücadele yoktu. Sadece bu vardı. O, ben, gümüş ve gölgeler birbirine dolanmış. Var olabileceğine kendimi asla inandırmadığım bir an.

Ve *bu* tehlikeli.

Yatağa bir bakıyorum. Ellie hala orada. Vücudu çarşafın yarısına gömülü, koyu saçları yastığın üzerine yayılmış, nefes alışı düzenli. Ama görüyorum. Derisinin altında, gölgelerimin ona değdiği kenarlarda koyulaşmış, soluk bir gümüş izi.

Hafifçe kıpırdanıyor ve eli, az önce bıraktığım yere doğru yatak üzerinde kayıyor. Çenemdeki bir kas geriliyor. Kapı açılırken

açılır.

Varam içeri girer. Bakışları benimle yatak arasında gidip gelir.

"Son Düzen Günü hazırlıkları başladı." Masaya ekmek ve peynirden oluşan bir tabak koyar. "Yetkili askerler toplanıyor."

Ellie, Varam'ın sesini duyunca hareket eder, nefes alışı bir saniye için kesilir. Parmakları çarşafıya gerilir ve nefes alır. Nefes nefese değil, kendini toparlayan birinin kontrollü nefes alışı. İlk başta hiç kıpırdamadan durur, bana bakmaz, ama boğazındaki nabzının hızlandığını görebiliyorum. Anladığının farkına vardığı an yüzünde dalgalanmalar görülür. Nerede olduğu, kiminle olduğu, gece aramızda geçenler ve artık yalnız olmadığımız gerçeği.

Omuzları küçük, savunmacı bir hareketle geri çekildi. Parmakları çarşafı, eklemleri beyazlaşana kadar sıktı. Sonra, bana kelimelerden daha fazla onun gücünü anlatan kasıtlı bir soğukkanlılıkla, çarşafı göğsüne çekip oturdu.

Ama hala bana bakmıyor.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkar ve dikkatlice ölçülmüş bir nefes verir. Sonunda bakışları benimkilere yükseldiğinde, bunu görmek kadar hissediyorum da. Kesinlikle utanç, belki de belirsizlik, ama bunların altında, tanıdığım o meydan okuma ışıltısı var.

Sonra yüz hatları yumuşar, hareket ederken kontrolü yeniden ele geçirir ve ayağa kalkarken çarşafı da beraberinde götürür. Dağınık giysilerini toplarken hareketleri sertleşir, gölgelerimin ona dokunduğu yerlerde derisinin altındaki gümüş hala hafifçe parıldamaktadır.

Sadece bu anı bile derimin altında bir karanlık dalgası yaratır. Varam'ı göndermek için kısa bir süre düşünürüm, ama kontrol yeniden kendini gösterir. Bunun yerine, bir gölge ipi çağırırım. Gölge, onunla oda arasında değişen opak bir perde gibi dokunur, ses çıkarmadan yükselir ve onu görüş alanından gizler.

Varam bir saniye izler, sonra bana döner.

"Dün gece döndüm," diyor, ses tonu dikkatlice tarafsız. "Senin... meşgul olduğunu görünce, rahatsız etmemeye karar verdim. Bunun yerine Mira'nın odasında kaldım."

Bakışları yataktaki buruşuk çarşafıya kayar, sonra tekrar bana döner. Yıllarca süren dostluğumuz, onun başkalarının göremediği şeyleri görmesini sağlar. Duruşumdaki hafif gerginlik, gölgelerimin yüzeyin altında huzursuzca hareket edişi.

"Bu görevi değiştirmez," diyorum ona, kendim de buna inanmaya ihtiyaç duyarak. "Hayır," diyor, beni izleyen birinin sessiz kesinliğiyle "Ama bu seni değiştiriyor."

Haklı. Bunu inkar edemem. İçimde bir şey değişti, hiç planlamadığım bir yeniden düzenlenme. Ama bunu şimdi, Ashenvale'e sızmadan birkaç saat önce kabul etmek intihar olur. Bunu içime saklıyorum. Bugün hayatta kalırsak, başka bir zaman ele alınacak bir sorun.

"Ekstra devriye eklediler mi?" diye soruyorum, dikkatimi tekrar Varam ve göreve vererek.

"Beklediğim gibi. İç ve dış duvarlar hala iyi korunuyor, ama Sereven dışarı çıktığında tüm dikkatleri ana meydanda olacak."

Ellie, yanaklarında hala hafif bir kızarıklıkla perdenin arkasından çıkar ve ben gölgeleri serbest bırakırım, onlar da sis gibi zemine geri kayarlar. Mira,

Ellie'nin çantasını da getirerek neredeyse aynı anda gelir.

O ve Varam son ayrıntıları konuşurken, Ellie'ye yaklaşıyorum.

Odaklanmak ve ona dikkatli olması konusunda uyarmak niyetim, gözleri benimkilerle buluştuğu anda suya düşer.

"Mira'nın yanında kal."

Yüzünü bana doğru kaldırır. "Ya bir şey ters giderse?" "Gitmez."

"Zamanı geldi." Mira pencereye doğru başını salladı. "İlk kapı dönüşü başlıyor. Harekete geçmeliyiz. Vardiyalarını bitirip yataklarına gitmeyi düşündükleri için belgelerimize odaklanma olasılıkları daha düşük."

"Öğlenin iki saat sonra River Crossing'de buluşuruz."

"Sana biraz zaman vereceğiz," diyor Varam bana ve Mira'yı dışarı çıkarıyor. Kapı yumuşakça kapanıyor.

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," derler, onlar gider gitmez. "Rüya çok gerçekçiydi. Her yerde gölgeler, karanlığı yakan gümüş ışık." Sesindeki endişe çok belirgindir.

Planımın mesafe gerektirdiğini biliyorum. Soğukkanlılık. Ona teselli değil, emir vermem gerektiğini biliyorum. Ona şimdi dokunmak, onun bende yarattığı kırılmaları tamamen kabul etmek anlamına gelir.

Ve yine de... Ona uzanıyorum.

Kendimi vazgeçirmeden önce ellerini ellerime alıyorum. Görev beni geri almadan önce. Bağlantı hemen yerine oturuyor. Tenimiz temas ettiği yerde gölgeler benim tenimden onun tenine akıyor.

Aramızdaki bu köprü mümkün olmamalı. Var olmamalı. Ama var. Ve bunu görmezden gelemem.

"Mira'nın yanında kal," diyorum, ellerimin sıcaklığından ziyade onun güvenliğine odaklanmaya zorluyorum kendimi. "Bir şey olursa, *ne* olursa olsun

tek odak noktan River Crossing'e ulaşmak olsun. Sırt çantanda bir harita var."

"Peki ya sen?" Gözleri benimkileri arıyor, gümüş benekleri duygu ve içimdeki her kırık parçaya ulaşan sihirle parlıyor. Kimse bana hiç bu şekilde bakmamıştı, sanki hayatta kalmam, verebileceklerimden daha önemliymiş gibi. "Dikkatli olacağına söz ver."

Görevime, rolümün bir parçası olan tarafım, bırakmamı, uzaklaşmamı, beni daha fazla parçalamadan onu geride bırakmamı haykırıyor. Ama yapmıyorum.

Onun yerine, onu kendime çekiyorum. Asla kapanmaması gereken mesafeyi aşıyorum. Kendi kurallarımı çiğniyorum. Kendimi çiğniyorum.

Dudaklarım, dokunduğumuz anda derinleşen bir öpücükle onun dudaklarına değiyor, gümüş parıldıyor, gölgeler ona doğru yükseliyor. On kalp atışı boyunca, görev yok. Yüzük yok. Damar Muhafızları yok. Otorite yok.

Sadece bu. Sadece o.

Ayrılırken, dudaklarını ısırarak bana göz kırptı.

"River Crossing'de görüşürüz." Bu sözler, bir ifade ile bir soru arasında bir yerde.

"Görüşeceğiz, Mel'shira." Başparmağımla yanağını, dudaklarını okşuyorum. Kendimi mahrum bırakamayacağım son bir zevk. Gölgele peşinden geliyor. "Şimdi git. Mira bekliyor."

Kapıya doğru yürür, geriye dönüp bir kez daha bakmak için durur ve sonra kapıdan çıkar. Ben olduğum yerde kalırım, aramızda olanları düşünmek için kendime bir saniye daha izin veririm, sonra zihnimi tekrar şu ana geri getiririm.

Bugün benden alınan geri alacağım. Bugün yeniden bütün olacağım ... ya da benden geriye kalanlar.

Ashenvale, zar zor kontrol edilen bir gerilimle uğulduyor. Havada nemli taş, yanan yağ ve keskin metal kokusu var. Hizmetçiler son dekorasyonları yapmak için başları eğik bir şekilde koşuşturuyorlar. Yetkili askerler kavgaklarda durmuş, her geçenin üzerinden ikinci doğaları haline gelmiş şüpheyle gözlerini geçiriyorlar.

Kimse konuşulmadıkça konuşmaz.

Varam dar bir sokak ağzında beni bekliyor, üniformasının kapüşonu yüzünü gölgede bırakıyor. Sokağın sonunda gizli bir giriş var, dün yaptığı araştırma sonucunda Ashenvale'in Otorite tarafından ele geçirilmesinden beri kullanılmadığını doğruladı.

Beni görünce ilerliyor ve tek kelime etmeden sokağın derinliklerine doğru kayboluyor.

"Muhafızlar?" diye soruyorum ona yetiştigimde.

"Beklediğimiz gibi, ana girişte iki tane var. Her çeyrek saatte bir devriye alt katları dolaşıyor. Geçit bizi mutfağa çıkaracaktır."

Etrafına bir kez bakıyor, sonra elini duvara düz bir şekilde bastırıyor, parmakları eski, kasıtlı bir şekilde açılıyor. Toprak büyüğü duyularımda hafifçe uğulduyor, onlarca yıl önce taşla yerleştirilen gizli mandalı serbest bırakıyor.

Giriş, bizi geçirebilecek kadar açılır. Bayat hava dışarıya yayılır. Çıkışa kadar olan yol on dakikadan fazla sürmez, ama dar alanda her adım çok yüksek sesle yankılanır.

Diğer uçtan, ana mutfağa bitişik bir kilerde çıkıyoruz. Ani ışık gözlerimizi kamaştırıyor. Personel, Düzen Günü ziyafeti için yiyeceklerle dolu devasa fırınların ve masaların etrafında telaşla koşuşturuyor. Üniformalarımız bize görünmezlik sağlıyor, ama mutfak personeli başlarını eğip bizi görmemiş gibi davranıyor, dikkat çekmemek için daha hızlı hareket ediyor.

Bu koridorlarda uzun zaman sonra tekrar yürümek, gömdüğüm anıları canlandırıyor.

Onları yankılar gibi şimdiki zamana üst üste bindirilmiş olarak görüyorum.

Artık Otorite amblemlerinin bulunduğu masaların etrafında strateji toplantıları yapılıyor. Artık bulabildikleri her Damar Kanlı'yı öldürenlerin devriye gezdiği avlularda tatbikatlar yapılıyor. Bir zamanlar güvendiğim askerlerin yüzleri zihnimde canlanıyor, çoğu öldü, diğerleri ise ölümden daha kötü bir şekilde düşmanın eline düştü.

Güneş ışığının ulaşamadığı dar merdivenlerden hızla aşağı inerek kulenin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Burada sadece meşalelerin ışığı duvarlar boyunca titriyor ve geçtiğimizde dalgalanan çarpık gölgeler oluşturuyor. Duvarlar kaba yontulmuş taştan, zemin ise nesiller boyu ayakların aşındırmasıyla pürüzsüz hale gelmiş. Derinlere indikçe havadaki titreşimler güçleniyor. Neredeyse fiziksel bir baskı hissediyorum.

Kasa, ana katın iki kat altında bulunuyor. Kale içinde bir kale. Yok edilmesi çok tehlikeli olan kayıtları ve eserleri korumak için inşa edilmiş, şimdi ise Otorite'nin çaldığı ganimetleri saklamak için kullanılıyor. Ve içinde bir yerlerde, yüzüğüm bekliyor.

"İleride muhafızlar var." Varam, kasaya inen koridorda duran iki adam görünce yavaşlar.

Burası, sahte belgelerimizin test edileceği yer. Burası, tek bir yanlış nefesin her şeyi mahvedebileceği nokta.

Otoritenin gücü süreçte yatıyor. Sonsuz doğrulamalar, kılıç çekilmeden düşmanları tuzağa düşürmek için tasarlanmış kağıt duvarlar. Burada herhangi bir tutarsızlık, herhangi bir tereddüt, tüm planın çökmesine neden olur.

Başlarımız eğik bir şekilde yaklaşırız ve belgelerimizi sunarız.

"İşinizi belirtin," der biri, sesi sıkıntıdan ağırlaşmış olsa da eli silahına yakın durmaktadır.

"Envanter doğrulama, kasa bölümü üç," diye cevap veriyorum, ses tonumu onunki kadar küçümseyici tutarak. "Komutan Jarel'in emri."

İlk muhafız zar zor aşağıya bakar. İkincisi daha dikkatli, bakışları üzerimizde dikkatlice dolaşır.

"Sizi daha önce görmedim. Yeni görev mi?"

"Batı garnizonundan yeni transfer olduk," diyor Varam sakın bir sesle. "Gündönümü rotasyonunun ardından yeniden atandık."

İkinci muhafız kaşlarını çatır. Bakışları daralır, bizi değerlendirir ve bir an için hissederim. Çatlak oluşur. Ama sonra kağıtlarımıza bir mühür basar, onayını homurdanarak belirtir ve geçmemiz için eliyle işaret eder.

Aşağıya doğru ilerleriz, koridor daralır. Burada her adım daha yüksek ses çıkarır. Yukarıda titreyerek yanan her meşale, kalp atışı gibi gelir.

Mahzenin önündeki son dönüşte durup, duyularımı ileriye doğru uzatırım. Mahzenin girişinde iki muhafız görevlidir. Bir diğeri ise sırtını bize dönerek uzak koridorda kaybolmaktadır.

Bizi gördükleri anda dikleşiyorlar, ellerini silahlarına yaklaşıyorlar. Yüzleri bir anda dikkatsizden uyanık hale geçiyor. Belgelerimizi tekrar gösteriyoruz, aldığımız onay mührünü gösteriyoruz.

Bir an için bu yeterli gibi görünüyor. Sonra kıdemli muhafız kaşlarını çatıyor ve incelemek için eğiliyor.

"Komutan Jarel iki ay önce öldü." Hepsi

birden hareket ederek silahlara uzanırlar.

Müzakereye zaman yok. Mantık yürütmeye zaman yok.

İkisi de silahlarını çekmeden harekete geçiyorum. Gölge bıçağı kınından çıkıyor, parmaklarım bıçağın sapını kavramadan önce bıçak katılaşıyor. Tek bir keskin vuruşla ilk muhafızın boğazını kesiyor. Varam, adam uyarıda bulunamadan ikinci muhafızı öldürüyor.

Cesetleri bekleyen gölgelerin içine yığıldı. Ses yok. Mücadele yok. Onları geçen ölümün hafif titremesinden başka hiçbir şey kalmadı. Üç kalp atışı. Hepsi bu kadar.

Tüm görevin dengelendiği üç kalp atışı.

"Fazla vaktimiz yok," diyor Varam, cesetleri köşeye sürüklerken. "Diğer muhafız dört dakikadan az bir süre içinde geri dönecek."

Dikkatimi öne çeviriyorum, tek bir güçlendirilmiş kapının ötesinde, yüzüğüm ve onun temsil ettiği her şey beni bekliyor.

İçimdeki kalp atışı yavaşlamıyor. Hızlanıyor.

Korkudan değil. Tanıdık gelmesinden. *Açlıktan.*

Kasanın kapısını iterek açıyorum. Duvarlar, el konulan eşyalar ve parşömenlerle dolu raflarla kaplı, her birinin üzerinde ele geçirilme tarihi, yeri ve ne olduğu yazıyor.

Kitaplar. Silahlar. Otoritenin kontrolü için tehlikeli gördüğü eserler. Oda, bastırılmış bir güçle uğulduyor, büyü içeride tutulmuş ama asla tamamen etkisiz hale getirilmemiş.

Ve ortada, kristal bir vitrinin altındaki bir kaide üzerinde, bir ganimet gibi sergilenen yüzüğü yatıyor.

Yirmi yedi yıl, ilerlerken bir anda yok oluyor, gölgelerim onu görmek için hevesle ilerliyor. Açlık çeken yaratıklar besin kokusunu alır gibi, derimin altında kıvranırlar, gücümün son parçasını elinde tutan nesneye doğru uzanırlar.

Kutu, savunmak için değil, sergilemek için tasarlanmış. İçimde yükselen açlığa karşı doğal olmayan bir dikkatle onu yana doğru eğiyorum. Yüzük loş ışıkta parıldıyor, siyah bir bant, o kadar koyu bir taş ki, meşale ışığını bile yutuyor gibi görünüyor.

Elimi yüzüğün üzerine getiriyorum, çekimi neredeyse elle tutulur. Yüzüğün nabzı benimkine cevap veriyor, ona uyum sağlıyor, onu derinleştiriyor, beni kendi ritmine katıyor. Otorite, Thornreave Geçidi'nde yüzüğü elimden aldıktan sonra, onun yokluğunu hayalet bir uzuv gibi hissettim. Şimdi, tamamlanma vaadiyle beni çağırıyor.

"Devriye yaklaşıyor," diye uyarıyor Varam.

Parmaklarım yüzüğü kavrar. Güç kolumdan yukarı doğru yükselir ve buz ve ateşin iç içe geçmiş gibi göğsüme yayılır.

Onu parmağıma takma isteğine direniyorum. Şimdi zamanı değil. Bu kadar uzun bir süre sonra yeniden bağlanmanın beni nasıl etkileyeceğini bilmiyorum. Gücümün tümünü tekrar kontrol edebilecek miyim, yoksa bu savunmasız anda beni alt üst edecek mi? Tekrar bütün hissetmenin verdiği tatmin için kaçışımızı riske atmayacağım. Nehre ulaşana kadar bekleyeceğim.

Ellie'nin rüyası, ani ve rahatsız edici bir netlikle zihnimde canlanıyor.

Her şeyi yutan gölge. Karanlığı yakan gümüş ışık.

Bu, görmezden gelemeyeceğim bir uyarı.

Yüzüğü iç cebime, göğsüme yakın bir yere, kendi nabzımla aynı hızda attığını hissedebileceğim bir yere koyarken, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Gitmeliyiz."

Varam'ın uyarısıyla dönüp, dikkatimi acil hayatta kalma mücadelemize geri veriyorum. Kasadan çıkıp geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz,

ama bilincimin bir kısmı hala yüzüğün ağırlığına odaklanmış durumda—nihayet geri kazandığım bir parçam.

Üst kontrol noktasını neredeyse geçmiştik ki, kuleyi bir ses yırttı.

Savaş borazanı üç kez kısa ve keskin bir şekilde çaldı. Sert ve açık bir alarmdı.

"Cesetler bulundu. Alarm hızla yayılacak. Hareketleri kısıtlamadan buradan çıkmamız gerekiyor."

Aceleci ayak sesleri duyulunca bir depo odasına saklandık. Muhafızlar koşarak geçip gittiler, seslerini yükselterek ne olduğunu öğrenmek istediler. Seçeneklerimizi değerlendirdim ve yolları kontrol etmek için gölgelerimi gönderdim.

"Mutfak geçidi. Hizmetçilerin akıntısında kayboluruz."

Saniyeler içinde asker pelerinlerini ve tuniklerini çıkarıp, altındaki sıkıcı hizmetçi kıyafetlerini ortaya çıkarırız ve mutfığa doğru akan insan akıntısına karışırız.

Mutfaklar kaos içindedir. Personel birbirini itip kakıyor, sepetleri düşürüyor, uyarılar bağıyor. Kimse aralarında iki yüz daha olduğunu fark etmiyor.

Başlarımızı eğik tutarak, göz teması kurmaktan kaçınarak, içeri girdiğimiz yolu kullanarak geçiyoruz. Güneş ışığına çıktığımızda sokak hala boş, alarm henüz dışarıya ulaşmamış ve biz şehirden geçerek kapıya doğru sabit bir hızla yürüyoruz. Koşmak dikkat çeker, tereddüt etmek şüphe uyandırır.

Kapı görünür mesafedeyken siren tekrar çalıyor. Üç keskin ses, tüm pazarı donduracak kadar güçlü.

Kapatma işlemi başlamıştır.

Geçmek için tek bir şansımız var. Karışıklığın eylemden önce geldiği tek bir an.

"Koş," diyorum Varam'a, gardiyanlar dikkatlerini bize çevirirken ortama uyum sağlama çabasını bırakıyorum.

Kapıya doğru koşmaya başlıyoruz.

"Durdurun onları!" Arkamızdan bir ses yükselir.

Muhafızlar silahlarını çekerek kapıyı kapatmak için harekete geçerler. Kim olduğumu açığa vurmadan savaşmak için sayıları çok fazladır. Açıları ve mesafeleri değerlendiririm ve tek bir seçenek görebilirim.

"Araba!" Varam'a bağıyorum ve hızımı kesmeden yönümü değiştiriyorum.

Kapıdan geçen tüccarın yüklü arabasına atlıyoruz. Çarpışma sürücüyü sersemletir ve muhafızları korkutur.

Tüccar şaşkınlıkla bağırır ve korkmuş atlarını kontrol etmeye çalışır. Hayvanlar havadaki tehlikeyi hissederek ileri atılır ve muhafızlar düzgün tepki veremedi bizi kapıdan geçirir.

"Peşlerine!" Arabası ileri doğru çekilirken, atların nalları taşların üzerinde gürültü çıkarırken, emir arkamızda yankılanır.

Oklar ısıklık çalarak geçer, surlardaki muhafızlar kaçan silüetlerimize ateş eder. Oklarından biri arabaya isabet eder ve benim bulunduğum yerden sadece birkaç santim uzaklıkta tahta çیتالara saplanır. Sürücü, paniğe kapılmış atları kontrol etme girişiminden vazgeçer ve kaçan şüphelilerle ilişkilendirilmemek için hareket halindeki arabadan atlar.

Araba, Ashenvale'den uzaklaşarak yolda hızla ilerliyor ve engebeli zeminde şiddetle sarsılıyor. Arkamızda, atlı muhafızlar kapıdan çıkıp peşimizden geliyorlar.

"Bize yaklaşıyorlar," diye bağıyor Varam, arabaya tutunmuş halde.

Hızla mesafeyi hesaplayarak, atlı takipçileri atlatma şansımızı değerlendiriyorum. "Ormanın kenarına ulaşmamız lazım."

Önümüzde, belki iki yüz metre uzaklıkta ağaçlar görünüyor. Oraya ulaşabilirsek, yoğun ormanlık alan atlıların avantajını ortadan kaldıracaktır.

Bir korna sesi duyulur, bu da surlardaki okçulara bir başka sinyaldir. Etrafımıza oklar yağar, çoğu arabamızın düzensiz hareketleri nedeniyle hedefini şaşırır. Bir ok tekerleğe çarpar, tahtayı parçalar ama kırmaz. Bir diğeri omzumun yanındaki kumaşı yırtar, ucu derimi sıyrır.

"Ağaçlara ulaşamayacağız."

Varam'ın ne demek istediğini görmek için dönüp bakarım. Bizimle Otorite askerleri arasındaki mesafe hızla azalıyor. Gök gürültüsü gibi nal sesleri her kalp atışında daha da yaklaşıyor.

"Atla dediğimde, beni takip et ve sol taraftaki hendeğe atla."

Yolun virajını döndüğümüz anda, duvar kemerleri geçici olarak görüşümüzden kaybolur.

"Şimdi!"

Arabadan atlayıp, setten aşağı yuvarlanarak yolun kenarındaki hendeğe giriyoruz. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor, çamur ve su giysilerimi ıslatıyor. Yukarıda, araba çılgın yolculuğuna devam ediyor ve askerleri peşinde tutarken biz gizli kalıyoruz.

"Yere yatın," diye fısıldarım, atları kaçak arabaya odaklanmış olarak yanımızdan geçip giderken. Her geçen atla birlikte yer altımızda titriyor.

Çamurun içine gömüldük, etrafımızda su akıyordu. Shadow, gizlenme ihtiyacımı karşılayarak etrafımızı saran karanlığı derinleştirdi.

Askerlerin ana grubu geçer, ancak iki binici geride kalır ve yol kenarını tarar. Atlarından inerler.

"Orayı kontrol edin," diyor biri, saklandığımız yeri işaret ederek.

Savaşmaya hazırlanırım, parmaklarımın arasında gölgeler dans eder. Varam yanımda gerilir, elinde bıçak belirir.

Muhafızlardan biri bize doğru iki adım atar, sonra durur. Kaslarım gerilir, bir adım daha atarsa saldırmaya hazırdır.

"Yeni emirler var," diye bağırır arkadaşı. "Komutan herkesin orman kenarına gelmesini istiyor."

Muhafız tereddüt eder, saklandığımız yere doğru bakar. "Bir şeyler yolunda değil."

"Emir emirdir," diye ısrar eder arkadaşı. "Komutanlar geri çekilme sinyali veriyor."

Muhafız, açıkça isteksizce atının yanına döner. Hızla atlarına binerler ve ormana doğru dörtnala giderler. Atların nalları uzaklaşır.

"Şanslıydık." Varam bıçağı kemerine geri koyar.

Ben başımı sallarım ama konuşmam. Birkaç dakika daha olduğumuz yerde kalırız, ben gölgeleri kontrol ederek kimseyi beklemediğinden emin olurum. Her saniye sonsuzluk gibi gelir. Emin olduktan sonra, çamurla kaplı ve sırlıslık ama takip edilmeden hendekten çıkarız.

Arkamızda, Ashenvale'nin kornaları çalmaya devam ediyor. Önümüzde, Ellie, Mira ve diğerlerinin beklemesi gereken kavşak var.

Endişe kendiliğinden yükseliyor. Sadece bizim için değil, Ellie ve onun güvenliği için de. Şehirden fark edilmeden çıkabildiler mi? Yoksa biz kaçarken onları geride mi bıraktık? Başarısızlık düşüncesi, cildime yapışan çamurlu sudan daha fazla ürpertiyor beni.

"Kadınıız çoğu kişinin sandığından daha yetenekli." Varam düşüncelerimin yönünü doğru tahmin ediyor.

Senin kadının.

Onu düzeltmiyorum, ancak bu, henüz çok yakından incelemek için hazır olmadığım bir karmaşıklığı temsil ediyor. Bunun yerine, farkındalığımı gölgelerin ötesine genişleterek Otorite askerlerinin izlerini arıyorum.

"Bir şey hissediyor musun?" Varam, küçük bir ağaçlık alana yaklaşırken sessizliği bozarak soruyor.

"Hiçbir şey." Dikkatim, yakın çevremizle çevremizdeki gölgeleri takip etmek arasında bölünmüş durumda.

River Crossing'e yaklaşıırken, farkındalığım keskinleşir. Dün beni endişelendirecek kadar yoğun bir rahatlama hissi beni kaplar. Bu bağlantı aramızda ne tür komplikasyonlar yaratırsa yaratsın, ne tür stratejik ayarlamalar gerektirirse gerektirsin, kendine güvenerek hayatta kalmış bir adam için ne tür bir savunmasızlık anlamına gelirse gelsin... şu anda tek kabul ettiğim şey, onu orada, nehirde, güvende ve beklerken hissedebildiğimdir.

Gölge Damar Lordu — stratejist, komutan, silah — onun güvenliğinin, benim rasyonel olarak gerekçelendirebileceğimden daha önemli olduğunu kabul ediyor. Ve on yıllardır ilk kez, bu zayıflığı nasıl ortadan kaldıracağımı hemen hesaplamıyorum. Bunun yerine, bir şekilde gölgelerimi çağıran gümüş ışığa doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

ELLIE

"Kazanmak için antrenman yapmıyoruz. Ne zaman savaşmayacağımızı seçebilmek için antrenman yapıyoruz." Earthvein Bilgeleri'nin Sözleri

MIRA KOLUMA DOKUNUYOR. "GAREM ESH." Başını eğiyor. *Başını eğik tut.*

Onun duruşuna uyarak başımı sallıyorum, Düzen Günü için toplanan insanlarla dolu sokaklarda ilerliyoruz. Şehir, cildimde statik elektrik gibi yayılan bir gerginlikle titriyor. Her gölge bana Sacha'yı hatırlatıyor, o kulede bir yerlerde, bir yüzük için her şeyi riske atıyor.

Serin havaya rağmen ter sırtımdan aşağı akıyor. Kimsenin bizi özellikle izleyip izlemediğini bilmiyorum, ama her yerde gözler var. Vatandaşlar birbirlerine gizlice bakışlar atıyor, muhafızlar surlardan etrafı tarıyor ve nöbet kulelerinde askerler dolu tatar yaylarıyla duruyor, parmakları tetiklerin üzerinde. Yukarı bakma dürtüsü, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi içimi yakıyor.

Merkez meydan önümüzde beliriyor, kutlamaların resmi başlangıcını bekleyen insanlarla dolup taşmış durumda.

Hayır, kutlama *değil*. Bir gösteri.

Kalabalığın enerjisi yanlış geliyor. Yıllarca süren otorite kontrolünün bir sonucu olarak, gerçek heyecandan ziyade korku ve itaatle karışık bir beklenti var. Yüzler dikkatli maskelere bürünmüş, sesler uygun düzeyde coşkuyla ölçülü. Kaçırılan işaretlerin gerçek sonuçları olan bir sadakat gösterisi.

Mira dirseğimi tutarak yönümüzü değiştiriyor. "Yakınımda kal."

Sözler net bir şekilde geliyor. *Fazla* net. Beklediğim gibi kesik kesik bir çeviri değil, mükemmel bir anlayış. Elimi yüzüme götürüyorum, panik hissi yükseliyor.

"Beni anlayabiliyor musun?"

Kafasını sallıyor, gözleri hafifçe büyüyor. "Gözlerim mi?"

"Parıldıyorlar. Işığı yakalayan gümüş benekler." Sesi alçalır. "Meydanı geçmemiz gerekiyor."

Bu, sözlerinin netliğini açıklıyor. İçimdeki sihir uyanmış, tehlikeye tepki veriyor, ihtiyacım olanı sağlıyor. Kontrolüm altında değil. İstesem de istemesem de bu dünyayla bağım derinleşiyor. Her tezahür beni eve dönme umudundan uzaklaştırıyor ve Sacha'ya daha da bağlıyor.

"Etrafından dolaşmamız gerekmez mi?"

"Çok şüpheli olur. Hizmetçilerin tören hazırlıklarına yardım etmesi beklenir. Ayrıca, katılımımız görülmeli. Yokluğumuz fark edilir."

Merkez meydanına doğru ilerleyen insan akışına katıldığımızda kalbim hızla atıyor. Bence tören kıyafeti giymiş olan yetkililer ana caddeleri sıralanmış, kırmızı üniformaları Ashenvale'nin beyaz taşlarına kan gibi çarpıyor. Kalabalığı tarayarak, beklenen davranışlardan sapma olup olmadığını izliyorlar.

Meydan önümüzde açılıyor, bugünkü kutlama için dönüştürülmüş geniş bir alan. Merkezde, kaldırım taşlarının yaklaşık beş metre üzerinde yükselen ahşap bir platform hakim. Üstünde bir adam maketi gibi görünen bir şey duruyor. Bu mesafeden ayrıntıları seçemiyorum.

"O..."

"Evet." Mira'nın sesi sessiz. "Her yıl Va'nın kuklasını yakıyorlar.

—Gölge Damar Lordu. Otoritenin Damar Kanlılar üzerindeki zaferini insanlara hatırlatmak için sembolik bir infaz.

Bir anlığına başka yere bakar, çenesi gerilir, yüzünde keskin ve öfkeli bir ifade belirir, ama hemen kaybolur. Bu ifadeyi gözle görülür şekilde bastırır.

Meydanın kenarından ilerliyoruz. İşçiler etrafımızda koşturuyor, Otorite yetkilileri için koltukları düzenliyor, tören nesnelerini dağıtıyor ve her şeyi düzenli tutmaya çalışıyor.

Platforma çıkan merdivenlerin yakınında küçük bir kargaşa dikkatimi çekiyor. Özenle hazırlanmış üniformaları ve çok sayıda yardımcıları olan birkaç üst düzey yetkili geliyor. Kalabalık fısıldayarak değişiyor, insanlar başlarını eğdikçe daha da sessizleşiyor.

"Yüksek Komutan Sereven'in yardımcıları," diye açıklıyor Mira. "O, tören başlamadan hemen önce, en son gelecek."

Merkez kuleden bir boru sesi duyulur, pirinçten çıkan ses, fısıltıların arasından keskin bir şekilde geçer. Kalabalık,

iyi prova edilmiş bir itaat dansı gibi, insanlar belirlenen izleme pozisyonlarına geçiyor.

"Alayı başlatmaya hazırlanıyorlar." Mira rotamızı bir yan sokağa doğru ayarlar. "Mükemmel zamanlama. Muhafızlar törene odaklanacaklar, ayrılan insanlara değil."

Platforma geriye baktığımda, yolumuz bizi meydanın neredeyse tamamını geçmişti. Buradan heykel açıkça görünüyordu ve adımlarım sendeledi.

Gerçek boyutlu heykel, rahatsız edici bir detaycılıkla yapılmış. Siyah giysiler giymiş, uzun paltosunda Sacha'nın Stonehaven kutlamasında giydiğiyle aynı gümüş işlemeler var. Kalçasında bir gölge bıçağı replikası asılı. Yüzü sadece genel bir benzerlik taşıyor, ama gururlu duruşu, ellerinin pozisyonu... Birisi onu *tanıyor*, incelemiş.

Birinin, onun sözde yenilgisini anmak için bu grotesk anıtı yapmak için saatler harcadığını fark etmek, midemi bulandırıyor.

Bu, Otorite'nin hatırlanmasını istediği Shadowvein Lordu. Yenilmiş bir düşman. Ortadan kaldırılmış bir tehdit. Herkesin görebileceği bir uyarı.

Nazik parmaklarıyla derimde desenler çizen, nadir gülümsemeleriyle tüm yüzünü değiştiren adam değil.

Güneşin sıcaklığına rağmen damarlarımdan buz akıyor. O kulenin bir yerinde, gerçek Sacha yüzüğünü saklayan kasaya doğru ilerliyor, yüzlerce kişi onun öldüğünü düşünürken her şeyi riske atıyor.

Eğer onun hayatta olduğunu bilselerdi, bu kuklanın gerçeğe dönüşmesini sağlamak için ne yaparlardı?

"Dikkatini toplama," diyor Mira, dikkatimin dağıldığını fark ederek. "Resmi konuşma başlamadan önce duvarın ötesine geçmeliyiz."

Meydanın kenarından ilerlemeye devam ediyoruz. Gözlerimi aşağıda tutuyorum, Mira'nın beni yönlendireceğine güveniyorum.

İkinci bir korna sesi duyulur, ilkinden daha derin ve daha emredici. Kalabalık tamamen sessizleşir. Normal bir toplantıda olduğu gibi yavaş yavaş sessizleşmek değil, korkudan doğan ani ve tam bir sessizlik.

Gözümün ucuyla kule girişinde bir hareket görüyorum. Tabanından çıkan bir alay, meydana doğru ilerliyor. Yetkililer mükemmel bir düzen içinde yürüyorlar, kırmızı cüppeleri platforma doğru akan kan kırmızısı bir nehir oluşturuyor.

"Onlara doğrudan bakma. Yürümeye devam et."

Ama onun uyarısına rağmen bir şey beni çekiyor. Karşı koyamadığım manyetik bir güç. Alayın ortasında, varlığı mutlak saygı uyandıran yaşlı bir adam yürüyor. Astlarının özenle hazırlanmış üniformalarının aksine, giysileri neredeyse sade görünüyor. Minimal süslemeli koyu kırmızı cüppesi, gücünün dışı vurulmasına gerek olmadığını gösteriyor.

"Sereven," diye fısıldadı Mira, bakışlarımın yönünü fark ederek. "Otoritenin Yüksek Komutanı."

Bu isim beni durdurur, göğsüme soğuk bir darbe indirir, ciğerlerimi kilitler.

Sereven. Sacha'nın annesini öldüren adam.

Bu bilgi kanımda yanıyor. Sacha'nın kaybını, derimin üzerinde bir hayalet yara gibi hissedebiliyorum.

Yavaşça durup bakıyorum.

Bu mesafeden bile, Sereven'in tavırlarında soğuk bir hesaplılık, sorgulanmaz güce alışkın birinin mutlak kesinliği görebiliyorum. Beklediğimden daha yaşlı görünüyor. Yüzünde derin çizgiler var, koyu saçlarında gümüş çizgiler var, ama bunların hiçbirini onu yumuşatmıyor.

Çevresindekilere sözleriyle itaat ettirmez.

Buna gerek de yok. Kalabalık içgüdüsel olarak onun etrafında toplanıyor.

Yollarımız neredeyse kesişirken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Bu tarafa baksa, olanları bir şekilde hisseder miydi? Öldüğü sanılan düşmanın duvarlarının içinde dolaştığını bilebilir miydi?

Mira beni çekip, Sereven platforma çıkarken beni yarı sürükleyerek meydandan uzaklaşan bir yan sokağa götürüyor. Zamanlama mükemmel. Herkesin dikkati tamamen Yüksek Komutan'a odaklanmış durumda.

"Şimdi." Mira, şehrin dış kenarlarına doğru ilerlerken hızımızı artırır.

Dış duvara yaklaştıkça sokaklar daralıyor, binalar her iki tarafta birbirine yaklaşıyor. Etrafta daha az insan var, çoğu tören için toplanmış ya da dikkat çekmemek için evlerinde saklanıyor.

Arkamızda, bir şekilde amplifiye edilmiş bir ses Ashenvale'ye yayılıyor. Sereven'in tören konuşması başlamış, bu mesafeden sözleri net duyulmuyor ama otoriter sesi açıkça anlaşılıyor.

"Neredeyse geldik. Belgelerinizi hazırlayın."

Kapı kısmen açık. Görevli muhafızlar dikkati dağılmış görünüyor, dikkatleri gelen veya giden yolculara odaklanmak yerine sürekli uzaktaki törene yöneliyor.

"Ayrılma nedeniniz nedir?"

"Pazarda ürünlerimizi sattıktan sonra, karanlık basmadan çiftliğimize dönmek." Mira ona cevap veriyor.

Belgelerimize zar zor bir göz attıktan sonra bizi geçirdi. Rahatlama, göğsümdeki endişe topunu gevşetmiyor.

"Yürümeye devam edin. Gözetleme kulelerinden bizi hala görebilirler."

Önümüzde tarlalar uzanıyor, Ashenvale'i çevreleyen tarım arazileri nüfusa yiyecek sağlarken, yaklaşmanın kolayca fark edilebileceği açık bir alan yaratıyor. Ana yolda sabit bir hızda ilerliyoruz, ama görünmeyen gözler omuzlarımın arasında yanıyor. Arkamı dönüp *koşma* ihtiyacı başımın arkasını kaşıdırıyor, bunun sadece dikkat çekeceğini bilsem de.

Arkamızda tören devam ediyor. Bu mesafeden bile kalabalığın tepkisi duyuluyor. Koordineli bir uğultu yükseliyor. Kutlama değil, daha karanlık bir şey. Ses, sırtımdan tırnakların kara tahta üzerinde sürtünmesi gibi geçiyor.

"Şu anda ne oluyor?"

"Sereven, Otoritenin *Vareth'el* üzerindeki zaferini anlatacak." Mira'nın sesi gergin. "Lord Torran ve diğer Veinblood'ların oluşturduğu tehdidi ve tasfiyelerin Meridian'a nasıl barış ve düzen getirdiğini anlatacak." Neredeyse kelimeleri tükürüyor. "Her yüksek yetkili, tasfiye edilen farklı Veinblood'ların özelliklerini temsil eden sembolik eşyaları ateşin üzerine koyacak."

"Ve insanlar buna inanıyor mu?"

"Bazıları inanıyor. Diğerleri ise, karşı gelmenin bedelini bildikleri için inanıyormuş gibi davranıyorlar." Gözleri ufku tarıyor. "Otorite tarihi kanla yeniden yazdı. Birçoğu için hatırlayacak hiçbir şey kalmadı."

Bu görüntüyü kafamdan atamıyorum. Sadece Sacha'nın kuklasının yakılması değil, barış bayrakları altında bütün soyların küle dönüştüğü fikri.

İki çiftlik arazisi arasındaki sınırı belirleyen küçük bir ağaçlık alana ulaşana kadar yürümeye devam ediyoruz. Mira bizi ana yoldan uzaklaştırıyor.

"River Crossing üç mil ileride." Hızını artırır, artık şehir surlarının doğrudan görüş alanından çıkmışız.

Yol, çiftçilerin çalıştığı tarlaların arasında kıvrılıyor. Bize hiç dikkat etmiyorlar, işlerine odaklanmışlar, geçen insanlara değil.

"Sacha ne zaman çıkacak?" Sesim kendi kulaklarıma bile gergin geliyor.

"Her şey planlandığı gibi giderse, yüzüğü çoktan almış olmalı." Mira, artık çevredeki tarım arazilerinin üzerinde yükselen taş duvarlar olarak görünen Ashenvale'e doğru bakıyor. "Kaçışları törenle yakılma zamanına denk gelmeli."

Bunu söylediği anda, ince basınç değişiyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde yoğunlaşıyor. Bu sadece endişe değil. Kaburgalarımın arkasında bıçak gibi saplanan bir kanca gibi. Göğsüme ve kollarıma yayılıyor. Yürümekten vazgeçip gözlerimi kapatıyorum ve hissin yoğunlaştığı kaburgalarımın arasına avucumu bastırıyorum.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir şey hissediyorum..." His değişir, kapalı göz kapaklarımın arkasında gümüş bir ışık dans eder. "Bir şey oluyor." Statik elektrik birikiyormuş gibi hissediyorum, gidecek hiçbir yer yok.

"Lord Torran mı?" Sesinde endişe var.

Vücudumun bana ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Stonehaven'da aramızda oluşan, her dokunuşla, her paylaşılan tehlikeyle güçlenen bağ, şimdi bir uyarı sinyali veriyor. Tam olarak acı verici değil, ama acil ve ısrarcı. Panik atak öncesindeki anlara benziyor, vücudunuz zihninizin henüz işleyemediği bir şeyi biliyor.

"Bilmiyorum."

"Yola devam edelim. Ashenvale'den ne kadar uzaklaşırsak, o kadar güvende oluruz."

Ama küçük bir dereye yaklaşırken, arkamızda üç keskin korna sesi yankılanır. Mira'nın yüzü solgunlaşır.

"Bu bir kilitlenme sinyali. İhlali keşfetmiş olmalılar." Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Sacha..."

"Devam et." O çoktan ilerlemeye başlamıştı. "Eğer keşfedildiysek, buluşma noktasına gitmeliyiz."

"Ama..."

"Şu anda onlara yardım edemeyiz, Ellie. Ama onların da kaynakları yok değil. Yolumuza devam edelim. Lord Torran da bunu bekler."

"Ya çıkamazlarsa?"

"Aralarında Ashenvale'deki tüm kaçış yollarını biliyorlar." Sesi kendinden emin. *Fazla* kendinden emin. *Zorlama*. "Kaçış mümkünse, bir yol bulurlar."

Ağaç sınırına ulaştık ve Mira beni ormanın içine götürdü. Çok derine girmeden önce arkama bakmadan edemedim, ama buradan Ashenvale'yi çevreleyen duvarları bile göremiyordum. Ağaçlar birbirine çok yakındı, gölgeler çalılıklara yapışmıştı, her hışırtı sinirlerimi gerdi. Mira'yı ağaçların arasından takip ettim, o ise benim göremediğim bir yolu güvenle takip ediyordu.

Saatler sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, dar bir nehrin ormanı ikiye böldüğü küçük bir açıklığa ulaşıyoruz. Geride bıraktığımız iki savaşçı, yaklaştığımızda ağaçların arasından çıkıyor.

yaklaştığımızda ağaçların arasından çıkıyorlar.

"Onlardan bir iz var mı?" diye soruyor Mira.

"Henüz yok," diye cevaplar ikisinden uzun boylu olan Rasha. "Alarm kornalarını duyduk. Bu demek oluyor ki..."

"Onların varlığının keşfedildiğini varsaymalıyız. Tek yapabileceğimiz beklemek."

"Şimdi ne olacak?" Mira'dan bir su tulumu alıyorum. Ellerim titriyor, deri tulumdan parmaklarıma soğuk su sızıyor.

"Onlar, keşfin yapıldığı yerden başlayıp, tüm sokakları ve çıkışları kontrol ederek dışa doğru yayılacaklar. Sakin ol. Vareth'el ve Varam daha önce de Otorite pislikleri tarafından kovalanmıştı. Buraya gelecekler."

Ama zaman olması gerektiği gibi akıyor. Esnek ve yanlışı bir şekilde uzuyor, her kalp atışı ya çok yavaş ya da çok hızlı. Ağaçları taramayı bırakamıyorum, her dalın çatlamasında irkiliyorum.

"Şimdiye kadar burada olmaları gerekirdi," diyor Mishak, güneş batmaya başlarken.

"Yakalanmamak için daha uzun bir yol izlemeleri gerekmiş olabilir." Mira'nın sesi sakın kalıyor, ama gökyüzündeki güneşin konumunu sık sık kontrol etmesinden gerginliği açıkça anlaşılıyor. Ağzındaki gerginlik, söylemediği şeyi ortaya koyuyor. Mishak'a katıldığını. Çoktan burada olmaları gerektiğini.

Onlardan hiçbir iz yokken bir saat daha geçti. Artık sabırsızlanıyorum, endişe midemi burkuyor.

"Neler olduğunu bilmem gerek. Daha geniş bir alanı görebileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?"

Mira tereddüt eder, gözleri omzumun üzerinden bakmak için kayar. "Ashenvale'nin kendisi için yok. Ama ormanın üstünü ve bu nehre su sağlayan gölü görebileceğimiz bir tepe var. Oradan bir şeyler görebiliriz."

Savaşçılara işaret ederek Rasha'yı nehirde kalması için görevlendirir, Mishak ise bizimle gelir ve ormana doğru yola çıkar, bizi daha yüksek bir yere götürür.

Tırmanış sonsuz gibi geliyor. Çömeldiğim için bacaklarım ağrıyor, eğimli yamacı yarı emekleyerek tırmanırken pürüzlü zemin avuç içlerimi sıyrıyor. Kalbim çılgın bir ritimle göğsümde çarpıyor. Çok hızlı. Çok gürültülü.

Bahsettiği tepe, çevredeki ormandan yavaş yavaş yükseliyor ve ağaçların arasından Ashenvale'ye giden ana yolu net bir şekilde görüyoruz. Sol tarafta, tepe yemyeşil bir vadiye doğru alçalıyor ve yakındaki bir gölden gelen su, batan güneşin altında parlıyor.

Huzurlu ve *güzel* görünüyor. *Ama* bu bir yalan gibi geliyor.

"Eğil. Buradan her şeyi görebiliyoruz, ama yukarıya bakan herkes de bizi görebilir." Beni yere daha da eğdiriyor ve tepeye çıkana kadar tepeyi tırmanıyoruz.

"Orada!" Mira ana yoldaki hareketi işaret ediyor. "Orası Otorite'nin takip gücü."

Başımı kaldırdığımda, at sırtında yol boyunca hızla ilerleyen figürler görüyorum. En az otuz binici, koyu renkli manzaraya karşı parlak kırmızı üniformaları ile. Hızlı ve düzenli hareket ediyorlar, yokuş aşağı akan bir kan dalgası gibi.

Midem daha da sıkışır.

Sonra başka bir şey dikkatimi batıya çeker, sanki görünmez bir iplik bilincimi çekiyormuş gibi. İçimdeki gümüş ışık fısıldayarak duyularımı çekiyor. Dönüp, daha iyi görebilmek için çimlerin üzerinde sürünerek ilerliyorum.

"Bak, şuraya." Yolun uzak bir bölümünü işaret ediyorum, küçük bir tepenin etrafında kıvrılan kısmı. "O yönden geliyorlar."

Mira bana keskin bir bakış attı. "Nasıl emin olabilirsin?"

Kendim de tam olarak anlamadığım için cevap vermiyorum. Gümüşün nabızı kalbimin atışlarıyla uyumlu, bakışlarımı batıya doğru çekiyor. Yaklaşan bir şeye, ya da *birine*.

Batıya doğru yaklaşanları izlemek için pozisyonumuzu değiştiriyoruz ve birkaç dakika sonra, yolun kenarındaki uzun çimlerden iki silüet belirliyor. Bu mesafeden bile, onun Sacha olduğunu biliyorum. Hareketlerinde bir şey var — ekonomik, hassas, her zaman tetikte — onu eşsiz kılan bir şey. Onu görmek, bir yıldırım çarpması gibi, o kadar keskin bir rahatlama ki, acı verici. Varam onun biraz arkasında geliyor ve biz de onların bir saklanma yerinden diğerine geçmelerini izliyoruz.

"Başardılar," diyor Mira, rahatlama kontrolünü ele geçiriyor. *Ama benim* rahatlamam geçmiyor.

Geliştirmekte olduğum yetenekler, bu mesafeden bile Sacha'nın yakınlığına tepki veriyor. Her adımında aramızdaki bağ güçleniyor —kelimeler olmadan yapılan bir konuşma gibi ileri geri akan bir akım. Ancak akım şimdi daha da şiddetli hale geliyor, tutması zorlaşıyor. İçimde çatırdıyor, her sinir ucumu ateşliyor.

Bir an için, onun kararlılığının yankısını, ilerleme yolunu planlarken yaptığı odaklanmış hesaplamalarını hissedebildiğime yemin ederim. Sonra, konumumuzun karşısındaki tepede bir hareket gözüme çarpar.

"O ne?"

Mira gerginleşir, eli kemerindeki bıçağa uzanır. "Yetkili askerler. Sıradan muhafızlar değil. Pelerinlerine bak. Seçkin bir birlik."

Gözlerimi kısarak, Sacha ve Varam'ın ilerlediği yöne paralel olarak hareket eden bir düzine kadar asker görüyorum. Yoldaki atlı muhafızların aksine, bunlar sessizce hareket ediyorlar ve Sacha ile Varam'ın bulunduğu noktadan fark edilmiyorlar.

"Pusu kuruyorlar," diyor Mira. "Nehre giden yolu kesiyorlar."

"Onları uyarmalıyız." Neden fısıldadığımı bilmiyorum.

"Yapamayız. Bizi buradan göremezler ve askerlerden önce onlara ulaşamayız."

"Ama tuzağa düşüyorlar!"

"Vareth'el saldırmadan önce onları hissedecek." Ama sözlerinde güven yok. Endişesini duyabiliyorum. Havada hissedebiliyorum.

Aşağıda gelişen durumu artan bir endişeyle izliyoruz. Sacha ve Varam, önlerinde pozisyon alan askerlerin farkında olmadan ilerlemeye devam ediyorlar. Otorite birimi ikiye ayrılıyor, bazıları yüksek bir yere çıkarken, diğerleri en olası rotaları üzerindeki kilit noktalarda engelleme pozisyonları alıyor.

"Bu sıradan bir takip değil," diyor Mishak, sesi gergin. "Güçlerini tam olarak nereye yerleştireceklerini biliyorlar. Vareth'el'in nehre doğru gittiğini biliyorlar."

"Nasıl?" Bu kelime boğazımdaki düğümünden zar zor çıkıyor.

Her iki Veinwarden de bana bakar, sonra Mira keskin bir nefes alır ve yüzü kararır.

"Biri bize ihanet etmiş olmalı. Başka açıklaması yok." Parmakları bıçağının sapını kavrar.

Önümüzdeki ormandaki gizli konumlardan daha fazla asker belirir. Artık sadece bir düzine değil, yirmi ya da otuz asker, yaklaşan adamların etrafında kapalı bir daire oluşturur.

"Çok kalabalıklar." Boğazımda mide bulantısı yükselir, acı ve yakıcı. Korkuma tepki olarak gümüş ışığım parlar, kalın, düzensiz atımlarla dalgalanır. "Bu kadar çok kişiyle savaşamazlar."

Korkmam gerekirdi, ama korkunun altında başka bir şey yükseliyor. Öfke. Sacha'nın yaşadığı onca şeyden, yirmi yedi yıllık karanlıktan sonra, böyle avlanmak son derece yanlış geliyor. Bu adaletsizlik içimde şiddetli ve koruyucu bir şey uyandırıyor.

Mira tepenin aşağısına bakarken yüzü asık. "Dikkatlerini başka yöne çekmeliyiz. Bazılarını uzaklaştırıp onlara bir fırsat yaratacak bir şey yapmalıyız."

Ancak bir plan yapamadan, Sacha ve Varam'ın önündeki yolun ortasında bir siluet belirir. Bu mesafeden bile, duruşu mutlak otoriteyi yansıtmaktadır; kızıl cüppesi akşamın ilk ışıklarını yakalamakta, muhafızlar koruyucu bir düzen içinde onun iki yanında durmaktadır.

"Sereven." Mira'nın sesindeki şok, göğsümde yayılan dehşeti yansıtıyordu. "Yüce Komutanın kendisi."

Aşağıda, Sacha ve Varam, yollarını kesen figürü görünce aniden dururlar.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldarım. "O törendeydi."

"Bu sıradan bir devriye değil." Mira'nın sesi sertleşir. "Bu planlıydı. Koordineli. Kuvvetlerini ne zaman ve nereye yerleştireceklerini tam olarak biliyorlardı. Onu bekliyorlardı. Uçuşlarını bu yolu izlemeye zorladılar."

Askerler Sacha ve Varam'ın etrafındaki gizlenme yerlerinden çıkarak tüm kaçış yollarını keserler. Ekipmanlarında garip bir şey vardır. Standart zırh yerine, onların zırhları doğal olmayan mavi bir parıltıyla ışıldamaktadır.

Bu bana bir şeyi hatırlatıyor.

Aşağıda, Sacha ve Varam sırt sırta durarak, askerler yaklaşırken yavaşça daire çizerek dönüyorlar. Ne dediklerini duyamıyorum, ama Sereven'in duruşu memnuniyetini gösteriyor, uzun süredir peşinde olduğu avını başarıyla köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi. Bu mesafeden bile, Sacha'nın gözlerinin Sereven'i bulduğu anı görebiliyorum. Vücudu tamamen hareketsiz kalıyor, sonra gergin bir yay gibi geriliyor.

"Onlara yardım etmeliyiz!" Korku sesimi tizleştiriyor.

"Yapamayız." Mira kolumu yakalayıp beni geri çekiyor. "Çok kalabalıklar. Onlarla birlikte yakalanırız."

"Ama Sacha..." Aramızdaki bağ şiddetli ve dengesiz bir şekilde alevlenir, onun duyguları benimkilere karışır: kararlılık, hesaplama ve hepsinin altında korkunç bir azim.

"Her şeyden önce seni güvende tutmamızı bekleyecektir," diye ısrar ediyor Mira. "Bu yüzden Ashenvale'de ayrıldık. Senin güvenliğin onun planlarında en önemli öncelikti." Aşağıdaki pusu, askerler saldırı mesafesine yaklaşınca doruk noktasına ulaşır. Sacha'nın duruşu değişir, omuzları dikleşir ve Sereven'e doğrudan bakar. Gölgeler etrafında toplanır, bu mesafede bile dönüp durur ve kararmaya başlar

Bu mesafede bile. Havada gerginlik *hissediyorum*.

"Savaşacak," diyor Mishak, hayranlık ve dehşet arasında kalmış bir şekilde. "O kadar kişiye karşı..."

Mira'nın nefesi kesilir. "O bir zamanlar böyleydi." Sesi alçak ve sert. "Hapishane onun içindeki ateşi söndürmeden önce. Pervasız. Meydan okuyan. Sadece iradesiyle dünyaya meydan okumaya hazır."

Elini koluma sıkıca geçirir. "Ve şimdi onu serbest bırakırsa... bu hesaplı bir hareket olmayacak, öfke olacak."

Şu anda içimde sadece bir ışık yanmıyor, bedenimin barajına karşı bir fırtına kopuyor. Bastırmak için çok büyük bir baskı. Cildim onunla birlikte uğulduyor, dişlerim ondan ağrıyor.

Ve tüm bunların altında, panik ve öfkenin altında, bir rüyadan gelen sözler zihnimde fısıldıyor.

Gölgenin gittiği yere fırtına da gider.

Otuz Altıncı Bölüm

SACHA

*"Sessizliğin bile bir hafızası vardır. Sessizlik bile duyulmak ister."
Esaret Üzerine Düşünceler — Sacha Torran'ın Günlükleri*

Gölgelerin ulaşamadığı yerlerden ortaya çıkıyorlar. İlk başta düşündüğüm gibi fırsatçı bir devriye değil, benim için özel olarak tasarlanmış bir pusu. Her asker, hareketleri öldürme bölgesine yönlendirmek için yerleştirilmiş.

"Varam." Düşmanları sayarken sesimi alçaltıyorum.

Yirmi üç.

Hayır.

Yirmi dört.

"Ben bir fırsat yaratınca, kuzeydoğuya koş. Tartışmaya girme."

Omurgası sertleşir, çenesi savaş alanlarında ve konsey masalarında sayısız kez gördüğüm tanıdık inatçı çizgiye bürünür. Yıllarca tek başına komuta etmek, bana olan sadakatini, ne olursa olsun benim yanımda kalma içgüdüsünü köreltmemiştir. "Ben gitmeyeceğim..."

"Evet, *gideceksin*." Karanlık ayaklarımın etrafında birikiyor, gölgelerin dalları orman zemininde canlı varlıklar gibi dışarıya doğru yayılıyor. "İçimizden biri diğerlerine ulaşmalı."

Söylemediğim mesajım açıktır. Birinin Ellie'ye geri dönmesi gerekiyor. Ben yapamadığımda, birinin onun güvenliğini sağlaması gerekiyor. Gözleri kısılır, anlayış ile dostluk ve sadakat arasında bir çatışma yaşar.

"O senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü diğerleri beni görmezken o görüyor." Açık sözlü bir gerçek. Soyutlanmış. Gerçeklik daha derindir. O, benim uzun zamandır öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırıyor. Uzun zamandır taktığım maskelerin ötesini görüyor.

Daha fazla bir şey söylemiyorum çünkü açıklığın karşısında, toplanan askerlerin arasından bir silüet beliriyor.

Diğerlerinden farklı olarak, o, manşetlerinde altın iplikler bulunan geleneksel kırmızı cüppe giyiyor. Gümüş çizgili siyah saçları, az da olsa

güneş ışığı kalır. Bunca zaman geçmesine rağmen, onu hemen tanıyorum.

Sereven.

Son yirmi yedi yıl bir anda yok oldu. Kule beni içine hapsedmeden önce gördüğüm son yüz onunkidi.

"Sacha." Sesi, zamanın ve koşulların etkisinde kalmamış, hatırladığım aynı kültürlü tonda.

Yaş, yüzüne daha derin çizgiler kazımış, ama gözlerindeki soğukluk aynı kalmış — sadece kendi haklılığına inanan erkeklerde gördüğüm bir kesinlikle dolu.

"Dönüşünle ilgili söylentilerin sadece köylülerin batıl inançlarından ibaret olmadığını görmek ne kadar hayal kırıcı."

Gölgelerim ona tepki olarak kıpırdanıyor, nefretin en uzun süre yaşadığı yere doğru çekiliyor. Zihnimde görüntüler beliriyor.

Sereven, Thornreave Geçidi'nde yakalanmamı planlıyor. Onun ne yaptığını anladığım an. Beni dizlerimin üzerine çöktürdükleri sırada onun ifadesiz yüzü. İsimleri okudukları sırada soğuk sessizlik. Sadakatleri nedeniyle idam edilen damar muhafızları. Tek tek. Onları tekrar etmemi zorladılar. Hepsini ezberleyene kadar.

Hapsedilme hayatımın her anı bu adama ve onun hizmet etmeye karar verdiği kontrol doktrinine bağlanabilir.

"Hayatta kalmam seni rahatsız ediyor gibi görünüyor." Sesim aldatıcı bir şekilde sakindir, ama içimde karanlık bir bulut toplanmaktadır. İçimde ise eski ateş yeniden alevlenmiştir. Yıllardır hissetmediğim bir ateş. Dikkatli olmazsam, muhakememi yok edecek bir ateş. "Özellikle de benim ölümümü bu kadar coşkuyla kutladığını düşünürsek."

Ağzı, sıcaklığın tamamen yokluğu olmasaydı, neredeyse bir gülümseme olarak adlandırılabilir bir şekilde kıvrıldı.

"Düzeni sağlamak için gerekli bir performans." Bileklerindeki altın kelepçeleri düzeltir. "Gerçi itiraf etmeliyim ki, tüm bu sembolizmi gerçekten seviyorum." Bakışları bizi çevreleyen askerlerin üzerinde dolaşır. "İnfazınız, davamız için çok birleştirici bir an oldu. İnsanlar hala yıldönümünü kutluyorlar. Aslında bugün. Bunun hoş bir tesadüf olduğunu söyleyebilirim, ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

O konuşurken, askerler pozisyonlarını almaya devam ederler ve etrafımızdaki çemberi daraltırlar. Sessizce hareket ederler — bağırarak emir vermezler, gereksiz hareket yapmazlar. Dördü, gölgelerim yaklaştığında soluk mavi renkte parlayan, soluk çizgilerle oyulmuş kılıçlar taşır. Işık, benim erişimimi geri püskürtür ve etkimin zayıfladığı cepler oluşturur. Dağılmamış veya kırılmamış, ama zayıflamıştır.

Yukarıda, fırtına bulutları toplanıyor. Gücüm, havadaki ağırlığa çekilerek, yaklaşan fırtınaya tepki veriyor.

Sereven'in gözleri benimkilere kilitlenir, zaferle dolu, avını tuzağına düşüren bir avcının tatmini ile.

"Gerçekten de seni izlemeyeceğimizi düşünecek kadar kibirli miydin?" Sesi hâlâ sohbet ediyormuş gibi. Öğretici. "Hazırlıklı olmayacağımızı mı? Gerçekten de geri dönebileceğini ve herkesin dönüşünü kutlayacağını mı sandın?" Bir an durur, başını eğirir ve bu kez konuştuğunda, sesinde alaycılığın altında gerçek bir merak vardır. "Düzenin gerçek amacını hiç anlamadın."

Familiarım huzursuzca kıpırdanıyor. Kaburgalarımın arkasında ikinci bir varlık, içinde bulunduğum tehlikeyi fark ediyor. Özgürlük istiyor. Yükselmek, saldırmak, avlanmak istiyor. Onu geri tutuyorum. Şimdilik.

Her kalp atışı çemberi daha da daraltıyor.

Varam'ın gözlerine bakıyorum ve kararımı veriyorum. "Varam," diye fısıldıyorum.

"Şimdi."

Gölge, durduğum yerden dışarıya doğru patlar — açıklığı kaplayan ani bir mutlak karanlık patlaması. Sadece ışığın yokluğu d e ğ i l , aktif bir şey. Aç.

Askerler şaşkınlıkla haykırırlar, gece dünyayı yutarken görüşleri kaybolur. Eğitimleri onları tam bir duyuşal yoksunluğa hazırlamamıştır. Ama ben onları görüyorum. Yarattığım karanlıkta, her bir vücut parlak bir şekilde ışıltıyor — ısı ve hareketler en ince ayrıntısına kadar ortaya çıkarken, onlar körü körüne tökezliyorlar.

Varam tereddüt eder. Sadece bir saniye. Sadakat, emirle çatışır. "Git, Nul'shar." Yumuşak sesle söylediğim sözler onu harekete geçirir.

Harekete geçer ve daha az askerin bulunduğu kuzeydoğu çevresinde yarattığım boşluğa doğru koşar. Yıllarca süren eğitimi sayesinde, adımları orman zemininde sessizdir.

Ben ise ters yönde koşarak dikkatleri üzerime çekiyorum, kaos yaratıyorum ve onun kaçış yolunun açık kalmasını sağlıyorum. Her bağırışım, her ani hareketim Varam'dan dikkatleri uzaklaştırıyor.

Bir hayat kurtuldu. Ellie'ye ulaşacak bir mesaj.

İki asker diğerlerinden daha hızlı toparlanırlar. Silahlarını kaldırarak önümü keserler. Elimde gölge bıçağım belirir, yoğun niyetin bıçağı. İradenin ölümcül bir şekle büründüğü uzantısı. Bu tanıdık his, kaosun ortasında beni sakinleştirir.

İlk asker saldırır, kılıcı rahatsız edici derecede tanıdık mavi bir enerjiyle uğuldayarak gölgelerime çarpar. Bu temas beni sarsar, sadece fiziksel bir acı değil, daha derin bir şey, tepkimi yavaşlatır . güç geri .
Ben savururum beceriksizce ve karşı saldırım beceri değil, kas hafızası ve çaresizlikten kaynaklanıyor. kılıcım geçer onu savunmasını savunmasını önce kayıt hareket hareketi, kanın dışarı akması yerine karanlığın yaraya akması. Gölge onu içten içe tüketirken, ağzı sessiz bir çılgılık atar.

Gözleri kararır ve yere yığılır.

İkincisi, karşılaştığı durumun farkında olarak, silahını savunma pozisyonunda tutarak daha temkinli saldırır. Arkasında, diğerleri kendilerini toparlayarak, benim yarattığım mesafeyi kapatmak için yeniden organize olurlar. Askerle doğrudan çatışmaya girerim, kılıçlarımız birbirine değecek şekilde, gölgelerin dalları dışarıya doğru uzanarak aldatma ve kafa karıştırma yaparken, farkındalığının bir kısmı Varam'ı takip eder.

Neredeyse kurtuldu.

Üç asker onu kesmek için açılıyor, ama o çok hızlı. Birkaç saniye daha ve onların ulaşamayacağı ağaçların arasına kaybolacak. Nehre doğru. Ona doğru.

Ellie.

Adı kendiliğinden aklıma geliyor. Gümüş benekli gözleri beni ihtiyat ve hayranlık karışımıyla izliyor. Elleri ilk başta tereddütlü, sonra cesurca cildimde desenler çiziyor. Gülümsediğinde beni dolduran beklenmedik sıcaklık. Beni görme şekli — *Vareth'el'i değil*, Gölge Damar Lordu'nu değil. *Beni.*

Vücudunun benimkine bastırıldığı anı birdenbire aklıma geliyor. Onun ışığı benim karanlığımla buluşuyor.

Kehanetin ima ettiği, ama tam olarak kavrayamadığı

bir şey. Son nefesime kadar koruyacağım bir şey.

Dikkatimin dağılması bana pahalıya mal oldu.

Bir asker korumamı aşar, kılıcı omzumu sıyrır. Acı keskin ve ani bir şekilde yükselir. Yara doğal olmayan bir yoğunlukta yanar. Kılıcın vurduğu yerde gölgelerim çekilir ve beni savunmasız bırakır. Hastalıklı mavi bir parıltı yaraya yayılır, kasları ve kemikleri yakar.

"Onu yakalayın!" Sereven'in sesi kaosun içinden keskin bir emir olarak yükselir. "Hemen! Ağları kullanın!"

Gök gürültüsü başımın üstünde çınlar, fırtına şiddetlenir, sanki altında yaşanan şiddete cevap veriyormuş gibi.

Sağ tarafımdan bana doğru bir şey fırlatılıyor. Silah değil, parlak mavi ipliklerle örülmüş bir ağ, her bir iplik yanlışıyla titreşiyor. Kenara dönüp gölgeyi kalkan olarak kullanıyorum, ama temas ettiği anda örgü gücümü çözüyor. Kalkan parçalanıyor.

Vücudum soğuyor. Bozulma, uyuşmuş bir uzuv gibi içime doğru yayılıyor. Bir nefeslik bir süre için, kendimi kulede buluyorum, son mühür yerine oturuyor, Damar ile olan bağlantım kopuyor. Sereven'in sesiyle cezam okunuyor. Kendi sessiz öfkem, hapsedilmiş ve çaresiz.

Hayır. Bir daha olmaz. *Asla* bir daha olmaz.

Daha derine, genellikle eriştiğim düzenli katmanların ötesine, bağlanmam öğretilen çekirdeğe ulaşıyorum. Güç, vahşi ve kadim bir şekilde cevap veriyor. Beni kaplıyor, baskıya direniyor, titremeye başlayan uzuvlarıma güç veriyor.

Üç asker birden üzerime saldırdı, seçeneklerimi sınırlamak için saldırılarını koordine ettiler. Kılıcım, öldürme gücüne kadar keskinleştirilmiş odaklanmamla onların kılıçlarına karşı yükseldi.

"*Tharen var.*" Sözler ağzımdan alçak ve kararlı bir şekilde çıkar. *Bağla ve çökert.*

İlk asker düşer, uzuvları doğal olmayan bir şekilde içe doğru kıvrılır, zırhının altında kemikleri kırılır. İkincisi bu manzarayı görünce sendeler ve ben, o dönerek kalan dengesini kaybetmeden önce kılıcımı omzuna temiz bir şekilde saplarım. Üçüncüsü tereddüt eder, tam da kılıcımın boğazını bulması için yeterli bir süre.

Düşerken bile yüzlerindeki ifade sert kalır. Ölmeye hazır olan adamlar, hala savaşılmaya devam ederler.

Bir başka ağ daha uçar. Bu seferki pelerininin eteğini yakalar. Kumaş, inanılmaz bir ağırlıkla sarkar ve beni yere doğru çeker. Işık, dokumadan sızar, cildimde geziner, daha derin bir yer arar. Kumaştan daha fazlasını bulamadan pelerini yırtıp atarım.

"Gücü azalıyor!" Sereven'in sesi, çeliğin çarpışması ve yükselen rüzgârın sesini bastırıyor. "Çemberi sıkılaştırın. Ona toparlanacak yer vermeyin."

O haklı. Onların sahip oldukları şeye sürekli maruz kalmak, gücümü yenileyebileceğimden daha hızlı tüketiyor. Her gölge manipülasyonu daha fazla çaba gerektiriyor, karanlığın her uzantısı daha yavaş tepki veriyor.

Elim cebimdeki yüzüğü okşuyor. Bunun ne getireceğini biliyorum. Anında güç. Tam bağlantı. Ama bunu şimdi, savaşın ortasında kullanmak, savunmasız kalmak anlamına gelir. Sereven bunu görür. Ne yaptığımı tam olarak anlar. Ve o anı kendi lehine kullanır.

Daha dramatik bir yaklaşıml zamanı. Bana alan ve zaman kazandıracak bir şey.

Bir nefeslik bir süre tereddüt ediyorum.

Voidcraft beni savaştan daha hızlı tüketir. Gölge, silahlarına dokunduğu anda parçalanıyor. Geri çekilebilirim, kalan gücü koruyabilirim, ama çember kapanıyor. Seçenek yok. Zaman yok.

Gücü seçiyorum. Beni parçalasa bile.

Kısıtlamayı bırakıyorum, yıllarca süren hapis hayatında geliştirdiğim kontrolü bırakıyorum. Gölge, her yerimden fışkırıyor. Şekillendirilmiş bir uzantı değil, patlayıcı bir dalga, ilkel ve vahşi. Serbest bırakma beni yakıyor. Sınırsız güç. Çok fazla. Çok hızlı.

Karanlık, parçalanmış bir baraj gibi açıklığı dolduruyor, ışığı tamamen yutan bir tsunami gibi. Askerler, eğitimlerine rağmen geriye doğru sendeliyorlar, bazıları boşluk açgözlü bir niyetle etraflarında akarken çığlık atıyor.

Benim tanıdığım yaratık tamamen özgürleşir, artık yüzeyin altında kalmakla yetinmez. Şekli üstümde birleşir, sıkıştırılmış gölgeden kusursuz siyah tüyler oluşur. Kanatları genişçe açılır, gökyüzünün son ince izlerini silip süpürür. Gözleri hiçbir şeyi yansıtmaz, ışığı geri yansıtmak yerine yutan mutlak boşluklardır.

Çığlık atar. Ses havada yayılmaz. Maddeyi yırtar. Kemiklerde ve düşüncelerde yankılanan bir titreşim. Sonra pençelerini uzatarak dalar.

Adamlar çığlık atar. Zırhlar parçalanır. Etler parçalanır. Kan siyah bir şekilde fışkırır, yaşam özü onu ele geçiren gölgeyi besler. Her öldürüşünde kuzgun daha da sağlamlaşır, daha da gerçek olur.

Bir an için, vahşi bir zafer duygusu içimi kaplar. Tanıdığım la olan bağıml bu duyguyu güçlendirir, onun yırtıcı açlığı benimkini besler. İlerlerim. Gölgeler bedenimi sarar. Silah ya da kefen değil, içgüdü. Kılıcım hedefini bulur, kapanmadan önce onlara ulaşmak için sallanırken uzar.

Otorite güçleri geri çekilir, düzenleri benim saldırım altında dağılır. Düzenleri bozulur. Bazıları düşer. Bazıları kaçır. Diğerleri, onları bırakmayan gölgelerin etkisiyle kıvrılır.

Hepsi çığlık atıyor.

Varam gitmiştir. Ağaçların arasına kaybolmuştur. En azından bu kısım sabittir.

Sonra Sereven elini kaldırır, gölgelerimin yarattığı kaosu ortasında sakin. Sadece bu kendine güveni bile beni uyarmalıydı.

Avuç içinde bir şey parıldıyor. Soğuk mavi ışıkla titreyen bir kristal. Etrafındaki havayı büküyor gibi görünen sözler söylüyor.

Kristalden bir güç fışkırıyor, yoğun bir enerji dalgası gölgelerimle çarpışıyor ve beni bir dizimin üzerine çökertiyor. Karanlık etrafımda parçalanıyor, baskı altında çözülüyor.

Tanıdıklarım çılgılık atıyor, acı doğrudan bilincime aktarılıyor. Şekli dalgalanıyor. Açıklığı kaplayan kanatlar çözülmeye başlıyor, şekli artık sabit değil. Kılıcımın kenarları yarı saydamlaşıyor. Gölgerler fısıltılara dönüşüyor.

Bu his korkunç derecede tanıdık geliyor.

Beni kuleye hapsettiklerinde hissettiğim gibi.

"Şu haline bak," diyor Sereven, askerleri etrafında yeniden toplanırken ilerliyor. "Güçlü Gölge Damar Lordu. *Vareth'el*." Bu unvanı söylerken dudakları bükülüyor. "Bir zamanlar o kadar korkulan biriydi ki, anneler çocuklarını itaat ettirmek için adını kullanırlardı, şimdi ise yok etmeye yemin ettiğin otoritenin önünde diz çökmüş durumdasın."

Kalkmak için mücadele ediyorum, kaslarım görünmez bir ağırlığa karşı geriliyor. Gölgerlerim şekil almaya çalışıyor, halsiz ve yavaş. Kristalin her atışı daha da koparıyor. Her kalp atışında baskı artıyor.

"Gücün her zaman sınırlıydı." Ulaşamayacağım bir mesafede durur. Kristal parmaklarının arasında parlar, ritmi bir şekilde benim nabzımla eşleşir. "Etkileyici, kesinlikle. Hatta olağanüstü. Ama sonuçta senin kim olduğunla sınırlı. Gücü çalan ve onu inançla karıştıran bir adamdan başka bir şey değilsin."

Kan çenemden damlıyor, ağzımı bakır tadı dolduruyor. Familiarım baskıya karşı kanatlarını çırpıyor, şekli çılgınca patlamalarla bozulup yeniden oluşuyor. Aramızdaki bağlantı gergin, ama dayanıyor.

Gölgerler benden akmaya devam ediyor, ama artık daha yavaşlar, her geçen saniye direnç artıyor. En temel gölge manipülasyonunu bile sürdürmek giderek daha yorucu hale geliyor.

"Sınırlamadan bahsediyorsun," diyorum zorlukla, sesim çabalamaktan kısılmış, dilimi kendi kanımın metalik tadı kaplıyor. "Ama şimdi bile, tek başına benimle yüzleşmeye cesaret edemiyorsun. Kristalinin yardımıyla bile, bir ordu getirdin."

Yüzünde rahatsızlık belirir, bu onun gösterdiği ilk gerçek duygudur. Bu sözün etkisini göstereceğini biliyordum. Kibir her zaman onun zayıf noktası olmuştur.

"Buna ihtiyat denir, korku değil." Sesi bir an keskinleşir, sonra yine her zamanki sakinliğine döner. "Senin aksine, ben hiçbir zaman bir düşmanı hafife alma hatasına düşmedim. Kahramanca son direnişleri aptallara ve hikayelere bırakırım." Zaferinden emin, beni klinik bir soğukkanlılıkla inceler. "İtiraf etmeliyim ki

itiraf etmeliyim ki, senden daha fazlasını bekliyordum. Hayal kırıklığına uğradım, Sacha. O yıllar süren hapis hayatı seni yumuşatmış."

Başını sallar ve arkamdan bir başka ağ fırlar. Kaçınamam, vücudum zaten etrafımdaki gölgeleri korumaya odaklanmış, dikkatim çok fazla cepheye dağılmış durumda. Ağır ağ beni sarar, cildime temas ettiğinde mavi ışık parlar.

Acı her sinirimi delip geçiyor. Büyü bastırma, ıstırap eşliğinde içime doğru ilerliyor. Zehir gibi derimin altına işliyor. İrade ile gölge arasındaki bağı koparıyor. Sırtım kavisleniyor, kaslarım kontrol edilemez bir şekilde kasılıyor. Omzumdaki yara tekrar alevleniyor, mavi ışık damarlarımdan pürüzlü, dallı çizgiler halinde yayılıyor.

Familiarım çılgık atıyor, açıklıkta yüksek sesle ve zihnimde daha da yüksek sesle. Şekli çözülmeye başlıyor, tüyleri duman ve rüzgârla şeritler halinde dökülüyor, uçuşun ortasında yok oluyor. Üstümüzde fırtına bulutları oluşmaya devam ediyor. Gök gürültüsü yeri sarsarken gökyüzü gümüş ışıkla parçalanıyor. Basıncı her şeye baskı yapıyor, sanki dünyanın kendisi hazırlanmış gibi.

Yine Ellie'yi düşünüyorum, River Crossing'de bekleyen Ellie'yi, ve olanları hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Sarmalın sıkıştığını hissedip hissetmediğini.

Kontrol ve kalıpların ötesine, daha eski bir şeye doğru daha derine iniyorum. Eğitimle güvenli hale getirilen yeri geçip, ne anlama geldiğini anlamadan önce gölgeyle bağ kurduğum kısma giriyorum.

Kelime bana doğru yükseldiğinde, onu durdurmam.

"Aeren." Kelime dudaklarımdan nefes gibi çıkar, konuşma gibi değil. *Doğru vur.*

Güç, kırılma noktasından sıcak, kaba ve belirsiz, ama mevcut bir şekilde fışkırır. Tanıdığım varlık bir kez titrer, sonra kendini toparlar. Tekrar havaya yükselir, kanatlarını açarak açıklığı kaplar. Tamamlanmamış. Ama yeterli.

Altında, askerler sendeler, bazıları beklenmedik diriliş karşısında geriye doğru tökezler. Korku onları ele geçirir. Bir zamanlar Otorite saflarında uyandırdığım korku, Gölge Damar Lordu'nun fısıldanan hikayeleri. Bir adamın gölgesini bedeninden çekip onu içten içe yok edebilen adam. Sessizlikle öldüren ve iz bırakmayan adam. Gölgesi senin adını bilen adam. Bu korku her zaman vurduğum ilk darbe olmuştur.

Bir an için denge değişir.

Sereven'in ifadesi sertleşir, durumun kontrolünden kayıp gittiğini görünce kendine güveni sonunda çatlaklar gösterir. Kristali tekrar kaldırır, dudakları daha karmaşık kelimeler oluşturur.

Kristalin parlaklığı acı verici bir parlaklığa dönüşür. Havada, onun kanalize ettiği güçle titreşimler oluşur ve kristalin etkisiyle gerçekliğin bükülmesiyle kalan az miktardaki doğal ışık

gerçekliğin kendisi kristalin etkisiyle bükülür.

Yukarıda fırtına daha da koyulaşır, yoğunlaşır; bu doğal bir oluşum değildir. Gümüş ışık, kalp atışı gibi bulutların içinde nabız gibi atar.

Dünya daralmaya başlar. Işık düzleşir. Sesler sönükleşir. Sereven'in niyetini, o gerçekleşmeden bir an önce anlarım.

Bu ölüm değil. Bu yok olma.

Beni Damar ve Boşluk'tan ayırmak, sadece kabuğu geride bırakmak istiyor. Büyüden arındırılmış, kimlikten arındırılmış. Benim gibi diğerlerine verdikleri aynı ceza. Sessiz bir silinme. Gömülmeyi gerektirmeyen bir ölüm.

Seçenekleri tartacak zaman kalmadı. Kaybın sonlanmayacağı bir yol yok. Ama neye teslim olmayacağımı biliyorum.

Bana kalan seçim, acımasız bir basitlikle netleşiyor.

Kalmak ve zaten kaybedilmiş bir savaşı savaşmak ya da en önemli şeyi korumak.

Ellie.

Onun adı, bir dizi görüntü ve duygu çağrıştırıyor. Kulede ilk kez elimi tuttuğunda hissettiğim beklenmedik sıcaklık. Her fırsatta bana meydan okuduğu, bana yardım etmekten başka seçeneği olmadığı halde manipüle edilmeyi reddettiği tavırları.

Aramızdaki bağ — beklenmedik, istenmeyen, inkar edilemez. Görev ve mesafeyle tanımlanan bir ömürden sonra asla planlamadığım, asla bulmayı ummadığım bir şey.

Eğer hayatta kalırsam, bu anın ötesinde var olabilecek bir gelecek. Eğer o hayatta kalırsa.

Kararım kök salarken içimdeki güç değişiyor. Omurgam boyunca gölgeler yükseliyor, vücudumu sarıyor — saldırı veya savunma için değil, içe doğru çekiliyor. Tamamen başka bir şeye hazırlanıyor.

Yukarıda, tanıdık dairelerim. Komut beklemem. Bağımız dilden daha eskidir, kuzgun düşüncemi tam olarak şekillendirmeden niyetimi okur. Kanatları benimkilerle aynı hizadadır, rotası vardığım sonuca aynadır.

Bu, sahip olduğum neredeyse her şeye mal olacak. Ama o buna değer.

Sereven büyüsunü tamamlar, kristal kör edici bir yoğunlukla parlar. Maviden beyaza, normal ışığın ötesine. Gerçeklikler arasından yayılan bir parlaklık.

Bir darbe, görünür bir dalga halinde dışarıya doğru yayılır ve dokunduğu her şeyi bozar. Örümcek ipeği kesen bir bıçak gibi gölgelerimi yırtar, on yıllar süren disiplinli çalışmanın sonucunu saniyeler içinde yok eder. Askerler hazırlık yapar. Silahları

aynı anda havaya kalkar. Alanın temizlenmesini bekliyorlar. Benim ortaya çıkmamı.

Ama ben çoktan harekete geçtim. Çaresiz bir planı uygulamaya başladım.

Karanlık etrafımda içe doğru kıvrılır, kendi içine çöker, vücuduma sıkıca yapışır. Onun beni tüketmesine izin veririm. Bir kalkan. Bir pelerin. Bir geçit.

Gölge nakli. En zor yeteneğim. Sadece bir kez başarıyla kullandığım bir yetenek. Tamamen hareketsizlik, mutlak odaklanma gerektirir. Bir zamanlar bütün bir gece nefes ritüelleri ve uzamsal haritalama ile hazırlandığım türden bir hazırlık. İlk seferinde neredeyse ölüyordum.

Ve şimdi, mümkün olan en kötü koşullarda bunu deniyorum.

Zayıflamış, o kadar şiddetli bir bozulma altında ki, zar zor formumu koruyabiliyorum.

Dalga, ben yok olmaya başlarken vuruyor.

Gölgeler protesto etmek için çığlık atıyor. Yapım sallanıyor. Varoluş bükülüyor. Duygular gürültüye dönüşüyor. Benlik ve büyü arasındaki bariyer, ayırt edilemeyecek kadar inceliyor.

Tanıdıklarım çığlık atıyor, artık sadece ses değil, formlarımızı birbirine bağlayan bağ üzerinden geri bildirim. Geçişin ortasında, yarı oluşmuş, zıt yönlere çekiliyor. Ben onun gücünü çekip benimkine geri aktarırken, titriyor, tekrar titriyor.

Acı, sınırları bulanıklaştırıyor. Yine de dayanıyorum.

Acı içinde, zihnimi tek bir yere odaklarım. Ellie'nin beklediği Nehir Geçidi'ne değil. O mesafe beni öldürür, daha da kötüsü, Sereven'in askerlerini onun yanına getirir. Daha yakın olan yolu seçerim. Tanıdığım bir açıklık. Ağaçların arasındaki bir cep. Eski köklerin altındaki bir oyuk. Gölgelerin engellenmeden biriktiği bir yer. Güvenlik için değil, iyileşmek için seçilmiş bir yer.

Aklımda karar verdikten sonra, kendimi bırakıyorum.

Karanlık beni tamamen yutuyor ve ben onun kucaklamasına teslim oluyorum. Bir an için, hiçbir yerde ve her yerde var oluyorum, gerçekliğin kurallarının gölgenin iradesine boyun eğdiği bir boşlukta, anlar arasında asılı kalıyorum.

Bilinçim parçalanır, sessizliğin birçok noktasına dağılır. Ses kaybolur. Işık söner. Zaman şeklini yitirir. Geriye sadece niyet kalır. Kaçmak için çaresiz bir ihtiyaç. Hayatta kalmak için. Devam etmek için.

Onun için. Hala olabilecekler için.

Sonra yerçekimi kendini yeniden gösterir. Vücudum dünyaya geri çarpar, toprağa vurur. Kuvvet, ciğerlerimdeki havayı dışarı atar, yapraklar ve kırık dallar cildimi sıyrır. Çürüme ve yosun kokusu boğazımı doldurur.

Orman.

Gerçek.

Ama bir şeyler yanlış. Taşıma tamamlanmamış. Gölgeler, kalmaları gereken yerde çözülüyor. Sereven'in bozulması beni boşlukta takip etmiş.

Kan yan tarafımı ıslatıyor, derin bir yara yeniden açılmış. Sıcaklık kaburgalarımaya yayılıyor, hızla soğuğa dönüşüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Sol kolum hareket etmiyor. Sinir yolları yanmış ya da kesilmiş — bıçakla, kristalle ya da başarısız geçişle, emin olamıyorum.

Üzerimde, tanıdık dairelerim alçaktan uçuyor. Şekli titriyor. Eskiden kesin olan kanatları, şimdi her çırpışında bulanıklaşıyor. Kalan azıcık enerjimle ona uzanıyorum, daha önce sayısız kez yaptığım gibi onu kendime çekmeye çalışıyorum. Aramızdaki bağın geri kalanını korumak için. Vücudum pes etse bile hayatta kalabilecek bir parçamı kurtarmak için. Ama ilk kez bana direniyor.

İnkâr ederek haykırıyor. Reddetmiyor. Pes etmeyi reddediyor. Beni burada bırakmayı reddediyor. Bana doğru dalıyor, pençelerini uzatarak sanki düştüğüm orman zemininden beni sürüklemek istercesine, kararlılığı bağlantımızdan akıyor.

Bir elimi kaldırıyorum, avucum yukarıda, parmaklarımın arasından kan damlıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, kelime boğazıma yükselen sıvıda takılıyor. "Git. Onu bul."

Yüzü zihnimi doldurur. Gümüş gözler. Boyun eğmeyi reddeden bir irade. Hapishanemi yıkan ve her şeyi altüst eden kadın.

Kuzgun bir kez daha çığlık atar, sesi meydan okuma ve umutsuzlukla doludur, sonra tekrar aşağıya doğru fırlar, kolumdan sis gibi geçer, temas korkunç bir şekilde sonuncu olur. Sonra döner, fırtınaya doğru yükselir. Kanatları gümüş ışıklı gökyüzüne yayılır, kuzeye uçar. River Crossing'e doğru. Ellie'ye doğru.

Kalkmaya çalışıyorum. Onu takip etmeye. Uzuvarım itaat etmiyor. Yanımdaki yara, zayıflayan kalp atışlarımla aynı ritimde atıyor, can damarım orman toprağına sızıyor. Uzakta gök gürültüsü duyuluyor.

Karanlık yaklaşıyor. Çocukluğumdan beri alıştığım gölge değil, daha soğuk bir şey. Benliğin yokluğu. Tüm hareketlerin altında yatan dinginlik. Kalp atışları arasındaki sessizlik. Unutulmanın öncesindeki boşluk.

Her Gölge Damarı Lordu'nun sonunda tek başına geçtiğı son eşik. Bilinç kaybolurken, son bir düşünce beni tutar.

Onun gelişiyile başlayan şey, benim yokluğumla bitmeyecek. Derisinin altındaki gümüş, ikimizin de ötesinde bir şey taşıyor. Gölgelere tepki veren

ama onunla tanımlanmayan bir güç. Karanlığı silmeyen, ama onun yanında yürüyen bir ışık.

Başka bir dünyadan gelen kadın, benim göremeyeceğim, ama yaratılmasına yardım ettiğim bir geleceği müjdeleyecek. Onda gölge ve fırtına buluşacak. Onda her şey değişecek.

Yıldırım gökyüzünü yarıyor. Bir an için orman gümüş rengine bürünüyor. Benim tanıdığımın ılığı karanlığı deliyor.

Karanlık her şeyi kaplarken, bana eşlik eden son bir ses.

Otuz Yedinci Bölüm

ELLIE

*"Bilinenin bittiği yerde, hikaye yeniden başlar."
Stonehaven'ın en eski odasında bulunan yazıt*

"HAYI
R!"

Askerler Sacha ve Varam'ın etrafını sararken, boğazımdan yüksek tiz ve çılgın bir çığlık kopar. Bulunduğumuz konumdan, aşağıdaki sahne korkunç ayrıntılarıyla gözlerimizin önüne serilir. Gerçek zamanlı bir kabus, her an acımasız bir hassasiyetle bilincime kazınır.

Sadece birkaç gün önce, onun sadece bir amaç için bir araç olduğuna kendimi ikna ediyordum. Eve dönüş biletim. Şimdi ise, onun etrafı sarılmış halini görmek beni o kadar büyük bir dehşete düşürüyor ki, mantığımın önüne geçiyor. Ne zaman onun hayatta kalması benimkinden daha önemli hale geldi?

Orman kayboluyor. Sadece bu an var. Sadece bu korku.

Sadece o.

Altımdaki zemin inanılmaz derecede sert. Keskin taşlar avuç içlerime batıyor, kanıyor. Her duyuşsal ayrıntı hiper-gerçek hale geliyor, sanki bedenim beni yere sabit tutmaya çalışırken, etrafımdaki dünya kaosa dönüşüyor.

Kuşlar yakındaki ağaçlardan dağılıyor, kanatları kalbimin gürleyen ritmine uyan çılgın bir ritimle çırpınıyor. Derimin altındaki gümüş ışık, haftalardır biriken güç, dehşetimle aynı ritimde atıyor. Dışarı doğru itiyor, derimin sınırlarını zorluyor, ona ulaşmaya çalışıyor. Dilimde metal tadı hissediyorum, sanki hava elektrikli ve tehlikeli bir şeye dönüşmüş gibi.

"Yere yat!" Mira, ayağa kalkmaya başladığımda parmaklarını omzuma geçirip beni çalıların arkasına doğru çekiyor.

Tutuşu acı verici. Çaresiz.

Yosun ve nemli toprağın kokusu burnumu dolduruyor. Islak taş, çürüyen yapraklar, yaklaşan şiddet ve ölümün demir gibi keskin kokusu. Ama gözlerimi ayıramıyorum. Gözlerim aşağıda yaşanan trajediye kilitlenmiş durumda, sanki izleyerek bir şekilde sonucu değiştirebilecekmişim gibi.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum, öfke ve korkuyla titriyorum, o kadar derin ki beni tamamen tüketmek üzere. Kaslarım enerjiyle titriyor, her sinir ucu serbest kalmak için çılglık atıyor. İçimdeki güç her geçen saniye daha da güçleniyor, artık uykuda değil, canlı ve bilinçli. Kurtulmak için çaresizce çabalayan canlı bir şey.

Sanki yıldırım yutmuşum gibi hissediyorum. Kanımdaki fırtına, ona uygun karanlığı bulmuş gibi.

Aşağıda, Sacha hareketsiz duruyor — karanlık ve öfkeden oyulmuş, kibirli bir meydan okuma heykeli gibi. Omuzları dik. Başı yüksek. On yıllardır bu savaşı veren birinin soğukkanlılığıyla, ezici bir dezavantaja karşı duruyor. Duruşu, bu anı binlerce kez hayal etmiş bir adamın duruşu. Onu hapsedenlerle kaçınılmaz çatışma.

Kızıl cüppeli adam, Sereven, onun karşısında duruyor, soğuk bir hesaplamanın örneği gibi. Saf, duygusuz bir güç, neredeyse görünür dalgalar halinde ondan yayılıyor. Ama bu mesafeden bile, altında gizli bir şey seziyorum. Çenesinin hafifçe eğilmesi. Gözlerinin kısılması. Sacha'nın böyle görüneceğini beklemiyordu.

Yenilmemiş. Kırılmamış.

Askerler silahlarını çekmiş, etrafını sarmışlar. Tek bir görev için tasarlanmış makineler gibi hareket ediyorlar.

Yıkım.

Sönmekte olan güneş ışığı bıçaklarının üzerinde parılıyor ve daha önce gördüğüm aynı mavi enerjiyi ortaya çıkarıyor. Bununla birlikte, bu enerjiyi nereden tanıdığımı hatırlıyorum.

Kulenin duvarları. Sacha'yı tutsak eden gümüş hapishane. Onu rehin tutan aynı ışık.

Midem bulanıyor, boğazıma asit yükseliyor.

Sacha ve Varam kuşatılmış. Sayıca azlar. Yine de bir şekilde dik duruyorlar, ölümün gölgesinde bile meydan okuyorlar.

Ve sonra hareket eder.

Ondan karanlık fişkirir, sadece ışığın yokluğu değil, açıklığı tamamen yutan canlı bir güç. Duman gibi kıvrılır, bir canavar gibi saldırır — havayı yeniden şekillendirecek kadar mutlak bir iradenin uzantısı. Bu sadece sihir değil. Açıkça ortaya çıkan bir meydan okumadır.

Dün gece beni tutan aynı gölgeler şimdi bıçaklar gibi dışarıya doğru savruluyor.

Askerlerin bağırışları bizim bulunduğumuz yere kadar geliyor. Terör ve kargaşa, insan korkusunun kakofonisiyle karışıyor. Yapay gecenin geçici boşluklarından, Varam'ın kuzeydoğuya doğru koştuğunu, Sacha'nın ise ters yönde atıldığını görüyorum. O sadece dikkatlerini dağıtmakla kalmıyor. Onların dikkatini çekiyor, içgüdülerini tahmin ediyor, kaosu yönlendiriyor. Çöküşte bile korumayı seçiyor.

Sereven geri çekiliyor. Tek bir adım geri.

Sacha gölge gibi hareket ediyor, korkunç ve güzel. Güç, onun etrafında doğal olmayan akıntılar halinde akıyor. Kılıcı, imkansız gibi görünen bir hassasiyetle hedeflerini buluyor. Cesetler düşüyor. Buradan bile kaosu, yıkımı, askerlerin çöküşünü görebiliyorum.

Nefes kesen bir an için umut yükselir. Kalbim acı verici bir şekilde atar, kaburgalarımın çarpar. Bu, Otoriteye karşı çıkan Gölge Damar Lordu. Damar Muhafızlarının takip ettiği *Vareth'el*. Hala sertleşmiş askerleri korkudan titretmeye devam eden adam. Belki de tüm olasılıklara rağmen, o bu durumu aşacaktır. Belki de uzun süredir bastırdığı gücünün etkisi, bu sayıları bile alt edecektir.

Hava, olasılıklarla elektriklenmiş gibi. Tepede kimse kıpırdamıyor. Kimse nefes almıyor.

Sonra Sereven elini kaldırır.

Elinde tuttuğu şey parlıyor — soğuk, imkansız, yanlış hissettiren mavi bir ışıkla titreşiyor. Bir yumruk kadar büyük olmayan bir kristal, ama havayı geri çekecek kadar güçlü bir güç yayıyor. Büyü, donmuş yıldırımdan yapılmış bir kırbaç gibi çırpıyor. Ses bizim bulunduğumuz yere kadar geliyor. Sadece duyulmuyor, *hissediliyor* da. Kemiklerden, düşüncelerden geçen bir titreşim.

Dişlerim takırdıyor. Görüşüm ikiye bölünüyor. İçimdeki gümüş güç sarsılıyor.

Sacha sendeliyor. Karanlığı parçalıyor, kristalden dökülen enerji tarafından yutuluyor. Gölgenin her bir dalı şiddetli bir şekilde ölüyor, fırtınada yakalanan duman gibi havada parçalıyor. Onun gücü, onun özü, gözlerimin önünde sistematik olarak yok ediliyor.

Kuzgunu başının üzerinde çığlık atıyor, içimi parçalayan saf bir acı sesi. Kanatları görünmez eller tarafından yakalanmış, çırpınıyor, şekli parçalıyor.

"Hayır." Bu kelime sesden çok nefes gibidir. Sesim kırılır.

Bir taraftan bir ağ fırladı. Sereven'in kristalinden yayılan aynı korkunç mavi enerjiyle parıldayan ağ, Sacha'yı sardı.

topraklara düşer ve temas ettiğinde o kadar parlak bir ışık yayar ki, buradan bile görülebilir. Vücudu, hayal edilemeyecek bir acıyı ifade eden bir şekilde bükülür. Uzaklardan bir ses gelir — yarı hırıltı, yarı boğuk nefes, bir insanın dayanabileceğinden çok daha fazla bir ıstırapı ifade eder.

Gözlerimin arkasındaki baskı keskinleşir. İçimden akan güç titrer. Parmak uçlarımdan çatırdar ve boğazımın arkasını yakar.

İzin beklemiyor. Ne olacağını *biliyor*.

Gözlerimden yaşlar süzülür, dünya odaklanıp odaklanıp kaybolur. Orman kararır, görüşüm tek bir noktaya odaklanır.

Sacha. Hayatı için savaşıyor.

Ve içimde derinlerde bir şey cevap veriyor.

Ağın enerjisi gözle görülür şekilde atıyor, her dalga Sacha'yı yere daha da batırıyor. Kalkmaya çalışıyor, ama güç onu yıkıcı bir kuvvetle yere çarpıyor.

İçimde bir şey kopar.

Gümüş ışık yükselir, artık yüzeyin altında gizli kalmakla yetinmez. Sanki kendi iradesi varmışçasına, şiddetli ve amansız bir şekilde yukarı doğru yükselir. Nefesim sığlaşır, ciğerlerimi doldurmayan hırıltılı nefesler alırım. Jilet gibi keskin bir acı göğsümü deler ve her sinirime, her uzvuma yayılır. Tırnaklarımı avuç içlerime batırırım, kan damlaları bileklerimden akmaya başlayana kadar, içimdeki bir şey harekete geçerken beni şimdiki ana bağlar.

Onu tutmaya çalışıyorum. Sabit tutmaya. Kontrol ve teslimiyet arasındaki çizgiyi bozmamaya. Ama bu güç, bastırılmak için yaratılmamış. Sakinlik istemiyor. Tanık olmak istemiyor. Cevap vermek istiyor.

İçimde çatlaklar oluşur. Görünür çatlaklar değil, ama kısıtlama ve çaresizliğin fay hatları boyunca parçalanır, camdaki kırıklar gibi yayılır. Her saniye onları derinleştirir. Kendimi parçalanırken hissediyorum.

"Varam temiz," diye fısıldıyor yanımdaki biri.

Bir el görüş alanıma girer ve ağaçların arasında kaybolan bir şekli gösterir. Veinwarden lideri, yaklaşan katliamdan kaçarken gölgeler içinde eriyen bir gölge gibidir. Ama bu hareket, görüş alanımın köşesindeki bir titreme dışında fark edilmez.

Çünkü Sacha'dan gözlerimi ayıramıyorum.

Tüm dünyam, onun diz çöktüğü, onu avlayan düşmanlarla çevrili açıklığa daralmış durumda. Onu hapsedenler. Hayatlarını onun varlığını yok etmeye çalışarak geçirenler.

Ve Şimdi bunu tekrar yapmak istiyorlar.

İçimde biriken güç öfkeme cevap veriyor, her nefesimle daha da güçleniyor. Bu güç ilkel, kadim. Keder ve öfke taşıyor ve kelimelerle ifade edemediğim bir şey. Sanki göğsümü parçalayan bir kehanet gibi hissettiren bir şey.

Sacha, ağ hala onu bağlamasına rağmen kendini tekrar dikleştirir. Karanlık, öncekinden daha yoğun bir şekilde etrafını sarar. Hava bükölür, gerçeklik etrafında kıvrılır, sanki düşmeyi, boyun eğmeyi, ölmeyi reddettiğine cevap veriyormuş gibi. Üstünde, kuzgun titrer ve titrer, her kanat çırpışında kanatları şekil kaybeder, formu kendi üzerine çöker.

Ve tüm bunların üzerinde Sereven'in sesi yükselir. Büyüsü her kelimeyle daha da güçlenir, ağırlık ve kuvvet kazanır. Kelimeler açıklıkta yankılanır. Duymam veya anlamam gereken kelimeler, ama bir şekilde duyuyorum ve anlıyorum.

Karanlığın ele geçirdiğı şeyi karanlığa geri ver.

Kristal elinde parlıyor. Artık ışıkla değil, onu yutan bir şeyle. Enerji dışarıya doğru yayılıyor, Sacha'nın son gölgelerini parçalıyor.

Sereven, yüzünde zafer ifadesi ile öne çıkar, kolunu havaya kaldırır.

Sonra, kırılan cam gibi bir çatlak sesi havayı yırtar.

Karanlık içe doğru çöküyor. Genişlemek yerine içe doğru kıvrılıyor ve ruhum, gerçekleşmeden bir an önce ne olacağını biliyor.

Bir nefeslik sürede Sacha yok olur. Ne

bedeni, ne gölgesi, ne de izi kalır.

Hiçbir şey.

Kuzgun, tüm dünyanın ağırlığını taşıyan son bir çığlık atar ve ardından rüzgarda küller gibi dağılan siyah bir sisin içinde kaybolur.

Sessizlik çöker.

Mutlak. Her şeyi yutan.

O gitti. Yirmi yedi yıl süren tecritten sağ kurtulan bir adam. Esaretten anlam çıkaran bir adam. Dün gece beni, sadece bir amaç için bir araç değil, değerli bir şey gibi kucaklayan bir adam.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, birkaç atım atlamadan sonra acı verici bir güçle hayata geri dönüyor. Zaman uzuyor, esnek ve gerçek dışı. Çok yavaş. Çok kırılğan. Nefes alamıyorum. Yutkunamıyorum. Az önce gördüklerime inanamıyorum.

Sacha'nın durduğu yer sadece boş değil. *Yanlış*. Yeşilin ortasında kararmış bir daire, sanki dünya geri çekilip kendi üzerine katlanmış gibi.

Sanki gerçeklik, onun var olduğu yere dokunmaya dayanamıyormuş gibi.

Otorite askerleri tereddüt ediyor, sonra kılıçlarını çekip ileri atılıyorlar. Arıyorlar. Avlanıyorlar. Her an yeniden ortaya çıkmasını beklermişçesine hareket ediyorlar.

Ama bu mümkün değil. Sereven'in istediğı bu değil miydi?

Gözlerim Yüksek Komutan'a kayıyor.

Hareket etmedi. Hala dairenin kenarında duruyor. Ama kristalin ışığı yüzünü insanlık dışı gösteriyor — zayıf, çarpık, kafatasının şekline uymayan bir şekilde gölgeli.

Kıpırdayamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Sacha gitmiş.

Gitti. Yok oldu. Silindi.

Bu kelimeler kırık cam parçaları gibi zihnimde yankılanıyor, her tekrarında daha da derine saplanıyor. Zihnim, gözlerimin gördüklerini kabul etmiyor. Bunları ne kadar çok düşünürsem, o kadar az hayatta kalabiliyorum.

Bu yanlış.

Veinwardens'ın ona ihtiyacı var.

Benim ona ihtiyacım var.

Gerçek, acımasızca içime işliyor. Artık çok geç. Artık hiçbir şeyi değiştirmek için çok geç. Onun benim için neye dönüştüğüne direndikten sonra, bunu ona söyleyemeyeceğim anda farkına varıyorum.

Bu olamaz.

Kule'den sonra olmaz. Çölden sonra olmaz.

Dağlardan sonra olmaz. Dün gecedен sonra olmaz.

Ellerinin tenimde hissettiğim dokunuşu. Gümüş ışığın etrafında kıvrılan gölgeler. Bir geceliğine de olsa birbirimizden saklanmayı bıraktığımız an. Hâlâ onu hissedebiliyorum, kollarımda hayalet gibi bir varlık. Adımı fısıldadığı şekliyle. Parmaklarının gümüşün altındaki damarları izlediğı şekliyle. Onu şaşırttığımda ağzının hafifçe kıvrıldığı şekliyle.

Bu sadece başlangıçtı.

Tüm o anlar. Tüm o güven. Aramızda şekillenen o kırılğan, inatçı, kaçınılmaz şey.

Gitti.

Sadece

gitti.

Sanki hiç var olmamış gibi.

Adı boğazımda yanıyor. Sesinin hatırası. Anlaşmaya varan tartışmalar. Uykusunda yanımda durduğu sessizlik.

O bırakınca dans eden gölgeler.

Her kalp atışı. Her an. Tek bir anda benden koparıldı.

Vücudum beni parçalamak üzere olan bir enerjiyle titriyor. Etrafımda garip bir baskı oluşuyor. Midem bulanıyor. Mide bulantısı boğucu dalgalar halinde içimi kaplıyor. Körü körüne uzanıp, sanki o dayanak olmadan düşecekmişim gibi altımdaki nemli toprağı kavırıyorum. Görünmeyen, devasa bir şey cildime baskı yapıyor. Kemiklerime sızıyor.

Artık sadece içimde değil. Her yerde. Kemik iliğinden havaya sızıyor.

Büyüyor. Gelişiyor. Talep ediyor.

Nefesim kesiliyor, hıçkırık ve çığlık arasında sıkışmış, başlasa asla bitmeyecek bir çığlık.

Gökyüzü kararır, birkaç dakika önce sadece solan alacakaranlık olan yerde bulutlar kalınlaşır. Rüzgâr aniden ve keskin bir şekilde yükselir, ağaçları şiddetli titremelerle hışırdatır. Bu değişim benimle bağlantılı gibi hissediyorum — nabzımla, içimden beni ikiye bölen çatlakla bağlı. Yıldırım bulutların içinde parlar, kısa ve acımasız bir ihtişamla derinliklerini aydınlatır.

Ve sonra bir şey gölgeliklerin arasından geçiverir. Gece kadar kara bir şekil, kanatları parçalanmış gökyüzüne doğru genişçe açılmıştır.

Sacha'nın kuzgunu.

"Bak!" diye işaret ederim, sesim duygu dolu.

Mira başını kaldırır ve kolumun işaret ettiği yöne bakar.

Bize doğru uçuyor. Düzensiz, titrek, yaklaşırken parçalarını döküyor. Silüeti çarpık ve dalgalı, kanatlarının her çırpışında kenarları parçalanıyor. Sacha'nın tanıdık kuşundan geriye kalanlar, uçuşun ortasında parçalanıyor gibi görünüyor. Yine de tek bir amaçla uçuyor, yaklaşımında hiç yanılmıyor.

Ve onda, Sacha'nın kadere karşı son direnişi gibi bir his uyandırıyor.

"O..." Mira boğulur. "O..." Cümlesini bitiremez. İnanamama değil.

Şok.

Yavaşlamıyor.

Daldırıyor. Doğruca bana.

Geri çekilip kendimi korumak için kollarımı kaldırıyorum. Ama hiçbir etki yok.

Kuzgun içime giriyor. *İçinden* geçmiyor. İçime giriyor. Gölge akıcı hale geliyor, göğsümün üzerinden kayıyor ve derimin altında kayboluyor. Ve o anda onu *hissediyorum*.

Kararlılık. Amaç. Ölümde bile boyun eğmeyen kontrol.

Ve öfke.

Sonra içimde bir acı patlar. Kör edici. Mutlak.

Boğazımdan bir çığlık kopar. Sırtım kavislenir. Görüşüm beyazlaşır. Damarlarım ateşe bürünür, hem soğuk hem de yakıcıdır. Her sinirim alev alır, her hücrem parçalanır. Kulaklarımda kan uğuldar. Dünya yok olur ve görüntüler zihnime çarpar, dağınık ve kaotik.

Gölge çözülüyor. Boşluk şekli yutuyor. Kristalin parlaması. Ağın bozulması. Kuzgunun çığlığı.

Ve sonra...

Gücün ondan kopup hiçbir şey bırakmadığı an. Gölge Damar Lordu'nun tam ve kesin yok oluşu.

İçimde bir şey kırılır. Var olmaması gereken bir sesle parçalanır. Ve ıstık patlar.

Güç, saf, dizginlenmemiş bir enerji dalgası halinde dışarıya doğru patlar. Mira geriye doğru savrulur ve birkaç metre ötedeki yere düşer. Silahlar, görünmez bir güç tarafından ellerinden düşürülür ve etrafa saçılır. Yerin altında titreme başlar, kayalar yer değiştirir, toprağın içinde küçük çatlaklar açılır.

Gök gürültüsü gökyüzünü yarıp açar, intikamcı bir tanrının sesi gibi yankılanır. Bulutlar kaynar gibi oluşur, yıldızları yutar, alacakaranlığı sadece beyaz ateşin parlamalarıyla kesilen mutlak karanlığa dönüştürür.

Rüzgar ağaçların arasında uluyor, asırlardır ayakta duran gövdeleri eğiyor. Yıldırım gökyüzünü ikiye böler, sonra sağır edici bir gürültüyle açıklığın ortasına çarpar. İkinci bir yıldırım Sereven'in hemen arkasına düşer. Şok dalgası askerleri yere serer ve Yüksek Komutan ilk kez sendeler. Kristali tutan eli düşer. Ağzını açar, belki bir emir vermek için, ama ses çıkmaz. Bunun yerine, başı tepeye doğru döner.

Yüzündeki ifade endişeye dönüşüyor. Şaşkınlık. Korkunun başlangıcı.

Ama umurumda değil. Etrafımdaki hava, elektrik fırtınasının baskısıyla yoğunlaşıyor. Hava durumundan çok daha tehlikeli bir şeyle.

Körüm. Sağırım. *Tükendim.*

Cildim içten yanıyor, görünmez çatlaklar açılıyor. Gümüş ışık çatlaklardan dökülüyor, beni içten dışa aydınlatıyor. Dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

Neredeyse
insan değilim.

Neredeyse
benim değil.

Bir şeyin parçalanıp aynı anda yeniden şekillenmesinin sesi.

Parçalanıyorum.

Yeniden

yaratılıyorum.

Bir zamanlar Sacha'nın tanıdık gölgeleri, içimde büyüyen gümüş ışıkla birleşiyor. Güç, kederimden, öfkemden, olanların son olması reddinden beslenerek büyüyor. Onun özü, ya da ondan geriye kalanlar, içimi dolduruyor, her şeyi büyütüyor, anlaşılamayacak şekilde dönüştürüyor, ta ki fırtına bile adımı bilene kadar.

Yağmur yağıyor. Amaçlı, iradeli, canlı hissettiren su perdeleri. Fırtına sadece öfkemi yansıtmıyor. *O* benim öfkem. Kaybım. Yemini.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Toprak altımda titriyor, küçük taşlar titreşimle zıplıyor.

Bir ses duyulur.

İnsan değil. Hayvan değil. İkisini de aşan bir şey.

Basınç zirveye ulaşır.

Işık gözlerimden, ağzımdan, cildimden dökülür. Yanımda birleşir.

Gücüm bir saniye içinde daha güçlü bir dalga halinde dışa doğru yayılır. Sacha'nın düştüğü açıklığın kenarındaki ağaçlar, doğanın anlayamayacağı bir güçle yerlerinden sökülür.

Dalganın kenarı onları yakaladığında, otorite askerleri çılgılık atar, onları havaya kaldırır ve kırık bebekler gibi manzara boyunca fırlatır. Cesetler, kırık ve cansız bir şekilde yerde yuvarlanır.

Ancak Mira ve Mishak, sanki yıkım onları müttefikleri olarak tanıyormuşçasına, hiç zarar görmeden kalırlar. Severen, yüzünü korumak için kolunu kaldırarak iki adım geriye sendeler. Kristalin parıltısı, fırtına her yöne savrulurken geri tepmenin etkisiyle titrer. Soğukkanlılığı bozulur. Tutuşu artık mutlak değildir.

Ve yanımda, korkunç, ama aynı zamanda güzel bir şey oluşuyor.

Fırtına ve öfkeden bir şekil oluşur. Büyüyle yaratılmamış. Hayal ürünü değil. Bu anın ürünü. Uzun uzuvlar. Çok büyük bir kafa. Çok garip. Camda hapsolmuş şimşek gibi parlayan gözler, içimi parçalayan fırtınayı yansıtıyor.

Diz çöktüğüm yerde, doğal olmayan ve muhteşem bir şekilde üzerimde yükseliyor. Bir kabus şeklindeki bir tanrı.

İlkel. Aç. Hesaplanamayacak kadar eski.

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve tanıma hissi içimi delip geçiyor. Gözlerimiz buluştuğunda, bir şey o kadar güçlü bir şekilde yerine oturuyor ki nefesim kesiliyor.

Söz yok. Düşünce yok. Sadece bilmek.

Perde Sislerinden gelen yaratık. Vadiyi musallat eden sis avcısı. Bizi avlamıyordu. Bekliyordu.

Bunu.

Bana çekildi. Kanımda akan gümüşe. Sacha'nın bana verdiği gölgeye. Benim dönüştüğüm fırtınaya.

Farkındalığım dışa doğru uzanıyor. Vücudumun sınırlarını aşıyor. Görüş alanımı aşıyor. Sesin ötesine geçiyor.

Toprağı hissediyorum. Rüzgarı. Topraktaki kökleri. Havadaki yükü. Yukarıdaki ve aşağıdaki fırtınayı.

Hepsi benim.

Hayır.

Hepsi *benim*.

Nabzım gök gürültüsüyle aynı ritimde atıyor. Gökyüzünü ikiye bölen şimşeklerle. Dünyayı gümüş ateş tabakalarıyla boğan yağmurla.

Ben fırtınayım ve fırtına benim. Etten bağımsız, artık sadece insan olmayan, yaşayan bir güç. Artık tamamen ölümlü değilim.

Ama öfkenin altında, dünyayı parçalayabilecek fırtınanın altında, keder var.

Ezici. Kaçınılmaz.

Sacha öldü. Ve benim bir parçam da onunla birlikte gömüldü.

Güvenmeye yeni başlamış olan kısmı. Umut etmeye. Hayatta kalmanın ötesinde bir şeylerin olabileceğine inanmaya.

Ulaşmaya cesaret eden kısmı. İnanmaya cesaret eden kısmı. Sevmeye cesaret eden kısmı...

sevmeye cesaret eden kısmı.

Bakışlarım tepenin ötesine kayıyor ve Mira'da duruyor. O ve Mishak solumda diz çökmüşler. Yüzleri değişmiş. Sadece korkudan değil, hayranlıktan da.

Ellerini kalplerine bastırmışlar. Saygı.

Tanıma. Koruma.

"Gölgenin küllerinden..." Mira'nın sesi titriyor, sözler dudaklarından bir dua gibi dökülüyor. "Fırtına kopacak."

Onun yanında diz çökmüş olan Mishak, cümleyi tamamlar. "Gölgeler uzadığında ve şafak vakti geldiğinde, Damar bir kez daha akmaya başlayacak."

Zihnimde, başka bir ses cevap verir — benim olmayan, ama artık içimde yaşayan bir ses.

Gölgenin gittiği yere fırtına da gider.

Onu fırtınada hissediyorum. Işığımın birleşen karanlıkta. Her nefes alışımında hala yükselen öfkede. Sanki onun bir parçası hayatta kalmış, şimdi içimi yakıp kavuran gücün akışına dokunmuş gibi.

Ve etrafımda fırtına şiddetleniyor. Kaosuma cevap veriyor. Kaybıma cevap veriyor. Sacha'nın yok oluşunun ardında bıraktığı boşluğa cevap veriyor.

Yıldırım gökyüzünü yarıyor ve Sereven'in durduğu açıklığa çarpıyor. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez. Her biri, elementler benim irademe boyun eğdikçe onu geri çekilmeye zorluyor.

Mira başını kaldırıyor, dudakları bir kelime oluşturuyor. Bir fısıltı.

Ama bu, uluyan rüzgârın içinde bir cümle gibi yankılanıyor. "Fırtına Damarı."

Bu kelime içime yerleşir.

Benim bir parçam olur.

Artık Chicago'lu Ellie Bennett değilim. Artık istemeden başka bir dünyaya sürüklenen bir kadın değilim.

Bu sadece bir isim
değil. Bu bir kehanet.

Bir vaat.

Bir *tehdit*.

Ellerimi kaldırıyorum ve fırtına cevap veriyor. Yıldırım, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki boşluğu dolduruyor. Eskiden olduğum ile şimdi olduğum arasındaki boşluğu.

Kuleye giren kadın ile şimdi tepede duran öfke arasında.

Kaybettiğim hayat ile

Ve alacağım intikam arasında.

Bu dünyaya gelene kadar, sihrin varlığından haberdar değildim.

Şimdi içimden akıyor. Gölge ve fırtına, hatıra ve öfke. Varlığından silmeye çalıştıkları adamın yaşayan kanıtı.

Otorite Sacha'yı benden aldı.

Ve bunun için, sahip oldukları her şeyle ödeyecekler.

Son

Fırtına Damarı geliyor.

Bana güvenin.

<https://books2read.com/stormvein>

Yazar Notu

Shadowvein'in sonuna kadar okuduysanız, teşekkür ederim. Gerçekten.

Cliffhanger için üzgün olmadığımı bilmenizi isterim. Sonuçta bu, üçlemenin ilk kitabı.

Daha önce kitaplarımı okuduysanız, bir şeylerin olacağını beklediğinize şüphem yok. Umarım bu sizi birazcık çılgılık attırmıştır. Beni ilk kez okuyorsanız, bunu benim yarattığım kaosa nazik bir giriş olarak düşünün.

Ama inanın bana, siz ve karakterler ne olacağını bilmiyor olabilirsiniz... ama ben biliyorum, söz veriyorum!

Bu kitap boşlukta yazılmadı.

Tee'ye teşekkürler — editör, sunucu ve üstün çizgi kesici. Ange'ye teşekkürler — desteğin ve memlerin en iyisi.

Kapak tasarımcısı Samantha'ya teşekkürler. Ne diyebilirim ki?

Filtrelenmemiş tepkileriniz, son derece spesifik tehditleriniz ve ayrıntılı duygusal hasar tabloları için alfa okuyucularıma teşekkür ederim. Süreci tam da olması gerektiği gibi kaotik hale getirdiniz.

Ve kahve ve atıştırmalıklara: teşekkürler bölümünde yerinizi hak ettiniz.

Daha fazlası var. Daha iyiye gidiyor. Daha kötüye gidiyor. İlle de bu sırayla değil.

Burada kaldığınız için teşekkürler. *Stormvein*'e hazır olun.

Lee

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

